ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΕΥΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

20-21

1973-74

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓ.
ΦΙΛ. ΑΡΙΘ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΕΤΗΡΙΣ
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

20 - 21
(1973 - 1974)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1976

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ

ΥΠΟ

ΜΕΝΕΛΑΟΥ Α. ΤΟΥΡΤΟΓΛΟΥ

Ἀφιεροῦται εἰς τὸν Καθηγητὴν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ Γ. ΓΑΡΔΙΚΑΝ

Βυζαντινὴ περίοδος

Αἱ περὶ ἀπονομῆς χάριτος διατάξεις τῆς βυζαντινῆς νομοθεσίας ἀπαντῶσαι διάσπαρτοι εἰς τὰ διάφορα κεφάλαια τοῦ καθόλου δικαίου, δὲν διακρίνονται οὔτε διὰ τὴν σαφήνειαν οὔτε διὰ τὴν πληρότητα αὐτῶν. Ἐκ τῶν εἰς τὰ κεφάλαια ταῦτα διαγραφομένων διακρίσεων, προϋποθέσεων καὶ νομικῶν ἐπακολουθημάτων τῆς χάριτος συνάγεται ὅτι εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς χάριτος περιελαμβάνετο καὶ ἐκείνη τῆς ἀμνηστίας, μὴ ὑφισταμένου ἐννοιολογικοῦ διαχωρισμοῦ, ἀναλόγου πρὸς τὰς σημερινὰς μορφάς. Πέρα τούτου περιπτώσεις τινὲς ἀπονομῆς χάριτος, σταχυολογούμεναι ἐκ τῶν βυζαντινῶν νομοθετικῶν κειμένων, θὰ ἠδύναντο νὰ ἐνταχθῶσι σήμερον εἰς ὅλως διαφόρους θεσμοὺς καὶ δικονομικὰ σχήματα.

Ἡ χάρις ἀπενέμετο ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος[1], ὅστις θεωρούμενος ἐκπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς συνεκέντρου εἰς χεῖρας του ἁπάσας τὰς ἐξουσίας μηδὲ τῆς δικαστικῆς ἐξαιρουμένης[2]. Ἦτο ἐπομένως φυσικὸν εἰς αὐτόν, ἀποτελοῦντα τὴν πηγὴν πάσης δικαιοσύνης[3], ἣν ἀπένεμεν ἐνίοτε αὐτοπροσώπως, νὰ ἀνήκῃ ἡ ἐξουσία καὶ τῆς ἀπονομῆς χάριτος.

---

1. Πρβλ. Σπ. Τρωϊάνου, Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων παρεχομένων ἐνόρκων ἐγγυήσεων, Ἐπετηρὶς Κέντρου Ἐρεύνης Ἱστορ. Ἑλλην. Δικαίου, τ. 12, ἐν Ἀθήναις 1968, σ. 135.

2. Αἰκατ. Χριστοφιλοπούλου, Αἱ βάσεις τοῦ βυζαντινοῦ πολιτεύματος, Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1971 - 1972), σ. 203. Pan. J. Zepos, Equity in Greek Law, ἐν Equity in the World's Legal Systems. A Comparative Study Dedicated to R. Cassin. [California Western School of Law, U.S.I.U. Studies in Jurisprudence, vol. I (Editor R.A. Newman)], Brussels 1973, σ. 435.

3. Πρβλ. H. Donnedieu de Vabres, Traité de droit criminel et de législation pénale comparée, ἐκδ. 3η, Paris 1947, σ. 543, No 962.

Χάρις δὲν ἀπενέμετο ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ καταδικασθέντος νὰ ἀποδεχθῇ αὐτήν. Καὶ τοῦτο συνέβαινε λόγῳ τῆς κρατούσης ἐν τῷ βυζαντινῷ δικαίῳ γενικῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν «ἄκοντι εὐεργεσία οὐ δίδοται»[4].

Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ «συγχωρεῖν καὶ ἀπολύειν τῆς καταδίκης» τοὺς ἀδικοπραγοῦντας, ὅπερ ὁ νόμος ἐκάλει «παραχώρησιν»[5]. Ἡ ἀπονέμουσα δὲ χάριν διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο ἰσχυρὰ καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἦτο παράνομος, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν ἐθίγοντο δι' αὐτῆς δικαιώματα τρίτου ἢ δὲν ἐπρόκειτο περὶ βαρέος ἐγκλήματος[6]. Περὶ τοῦ ποῖα ἦσαν τὰ ἐγκλήματα, δι' ἃ δὲν ἦτο ἐπιτρεπτὴ ἡ ἀπονομὴ τῆς χάριτος, συνάγομεν ἐμμέσως ἐκ διατάξεως τοῦ Κώδικος[7] περιληφθείσης εἰς τὰ Βασιλικά[8], ἣν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀρμενόπουλος[9]. Κατ' αὐτήν, τοῦ παρεχομένου εὐεργετήματος ἀπονομῆς χάριτος, λόγῳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, εἰς ἅπαντας τοὺς εἰς τὰς φυλακὰς καταδίκους ἐξῃροῦντο οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ, μοιχείᾳ, ἁρπαγῇ παρθένων, ἐγκλήματι καθοσιώσεως κ.λπ.[10]. Προκειμένου ὅμως εἰδικῶς περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς καθοσιώσεως ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε τὸ δικαίωμα ἀπονομῆς χάριτος εἰς τὸν ἐπιβουλευθέντα τὴν ζωὴν αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι τὸ ἔγκλημα τοῦτο ἐστρέφετο ἀποκλειστικῶς κατ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς Μικρᾶς Συνόψεως, νομικῆς συλλογῆς περιεχούσης καὶ διατάξεις ἐθιμικοῦ δικαίου καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐρέως χρησιμοποιηθείσης ἐν τῇ πράξει ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν νομικῶν[11]. Εἰς λίαν ἐνδιαφέρον χωρίον τῆς συλλογῆς ταύτης ἐπεξηγεῖται ὡς ἀκολούθως ἡ εἰς τὰ Βασιλικὰ[12] σχετικὴ πρὸς τὴν ἀπονομὴν χάριτος διάταξις: «...οὐκ ἔχει δὲ τοῦτο (τὴν ἄδειαν τοῦ συγχωρεῖν) ὁ βασιλεὺς ἐπὶ πάσαις ταῖς ὑποθέσεσιν,

---

4. Βασ. 2.3.69 (= Dig. 50.17.69). Πόνημα Ἀτταλειώτου, Παρ/μα Π, κε΄. Ζέπων J.G-R, τ. 7, σ. 495.

5. «πάλιν ἐστὶν ἐξ ἀδείας τῷ βασιλεῖ συγχωρεῖν τοῖς πταίουσι καὶ ἀφιέναι τούτοις τὰ πταίσματα.... τὸ γὰρ συγχωρεῖν καὶ ἀπολύειν τῆς καταδίκης τὸν πταίοντα χαρίζεσθαι παραχώρησιν ὁ νόμος καλεῖ». (Synopsis minor, Lit. B c. 50. Ζέπων J.G-R, τ. 6, σ. 359).

6. «Ἐρρώσθω παράνομος ἀντιγραφὴ βασιλέως ἐξ ὧν οὐκ ἀδικεῖ, ἢ ἐὰν ἐγκλήματος χαρίζηται τῷ δεηθέντι παραχώρησιν». (Βασ. 2.5.7). «Ἡ βασιλικὴ ἀντιγραφὴ μὴ οὖσα παράνομος στέργεται. εἰ δὲ καὶ πολλάκις παράνομός ἐστιν, οὐκ εὐθὺς διὰ τὸ εἶναι παράνομος ἀθετεῖται καὶ ἀνατρέπεται, ἀλλὰ σκοπεῖται, εἰ ἀδικεῖταί τις ἐξ αὐτῆς, ἢ ἐὰν τις συγχωρῆται διὰ ταύτης εἰς ἐγκληματικὴν ὑπόθεσιν ἐνεχόμενος· καὶ εἰ μὲν ἕν τι ἀπὸ τῶν δύο τούτων εὑρίσκεται ἐν τῇ βασιλικῇ ἀντιγραφῇ, ἀθετεῖται διὰ τὸ εἶναι παράνομος, οὐχ ἧττον δὲ καὶ διὰ τὸ ἔχειν καὶ ἕν τι ἀπὸ τῶν δύο, ὧν εἴπομεν· εἰ δὲ μηδὲν ἀπὸ τούτων ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ βασιλέως ἀντιγραφῇ εἰ καὶ παράνομός ἐστι, στέργεται διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς τοῦ βασιλέως τιμῆς, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τινὰ ὠφελεῖν, μηδένα δὲ βλάπτειν, ἐπεὶ καὶ ὁμολόγηται μηδένα ἐξ αὐτῆς ἀδικεῖσθαι». (Synopsis minor, Lit. B c. 50. Ζέπων J. G-R, τ. 6, σ. 359). Ιρβλ. Cod. 1.19.7. Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ Σύνοψις Νόμων, στ. 1128 - 1129 (Ζέπων J. G-R, τ. 7, σ. 402). Ἀρμενόπουλος 1.1.30.

7. 1.4.3.

8. 7.17.26. Ιρβλ. καὶ Prochiron auctum, τίτλ. 39.62 (Ζέπων J. G-R, τ. 7, σ. 286).

9. 1.4.9.

10. Ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ Κώδικος περιεῖχε καὶ ἑτέραν ἀξιόλογον ἐξαίρεσιν, ἥτις ὅμως δὲν περιελήφθη μεταγενεστέρως εἰς τὰ Βασιλικά. Ἀπηγόρευε τοὐτέστι τὴν ἀπονομὴν χάριτος καὶ εἰς τοὺς ὑποτρόπους ἐγκληματίας.

11. J. Mortreuil, Histoire du droit byzantin, τ. 3, σ. 321.

12. 2.5.7.

ἀλλὰ ἐν ταῖς ἐγκληματικαῖς ἐνοχαῖς οὐ δύναται συγχωρεῖν, εἰ μὴ πολλάκις τὸ ἔγκλημα εἰς αὐτὸν ἀνατρέχει τὸν βασιλέα».[13].

Ἄξιον μνείας εἶναι ὅτι αἱ διατάξεις τῆς βυζαντινῆς ποινικῆς νομοθεσίας ἐτιμώρουν, ἔστω καὶ ἠπιώτερον, καὶ τοὺς οὐχὶ ἐκ προθέσεως ἐγκληματήσαντας[14]. Διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν καταδίκων τούτων οὐδεμία ἀπαντᾷ ἐν τῷ νόμῳ εὐεργετικὴ διάταξις περὶ ἀπονομῆς εἰς αὐτοὺς χάριτος. Παρὰ ταῦτα διάχυτος ἦτο, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς ἡ ἀντίληψις ὅτι ἔδει νὰ ἀπονέμηται χάρις «τοῖς παρὰ γνώμην πταίουσι»[15].

Ἐξ ἑτέρου εἰς τὸν ἑξηκοστὸν τέταρτον τίτλον τοῦ ἑξηκοστοῦ βιβλίου τῶν Βασιλικῶν, τὸν ἐπιγραφόμενον «περὶ ἀβολιτιόνων, περὶ συγχωρήσεως καὶ γενικῆς συγχωρήσεως» ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν πρῶτον τίτλον τοῦ αὐτοῦ βιβλίου[16], μεταφέρονται σχεδὸν αὐτουσίως αἱ μορφαὶ τῆς abolitio τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου[17]. Ἐπελθούσης ταύτης ὁ κατήγορος ἠδύνατο ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀκινδύνως τὴν κατηγορίαν, μὴ ὑποπίπτων εἰς τὸν κατὰ τῶν συκοφαντῶν νόμον, ἢ καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς κατηγορίας προσερχόμενος πρὸς τοῦτο εἰς τὸν ἄρχοντα ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, τοῦ χρόνου τούτου ὑπολογιζομένου ὠφελίμως[18].

Τὸ βυζαντινὸν δίκαιον διακρίνει τρία εἴδη «ἀφέσεως». Τὴν «δημοσίαν», τὴν «ἰδικὴν» καὶ τὴν «ἀπὸ νόμου».

Ἡ ἐκ τῶν τριῶν τούτων εἰδῶν ἐνδιαφέρουσα τὴν προκειμένην ἔρευναν δημοσία ἄφεσις[19], ἀπενέμετο, κατὰ τὴν διάταξιν τῶν Βασιλικῶν, «διὰ ἡμέραν ἐπίσημον ἢ δημοσίαν εὐχαριστίαν ἢ διά τι συμβαῖνον αἴσιον». Τὰ δὲ ἐπεξηγοῦντα αὐτὴν σχόλια ἀναφέρουν ὡς παραδείγματα τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἢ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἢ παιδοποιίαν μὴ γεννῶντος τοῦ βασιλέως. Ἡ παροχὴ δὲ χάριτος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀφεώρα μόνον εἰς τὴν σωματικὴν ποινήν, οὐδαμῶς ἀπαλείφουσα καὶ τὴν πα-

---

13. Synopsis minor, Lit. B c. 50. Ζέπων J. G-R, τ. 6, σ. 359.

14 Σαφεῖς ἐν προκειμένῳ εἶναι αἱ διατάξεις τῶν Βασιλικῶν ὁρίζουσαι: «Ἐν πᾶσι τοῖς ἐγκλήμασι δεῖ ζητεῖν, ἐκ προνοίας τις ἢ κατὰ τύχην ἥμαρτε, καὶ οὕτως ἢ πρὸς τὸν νόμον, ἢ πραοτέραν ἐπιφέρειν τιμωρίαν» (Βασ. 60.51.5 = Dig. 48.19.5 § 2. Βλ. ὡσαύτως Synopsis minor, Lit. Ec. 62. Ζέπων J. G-R, τ. 6, σ. 397-398. Πόνημα Ἀτταλειώτου ῥῆς'. Ζέπων J. G-R, τ. 7, σ. 482. Νομοκάνων Φωτίου, τίτλ. Θ', κεφ. κστ', Γ. Α. Ῥάλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, Σύνταγμα κ.λπ., τ. Α', σ. 201).

15. Πρβλ. Ἀκριτίδα διασκευὴν Κρυπτοφέρρης IV 1035 (=Π. Καλονάρου, Βασ. Διγ. Ἀκρίτας, Β', 1942, σ. 70): «τοῖς παρὰ γνώμην πταίουσι συγχώρησιν παρέχειν».

16. 60.1.17, 18, 19 ἑπ.

17. Βλ. Κ. Γεωργοπούλου, Χάρις καὶ ἀμνηστία, Ἀθῆναι 1934, σ. 23. Théod. Mommsen, Le droit pénal romain (μετ. J. Duquesne), τ. 2, Paris 1907, σ. 137 ἑπ.

18. Βασ. 60.1.19 καὶ 21. Πρβλ. καὶ Τιμ. Ἡλιοπούλου, Περὶ τῆς βασιλικῆς προνομίας τῆς χάριτος, ἐν Ἀθήναις 1888, σ. 5.

19. Τὰ ἕτερα δύο εἴδη «ἀφέσεως» οὐδαμῶς δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς μορφαὶ ἀπονομῆς χάριτος, ὑφ' ἣν αὕτη σήμερον παρίσταται ἔννοιαν. Συγκεκριμένως ἡ «ἰδικὴ» ἄφεσις παρείχετο «τοῦ κατηγόρου αἰτοῦντος» (Βασ. 60.1.18), τὸ δὲ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ τῶν Βασιλικῶν σχόλιον ἐπεξηγεῖ: «Ὡς ὅτε μήπω ὑβρισθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἀβολιτίονα ὁ κατήγορος αἰτήσει.» Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν «ἀπὸ νόμου» ἄφεσιν, αἱ πηγαὶ ἀναφέρουσιν ἐνδεικτικῶς ὡς παράδειγμα διὰ τὴν ἀπονομὴν ταύτης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν «ὁ κατήγορος ἀποθάνῃ ἢ εὐλόγως ἐμποδισθῇ κατηγορῆσαι» (Βασ. 60.1.19 = Dig. 48.16.10).

ρεπομένην τοῖς δημοσίοις ἐγκλήμασιν ἀτιμίαν[20]. Ἠδύνατο ὅμως ταὐτοχρόνως νὰ παρασχεθῇ τῷ καταδικασθέντι ἐνόχῳ ἡ εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασις, ὅτε οὐδεμία οὐδὲ καὶ παρεπομένη ποινὴ παρέμενεν[21].

Τουρκοκρατία

Ἡ ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν κατάλυσις τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους εἶχεν ὡς ἐπακόλουθον τὴν ὑπαγωγὴν τῶν ὑποδουλωθέντων Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν εἰς τὸ ποινικὸν καὶ ἐν γένει εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον τῶν κατακτητῶν. Ὡσαύτως ἡ ἀπονομὴ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν καταγνωσθεισῶν ποινῶν ἐνέπιπτεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ κυριάρχου. Παρὰ ταῦτα οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες κατώρθωσαν εἰς ὡρισμένας χρονικὰς περιόδους καὶ εἰς ὡρισμένας περιοχάς, εὑρεθείσας ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθήκας, νὰ ἀναπτύξωσιν ἀξιόλογον αὐτοδιοίκησιν, ἧς συνέπεια, μεταξὺ ἄλλων, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν τῆς ἐξουσίας οὐχὶ μόνον πρὸς ἐκδίκασιν ἀξιοποίνων πράξεων ἀλλ' εἴς τινας περιπτώσεις καὶ πρὸς ἐπιβολὴν ποινῶν κατὰ τῶν ἀδικοπραγούντων[22].

Αἱ σημαντικώταται ὅμως αὗται ἐξουσίαι τῶν αὐτοδιοικουμένων κοινοτήτων δὲν ἐξικνοῦντο μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ δύνανται νὰ παρέχωσι καὶ χάριν εἰς τοὺς κρινομένους ὡς ἐνόχους ἐγκληματικῶν πράξεων. Οὐδεμία, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, μαρτυρία ἀπαντᾷ περὶ τυχὸν δικαιώματος τῶν κοινοτικῶν ἀρχόντων ἀπονομῆς χάριτος εἰς καταδικασθέντας. Τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὡς φαίνεται, διετήρησεν ἀπαρασαλεύτως ὁ κατακτητὴς καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς δουλείας.

Χάρις πρὸς καταδίκους Ἕλληνας ἠδύνατο νὰ χορηγηθῇ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων ἀξιωματούχων τοῦ κυριάρχου. Διὰ τὴν ἀπονομὴν δὲ ταύτης σπουδαίως συνέβαλλον αἱ Κοινότητες. Αὗται λόγῳ τοῦ κύρους τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὰς καὶ ἐκλεγέντων ὑπὸ τῶν κατοίκων προεστῶν, ἐζήτουν δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τὸν ἀνώτατον ἀξιωματοῦχον, ὑφ' ὃν ὑπήγοντο διοικητικῶς, τὴν ὑπ' αὐτοῦ παροχὴν χάριτος εἰς καταδικασθέντας Ἕλληνας. Αἱ ἀναφοραὶ δὲ αὗται προκειμένου περὶ Κοινοτήτων τῶν περισσοτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ὑπαγομένων ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος ὑπὸ τὸν Τοῦρκον ἀρχιναύαρχον, διεβιβάζοντο εἰς τὸν ἀνώτατον τοῦτον ἀξιωματοῦχον κυρίως διὰ τοῦ παρ' αὐτῷ διερμηνέως. Οἱ ἑκάστοτε δὲ παρὰ τῷ ἀρχιναυάρχῳ διερμηνεῖς, χρησιμοποιοῦντες ἐνίοτε κατὰ τὴν ὑπογραφὴν διαφόρων ἐγγράφων τὸν τίτλον «δραγομάνος τοῦ βασιλικοῦ στόλου» ἢ καὶ ἁπλῶς «δραγομάνος»[23], ἤσκουν

---

20. Βασ. 60.1.16 (σχόλιον), 60.64.6, 60.68.11. Synopsis minor, Lit. B c. 41. Ζέπων J. G-R, τ. 6, σ. 357. Πόνημα Ἀτταλειώτου, τίτλ. ΛΕ', συβ'. Ζέπων J. G-R, τ. 7, σ. 488. Prochiron auctum, τίτλ. 39, 52. Ζέπων J. G-R, τ. 7, σ. 284-285. Κ. Γ. Γαρδίκα, Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀμνηστία, Ποινικὰ Χρονικά, τ. Δ' (1954), σ. 1 ἐπ. Κ. Γεωργοπούλου, ἔνθ' ἀν., σ. 24.

21. Βασ. 60.68.5.

22. Βλ. Μεν. Τουρτόγλου, Περὶ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ μετ' αὐτὴν μέχρι καὶ τοῦ Καποδιστρίου, Ἐπετηρὶς Κέντρου Ἐρεύνης Ἱστορ. Ἑλλην. Δικαίου, τ. 15, ἐν Ἀθήναις 1972, σ. 6.

23. Βλ. Βασ. Σφυρόερα, Οἱ Δραγομάνοι τοῦ Στόλου, Ἀθῆναι 1965, σ. 20.

μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Τούρκου ἀρχιναυάρχου[24]. Οὗτοι συνήθως εἰσηγοῦντο τὴν παρ' αὐτοῦ ἀπονομὴν χάριτος εἰς καταδικασθέντας Ἕλληνας εἴτε κατόπιν ἀναφορᾶς τῶν Κοινοτήτων εἴτε καὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας.

Περίπτωσις ἀπονομῆς χάριτος ὑπὸ Τούρκου ἀρχιναυάρχου, τοῦ καλουμένου καπουδὰν πασᾶ, ἀπαντᾷ εἰς λίαν ἐνδιαφέρον ἔγγραφον τῆς 12ης Ὀκτωβρίου 1811, εὐθὺς κατωτέρω νῦν τὸ πρῶτον δημοσιευόμενον [25], τοῦ δραγομάνου τοῦ στόλου Μιχαὴλ Χαντζερῆ, ὅπερ ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Τιμιώτατοι καὶ ἡμέτεροι προσφιλέστατοι, ὅ τε Τερβὴς ἀγᾶς, βοεβόνδας τῆς νήσου Ναξίας καὶ λοιποὶ προεστῶτες καὶ ἐπίτροποι τοῦ μέρους Πούργου τῆς νήσου Ναξίας, τὴν τιμιότητά σας προσφιλῶς χαιρετοῦμεν, εἴητε ὑγιαίνοντες ἐν εὐημερίᾳ. Ἐπειδὴ ὁ πολυχρόνιος ἡμῶν ἐφέντης Καπουτὰν πασᾶς καμφθεὶς ταῖς ἡμῶν ἱκεσίαις καὶ ταῖς παρακλήσεσιν ἡμῶν ἐδωρήσατο τῷ Ἰακώβῳ Παζαίῳ τὴν συγνώμην, ἐφ' οἷς ἁμαρτήσαντες ἔμελλε νὰ παιδευθοῦν δικαίως, δὲν ἔμεινε δὲ εἰς οὐδὲν ἐγκληματίας ὁ ρηθεὶς Ἰάκωβος Παζαῖος, λαβὼν τὴν συγχώρησίν του, καθ' ὃν καὶ ἐξεδόθη καὶ παρὰ τοῦ πολυχρονίου ἡμῶν ἀφέντη περὶ τούτου μουσὰφ πουγιουρδί. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐκδοθέντος ὑψηλοῦ ὁρισμοῦ καὶ κατὰ τὴν διαταγὴν εἰς ἡμᾶς τοῦ πολυχρονίου ἐφένδη μας, γράφοντες καὶ ἡμεῖς ἐπιτάττομεν ὅτι ἀμέσως ὁποὺ ἤθελεν ἐμφανισθῇ ἡ παροῦσα ἡμῶν προσταγὴ εἰς ὑμᾶς ὁ μὲν Ἰάκωβος Παζαῖος νὰ εἶναι δι' ὅλου ἀνενόχλητος ἀπὸ πάντων τῶν αὐτῷ κατηγορουμένων, χωρὶς νὰ ἤθελε τολμήσει οὐδεὶς νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτὸν διὰ τὸ παραμικρόν, τὴν δὲ κατακρατημένην αὐτοῦ ἰντράδα[26] καὶ ἄλλα του πράγματα νὰ ἐγχειρίσητε αὐτῷ ἀμέσως μετὰ λογαριασμοῦ χωρὶς νὰ λείψῃ ἐξ αὐτῶν οὐδ' ὀβολός, ἐπειδὴ κατὰ τὴν εἰς ἡμᾶς διαταγὴν τοῦ πολυχρονίου ἡμῶν ἀφέντη δὲν μένει εἰς κανένα βάρος ὁ ρηθεὶς Ἰάκωβος Παζαῖος. Προσέξατε δὲ νὰ μὴν ἤθελε τολμηθῇ παρ' οὐδενὸς καμμία ζήτησις ἢ ἐνόχλησις πρὸς αὐτὸν ἢ ἤθελε τολμήσει τινὰς νὰ κατακρατήσῃ τὸ παραμικρὸν ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων του, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τὰ ὁποιοδήποτε λόγῳ κρατηθέντα αὐτῶν πράγματα νὰ ἀποδίδωνται αὐτοῖς ὀπίσω χωρὶς νὰ λείψῃ τὸ παραμικρόν, εἰ δὲ ἐκ τῶν ἰντράδων αὐτῶν ἔτυχον τινὲς νὰ πωληθῶσι, νὰ ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω, ἐὰν δὲν ἤθελεν εὐχαριστηθῇ ὁ ρηθεὶς Ἰάκωβος Παζαῖος νὰ λάβῃ τὴν τιμήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπωλήθη. Ταῦτα παρηγγέλθημεν νὰ γράψωμεν εἰς ὑμᾶς. Ὅθεν προσέξατε νὰ μὴν ἤθελε τολμηθῇ τὸ παραμικρὸν ἐναντίον τῶν προσταγῶν τούτων, ἐπειδὴ τότε, γνωστοῦ γινομένου τοῦ παραβαίνοντος τὸ παραμικρόν, θέλει μείνετε ἅπαντες χωρὶς ἀπολογίαν, ὡς μὴ ἀναγκάζοντες νὰ γένῃ κατὰ τὴν προσταγὴν καὶ μὴ ἐμ-

---

24. Γεωργ. Α. Μάουρερ, Ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, τ. Α' (μετάφρ. Ε. Καραστάθη), σ. 80. Νικ. Μοσχοβάκη, Τὸ ἐν Ἑλλάδι δημόσιον δίκαιον ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἐν Ἀθήναις 1882, σ. 150. Ἰω. Λυκούρη, Ἡ διοίκησις καὶ δικαιοσύνη τῶν τουρκοκρατουμένων νήσων, Ἀθῆναι 1954, σσ. 64 καὶ 255.

25. Γ.Α.Κ., Ζερλ. φάκελος 163 (Πρωτότυπα).

26. ἰντράδα = πρόσοδος, εἰσόδημα. (Ἰακ. Βισβίζη, Δικαστικαὶ ἀποφάσεις τοῦ 17ου αἰῶνος ἐκ τῆς νήσου Μυκόνου, Ἐπετηρὶς Ἀρχείου Ἱστορ. Ἑλλην. Δικαίου, τεῦχ. 7, ἐν Ἀθήναις 1957, σ. 49. Γ. Πετροπούλου, Νοταριακαὶ πράξεις Μυκόνου τῶν ἐτῶν 1663-1779, Μνημεῖα τοῦ Μεταβυζαντινοῦ Δικαίου, ἀρ. 3, (Παρ/μα τῆς Ἐπιστ. Ἐπετηρίδος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), Ἀθῆναι 1960, σ. 1090).

μένοντες τῇ ἀποφάσει τοῦ πολυχρονίου ἡμῶν ἐφένδη Καπουτὰν πασᾶ. Οὕτω γινώσκετε καὶ οὕτω ποιήσατε, ὡς γράφοντες ὑμῖν προστάζομεν καὶ μὴ ἄλλως ἐξ ἀποφάσεως καὶ ὑγιαίνοιτε, 1811, Ὀκτωμβρίου 12, ἀπὸ Τιβανχανὲ
τῆς τιμιότητός σας,

ὅλως

Μιχαὴλ Χαντζερῆς

Καθὼς ἀνωτέρω σᾶς γράφωμεν, οὕτως νὰ ἐξακολουθήσητε ἀφεύκτως.
Χριστόπουλος Χρύσης δ δ: ἔγραψα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἀσφαλῶς».

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου, ἀπευθυνομένου πρὸς τὸν βοεβόδα[27] καὶ τὰς κοινοτικὰς ἀρχὰς τῆς νήσου Νάξου, καθίσταται καταφανὴς ἡ πλήρης ἐξουσία τοῦ ἀρχιναυάρχου πρὸς ἀπονομὴν χάριτος εἰς ἀδικοπραγοῦντας κατοίκους τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ἄξιον δὲ προσοχῆς εἶναι ὅτι ἐν τῇ γνωστοποιουμένῃ παρὰ τοῦ δραγομάνου Μιχ. Χαντζερῆ περὶ ἀπονομῆς χάριτος διαταγῇ, τῆς ὁποίας ἡ ἔκδοσις προῆλθε τῇ εἰσηγήσει του, περιλαμβάνεται ἐν ταὐτῷ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐγκληματήσαντος καὶ ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ παρεπομένης ποινῆς τῆς δημεύσεως, ἥτις, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀρχὴν τῆς συλλογικῆς εὐθύνης, ἐπεξετείνετο καὶ ἐπὶ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῶν συγγενῶν τοῦ ἐνόχου.

Ἐπανάστασις

Ἡ διὰ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐπελθοῦσα κατάργησις τῆς Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας ἀνέτρεψεν αὐτομάτως τὸ ὑπὸ τοῦ κυριάρχου ἐπιβληθὲν καθεστὼς δικαίου. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ πλήρωσις τοῦ δημιουργηθέντος κενοῦ ἀπετέλεσε ζωτικὴν ἀνάγκην διὰ τὸ ἀναγεννώμενον Ἔθνος. Ὅθεν, ἐπισκοποῦντες, ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς, τὸ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἀγῶνος διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν θεσπισθὲν δίκαιον ὑπὸ τῶν συνελθουσῶν τοπικῶν καὶ Ἐθνικῶν τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεων, ἰδιαιτέρως δὲ τὰς εἰς τὴν ἀπονομὴν χάριτος ἀφορώσας διατάξεις, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

α) Εἰς τὸ προταθέν, κατὰ τὴν ἐν Βερβένοις σύνοδον τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1821, ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου σχέδιον ὀργανισμοῦ τῆς Πελοποννήσου, ὅπερ ὅμως δὲν ἐψηφίσθη[28], ὑπάρχει διάταξις ὁρίζουσα ὅτι:

«Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Πληρεξουσίου[29], ἂν δὲν κινδυνεύῃ τὸ κοινὸν συμφέρον,

---

27. Εἰς τοῦτον ἐξεχωρεῖτο παρὰ τοῦ κυριάρχου δι' ἓν ἔτος τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων, μετὰ προηγουμένην ὑπ' αὐτοῦ καταβολὴν ὡρισμένου κατ' ἀποκοπὴν ποσοῦ. Βλ. σχετικῶς Ἀνδρ. Μάμουκα, Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, τ. 11, Ἀθήνησιν 1852, σ. 313. Τρύφωνος Εὐαγγελίδου, Ἡ νῆσος Σκίαθος, ἐν Ἀθήναις 1913, σ. 59. Του Αὐτου, Ἡ Μύκονος, ἐν Ἀθήναις 1912, σ. 107. Ἰω. Ψύλλα, Ἱστορία τῆς νήσου Κέας, ἐν Ἀθήναις 1920, σ. 154. Καρόλου Ι. Γκιών, Ἱστορία τῆς νήσου Σίφνου, ἐν Σύρῳ 1876, σ. 143.

28. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Α', ἐν Πειραιεῖ 1839, σ. 8 ἐπ. Ἰωάννου Φιλήμονος, Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Δ', Ἀθῆναι 1861, σ. 80 ἐπ. Ἰακ. Βισβίζη, Ἡ πολιτικὴ δικαιοσύνη κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν μέχρι τοῦ Καποδιστρίου, Ἀθῆναι 1941, σ. 8.

29. Πληρεξούσιος = ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς. (Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Α', σ. 11).

ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐλευθερώνῃ τὸν κατάδικον ἀπὸ τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἀπὸ τὸν νόμον κεφαλικὴν τιμωρίαν, ἢ νὰ τὴν μετριάζῃ»[30].

β) Εἰς τὸν κυρωθέντα τὴν 9ην Νοεμβρίου 1821 Ὀργανισμὸν τῆς Γερουσίας τῆς Δυτικῆς Χέρσου Ἑλλάδος οὐδεμία ἀπαντᾷ διάταξις ὁρίζουσα τὸ δίκαιον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ ἐγίνοντο «αἱ κρισολογίαι, τόσον πολιτικαί, ὅσον καὶ ἐγκληματικαί»[31].

γ) Εἰς τὴν Νομικὴν Διάταξιν τῆς Ἀνατολικῆς Χέρσου Ἑλλάδος, ἥτις ἐνεκρίθη τὴν 15ην Νοεμβρίου 1821 ὑπὸ τῆς ἐν Σαλώνοις συνελθούσης τοπικῆς συνελεύσεως, ὡρίζετο ὅτι ἐκ τῶν Βασιλικῶν ἔδει νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ τῶν διατάξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ Δικανικὰ καὶ Κολαστικὰ καὶ ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἔδει νὰ εἶναι «ἀνάλογος μὲ τοὺς καιροὺς καὶ τὰς περιστάσεις»[32].

δ) Εἰς τὸν ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπογραφέντα, τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1821, Ὀργανισμὸν τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας ἐν παραγράφῳ λα' (τρίτον κεφάλαιον) ὡρίζετο ὅτι: «Ἄχρι τοῦ διοργανισμοῦ τῶν τακτικῶν νόμων θέλουσιν ἔχειν τὸ κῦρος οἱ σῳζόμενοι νόμοι τῶν Χριστιανῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως»[33].

ε) Τὸ Προσωρινὸν Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος (1 Ἰανουαρίου 1822), τὸ ψηφισθὲν ὑπὸ τῆς συνελθούσης ἐν Ἐπιδαύρῳ, τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου 1821, πρώτης Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως ὥρισεν ὡς ἰσχῦον δίκαιον, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῶν μελλόντων νὰ συνταχθῶσι Κωδίκων, ἀφ' ἑνὸς μὲν τοὺς «Νόμους τῶν ἀειμνήστων Χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων» ἀφ' ἑτέρου δὲ «τοὺς παρὰ τοῦ Βουλευτικοῦ καὶ Ἐκτελεστικοῦ σώματος ἐκδιδομένους Νόμους»[34].

στ) Τὸ Προσωρινὸν Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος (Νόμος τῆς Ἐπιδαύρου), τὸ ἐκδοθὲν μεσοῦντος τοῦ Ἀπριλίου 1823 ὑπὸ τῆς ἐν Ἄστρει συνελθούσης Β' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ὥρισεν, ἐν τῇ π' παραγράφῳ αὐτοῦ, τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων διὰ τὰ «Ἐγκληματικὰ καὶ Πολιτικὰ»[35]. Τὸ δὲ διὰ τῆς αὐτῆς παραγράφου π' εἰσαχθὲν «Ἀπάνθισμα τῶν Ἐγκληματικῶν»[36], ἰσχῦσαν ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1824[37], οὐδεμίαν περὶ χάριτος διάταξιν περιελάμβανε.

---

30. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Α', σ. 12.
31. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Α', σ. 26 ἑπ.
32. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Α', σ. 73.
33. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Α', σ. 120 - 121.
34. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Β', σ. 32 § ϛη'.
35. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Β', σ. 143.

36. Τὸ κείμενον τοῦ Ἀπανθίσματος βλ. εἰς Γεωργ. Δημακοπούλου, Ὁ Κῶδιξ τῶν Νόμων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως 1822-1828, Ἐπετηρὶς τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης Ἱστορ. Ἑλλην. Δικαίου, τ. 10-11 ἐν Ἀθήναις 1966, σ. 129 ἑπ. Πρβλ. ὁμοίως Δημοσθ. Μιράσγετζη, Ὁ πρῶτος Ποινικὸς Κῶδιξ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος (Τὸ «Ἀπάνθισμα τῶν Ἐγκληματικῶν» τοῦ 1823), Ἀθῆναι 1940. Τοῦ Αὐτοῦ, Ἡ Ἑλληνικὴ ποινικὴ νομοθεσία κατὰ τὰ ἔτη 1822-1834, Ἀθῆναι 1934, σ. 10 ἑπ. Ν. Πανταζοπούλου, Ἀπὸ τῆς «Λογίας» παραδόσεως εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, Ἀθῆναι 1947, σ. 145. Δημ. Σερεμέτη, Ἡ δικαιοσύνη ἐπὶ Καποδίστρια. Συμβολαὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ὡς καὶ τῶν ἄλλων δικαίων τῆς ἀρχαιότητος, ἀριθ. 8, Θεσσαλονίκη 1959, σ. 37-38. Μεν. Τουρτόγλου, Παρθενοφθορία καὶ Εὕρεσις θησαυροῦ, ἐν Ἀθήναις 1963, σ. 105 ἑπ.

37. Βλ. Νόμον ὑπ' ἀριθ. 34 τῆς 1ης Ἰουλίου 1824, περὶ ἐπικυρώσεως τοῦ Ἀπανθίσματος τῶν Ἐγκληματικῶν (Γεωργ. Δημακοπούλου, ἔνθ' ἀν., σ. 140).

ζ) Τὸ Πολιτικὸν Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος ψηφισθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζῆνι Ἐθνικῆς Συνελεύσεως κατὰ μῆνα Μάϊον τοῦ 1827, ἐν ἄρθρῳ 124 αὐτοῦ παρεῖχεν εἰς τὸν Κυβερνήτην τὸ δικαίωμα τῆς ἀπονομῆς χάριτος. Ἡ σχετικὴ διάταξις εἶχεν οὕτω:«Ὁ Κυβερνήτης διὰ φιλανθρωπίαν καὶ διὰ λόγους ἰσχυροὺς ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὴν κεφαλικὴν ποινήν, ἀφ' οὗ συμβουλευθῇ τοὺς Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ σύστασιν τοῦ Δικαστηρίου»[38].

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων συνάγεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ μέχρι τοῦ Πολιτικοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1827 οὐδεμία τῶν συνελθουσῶν Συνελεύσεων ἐψήφισεν εἰδικὴν διάταξιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς χάριτος. Ρητὴν περὶ χάριτος διάταξιν περιεῖχε τὸ προταθὲν παρὰ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου σχέδιον ὀργανισμοῦ τῆς Πελοποννήσου. Τοῦτο ὅμως ὡς ἐλέχθη δὲν ἐψηφίσθη.

Λόγῳ τῆς διαπιστουμένης ἐλλείψεως, κατὰ τὴν περίοδον ταύτην οἱασδήποτε θετικῆς διατάξεως προβλεπούσης εἰδικῶς τὰ τῆς ἀπονομῆς χάριτος, ἀπομένει νὰ δεχθῶμεν ὅτι εἶχον ἐφαρμογὴν αἱ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμεναι, καὶ μνημονευθεῖσαι ἐν τοῖς προηγουμένοις, διατάξεις τῆς βυζαντινῆς νομοθεσίας, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν εἰρημένην περίοδον διετηρεῖτο πλήρης ἡ ἰσχὺς τῶν ποινικῶν νόμων τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων[39]. Τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν β' τοῦ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1824 ὑπ' ἀριθ. 34 νόμου, τοῦ ἐπικυρώσαντος τὸ «Ἀπάνθισμα τῶν Ἐγκληματικῶν», ὡρίζετο ὅτι αἱ ἐλλείψεις τοῦ Ἀπανθίσματος θὰ ἐπληροῦντο ὑπὸ τῶν Βασιλικῶν[40].

Αἱ ἀναφερόμεναι ὅμως εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς χάριτος βυζαντιναὶ διατάξεις ἦσαν ἀνεφάρμοστοι. Καὶ τοῦτο διότι τὸ ὑπ' αὐτῶν προβλεπόμενον πολιτειακὸν ὄργανον (ὁ βασιλεύς), ὅπερ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρέχῃ ταύτην, ἦτο ἀνύπαρκτον διαρκούσης τῆς Ἐπαναστάσεως.

Τὸ Πολιτικὸν Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος παρέσχε εἰς τὸν Κυβερνήτην ἐν ὄψει τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, διὰ τοῦ ἄρθρου 124, τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀπονέμειν χάριν. Ἡ ἐξουσία ὅμως αὕτη τοῦ Κυβερνήτου ἐμφανίζεται λίαν περιωρισμένη ἐν σχέσει πρὸς τὴν προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου εἰς τὸ σχέδιον Ὀργανισμοῦ τῆς Πελοποννήσου. Οὕτως ἐνῷ εἰς ἀμφοτέρας τὰς διατάξεις προβλέπεται ἀπονομὴ τῆς χάριτος μόνον πρὸς καταδικασθέντας εἰς κεφαλικὴν ποινήν, ἡ ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 124 ἀπονεμομένη χάρις συνίσταται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μετατροπὴν τῆς κατεγνωσμένης κεφαλικῆς ποινῆς εἰς ἑτέραν ἠπιωτέραν εἰς εἶδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι ἐθέσπιζε τὸ σχέδιον τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Πελοποννήσου, ὅπερ προέβλεπε καὶ τὴν ὁλικὴν ἄρσιν τῆς καταγνωσθείσης κεφαλικῆς ποινῆς. Ὁμοίως ἡ ἀπονομὴ τῆς χάριτος ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου, διὰ τὴν ὁποίαν ἔδει οὗτος προηγουμένως νὰ συμβουλευθῇ τοὺς Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας, ἐτέλει ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ καταδικαστικὴ

38. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. Θ', σ. 144-145.

39. Βλ. Μεν. Τουρτόγλου, Περὶ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ μετ' αὐτὴν μέχρι καὶ τοῦ Καποδιστρίου, ἔνθ' ἀν., σ. 25 ἑπ.

40. Γεωργ. Δημακοπούλου, ἔνθ' ἀν., σ. 141.

ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου θὰ περιελάμβανε καὶ σχετικὴν «σύστασιν» πρὸς παροχὴν ταύτης, ἐνῷ εἰς τὸ σχέδιον Ὀργανισμοῦ τῆς Πελοποννήσου οὐδεὶς τοιοῦτος παρατηρεῖται περιορισμός.

Καποδιστριακὴ περίοδος

Ἡ ἐπὶ Καποδιστρίου ἀναληφθεῖσα σημαντικωτάτη νομοθετικὴ προσπάθεια δὲν ὑστέρησε καὶ ὡς πρὸς τὴν θέσπισιν διατάξεων ρυθμιζουσῶν τὰ τῆς ἀπονομῆς χάριτος. Οὕτω:

1) Τὸ ἄρθρον 147 τῆς Ἐγκληματικῆς Διαδικασίας[41] ἥτις, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 6 Μαΐου 1829 περὶ εἰσαγωγῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 30 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου[42], ἐτίθετο ἐν ἰσχύι ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1829, ὥριζεν ὅτι:

«Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, συμβουλευόμενος τὸ Συμβούλιόν του, δύναται, κατὰ σύστασιν τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, νὰ μεταβάλῃ τὴν κεφαλικὴν ποινὴν εἰς ἐλαφροτέραν. Τὸ ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου παραχωρεῖται ἡ χάρις αὕτη, καταγράφεται εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου».

2) Τὸ ἄρθρον 353 τῆς δημοσιευθείσης τὴν 15ην Αὐγούστου 1830 Ἐγκληματικῆς Διαδικασίας περιεῖχε τὴν ἑξῆς διάταξιν: «Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ συγχωρήσῃ ἢ νὰ μεταβάλῃ τὴν ποινήν, ὡς θέλει γενῇ δῆλον εἰς τὸ ἑπόμενον κεφάλαιον». Τὰ δὲ ἐν συνεχείᾳ ἄρθρα 354 ἕως 361, περιλαμβανόμενα εἰς τὸ «περὶ τῆς χάριτος» ἑπόμενον κεφάλαιον τοῦ αὐτοῦ νομοθετήματος, περιεῖχον κυρίως διατάξεις ἀφορώσας εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἀπονομῆς χάριτος[43].

Ἡ σύγκρισις τῶν διατάξεων τῶν δύο τούτων νομοθετημάτων ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ διατάξεις τῆς Ἐγκληματικῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 εἶναι κατὰ πολὺ εὐρύτεραι ἐκείνων τῆς Διαδικασίας τοῦ ἔτους 1829. Καὶ τοῦτο διότι:

α) Τὸ δικαίωμα ἀπονομῆς τῆς χάριτος ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου, κατὰ τὴν Ἐγκληματικὴν Διαδικασίαν τοῦ 1830, δὲν περιορίζεται μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τῆς καταδίκης τοῦ ἐνόχου εἰς κεφαλικὴν ποινήν, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ Διαδικασίᾳ τοῦ 1829, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης εἰς μὴ κεφαλικὴν ποινὴν καταδίκης.

β) Ὁμοίως ὁ Κυβερνήτης, κατὰ τὴν Ἐγκληματικὴν Διαδικασίαν τοῦ 1830, δύναται οὐχὶ μόνον νὰ μετατρέπῃ τὴν κατεγνωσμένην ποινὴν εἰς ἑτέραν ἠπιωτέραν ἀλλὰ καὶ νὰ διατάσσῃ τὴν ὁλικὴν ἄρσιν τῆς ποινῆς, πρᾶγμα ὅπερ οὐδόλως προέβλεπεν ἡ Ἐγκληματικὴ Διαδικασία τοῦ 1829.

γ) Τὸ δικαίωμα ἀπονομῆς τῆς χάριτος ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου παρέχεται ὑπὸ τῆς Ἐγκληματικῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 ἀδέσμευτον, οὐδαμῶς τοὐτέστιν ἐξαρτώμε-

41. Γεωργ. Δημακοπούλου, Ὁ Κῶδιξ τῶν ψηφισμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, Ἐπετηρὶς Κέντρου Ἐρεύνης τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλλην. Δικαίου, τ. 14 (1967), ἐν Ἀθήναις 1970, σ. 176. Ἀνδρ. Μάμουκα, ἔνθ' ἀν., τ. 11, σ. 544.

42. Γεωργ. Δημακοπούλου, ἔνθ' ἀν., σ. 161.

43. Πολιτικὴ καὶ Ἐγκληματικὴ Διαδικασία, ἐν Αἰγίνῃ 1830, σ. 126-127.

νον ἐκ τῆς προϋποθέσεως ἣν ἔτασσεν ἡ διάταξις τῆς Διαδικασίας τοῦ 1829, καθ' ἣν ἀπῃτεῖτο ἡ προηγουμένη «σύστασις τοῦ 'Ανεκκλήτου Κριτηρίου»[44].

Τί ἐφηρμόζετο εἰς τὴν πρᾶξιν. Αἰτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν παροχὴν χάριτος ἀφθονοῦσι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην[45] ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προηγουμένην 'Επαναστατικὴν περίοδον, καθ' ἣν, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἀπαντῶσι τοιαῦται αἰτήσεις. Τὸ γεγονὸς τοῦτο δέον νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν σημειωθεῖσαν ἐν τοῖς προηγουμένοις παντελῆ ἔλλειψιν οἱασδήποτε θετικῆς διατάξεως προβλεπούσης περὶ τῆς ἀπονομῆς χάριτος καὶ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ πολιτειακοῦ ὀργάνου, ὅπερ, κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ βυζαντινοῦ ποινικοῦ δικαίου, ἠδύνατο νὰ ἀπονείμῃ χάριν[46].

'Ενδιαφέρον ὅμως παρουσιάζει ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, ποία ἦτο καὶ ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῶν μνημονευθεισῶν περὶ τῆς ἀπονομῆς χάριτος διατάξεων. Περὶ τούτου ἱκανὰ στοιχεῖα ἀντλοῦμεν ἐκ τῶν λίαν ἀξιολόγων καὶ ἀνεκδότων μέχρι σήμερον γνωμοδοτήσεων καὶ εἰσηγήσεων τοῦ ἐπὶ Καποδιστρίου διατελέσαντος ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ 'Ιωάννου Γενατᾶ[47]. Οὕτως ἐπὶ ἐγγράφου τοῦ διοικητοῦ Ὕδρας καὶ Σπετσῶν τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1830, δι' οὗ οὗτος διαβιβάζει αἴτησιν πρὸς τὸν Κυβερνήτην Καποδίστριαν περὶ ἀπονομῆς χάριτος εἰς καταδικασθέντα εἰς ποινὴν μὴ κεφαλικήν, ὁ Γενατᾶς, ἔχων προφανῶς ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 124 τοῦ Πολιτικοῦ Συντάγματος τοῦ 1827 ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 147 τῆς 'Εγκληματικῆς Διαδικασίας τοῦ 1829, δυνάμει τῶν ὁποίων χάρις παρείχετο μόνον ἐπὶ καταδίκης εἰς κεφαλικὴν

---

44. Ἄξιον μνείας εἶναι ὅτι αἱ διατάξεις τῆς 'Εγκληματικῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 εἶναι εὐρύτεραι καὶ ἐκείνων τοῦ Πολιτικοῦ Συντάγματος τῆς 'Ελλάδος, ὅπερ ἐνέκρινε καὶ καθιέρωσεν ὡς θεμελιώδη νόμον τοῦ Ἔθνους ἡ ἐν Ἄργει μὲν ἀρξαμένη τῇ 5ῃ Δεκεμβρίου 1831, ἐν Ναυπλίῳ δὲ περατώσασα τὰ ἔργα αὐτῆς, κατὰ Μάρτιον 1832, Ε' 'Εθνικὴ Συνέλευσις. Καὶ τοῦτο, διότι κατὰ τὸ Σύνταγμα τοῦτο (ἄρθρα 244 καὶ 245) χάρις ἀπενέμετο ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος μόνον ἐν περιπτώσει καταδίκης εἰς κεφαλικὴν ποινὴν ἢ τοιαύτην ἰσοβίου ἢ μακροχρονίου δεσμεύσεως καὶ κατόπιν προηγουμένης συστάσεως τοῦ δικαστηρίου, ἐνῷ ἡ 'Εγκληματικὴ Διαδικασία τοῦ 1830 οὐδένα θεσπίζει διὰ τὸν Κυβερνήτην περιορισμόν.

«244. Ὁ 'Ηγεμὼν ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ συγκατανεύῃ εἰς συγχωρήσεις καὶ ἀμνηστίας κοινάς, ὅταν αἱ περιστάσεις ἀπαιτῶσι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ἔθνους.

245. Διὰ φιλανθρωπίαν καὶ ἐπιείκειαν καὶ διὰ λόγους ἰσχυροὺς ἐμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὴν κεφαλικὴν ποινὴν καὶ τὴν διὰ βίου ἢ τὴν πολυχρόνιον δέσμευσιν, κατὰ σύστασιν τοῦ δικαστηρίου». ('Ανδρέου Μάμουκα, Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς 'Ελλάδος ὑπὸ διαφόρων 'Εθνικῶν Συνελεύσεων συνταχθέντα πολιτεύματα, ἐν Πειραιεῖ 1839, σ. 128).

45. Δημ. Σερεμέτη, 'Η Δικαιοσύνη ἐπὶ Καποδίστρια, ἔνθ' ἀν., σ. 109-110.

46. Σημειωτέον ὅτι καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ ψηφισθέν, διαρκούσης τῆς 'Επαναστάσεως, Πολιτικὸν Σύνταγμα τῆς 'Ελλάδος (Μάϊος 1827), ἐν ὄψει τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυβερνήτου, παρεῖχεν εἰς τοῦτον καὶ μόνον τὸ πρὸς ἀπονομὴν τῆς χάριτος δικαίωμα.

47. Περὶ τοῦ 'Ιωάννου Γενατᾶ, βλ. Ν. Πανταζοπούλου, 'Ο 'Ιωάννης Γενατᾶς, εἰς περιοδικὸν 'Αθηνᾶ, τ. ΝΓ' (1949) καὶ εἰς ἀνάτυπον. 'Ομοίως πρβλ. Κ. Τριανταφυλλοπούλου, 'Η Πολιτικὴ Δικαιοσύνη ἐπὶ Καποδίστρια, Πρακτικὰ 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν, τ. 23 (1948), σ. 472 ἑπ. Μεν. Τουρτόγλου, 'Ο Διοργανισμὸς τῶν Δικαστηρίων καὶ ἡ Πολιτικὴ καὶ 'Εγκληματικὴ Διαδικασία τοῦ 1830, 'Επετηρὶς 'Αρχ. 'Ιστορ. 'Ελλην. Δικαίου, τ. 8, ἐν 'Αθήναις 1958, σ. 1 ἑπ.

ποινήν[48], γνωμοδοτεῖ ἀρνητικῶς, διαγράφων συγχρόνως καὶ τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἐκείνων καθ' ἃς ἔδει ν' ἀπονέμηται ἡ χάρις:

«Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἡ χάρις δύναται νὰ ἔχῃ χώραν εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν ποινῶν.

Νὰ μεταβάλλεται ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου εἰς ἄλλην, ἰδοὺ ἡ μοναδικὴ περίπτωσις· καὶ τότε νὰ ἐνεργῆται ἡ χάρις ὅταν συμβαίνουν εἰδικαὶ περιστάσεις ἐλκύουσαι τὸ ἔλεος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ σύνεσις δὲ καὶ σπουδαῖος ὑπολογισμὸς τῶν ἐπακολουθημάτων πρέπει νὰ προηγῆται τοῦ ἐλέους»[49].

Συνεπὴς πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἐκτιθεμένας ἀντιλήψεις του ὁ Γενατᾶς εἰσηγεῖται εἰς ἄλλας περιπτώσεις πρὸς τὸν Καποδίστριαν, ὅπως μὴ παρασχεθῇ χάρις εἰς καταδικασθέντας δι' ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προθέσεως[50] ὡς καὶ διὰ «φονοπειρατείαν»[51]. Ἀντιθέτως εἰσηγεῖται τὴν ἀπονομὴν χάριτος εἰς βρεφοκτόνον διὰ τῆς μετατροπῆς τῆς θανατικῆς αὐτῆς καταδίκης εἰς πενταετῆ περιορισμὸν ἐντὸς μονυδρίου[52].

Βραδύτερον ἰσχυούσης τῆς ὑπὸ τοῦ Γενατᾶ συνταχθείσης Ἐγκληματικῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 — ἥτις οὐδαμῶς περιώριζε τὸ δικαίωμα τοῦ Κυβερνήτου πρὸς ἀπονομὴν χάριτος μόνον ἐπὶ καταδίκης εἰς κεφαλικὴν ποινὴν — αἱ τυχὸν ἀπορριπτικαὶ εἰσηγήσεις αὐτοῦ στηρίζονται πλέον εἰς τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἐλλείψεως τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων τῶν δικαιολογουσῶν τὴν ἀπονομὴν χάριτος.

48. Ἐνδεικτικὸν τοῦ ὅτι ἡ χάρις ἀπενέμετο μόνον ἐπὶ θανατικῆς καταδίκης, συνήθως δὲ ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ταύτης, ἀποτελεῖ ἡ ἀρχικὴ διαμόρφωσις τῆς παροιμίας: «Ὡς πού ν' ἀνέβῃ καὶ κατέβῃ τὸ σπαθί, ἔχει ὁ Θεός», ἥτις μεταγενεστέρως ἔλαβε μεταφορικὴν ἔννοιαν ὅλως διάφορον. (Πρβλ. καὶ Ν. Δ η μ η τ ρ α κ ο π ο ύ λ ο υ, Τὸ δίκαιον ἐν ταῖς παροιμίαις, τ. Β' (ἐκδ. 2α), ἐν Ἀθήναις 1925, σ. 98, σημ. 1).

49. Γ.Α.Κ., Ἐκθ. Γραμμ. Δικαίου, τ. 3 (1830).

50. Γ.Α.Κ., Ἐκθ. Γραμμ. Δικαίου, τ. 6 (1830).

51. Γ.Α.Κ., Ἐκθ. Γραμμ. Δικαίου, τ. 7 (1830).

52. Γ.Α.Κ., Ἐκθ. Γραμμ. Δικαίου, τ. 10 (1831).

Ο ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 2590 ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΒΑΤΙΚΑΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ*

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΜΑΡΚΟΥ

Ἡ πρώτη πληροφορία διὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 2590 ἑλληνικὸν κώδικα τῆς Ἀποστολικῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης, ὀφείλεται εἰς τὸν Mgr. L. Petit (1868 — 1927). Ὁ σοφὸς οὗτος ἐρευνητὴς ἤδη τὸ 1927 ἀνέφερε χαρακτηριστικῶς : «... En examinant le ms. 8 de la bibliothèque de feu Alexis Colybas, le docte professeur s' aperçut bien vite qu'il se trouvait en présence ou de l'autographe même de Malaxos, ou tout au moins d'un exemplaire écrit sur cet autographe, au mois de mai 1561, pour le métropolite de Thèbes Joasaph. Chose plus remarquable encore, au lieu d' être écrit en grec moderne, comme presque tous les autres manuscrits examinés jusqu' ici par les savants, l' exemplaire en question est en grec ancien. A la différence des premiers, les manuscrits de ce genre sont très rares, et l'on n'en connaît que deux ou trois exemplaires, dont l'un vient d'entrer par nos soins à la bibliothèque Vaticane. Dans cette rédaction, l'ouvrage contient 580 chapitres[1]».

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦτο γνωστὴ ἡ ὕπαρξις τριῶν μόνον χειρογράφων κωδίκων, οἵτινες περιεῖχον τὸν νομοκάνονα τοῦ Μ. Μαλαξοῦ ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν[2]. Ἐπρόκειτο διὰ τοὺς κώδικας :

α. Ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς ἰδιωτικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἀλεξίου Κ. Κολυβᾶ, νῦν δὲ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν[3].

β. Ὑπ' ἀριθ. 287 τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων[4], καὶ

---

* Θερμαὶ εὐχαριστίαι ὀφείλονται εἰς τὸν Καθηγητὴν τῆς Παλαιογραφίας καὶ Διπλωματικῆς τῆς Σχολῆς τοῦ Βατικανοῦ, Mgr. Paul Canart, ὅστις παρέσχεν εἰς τὸν γράφοντα πολυτίμους πληροφορίας περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

1. Βλ. L. Petit, Malaxos Manuel, historien et canoniste grec du XVIe siècle, ἐν Dictionnaire de Théologie Catholique, Tome 9me (Deuxième partie), Paris, 1927, στ. 1764 - 1765.

2. Βλ. Κ. Ι. Δυοβουνιώτη, Ὁ Νομοκάνων τοῦ Μ. Μαλαξοῦ, Ἀθῆναι, 1916, σελ. 20. Δ. Σ. Γκίνη, Ἡ εἰς «φράσιν κοινὴν» παράφρασις τοῦ Νομοκάνονος τοῦ Μαλαξοῦ, Ἑλληνικά, τ. 8, Ἀθῆναι, 1935, σελ. 29-47. Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Νομοκάνων τοῦ Μαλαξοῦ ὡς πηγὴ δικαίου τοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἑλληνισμοῦ, Ἀνάτυπον ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τ. 13, 1938, σ. 396, σημ. 3.

3. Περιγραφεὶς ὑπὸ τοῦ Σπ. Λάμπρου εἰς Νέον Ἑλληνομνήμονα, τόμ. 11, 1914, σ. 474 ὡς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 χειρόγραφον τῆς ἰδιωτικῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐν ἔτει 1915 ἀποβιώσαντος Ἀλεξίου Κ. Κολυβᾶ.

4. Περιγραφεὶς ὑπὸ τοῦ Σπ. Λάμπρου εἰς Κατάλογον τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἑλληνικῶν Κωδίκων, τόμ. Β', ἐν Κανταβρυγίᾳ, 1900, σ. 73.

γ. Ὑπ' ἀριθ. 278 (209) τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας[5].

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Mgr. L. Petit, οὐδὲν ἐνδιαφέρον ἐπεδείχθη ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν διὰ τὸν μνημονευθέντα ὑπ' αὐτοῦ κώδικα. Μόνον μετὰ πάροδον τεσσάρων περίπου δεκαετιῶν, ὁ Mgr. P. Canart καὶ ὁ Π. Νικολόπουλος ἐπεσήμαναν τὴν ὕπαρξιν τοῦ κώδικος εἰς ἀνεξερεύνητον μέχρι τότε τμῆμα Ἑλληνικῶν χειρογράφων κωδίκων, εἰσαχθέντων ἀπό τινων δεκαετιῶν εἰς τὴν Βατικανὴν Βιβλιοθήκην[6]. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Δ. Γκίνης, χρησιμοποιῶν τὰς πολυτίμους πληροφορίας τοῦ Π. Νικολοπούλου, ὑπεγράμμιζεν εἰς μελέτην του[7] ὅτι πρόκειται, ἀναμφιβόλως, περὶ τοῦ τετάρτου χειρογράφου, ὅπερ περιέχει τὸν Νομοκάνονα ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν.

Ὁ γράφων, τῇ ὑποδείξει τοῦ Δ. Γκίνη, περιέλαβεν εἰς τὴν διδακτορικήν του διατριβὴν[8] καὶ σύντομον περιγραφὴν τοῦ κώδικος. Νῦν δέ, ὁρμώμενος ἐκ τῆς προσεχοῦς κριτικῆς ἐκδόσεως τοῦ νομοκάνονος τοῦ Μ. Μαλαξοῦ ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν, ὑπὸ ὁμάδος ἐπιστημόνων τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν[9], προβαίνει εἰς τὴν ἀκολουθοῦσαν λεπτομερεστέραν παρουσίασιν τοῦ ἀποκειμένου εἰς τὴν Βατικανὴν Βιβλιοθήκην ὑπ' ἀριθ. 2590 ἑλληνικοῦ χειρογράφου κώδικος.

Προέλευσις τοῦ κώδικος. Τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐν λόγῳ κώδικος, ὡς ἤδη ἀνεφέρθη, ὑποδεικνύει τὸ πρῶτον ὁ Mgr. L. Petit. Ἐκ τῶν γραφομένων αὐτοῦ προκύπτει ὅτι ὁ κῶδιξ οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς προσωπικῆς του βιβλιοθήκης. Δυστυχῶς, ὅμως, οὐδεμία ἑτέρα σοβαρὰ ἔνδειξις ὑπάρχει, καθ' ὅσον :

α. Ὁ L. Petit δὲν ἀφῆκεν inventario τῶν χειρογράφων κωδίκων τῆς βιβλιοθήκης του.

β. Ἐν ᾧ εἰς πολλοὺς ἄλλους κώδικας εἰσαχθέντας εἰς τὴν Βατικανὴν Βιβλιοθήκην ὑπῆρχεν ἐτικέττα ἠριθμημένη ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον τὸν L. Petit, ὁ προκείμενος κῶδιξ οὐδεμίαν ἐτικέτταν ἔφερεν ἔξωθεν ἢ ἔσωθεν αὐτοῦ.

---

5. Περιγραφεὶς ὑπὸ τοῦ C. Litzica εἰς Catalogul Manuscriptelor Grecesti (Biblioteca Academiei Romine), Βουκουρέστιον, 1909, σ. 142 ἑπ.

6. Βλ. P. C. Nicolopoulos, L'inventario dei Codici Vaticani Greci 2403-2631, Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, τ. ΛΕ' (1966), Ἀθῆναι, 1967, σ. 129-131.

7. Βλ. Δ. Σ. Γκίνη, Κείμενα Βυζαντινοῦ καὶ Μεταβυζαντινοῦ Δικαίου εἰς χειρογράφους ἐν Ἑλλάδι κώδικας, Ἀθῆναι, 1963, σ. 19.

8. Βλ. G. S. Marcou, Rapporti fra Chiesa e Stato in Grecia dalla Caduta di Costantinopoli (1453) fino agli inizi del XX secolo, Università di Roma, 1971, σ. 26 σημ. 1. Τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐν λόγῳ μελέτης (§ 1-3, 5-6) ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὸν τίτλον «La posizione politica, religiosa e giuridica della Chiesa ortodossa e il suo contributo per la rinascita della nazione greca sotto il dominio turco» εἰς Annali di storia del diritto, Anno XIV-XVII (1970-1973), Università degli studi di Roma, Facoltà di Giurisprudenza, Ed. Giuffrè, Milano, 1974, σ. 267 ἑπ.

9. Βλ. G. S. Marcou, βιβλιοκρισία εἰς A. Sifoniou-Carapa, M. Tourtoglou, S. Trojanos, Μανουὴλ Μαλαξοῦ Νομοκάνων, δημοσιευθεῖσα εἰς Apollinaris, Institutum Utriusque Iuris, Pontificia Universitas Lateranensis, Anno XLV (1972), σελ. 769-770 καὶ εἰς Annali di storia del diritto, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 342-344.

γ. Ἐκ τῶν διαφόρων σημειώσεων ἐπὶ τῶν ὠῶν τῶν φύλλων τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου μέρους οὐδὲν θετικὸν στοιχεῖον προκύπτει δυνάμενον νὰ μᾶς διαφωτίσῃ περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ κώδικος.

Περιγραφὴ αὐτοῦ. Ὁ κῶδιξ ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν, τὸ πρῶτον (Ι) καὶ τὸ δεύτερον (ΙΙ). Εἶναι χαρτῶος, διαστάσεων 29,0 x 20,50 ἑκ.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἡ γραπτὴ ἐπιφάνεια εἶναι 0 - 13,50 - 14.00 ἑκ. πλάτος καὶ 0 - 20 - 21 ἑκ. μῆκος, ἤτοι 35 γραμμαὶ εἰς δύο στήλας.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος ἡ γραπτὴ ἐπιφάνεια εἶναι 0- 13,50 - 14.00 ἑκ. πλάτος καὶ 0 - 22,5 ἑκ. μῆκος, ἤτοι 34 γραμμαὶ εἰς δύο στήλας.

Τὸ δέσιμον ἀμφοτέρων τῶν μερῶν εἶναι σύγχρονον ἐκ πρασίνου δέρματος καὶ λευκῆς ράχης.

Τὸ πρῶτον μέρος ἀποτελεῖται ἀπὸ φ. 1-140, τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ φ. 141 - 213.

Ἀμφότερα τὰ μέρη εἶναι κολοβά, σητόβρωτα, ἐν μέρει κατεστραμμένα, τὸ πρῶτον δὲ καὶ ἀκέφαλον.

Ἡ ἀρίθμησις, εἰς τὸ κάτω δεξιὸν ἄκρον ἑκάστου φύλλου (φ. 1 - 213) εἶναι ἔντυπος, δι' ἀραβικῶν χαρακτήρων· ὑπάρχουν, προσέτι, δύο πρόσφατοι χειρόγραφοι ἀριθμήσεις δι' ἀραβικῶν χαρακτήρων, αἵτινες διακόπτονται ἐνιαχοῦ[9], διότι τὰ φύλλα εἶναι κατεστραμμένα.

Ἕκαστον μέρος τοῦ κώδικος ἔχει γραφῆ διὰ χειρὸς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γραφέως[10].

Ἀμφότερα τὰ μέρη φέρουν μετρίας τέχνης κοσμήματα καὶ ἐρυθρογράφους ἐπιγραφὰς τῶν διαφόρων τμημάτων τῶν περιεχομένων· φέρουν ἐπίσης ἐνίοτε, ἄνωθεν τῆς περιγραφῆς, ἐρυθρὰν ταινίαν μετὰ καλαισθήτων ποικιλμάτων μετριωτάτης τέχνης, κατὰ πλάτος τῆς σελίδος (δεύτερον μέρος, φ. 141ν., 163r) ἢ τῆς στήλης (δεύτερον μέρος, φ. 180ν, 200r)· ὑπάρχουν, προσέτι δύο (δεύτερον μέρος, φ. 203r, 207r, 213r), τρεῖς (δεύτερον μέρος, φ. 179r) ἢ καὶ τέσσαρες (δεύτερον μέρος, φ. 207ν) ὁριζόντιαι γραμμαὶ διαχωρίζουσαι τὰ περιεχόμενα.

Τὰ γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ λάθη τοῦ ἀντιγραφέως εἶναι σπάνια.

Τὸ ἀρχικὸν κεφαλαῖον γράμμα ἑκάστης ἀρχῆς τμήματος σχηματίζεται δι' ἁπλῶν ἐρυθρογραφιῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰδιαιτέρας τέχνης. Τὰ ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα, ὁμοιάζουν, πολλάκις, μεταξύ των.

Εἰς τὰς ὤας τῶν φύλλων ἔχει πολλάκις ἀναγραφῆ, δι' ἐρυθρᾶς μελάνης, ἡ προέλευσις τῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησεν ὁ Μαλαξὸς διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Νομοκάνονος[11].

Προσέτι δὲ ἀνευρίσκομεν εἰς τὰς ὤας ὡρισμένων φύλλων καί τινας ἄλλας σημειώσεις. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν τὰς ἑξῆς:

---

10. Φρονοῦμεν ὅτι εἶναι ὀρθώτερον νὰ γίνῃ διαχωρισμὸς τοῦ χειρογράφου τούτου εἰς δύο αὐτοτελεῖς κώδικας, καθ' ὅσον οὐδὲν στοιχεῖον κοινὸν ὑφίσταται μεταξὺ τούτων, τὸ ὁποῖον νὰ δικαιολογῇ τὴν κοινὴν ἀρίθμησιν καὶ τὴν διάκρισιν εἰς δύο μέρη.

11. Βλ. Κ. Ι. Δυοβουνιώτη, Ὁ Νομοκάνων ..., ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 59 ἑπ. τὸν πλήρη κατάλογον αὐτῶν τῶν πηγῶν.

α. Εἰς τὴν δεξιὰν ὤαν τῶν φ. 27r, 43r, 47r κ.ἄ., εἶναι γεγραμμένη ἡ λέξις «ἀπορία» καὶ ὀλίγον κατωτέρω ἡ λέξις «λύσις».

β. Εἰς τὴν ἀριστερὰν ὤαν τοῦ φ. 42v εἶναι γεγραμμένη ἡ σημείωσις : «ἀξίως αὐτοῦ καὶ συμβασιλεύσωμεν αὐτῷ εἴγε πιστεύσωμεν».

γ. Εἰς τὴν ἀριστερὰν ὤαν τοῦ φ. 154v ἡ ἑξῆς σημείωσις : «σχόλιον τοῦ Ψελλοῦ. κατὰ πολλοὺς δὲ λέγεται ἀδιάθετος τρόποις, ὁ γάρ μὴ διαθέμενος, καὶ ὁ μὴ κατὰ νόμους καὶ ὁ τὴν διατύπωσιν ἔχων σπαραττομένην· καὶ ὅταν ἐστὶ ἄκυρος καὶ χωρὶς κληρονόμων».

Τὸ σύνολον τῶν ἐν λόγῳ σημειώσεων ἔχουν γραφῆ διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς τοῦ γραφέως τοῦ κώδικος.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων σημειώσεων, ἀνευρίσκονται ἐντὸς τοῦ κώδικος, εἴτε εἰς τὴν ὤαν ἑκάστου φύλλου, εἴτε εἰς χῶρον κενὸν τοῦ κειμένου, διάφοροι σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε μὲν εἶναι ἐπαναλήψεις λέξεων τοῦ κειμένου, ἄλλοτε δὲ ἄσχετοι πρὸς αὐτό. Αἱ σημειώσεις αὗται εἶναι γεγραμμέναι καταφανῶς ὑπὸ ἄλλης χειρὸς καὶ διαφόρου μελάνης, μετὰ βεβαιότητος δέ, δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι προσετέθησαν μεταγενεστέρως εἴτε ὑπὸ ἀναγνώστου εἴτε ὑπό τινος κατόχου τοῦ κώδικος. Εἰδικώτερον :

α. Εἰς τὴν ὤαν τοῦ φ. 1 καὶ κάτωθεν τοῦ κειμένου ὑπάρχει ἡ σημείωσις: «1801. ἀφιερώθη τῇ σχολῇ τῆς σχι [...] δ[..». Ἡ ἀρίθμησις 1801 ἔχει ἀναγραφῆ δι' ἄλλης χειρός, εὑρίσκεται δὲ χαμηλότερον καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς ὑπολοίπου φράσεως. Φρονοῦμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἀριθμήσεως ἀοιθμοῦ εἰσόδου καταλόγου τῆς βιβλιοθήκης τῆς σχολῆς καὶ οὐχὶ ἡμερομηνίας.

β. Εἰς τὴν ἀριστερὰν ὤαν τοῦ φ. 32 v ἔχει γραφῆ ἡ ἑξῆς σημείωσις : «πόθεν οἱ λατῖνοι ἔλαβον τρεῖς, καὶ τέσσερεις λειτουργίας τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τῷ θησιαστηρίῳ ποιεῖν, θαυμάζω».

γ. Εἰς τὴν ὤαν τοῦ φ. 141 (ἀρχικὸν φύλλον τοῦ δευτέρου μέρους) καὶ κάτωθεν τοῦ κειμένου ὑπάρχει ἡ ἑξῆς σημείωσις : «Παϊσίου[12] Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλ(εως). Κα[...] δέ..... τοῦ ἐκ σι....».
Ἡ σημείωσις ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν, ἕκαστον γεγραμμένον διὰ διαφόρου χειρός. Τὸ δεύτερον μέρος, ὃ καὶ δυσανάγνωστον, εἶναι ὑπογραφὴ τεθεῖσα εἰς σητόβρωτον σημεῖον τοῦ φύλλου.

δ. Εἰς τὴν ἀριστερὰν ὤαν τοῦ φ. 204 v :
α'. εἶναι ἀναγεγραμμένη ἡ φράσις «Ζανῆς γέγραφεν», καὶ
β'. ἐπαναλαμβάνεται ἡ φράσις «ἡ δίκελλαν ἢ» εἰλημμένη ἐκ τοῦ παραπλεύρως κειμένου.

ε. Εἰς χῶρον κενὸν τοῦ κειμένου τῆς δεξιᾶς στήλης τοῦ φ. 204v εἶναι ἐπίσης γεγραμμένη ἡ λέξις «Ζανῆς». Αἱ τρεῖς αὗται σημειώσεις τοῦ φ. 204v ἔχουν γραφῆ διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς καὶ μελάνης.

---

12. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἁλώσεως μέχρι τῆς σήμερον, δύο μόνον Πατριάρχαι μὲ τὸ ὄνομα Παΐσιος κατέλαβον τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὁ Παΐσιος Α' (1652-1653, 1654-1655) καὶ ὁ Παΐσιος Β' (1726-1732, 1740-1743, 1744-1748, 1751-1752). Βλ. Δ. Α. Ζακυθηνοῦ, Ἡ Τουρκοκρατία. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἀθῆναι, 1957, σ. 98.

Διατήρησις τοῦ κώδικος ὑπὸ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ. Ὁ τρόπος διατηρήσεως τῶν δύο μερῶν τοῦ κώδικος εἶναι διάφορος, παρὰ τὸ ὅτι τὸ σύγχρονον δέσιμον αὐτοῦ εἶναι τὸ αὐτὸ δι' ἀμφότερα τὰ μέρη.

Τὸ πρῶτον μέρος, τὸ περιέχον τὸν Νομοκάνονα ἔχει διατηρηθῆ κατὰ τὸν πλέον δύσκολον καὶ δαπανηρὸν τρόπον, ἤτοι δι' ἐπικολλήσεως ἰαπωνικοῦ διαφανοῦς χάρτου, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς σπουδαίας ἱστορικῆς καὶ νομικῆς ἀξίας τοῦ μέρους τούτου. Ἀξίζει, πάντως, νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ πρῶτον μέρος εἶναι πλέον σητόβρωτον τοῦ δευτέρου.

Τὸ δεύτερον μέρος, ὅπερ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἀποτελεῖ ἀντίγραφον τῆς γνωστῆς ἐργασίας τοῦ Leunclavius[13], ἔχει διατηρηθῆ δι' ἁπλουστέρας καὶ ὀλιγώτερον δαπανηρᾶς μεθόδου, ἤτοι δι' ἐγκλεισμοῦ τῶν σελίδων τοῦ χειρογράφου μεταξὺ δύο πλαστικῶν διαφανῶν ἐπιφανειῶν. Ἡ κατάστασις τοῦ δευτέρου μέρους εἶναι γενικῶς καλλιτέρα τῆς τοῦ πρώτου.

Ἀξίζει νὰ ὑπογραμμισθῆ ὅτι, ἀπὸ τεχνικῆς ἐπόψεως, ἀμφότερα τὰ μέρη ἔχουν διατηρηθῆ κατὰ τρόπον ἄψογον.

Περιεχόμενα τοῦ κώδικος. Πρῶτον μέρος (Ι) ⟨Νομοκάνων τοῦ Μανουὴλ Μαλαξοῦ εἰς τὴν ἀρχικήν του μορφήν⟩.

1. Φύλλα 1r - 4v: ⟨Πίναξ τῶν περιεχομένων⟩.
   Ἀκέφαλος, ἄρχεται ἐκ τοῦ κεφαλαίου ις': «Περὶ συνωμοσίας ἢ φρατριὰς ἢ στάσεις ποιούντων κληρικοί τε καὶ μονάζοντες». Ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου φνβ' «Περὶ τοῦ πῶς γράφουσι εἰς τὸν ζουμπάνον», κολοβός.
2. Φύλλα 5r - 140r: ⟨Κείμενον τοῦ Νομοκάνονος⟩.
   Ἀκέφαλον «πόληπτον εν [,,2 ἔστω τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' [,,3 ἢ ὀργιζόμενος. Ἀκολουθεῖ τὸ κεφάλαιον ⟨β'⟩ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Κατάκρισις ἐντεθεῖσα εἰς τοὺς κριτὰς [.....] καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν εὐσεβῶν βασιλέων. Inc. «Ο[ἶμ]αι δὲ τῶν κρίνειν λαχόντων». Τελευταῖον εἶναι τὸ κεφάλαιον ὑπ' ἀριθμὸν 576, φέρον ὡς τίτλον: «Περὶ πῶς γράφουσιν οἱ ἀρχιερεῖς τὰ γράμματα ἅπερ δίδωσι τῶν ἀπερχομένων εἰς ταξίδιον διὰ ξηρᾶς, ὅταν ὁ τόπος ἐκεῖνος ὑπάρχῃ ὑγιῆς, ἅτινα καλοῦνται παντέται». Inc. «Τιμιώτατε πρωτοπαπᾶ τοῦ (ὁ δεῖνα) τόπου καὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς». Des. mut. «ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐξεληλυθότες ἀ[...».

Δεύτερον μέρος (ΙΙ) ⟨Συλλογὴ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἀντιγραφεῖσα πιθανῶς ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου τῆς ἐργασίας τοῦ J. Leunclavius, Juris graeco-romani tam Canonici quam Civilis, Francfort, 1596).

1. Φύλλα 141r - 163r: «Μιχαὴλ ἀνθυπάτου καὶ κριτοῦ τοῦ Ἀτταλειάτου ποίημα νομικὸν ἤτοι πραγματικὴ πονηθεῖσα κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Δουκᾶ[14]».
2. Φύλλα 163r - 179v: «Ἐκλογὴ τῶν νόμων ἐν συντόμῳ γενομένη παρὰ Λέοντος καὶ Κωνσταντίνου τῶν σοφῶν βασιλέων ἀπὸ τῶν Ἰνστιτούτων καὶ τῶν διγέστων

13. Βλ. J. Leunclavius, Iuris graeco-romani ..., tomi duo, Francfort, 1596, t. IIο σ. 1 ἑπ.

14. Βλ. J. Leunclavius, 1596, ἔνθ' ἀνωτ., t. II, σελ. 1-79 μὲ ἐνδιαμέσους παραλείψεις.

καὶ τοῦ κώδικος καὶ τῶν νεαρῶν τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ διατάξεων καὶ ἐπιδιόρθωσις πρὸς τὸ φιλανθρωπότερον ἐκτιθεῖσα ἐν μηνὶ μαρτίῳ ἰνδικτιῶνος θ', ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔτει ζτμζ' (=839)[15]».

3. Φύλλα 179r - 180v. «Τύπος τοῦ διατίθεσθαι παλαιός, ᾧ περιέχεται: — Τὸ ἴσον τῆς διαθήκης Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ[16]»
4. Φύλλα 180v - 200r. «Βιβλίον Εὐσταθίου ἀντικένσορος περὶ χρονικῶν διαστημάτων ἀπὸ ροπῆς ἕως ρ' ἐτῶν[17]».
5. Φύλλα 200r - 203r. «Ἐκ τοῦ Ῥούφου νόμοι στρατιωτικοὶ[18]».
6. Φύλλα 203r - 207r. «Νόμοι γεωργικοὶ κατ' ἐκλογὴν βιβ(λίου) τῆς θείας λήξεως: — Ἰουστινιανοῦ προοίμιον[19]».
7. Φύλλον 207v. «Ν(όμος) Ῥοδίων ναυτικός, ὃν ἐθέσπισαν (οἱ θειότατ)οι αὐτοκράτορες Τιβέριος, Α(δριανός), Ἀντωνῖνος, Περτίναξ, Λεύκιος, (Σεπτ)ίμιος Σεβῆρος ἀεισέβαστοι[20]».
8. Φύλλα 207v - 209v. «Κεφάλαια τοῦ ναυτικοῦ[21]».
9. Φύλλα 209r - 213r. «Νόμος Ῥοδίων ναυτικὸς κατ' ἐκλογὴν ἐκ τοῦ ια' βιβλίου τῶν διγεστῶν[22]».
10. Φύλλον 213r. «Πε[ρὶ τῶν νόμων Ῥοδίων ναυ]τικῶν ἐκ β[ιβλίου τινὸς νομίμου τοῦ Δοκιμίου]»[23].

Χρονολόγησις τοῦ κώδικος. Ἐκ τῆς ἐπιχειρηθείσης περιγραφῆς καὶ ἰδίᾳ τῶν σημειώσεων τοῦ κώδικος, οὐδὲν θετικὸν στοιχεῖον συνάγεται περὶ τὴν χρονολόγησιν αὐτοῦ. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἡ ἰδιομορφία τῆς γραφῆς τοῦ κειμένου ἀνάγεται εἰς τὸν 17ον αἰῶνα· τοῦτο, ὅμως, δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἐπαρκὲς στοιχεῖον διὰ τὴν χρονολόγησιν τοῦ ἐν λόγῳ κώδικος. Διὰ τοῦτο, θὰ προσπαθήσωμεν ἐν τοῖς ἑπομένοις νὰ ἀχθῶμεν εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐποχῆς κατασκευῆς τοῦ χάρτου.

Εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ κώδικος, ἐξητάσαμεν κατὰ κύριον λόγον τὰ ὑδατογράμματα, ἅτινα μαρτυροῦν οὐχὶ μόνον τὴν ἡλικίαν τοῦ χάρτου, ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον προελεύσεώς του.

Τὰ ὑδατογράμματα ταῦτα, ἅτινα εὑρίσκονται πάντοτε εἰς τὸ κέντρον τοῦ φύλλου, καίτοι διαφέρουν πρὸς ἄλληλα, ἔχουν ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν τρεῖς πύλους, συνήθως συνοδευομένους ἐξ ἑτέρου ὑδατογράμματος τὸ ὁποῖον ὁ Briquet[24] ἀποκαλεῖ «contremarque». Τὸ ὑδατόγραμμα τοῦτο παριστάνει τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ

---

15. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 79-134.
16. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 203-206.
17. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 207-248.
18. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 249-255.
19. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 256-265.
20. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 265.
21. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 266-269.
22. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 269-277.
23. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 278.
24. Βλ. C. M. Briquet, Les Filigranes, I, Original Text (A-J), Amsterdam, MCMLXVIII, σελ. 222.

ὀνόματος τοῦ ἐργοστασίου ἢ τῆς πόλεως, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ὁ χάρτης. Εἰς τὰ φύλλα 196 - 199 κατέστη ἀδύνατος ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὑδατογραμμάτων, διότι ταῦτα ἦσαν σητόβρωτα.

Οἱ πύλοι, ἀποτελοῦν σῆμα χάρτου ἰταλικῆς καὶ δὴ βενετικῆς προελεύσεως[25], ἀρίστης δὲ ποιότητος[26]. Τινὲς προέρχονται καὶ ἐκ τῆς Παδούης ἢ τοῦ Φαμπριᾶνο· ἀποδεικνύεται οὕτως ἡ εὐρεῖα χρῆσις τοῦ πύλου ὡς ὑδατογράμματος οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Βενετίαν ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποτελῆ ἢ ἔχοντα σχέσεις μετ' αὐτῆς λοιπὰ ἰταλικὰ κρατίδια.

Οἱ πύλοι ἀπαντῶνται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ ὑδατογράμματα κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα. Συνήθως εἶναι εἷς πύλος, εὑρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον τοῦ φύλλου, ὑπὸ τὴν ἁπλουστέραν αὐτοῦ μορφὴν καὶ ἄνευ οὐδενὸς διακοσμητικοῦ στοιχείου[27].

Κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, ποικίλλει τὸ βασικὸν σχῆμα τῶν πύλων, συχνάκις διακοσμουμένων τούτων ποικιλομόρφως (π.χ. κορδόνια μετὰ κροσσῶν διασταυρούμενα μεταξύ των, θύσανοι, κ.ἄ.)[28] καὶ συνοδευομένων ἐξ ἑνὸς contremarque.

Τὸν 16ον αἰῶνα, οἱ πύλοι ἀρχίζουν νὰ ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν μορφὴν ἄνευ οὐδενὸς διακοσμητικοῦ στοιχείου. Ἐὰν δὲ τὸ ὑδατόγραμμα, ἀποτελεῖται ἀπὸ περισσοτέρους τοῦ ἑνὸς πύλους — δύο ἢ τρεῖς —, οὗτοι εὑρίσκονται πάντοτε εἰς

---

25. Βλ. G. Sardini, Esame sui principi della francese ed italiana tipografia, Lib. II, Lucca, 1797, Vol. I,ὑδατογράμματα ὑπ' ἀριθ. 9, 10, 11. K. Tromonina, Znaki PiStšej Bumagi, Μόσχα, 1844, σελ. 8, 11. G. Fumagalli, Lexicon typographicum Italiae, Firenze, 1905, σελ. 69. A. M. Hind, British Museum. Catalogue of Early Italian Engravings, London, 1910, σελ. 594 ἑπ. W.A. Churchill,Watermarks in Paper in Holland, England, France, etc. in the XVII and XVIII centuries and their interconnection, Amsterdam, MCMXXXV, σελ. 87 ἑπ. E. Heawood, M.A., Monumenta Chartae Papyraceae, I, Watermarks (Mainly of the 17th and 18th centuries), The Paper Publications Society, Hilversum - Holland, MCML, σελ. 121 ἑπ. G. Einеder, The Ancient Paper-Mills of the former Austro- Hungarian Empire and their Watermarks Mon. Ch. Papy. Hist. Illustr., Hilversum - Holland, MCMLX, σελ. 180. C.M. Briquet, Les Filigranes, I, ἔνθ. ἀνωτ., σελ. 222 ἑπ. O. Valls, I Subirà, Paper and Watermarks in Catalonia, Volume I, Text, Mon. Ch. Papy. Hist. Illustr., Amsterdam, MCMLXX, pag. 416 καὶ vol. II, Watermarks, πίνακα ὑπ' ἀριθμὸν 264, ὑδατογράμματα ὑπ' ἀριθ. 1778 1779. I segni delle carte raccolte da Aurelio e Augusto Longhi delle disegni eseguite da C. Canavari, Fabriano, ἀν. χρ., σ. 140 ἑπ. G.H. Beans, Some 16th century Watermarks found in maps prevalent in Italian..., U.S.A., 1938, σελ. 69 ἑπ.

26. Βλ. G. Einеder, The Ancient.. ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 170, ὅστις ἀναφέρει χαρακτηριστικῶς ὅτι «...is a perfect writing paper...».

27. Βλ. C.M. Briquet, Les Filigranes, III, Watermark Illustrations, Amsterdam, MCMLXVIII, ὑδατογράμματα ὑπ' ἀριθ. 3353-3517. I segni delle carte... ἔνθ' ἀνωτ., πίνακες ὑπ' ἀριθ. 70, 71, 72 καὶ ὑδατογράμματα ὑπ' ἀριθ. 946-983.

28. Βλ. K. Tromonina, Znaki ... ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 11, πίνακα III, τὰ ὑδατογράμματα ὑπ' ἀριθμὸν 69, 70, 71, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς κώδικας μὲ χρονολογίαν 1471 καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 249, ἀνῆκον εἰς κώδικα βενετικῆς προελεύσεως φέροντα χρονολογίαν 1450. G. Einеder, The Ancient... ἔνθ' ἀνωτ., τὰ ὑδατογράμματα ὑπ'ἀριθμὸν 1776 καὶ 1777 ἀνήκοντα εἰς κώδικας προερχομένους ἐκ τοῦ Φαμπριᾶνο καὶ φέροντας χρονολογίαν 1465. C.M. Briquet, I, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 222 ἑπ. E. Heawood, M.A. ,Monumenta.. ἔνθ' ἀνωτ., πίνακα ὑπ' ἀριθ. 334, ὑδατογράμματα ὑπ' ἀριθ. 2597, 2598, 2599.

τὸ κέντρον τῆς σελίδος τοῦ κώδικος, εἶναι δὲ ἰσομεγέθεις, ὁμοιόμορφοι καὶ τοποθετημένοι εἰς σχῆμα πυραμίδος.

Τὸν 17ον αἰῶνα, ἂν καὶ οἱ πύλοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνευρίσκωνται ὑπὸ τὴν ἰδίαν μὲ τὴν τοῦ 16ου αἰῶνος μορφήν, ὅμως, πολλάκις περικλείονται ὑπὸ διαφόρων σχημάτων — συνήθως στέμματα — καὶ πλαισιοῦνται ὑπὸ ποικίλων σχεδίων, ἤτοι σταυρῶν, ἀνθέων, κ.ἄ.[29]. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο τούτων αἰώνων, οἱ πύλοι συνοδεύονται συχνάκις ἐξ ἑνὸς contremarque, τριφύλλιον ἢ σταυρόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα ἀπολήγουν εἰς τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐργοστασίου ἢ τῆς πόλεως, ἐξ ἧς προέρχεται ὁ χάρτης[30].

Οἱ πύλοι, ὡς ὑδατόγραμμα, ἀνευρίσκονται ἐπίσης καὶ τὸν 18ον[31] καὶ 19ον[32] αἰῶνα. Κατ' αὐτὴν τὴν χρονικὴν περίοδον, τὸ σχῆμα τούτων ποικίλλει, ἀναλόγως τοῦ τόπου προελεύσεως τοῦ χάρτου. Ἄξιον μνείας εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸν 18ον καὶ 19ον αἰῶνα, πολλοὶ τυπογράφοι τῆς Μεσογειακῆς Εὐρώπης χρησιμοποιοῦν εὐρέως ὡς ὑδατόγραμμα χάρτου τοὺς πύλους, μέχρι τοῦδε ἀποκλειστικὸν σῆμ· χάρτου τῶν ἰταλικῶν πόλεων[33].

Οὕτω, στηριζόμενοι ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὰ παλαιογραφικῆς φύσεως στοιχεῖα τὰ ἀφορῶντα εἰς τοὺς πύλους ὡς ὑδατόγραμμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς ἕτερα τοιαῦτα προκύψαντα κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐρεύνης μας, ἐπιχειροῦμεν τὴν χρονολόγησιν τοῦ χρησιμοποιηθέντος χάρτου κεχωρισμένως δι' ἕκαστον τῶν μερῶν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2590 ἑλληνικοῦ χειρογράφου κώδικος τῆς Ἀπ. Βατικανῆς Βιβλιοθήκης[34].

I. *Τὰ ὑδατογράμματα τοῦ πρώτου μέρους τοῦ κώδικος:*

α. Εἰς ἐσωτερικὸν στέμματος, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὡς προέκτασις ὑπάρχει σταυρὸς ποικιλομόρφως διακεκοσμημένος, ἀνευρίσκονται τρεῖς ὁμοιόμορφοι πύλοι εἰς σχῆμα πυραμίδος. Τὸ ἐν λόγῳ ὑδατόγραμμα ἔχει ὡς contremarque, τριφύλλιον ἐκ τῆς βάσεως τοῦ ὁποίου ἄγεται γραμμὴ κάθετος πρὸς τὸ κέντρον ἑτέρας ὁριζοντίου καὶ ἰσομήκους, ἕκαστον τῶν ἄκρων δὲ αὐτῆς ἀπολήγει εἰς ἕνα C[35].

β. Στέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται τρεῖς ὁμοιόμορφοι πύλοι εἰς σχῆμα πυραμίδος καὶ κάτωθεν αὐτῶν ὁριζοντία γραμμὴ τὰ ἄκρα τῆς ὁ-

29. Βλ. C.M. Briquet, I, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 222 ἑπ.

30. Βλ. The Nostitz Papers edited by The Paper Publications Society, Hilversum-Holland, MCMLVI, τὰ contremarque τῶν ὑδατογραμμάτων ὑπ' ἀριθ. 757-766.

31. Βλ. G. Eineder, ἔνθ' ἀνωτ., τὸ ὑδατόγραμμα ὑπ' ἀριθμὸν 1065, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς κώδικα προερχόμενον ἐκ τῆς περιοχῆς Λομβαρδίας-Βενετίας καὶ φέρει χρονολογίαν 1732.

32. Βλ. G. Eineder, ἔνθ' ἀνωτ., τὸ ὑδατόγραμμα ὑπ' ἀριθμὸν 1786 (Supplementary Watermarks) ἀνῆκον εἰς κώδικα φέροντα χρονολογίαν 1800.

33. Βλ. G. Eineder, ἔνθ' ἀνωτ., τὸ ὑδατόγραμμα ὑπ' ἀριθμὸν 1785 (Supplementary Watermarks) ἀνῆκον εἰς ἱσπανικὸν κώδικα φέροντα χρονολογίαν 1792.

34. Ἄξιον μνείας ὅτι αἱ ἐξετάζουσαι τὰ ὑδατογράμματα τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος μελέται, εἶναι ἐλάχισται.

35. Διακρίνονται εἰς τὰ Φ. 11-19, 56-58, 65-70, 92-101, ἐναλλάξ, τὸ ὑδατόγραμμα καὶ τὸ contremarque.

ποίας ἀπολήγουν εἰς δύο ἀντιστοίχως C[36]. Τὸ ὑδατόγραμμα τοῦτο δὲν ἔχει contremarque διότι τὰ δύο C — ἀρχικὰ γράμματα προφανῶς τοῦ ἐργοστασίου κατασκευῆς τοῦ χάρτου — προσετέθησαν ἐντὸς τοῦ στέμματος κάτωθεν τῶν πύλων.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων συνάγεται, τὰ ὑδατογράμματα τοῦ πρώτου μέρους τοῦ κώδικος εἶναι τοῦ 17ου αἰῶνος. Ὑποστηρίζομεν δὲ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ αἰῶνος τούτου, διότι, ἕτερος, ἀνέκδοτος εἰσέτι, λατινικὸς χειρόγραφος κῶδιξ, φέρων τὰ αὐτὰ ὑδατογράμματα μὲ ἐλαχίστας ἐπουσιώδεις διαφορὰς καὶ εὑρισκόμενος εἰς τὸ Κρατικὸν Ἀρχεῖον τοῦ Παλέρμο, φέρει χρονολόγησιν τοῦ ἔτους 1671[37].

II. *Τὰ ὑδατογράμματα τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ κώδικος.*

α. Εἰς τὸ κέντρον τῆς σελίδος ἀνευρίσκονται πάντοτε τρεῖς ὁμοιόμορφοι, ἰσομεγέθεις καὶ εἰς σχῆμα πυραμίδος πύλοι[38]. Ἔχουν δὲ ὡς contemarque σταυρὸν σχηματιζόμενον ἐκ δύο γραμμῶν τεμνουσῶν ἀλλήλας καθέτως. Τὸ ἄνω ἄκρον αὐτοῦ ἀπολήγει εἰς τριφύλλιον, τὸ κάτω ἄκρον εἰς τὸ γράμμα N, τὸ δεξιὸν ἄκρον εἰς τὸ γράμμα P καὶ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον εἰς τὸ γράμμα A. Κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην τὰ τρία κεφαλαῖα γράμματα P, A, N, πιθανὸν νὰ ἀναφέρωνται εἰς ἐργοστάσιον κατασκευῆς χάρτου περιοχῆς τῆς Παδούης (charta PAdovaNa).

Πρὸς ἀκριβεστέραν ὅμως χρονολόγησιν τοῦ δευτέρου μέρους ἐκ τῆς γενομένης ὑφ' ἡμῶν ἐρεύνης, προέκυψεν ὅτι:

α. Ὁ ἐν λόγῳ κῶδιξ πιθανὸν νὰ εἶναι ἀντιγραφὴ τῆς γνωστῆς ἐργασίας τοῦ Leunclavius[39], ἥτις ἐδημοσιεύθη τὸ 1596.

β. Ἀνέκδοτος εἰσέτι, λατινικὸς χειρόγραφος κῶδιξ, φέρων τὰ αὐτὰ ὑδατογράμματα καὶ εὑρισκόμενος εἰς τὸ Κρατικὸν Ἀρχεῖον τοῦ Παλέρμο, φέρει χρονολόγησιν τοῦ ἔτους 1622[40].

γ. Ἕτεροι χειρόγραφοι κώδικες, ἰταλικῆς προελεύσεως, εὑρισκόμενοι εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Πράγας καὶ τῆς Βιέννης καὶ φέροντες τὰ αὐτὰ ἐπίσης ὑδατογράμματα, φέρουν χρονολογίαν 1648 - 1660[41].

Δυνάμεθα οὕτω, μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπωμεν ὅτι τὰ κυρίως ὑδατογράμματα τοῦ δευτέρου μέρους εἶναι τοῦ 16ου αἰῶνος, ἦσαν ὅμως ταῦτα ἐν χρήσει καὶ κατὰ τὸν 17ον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν χειρογράφων κωδίκων τοῦ Κρατικοῦ Ἀρχείου τοῦ Παλέρμο, τῆς Πράγας καὶ τῆς Βιέννης.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ δεύτερον μέρος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2590 Ἑλληνικοῦ χειρογράφου κώδικος τῆς Ἀπ. Βατικανῆς Βιβλιοθήκης, ἀνεύρομεν ἐπίσης ὡς ὑδατόγραμμα — εἰς

---

36. Διακρίνεται εἰς τὰ Φ. 1-10, 20-55, 59-64, 71, 91, 103-140.

37. Βλ. W.A. Churchill, ἔνθ' ἀνωτ., σ.87, πίνακας ὑπ' ἀριθμὸν CCCLXII, ὑδατόγραμμα ὑπ' ἀριθ.489.

38. Διακρίνονται ὑδατόγραμμα καὶ contremarque, ἐναλλάξ, εἰς τὰ Φ. 141-195.

39. Βλ. J. Leunclavius, ἔνθ' ἀνωτ.

40. Βλ. W.A. Churchill, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 87, πίνακας ὑπ' ἀριθ. CCCLXI ὑδατόγραμμα ὑπ' ἀριθ.486.

41. Βλ. The Nostitz Papers... ἔνθ' ἀνωτ., ὑδατογράμματα ὑπ' ἀριθ. 757-766.

ἐλαχίστας σελίδας — καὶ φανταστικὸν τετράπουν πτηνὸν μὲ λαιμὸν κύκνου ἔχων ὡς contremarque τὰ γράμματα Η καὶ ἕτερον τὸ ὁποῖον οὐδόλως διακρίνεται, διότι εὑρίσκεται εἰς φύλλα σητόβρωτα[42].

Ἐν τέλει, ἓν ἀκόμη στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιώνει τὰ ἡμέτερα συμπεράσματα, εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἐρυθρόγραφα ἀρχικὰ κεφαλαῖα γράμματα ἑκάστης ταραγράφου ἢ περιόδου τοῦ κώδικος (πρῶτον καὶ δεύτερον μέρος) εἶναι ὁμοίας τέχνης μὲ τὰ συχνάκις εὑρισκόμενα εἰς χειρογράφους κώδικας, ἐπίσης ἰταλικῆς προελεύσεως, τοῦ δεκάτου ἕκτου καὶ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος[43].

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, ἤτοι τῆς ἀναλύσεως τῶν ὑδατογραμμάτων καὶ διακριτικῶν σημείων, ὡς καὶ τῆς προελεύσεως καὶ χρονολογήσεως τοῦ χάρτου, ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ὑπ' ἀριθ. 2590 ἑλληνικὸς κῶδιξ τῆς Ἀπ. Βατικανῆς Βιβλιοθήκης, κατὰ τὸ πρῶτον μέρος αὐτοῦ τὸ περιέχον τὸν νομοκάνονα τοῦ Μ. Μαλαξοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν, ἀνάγεται εἰς τὸν 17ον αἰῶνα καὶ μᾶλλον εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ αὐτοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ αὐτοῦ κώδικος, δεδομένου ὅτι τοῦτο εἶναι ἀντιγραφὴ τῆς ἐργασίας τοῦ Leunclavius(1596), καὶ τὰ ὑδατογράμματα αὐτοῦ χρονολογοῦνται εἰς τὸν 16ον καὶ τὸν 17ον αἰῶνα, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀνάγεται εἰς τὰ τελη τοῦ 16ου ἢ εἰς τὸν 17ον αἰῶνα.

---

42. Διακρίνεται εἰς τὰ Φ. 200-213.

43. Βλ. F. Ongania, L'arte della stampa nel rinascimento italiano, Venezia, 1894, σελ. 12 (σχ. 2), σελ. 13 (σχ. 1), σελ. 41 (σχ. 3), σελ. 58 (σχ. 1, 13), σελ. 60 (σχ. 2), σελ. 61 (σχ. 2), σελ. 67 (σχ. 2), σελ. 69 (σχ. 2), σελ. 96 (σχ. 2), σελ. 97 (σχ 1), σελ. 100 (σχ. 1), κ.ἄ.

ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
1828 - 1829

ΥΠΟ
Δ. ΘΕΜΕΛΗ - ΚΑΤΗΦΟΡΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐλειτούργησεν, ὅπως εἶναι γνωστόν, δικαστήριον λειῶν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «*Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή*», ἢ, ἐπὶ τὸ συντομώτερον, «*Θαλάσσιον Δικαστήριον*»[1]. Ὅταν ἔφθασεν εἰς Αἴγιναν ὁ Καποδίστριας καὶ ἀνέλαβε τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας, ἔσπευσε ν' ἀναδιοργανώσῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὸ κῦρος εἶχε μειωθῆ ἀνεπανορθώτως, καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ μέλη του. Τὴν 8ην Φεβρ. 1828 οἱ Γρηγόριος Σοῦτσος, Χριστόδουλος Κλονάρης καὶ Ἐδουάρδος Μάσσων διωρίσθησαν λειοδῖκαι καὶ ἀπετέλεσαν τὴν «*Προσωρινὴν ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπήν*», μὲ γενικὸν γραμματέα τὸν Γεώργιον Μ. Καραμᾶνον[2]. Μὲ τὴν σύνθεσιν αὐτὴν τὸ δικαστήριον ἐλειτούργησε μέχρι τῆς 8ης Αὐγ. 1828, ὁπότε παρῃτήθησαν οἱ δύο πρῶτοι λειοδῖκαι καὶ ἀντικατεστάθησαν (11 Αὐγ. 1828) διὰ τῶν Ἰωάννου Γενατᾶ καὶ Γεωργίου Ἀθανασίου. Τὴν 3ην Ἰαν. 1829 ὁ Ἰω. Γενατᾶς, ἠναγκασμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Αἴγιναν, ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ Ράλλη. Τέλος καὶ ὁ Ἐδ. Μάσσων, ὁ ὁποῖος παρῃτήθη (8 Μαρτ. 1829), ἀντικατεστάθη (15 Μαρτ. 1829) διὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου Φωκᾶ[3]. Ἀπὸ τῆς 13ης Αὐγ. 1828 γενικὸς γραμματεὺς τοῦ λειοδικείου διετέλεσεν ὁ Νικόλαος Γ. Παγκαλάκης[4].

Τὸ δικαστήριον λειῶν ἐχαρακτηρίζετο ὡς προσωρινὸν καὶ ὑπῆγετο ἀμέσως ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ὅπως τὸ ἐπεθύμει ὁ Κυβερνήτης, ὁ ὁποῖος ἐπεφύλαξεν εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικυρώσεως ἢ μὴ τῶν ἀποφάσεων. Μὲ τὸν χαρακτῆρα τῆς προσωρινότητος ἐλειτούργησε μέχρι τῆς 15ης Μαΐου 1829, ὁπότε διελύθη. Ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλωστε εἶχεν ἱδρυθῆ (10 Ἀπρ. 1829) τακτικὸν Θαλάσσιον Δικαστήριον[5].

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λειτουργίας του τὸ δικαστήριον ἐξέδωσεν 145 ἀποφάσεις,

1. Βλ. E. Georgiou, *Le Tribunal Maritime en Grèce pendant la guerre de l'Indépendance 1825 - 1829*, Athènes 1971. — Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, *Ἡ δίωξις τῆς πειρατείας καὶ τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον κατὰ τὴν πρώτην Καποδιστριακὴν περίοδον 1828 - 1829, Μέρος Β' Τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον*, Ἀθῆναι 1973. — Θεοδ. Ἀ. Χαλκιοπούλου, *Θέματα θαλασσίων λειῶν κατὰ τὴν Καποδιστριακὴν περίοδον*, Ἀθῆναι 1974, σ. 19 κ. ἑ.

2. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 19 - 21.

3. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 35 - 38.

4. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 38.

5. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 46 - 51.

ἐκ τῶν ὁποίων 61 ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν σύνθεσίν του[6]. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ 61 αὐταὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν μέχρι τῆς 7ης Ἰουλ. 1828, φέρουν δύο ἀριθμούς: τὸν ἀριθμὸν πρωτοκόλλου τῶν ἐξερχομένων τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου καὶ τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τῆς ἀποφάσεως. Ἀπὸ τοῦ Αὐγ. 1828, ἤτοι μετὰ τὴν παραίτησιν τῶν Γρ. Σούτσου καὶ Χρ. Κλονάρη ἤρχιζε νέα ἀρίθμησις τῶν ἀποφάσεων. Τοῦτο δὲν εἶναι ἄσχετον μὲ τὴν ἀπάλειψιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς προσωρινότητος ἀπὸ τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἑξῆς καλεῖται «Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή». Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Κυβερνήτης διετήρησε τὸ δικαίωμα ἐπικυρώσεως τῶν ἀποφάσεων ἢ ἀναθεωρήσεώς των ἐνώπιον *«Ἀναθεωρητικῆς»* καὶ περαιτέρω, εἰς τρίτον βαθμόν, ἐνώπιον *«Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς»*.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ λειοδικείου δὲν ἀφεώρων μόνον εἰς λείας, ὅπως καθωρίζετο εἰς τὸ ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Καποδίστριας διέτασσεν (8 Φεβρ. 1828) τὴν ἐπανασύστασίν του. Διοικητικὸν κατ' ἀρχὴν δικαστήριον ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ ἐπιληφθῇ καὶ νὰ δικάσῃ ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπήγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων. Τοῦτο διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκπονηθῇ ὁ ὀργανισμὸς διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ δικαστήρια τοιούτου χαρακτῆρος ἤρχισαν νὰ λειτουργοῦν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1829[7]. Τὸ λειοδικεῖον ἐδίκασε λοιπὸν ἄτομα κατηγορούμενα ἐπὶ πειρατείᾳ, σκάφη τὰ ὁποῖα κατεσχέθησαν ὡς πειρατικά, διαφορὰς ὡς πρὸς τὴν διανομὴν λειῶν μεταξὺ πληρωμάτων, διαφορὰς κλεπταποδοχῆς, ἄτομα κατηγορούμενα διὰ τὴν κατακράτησιν χρημάτων[8].

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συστάσεώς του καὶ εἰς δύο μόνον περιπτώσεις ἐδίκασεν εἰς δεύτερον βαθμὸν ὡς ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον. Συγκεκριμένως ἀνεθεώρησε τὰς δύο τελευταίας ἀποφάσεις τοῦ προηγουμένου λειοδικείου, δηλαδὴ τὰς ὑπ' ἀρ. 188/17 Ἰαν. 1828 καὶ 189/8 Φεβρ. 1828 ἀποφάσεις[9]. Χαρακτηριστικὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἡ ὀξεῖα κριτικὴ τὴν ὁποίαν ἀσκοῦν οἱ νέοι λειοδῖκαι ἀναφορικῶς μὲ τὸν τρόπον ἐκδικάσεως τῶν ὑποθέσεων τούτων ὑπὸ τῶν συναδέλφων των τοῦ προηγουμένου δικαστηρίου. Μολονότι δὲν διεφώνουν κατὰ βάσιν μὲ τὰ συμπεράσματά των, κατέκρινον τὴν προχειρότητα καὶ τὴν ἀμέλειαν τῶν συναδέλφων των ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν κανόνων τῆς διαδικασίας. Αἱ ἀναθεωρήσεις δὲν περιελήφθησαν εἰς τὸν κώδικα τῶν ἀποφάσεων καὶ δὲν ἠριθμήθησαν μὲ τὴν σειρὰν τῆς ἐκδόσεώς των.

Αἱ ἀποφάσεις τὰς ὁποίας ἐξέδωσε τὸ λειοδικεῖον ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεώς του μέχρι τῆς διαλύσεώς του (Φεβρ. 1828 - Μάϊος 1829) διακρίνονται εἰς τὰς κατωτέρω ὀκτὼ ἑνότητας:

1. Ἀποφάσεις ἐπὶ ὑποθέσεων παραβιάσεως ἀποκλεισμῶν.

Εἰς ποσοστὸν πλέον τοῦ ἑνὸς τρίτου αἱ ἀποφάσεις τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου ἀφε-

6. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 51.

7. Δ. Σερεμέτη, *Ἡ δικαιοσύνη ἐπὶ Καποδίστρια. Α' περίοδος 1828 - 1829*, Θεσσαλονίκη 1959. — Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 45.

8. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 27.

9. ΓΑΚ. Ὑπ. Ναυτ. φ. 66 ἀπόφ. 188/17 Ἰαν. 1828. — ΕΒΕ Κατάστ. Γ 10, σ. 152. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 4 - 4β.

ώρων εἰς λείας αἱ ὁποῖα κατελήφθησαν ἐπὶ παραβιάσει τῶν ἀποκλεισμῶν[10]. Αἱ τέσσαρες πρῶται ἐξ αὐτῶν καὶ ἡ ἑβδόμη ἀνεφέροντο εἰς λείας, αἱ ὁποῖαι εἶχον καταληφθῆ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Καποδίστρια καὶ βάσει διαταγῶν τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ἤ, ὅπως συνέβαινε κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅτε ἡ ἀναρχία εἶχε κορυφωθῆ, ὑπὸ στρατιωτικῶν παρανόμως ἀσκούντων τὴν καταδρομήν. Ἡ διαδικασία περὶ τῶν λειῶν τούτων εἶχεν ἀρχίσει ὑπὸ τοῦ διωλυθέντος λειοδικείου[11]. Ἡ καθυστέρησις ὅμως τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀποφάσεων ἐδημιούργει προβλήματα διὰ τὰ πληρώματα τῶν ὑπὸ κράτησιν σκαφῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἠναγκασμένα νὰ παραμένουν εἰς Αἴγιναν[12]. Κατόπιν λοιπὸν τῶν δικαιολογημένων διαμαρτυριῶν των ὁ Καποδίστριας ἀνέθεσεν εἰς 3μελῆ ἢ 4μελῆ ἐπιτροπὴν[13] ν' ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης Ἀνδρέου Γιαννίτση νὰ ἐξετάσῃ ποῖα ἐκ τῶν σκαφῶν τούτων ἔπρεπε νὰ δικασθοῦν καὶ ποῖα ν' ἀπολυθοῦν. Βάσει λοιπὸν τῶν γνωμοδοτήσεων τῶν ἐπιτροπῶν τούτων τὸ Θαλ. Δικαστήριον ἐπελήφθη τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐκκρεμῶν αὐτῶν ὑποθέσεων.

Αἱ δύο πρῶται ἀποφάσεις ἀνεφέροντο εἰς δύο σκάφη ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν, τὰ ὁποῖα εἶχον καταληφθῆ περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ἰαν. 1828 ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ταῦτα κατεσχέθησαν ὑπὸ τοῦ Σπετσιώτου Χριστοδούλου Ματθαίου ἢ Μαθιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει (30 Νοεμ. 1827)[14] τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ὅπως προέβλεπεν ἡ σχετικὴ διακήρυξις τῆς 18ης Φεβρ. 1827 καὶ ἡ συμπληρωματικὴ τῆς 9ης Ἰουν. 1827[15]. Ὁ Χριστ. Ματθαίου διωρίσθη (30 Νοεμ. 1827) *«νὰ φυλάττῃ τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς διαπλέων ἀπὸ Ἐλευσῖνος μέχρις Ὠρωποῦ»*[16], *«διὰ νὰ ἐμποδίζηται ἡ μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν κοινωνία καὶ ἡ μετακόμισις τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναγκαιούντων εἰ-*

---

10. Βλ. ἀποφ. 1/17 Φεβρ. 1828, 2/3 Μαρτ. 1828, 3/3 Μαρτ. 1828, 4/7 Μαοτ. 1828, 7/4 Ἀπρ. 1828, 8/11 Ἀπρ. 1828, 9/11 Ἀπρ. 1828, 22/5 Μαΐου 1828, 29/15 Μαΐου 1828, 31/17 Μαΐου 1828, 32/17 Μαΐου 1828, 38/26 Μαΐου 1828, 39/26 Μαΐου 1828, 40/1 Ἰουν. 1828, 43/7 Ἰουν. 1828, 44/7 Ἰουν. 1828, 45/7 Ἰουν. 1828, 46/8 Ἰουν. 1828, 48/11 Ἰουν. 1828, 50/12 Ἰουν. 1828, 52/16 Ἰουν. 1828, 53/20 Ἰουν. 1828, 55/25 Ἰουν. 1828, 56/28 Ἰουν. 1828, 57/28 Ἰουν. 1828, 58/28 Ἰουν. 1828, 59/28 Ἰουν. 1828, 60/6 Ἰουλ. 1828, 2/13 Σεπτ. 1828, 4/13 Σεπτ. 1828, 7/13 Σεπτ. 1828, 8/15 Σεπτ. 1828, 9/15 Σεπτ. 1828, 10/17 Σεπτ. 1828, 11/17 Σεπτ. 1828, 13/18 Σεπτ. 1828, 14/15 Σεπτ. 1828, 15/2 Ὀκτ. 1828, 22/20 Ὀκτ. 1828, 23/1 Νοεμ. 1828, 34/16 Νοεμ. 1828, 35/22 Νοεμ. 1828, 36/22 Νοεμ. 1828, 45/18 Δεκ. 1828, 46/18 Δεκ. 1828, 47/18 Δεκ. 1828, 51/21 Δεκ. 1828, 56/9 Ἰαν. 1829, 61/23 Ἰαν. 1829, 62/23 Ἰαν. 1829, 64/28 Ἰαν. 1829, 68/21 Φεβρ. 1829, 69/16 Μαρτ. 1829, 70/18 Μαρτ. 1829, 71/23 Μαρτ. 1829, 72/27 Μαρτ. 1829, 73/4 Ἀπρ. 1829, 74/6 Ἀπρ. 1829, 76/9 Ἀπρ. 1829, 77/10 Ἀπρ. 1829, 78/18 Ἀπρ. 1829, 79/20 Ἀπρ. 1829, 80/22 Ἀπρ. 1829 καὶ 82/24 Ἀπρ. 1829.

11. Βλ. ἀπόφ. 3/3 Μαρτ. 1828 καὶ 7/4 Ἀπρ. 1828.

12. Πολλοὶ τούτων ἦσαν φυλακισμένοι, μολονότι εἶχον καταθέσει ἀξιόλογον ἐγγύησιν, καὶ διεμαρτύροντο (ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11 ἔγγρ. τῆς 15 Φεβρ. 1828).

13. Μέλη τῆς 4μελοῦς ἐπιτροπῆς ἐπελέγησαν (3 Φεβρ. 1828) οἱ Γεώργ. Καραμᾶνος, Δημ. Κριεζῆς, Ἰω. Μαμούνης καὶ Κωνστ. Νικόδημος (ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 14, ἔγγρ. τῆς 3 Φεβρ. 1828).

14. ΓΑΚ. Ὑπ. Ναυτ. φ. 64, Βλ. διάταγμα 869/30 Νοεμ. 1827.

15. «Γεν. Ἐφημ.», ἀρ. 30 τῆς 19 Φεβρ. 1827 καὶ ἀρ. 48 τῆς 22 Ἰουν. 1827. — Ἀρχ. Ὕδρ., τ. 13, σ. 203.

16. ΓΑΚ. Ὑπ. Ναυτ. φ. 64, ἔγγρ. 1106/30 Νοεμ. 1827.

δῶν...»[17]. Ἐθεωρήθη δὲ ἀπαραίτητος ὁ ἀποκλεισμός, διότι εἶχε καταγγελθῆ ὅτι Ποριῶται ἤσκουν λαθρεμπόριον μετὰ τῶν Τούρκων[18].

Ἀμφότερα τὰ σκάφη ἐδικάσθησαν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις περὶ ἀποκλεισμῶν τῆς Ἀντικυβ. Ἐπιτροπῆς καὶ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς «ἀποκλειστικῆς» μοίρας[19]. Καὶ τὸ μὲν ἓν σκάφος μὲ τὸ φορτίον του ἐκρίθη ὡς νόμιμος λεία καὶ ἀπεφασίσθη ἡ δήμευσίς του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πλοίαρχός του Γ. Φάρσας ἰσχυρίσθη ὅτι διέσπασε τὸν ἀποκλεισμὸν κατόπιν συνεννοήσεως μὲ συγγενῆ ἢ συνεργάτην τοῦ Χριστ. Ματθαίου διὰ νὰ μοιρασθοῦν τὰ κέρδη, τὸ δικαστήριον δὲν ἐπεδίκασεν εἰς τὸν «ἀποκλειστὴν» τὰ ποσοστά του ἐπὶ τῆς λείας[20], ἕως ὅτου ἐξακριβωθῆ ἐνώπιον τοῦ λειοδικείου τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς καταγγελίας τοῦ πλοιάρχου. Μέχρι τότε θὰ παρέμενον παρακατατεθειμένα[21].

Τὸ δεύτερον σκάφος ἀπελύθη, ἀλλὰ τὸ φορτίον του ἐθεωρήθη νόμιμος λεία[22]. Καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς λείας δὲν ἐπεδικάσθησαν εἰς τὸν Χριστ. Ματθαίου τὰ ποσοστά του διὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἀνωτέρω αἰτίαν, ἀλλ' ἐτέθησαν εἰς παρακαταθήκην[23].

Ὁ Χριστ. Ματθαίου κατέσχε, πλὴν τῶν σκαφῶν περὶ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν αἱ δύο πρῶται ἀποφάσεις, τὴν σακολέβαν τοῦ Στρατήγη Νταντανέλη. Τὸ σκάφος ὅμως ἀπελύθη ὑπὸ τῆς Ἀντικυβ. Ἐπιτροπῆς, διότι κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τοῦ τότε λειοδικείου δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἤσκει λαθρεμπόριον μὲ τοὺς Τούρκους τῆς Ἐλευσῖνος[24].

Αἱ δύο ἑπόμεναι ἀποφάσεις (ὑπ' ἀρ. 3/3 Μαρτ. 1828 καὶ 4/7 Μαρτ. 1828) ἀφεώρων εἰς τρεχαντήριον ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ γολέταν ὑπὸ ἰονικήν. Τὸ μὲν κατέσχον στρατιωτικοὶ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῆς Ἐλευσῖνος, τὸ δὲ στρατιῶται τῶν σωμάτων τῶν Νικ. Κριεζώτου καὶ Βάσσου Μαυροβουνιώτου[25], μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐτροφοδότουν τὸν ἐχθρόν. Εἰς τὴν πραγματικότητα τὰ κατέσχον διὰ νὰ οἰκειοποιηθοῦν τὸ φορτίον των. Τὸ λειοδικεῖον ἔκρινε παράνομον τὴν κατάσχεσίν των, διότι εἰς τὴν μίαν μὲν περίπτωσιν διεπίστωσε τὴν κλοπὴν τοῦ φορτίου, εἰς τὴν ἄλλην δὲ διότι οἱ στρατιωτικοί, ἐφ' ὅσον δὲν ἦσαν ἐξουσιοδοτημένοι νομοτύπως ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ἀποκλειομένων παραλίων, οὐδὲν δικαίωμα

17. ΓΑΚ. Ὑπ. Ναυτ. φ. 64, ἔγγρ. 1107/30 Νοεμ. 1827. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 2.

18. ΓΑΚ. Ὑπ. Ἐσωτ. φ. 116, ἔγγρ. τῆς 1 Δεκ. 1827.

19. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 2.

20. Περὶ τοῦ τρόπου διανομῆς τῶν λειῶν βλ. Δ. Θ ε μ ε λ ῆ - Κ α τ η φ ό ρ η, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 62 κ. ἑ.

21. Ἀπόφ. 1/17 Φεβρ. 1828. Βλ. καὶ ἀπόφ. 21/17 Ὀκτ. 1828.

22. Τὸ εἶδος τοῦ φορτίου του ἀναφέρεται εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ πλοιάρχου Γ. Χριστόφα (ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11, ἔγγρ. τῆς 1 Φεβρ. 1828).

23. Ἀπόφ. 2/3 Μαρτ. 1828.

24. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11. Ὁ Νταντανέλης κατεδικάσθη νὰ καταβάλῃ 300 γρόσια εἰς τὸν Χριστ. Ματθαίου ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν παραμονήν του εἰς Αἴγιναν.

25. Οἱ στρατιωτικοὶ οὗτοι διετάχθησαν (13 Σεπτ. 1827) νὰ ὑπηρετήσουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀδάμ Δούκα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Εὐβοίας. Ἀπ' αὐτὸν δὲ ἔλαβον τὴν ἐντολὴν νὰ ἐπιτηροῦν μὲ σκάφη, τὰ ὁποῖα εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν των, τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Ἐρετριακοῦ κόλπου (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 40, ἀναφορὰ Νικ. Κριεζώτη/Καποδ. 30 Μαρτ. 1828).

εἶχον πρὸς ἄσκησιν τῆς καταδρομῆς. Ἄλλωστε ἡ καταδρομὴ εἶχεν ἀπαγορευθῆ (21 Ὀκτ. 1827) ὑπὸ τῆς Ἀντικυβ. Ἐπιτροπῆς[26]. Οὕτως οἱ διενεργήσαντες τὴν κατάσχεσιν ἀμφοτέρων τῶν σκαφῶν κατεδικάσθησαν εἰς ἀποζημίωσιν τῶν θυμάτων των[27]. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Νικ. Κριεζώτης, ὁ ὁποῖος ὑπεχρεώθη νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀντίδικον δικαιοῦχον Β. Τρανάκαν 3.092 $^{3}/_{4}$ γρόσια, εἰς ἀναφοράν του πρὸς τὸν Καποδίστριαν (30 Μαρτ. 1828) κατηγόρησε τὸν λειοδίκην Ἐδ. Μάσσωνα ὅτι ἐδωροδοκήθη καὶ ἀπήλλαξε τὴν ἰονικὴν γολέταν, μολονότι ἀπεκαλύφθη ὅτι μετήρχετο τὴν λαθρεμπορίαν, καὶ ἐζήτησεν ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεως[28].

Ἡ ὑπ' ἀρ. 7/4 Ἀπρ. 1828 ἀπόφασις ἀφεώρα εἰς τὴν ὑπὸ ἰονικὴν σημαίαν βρατσέραν «Ἅγιος Ἰωάννης» τοῦ ἐκ Κυθήρων Δημ. Πετροχείλου, ἡ ὁποία κατεσχέθη (13 Νοεμ. 1827) πλησίον τῆς Κορώνης ὑπὸ τοῦ στολάρχου Κόχραν μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμόν. Ἡ διαδικασία εἶχεν ἀρχίσει ἐνώπιον τοῦ προηγουμένου λειοδικείου καὶ ὡς ἐνάγων ἐνεφανίσθη ὁ εὑρισκόμενος τότε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κόχραν Ἐδ. Μάσσων. Οὗτος ὅμως ἦτο ἤδη μέλος τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου καὶ ὑπῆρχεν ὡς ἐκ τούτου κίνδυνος νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν θὰ προσυπέγραφε, διαβλητή. Κατόπιν τούτου ἐζήτησε (18 Φεβρ. 1828) ὁ ἴδιος τὴν «ἐξαίρεσίν» του ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν[29]. Ἀντ' αὐτοῦ διωρίσθη (25 Φεβρ. 1828) προσωρινῶς, ὡς τρίτον μέλος τοῦ δικαστηρίου, ὁ γραμματεὺς Γεώργ. Μ. Καραμᾶνος[30].

Κατὰ τὴν διαδικασίαν ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐδένα ἀποκλεισμὸν παρεβίασε τὸ σκάφος, ἐφ' ὅσον ὁ μόνος ἀσκούμενος τότε ἦτο ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν κόλπων Πατρῶν καὶ Κορινθιακοῦ. Ἐξ ἄλλου δὲν κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ Κόχραν κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς καταδρομῆς, διότι ἡ καταδρομὴ εἶχεν ἀπαγορευθῆ (21 Ὀκτ. 1827). Κατόπιν τούτου ἡ βρατσέρα ἠθωώθη καὶ ἐπεδικάσθη ἀποζημίωσις εἰς τὸν Δημ. Πετρόχειλον διὰ τὴν ζημίαν τοῦ φορτίου του[31].

Αἱ λοιπαὶ λεῖαι κατελήφθησαν βάσει τῶν διακηρύξεων περὶ ἀποκλεισμῶν τὰς ὁποίας ἐξέδωσεν ὁ Καποδίστριας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξίν του ἐκήρυξεν εἰς κατάστασιν ἀποκλεισμοῦ ἀφ' ἑνὸς τοὺς κυριωτέρους λιμένας τῆς Πελοποννήσου καὶ Κρήτης, ἀφ' ἑτέρου τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον. Τὸν πρῶτον ἀποκλεισμὸν διεκήρυξε τὴν 6ην Μαρτ. 1828 εἰς τὴν προσπάθειάν του ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἀσφαλὴς καὶ ἀδιάκοπος ἀνεφοδιασμός των ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὴν Σούδαν τῆς Κρήτης ἢ τὴν γειτονικὴν Ἑπτάνησον παρέτεινε τὴν παραμονήν των εἰς τὴν ἑλληνικὴν χερσόνησον. Οὕτω βάσει τῆς ὑπ' ἀρ. 677/6 Μαρτ. 1828 διακηρύξεως ὁ ἀντιναύαρχος

26. Βλ. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α' σ. 54.

27. Ἐγγυηταὶ τῶν Νικ. Κριεζώτου καὶ Β. Μαυροβουνιώτου ἦσαν οἱ Παν. Ἰγγλέσης καὶ Πτολεμαῖος. Τὴν 16ην Φεβρ. 1828 ἠγγυήθη ὁ Ἀ. Λιδωρίκης ὅτι θὰ συνεπλήρωνε τὴν ἀποζημίωσιν πρὸς τὸν δικαιοῦχον πλοίαρχον τῆς γολέτας Βασ. Τρανάκαν, ἐὰν δὲν ἐξήρκουν τὰ ἔσοδα τῶν ἀνωτέρω ἐγγυητῶν (ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11, ἔγγρ. τῆς 16 Φεβρ. 1828).

28. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 40 ἀναφορὰ Νικ. Κριεζώτου/Καποδ. 30 Μαρτ. 1828.

29. Βλ. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 21. Βλ. καὶ Παράρτ. ἀρ. 4.

30. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11 ἔγγρ. 151/25 Φεβρ. 1828.

31. Ἀπόφ. 7/4 Ἀπρ. 1828.

Γεώργιος Σαχτούρης, ἐπὶ κεφαλῆς ναυτικῆς μοίρας, θ' ἀπέκλειε τὰ φρούρια Μεθώνης, Κορώνης, Νεοκάστρου, τοὺς κόλπους Πατρῶν καὶ Ναυπάκτου καὶ θὰ παρημπόδιζε τὴν ἀποβίβασιν εἰς τὰ τουρκοκρατούμενα φρούρια τῆς Κρήτης τροφῶν, πολεμεφοδίων καὶ *«παντὸς ἄλλου εἴδους πολεμικῆς λαθρεμπορίας»*[34].

Ἡ συγκομιδὴ λειῶν κατὰ τὸν ἀποκλεισμὸν αὐτὸν ἦτο πλουσία μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ὅπως θὰ γίνῃ λόγος κατωτέρω. Ἔκτοτε ὁ ἀποκλεισμὸς ἔπαυσε νὰ ἐφαρμόζεται πραγματικῶς. Βραδύτερον, ἐπειδὴ συνεχίζοντο αἱ ἐπιχειρήσεις διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ φρουρίου τῆς Ναυπάκτου, ἡ Κυβέρνησις διεκήρυξε τὴν 15ην Μαρτ. 1829 διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 3232 ἐγγράφου της ὅτι ἐτίθετο *«εἰς πλήρη ἐνέργειαν»* ἡ ὑπ' ἀρ. 677 διακήρυξις[35]. Ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀποκλεισμοῦ διήρκεσεν ἐπ' ὀλίγας μόνον ἡμέρας, πιθανῶς λόγῳ ἐλλείψεως τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν πραγματικὴν ἐφαρμογήν του ναυτικῆς δυνάμεως. Μετ' ὀλίγον διάταγμα τῆς 22/3 Ἀπρ. 1829 ὑπ' ἀρ. 3465 περιώριζε τὸν ἀποκλεισμὸν εἰς τὰ παράλια μόνον τῆς Ναυπάκτου μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι ἀπηλευθερώθη ἤδη τὸ φρούριον τῆς ὁμωνύμου πόλεως[36].

Ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, τὴν 6ην Μαρτ. 1828 ὁ Καποδίστριας μὲ τὴν ὑπ' ἀρ. 678 διαταγήν του ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοπέδου τῆς Δυτ. Στερεᾶς στρατηγὸν Richard Church τὴν μέριμναν τῆς διακηρύξεως καὶ ἐφαρμογῆς του διὰ νὰ ὑποστηριχθοῦν αἱ κατὰ ξηρὰν ἐπιχειρήσεις πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Μεσολογγίου, τοῦ ὁποίου ἡ τουρκικὴ φρουρὰ ἐνισχύετο διὰ τῆς μεταφορᾶς τροφῶν καὶ πολεμεφοδίων ἀπὸ τὴν Πρέβεζαν[37]. Τὴν συγκρότησιν ναυτικῆς μοίρας εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν Γεώργ. Σαχτούρην, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπέσπα ἀπὸ τὴν μοῖράν του ὀλίγα σκάφη καὶ θὰ ἐχρησιμοποίει καί τινα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε καταλάβει εἰς Β. Σποράδας ὁ ναύαρχος Α. Μιαούλης ὡς πειρατικά.

Στολίσκος ὅμως ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Δυτ. Στερεᾶς πολλοὺς μῆνας βραδύτερον ὑπὸ τὸν μοίραρχον Antonio Bassano ἢ Πασσάνο καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς διεκηρύχθη τὴν 15ην Σεπτ. 1828[38]. Ἡ καθυστέρησις τῆς διακηρύξεώς του προεκάλεσεν ἀνωμαλίας. Προσήχθη δηλαδὴ ἐνώπιον τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου βρικαντῖνον ὑπὸ ἰονικὴν σημαίαν, τὸ ὁποῖον κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ Πασσάνο ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ὅτε ὅμως τὸ δικαστήριον ἐζήτησε (1 Ὀκτ. 1828) παρὰ τῆς Γενικῆς Γραμματείας πληροφορίας ὡς πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς χορηγήσεως εἰς τὸν φιλέλληνα μοίραρχον τῶν ὁδηγιῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ[39], ἀπεκαλύφθη ὅτι αἱ ὁδηγίαι τοῦ ἐδόθησαν τὴν 23ην Ἰουλ. 1828 διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἑνὸς ἀποκλεισμοῦ ὁ ὁποῖος διεκηρύχθη μετὰ ἀπὸ δύο σχεδὸν μῆνας[40]. Ἀπεκαλύφθη προσέτι ὅτι

34. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 6. Ὁ ἀποκλεισμὸς ἤρχισε ν' ἀσκῆται τὴν 1ην Ἀπρ. 1828 (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 26, ἔγγρ. 677 τῆς 6/18 Μαρτ. 1828).

35. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19, ἔγγρ. 3232/15 Μαρτ. 1829.

36. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19, ἔγγρ. 3465 τῆς 22 Μαρτ./3 Ἀπρ. 1829.

37. Βλ. Παράρτ. ἀρ.7.

38. Σ τ. Ι. Π α π α δ ο π ο ύ λ ο υ, *Ἡ ἐπανάσταση στὴ Δυτικὴ Στερεὰ Ἑλλάδα. Μετὰ τὴν πτώση τοῦ Μεσολογγίου ὡς τὴν ὁριστικὴ ἀπελευθέρωσή της 1826 - 1832*, Θεσσαλονίκη, 1962, σ. 98.

39. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 134, ἔγγρ. 162/1 Ὀκτ. 1828.

40. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 134, ἔγγρ. 2 Ὀκτ. 1828.

ἡ ὑπὸ δίκην λεία εἶχε καταληφθῆ βάσει ἀνυπάρκτου διακηρύξεως. Κατόπιν τούτου ὁ μοίραρχος Πασσάνο κατηγορήθη, ἀδίκως, ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας Σπυρ. Τρικούπη ὅτι ἐνήργησεν ὡς καταδρομεύς[41]. Τὸ σκάφος ἀπελύθη[42] καὶ τὸ Θαλ. Δικαστήριον δὲν παρέλειψε νὰ ἐπισημάνῃ εἰς τὸν Κυβερνήτην ὅτι *«πᾶσα παραδρομή... τῶν διατεταγμένων παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μέσων ματαιοῖ τῆς Κυβερνήσεως τοὺς σκοπούς· ἐντεῦθεν προξενοῦνται μυρίαι ζημίαι εἰς τὸ ταμεῖον καὶ ἄπειρος βλάβη κατά τε τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν ὑπόληψιν...»*.[43]

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑπομένου ἔτους, ἐνῷ αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις τῆς Δυτικῆς Στερεᾶς ὡλοκλήρωνον τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς περιφερείας τοῦ Ἀμβρακικοῦ, ἔφθασεν ἡ πληροφορία ὅτι τουρκικαὶ ἐνισχύσεις θὰ ἔφθανον ἀπὸ τὴν Πρέβεζαν εἰς τὴν Βόνιτσαν, ἡ ὁποία ἐπολιορκεῖτο[44]. Ὁ Rich. Church εἰς τὴν προσπάθειάν του νὰ ματαιώσῃ τὸ ἐχθρικὸν σχέδιον, ἐπεξέτεινε μὲ νέαν διακήρυξίν του τῆς 26ης Φεβρ. 1829 τὰ ὅρια τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Ἀμβρακικοῦ καὶ περιελήφθησαν οἱ λιμένες ἀπὸ Πρεβέζης μέχρι Μούρτου[45].

Ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀνατολικῆς Στερεᾶς, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1828 εἶχε συλλάβει ὁ Καποδίστριας ἐβράδυνε νὰ πραγματοποιηθῇ. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι τὸν Ὀκτώβριον, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, ἐδόθη ἐντολὴ εἰς τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην, ἀρχηγὸν τῶν ἑλληνικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων Ἀνατ. Στερεᾶς, νὰ προχωρήσῃ εἰς Βοιωτίαν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς 19ης Μαΐου 1828 εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 2499 ἐγγράφου ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Εὐβοίας καὶ τοῦ κόλπου τοῦ Βόλου[46]. Ἀρχηγὸς τῆς μοίρας ἡ ὁποία θὰ ἀπέκλειε τὰς ἀκτὰς αὐτὰς διωρίσθη ὁ Γεώργιος Σαχίνης.

Βραδύτερον προεκλήθη σύγχυσις ἐξ αἰτίας τοῦ περιεχομένου τῶν ὁδηγιῶν τὰς ὁποίας ὁ νέος ἀρχηγὸς τῆς ναυτικῆς αὐτῆς μοίρας Ἰωσὴφ Φαλάγκας ἔδωσε (1 Ἀπρ. 1829) πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του πλοιάρχους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀπέκλειον εἰδικῶς τὴν Κύμην[47]. Κυρίως διημφεσβητήθη ὑπὸ τοῦ λειοδικείου κατὰ πόσον ὡρισμένα ἄρθρα (τὰ ὑπ' ἀρ. στ' καὶ ζ'), τὰ ὁποῖα προέβλεπον τὴν κατάσχεσιν σκαφῶν, φορτωμένων ἢ μή, ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆς Κύμης, ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὑπ' ἀρ. 2499 διακηρύξεως. Ἐπὶ τούτου ἐζητήθη ἡ γνωμοδότησις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον συνετάχθη μὲ τὴν ἄποψιν τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ εὗρεν ἀσαφεῖς ὡρισμένας λέξεις, αἱ ὁποῖαι περιελαμβάνοντο εἰς τὰς ὁδηγίας. Κατόπιν τούτου διετάχθη ὁ Φαλάγκας νὰ τροποποιήσῃ τὰς ὁδηγίας του[48].

Μετὰ τὴν ἁρεμπόδισιν ἢ τὴν ἀποκοπὴν τῶν ἐμπορικῶν ἀρτηριῶν διὰ τῶν ὁποίων

41. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 126, ἔγγρ. τῆς 17/29 Σεπτ. 1828.
42. Ἀπόφ. 15/2 Ὀκτ. 1828.
43. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 30.
44. Σ τ. Ι. Π α π α δ ο π ο ύ λ ο υ, ἔ. ἀ., σ. 122.
45. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 41.
46. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 25.
47. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 42.
48. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 195, ἔγγρ. Γεν. Γραμμ./Θαλ. Δικ. 3889/9 Ἀπρ. 1829 καὶ ἔγγρ. Γεν. Γραμμ./Γεν. Φροντ. 3890/9 Ἀπρ. 1829.

συνηλλάσσοντο οἱ λαθρέμποροι μὲ τοὺς Τούρκους εἰς Ἀττικήν, Εὔβοιαν καὶ κόλπον τοῦ Βόλου, ἤρχισεν ὁ συνωστισμὸς εἰς τοὺς λιμένας τῶν παραλίων τῆς Ζαγορᾶς. Ἐκεῖθεν οἱ Τοῦρκοι ἐξησφάλιζον τὰς τροφὰς καὶ ὅσα ἀγαθὰ ἐχρειάζοντο, ὁπότε ἐμειοῦτο ἡ ἐξεμηδενίζετο ἡ σημασία τοῦ διακηρυχθέντος τὴν 19ην Μαΐου 1828 ἀποκλεισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις διεκήρυξε τὴν 11ην Ἀπρ. 1829 μὲ τὸ ὑπ' ἀρ. 3947 ἔγγραφον τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν παραλίων τῆς *«Δημητριάδος μέχρι Δερματᾶ»*[49].

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποκλεισμῶν ἀνετίθετο, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν κειμένων τῶν διακηρύξεων, εἰς «ἀποκλειστικὴν» μοῖραν, τῆς ὁποίας ἡ δύναμις καθωρίζετο ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μοίρας ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῶν διατάξεων τῆς διακηρύξεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Μετὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως καὶ τὸν διορισμὸν τῶν Ἐκτάκτων Ἐπιτρόπων, ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποκλεισμῶν καὶ ἡ δίωξις τῶν λαθρεμπορευομένων συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν ἁρμοδιοτήτων τῶν φορέων τούτων τῆς τοπικῆς ἐξουσίας. Οἱ Ἔκτ. Ἐπίτροποι μὲ τὴν ἐκτελεστικὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν διέθετον[50] ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διώξουν τὸ λαθρεμπόριον, χρησιμοποιοῦντες τὰ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν των σκάφη[51]. Ἄλλωστε, ὡς ρητῶς ἀνεφέρετο, *«πᾶν δημόσιον πλοῖον ἔχει τὸ δίκαιον τοῦ νὰ προλαμβάνῃ παραβίασιν ἀποκλεισμοῦ καὶ νὰ συλλαμβάνῃ ὁποιονδήποτε πλοῖον ἤθελεν ὑπεκφύγει τὴν προσοχὴν τῆς ἀποκλειούσης δυνάμεως»*[52].

Περὶ τῆς διαδικασίας ἡ ὁποία ἠκολουθεῖτο κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ὑποθέσεων ἐπὶ παραβιάσει τῶν ἀποκλεισμῶν ἐγράφησαν ἤδη ὀλίγα[53]. Ἐνταῦθα περιοριζόμεθα εἰς τὴν δημοσίευσιν χαρακτηριστικῶν ἐγγράφων ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὸν φάκελον ὑποθέσεως περὶ λείας[54], δηλαδὴ ἀναφορᾶς ὁδηγοῦ λείας ἡ ὁποία ἐπέχει θέσιν ἀγωγῆς[55], ἡμερολογίου σκάφους διωρισμένου εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ἀποκλεισμοῦ,

49. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 45 Ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας ἐμμέσως παρέχει (11 Ἀπρ. 1829) ὁ Ἀλέξ. Μαυροκορδᾶτος ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς Ναυτικοῦ μέλους τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τῶν λιμένων τῆς Ζαγορᾶς. Παρετήρει ὅτι εἰς τὰ παράλια τῆς Δημητριάδος, δηλ. τοῦ σημερινοῦ νομοῦ Μαγνησίας, ἐμπορεύοντο πολλὰ σκάφη ὑπὸ ἑλληνικὴν καὶ οὐδετέραν σημαίαν καὶ ὅτι ἡ προβλεπομένη διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2499 διακηρύξεως προθεσμία τῶν δέκα ἡμερῶν δὲν ἐξήρκει διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν των ἀπὸ τὰ παράλια αὐτά. Ἡ προθεσμία ἐξήρκει προκειμένου διὰ τοὺς λιμένας τῆς Εὐβοίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον δὲν ἦτο τόσον ἐκτεταμένον. Ἡ περιοχὴ ὅμως τῆς Μαγνησίας εἶχεν ἀνεπτυγμένας ἐμπορικὰς σχέσεις καὶ μὲ τὴν Σμύρνην καὶ μὲ ἄλλας περιφερείας τῆς Μ. Ἀσίας. Ἑπομένως ἡ δεκαήμερος διορία θὰ προεκάλει, κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ Ἀλ. Μαυροκορδάτου, *«λογοτριβὰς μὲ τοὺς οὐδετέρους»* (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 195, ἔγγρ. Ὑπηρ. Ναυτ./Γραμμ. Ἐπικρ. 3961/11 Ἀπρ. 1829).

50. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 105, 114, 117 - 120.

51. Βλ. ἀποφ. 35/22 Νοεμ. 1828, 36/22 Νοεμ. 1828, 61/23 Ἰαν. 1829, 62/23 Ἰαν. 1829, 74/6 Ἀπρ. 1829 καὶ 82/24 Ἀπρ. 1829.

52. Βλ. Ἀπόφ. 36/22 Νοεμ. 1828.

53. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 53 κ. ἑ.

54. Σημειοῦμεν ὅτι τὸ ἀρχειακὸν ὑλικὸν τὸ ὁποῖον ἀπήρτισε τὴν ἀποκειμένην εἰς τὰ ΓΑΚ ἑνότητα *«Θαλάσσιον Δικαστήριον»* ἐταξινομήθη μὲ γνώμονα κυρίως τὴν χρονολογικὴν ἔνδειξιν τοῦ ἐγγράφου. Οὕτως οἱ φάκελοι τῶν ὑποθέσεων τοῦ λειοδικείου οἱ ὁποῖοι ἐσχηματίσθησαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διεσπάσθησαν εἰς τὸ μεγαλύτερον μέρος κατὰ τὴν ταξινόμησιν καὶ ὁ ἐρευνητὴς εἰς τὴν προσπάθειάν του μελέτης μιᾶς ὑποθέσεως συναντᾷ, κατὰ συνέπειαν, τὰς ἀναπροφεύκτους δυσχερείας.

55. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 33. Συγκεκριμένως δὲν ἐπρόκειτο περὶ λείας ἡ ὁποία κατεσχέθη ἐπὶ πα-

«ἐντίμου πραγματειῶν», φορτωτικῆς, νοταριακῆς πράξεως διὰ τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου, σημειώσεως πωλήσεως ἐπὶ δημοπρασίας φορτίου τὸ ὁποῖον ἐκρίθη ὡς νόμιμος λεία.[57]

Μέχρι τῶν μέσων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1828 τὰ κατασχόμενα σκάφη προήρχοντο ἀπὸ τὰς Πελοποννησιακὰς ἀκτὰς καὶ ἦσαν λεῖαι τῆς μοίρας τοῦ Γ. Σαχτούρη[58]. Ἀπὸ τὰ σκάφη αὐτὰ τὰ περισσότερα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τὴν ἰονικὴν σημαίαν[59]. Ἑπτανήσιοι ἔμποροι εἶχον ἀναλάβει τὴν τροφοδοσίαν τῶν αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων[60]. Ἀρχικῶς ἐνεφανίσθη ὡς ἐμπορικὸς πράκτωρ τῶν Αἰγυπτίων εἰς Ζάκυνθον ὁ Γ. Μοντελατίκη, ὁ ὁποῖος διετήρει ἀλληλογραφίαν ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν Ἰμπραὴμ πασᾶν[61]. Χρησιμοποιῶν σκάφη ὑπὸ ἰονικὴν ἢ νεαπολιτανικὴν σημαίαν ἀπέστελλε τροφὰς εἰς Μεθώνην μὲ φορτωτικὰς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπόρου εἰς τὴν Ζάκυνθον Ἀναστασίου Βαδαγδοπούλου ἢ τοῦ Ἀντωνίου Οὔλλο. Ὡς παραλήπτης τῶν φορτίων ἀνεφέρετο ὁ Ἰγνάτιος Βραγγιώτης, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἐνεφανίζετο ἐγκατεστημένος εἰς Κιτριὰς[62] καὶ ἄλλοτε εἰς Κύθηρα[63].

Φαίνεται ὅτι ἦ αν ἀξιόλογα τὰ ἔσοδα ἐκ τῆς λαθρεμπορίας, διὰ τοῦτο καὶ ὠργανώθησαν ἀρτιώτερον οἱ λαθρέμποροι καὶ νέα ὀνόματα ἐφάνησαν εἰς τὸ προσκήνιον. Εἰς τὴν Μεθώνην ἔδρων οἱ ἐπιχειρηματίαι Ἀντώνιος Μεταξᾶς καὶ Κωνσταντῖνος Μαργαρίτης. Ὁ πρῶτος συνειργάζετο μὲ τὸν Διονύσιον Παπαγεωργόπουλον εἰς Ζάκυνθον, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀνέθετε τὴν διεκπεραίωσιν τῶν παραγγελιῶν του. Αὐτὸς μὲ τὴν σειράν του ἀπέστελλε τὰ ζητούμενα μὲ φορτωτικὰς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Ραφαὴλ[64] ἢ τοῦ Ἰω. Μασσαρέλου[65]. Ὁ Γ. Ραφαήλ, συνεταῖρος εἰς τὸ παρελθὸν μὲ τὸν πράκτορα τοῦ Ἰμπραὴμ πασᾶ Κορνήλιον, ἀναφέρεται ὡς «πλουτήσας ἀπὸ τὴν λαθρεμπορίαν»[66]. Ὁ Κων. Μαργαρίτης συνειργάζετο μὲ τὸν Γάλλον ἔμπορον εἰς Ζάκυνθον Ἱππόλυτον Βερτράνδον[67].

Ἡ ἀποκάλυψις τῶν λαθρεμπορευομένων μὲ τὸν ἐχθρὸν δὲν ἦτο πάντοτε εὐχερής. Ἐνίοτε κατὰ τὴν διαδικασίαν ἀπεδεικνύετο ὅτι καὶ εἰς τὸ παρελθὸν τὸ δικαζόμε-

---

ραβιάσει τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλὰ περὶ σιτοφόρου σκάφους (βλ. κατωτ. σ. 41 κ.ἑ.). Ἡ ἀναφορὰ ὅμως αὐτὴ εἶναι τυπικὴ προκειμένου καὶ περὶ λειῶν.

57. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 1, 5, 20, 21, 33 καὶ 34. Τὸ τελευταῖον ἀναφέρεται εἰς διαφορετικῆς φύσεως ὑπόθεσιν, ἀλλ' εἶναι τυπικόν.

58. Μόνον ἓν σκάφος κατελήφθη εἰς Βόλον. Βλ. ἀπόφ. 60/6 Ἰουλ. 1828.

59. Ἀπὸ τὰ 17 σκάφη τὰ 11 ἦσαν ἰονικά. Βλ. ἀποφ. 29/15 Μαΐου 1828, 32/17 Μαΐου 1828, 38/26 Μαΐου 1828, 39/26 Μαΐου 1828, 40/1 Ἰουν. 1828, 43/7 Ἰουν. 1828, 44/7 Ἰουν. 1828, 45/7 Ἰουν. 1828, 50/12 Ἰουν. 1828, 52/16 Ἰουν. 1828 καὶ 53/20 Ἰουν. 1828.

60. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 54 κ. ἑ.

61. Βλ. ἀποφ. 22/5 Μαΐου 1828, 31/17 Μαΐου 1828, 32/17 Μαΐου 1828 καὶ 38/26 Μαΐου 1828.

62. Βλ. ἀποφ. 22/5 Μαΐου 1828, 31/17 Μαΐου 1828 καὶ 32/17 Μαΐου 1828.

63. Βλ. ἀπόφ. 38/26 Μαΐου 1828.

64. Βλ. ἀπόφ. 44/7 Ἰουν. 1828.

65. Βλ. ἀπόφ. 50/12 Ἰουν. 1828.

66. Βλ. ἀπόφ. 44/7 Ἰουν. 1828.

67. Βλ. ἀπόφ. 44/7 Ἰουν. 1828.

νον σκάφος εἶχε προσεγγίσει εἰς ἀποκλεισμένον λιμένα[68]. Ἐπιστολαὶ ὅμως αἱ ὁποῖαι περιέπιπτον κατὰ καιροὺς εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων διηυκόλυνον τὴν σύλληψιν λαθρεμπόρων. Τοιαῦται ἐπιστολαὶ ἦσαν μία τοῦ Γ. Μοντελατίκη πρὸς τὸν Ἰμπραὴμ πασᾶν τῆς 19ης Ἀπρ. 1828[69], δύο τοῦ Ἀντ. Μεταξᾶ πρὸς τὸν Διον. Παπαγεωργόπουλον τῆς 1ης καὶ 8ης Μαΐου 1828[70] καὶ μία τοῦ Ἱππ. Βερτράνδου πρὸς τὸν Κων. Μαργαρίτην τῆς 18ης Ἀπρ. 1828[71].

Οἱ λαθρέμποροι ἐξεύρισκον πολλοὺς τρόπους ἐξαπατήσεως τῆς ἑλληνικῆς ναυτικῆς μοίρας. Ἐξεφόρτωνον τὰ προοριζόμενα διὰ τὸν ἐχθρὸν ἐφόδια εἰς λιμένας οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνεφέροντο ὀνομαστικῶς εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὡς ἀποκλεισμένοι. Οὕτω τὸ Κατάκωλον, ἡ Γλαρέντζα καὶ τὸ Πυργὶ κατέστησαν συνήθης τόπος προσεγγίσεως τῶν λαθρεμπορευομένων καὶ ἀποθῆκαι τοῦ ἐχθροῦ[72]. Ἀπὸ τῶν λιμένων τούτων τὰ ἐφόδια προωθοῦντο εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ στρατόπεδα τὰ ὁποῖα ἐξησφάλιζον τὸν ἐφοδιασμόν των καὶ τὴν παραμονήν των ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Τὸ τέχνασμα τοῦτο ἐγένετο ἀντιληπτὸν ἀπὸ τὸν Γ. Σαχτούρην καὶ κατηγγέλθη εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ναυτικῶν μοιρῶν Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως ἐλήφθησαν πλέον δραστικὰ μέτρα καὶ ἀπὸ τὰς δυο πλευράς. Κατ' ἀρχὴν ὁ Γ. Σαχτούρης ἀπηγόρευσε (31 Μαΐου 1828) τὸν εἴσπλουν εἰς Κατάκωλον τῶν σκαφῶν τὰ ὁποῖα μετέφερον τροφάς, πλὴν ἐκείνων τὰ ὁποῖα διέθετον ἔγγραφον ἄδειάν του[73]. Διὰ νὰ μὴ στερηθοῦν ὅμως οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἔδωσεν ἐντολὴν (5 Ἰουν. 1828) νὰ τὰ προμηθεύωνται εἰς τὴν γειτονικὴν νησῖδα Κόρακα, ὅπου θὰ ἐπετρέπετο ἡ προσέγγισις σκαφῶν[74]. Μετὰ ταῦτα ἀπέστειλε τὴν πολεμικὴν γολέταν «*Ἀσπασία*» ὑπὸ τὸν καπ. Ἀδρ. Σωτηρίου καὶ κατέσχεν εἰς Κατάκωλον τὰ σιτηρά, τόσον τὰ ἐναποθηκευμένα, ὅσον καὶ τὰ εὑρισκόμενα ἀκόμη ἐπὶ τῶν σκαφῶν. Βεβαίως δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ κατάσχεσις ὅλης τῆς ποσότητος, διότι Τοῦρκοι εἰς ἐπιδρομήν των ἥρπασαν μέγα μέρος[75]. Ἡ δημογεροντία ἐπίσης τῆς Γλαρέντζας κατέσχε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Μπούκη τὸν ἐκεῖ ἐναποθηκευμένον ἀραβόσιτον, ὁ ὁποῖος παρεδόθη εἰς τὸν Γ. Σαχτούρην[76].

Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ὁ ἀρχηγὸς τῆς βρεταννικῆς ναυτικῆς μοίρας Ed. Codrington ἐκήρυξεν εἰς κατάσταση ἀποκλεισμοῦ (12/24 Μαΐου 1828) τὰς ἀκτὰς τῆς

68. Βλ. ἀπόφ. 31/17 Μαΐου 1828.

69. Βλ. ἀποφ. 22/5 Μαΐου 1828, 31/17 Μαΐου 1828, 32/17 Μαΐου 1828 καὶ 38/26 Μαΐου 1828.

70. Βλ. ἀποφ. 44/7 Ἰουν. 1828 καὶ 50/12 Ἰουν. 1828.

71. Βλ. ἀπόφ. 44/7 Ἰουν. 1828.

72. Βλ. ἀπόφ. 2/13 Σεπτ. 1828, 4/13 Σεπτ. 1828, 13/18 Σεπτ. 1828 καὶ 60/22 Ἰαν. 1829. Βλ. καὶ «Γεν. Ἐφημ.», ἀρ. 44 τῆς 20 Ἰουν. 1828.

73. Βλ. ἀπόφ. 11/17 Σεπτ. 1828.

74. ΓΑΚ. Θαλ Δικ φ. 14 ἔγγρ. τῆς 5 Ἰουν. 1828. Βλ. καὶ Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 56.

75. Βλ. ἀπόφ. 13/18 Σεπτ. 1828.—«Γεν. Ἐφημ.», ἀρ. 44 τῆς 20 Ἰουν. 1828.

76. Βλ. ἀπόφ. 60/22 Ἰαν. 1829. Βραδύτερον ἐνεφανίσθησαν ὡς ἰδιοκτῆται τῶν σιτηρῶν Ἑπτανήσιοι ἔμποροι, οἱ ὁποῖοι, ἐπικαλούμενοι τὴν οὐδετέραν ὑπηκοότητά των, ἐζήτουν ἀποζημιώσεις διὰ τὰ φορτία των. Βλ. κατωτ. σ. 39.

Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μέχρι Στροφάδων[77]. Ὁ Ρῶσος συνάδελφός του προέβη εἰς ἀνάλογον ἐνέργειαν. Συμφώνως πρὸς διακήρυξίν του τῆς 19ης Ἰουν. 1828 ν. ἡ. ἀπεκλείοντο αἱ Πελοποννησιακαὶ ἀκταὶ ἀπὸ Ταινάρου μέχρι Ναυπάκτου.

Κατόπιν τούτου ἡ δραστηριότης τῶν Ἑπτανησίων ἀνεκόπη ἐπί τι. Ἡ κυβέρνησις ἐξ ἄλλου τῶν Ἰονίων νήσων ἐχορήγει διαβατήρια διὰ ἀποκλεισμένους λιμένας μόνον εἰς ὅσους ἠγγυῶντο διὰ 500 διστήλων ὅτι δὲν θὰ ἐπώλουν εἰς Ὀθωμανούς. Ὑπεχρέωνε δὲ Ἑπτανησίους νὰ λαμβάνουν παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ ἐμπορεύματός των ἀπόδειξιν πωλήσεως, ἄλλως ἡ ἐμπορικὴ συναλλαγή των ἐθεωρεῖτο ὕποπτος καὶ αὐτοὶ λαθρέμποροι[78]. Ἐγκαίρως ὅμως οἱ Ἑπτανήσιοι προσηνατολίσθησαν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου ἐξαπατήσεως τῶν ἀρχῶν των προκειμένου νὰ συνεχίσουν τὸ προσοδοφόρον λαθρεμπόριον. Οὕτως οἱ συνεργαζόμενοι μὲ τὸν Ἰμπραὴμ πασᾶν ἔμποροι ἤρχισαν νὰ φορτώνουν εἰς σκάφη ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν. Τὰ σκάφη αὐτά, εἰς τὴν πραγματικότητα ἑπτανησιακά, ἐνεφανίζοντο ὡς ἠγορασμένα ὑπὸ Ἑλλήνων ὑπηκόων, οἱ ὁποῖοι εὐχερῶς ἀπέκτων τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὸ ταξίδιόν των ἄδειαν. Ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1828, ὀλίγας μόνον ἡμέρας μετὰ τὴν διακήρυξιν τοῦ Ed. Codrington, ἀναφέρεται τοιαύτη εἰκονικὴ πώλησις εἰς Ζάκυνθον. Ἀγοραστὴς ἐμφανίζεται Γαλαξειδιώτης, ἐνῷ ὁ πραγματικὸς πλοιοκτήτης, διὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐπιχείρησιν, συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ σκάφους[79]. Τὰς πλαστὰς αὐτὰς ἀγοραπωλησίας οἱ Ἑπτανήσιοι συνῆπτον ἰδιαιτέρως μὲ Γαλαξειδιώτας, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος των παρέμενον ὡς πρόσφυγες εἰς Ζάκυνθον ἢ Κάλαμον[80].

Ἡ δραστηριότης τῶν τροφοδοτούντων τὸν ἐχθρὸν εἰς Πελοπόννησον ἐτερματίσθη μόνον μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων ἀπὸ τὴν χερσόνησον[81]. Ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῶν ἀποφάσεων, τὸ ἐμφανιζόμενον ὡς γαλαξειδιωτικὸν σκάφος τὸ ὁποῖον κατεσχέθη περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου 1828 ἦτο ἡ τελευταία λεία ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τὰς Πελοποννησιακὰς ἀκτάς[82].

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ λεῖαι τὰς ὁποίας κατέλαβεν ἡ ἐξ ἑπτὰ σκαφῶν μοῖρα Δυτ. Πελοποννήσου δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητοι. Εἰς διάστημα ἑπτὰ μηνῶν, συνεκεντρώθησαν 303.697,15 γρόσια, ἐκ τῶν ὁποίων 40.360 ἦτο τὸ ποσοστὸν τὸ ὁποῖον θὰ εἰσέπραττε τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον[83].

77. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 24.

78. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 55.

79. Βλ. ἀποφ. 55/25 Ἰουν. 1828 καὶ 11/17 Σεπτ. 1828.

80. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 55.

81. Ἡ σχετικὴ συνθήκη ὑπεγράφη τὴν 6ην Αὐγ. 1828 ν. ἡ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν μεταξὺ τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ καὶ τοῦ Ed. Codrington. Τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα ἐγκατέλειψαν τὴν Πελοπόννησον τὴν 4ην Ὀκτ. 1828. Βλ. D. C. Fleming, *John Capodistrias and the Conference of London (1828 - 1831)*, Thessaloniki 1970, σ. 44 - 50.

82. Βλ. ἀπόφ. 11/17 Σεπτ. 1828.

83. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 175 ἔγγρ. Ἐξετ. Ἐπιτρ./Καποδ. ἀρ. 10691/23 Δεκ. 1828. Τὸ ἔσοδον τοῦτο τοῦ Ἐθν. Ταμείου θεωρεῖται ἀξιόλογον, δεδομένου ὅτι ἡ Κυβέρνησις, βάσει τῶν ὅρων περὶ διανομῆς λειῶν, εἶχεν ἤδη καλύψει τὰ ἔξοδα συντηρήσεως τῆς μοίρας Γ. Σαχτούρη ἀπὸ τὰς ἀκαθαρίστους λείας. Διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν τί ἀντιπροσώπευε τὸ ποσὸν τοῦτο, σημειοῦται ὅτι τὰ ἔξοδα ἑνὸς πολεμικοῦ σκάφους ἐν πλῷ ὑπελογίζοντο ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν εἰς 10.000

Ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ κόλπου Πατρῶν καὶ τῆς Ναυπάκτου ἐξηκολούθει νὰ ὑφίσταται μέχρι τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1829, διότι, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ναυπάκτου ἐπραγματοποιήθη μετὰ τὴν ἑλληνοτουρκικὴν συνθήκην τῆς 11ης Ἀπρ. 1829. Τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ εἶχεν ἀναλάβει ὁ Χρ. Φαβρίκιος μὲ μίαν γολέταν καὶ δύο κανονιοφόρους[84]. Ἐξηκολούθει ἐπίσης καὶ ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν φρουρίων τῆς Κρήτης, τὴν ὁποίαν ὁ Καποδίστριας ἐθεώρει ὡς ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας. Ἡ ἐκεῖ ὅμως δραστηριότης τῶν λαθρεμπόρων ἦτο περιωρισμένη, ἕνεκα τοῦ παραλλήλως ἀσκουμένου ὑπὸ τῶν Δυνάμεων ἀποκλεισμοῦ τῶν παραλίων τῆς μεγαλονήσου[85], καὶ μόνον μία λεία ἐσυλήθη ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς μοίρας[86]. Περιωρισμέναι ὑπῆρξαν ἐπίσης αἱ λεῖαι τῆς μοίρας ἀποκλεισμοῦ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Μάλιστα ἐκ τῶν δύο σκαφῶν τὰ ὁποῖα κατελήφθησαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἕν, βριγαντῖνον ὑπὸ ἰονικὴν σημαίαν, κατελήφθη παρανόμως καὶ ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ λειοδικείου[87]. Τὸ δεύτερον, τραμπάκουλον ὑπὸ αὐστριακὴν σημαίαν, ἐκρίθη ὡς νόμιμος λεία καὶ ἐδημεύθη.[88]

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὑπῆρχε συνωστισμὸς λαθρεμπόρων ἦσαν αἱ ἀποκλεισμέναι ἀκταὶ τῆς Ἀττικῆς, τῆς Εὐβοίας καὶ ὁ κόλπος τοῦ Βόλου. Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς κατ' ἀρχὰς ἐνεφανίσθησαν λαθρέμποροι μὲ ἀξιολόγους ὀργανωτικὰς ἱκανότητας, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρέπει ν' ἀναφερθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰω. Μιχ. Νέστορος, ὁ ὁποῖος ἐναύλωνε σκάφη διὰ τὴν μεταφορὰν τροφῶν εἰς τοὺς Τούρκους[89]. Τὰ καταλαμβανόμενα ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ σκάφη ἦσαν κυρίως ἑλληνικά. Συγκεκριμένως ἐκ τῶν 23, τὰ 21 ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν[90]. Αἱ ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ τῶν κατοίκων τῶν γειτονικῶν μὲ τὴν Εὔβοιαν νήσων ἦσαν ζωτικῆς σημασίας καὶ πατροπαράδοτοι. Δὲν ἦτο δηλαδὴ μόνον ἡ δίψα διὰ τὰ μεγάλα κέρδη, τὰ ὁποῖα ἐξησφάλιζον πάντοτε οἱ ἀποκλεισμοί, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγκη καλύψεως βασικῶν ἀναγκῶν τῶν κατοίκων τῶν ἀπελευθερουμένων ἐδαφῶν. Ἄλλωστε εἰς νήσους ὅπως ἡ Κέα εἶχον

γρόσια μηνιαίως (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 175, ἔγγρ. Ἐξετ. Ἐπιτρ./Καποδ. ἀρ. 10691/23 Δεκ. 1828). Ἡ ἡμερησία τροφὴ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ πληρώματος ὑπελογίζετο εἰς 50-60 παράδες, ὁ μηνιαῖος μισθὸς ναύτου εἰς 60 γρόσια, λοστρόμου εἰς 100 γρόσια (βλ. Παράρτ. ἀρ. 40). Ὅσον διὰ τὴν ἀγοραστικὴν ἀξίαν τοῦ γροσίου κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, ἐνδείξεις παρέχουν τὰ δημοσιευόμενα εἰς τὸ Παράρτημα ἔγγραφα ὑπ' ἀριθ. 17, 18, 19, 20, 39 40 κ. ἄ. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι γενικῶς, χάρις εἰς τὴν καλὴν ὀργάνωσιν τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν, τὰ ἔσοδα τῆς κυβερνήσεως ἀπὸ τὰς λείας κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1828 μέχρι τῆς 30ῆς Ἀπρ. 1829 ὑπελογίσθησαν εἰς 233.414 γρόσια, ποσὸν σημαντικὸν ἐν σχέσει πρὸς τὰς 428.258, 30 γρόσια τὰ ὁποῖα εἰσέπραξαν αἱ προσωριναὶ ἐπαναστατικαὶ κυβερνήσεις ἀπ' ἀρχῆς τῆς Α' κυβερνητικῆς περιόδου (1822) μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Καποδίστρια (Ἰαν. 1828) (Π. Β. Δερτιλῆ, *Συμβολὴ εἰς τὴν δημοσιονομικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821*, Θεσσαλονίκη, 1971, σ. 45 καὶ 56).

84. Στ. Ι. Παπαδοπούλου, ἔ. ἀ., σ. 122, 128 - 129.-Βλ. ἀπόφ. 72/27 Μαρτ.. 1829.

85. D. C. Fleming, ἔ. ἀ., σ. 60 - 61.

86. Βλ. ἀπόφ. 73/4 Ἀπρ. 1829.

87. Βλ. ἀπόφ. 15/2 Ὀκτ. 1828. Βλ. ἀνωτ. σ.

88. Βλ. ἀπόφ. 68/21 Φεβρ. 1829.

89. Βλ. ἀποφ. 8/15 Σεπτ. 1828, 9/15 Σεπτ. 1828 καὶ 10/17 Σεπτ. 1828.

90. Ἐκ τῶν λοιπῶν τὸ ἓν ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἱσπανικὴν (βλ. ἀπόφ. 60/6 Ἰουλ. 1828) καὶ τὸ ἕτερον ὑπὸ ἰονικὴν σημαίαν (βλ. ἀπόφ. 71/23 Μαρτ. 1829).

ἐγκατασταθῆ πολλοὶ Εὐβοεῖς πρόσφυγες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦτο εὐχερὲς νὰ λησμονήσουν τὰς ἀγορὰς τῆς μεγαλονήσου των.

Οἱ προτιθέμενοι νὰ διασπάσουν τοὺς ἀποκλεισμοὺς ἐλάμβανον διαβατήρια εἴτε διὰ Σποράδας[91] εἴτε διὰ Κέαν ἢ Σῦρον ἢ Σαλαμῖνα. Τὰ εἴδη τὰ ὁποῖα ἐμπορεύοντο ἦσαν τὰ λεμόνια τοῦ Πόρου, τὰ ὁποῖα ἐπώλουν εἰς Τρίκκερι ἢ Ἀθήνας, σῖτος καὶ κριθὴ ἐκ Σύρου, τὰ ὁποῖα ἐπώλουν εἰς Εὔβοιαν καὶ Ἀθήνας, τὸ ἔλαιον καὶ αἱ ἐλαῖαι τὰ ὁποῖα ἠγόραζον εἰς Ἀθήνας εἰς ἰδιαιτέρως μειωμένας τιμὰς λόγῳ τῆς καλῆς ἐσοδείας τοῦ ἔτους ἐκείνου, ξυλεία καὶ αἱ βάλανοι, τὰ ὁποῖα ἠγόραζον εἰς Εὔβοιαν, ὡς καὶ ἔριον καὶ κηρός. Κυρίως ὅμως ἐμπορεύοντο τὸ ἅλας, τοῦ ὁποίου ἡ ἔλλειψις ἠνάγκαζε τοὺς Εὐβοεῖς νὰ τὸ ἀγοράζουν 2 γρόσια τὴν ὀκᾶν[92]. Αἱ συναλλαγαὶ αὗται μὲ τὰς ἀποκλεισμένας περιοχάς, μολονότι ἐνεῖχον κινδύνους, δὲν ἀπεθάρρυνον τοὺς λαθρεμπόρους, οἱ ὁποῖοι εἰς σχετικὰς ἐρωτήσεις ἀπεκρίνοντο: *«τί θέλετε νὰ κάμωμεν; νὰ χαθῶμεν;»* Πράγματι ἡ κατάστασις τῶν κατοίκων τῆς Εὐβοίας δὲν ἦτο πολὺ εὐχάριστος μετὰ τὴν κήρυξιν τῶν ἀποκλεισμῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς Κύμης μὲ ἀναφοράς των καὶ μὲ ἀπεσταλμένους των πρὸς τὸν Καποδίστριαν περιέγραφον διὰ μελανῶν χρωμάτων τὰς δυσχερείας των. Ἐζήτουν τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθέρας διακινήσεως τοῦ λιμένος των ἢ τὴν παραχώρησιν ἐδάφους εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν μὲ τὰς οἰκογενείας των[93]. Κατόπιν τούτου ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν προσπάθειάν της νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν ὁλοσχερῆ καταστροφὴν τὸ ἐμπόριον τῶν νησιωτῶν μὲ τὴν Εὔβοιαν, τόπον παραγωγῆς βασικῶν προϊόντων, καὶ διὰ νὰ περιορίσῃ τὴν κίνησίν των εἰς ἕνα λιμένα, ὁπότε θὰ ἠλέγχοντο εὐχερέστερον αἱ δραστηριότητές των, «ἐσυγχώρησε (9 Αὐγ. 1828) τὴν ἐκεῖθεν ἐξαγωγὴν περιορίζουσα εἰς μόνην τὴν εἰσαγωγὴν τὸν ἀποκλεισμόν»[94]. Τὸ δικαίωμα ὅμως τοῦτο ἀπενεμήθη μόνον εἰς τοὺς Εὐβοεῖς, χαριστικῶς. Βάσει τῆς διαταγῆς αὐτῆς δύο τρεχαντήρια ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν, τὰ ὁποῖα κατεσχέθησαν ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀπελύθησαν[95].

Ἡ ἄδεια ἐν τούτοις τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις παρεχώρησε διὰ νὰ μὴ νεκρωθῇ τὸ ἐμπόριον ἔφερε πολλοὺς λαθρεμπόρους εἰς τὰ παράλια τῆς Εὐβοίας. Ὁ νέος ἀρχηγὸς τῆς ναυτικῆς μοίρας Φαλάγκας, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἄσκησιν στενοτέρου ἀποκλεισμοῦ, ἔδωσε (1 Ἀπρ. 1829) αὐστηρὰς ὁδηγίας εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν πλοιάρχους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διέτασσε τὴν κατάσχεσιν παντὸς φορτωμένου σκάφους τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆς Κύμης (ἄρθρ. στ'), ὡς καὶ παντὸς ἐκφορτωθέντος, πλὴν τῶν ἐντοπίων (ἄρθρ. ζ')[96]. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκ τῆς συγκομιδῆς τῶν λαθρεμπόρων εἶχον συγκεντρωθῇ μεγάλαι ποσότητες τροφῶν αἱ ὁποῖαι ἐστε-

91. Βλ. ἀποφ. 56/9 Ἰαν. 1829, 69/16 Μαρτ. 1829 καὶ 74/6 Ἀπρ. 1829.

92. Βλ. ἀποφ. 56/9 Ἰαν. 1829, 61/23 Ἰαν. 1829, 62/23 Ἰαν. 1829, 64/28 Ἰαν. 1829, 69/16 Μαρτ. 1829, 71/23 Μαρτ. 1829, 80/22 Ἀπρ. 1829 καὶ 82/24 Ἀπρ. 1829.

93. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 106, ἔγγρ. Καποδ./Γ.Σαχίνην ἀρ. 4949/9 Αὐγ. 1828.

94. Βλ. ἀπόφ. 47/18 Δεκ. 1828. — Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 54.

95. Βλ. ἀποφ. 47/18 Δεκ. 1828 καὶ 69/16 Μαρτ. 1829. Τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ λειοδικείου, ἀλλ' ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου.

96. Βλ. ἀνωτ. σ. 31.

γάζοντο εἰς εὐρυχώρους ἀποθήκας, τῶν ὁποίων ὁ Φαλάγκας ἐμελέτα τὴν κένωσιν ἐν ἀνάγκῃ καὶ καταστροφὴν διὰ κανονιοβολισμοῦ[97].

Ἡ συρροὴ πολυαρίθμων λαθρεμπόρων εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀνησύχησε τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία κατέβαλλεν ἀπεγνωσμένας προσπαθείας διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀνατ. Στερεᾶς. Ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἐτίθετο εἰς πλήρη ἰσχὺν ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς 19ης Μαΐου 1828. Ἡ παράλληλος ὅμως ἰσχὺς τῆς ἀδείας τῆς 9ης Αὐγ. 1828 ἐνέβαλεν εἰς δίλημμα τὸ λειοδικεῖον, ὅταν ἐπελήφθη τῆς ἐκδικάσεως λείας ἡ ὁποία κατελήφθη βάσει τῶν νέων ὁδηγιῶν τοῦ Φαλάγκα. Εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διατυπώσῃ (17 Ἀπρ. 1829) πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὰς ἀντιρρήσεις της ὡς πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ μέτρου καὶ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι πλησίον τῆς Κύμης κατελήφθησαν πέντε σκάφη ὡς λαθρεμπορευόμενα μὲ φορτίον οἴνου. Ἐξ αὐτῶν μόνον τὸ ἕν, ἡ γολέτα *«Γαλάτεια»* τοῦ Σταματίου Ἀστέρη, ἦτο εὐβοϊκὸν καὶ τὰ λοιπὰ ὑδραϊκὰ καὶ σπετσιωτικά. Ἔπρεπε κατὰ συνέπειαν νὰ δημευθοῦν ὅλα πλὴν τῆς γολέτας. Τότε ὅμως *«σιμὰ ὅτι δὲν ἐξαλείφεται ἡ κατάχρησις διεγείρονται καὶ παράπονα διὰ προνόμιον χορηγούμενον εἰς μόνους τοὺς ὑπηκόους τῶν Τούρκων καὶ ὄχι συγχρόνως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος...»* Εἰσηγεῖτο λοιπὸν τὸ λειοδικεῖον ν' ἀπολυθοῦν καὶ τὰ πέντε σκάφη, ἀλλὰ ν' ἀνακληθῇ ἡ ἄδεια ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τοὺς Εὐβοεῖς, διότι αἱ περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ διαταγὴ τῆς 9ης Αὐγ. 1828 ἦσαν διάφοροι. Κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ λειοδικείου *«τὴν σήμερον ἐξαιρέτως κρέμαται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐλευθέρωσις τῆς Εὐβοίας καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὴν κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη αὐστηρότητα τοῦ ἀποκλεισμοῦ...»* Θὰ ἔπρεπεν ἐπομένως *«νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἐνέργεια τῆς ὑπ' ἀρ. 2499 προκηρύξεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ»*. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὸ δικαστήριον δὲν θὰ ἐνεφανίζετο ὅτι ἐξέδιδεν ἀντιφατικὰς ἀποφάσεις καὶ οἱ λαθρέμποροι δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ καλύπτουν τὰς παρανομίας των[98].

Κατόπιν τούτου τὸ λειοδικεῖον κατεδίκασεν εἰς δήμευσιν ἑλληνικὸν σκάφος τὸ ὁποῖον κατεσχέθη πλησίον τῆς Εὐβοίας, μολονότι ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγῇ[99], ἐφ' ὅσον δὲν εἰσήγαγε τὸ παραμικρὸν εἰς λιμένα τῆς μεγαλονήσου καὶ συμφώνως πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε γενόμενα[99]. Ἐνῷ ὅμως κατεδίκαζε τὸ σκάφος, κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν Γεν. Γραμματείαν πρὸς ἐπικύρωσίν της ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου, εἰσηγεῖτο (20 Ἀπρ. 1829) τὴν ἐπίδειξιν ἐπιεικείας καὶ τὴν ἀπαλλαγήν του μὲ τὸ φορτίον του[100]. Πράγματι δὲ ἀπηλλάγη.

Μεταξὺ τῶν σύλων ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου καὶ περιουσιακὰ στοιχεῖα (ἐνδύματα, χρήματα, ἀσημικὰ κ. ἄ.) Ἑλλήνων τουρκικῆς ὑπηκοότητος, δηλ. Χριστιανῶν κατοίκων τουρκοκρατουμένων εἰσέτι ἐδαφῶν. Ταῦτα, πλὴν μιᾶς περιπτώσεως[101], δὲν ἐχαρακτηρίζοντο ὡς ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία διὰ νὰ θεωρηθοῦν ὡς νόμιμοι λεῖαι πρὸς δήμευσιν. Τὸ δικαστήριον, συμμεριζόμενον «τὸ κοινὸν τοῦ ἑλληνικοῦ

97. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 42 Βλ. καὶ ἀνωτ. σ. 31.
98. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 196, ἔγγρ. Θαλ. Δικ. /Γεν. Γραμμ. ἀρ. 837/17 Ἀπρ. 1829.
99. Βλ. ἀπόφ. 78/18 Ἀπρ. 1829.
100. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 196, ἔγγρ. Θαλ. Δικ. /Γεν. Γραμμ. ἀρ. 850/20 Ἀπρ. 1829.
101. Βλ. ἀπόφ. 8/11 Ἀπρ. 1828.

λαοῦ αἴσθημα», ἐθεώρει «τοὺς διαφεύγοντας ἐκεῖθεν ὡς τέκνα ἴδια»[102]. Ὅταν ὅμως διέκρινε δόλον τῶν Χριστιανῶν καὶ προσπάθειάν των νὰ καλύψουν Τούρκους, ἐδήμευε τὰ ἐμπορεύματά των[103].

Εἰς τὰς ἀποφάσεις περὶ λειῶν συγκαταλέγονται δύο αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν ἐπὶ τῶν αἰτήσεων τῶν Ἑπτανησίων ἐμπόρων Κων. Θεοδωροπούλου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Ἀναγν. Δεσύλλα ἀφ' ἑτέρου. Καὶ οἱ δύο ἐνεφανίσθησαν ὡς ἰδιοκτῆται τῶν σιτηρῶν, τὰ ὁποῖα κατεσχέθησαν εἰς τὰς ἀποθήκας Κατακώλου καὶ Κυλλήνης κατόπιν διαταγῆς τοῦ Γ. Σαχτούρη[104], καὶ ἐζήτουν ἀποζημιώσεις. Αἱ αἰτήσεις των ἀπερρίφθησαν, διότι, ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη ὅτι παρεβίαζον τὸν ἀποκλεισμὸν διὰ νὰ τροφοδοτήσουν τὸν ἐχθρόν, δὲν ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ὡς οὐδετέρων ὑπηκόων[105].

Εἰς τρεῖς περιπτώσεις ἐπίσης τὸ δικαστήριον ἔκρινεν ἐπὶ τῶν αἰτήσεων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα μὲ διάφορα αἰτιολογικὰ διεξεδίκουν ἐμπορεύματα τῶν ὁποίων ἀπεφασίσθη ἡ δήμευσις[106]. Τὰ ἐμπορεύματα αὐτὰ μετεφέροντο ἐπὶ σκαφῶν τὰ ὁποῖα παρεβίαζον τοὺς ἀποκλεισμοὺς καὶ ἐδημεύοντο μὲ τὰ φορτία των. Συγκεκριμένως, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἀρ. 9/15 Σεπτ. 1828, βάσει τῆς ὁποίας ἐδημεύετο ἡ ἑλληνικὴ γολέτα «Περσεφόνη» τοῦ καπ. Ἰω. Μιχ. Νέστορος, ἐνεφανίσθη ὁ πατὴρ τοῦ πλοιάρχου Μιχαὴλ Νέστωρ ὡς ἰδιοκτήτης φορτίου ἐργοχείρων (manifatura) καὶ ἐπικαλούμενος τὴν ρωσικήν του ὑπηκοότητα ἐζήτει (25 Σεπτ. 1828) τὴν μὴ δήμευσίν των. Νέα αἴτησις ὑπεβλήθη (1 Ὀκτ. 1828) εἰς τὸ δικαστήριον διὰ φορτίον τοῦ ἰδίου σκάφους. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐνεφανίσθη ὁ γραμματεὺς τῆς γολέτας Μαρῖνος Ἰωάννου ὡς ἰδιοκτήτης τοῦ παραφορτίου[107], δηλ. δύο τεμαχίων ὑφάσματος τῆς Σίφνου ἐξ ἑκατὸν πήχεων. Τρίτος διεκδικητὴς φορτίου τοῦ ὁποίου ἀπεφασίσθη ἡ δήμευσις διότι μετεφέρετο ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γολέτας *«Ἅγιος Διονύσιος»* τοῦ καπ. Παναγ. Σιδέρη, ἡ ὁποία παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Ναυπάκτου[108], ἐνεφανίσθη ὁ Παναγ. Ποτάρος. Οὗτος ἐζήτει τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ φορτίου μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι ἦτο ἰδιοκτησία τοῦ πατρός του Ζαννέτου Ποτάρου καὶ τοῦ Μιχαὴλ καὶ ἀδελφῶν Σαβάρα, τῶν ὁποίων ἐνεφανίζετο ὡς ἐπίτροπος.

Τὸ λειοδικεῖον ἀπέρριψε καὶ τὰς τρεῖς αἰτήσεις. Ἐκείνη τοῦ Μαρίνου Ἰωάννου ἀπερρίφθη κατὰ κύριον λόγον διότι ἀπεδείχθη ψευδὴς ὁ ἰσχυρισμός του ὅτι ἦτο ἰδιοκτήτης τοῦ παραφορτίου[109]. Αἱ ἄλλαι δύο ἀπερρίφθησαν διότι εἰς περίπτωσιν παραβιάσεως ἀποκλεισμοῦ *«δὲν παρατηρεῖται ἡ ποιότης τοῦ φορτίου πρὸς διάκρισιν*

102. Βλ. ἀποφ. 45/7 Ἰουν. 1828, 14/15 Σεπτ. 1828 καὶ 51/21 Δεκ. 1828.

103. Βλ. ἀπόφ. 22/20 Ὀκτ. 1828.

104. Βλ. ἀνωτ. σ. 34.

105. Βλ. ἀποφ. 13/18 Σεπτ. 1828 καὶ 60/22 Ἰαν. 1829.

106. Βλ. ἀποφ. 18/9 Ὀκτ. 1828, 19/9 Ὀκτ. 1828 καὶ 20/10 Ὀκτ. 1828.

107. Παραφορτίον ἢ πορτάδα (portata) ἢ πακοτίλια (paccotiglia) ἐκαλοῦντο πράγματα περιωρισμένης ποσότητος τὰ ὁποῖα μετεφέροντο διὰ νὰ τὰ ἐμπορευθοῦν οἱ ναῦται τοῦ σκάφους. Εἰς περίπτωσιν βλάβης ἢ ἐκβολῆς των ἀπὸ τὸ σκάφος, οἱ ἰδιοκτῆται των δὲν ἐστεροῦντο τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποζημιώσεως. (Δ. Γκόφα, *Ἡ φόρτωσις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος*, Ἀθῆναι 1965, σ. 94. κ. ἀλ.).

108. Βλ. ἀπόφ. 11/17 Σεπτ. 1828.

109. Βλ. ἀπόφ. 18/9 Ὀκτ. 1828.

τῶν θεμιτῶν ἀπὸ τὰς ἀθεμίτους πραγματείας. Εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ πλησίασις τοῦ πλοίου ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τοῦ φορτίου ἡ ὕλη...»[110].

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ λειοδικείου ὑπεβάλλοντο, ἐνίοτε συνοδευόμεναι μετά τινων παρατηρήσεων τῶν δικαστῶν[111], πρὸς τὸν Κυβερνήτην διὰ νὰ τὰς ἐπικυρώσῃ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὗται ἐνεκρίνοντο καὶ ἐπεκυροῦντο διὰ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκτέλεσίς των ὑπὸ τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας[112]. Σπανίως ὁ Καποδίστριας διεφώνει. Περίπτωσις ἀντιθέσεώς του, προκειμένου περὶ ἀποφάσεων περὶ λειῶν, ὑπῆρξε μίαν μόνον φορὰν ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ἀποφάσεις περὶ ἑπτὰ σκαφῶν[113]. Ἡ διαφωνία δὲ αὐτή, μοιραία διὰ τὸ λειοδικεῖον, συνετέλεσεν εἰς τὴν παραίτησιν δύο ἐκ τῶν μελῶν του (8 Αὐγ. 1828), τῶν Γρηγ. Σούτσου καὶ Χριστ. Κλονάρη, καὶ εἰς τὴν ἀνασύνθεσίν του [114]. Τὴν ἀναθεώρησιν τῶν ἑπτὰ ἀνωτέρω ἀποφάσεων ὁ Καποδίστριας ἀνέθεσεν εἰς 5μελῆ *«Ἀναθεωρητικὴν Ἐπιτροπὴν»* ἡ ὁποία συνεφώνησε μὲ τὴν ἄποψιν τοῦ λειοδικείου. Τελικῶς αἱ ἀποφάσεις αὗται ἀνεθεωρήθησαν εἰς τρίτον βαθμὸν ὑπὸ 3μελοῦς *«Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς»*, ἡ ὁποία ἐθεώρησεν ὡς νόμιμον λείαν μόνον τὴν σαρδηνιακὴν βρικογολέταν «Αἰμιλία»[115] καὶ ἀπήλλαξε τὰς λοιπάς[116].

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου χαρακτηρίζονται εἰς τὸ σύνολόν των ὡς ἐπιεικεῖς. Ἀπὸ τὰς 57 ἀποφάσεις ἐπὶ παραβιάσει τῶν ἀποκλεισμῶν αἱ 16 ἦσαν ἀπαλλακτικαί[117]. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς ἱκανὰς περιπτώσεις ὁ Κυβερνήτης ἐξ ἐπιεικείας ἀπήλλασσε μερικῶς ἢ ὁλικῶς τὴν λείαν[118]. Ἐπὶ παραδείγματι ἡ σαρδηνιακὴ βρικογολέτα «Αἰμιλία», μολονότι ἐθεωρήθη ὡς νόμιμος λεία ὑπὸ τῆς *«Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς»*, τελικῶς ἀπηλλάγη ὑπὸ τοῦ Καποδίστρια[119]. Ἀπελύθη ἐπίσης τὸ νεαπολιτανικὸν σκάφος «Ἀρετοῦσα» τοῦ καπ. Στεφ. Πασσανέση καὶ ἐδημεύθη μόνον τὸ φορτίον του[120], τὸ νεαπολιτανικὸν τραμπάκουλον *«Σωτὴρ»* τοῦ καπ. Νικ. Βίτο Κούρτιου, τοῦ ὁποίου ἐδημεύθη μόνον τὸ φορτίον[121], ἡ ἰονικὴ γολέ-

---

110. Βλ. ἀποφ. 19/9 Ὀκτ. 1828 καὶ 20/10 Ὀκτ. 1828.

111. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 43

112. Δ. Θ ε μ ε λ ῆ - Κ α τ η φ ό ρ η, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 60.

113. Βλ. ἀποφ. 46/8 Ἰουν. 1828, 52/16 Ἰουν. 1828, 55/25 Ἰουν. 1828, 56/28 Ἰουν. 1828, 57/28 Ἰουν. 1828, 58/28 Ἰουν. 1828 καὶ 59/28 Ἰουν. 1828. Βλ. καὶ Παράρτ. ἀρ. 27.

114. Δ. Θ ε μ ε λ ῆ - Κ α τ η φ ό ρ η, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 32, 35. - Βλ. ἀνωτ. σ. 25.

115. Βλ. ἀπόφ. 46/8 Ἰουν. 1828.

116. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 32 καὶ 32α.— Δ. Θ ε μ ε λ ῆ - Κ α τ η φ ό ρ η, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 35.

117. Βλ. ἀποφ. 29/15 Μαΐου 1828, 39/26 Μαΐου 1828, 43/7 Ἰουν. 1828, 45/7 Ἰουν. 1828, 46/8 Ἰουν. 1828, 52/16 Ἰουν. 1828, 55/25 Ἰουν. 1828, 56/28 Ἰουν. 1828, 57/28 Ἰουν. 1828, 58/28 Ἰουν. 1828, 59/28 Ἰουν. 1828, 2/13 Σεπτ. 1828, 7/13 Σεπτ. 1828, 15/2 Ὀκτ. 1828, 47/18 Δεκ. 1828 καὶ 51/21 Δεκ. 1828.

118. Οἱ καταδικαζόμενοι, ἐπικαλούμενοι τὴν ἐπιείκειάν του, ἐζήτουν τὴν ἀπόλυσιν σκάφους των τὸ ὁποῖον τὸ Θαλ. Δικαστήριον εἶχεν ἀποφασίσει ὡς νόμιμον λείαν. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 44.

119. *«Γεν. Ἐφημ.»*, ἀρ. 83 τῆς 7 Νοεμ .1828.

120. Βλ. ἀπόφ. 22/5 Μαΐου 1828.

121. Βλ. ἀπόφ. 31/17 Μαΐου 1828.

τα «*Φιλαδέλφεια*» τοῦ καπ. Νικ. Διπέρνου[122] καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἀλαμάνα «*Ἅγιος Νικόλαος*» τοῦ καπ. Ἰω. Δημητρίου[123].

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Ἑλλήνων πλοιοκτητῶν Κων/νου Κυριακοῦ, Χρ. Κεντητοῦ καὶ Γεωργ. Ζαφείρη, τῶν ὁποίων τὰ σκάφη καὶ τὰ φορτία ἐθεωρήθησαν νόμιμοι λεῖαι[124], ὁ Καποδίστριας διέταξε νὰ πωληθοῦν τὰ δημευθέντα σκάφη εἰς τοὺς ἰδίους καὶ εἰς εὐθηνοτέραν τιμήν. Ἐχάρισεν (7 Φεβρ. 1829) εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του τὸ τρεχαντήρι «*Ἅγιος Νικόλαος*», τὸ ὁποῖον ἐκρίθη ὡς νόμιμος λεία μὲ τὸ φορτίον του, διότι ἐπείσθη ὅτι οὗτος προσήγγισεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ὄχι διὰ νὰ ἐμπορευθῇ μετὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ διὰ ν' ἀναζητήσῃ σκάφος του τὸ ὁποῖον ἥρπασεν ὁ διαβόητος πειρατὴς Σάββας Βούλγαρης[125]. Ἀπήλλαξε τέλος τοὺς Ἕλληνας πλοιάρχους Γεώργ. Δημ. Γαλάτην καὶ Ἰω. Μάκραν, τῶν ὁποίων τὰ σκάφη καὶ τὰ φορτία ἐκρίθησαν ὡς νόμιμοι λεῖαι[126], μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι δὲν διέσπασαν τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Εὐβοίας, ἀλλ' ἐξήγαγον ἐκεῖθεν ἐμπορεύματα ἐπωφελούμενοι τῆς σχετικῆς διαταγῆς τῆς 9ης Αὐγ. 1828[127].

Ὡς πρὸς τὴν σημαίαν τὴν ὁποίαν ἔφερον τὰ προσαχθέντα ἐνώπιον τοῦ λειοδικείου σκάφη, 28 ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἑλληνικήν, 17 ὑπὸ ἰονικήν, 6 ὑπὸ τουρκικήν, 3 ὑπὸ νεαπολιτανικὴν καὶ ἀνὰ 1 ὑπὸ ἱσπανικήν, σαρδηνιακὴν καὶ αὐστριακήν.

2. Ἀποφάσεις ἐπὶ φορτίων σιτοφόρων οὐδετέρων σκαφῶν.

Ὀκτὼ ἀποφάσεις τοῦ λειοδικείου[128] ἀναφέρονται εἰς τὰ φορτία ἰσαρίθμων σκαφῶν τὰ ὁποῖα κατεσχέθησαν βάσει τοῦ δικαιώματος ἀνάγκης, ἀρχῆς ἀνεγνωρισμένης διεθνῶς[129]. Τοῦτο ἐγένετο μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου (26 Ἀπρ. 1828), ὁπότε ἡ ἀπαγόρευσις ὑπὸ τῆς Ρωσίας τῆς ἐξαγωγῆς δημητριακῶν ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν προοιωνίζετο ὀξὺ πρόβλημα ἐπισιτισμοῦ τῶν χωρῶν αἱ ὁποῖαι ἠγόραζον ἐκεῖθεν τὰ σιτηρά[130]. Καὶ ἡ Τουρκία μὲν ἔσπευσε νὰ καλύψῃ

122. Βλ. ἀπόφ. 32/17 Μαΐου 1828.
123. Βλ. ἀπόφ. 10/17 Σεπτ. 1828.
124. Βλ. ἀποφ. 61/23 Ἰαν. 1829 καὶ 62/23 Ἰαν. 1829.
125. Βλ. ἀπόφ. 64/28 Ἰαν. 1829.
126. Βλ. ἀποφ. 69/16 Μαρτ. 1829 καὶ 78/18 Ἀπρ. 1829.
127. Βλ. ἀνωτ. σ. 37.
128. Βλ. ἀποφ. 38/8 Δεκ. 1828, 39/8 Δεκ. 1828, 40/8 Δεκ. 1828, 41/8 Δεκ. 1828, 42/8 Δεκ. 1828, 43/8 Δεκ. 1828, 54/15 Δεκ. 1828 καὶ 55/29 Δεκ. 1828.
129. Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς κατασχέσεως τῶν σιτοφόρων σκαφῶν καὶ τῆς κρίσεως τῶν φορτίων των βλ. λεπτομερέστερον εἰς Θ. Α. Χαλκιοπούλου, ἔ. ἀ.
130. Ἡ ἄποψις τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνάγκης εἶχε διατυπωθῆ εἰς τὸν Καποδίστριαν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Φροντιστηρίου ὀλίγους μῆνας ἐνωρίτερον, ὅτε ἡ Κυβέρνησις, ἔντρομη πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς διαλύσεως τοῦ στρατοπέδου Ἀττικῆς ἐκ τῆς ἐλλείψεως σίτου, ἡ ὁποία προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀνεζήτει τρόπον προμηθείας του. Ἐνῷ δὲ ἐκάλει τοὺς ὁμογενεῖς ἐμπόρους τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν Λιβόρνου, Ἀγκόνας, Τεργέστης νὰ στείλουν σιτηρὰ ἔναντι τῆς ἐγγραφῆς των ὡς μετόχων εἰς τὴν Χρηματιστικὴν Τράπεζαν, ἀνέθετεν εἰς πράκτοράς της τὴν ἀγοράν, ἐζήτησε καὶ ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῆς Σύρου 20 χιλιάδας κοιλά. Οἱ τελευταῖοι ἠρνήθησαν καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐμελέτησε τὴν κατάσχεσίν των. Τὸ πρόβλημα ὅμως ἦτο ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ σίτου εὑρίσκετο ἐπὶ σκαφῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ οὐδετέραν σημαίαν, καὶ ἡ ἐπίταξίς του θὰ συνεπήγετο τὰς διαμαρτυρίας τῶν οὐδετέρων. Τὸ Γεν. Φροντιστήριον ἐν τούτοις παρετήρησεν

τὰς ἀνάγκας της ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Θεσσαλονίκην κ. ἀ. Διὰ νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν κατάσχεσιν τὰ φορτία, ἐπειδὴ συνεχίζετο ὁ πόλεμος μὲ τὰς ἑλληνικὰς δυνάμεις, τὰ ἐνεφάνιζεν ὡς ἰδιοκτησίαν ἐμπόρων οὐδετέρας ὑπηκοότητος. Μετεφέροντο δὲ ἐπὶ σκαφῶν τὰ ὁποῖα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ οὐδετέραν σημαίαν[131]. Ἡ ἑλληνικὴ ὅμως κυβέρνησις διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν σιτοδείαν ἠναγκάσθη νὰ χρησιμοποιήσῃ ἄλλον τρόπον: Ἀπεφάσισε νὰ καλύψῃ τὰς ἀνάγκας τῆς χώρας μὲ τὰ τρόφιμα ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ ὁποῖα διὰ λογαριασμόν της ἐπρομηθεύετο ἡ Πύλη. Ἀνέθεσε λοιπὸν (9 Σεπτ. 1828) εἰς τὸν μοίραρχον Γ. Σαχίνην ν' ἀποκλείσῃ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ νὰ καταλαμβάνῃ τὰ σκάφη τὰ ὁποῖα θὰ μετέφερον τροφὰς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἢ τὴν Σμύρνην. Τὰ σκάφη αὐτὰ θὰ τὰ ὡδηγοῦσεν εἰς τὴν Αἴγιναν διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἐνώπιον τοῦ λειοδικείου ἐὰν τὸ φορτίον των ἦτο ἐχθρικὴ ἢ οὐδετέρα ἰδιοκτησία. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις θὰ ἠγόραζεν ἀπὸ τὸν οὐδετέρας ὑπηκοότητος ἰδιοκτήτην τὸ φορτίον του εἰς τὴν ἰδίαν τιμὴν μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε συμφωνήσει νὰ τὸ πωλήσῃ εἰς τὴν τουρκικήν[132].

Υἱοθετῶν τὸ μέτρον τοῦτο ὁ Κυβερνήτης φαίνεται ὅτι εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὸν τρόπον ἐνεργείας τῆς Πύλης κατὰ τὸ παρελθόν, ὅτε παρίστατο ἀνάγκη ἀνεφοδιασμοῦ τῶν στρατευμάτων της εἰς Πελοπόννησον ἢ Κρήτην. Τότε τὰ φορτία, ἐμφανιζόμενα ὡς ἰδιοκτησία ἀτόμων οὐδετέρας ὑπηκοότητος, μετεφέροντο ἐπὶ σκαφῶν τὰ ὁποῖα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τὴν οὐδετέραν σημαίαν. Ἐὰν λοιπὸν ἡ Πύλη ἐχρησιμοποίει τὴν παλαιάν της μέθοδον, τὰ πράγματα θὰ ἦσαν εὐχερέστερα διὰ τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν. Διότι ἡ σύλληψις οὐδετέρων σκαφῶν βάσει τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον ἔχει πᾶν κράτος ν' ἀφαιρῇ ἰδιοκτησίας καὶ ἀπὸ ἀλλοδαποὺς ἀκόμη διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἄμεσον καὶ ἐπείγουσαν κοινωνικὴν ἀνάγκην, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἀποζημιώσεων, θὰ τὴν ἐκάλυπτεν ἀνεξαρτήτως τῆς παραδοχῆς τῆς ἀρχῆς ἐὰν ἡ σημαία καλύπτῃ ἢ μὴ τὸ φορτίον[133]. Τὸ φορτίον ὅμως θὰ ἐκρίνετο αὐτοτελῶς προκειμένου νὰ διαπιστωθῇ ὁ χαρακτήρ του. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπεδεικνύετο ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία, θὰ ἐτίθετο ζήτημα ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος λείας. Ἑπομένως ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις θ' ἀπηλλάσσετο τῆς ὑποχρεώσεως ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ φορτίου καὶ θὰ περιωρίζετο νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν πλοίαρχον τὸν ναῦλόν του.

Πράγματι οὕτω συνέβη. Ἡ κατάσχεσις τῶν σιτοφόρων σκαφῶν ἀνετέθη εἰς τὴν μοῖραν τοῦ Γεωργ. Σαχίνη, ἡ ὁποία ἀπέκλεισε τὰ παράλια τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλ-

(24 Ἀπρ. 1828) ὅτι *«πρῶτον οἱ νόμοι συγχωροῦσι τὴν πρᾶξιν εἰς παρομοίαν περίστασιν· δεύτερον ἡ πληρωμὴ γίνεται εἰς τὰς τρεχούσας τιμάς»*. Εἰσηγήθηκε δὲ τὴν μετάβασιν εἰς Σῦρον τοῦ μοιράρχου Γ. Σαχίνη μὲ τὴν κορβέτταν *«Ὕδρα»*, ὁ ὁποῖος ἢ θὰ ἔπειθε τοὺς Συριανοὺς καὶ τοὺς οὐδετέρους πλοιάρχους νὰ παραδώσουν τὸν σῖτον ἢ θὰ μετεχειρίζετο βίαν διὰ τὴν ἀπόσπασίν του (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 57, ἔγγρ. Γεν. Φροντ./Καπ. ἀρ. 89/24 Ἀπρ. 1828, ἔγγρ. Γεν. Φροντ./Ἕλληνας ἐμπόρους Ἀγκόνας ἀρ. 78/23 Ἀπρ. 1828, ἔγγρ. Γεν. Φροντ./βαρῶνον Γ. Μεϊτάνην ἀρ. 82/22 Ἀπρ. 1828). Ἀτυχῶς οὐδὲν ἀνεῦρον σχετικὸν μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέσεως.

131. Ν. Σπηλιάδου, *Ἀπομνημονεύματα διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν ἱστορίαν* (1821 - 1843), τ. 4, ἔκδ. Π. Φ. Χριστοπούλου, Ἀθῆναι 1971, σ. 88.

132. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 28.

133. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Αὐστρία ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως ἐνέμεινεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ σημαία καλύπτει τὴν ἐχθρικὴν ἰδιοκτησίαν.

λάδος[134]. Ὑπ' αὐτῆς κατελήφθησαν ἐννέα σκάφη καὶ προσήχθησαν ἐνώπιον τοῦ λειοδικείου ὀκτώ. Τὸ ἕνατον, τὸ ὑπὸ αὐστριακὴν σημαίαν *«Προειτιλέτο»* τοῦ καπ. Καρόλου Σχέλα, ἐνῷ ὡδηγεῖτο ὑπὸ δύο Ἑλλήνων ναυτῶν εἰς Αἴγιναν, κατηυθύνθη εἰς Σμύρνην, ὅπου ἀπεβίβασε τοὺς κρατουμένους ὁδηγοὺς εἰς αὐστριακὸν πολεμικὸν σκάφος καὶ συνέχισε τὸν πλοῦν του εἰς Κωνσταντινούπολιν[135].

Τεκμήριον διὰ τὴν κατάσχεσιν σκάφους ἀπετέλει ἀφ' ἑνὸς τὸ εἶδος τοῦ φορτίου του, ἀφ' ἑτέρου ὁ λιμὴν ὅπου ἐφόρτωσε καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον κατηυθύνετο. Ἦτο γνωστὸν ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀρχὰς ἀπὸ ἐνόρκους μαρτυρίας ἐμπόρων, ὅτι ἡ Πύλη ἀπηγόρευσε *«καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς Ἀσίας τὴν ἐξαγωγὴν τῶν σίτων»*[136]. Ἔπειτα τεκμήριον ἦτο ἡ φόρτωσις εἰς λιμένα χώρας ἡ ὁποία ἀντιμετώπιζε λιμὸν καὶ ὑπήγετο ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ἔλεγχον, ὡς ἡ Ἄκρα[137], ἢ εἰς λιμένα ὅπου ὑπῆρχον δημόσιαι τουρκικαὶ ἀποθῆκαι, εἰς τὰς ὁποίας συνεκεντρώνετο ἡ συγκομιδὴ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐξήγετο μόνον διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς ὁ λιμὴν τῆς δυτικῆς Θράκης Λάγος[138]. Εἰς τὴν ἐπισήμανσιν καὶ κατάσχεσιν τῶν ἀνωτέρω σκαφῶν συνετέλουν καὶ αἱ πληροφορίαι ἢ ἄλλα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα συνεκέντρωνε τὸ λειοδικεῖον καὶ διωχέτευεν εἰς τὰς ἁρμοδίας ἑλληνικὰς ἀρχάς. Ἐξ ἐπιστολῆς, ἐπὶ παραδείγματι, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν (2 Ὀκτ. 1828) τοῦ Briggs and Co πρὸς τὸν ἔμπορον Δεγράτη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἐφόρτωνε πολλὰ σκάφη ἀπὸ τὰς κρατικὰς ἀποθήκας τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὸ μονοπώλιον τῶν σιτηρῶν[139].

Ἐκ τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ λειοδικείου ἐπεβεβαιώθη ὅτι ἡ Πύλη προσέτρεξε καὶ πάλιν εἰς τὴν βοήθειαν ἀλλοεθνῶν ἐμπόρων, κυρίως Αὐστριακῶν, διὰ νὰ προμηθευθῇ τὰς ἀπαιτουμένας τροφάς. Φορτωταὶ ἐνεφανίσθησαν Αὐστριακοὶ ἔμποροι μὲ τὴν ἐπωνυμίαν Στέφανος Φλόρης καὶ Σία, οἱ ὁποῖοι ἐφόρτωσαν εἰς Πόρτο Λάγο διὰ τοῦ ἐκεῖ πράκτορός των Μάρκου Βατέτη[140]. Ὁ Σουηδὸς ὑπήκοος Ἰω. Ἀναστασίου ἐφόρτωσεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀπέστελλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακ. Σαλτσάνη καὶ Σία[141]. Ἄλλα ὀνόματα φορτωτῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνεφέρθησαν τῶν Αὐστριακῶν Λόρια καὶ Γίλκα, τῶν ὁποίων ἀνταποκριτὴς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀνεφέρθη ὁ Αὐστριακὸς ἐπίσης Ἰάκ. Φιλιππάκη, τοῦ Γάλλου ἐμπόρου Αἰδὲ καὶ υἱὸς[143], τοῦ Αὐστριακοῦ Σεβαστιανοῦ Δονάτου Βαττάγια, ἀνταποκριτὴς τοῦ ὁποίου εἰς Κωνσταντινούπολιν ἦτο ὁ οἶκος Μαρίνοβικ Παρρίνι καὶ Σία[144]. Ὁ Βαττάγια μάλιστα εἰς ἐπιστολήν του (29 Σεπτ. 1828) πρὸς τὸν

134. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 29.
135. Βλ. ἀπόφ. 54/15 Δεκ. 1828.
136. Βλ. ἀπόφ. 39/8 Δεκ. 1828.
137. Βλ. ἀπόφ. 39/8 Δεκ. 1828.
138. Βλ. ἀπόφ. 38/8 Δεκ. 1828.
139. Βλ. ἀπόφ. 40/8 Δεκ. 1828.
140. Βλ. ἀπόφ. 38/8 Δεκ. 1828.
141. Βλ. ἀποφ. 40/8 Δεκ. 1828 καὶ 41/8 Δεκ. 1828.
142. Βλ. ἀπόφ. 42/8 Δεκ. 1828.
143. Βλ. ἀπόφ. 43/8 Δεκ. 1828.
144. Βλ. ἀπόφ. 54/15 Δεκ. 1828.

ἀνταποκριτήν του εἰς Κωνσταντινούπολιν Βιτσέντσο Γιέλτσικ, ἡ ὁποία εὑρέθη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ σικελικοῦ βριγαντίνου *«Ἅγιος Μιχαὴλ καὶ Ἅγιος Φραγκίσκος»* ἀνέφερεν ὅτι πρὸς μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν τοῦ φορτίου ἐνεφάνισε μέρος του εἰς ὄνομα ἄλλου (ἀνυπάρκτου;) ἀτόμου, τοῦ Τοσκάνου Ἀννίβα Ρωσσέτου[145]. Οἱ Αὐστριακοί, τέλος, ἔμποροι εἰς Κωνσταντινούπολιν Μᾶρκος καὶ Ἀβραὰμ Σάλ. Φουὰ ἐνεφανίσθησαν ὅτι ἠγόρασαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κριθὴν καὶ ὄρυζαν διὰ τοῦ ἐκεῖ πράκτορός των Γ. Γ. Λαζαρῆ[146].

Τὰ φορτία τὰ ὁποῖα ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἠγόραζε καλυπτομένη ὑπὸ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνωτέρω φορτωτῶν[147] συνίσταντο εἰς σῖτον, κατὰ τὸ πλεῖστον, κριθήν, ὄρυζαν, φακήν.

Τὸ λειοδικεῖον ἦτο ὑποχρεωμένον ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀπάτην καὶ νὰ ἐμφανίσῃ τὸν ἀληθῆ ναυλωτὴν τῶν ἐξεταζομένων σκαφῶν, ὥστε νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς τὴν δήμευσιν τὸ δικαίωμα τῆς λείας. Ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπέδειξαν ὡς *«οἰκονομικὰ»* τὰ σχετικὰ ἔγγραφα (ναυλοσυμφωνητικά, φορτωτικά), ἦσαν κατ' ἀρχὴν αἱ παρατυπίαι καὶ ἀνακολουθίαι τοῦ περιεχομένου των, ἀλλὰ κυρίως τὰ ὀνόματα τῶν ἐμφανιζομένων ὡς φορτωτῶν. Διὰ τὸν Φλόρη ἐπὶ παραδείγματι ἀνεφέρθη ὅτι *«πολλάκις ἀπεδείχθη ὀνοματοδότης τῆς Ὀθωμανικῆς Πόρτας...»*[148]. Εἶχε δὲ πληροφορίας τὸ δικαστήριον ὅτι τὸν Ἰούλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἶχε προμηθευθῆ σιτηρὰ ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν διὰ λογαριασμὸν τῆς Πύλης μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Ἀμορέττο καὶ Σία[149]. Ἐπιβαρυντικὸν ἐπίσης στοιχεῖον ἐθεωρήθη τὸ ὅτι οὐδεὶς τῶν φορτωτῶν εἶχε «φερμάνι», βάσει τοῦ ὁποίου θ' ἀπεδεικνύετο ἡ χορήγησις εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς Πύλης τοῦ προνομίου νὰ ἐξάγῃ τροφὰς ἀπὸ τὰς δημοσίας τουρκικὰς ἀποθήκας ἢ ἀπὸ λιμένας ὁπόθεν ἀπηγορεύετο ἡ ἐξαγωγή των. Αἱ καταθέσεις, τέλος, πολλῶν μαρτύρων καὶ αἱ ὁμολογίαι ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος τῶν συληθέντων σκαφῶν ὑπῆρξαν πολλάκις ἀποφασιστικαὶ διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ πραγματικοῦ ἰδιοκτήτου τῶν φορτίων.

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ πραγματικοῦ ἰδιοκτήτου ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐχώρησεν εἰς τὴν ἐκφόρτωσίν των καὶ τὴν προώθησιν τῶν τροφίμων εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀποθήκας ἢ τὰ ἑλληνικὰ στρατόπεδα[150]. Ζήτημα ἀποζημιώσεως δὲν προέκυψεν ἀλλὰ μόνον πληρωμῆς εἰς τοὺς πλοιάρχους τοῦ ναύλου, τῶν κοντρασταλιῶν[151] καὶ τοῦ παραφορτίου[152]. Πρὸ τῆς ἐκδόσεως λοιπὸν τῆς ἀποφάσεως ἔπρεπε νὰ καθορισθοῦν

145. Βλ. ἀπόφ. 54/15 Δεκ. 1828.

146. Βλ. ἀπόφ. 55/29 Δεκ. 1828.

147. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄτομα αὐτὰ ἐνεφάνισεν ἡ Πύλη ἢ ὁ Μεχμὲτ Ἀλῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ὡς ἰδιοκτήτας τῶν φορτίων, τὰ ὁποῖα ἀπέστελλον εἰς Πελοπόννησον ἢ Κρήτην πρὸς ἀνεφοδιασμὸν τῶν ἐκεῖ στρατοπέδων των. Μὲ τὸ θέμα τοῦτο ἀσχολούμεθα εἰς τὴν μελέτην *«Τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν»*, ἡ ὁποία θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς.

148. Βλ. ἀπόφ. 38/8 Δεκ. 1828 καὶ 39/8 Δεκ. 1828.

149. Βλ. ἀποφ. 39/8 Δεκ. 1828.

150. Θ. Α. Χαλκιοπούλου, ἔ. ἀ., σ. 110.

151. Κοντρασταλίαι ἐκαλοῦντο αἱ ἀποζημιώσεις διὰ τὴν καθυστέρησιν σκάφους εἰς λιμένα πέραν τοῦ χρόνου ὁ ὁποῖος προεβλέπετο εἰς τὸ ναυλοσυμφωνητικόν.

152. Περὶ τοῦ παραφορτίου βλ. ἀνωτ. σ. 39, σημ. 107. Ἡ πακοτίλια τὴν ὁποίαν μετέφερον μερικὰ ἀπὸ τὰ οὐδέτερα αὐτὰ σκάφη δὲν ἐδημ·ύετο ὡς περιουσία οὐδετέρων ὑπηκόων.

αἱ ὑποχρεώσεις αὐταὶ τῆς κυβερνήσεως ἔναντι τῶν οὐδετέρων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητοι[153]. Τοῦτο ἀνέλαβον μὲ ἐντολὴν τῆς κυβερνήσεως[154] τὰ μέλη τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου μὲ τὴν συνεργασίαν τῆς ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπῆς. Ἐπεδίκασαν δὲ διάφορα ποσὰ κατώτερα τῶν ἀπαιτήσεων τῶν διαφόρων πλοιάρχων, τὰ ὁποῖα ἠρνήθησαν αὐτοὶ νὰ λάβουν[155].

Ἐκ τῶν ὀκτὼ σκαφῶν τὰ ὁποῖα προσήχθησαν ἐνώπιον τοῦ λειοδικείου πέντε ἐκαλύπτοντο ὑπὸ αὐστριακὴν σημαίαν, δύο ὑπὸ σικελικὴν καὶ ἓν ὑπὸ τοσκανικήν. Ἅπαντα εὑρίσκοντο ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς αὐστριακῆς ναυτικῆς μοίρας[156], τῆς ὁποίας ἡ ἐχθρικὴ δραστηριότης ἔναντι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἀγῶνος εἶναι γνωστή. Ἡ κατάσχεσις ἐπομένως τῶν σκαφῶν αὐτῶν προεκάλεσε τὴν ἀντί-

153. Ἀναφέρομε χαρακτηριστικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰς ἀπαιτήσεις τεσσάρων ἐκ τῶν πλοιάρχων τῶν σιτοφόρων σκαφῶν. Ἐξ αὐτῶν ὁ Λουκᾶς Μιμπέλης ἐζήτει: α) Τὸν ναῦλόν του ἀπὸ τοῦ λιμένος Λάγο μέχρι τῆς Ζακύνθου πρὸς 100 παράδες τὸ κοιλόν. β) Καθυστέρησιν 19 ἡμερῶν πρὸς 1%.. γ) Παραφορτίον ἐκ 59 1/2 κοιλῶν σίτου καὶ δ) Τὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανεν εἰς Λάγο διὰ τὴν σίτισιν τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματός του καὶ τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐξ αἰτίας τῆς κατασχέσεώς του ὑπὸ τοῦ Κ. Νικοδήμου. Τὸ σύνολον τῶν ἀπαιτήσεών του ἀνήρχετο εἰς 3.909 δίστηλα τάλληρα. Ὁ Στέφανος Μιμπέλης ἐζήτει: α) Τὸν ναῦλόν του ἀπὸ Ἄκρα εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς 93 παράδες τὸ κοιλόν καὶ ἀπὸ Αἴγιναν εἰς Μύλους, ὅπου ἐξεφόρτωσε, πρὸς 20 παράδες. β) Καθυστέρησιν 21 ἡμερῶν πρὸς 1% καὶ γ) Παραφορτίον ἐκ 320 κοιλῶν σίτου πρὸς 28 γρόσια. Συνολικῶς ἀπήτει 3.162 δίστηλα τάλληρα. Ὁ Βαρθολομαῖος Πόρπορα ἐζήτει: α) Τὸν ναῦλόν του ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως, β) Καθυστέρησιν 8 ἡμερῶν πρὸς 1%, ἄλλων 8 πρὸς 2% καὶ 24 ἀκόμη ἡμερῶν πρὸς 3%. Συνολικῶς 1.572 δίστηλα τάλληρα. Ὁ Ἀντώνιος Σκόπενικ τέλος ἀπῄτει μόνον τὸν ναῦλόν του ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, δηλαδὴ 700 τάλληρα δίστηλα (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 166, ἔγγρ. Ἐπ. Οἰκον./Καποδ. ἀρ. 2906/5 Δεκ. 1828). Τὸ δίστηλον τάλληρον κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἰσοδυνάμει, συμφώνως πρὸς διατίμησιν τοῦ Κυβερνήτου. (βλ. «*Γεν. Ἐφημ.*,» ἀρ. 11 τῆς 11 Φεβρ. 1828), πρὸς 15 γρόσια. Ἀναλόγους πληροφορίας ἔχομεν ἀπὸ ἔγγραφον τοῦ Ἀρχείου τῆς Κοινότητος Ὕδρας (Ἀ ρ χ . Ὑ δ ρ ., τ. 13, σ. 360), ἀπὸ ἔγγραφον δημοσιευόμενον εἰς τὸ Παράρτημα τοῦ παρόντος (βλ. Παράρτ. ἀρ. 39) καὶ ἀπὸ πίνακα συνημμένον εἰς τὸ Β.Δ. τῆς 30 Ἰαν./11 Φεβρ. 1835 (Γ. Δ. Δ η μ α κ ο π ο ύ λ ο υ, *Προσπάθειαι νομισματοκοπίας κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν*, Ἀθήνησιν 1963, σ. 17 καὶ 61). Εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὅμως συναλλαγὰς ἡ ἀξία του ὑπελογίζετο εἰς 12 γρόσια (Βλ. Παράρτ. ἀρ. 35). Τὸ γρόσι, κατόπιν τῶν ἀλλεπαλλήλων ὑποτιμήσεών του κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Ἀγῶνος (Π . Β. Δ ε ρ τ ι λ ῆ, ἔ. ἀ., σ. 99), τὸ 1828 ἦτο ἴσης ἀξίας πρὸς 40 λεπτὰ τοῦ φράγκου (Γ. Δ. Δ η μ α κ ο π ο ύ λ ο υ , ἔ. ἀ., σ. 17).

154. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 160, ἔγγρ. 8009/25 Νοεμ. 1828.

155. Εἰς τὸν Λουκᾶν Μιμπέλη ἐπεδίκασαν μόνον τὸν ναῦλόν του ἀπὸ Λάγο ἕως Σῦρον πρὸς 2 γρόσια τὸ κοιλὸν καὶ ἀπὸ Αἴγιναν ἕως Μύλους πρὸς 13 παράδες. Σύνολον 2.784 4/8 δίστηλα τάλληρα. Εἰς τὸν Στέφανον Μιμπέλη ἐπεδίκασαν τὸν ναῦλόν του ἀπὸ Ἄκρα μέχρι Σμύρνην (καὶ ὄχι Κωνσταντινούπολιν) πρὸς 2 γρόσια καὶ ἀπὸ Αἴγιναν εἰς Μύλους πρὸς 13 παράδες, δηλαδὴ 2.863, 44% τάλληρα δίστηλα. Εἰς τὸν Ἀντώνιον Σκόπενικ ἐπεδίκασαν τὸν ναῦλον τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ἴδιος ἐζήτει, δηλαδὴ 700 τάλληρα. Εἰς τὸν Βαρθ. Πόρπορα ἐπεδίκασαν τὸν ναῦλόν του, τὸν τόκον τοῦ ναύλου του πρὸς 10% καὶ κοντρασταλίας μόνον 18 ἡμερῶν πρὸς 1/2 γρόσι τὰ %, δηλαδὴ συνολικῶς 915 3/8 τάλληρα. Ἐπειδὴ ἠρνήθησαν καὶ οἱ τέσσαρες πλοίαρχοι νὰ λάβουν τὰ ἀνωτέρω ποσὰ μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ὅτι ἠδικοῦντο, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Οἰκονομίας τὰ παρακατέθεσε διὰ λογαριασμόν των εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 166, ἔγγρ. Ἐπ. Οἰκον./Καποδ. ἀρ. 2906/5 Δεκ. 1828.— Θαλ. Δικ. φ. 18, ἔγγρ. 4 Δεκ. 1828). Βλ. Παράρτ. ἀρ. 35 - 35α.

156. Θ. Α. Χ α λ κ ι ο π ο ύ λ ο υ, ἔ. ἀ., σ. 15, σημ. 3.

δρασιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μοίρας κόμητος Silv. Dandolo, ὁ ὁποῖος ἐδυσφήμησε τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν διὰ προκηρύξεώς του (19 Νοεμ. 1828 ν. ἡ.), ὅπου διεκήρυσσε τὴν παραβίασιν τῶν κανόνων τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς ἐπανεμφανίσεως τῆς πειρατείας. Ἔφθασε δὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἁρπάξῃ ἀπὸ τοῦ λιμένος τῆς Αἰγίνης ἑλληνικὰ σκάφη διὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν χορήγησιν ἀποζημιώσεων εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς ὑπηκόους[157]. Τελικῶς, κατόπιν κοπιωδῶν συνεννοήσεων μὲ τὸν Αὐστριακὸν μοίραρχον, διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν διπλωματικῶν ἐκπροσώπων τῶν τριῶν Προστατίδων Δυνάμεων, ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀποζημιώσεως. Θὰ κατέβαλλε 86.773,73 ἱσπανικὰ δίστηλα διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν φορτίων ἑπτὰ σκαφῶν, διὰ 350 κοιλὰ κριθῆς ἐκ τοῦ φορτίου τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου *«Ἁγγιολέτο»*, καὶ διὰ τὸν ναῦλον καὶ τὰς *«σταλίας»* τοῦ αὐτοῦ σκάφους[158].

3. Ἀποφάσεις περὶ τῶν σκαφῶν τὰ ὁποῖα συνελήφθησαν εἰς Β. Σποράδας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Καποδίστριας ἀνέθεσεν (Ἰαν. 1828) εἰς ναυτικὴν μοῖραν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ναυάρχου Ἀνδρέου Μιαούλη τὴν δίωξιν τῆς πειρατείας εἰς τὰς Βορείους Σποράδας, ὅπου κατὰ τὰς πληροφορίας του εἶχον συγκεντρωθῆ οἱ λυμεῶνες τῶν ἐμπορευομένων εἰς τὸ βόρειον καὶ κεντρικὸν Αἰγαῖον[159]. Ὁ Ἀ. Μιαούλης πράγματι, ἀφοῦ ἀπηύθυνε (15 Ἰαν. 1828) σχετικὴν διακήρυξιν πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν ἀνωτέρω νήσων[160], μὲ ἐντυπωσιακὴν ταχύτητα ἡ ὁποία ἐξέπληξε καὶ προεκάλεσε σύγχυσιν εἰς τοὺς ἐκεῖ ἐγκατεστημένους πλοιοκτήτας-ὁπλαρχηγούς, ἠχμαλώτισε *«τὰ μέσα τῆς ἐξακολουθήσεως τῶν ληστειῶν»*. Συμφώνως πρὸς τὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας εἶχε, ὅσα μὲν ἀπὸ τὰ σκάφη αὐτὰ ἦσαν παλαιὰ καὶ ἀκατάλληλα διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, θὰ ἐπυρπόλει ἐπὶ τόπου, ὅσα δὲ εἰς καλὴν κατάστασιν θὰ παρέδιδεν εἰς τὴν *«Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν»*, δηλαδὴ τὸν ναύσταθμον ὁ ὁποῖος εἶχεν ἱδρυθῆ εἰς Πόρον[161]. Ἀπὸ τὰ τελευταῖα, ὅσα δὲν ἦσαν πειρατικά, θὰ ἐπεστρέφοντο εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας των, ἐνῷ τὰ πειρατικὰ θὰ ἐδημεύοντο καὶ θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ συνεχιζομένου πολέμου[162].

Ὁ Ἀ. Μιαούλης ἀπέστειλεν εἰς Πόρον εἴκοσιν ἐννέα σκάφη[163], πολλὰ ἀπὸ τὰ

157. Περὶ τούτων βλ. ἐκτενῶς Ν. Σπηλιάδου, ἔ. ἀ., τ. 4, σ. 89.— Θ. Α. Χαλκιοπούλου, ἔ. ἀ., σ. 9 κ. ἑ.

158. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 178, ἔγγρ. Καποδ./Ἐπ. Οἰκον. ἀρ. 8488 τῆς 29 Δεκ./10 Ἰαν. 1829. Τὸ κοιλὸν (τουρκ. kile) ὡς μέτρον βάρους τοῦ σίτου ἰσοδυνάμει τὸν 18ον αἰῶνα πρὸς 26 χιλιόγραμμα (κιλά) ἢ 22 ὀκάδας (βλ. N. G. Svoronos, *Le commerce de Salonique au XVIIIe siècle*, Paris 1956, σ. 272, σημ. 1 καὶ σ. 398 σημ. 1.— Β. Κοεμμυδᾶ, *Τὸ ἐμπόριο τῆς Πελοποννήσου στὸ 18ο αἰώνα (1715-1792)*, Ἀθήνα 1972, σ. 126). Βάσει μεταγενεστέρων πληροφοριῶν ἓν κοιλὸν σίτου ἦτο ἰσοβαρὲς πρὸς 20-24 ὀκάδας (βλ. Τρ. Κωνσταντινίδου, *Καράβια, καπετάνιοι καὶ συντροφοναῦται 1800-1830*, Ἀθῆναι 1954, σ. 124-125.—Γ. Θ. Ζώρα, *Τρία ἔγγραφα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος*, Ἀθῆναι 1965, σ. 28, σημ. 5.—Ἰω. Γ. Γιαννοπούλου, *Τὰ τσιφλίκια τοῦ Βελῆ πασᾶ, υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, περ. «Μνήμων»*, τ. 2, Ἀθῆναι 1972, σ. 146).

159. Βλ. ἐκτενῶς Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 67 κ. ἑ.

160. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 3.

161. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 71, σημ. 5.

162. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 177.

163. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 178.

ὁποῖα, ὅπως θὰ γίνῃ λόγος, ἦσαν φορτωμένα. Ἡ *«Ναυτικὴ Ἐπιτροπὴ»* ἀνέλαβε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν σκαφῶν, ἐὰν δηλαδὴ ἦσαν πειρατικὰ ἢ ὄχι, καὶ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο, ἐὰν δηλαδὴ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς ναυτικὰς ἐπιχειρήσεις. Βασιζομένη λοιπὸν εἰς ἀναφορὰς τοῦ ναυάρχου, εἰς τὰς ὁποίας περιείχοντο πληροφορίαι περὶ τῆς δράσεως τῶν πειρατῶν καὶ τῶν σκαφῶν των, εἰς τὰς καταθέσεις τῶν ἰδιοκτητῶν, διαφόρων μαρτύρων καὶ εἰς πᾶν στοιχεῖον τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε τὰ σκάφη, ἔκρινεν ὅτι δέκα πέντε ἀπ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ τὸ λειοδικεῖον[164]. Βραδύτερον προσήχθησαν τρία εἰσέτι σκάφη, τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἕως τότε ὁ ἰδιοκτήτης[165]. Τὸ δικαστήριον ἀντιμετώπιζε δυσχερείας προκειμένου νὰ διαπιστώσῃ, ἐὰν τὰ ὑπὸ κρίσιν σκάφη ὑπῆρξαν μέσον ἀσκήσεως τῆς πειρατείας, διότι ὀλίγας πληροφορίας εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του. Διὰ τοῦτο ἀρχικῶς ἐδίκασεν ὅσα ἦσαν μικρότερα καὶ ὀλιγώτερον ὕποπτα *«καὶ φέρουν τὰ αὐτὰ ὑπερασπιστικὰ μέσα»*[166]. Προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν προσεπάθει νὰ συγκεντρώνῃ στοιχεῖα, διότι ἡ ἔλλειψίς των, ὅπως παρετήρουν οἱ λειοδῖκαι, τοὺς εἶχεν ὑποχρεώσει νὰ γίνουν *«σχεδὸν ἐνάγοντες καὶ δικασταί»*[167].

Δέκα ὀκτώ, κατὰ συνέπειαν, ἀποφάσεις ἀναφέρονται εἰς ἰσάριθμα σκάφη τὰ ὁποῖα κατελήφθησαν ὡς πειρατικὰ εἰς Β. Σποράδας[168]. Ἐξ αὐτῶν, τέσσαρα προήρχοντο ἀπὸ τὴν Σκόπελον, δώδεκα ἀπὸ τὴν Σκίαθον καὶ δύο ἀνῆκον εἰς Θασίους. Τὸ λειοδικεῖον ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Α. Μιαούλη τῆς 9ης Μαρτ. 1828, ἡ ὁποία εἶχε θέσιν ἀγωγῆς[168α], ὅτι πολλὰ σκάφη ἀνῆκον εἰς τὴν πραγματικότητα εἰς ὁπλαρχηγοὺς κατηγορουμένους ἐπὶ πειρατείᾳ, διὰ τοῦτο προσεπάθησε ν' ἀποκαλύψῃ κατ' ἀρχὰς τοὺς ἀληθεῖς ἰδιοκτήτας των. Ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἐθεωρήθησαν αἱ βεβαιώσεις τῶν ναυπηγῶν (Ἰωάννου Δημητρίου, Γεωργίου Φλούμη, Νικ. Μυτιληναίου, Γεωργ. Βούτα, Γιαννιοῦ Κωνσταντῆ Μωραΐτη)[169], τὰ ἐμπορικὰ διπλώματα τὰ ὁποῖα διέθετον μερικὰ σκάφη, τὰ ἔγγραφα ἀγοραπωλησίας, αἱ ἀναφοραὶ δημογερόντων. Διὰ τὸ ἦθος τῶν ἰδιοκτητῶν ἐβεβαίωνον οἱ πληρεξούσιοι, οἱ δημογέροντες καὶ ἄλλοι φορεῖς τῆς τοπικῆς ἐξουσίας τῶν νήσων των[170].

164. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 24, διαταγὴ Καποδ. 602/3 Μαρτ. 1828.— Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 178.

165. Βλ. ἀποφ. 65/5 Φεβρ. 1829 καὶ 75/8 Ἀπρ. 1829.

166. ΓΑΚ. Γεν Γραμμ. φ. 56, ἔγγρ. Θαλ. Δικ./Γεν. Γραμμ. ἀρ. 174/20 Ἀπρ 1828. Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρώτων ἀποφάσεων ἐπαληθεύει ἡ πληροφορία τοῦ λειοδικείου, ὅτι οἱ πλοιοκτῆται ὑπέβαλον τὰ ἴδια *«ὑπερασπιστικὰ μέσα»*, δηλ. τὰς βεβαιώσεις τῶν δημογερόντων Σκιάθου, τὰς μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων, τοῦ φρουράρχου, κατοίκων τῆς νήσου.

167. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 57, ἔγγρ. Θαλ. Δικ./Γεν. Γραμμ. ἀρ. 187/24 Ἀπρ 1828.

168. Βλ. ἀποφ. 6/29 Μαρτ. 1828, 11/20 Ἀπρ. 1828, 12/20 Ἀπρ. 1828, 13/20 Ἀπρ. 1828, 14/20 Ἀπρ. 1828, 15/20 Ἀπρ, 1828, 16/20 Ἀπρ, 1828, 17/24 Ἀπρ. 1828, 18/24 Ἀπρ. 1828, 19/24 Ἀπρ. 1828, 20/24 Ἀπρ. 1828, 21/5 Μαΐου 1828, 22/5 Μαΐου 1828, 23/8 Μαΐου 1828, 24/10 Μαΐου 1828, 33/17 Μαΐου 1828, 17/6 Ὀκτ. 1828, 65/5 Φεβρ, 1829 καὶ 75/8 Ἀπρ. 1829.

168α. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 10.

169. Βλ. ἀποφ. 16/20 Ἀπρ. 1828, 18/24 Ἀπρ. 1828, 20/24 Ἀπρ. 1828, 21/5 Μαΐου 1828, 23/8 Μαΐου 1828, 33/17 Μαΐου 1828 καὶ 65/5 Φεβρ. 1829.

170. Οἱ πληρεξούσιοι τῆς Σκιάθου Α. Μπονάκης καὶ Μαν. Γεωργίου, ὁ φρούραρχος Κων. Γιαλουράκης παρέσχον βεβαιώσεις διὰ ὅλους σχεδὸν τοὺς κατηγορουμένους συντοπίτας των. Περὶ τῶν Σκοπελιτῶν συνηγόρει ὁ τοποτηρητὴς τῆς νήσου Ἀναγν. Κανάρης.

Δέκα ἐξ ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις αὐτὰς ἦσαν ἀπαλλακτικαὶ καὶ τόσον τὰ σκάφη, ὅσον καὶ τὰ φορτία των, ὅσα ἐξ αὐτῶν εἶχον[171], ἀπελύθησαν. Δύο σκάφη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἓν τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Κων. Μπίνου, ἐδημεύθησαν.

4. Ἀποφάσεις περὶ ἐχθρικῶν σκαφῶν καὶ σκαφῶν τὰ ὁποῖα παρεβίασαν τοὺς ναυτιλιακοὺς κανόνας.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν καὶ σύλληψιν τῶν πειρατικῶν σκαφῶν εἰς τὰς Β. Σποράδας ἡ ναυτικὴ μοῖρα τοῦ Α. Μιαούλη περιέπλεε τὸ Αἰγαῖον διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς προκηρύξεως τῆς 15ης Ἰαν. 1828. Οἱ πειραταὶ τοὺς ὁποίους κατήγγελλον αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ τῶν νήσων, τὰ πειρατικὰ σκάφη ἢ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ὕποπτα συνελαμβάνοντο. Κατελαμβάνοντο ἐπίσης καὶ τὰ ἐχθρικά. Τὴν 15ην Μαΐου 1828 ὁ Α. Μιαούλης μὲ νέαν προκήρυξίν του διέτασσε τὴν σύλληψιν παντὸς σκάφους τὸ ὁποῖον ἐστερεῖτο τακτικῶν ναυτιλιακῶν ἐγγράφων ἢ μετέφερε Χίους πρόσφυγας εἰς τὴν νῆσόν των[172]. Τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου τῶν διατάξεων περὶ ναυτιλίας τῆς 3ης Φεβρ. 1828 εἶχον ἐντολὴν νὰ ἐπιβάλουν καὶ οἱ διωρισμένοι εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἀποκλεισμῶν πλοίαρχοι καὶ οἱ Ἔκτακτοι Ἐπίτροποι[173].

Συμφώνως πρὸς τὰ μέτρα αὐτὰ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν κατελήφθησαν δέκα τέσσαρα σκάφη καὶ ἐξεδόθησαν δέκα ἀποφάσεις[174]. Ἀπὸ τὰ σκάφη αὐτὰ τέσσαρα ἦσαν τουρκικὰ καὶ κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς μοίρας τοῦ Α. Μιαούλη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μ. Ἀσίας, ὀκτὼ ἑλληνικά, ἓν ὑπὸ ἱεροσολυμητικὴν σημαίαν καὶ ἓν ὑπὸ ἱσπανικήν. Ἅπαντα τὰ τουρκικὰ ἐκρίθησαν ὡς νόμιμοι λεῖαι καὶ ἐδημεύθησαν μὲ τὰ φορτία των. Σημειοῦται ὅτι τὸ λειοδικεῖον ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν σύνθεσίν του δὲν ἀπέλυε τὰς ἐπ' αὐτῶν ἰδιοκτησίας Ἑλλήνων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν τουρκικὴν ὑπηκοότητα[175], ὅπως τοῦτο ἐγένετο βραδύτερον ὑπὸ τῶν λειοδικῶν οἱ ὁποῖοι διωρίσθησαν τὴν 11ην Αὐγ. 1828[176]. Ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἑλληνικὰ σκάφη τὰ ἓξ ἠθωώθησαν. Ἐδημεύθησαν μόνον τὰ δύο περά-

---

171. Ἑπτὰ σκάφη ἦσαν φορτωμένα μὲ ξυλείαν (βλ. ἀποφ. 12/20 Ἀπρ. 1828, 13/20 Ἀπρ. 1828, 14/20 Ἀπρ. 1828, 15/20 Ἀπρ. 1828, 16/24 Ἀπρ. 1828, 18/24 Ἀπρ. 1828 καὶ 24/10 Μαΐου 1828) καὶ ἓν μὲ ἄνθρακας (βλ. ἀπόφ. 11/20 Ἀπρ. 1828).

172. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 75. Ἡ Πύλη, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐκστρατείας διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Χίου, μὲ ἐγκυκλίους ἐκάλει τοὺς Χίους, οἱ ὁποῖοι πρόσφυγες εἶχον διασπαρῆ εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των. Δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐχρησιμοποιήθη καὶ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς Σάμον συγκεκριμένως ἔφθασε μὲ τοιαύτας ἐγκυκλίους ὁ ἔξαρχος Γαβριήλ, ἐφημέριος τῆς μητροπόλεως Σμύρνης (ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 56, ἔγγρ. Χριστ. Ματακίδη/Καποδ. τῆς 20 Ἀπρ. 1828). Βλ. καὶ Χιακὸν Ἀρχεῖον, ἐπιμ. Ἰω. Βλαχογιάννη, τ. 3., Ἀθῆναι 1910, σ. 405.

173. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 85, 92.

174. Βλ. ἀποφ. 26/12 Μαΐου 1828, 27/12 Μαΐου 1828, 28/12 Μαΐου 1828, 49/11 Ἰουν. 1828, 61/7 Ἰουλ. 1828, 1/8 Σεπτ. 1828, 3/13 Σεπτ. 1828, 16/4 Ὀκτ. 1828, 53/20 Δεκ. 1828 καὶ 81/24 Ἀπρ. 1829.

175. Βλ. ἀπόφ. 26/12 Μαΐου 1828.

176. Βλ. ἀπόφ. 45/7 Ἰουν. 1828. Ὑπενθυμίζεται ὅτι προηγουμένως εἶχε δημευθῆ καὶ ἄλλη ἰδιοκτησία Χριστιανοῦ τουρκικῆς ὑπηκοότητος. Βλ. ἀπόφ. 8/11 Ἀπρ. 1828.

ματα τὰ ὁποῖα εἶχε καταλάβει ὁ Ἔκτ. Ἐπίτροπος Β. Σποράδων ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὸ ἐπίνειον τῆς Ζαγορᾶς καὶ τῶν ὁποίων οἱ ἰδιοκτῆται, οἱ ἀδελφοὶ Καλαμίδα καὶ ὁ Τόλιας Λάζου, ἠρνήθησαν τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας ἐπ' αὐτῶν, ἀπὸ φόβον μήπως ὑποχρεωθοῦν ν' ἀποζημιώσουν θύματα τῆς πειρατικῆς των δραστηριότητος[177]. Ἐδημεύθη ἐπίσης τὸ φορτίον τῶν οὐδετέρων σκαφῶν τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία, ἐνῷ ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεδείχθη ὁ ἰδιοκτήτης ἐτέθη εἰς παρακαταθήκην[178].

Μεταξὺ τῶν ἀποφάσεων τούτων πρέπει νὰ συγκαταλεγῇ καὶ ἐκείνη ἡ ὁποία ἐξεδόθη περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς γολέτας «*Ἀθηνᾶ*» τοῦ καπ. Ἀλεξ. Μπάμπαλου[179]. Τὸ σκάφος τοῦτο μὲ φορτίον βόδια ἐξέλαβεν ἡ αὐστριακὴ κορβέττα «*Veloce*» ὡς πειρατικὸν καὶ τὸ συνέλαβεν. Ἀπεδείχθη ὅμως ἡ μὴ ἀνάμειξίς του εἰς τὴν πειρατείαν καὶ ἀπελύθη.

5. Ἀποφάσεις περὶ ποινικῶν ὑποδίκων.

Τρεῖς ἀποφάσεις τοῦ λειοδικείου[180] ἀναφέρονται εἰς ἄτομα τὰ ὁποῖα ἐπὶ μῆνας εὑρίσκοντο εἰς τὰς φυλακὰς Τακτικουπόλεως κατηγορούμενα ἐπὶ πειρατείᾳ, κλοπῇ, ἀπειθαρχίᾳ. Μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκοντο: 1) Τέσσαρες στρατιῶται οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς κορβέττας «*Ὕδρα*» καὶ ἀπεστάλησαν (29 Ἰαν. 1828) εἰς τὰς φυλακάς, διότι μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ἀμοιβῆς των ἐξ εἴκοσι γροσίων ἐδέχθησαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ σκάφος Ὑδραίου, τὸ ὁποῖον ἐδιώκετο ὑπὸ τοῦ στολάρχου Κόχραν ὡς πειρατικόν. 2) Ἑπτὰ ναυτικοί, ὁ πλοίαρχος δηλαδὴ καὶ οἱ ναῦται μιᾶς τράτας, τοὺς ὁποίους συνέλαβεν ἡ αὐτὴ κορβέττα πλησίον τῆς Νάξου ὡς κλέπτας «*διαφόρου μαλάματος*». 3) Δώδεκα στρατῶται, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλε (12 Μαρτ. 1828) ὁ Ἀ. Μιαούλης. Ἐξ αὐτῶν οἱ ἑπτὰ συνελήφθησαν μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐπίεζον τὸν ὁπλαρχηγόν των νὰ τοὺς καταβάλῃ τοὺς «*λουφέδες*». Ἀπὸ τοὺς πέντε εἷς ἐφυλακίσθη κατὰ λάθος, ἄλλος διότι ἐξελήφθη ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ ὁποῖος ἔκλεψε βόϊδια εἰς τὰ Ψαρά, ἄλλος διότι ἐνῷ ἔλαβε διαταγὰς ἀπὸ τὸν Ἀ. Μιαούλην νὰ ὁδηγήσῃ δύο ἵππους εἰς Μέθανα, λόγῳ κακοκαιρίας ἀπεβιβάσθη εἰς Ψαρά, ἄλλος διότι ἀπήντησε μὲ τὸν αὐτὸν τόνον εἰς ὕβρεις τοῦ ναυάρχου καὶ ὁ πέμπτος διότι κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ὁπλαρχηγοῦ του ὅτι κατεκράτησε χρήματα τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῇ πρὸς φύλαξιν. 4) Ὁ ὁπλαρχηγὸς καὶ γνωστὸς ἠθοποιὸς Θεόδωρος Ἀλκαῖος [181]. Οὗτος συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀ. Μιαούλη μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι εἰς Ψαρὰ ἥρπασεν ἀπὸ τὸν Χῖον Νικόλαον Σκαραμαγκᾶν, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφύγει ἐκεῖ, 167 τάλληρα καὶ ἐβιαιοπράγησεν εἰς βάρος τοῦ ἀρχιερέως τῆς Χίου καὶ ἄλλων πολι-

177. Βλ. ἀπόφ. 3/13 Σεπτ. 1828. — Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 181.

178. Βλ. ἀποφ. 53/20 Δεκ. 1828 καὶ 81/24 Ἀπρ. 1829.

179. Βλ. ἀπόφ. 36/25 Μαΐου 1828.

180. Βλ. ἀποφ. 30/15 Μαΐου 1828 37/26 Μαΐου 1828 καὶ 41/6 Ἰουν. 1828.

181. Περὶ τοῦ Θεοδ. Ἀλκαίου βλ. Γ. Βαλέτα, *Θεόδωρος Ἀλκαῖος, ὁ βάρδος καὶ καπετάνιος τοῦ Εἰκοσιένα. Τὰ πρῶτα θεατρικά*, ἔκδ. «*Πηγή*», Ἀθήνα 1971.

τῶν[182]. 5) Ὀκτὼ ναυτικοὶ καὶ δέκα ὀκτὼ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν πλησίον τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀττικῆς τὴν 2αν καὶ 4ην Φεβρ. 1828 ὑπὸ τῆς ρωσικῆς φρεγάτας *«Κάστωρ»*. Ἐξ αὐτῶν οἱ στρατιῶται ἀνῆκον, κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, εἰς τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Βάσσου Μαυροβουνιώτου καὶ κατηυθύνοντο εἰς Σαλαμῖνα. Ἡ σκούνα ὅμως τοῦ Χρ. Μαρτίνοβικ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαινον ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς ρωσικῆς φρεγάτας ὡς πειρατικὴ καὶ ἐπυρπολήθη, αὐτοὶ δὲ συνελήφθησαν ὡς πειραταί. Τέσσαρες ναῦται ἐκ τῶν ὀκτὼ τροφίμων τῶν φυλακῶν τῆς Τακτικουπόλεως ἦσαν τὰ λείψανα τοῦ πληρώματος τοῦ μιστίκου τοῦ Τόλια Λάζου, τὸ ὁποῖον κατηυθύνετο ἀπὸ τὴν Σκῦρον εἰς Πεταλιούς. Καὶ τὸ σκάφος τοῦτο ἐδιώχθη ὡς πειρατικὸν ὑπὸ τῆς ρωσικῆς φρεγάτας. Οἱ ὑπόλοιποι ναῦται ἀνῆκον εἰς τὸ πλήρωμα τρεχαντηρίου τοῦ Νικ. Ἰωαννίτου, Ἰθακησίου, τὸ ὁποῖον φορτωμένον μὲ σῖτον διὰ τὸ Καλαμάκι ἐδιώχθη ὡς πειρατικόν[183].

Ὁ Καποδίστριας διέταξε (17 Φεβρ. 1828) τὸ λειοδικεῖον νὰ ἐξετάσῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχον συλληφθῆ ὑπὸ τῆς ρωσικῆς φρεγάτας καὶ νὰ γνωμοδοτήσῃ[184]. Δὲν ἔδωσεν ἐντολὴν νὰ δικασθοῦν διότι, αἰσιόδοξος διὰ τὴν ταχεῖαν ἵδρυσιν τῶν δικαστηρίων, ἤλπιζεν ὅτι αὐτὰ ὡς ἁρμόδια θὰ ἔκρινον ἐπὶ τῆς περιπτώσεώς των. Τὸ λειοδικεῖον ἀνέθεσεν εἰς τὸν γραμματέα του Γεώργ. Καραμᾶνον τὴν διενέργειαν ἀνακρίσεων. Οὗτος ὅμως εὑρέθη ἐνώπιον πλήθους φυλακισμένων, διότι εἶχον ἐγκλεισθῆ καὶ ὅσοι συνελήφθησαν ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τοῦ Α. Μιαούλη. Κατόπιν τούτου ἐξήτασεν ὅλους τοὺς κρατουμένους καὶ ὑπέβαλε σχετικὴν ἀναφοράν[185].

Ἡ ἐκπόνησις ὅμως τοῦ ὀργανισμοῦ περὶ δικαστηρίων ἐβράδυνε καὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν προφυλακισμένων καὶ συχναὶ καὶ δίκαιαι ἦσαν. Οὕτως ἀπεφασίσθη ἡ συνοπτικὴ δίκη των ὑπὸ τοῦ ἀναρμοδίου Θαλ. Δικαστηρίου. Ὁ Σταμάτης Ψωμᾶς μετέβη εἰς Τακτικούπολιν ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ λειοδικείου καὶ ἐξήτασε τοὺς κρατουμένους. Βάσει τῶν ἐγγράφων καταθέσεών των συνέταξε λεπτομερῆ ἔκθεσιν διὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς συλλήψεως καθενὸς καὶ ὑπέβαλε (10 Μαΐου 1828) τὰς παρατηρήσεις του[186]. Τὸ δικαστήριον, βασιζόμενον εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτά, ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης ὅλων τῶν φυλακισμένων. Οὕτως ὀκτὼ στρατιῶται καὶ εἷς ναυτικός, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Α. Μιαούλη, ἀπεφυλακίσθησαν. Διετάχθη ὅμως ἡ παραπομπή των εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, ὅταν τοῦτο θὰ ἱδρύετο. Δέκα ἓξ ἐπίσης ἐκρίθησαν ἀθῷοι καὶ δέκα ἓξ δὲν ἀπεδείχθη ἡ ἐνοχή των καὶ ἀπελύθησαν. Ἑπτὰ ὅμως ναυτικοί, δηλαδὴ τὸ πλήρωμα τῆς τράτας τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ἡ κορβέττα *«Ὕδρα»*, ἐθεωρήθησαν ἔνοχοι πειρατείας καὶ ἀπεφασίσθη νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὰς φυλακὰς Αἰγίνης καὶ νὰ δικασθοῦν *«ἀπὸ τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον»*[187]. Τελι-

182. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11, ἔγγρ. Θαλ. Δικ. ἀρ. 71/22 Μαρτ. 1828 ἔνθα συνημμένη κατάστασις.

183. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 143.

184. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11, ἔγγρ. Καπ./Θαλ. Δικ. ἀρ. 371/17 Φεβρ. 1828.

185. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11, ἔγγρ. Θαλ. Δικ. ἀρ. 71/22 Μαρτ. 1828 καὶ συνημμένον.

186. Βλ. Παράρτ. ἀρ. 23.

187. Βλ. ἀπόφ. 30/15 Μαΐου 1828. Ὁ φάκελος μὲ τὰς ἀπολογίας των εἰς ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

κῶς ὅμως καὶ αὐτοὶ ἐδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ λειοδικείου καὶ ἠθωώθησαν διότι *«εἰς τὴν ἑπτάμηνον περίπου φυλάκωσιν τοῦ ρηθέντος Ἀνδρέου Σίμου καὶ τῶν ναυτῶν του δὲν ἔγινε κατ' αὐτῶν καμμία κατηγορία οὐδ' ἀπαίτησις διὰ κατάχρησιν»*.[188]

Εἰς τὴν δίκην του ὁ Θεόδ. Ἀλκαῖος ἰσχυρίσθη ὅτι στρατιῶταί του ἥρπασαν ἀπὸ τὸν Νικ. Σκαραμαγκᾶν, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς ἐκπρόσωπον τῶν ὀργανωτῶν τῆς ἐκστρατείας ὑπὲρ τῆς Χίου, τὰ χρήματα ἔναντι τῶν καθυστερουμένων μισθῶν των, τοὺς ὁποίους ἠρνεῖτο ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Χίων νὰ καταβάλῃ. Ἰσχυρίσθη μάλιστα ὅτι κατὰ τὴν συμπλοκὴν προσεπάθησε νὰ σώσῃ τὸν Νικ. Σκαραμαγκᾶν ἀπὸ τὴν μῆνιν τῶν ἀδικουμένων στρατιωτῶν του. Κύριος μάρτυς ὑπερασπίσεώς του ὑπῆρξεν ὁ συνταγματάρχης Φαβιέρος, ὁ ὁποῖος, σημειωτέον, τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἀντιδικοῦσε μὲ τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Χίων. Τὸ λειοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀπειθαρχίαν καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν στρατιωτικῶν οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Χίου καὶ ἔκρινε τὸν Θεόδ. Ἀλκαῖον ἀθῶον. Διέταξε δὲ νὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν τὰ 167 τάλληρα, τὰ ὁποῖα ἐκράτει ἕως τότε ὁ Ἀ. Μιαούλης, καὶ τὰ ὅπλα του[189].

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δὲν εὗρε σύμφωνον τὸν Ἰω. Γενατᾶν, ὁ ὁποῖος ὡς μέλος τῆς *«Θεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς μεταξὺ τοῦ συνταγματάρχου Φαβιέρου καὶ τῆς Δημογεροντίας τῶν Χίων διαφορᾶς»* ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ πολλὰ[190]. Ἐπεσήμανε πολλὰς παραλείψεις κατὰ τὴν διαδικασίαν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γεν. Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας Σπυρ. Τρικούπην μετὰ ἀπὸ τέσσαρας σχεδὸν μῆνας διετύπωσε τὴν γνώμην (17 Σεπτ. 1828) ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἀπόφασις ἀπὸ τὸν Καποδίστρια. Συγκεκριμένως παρετήρει, δικαίως, ὅτι τὸ Θαλ. Δικαστήριον: α) Δὲν ἐζήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸν Ἀ. Μιαούλην διὰ τὸν Θεόδ. Ἀλκαῖον, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖτο διὰ κλοπήν, βιαιοπραγίαν εἰς βάρος τοῦ ἐπισκόπου καὶ τὴν ἀφαίρεσιν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Νικ. Σκαραμαγκᾶ. β) Δὲν ἐζήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸ θῦμα Νικ. Σκαραμαγκᾶν. γ) Ἐβασίσθη μόνον εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φαβιέρου, ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας τῆς γνωστῆς ἀντιδικίας του μὲ τοὺς Χίους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι ἀμερόληπτος. Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῶν παρατηρήσεών του καὶ ἐπαλήθευσιν τῆς ὀρθότητος τῆς διαφωνίας του μὲ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἤδη πρώην λειοδικῶν ὁ Ἰω. Γιανετᾶς ἐπεκαλεῖτο ἀναφορὰν τοῦ Νικ. Σκαραμαγκᾶ (3 Σεπτ. 1828) τὴν ὁποίαν τοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Τῆνον διὰ νὰ τὴν διαβι-

188. Βλ. ἀπόφ. 41/6 Ἰουν. 1828. Σημειοῦται ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἦσαν ἑπτὰ ἀλλὰ ἕξ. Ἔλειπε δι' ἀγνώστους εἰς ἐμὲ λόγους ὁ Ἰω. Καστελλορριζιώτης.

189. Βλ. ἀπόφ. 37/26 Μαΐου 1828. — Χ ι α κ. Ἀ ρ χ., τ. 3, σ. 332.

190. Ὁ Ἰω. Γενατᾶς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν αὐτὴν ἐξεπροσώπει τὴν κυβέρνησιν, ὁ Χρ. Κλονάρης τὸν συνταγματάρχην Φαβιέρον καὶ ὁ Ἐδ. Μάσσων τὴν Χιακὴν δημογεροντίαν (Χ ι α κ. Ἀ ρ χ., τ. 3, σ. 408).

191. Ὁ Ἰω. Γενατᾶς ἦτο ἤδη μέλος τοῦ λειοδικείου, ἐνῷ οἱ Γρηγ. Σοῦτσος καὶ Χριστ. Κλονάρης εἶχον παραιτηθῆ. Βλ. ἀνωτ. σ. 25. Δὲν ἀποκλείεται αἱ ἐπικρίσεις τοῦ πρώτου διὰ τὴν πλημμελῆ διαδικασίαν νὰ ἐστρέφοντο κατὰ τῶν συναδέλφων του, πρώην λειοδικῶν, μὲ τὰς ἀπόψεις τῶν ὁποίων εἶχεν ἤδη διαφωνήσει ἐπὶ ἄλλου σημείου. Εἶναι δηλαδὴ γνωστὸν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς, μέλη τῆς νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς, δὲν εὑρέθησαν σύμφωνοι κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, διὰ τοῦτο καὶ ὑπέβαλον εἰς τὸν Καποδίστριαν περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου 1828 δύο

βάσῃ εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν. Εἰς αὐτὴν ὁ Νικ. Σκαραμαγκᾶς ἰσχυρίζετο ὅτι μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐκστρατείας ὑπὲρ τῆς Χίου (9 Μαρτ. 1828) κατέφυγε μὲ τὸν ἀρχιερέα τῆς νήσου, τὸν Ἀντ. Κορρέση καὶ τέσσαρας - πέντε ἄλλους Χίους εἰς τὴν μονὴν τῆς Παναγίας εἰς Ψαρά. Ἐκεῖ κατέφθασε καὶ ὁ Θεόδ. Ἀλκαῖος μὲ τοὺς στρατιώτας του καὶ διὰ ξυλοδαρμῶν, βασάνων καὶ τυφεκισμῶν ἐξέδυσαν τὸν δέσμιόν των δεσπότην διὰ νὰ εὕρουν τὰ χρήματά του. Ἐπειδὴ δὲν εὗρον τίποτε, τοῦ ἥρπασαν ἓν μικρὸν εὐαγγέλιον. Ἀπὸ τὸν Νικ. Σκαραμαγκᾶν ἥρπασαν 167 τάλληρα καὶ τὰ ἐνδύματά του. Διὰ τῆς βίας τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν Χώραν ὅπου ἐσώθησαν διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ πλοιάρχου τοῦ βρικίου «Νέλσων» Δημ. Παπανικολῆ, εἰς τὸν ὁποῖον κατέβαλεν ὁ Νικ. Σκαραμαγκᾶς 5 τάλληρα ὡς ναῦλον διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς Τῆνον. Ὁ Θεόδ. Ἀλκαῖος καὶ οἱ στρατιῶταί του συνέχισαν τὰς βιαιοπραγίας εἰς βάρος τῶν Χίων οἱ ὁποῖοι κατέφυγον εἰς Ψαρά. Τελικῶς μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἐκεῖ κυβερνητικοῦ ἐκπροσώπου Ἀ. Τσούνη, πρὸς τὸν ὁποῖον διεμαρτυρήθησαν οἱ Χῖοι, ὁ Λέσβιος ταραξίας συνελήφθη καὶ παρεδόθη εἰς τὸν ναύαρχον Ἀ. Μιαούλην[192].

Ἀτυχῶς οὐδὲν μέχρι σήμερον στοιχεῖον ἀνεῦρον σχετικὸν μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως.

6. Ἀποφάσεις περὶ παρακατατεθειμένων εἰδῶν.

Τρεῖς ἀποφάσεις[193] ἀναφέρονται εἰς εἴδη τῶν ὁποίων δὲν ἐξηκριβώθη κατὰ τὴν διαδικασίαν ὁ χαρακτὴρ ἐξ αἰτίας ἀνεπαρκῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ διετάχθη ὑπὸ τοῦ λειοδικείου ἡ παρακαταθήκη των. Προκειμένου περὶ σύλων τὰ ὁποῖα κατελήφθησαν ὑπὸ καταδρομέων[194] ἢ *«ἀποκλειστῶν»* ἔπρεπε νὰ διαπιστωθῇ ἐὰν ἦσαν οὐδετέρα ἰδιοκτησία ἢ ἐχθρική. Ἡ ἀπόλυσις ὅμως ἢ ἡ δήμευσίς των καθωρίζετο καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιότητα ἐκείνου ὁ ὁποῖος τὰ κατέλαβε. Διότι, ὅπως εἶναι γνωστόν, τὸ λειοδικεῖον τὸ ὁποῖον ἐλειτούργει ἐπὶ Καποδίστρια οὐδέποτε θὰ ἐθεώρει δικαιοῦχον ἐπὶ τῆς λείας πειρατὴν ἢ *«ἀποκλειστὴν»* ὁ ὁποῖος παρέβη τὰς ὁδηγίας τῆς κυβερνήσεως. Ὅταν λοιπὸν *«διάφοροι πλοίαρχοι Ἕλληνες»* ἐνεφανίσθησαν *«ἐξαιτούμενοι νὰ τοῖς ἀφεθῶσιν αἱ εἰς χεῖράς των παρακαταθῆκαι ἀφορῶσαι λείας δικασμένας ἀπὸ τὸ παῦσαν Θαλάσσιον Δικαστήριον»* διότι εἶχε λήξει ἡ προσδιωρισμένη προθεσμία, ἔδωσεν

σχέδια. Τὸ ἓν ὑπέγραφεν ὁ Ἰω. Γενατᾶς καὶ τὸ ἄλλον οἱ Χριστ. Κλονάρης καὶ Γρηγ. Σοῦτσος. (Βλ. Δ. Σ ε ρ ε μ έ τ η, *Ὁ Χριστόδουλος Κλονάρης (1788 - 1849) καὶ ἡ συμβολή του εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς δικαιοσύνης*, «Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Σχολῆς Νομικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης», τ. 8, Θεσσαλονίκη 1961, σ. 317. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἰω. Γενατᾶς ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Χριστ. Κλονάρης κατηύθυνεν οὐσιαστικῶς τὸ λειοδικεῖον κατὰ τὴν πρώτην σύνθεσίν του καὶ εἰς αὐτόν, συνήγορον τοῦ Φαβιέρου, θὰ ὠφείλετο ἡ ἀπαλλακτικὴ ἀπόφασις.

192. ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 126, ἀναφορὰ Ἰω. Γενατᾶ/Σπ. Τρικούπην τῆς 17 Σεπτ. 1828 καὶ συνημμ. ἀναφορὰ Νικ. Σκαραμαγκᾶ/Γεν. Γραμμ. τῆς 3 Σεπτ. 1828. Πρβ. καὶ Γ. Β α λ έ τ α, ἔ. ἀ., σ. 32 - 33, ὅπου σχετικαὶ πληροφορίαι στερούμεναι ἀκριβείας.

193. Βλ. ἀποφ. 21/17 Ὀκτ. 1828, 44/18 Δεκ. 1828 καὶ 83/30 Ἀπρ. 1829.

194. Ἀναφερόμεθα εἰς τοὺς καταδρομεῖς οἱ ὁποῖοι ἔδρασαν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς 21ης Ὀκτ. 1827, ὁπότε μὲ τὴν πίεσιν τῶν ἀρχηγῶν τῶν ναυτικῶν μοιρῶν τῶν τριῶν Δυνάμεων ἀπηγορεύθη ἡ ἄσκησις τῆς καταδρομῆς.

ἐντολὴν (14 Ἀπρ. 1828) ν' ἀναθεωροῦνται αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τοῦ λειοδικείου, *«τὴν νομιμότητα τοῦ ὁποίου δὲν παρεδέχθησαν οἱ Εὐρωπαῖκοὶ Ναύαρχοι»*.[195]

Ἡ πρώτη ἀπόφασις ἀναφέρεται εἰς καταγγελίαν ἐναντίον *«ἀποκλειστοῦ»*, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ λειοδικεῖον εἶχεν ἐπιφυλαχθῇ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαίωμά του συμμετοχῆς εἰς νόμιμον λείαν. Συγκεκριμένως ὅτε ἐδικάζετο ἑλληνικὸν τρεχαντήριον, τὸ ὁποῖον συνελήφθη ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Ἀττικῆς, ὁ πλοίαρχός του Γεώργ. Δ. Φάρσας ἰσχυρίσθη (7 Φεβρ. 1828) ὅτι *«ἕνας τῶν συγγενῶν καὶ συντρόφων»* τοῦ *«ἀποκλειστοῦ»* Χριστ. Ματθαίου τὸν παρεκίνησε νὰ τὸν διασπάσῃ καὶ νὰ μοιρασθοῦν τὰ κέρδη ἐκ τῆς λαθρεμπορίας. Τὸ λειοδικεῖον κατόπιν τούτου δὲν ἐπεδίκασεν εἰς τὸν Χριστ. Ματθαίου τὸ μερίδιόν του ἐπὶ τῆς λείας, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ παρακατατεθῇ μέχρις ὅτου ἐξακριβωθῇ τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς καταγγελίας[196]. Εἰς τὴν διαδικασίαν λοιπὸν ἀπεδείχθη ψευδὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Γ. Φάρσα, ὁπότε ἐδικαιώθη ὁ Χριστ. Ματθαίου[197].

Αἱ λοιπαὶ δύο ἀποφάσεις ἀναφέρονται εἰς εἴδη τῶν ὁποίων δὲν ἐνεφανίσθη ὁ ἰδιοκτήτης ὅτε ἐδικάζοντο ἐπὶ Ἀντικυβ. Ἐπιτροπῆς καὶ τὸ λειοδικεῖον διέταξε τὴν παρακαταθήκην των δι' ἓν ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα. Εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν ἐπρόκειτο περὶ διαφόρων πραγμάτων τὰ ὁποῖα μετεφέροντο ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ βρικίου *«Ἐδουάρδος»* τοῦ καπ. Ἰω. Βάλλεν καὶ κατεσχέθησαν πλησίον τῆς Βηρυτοῦ ὑπὸ τοῦ Σπετσιώτου καταδρομέως Ἀντ. Δρίτσα. Τὸ δικαστήριον, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐπαρκῆ στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὸν ἰδιοκτήτην των, δι' ἀποφάσεώς του (168/3 Ὀκτ. 1827) ἀνέθεσεν εἰς τὸν καταδρομέα τὴν φύλαξίν των ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον[198]. Πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ἐνεφανίσθησαν οἱ Γάλλοι φορτωταὶ Ροστὰν καὶ Σία καὶ Βενσὰν καὶ Σία ὡς ἰδιοκτῆται, ὁπότε ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὸ δικαστήριον[199]. Εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν ἐπρόκειτο περὶ 1420 ταλλήρων τὰ ὁποῖα κατέσχεν ὁ πλοίαρχος τῆς πολεμικῆς γολέτας *«Ἀσπασία»* Ἰω. Γ. Κούτσης ἀπὸ τὸ αὐστριακὸν τραμπάκουλον τοῦ καπ. Φραγκ. Δέστε, ἐπειδὴ δὲν ἀνεφέροντο εἰς τὴν δήλωσιν τοῦ φορτίου. Τὸ λειοδικεῖον διέταξε τότε τὴν παρακαταθήκην των διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 138/23 Ἰουλ. 1827 ἀποφάσεώς του[200], διὰ νὰ δοθῇ ὁ χρόνος εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας των νὰ ἐμφανισθοῦν. Τὴν 27ην Μαρτ. 1828 ἀνεφέρθη πράγματι εἰς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν ὁ αὐστριακῆς ὑπηκοότητος ἔμπορος εἰς Τεργέστην Φελίτσε Βιβάντε, διὰ τοῦ ἐπιτρόπου του Ἰω. Μ. Ἀντωνοπούλου, καὶ ἐζήτει τὴν ἐπιστροφὴν τῶν χρημάτων. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα προσεκόμισε δὲν ἐπεβεβαίωνον τὴν κυριότητά του ἐπὶ τῶν χρημάτων, τὸ λειοδικεῖον τοῦ ἔδωσε προθεσμίαν *«διὰ νὰ παρουσιάσῃ ἀποχρώσας νομίμους ἀποδείξεις ὅτι... εἶναι ἰδιοκτησία του...»*[201].

---

195. ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12, ἔγγρ. Γεν. Γραμμ. /Θαλ. Δικ. ἀρ. 561/14 Ἀπρ. 1828.

196. Βλ. ἀπόφ. 1/17 Φεβρ. 1828.

197. Βλ. ἀπόφ. 21/17 Ὀκτ. 1828.

198. ΓΑΚ. Ὑπ. Δικ. φ. 33, ἀπόφ. 168/3 Ὀκτ. 1827. — Ὑπ. Ναυτ. φ. 59. — *«Γεν. Ἐφημ.»*, ἀρ. 79 τῆς 23 Νοεμ. 1827.

199. Βλ. ἀπόφ. 44/18 Δεκ. 1828.

200. ΓΑΚ. Ὑπ. Ναυτ. φ. 53, ἀπόφ. 138/23 Ἰουλ. 1827. — «Γεν. Ἐφημ.», ἀρ. 53 τῆς 24 Αὐγ. 1827.

201. Βλ. ἀπόφ. 83/30 Ἀπρ. 1829.

7. Ἀποφάσεις περὶ ἀποζημιώσεων.

Μετὰ τὰς ἀποφάσεις περὶ λειῶν δευτέρα εἰς ἀριθμὸν εἶναι ἡ κατηγορία ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰς αἰτήσεις περὶ ἀποζημιώσεως ξένων ὑπηκόων[202]. Ὅπως εἶναι γνωστόν[203], μετὰ τὴν ἅφιξιν τοῦ Καποδίστρια πολλὰ ἄτομα, ξένης κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπηκοότητος, ἐνεφανίσθησαν ὡς θύματα Ἑλλήνων καταδρομέων ἢ πειρατῶν καὶ μὲ ἀναφορὰς των πρὸς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν ἐζήτουν ἀποζημιώσεις. Ἀπὸ τὴν μελέτην ὅμως τῶν ἀποφάσεων διαπιστοῦται ὅτι δὲν ἦσαν πάντοτε βάσιμοι αἱ καταγγελίαι των οὔτε οἱ ἴδιοι θύματα. Σημειοῦται περίπτωσις πλοιάρχου ρωσικῆς ὑπηκοότητος ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἐπιδίωξίν του νὰ μὴ καταβάλῃ τὰ «σῶστρα» εἰς καταδρομέα, ἐσκηνοθέτησεν ὑπόθεσιν πειρατείας κι' ἐνεφάνισε τὸν σωτῆρα τοῦ σκάφους του ὡς πειρατήν[204]. Ἄλλος, τοῦ ὁποίου τὸ σκάφος ἐναυάγησε καὶ ἀνειλκύσθη, διὰ νὰ μὴ καταβάλῃ εἰς τὸν «εὑρετὴν» τὴν συνηθισμένην ἀμοιβὴν καὶ τὰς δαπάνας ἐπισκευῆς τοῦ σκάφους του, ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ «εὑρετὴς» ἦτο κοινὸς πειρατὴς ὁ ὁποῖος εἶχε σφάξει τὸ πλήρωμα καὶ ἐγένετο αἴτιος τοῦ ναυαγίου[205]. Ἐξάγεται ἀκόμη ὅτι ἐνάγοντες διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἀποζημίωσιν ἐστρέφοντο ἐναντίον οἱουδήποτε τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν πλέον εὐκατάστατον, ἐναντίον ἀτόμου τὸ ὁποῖον κατηγορεῖτο ἤδη ὡς ἐνεχόμενον εἰς πειρατείας καὶ ἰδιαιτέρως ἐναντίον στρατιωτικῶν[206]. Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι ἐκ τῶν τριάκοντα ὑποθέσεων αἱ ὁποῖαι ἐδικάσθησαν αἱ δέκα τέσσαρες ἀφεώρων εἰς Θεσσαλομακεδόνας καὶ Μανιάτας στρατιωτικούς[207]. Ἐνίοτε ὅμως ἔπιπτον οἱ ἴδιοι θύματα τῶν ἀβασίμων καταγγελιῶν των καὶ ἀπὸ ἐνάγοντες μετεπήδων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐναγομένων[208]. Ἐνεφανίζοντο εἰς τὸ δικαστήριον μὲ τὴν ἀπαίτησιν ν' ἀποζημιωθοῦν καὶ ἀπεχώρουν μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποζημιώσουν[209], ὁπότε ἀνεζήτουν ἄλλον ἐναγόμενον[210]. Εἰς Αἴγιναν, ὅπου συνωστίζοντο ὅλοι ὅσοι ἀνέμενον παρὰ τοῦ Κυβερνήτου παραμυθίαν καὶ δικαίωσιν, ἐκινεῖτο πλῆθος θυμάτων τῆς ἀσκουμένης κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη τοῦ πολέμου πειρατείας, τὰ ὁποῖα ἀλληλοεβοηθοῦντο. Ὁ εἷς κατέθετεν ὡς μάρτυς τοῦ ἄλλου[211]. Ἀντιθέτως μεταξὺ τῶν

202. Βλ. ἀποφ. 5/24 Μαρτ. 1828, 10/18 Ἀπρ. 1828, 25/12 Μαΐου 1828, 34/22 Μαΐου 1828, 35/22 Μαΐου 1828, 42/7 Ἰουν. 1828, 47/11, Ἰουν. 1828, 51/15 Ἰουν. 1828, 54/25 Ἰουν. 1828 5/13 Σεπτ. 1828, 6/13 Σεπτ. 1828, 12/17 Σεπτ. 1828, 24/26 Ὀκτ. 1828, 25/27 Ὀκτ. 1828, 26/29 Ὀκτ. 1828, 27/1 Νοεμ. 1828, 28/2 Νοεμ. 1828, 29/8 Νοεμ. 1828, 30/9 Νοεμ. 1828,31/9, Νοεμ. 1828, 32/10 Νοεμ. 1828, 33/12 Νοεμ. 1828, 37/5 Δεκ. 1828, 52/21 Δεκ. 1828, 57/10 Ἰαν. 1829, 58/11 Ἰαν. 1829, 59/12 Ἰαν. 1829, 63/26 Ἰαν. 1829, 66/8 Φεβρ. 1829 καὶ 67/16 Φεβρ. 1829.

203. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 188.

204. Βλ. ἀπόφ. 25/12 Μαΐου 1828.

205. Βλ. ἀπόφ. 37/5 Δεκ. 1828.

206. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 73.

207. Βλ. ἀποφ. 10/18 Ἀπρ. 1828, 51/15 Ἰουν. 1828, 54/25 Ἰουν. 1828, 24/26 Ὀκτ. 1828, 25/27 Ὀκτ. 1828, 26/29 Ὀκτ. 1828, 28/2 Νοεμ. 1828, 29/8 Νοεμ. 1828, 30/9 Νομ. 1828, 31/9 Νοεμ. 1828, 33/12 Νοεμ. 1828, 37/5 Δεκ. 1828, 59/12 Ἰαν. 1829 καὶ 66/8 Φεβρ. 1829.

208. Βλ. ἀπόφ. 24/26 Ὀκτ. 1828, 30/9 Νοεμ. 1828 καὶ 31/9 Νοεμ. 1828.

209. Βλ. ἀπόφ. 12/15 Σεπτ. 1828.

210. Βλ. ἀπόφ. 57/10 Ἰαν. 1829.

211. Βλ. ἀπόφ. 59/12 Ἰαν. 1829.

ἐναγομένων στρατιωτικῶν ὁ εἷς κατηγόρει τὸν ἄλλον καὶ μετέθετε τὰς εὐθύνας του. Ὁ Μ. Λιακόπουλος ἐπὶ παραδείγματι κατήγγειλε τὸν ὁπλαρχηγὸν Γ. Ζορμπᾶν ὡς ὑπεύθυνον τῆς ζημίας τοῦ Λ. Κορωναίου, καπ. τοῦ ρωσικοῦ μαρτήγου «Παναγία τῆς Ἱερουσαλήμ», εἰς τὸν ὁποῖον τὸ λειοδικεῖον εἶχεν ἐπιδικάσει ἀποζημίωσιν[212]. Κατόπιν τούτου ἐστράφησαν δικαστικῶς ἐναντίον τοῦ Γ. Ζορμπᾶ ὁ Λ. Κορωναῖος[213] καὶ ὁ Μ. Λιακόπουλος[214], ὁ ὁποῖος εἶχε θεωρηθῇ ὡς ὀφειλέτης τοῦ θύματος.

Αἱ ὑποθέσεις αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰς ἀποφάσεις περὶ ἀποζημιώσεων κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος των ἀναφέρονται εἰς γεγονότα τοῦ 1827. Μόνον ἀνὰ δύο ἀναφέρονται εἰς γεγονότα τοῦ 1825[215] καὶ τοῦ 1828[216]. Τόπος δὲ ὅπου διεδραματίσθησαν εἶναι κυρίως αἱ Βόρειοι Σποράδες. Δέκα τοὐλάχιστον περιστατικὰ πειρατείας ἔλαβον χώραν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν μὲ πρωταγωνιστὰς τοὺς ἐγκατεστημένους εἰς τὰς νήσους ἐκείνας Θεσσαλομακεδόνας στρατιωτικούς[217]. Μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν Δουμπιωτῶν[218], τοῦ Γ. Ζορμπᾶ[219], τοῦ Μ. Λιακοπούλου[220] κ. ἄ.

Ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν ἀποφάσεων, τὸ δικαστήριον ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν σύνθεσίν του ἐδικαίωσεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς ἐνάγοντας διὰ τῆς ἐπιδικάσεως ἀποζημιώσεων. Εἰς μίαν μόνον περίπτωσιν ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος[221]. Παρεδέχετο ὅτι ὁ ἀρχηγὸς στρατιωτικοῦ σώματος ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις τῶν στρατιωτῶν του[222] καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εὑρέθησαν ὁπλαρχηγοὶ ὀφειλέται. Οἱ λειοδῖκαι ὅμως οἱ ὁποῖοι συνεκρότησαν ἀπὸ τῆς 11ης Αὐγ. 1828 τὸ δικαστήριον[223] εἶχον τὴν ἄποψιν ὅτι *«εἰς ἐγκληματικὴν πρᾶξιν εἶν' ὑπεύθυνοι καὶ οἱ αὐτουργοὶ καὶ οἱ συμμέτοχοι τῆς πράξεως καὶ διότι οἱ ναῦται δὲν συμπράττουν εἰς τὸ ἔγκλημα κατὰ βίαν, ἀλλ' ὡς ἄνθρωποι ἐλευθέρως κ' ἑκουσίως ἐνούμενοι μετά τινος ἀρχηγοῦ διὰ νὰ κλέπτουν καὶ νὰ μοιράζουν...»*[422]. Ἐτόνιζον δὲ ὅτι πρὶν ἐπιρριφθοῦν εὐθῦναι ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ συνθῆκαι αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτουν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου καὶ κυρίως ἡ ἔλλειψις πειθαρχίας τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, ἀποτέλεσμα πολλῶν παραγόντων[225]. Οὕτως, ὡς διαπιστοῦται

212. Βλ. ἀπόφ. 10/18 Ἀπρ. 1828.
213. Βλ. ἀπόφ. 28/2 Νοεμ. 1828.
214. Βλ. ἀπόφ. 27/1 Νοεμ. 1828.
215. Βλ. ἀποφ. 5/13 Σεπτ. 1828 καὶ 67/16 Φεβρ. 1829.
216. Βλ. ἀποφ. 52/21 Δεκ. 1828 καὶ 66/8 Φεβρ. 1829.
217. Βλ. ἀποφ. 10/18 Ἀπρ. 1828, 51/15 Ἰουν. 1828, 24/26 Ὀκτ. 1828, 25/27 Ὀκτ. 1828, 26/29 Ὀκτ. 1828, 28/2 Νοεμ. 1828, 29/8 Νοεμ. 1828, 30/9 Νοεμ. 1828, 31/9 Νοεμ. 1828 καὶ 59/12 Ἰαν. 1829.
218. Βλ. ἀποφ. 51/15 Ἰουν. 1828, 25/27 Ὀκτ. 1828, 26/29 Ὀκτ. 1828, 29/8 Νοεμ. 1828 καὶ 31/9 Νοεμ. 1828.
219. Βλ. ἀποφ. 24/26 Ὀκτ. 1828, 28/2 Νοεμ. 1828 καὶ 30/9 Νοεμ. 1828.
220. Βλ. ἀποφ. 10/18 Ἀπρ. 1828 καὶ 24/26 Ὀκτ. 1828.
221. Βλ. ἀπόφ. 25/12 Μαΐου 1828.
222. Βλ. ἀπόφ. 51/15 Ἰουν. 1828.
223. Δ. Θ ε μ ε λ ῆ - Κ α τ η φ ό ρ η, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 35.
224. Βλ. ἀπόφ. 57/10 Ἰαν. 1829.
225. Βλ. ἀπόφ. 30/9 Νοεμ. 1828.

εὐχερῶς, ἐφάνησαν φειδωλοὶ εἰς τὴν ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεων. Συγκεκριμένως, ἀπὸ τὰς εἴκοσι μίαν ὑποθέσεις τὰς ὁποίας ἐδίκασαν μόνον εἰς ἑπτὰ περιπτώσεις ἐπεδίκασαν ἀποζημιώσεις[226] καὶ εἰς μίαν ἐζήτησαν περισσοτέρας ἀποδείξεις παρὰ τοῦ ἐνάγοντος διὰ νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως[227].

Ἡ συγκέντρωσις ὅμως ἀποδεικτικῶν στοιχείων δὲν ἦτο πολλάκις εὐχερὴς διὰ τοὺς ἐνάγοντας. Ἡ πάροδος τοῦ χρόνου συνέτεινεν εἰς τὴν ἀπόκρυψιν ἢ τὴν ἀποσιώπησιν τῶν ἐγκλημάτων τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου. Ἄλλωστε οἱ μάρτυρες τοῦ ἀδικήματος τῆς πειρατείας ἦσαν κατὰ κύριον λόγον τὰ πληρώματα τῶν πειρατικῶν σκαφῶν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ κλοπιμαῖα. Εἶναι γνωστοὶ ὅμως οἱ δεσμοὶ οἱ ὁποῖοι συνέδεον τοὺς πειρατὰς ἀφ' ἑνὸς μεταξύ των καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων, ὅπου αἱ λεῖαι καὶ τὰ κλοπιμαῖα ἀπετέλουν βασικὸν στοιχεῖον τῆς οἰκονομίας των[228]. Οὕτω τὰ θύματα τῆς πειρατείας ἀντιμετώπιζον ἓν παραπέτασμα σιωπῆς, τοῦ ὁποίου τὴν διάτρησιν ἐπεχείρουν διὰ τῆς μεθόδου τοῦ φιλοδωρήματος.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπηκοότητα τῶν ἐναγόντων, ὀκτὼ εἶχον τὴν ἰονικήν, ἑπτὰ τὴν ρωσικήν, ἓξ τὴν ἑλληνικήν, δύο τὴν τουρκικὴν (Ἕλληνες τῆς Ρόδου) καὶ ἀνὰ εἷς τὴν αὐστριακήν, νεαπολιτανικήν, γαλλικὴν καὶ παπαλινικήν.

Ἐκ τῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποζημιώσεων ἀνεθεωρήθησαν δύο: ἡ ὑπ' ἀρ. 47/11 Ἰουν. 1828[229] καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 67/16 Φεβρ. 1829[230]. Σημειωτέον ὅτι τὴν τελευταίαν δὲν εἶχε προσυπογράψει ὁ Διον. Ὀρφανός, ὁ ὁποῖος ἀντικαθίστα εἰς τὴν δίκην αὐτὴν τὸν «ἐξαιρεθέντα» Λ. Ράλλην, διότι διεφώνησε μὲ τοὺς συναδέλφους του. Μὲ τὴν ἄποψιν τοῦ λειοδίκου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπήλλασσε τοὺς ἐναγομένους ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποζημιώσουν τοὺς ἐνάγοντας, συνεφώνησεν ἡ «Ἀναθεωρητικὴ Ἐπιτροπή»[231].

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων δὲν ὑπῆρξεν εὐχερής. Ἀποφάσεις αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐκδοθῆ τὴν 4ην Ἀπρ. 1828, 15ην Ἰουν. 1828, 27ην Ὀκτ. 1828 καὶ 8ην Φεβρ. 1829 δὲν εἶχον ἐκτελεσθῆ μέχρι τῶν μέσων Ἰουνίου τοῦ 1829[232]. Ἀναφέρεται χαρακτηριστικῶς ὅτι ὁ δικαιοῦχος Γεώργ. Κωνσταντίνου ἠγωνίζετο μέχρι τοῦ 1840 διὰ ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν ὁπλαρχηγὸν Κων. Δουμπιώτην τὴν ἀποζημίωσιν τὴν ὁποίαν τὸ λειοδικεῖον τοῦ εἶχεν ἐπιδικάσει διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 51/15 Ἰουν. 1828 ἀποφάσεώς του[233]. Ἡ βραδύτης δὲ αὐτὴ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν δικαιούχων καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεων ἐδημιούργει προστριβὰς

---

226. Βλ. ἀποφ. 32/10 Νοεμ. 1828, 33/12 Νοεμ. 1828, 52/21 Δεκ. 1828, 57/10 Ἰαν. 1829, 63/26 Ἰαν. 1829, 66/8 Φεβρ. 1829 καὶ 67/16 Φεβρ. 1829.

227. Βλ. ἀπόφ. 25/27 Ὀκτ. 1828.

228. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Α', σ. 40 κ. ἑ. καὶ σ. 80 κ. ἑ.

229. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 33.

230. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 40, σημ. 7.

231. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 41.

232. F. O. 32, 5/61 (25) Dawkins/Aberdeen τῆς 15/27 Ἰουν. 1829. Βλ. καὶ Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 74. Βλ. καὶ Παράρτ. ἀρ. 46 - 46α.

233. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 111.

μεταξὺ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν διπλωματικῶν ἐκπροσώπων τῶν Προστατίδων Δυνάμεων.

Αἱ αἰτήσεις περὶ ἀποζημιώσεων δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἐδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ λειοδικείου. Πολυάριθμοι ἀγωγαὶ εἶχον ὑποβληθῆ ἀλλὰ δὲν ἐξεδικάσθησαν ὅλαι, διότι ἀπεφασίσθη ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κατάργησις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς καὶ ἡ ἵδρυσις ταχτικοῦ λειοδικείου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκρινε μόνον τὰς λείας. Ὅτε δὲ ἐζητήθη παρὰ τοῦ καταργουμένου δικαστηρίου ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων, ἐγένετο γνωστὸν (8 Μαρτ. 1829) ὅτι αὗται ἦσαν ἐννέα μὲν περὶ λειῶν καὶ πεντήκοντα ὀκτὼ διὰ πειρατείαν[234]. Τελικῶς ἐδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ λειοδικείου αἱ πρῶται ἐξ αὐτῶν, ἐνῷ αἱ ἄλλαι διεβιβάσθησαν εἰς τὰ Πρωτόκλητα δικαστήρια, τὰ ὁποῖα ὁλονὲν ἱδρύοντο καὶ ἦσαν πλέον ἁρμόδια διὰ τὴν ἐκδίκασιν τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεων.

Μεταξὺ τῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποζημιώσεων πρέπει νὰ συγκαταλεχθοῦν καὶ τρεῖς[235], αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς αἰτήσεις μὲ τὸ αὐτὸ περίπου ἀντικείμενον. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν δηλαδὴ ὑπ' ἀρ. 33/12 Νοεμ. 1828 διὰ τῆς ὁποίας τὸ δικαστήριον ἐνέκρινε τὴν μεσεγγύησιν τῆς γολέτας τῶν Μαυρομιχαλαίων «Ἥρα» ἕως ὅτου ἀποζημιωθῇ ὁ δικαιοῦχος Λουδ. Godebout, τρία ἄτομα ἐπεδίωξαν ν' ἀποσπάσουν χρήματα ἢ ἀντικείμενα ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ σκάφος. Ὁ εἷς ἐνεφανίσθη ὡς πλοίαρχος τῆς γολέτας καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθοῦν χρήματα τὰ ὁποῖα ἐδαπάνησε διὰ ἐπιδιορθώσεις τοῦ σκάφους, διὰ μισθοὺς καὶ τροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος. Ἄλλος ἐνεφανίσθη ὡς μέτοχος κατὰ 1/8 ἐπὶ τῆς γολέτας καὶ ὁ τρίτος ὡς ἰδιοκτήτης ἀγκύρας τὴν ὁποίαν εἶχε δανείσει εἰς τοὺς Μαυρομιχαλαίους. Τὸ λειοδικεῖον ἀπέρριψε καὶ τὰς τρεῖς αἰτήσεις. Ἀπεκάλυψε τὴν «ἀπρεπῆ συνεννόησιν» τῶν αἰτουμένων μετὰ τῶν Μαυρομιχαλαίων καὶ τοὺς δεσμούς των μὲ τὴν ἰσχυρὰν οἰκογένειαν τῆς Μάνης.

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν διαδικασίαν περὶ τῶν ὑποθέσεων ἀποζημιώσεως, ἐγράφησαν ὀλίγα[236]. Ἐδῶ θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν δημοσίευσιν χαρακτηριστικῶν κειμένων ἐκ τῶν διαδοχικῶν σταδίων τῆς δίκης, τὰ ὁποῖα ἔχουν καὶ πρόσθετον πληροφοριακὴν ἀξίαν. Δημοσιεύονται λοιπόν: κατάλογος ἐγγράφων ὑποθέσεως περὶ ἀποζημιώσεως, κατάθεσις ἀγωγῆς διὰ τοῦ διπλωματικοῦ ἐκπροσώπου τῆς χώρας τοῦ ἐνάγοντος καὶ κοινοποίησις τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ λειοδικεῖον διὰ τῆς Γενικῆς Γραμματείας, συμπληρωματικὴ ἀναφορὰ διὰ τῆς ὁποίας ἐνάγων ζητεῖ διὰ τοῦ προξενείου του τὴν δίωξιν καὶ ἄλλου ἀτόμου καὶ κοινοποίησίς της εἰς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν, ἐντολὴ τοῦ Θαλ. Δικαστηρίου πρὸς τὸν κλητῆρα του νὰ κοινοποιήσῃ ἀγωγὴν εἰς ἐγκαλούμενον, κλῆσις ἐναγομένου, ἀπόφασις τοῦ λειοδικείου νὰ κληθῇ ἐναγόμενος διὰ Προγράμματος, δήλωσις ἀβαρίας (prova di fortuna), κατάλογοι ζημιῶν ἐναγόντων, οἱ ὁποῖοι ὑπεβάλλοντο εἰς τὰ προξενεῖά των, κατάθεσις μάρτυρος ἐνώπιον δημοσίου νοταρίου, αἴτησις διεκδικητοῦ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μεσεγγύησιν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ ὀφειλέτου του, ἀναφορὰ ἐναγομένου διὰ τῆς ὁποίας ἀπο-

234. Δ. Θεμελῆ-Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 45.
235. Βλ. ἀποφ. 48/18 Δεκ. 1828, 49/18 Δεκ. 1828 καὶ 50/18 Δεκ. 1828.
236. Δ. Θεμελῆ-Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 67.

κρούει τὴν ἐναντίον του ἀγωγήν, ἀναφορὰ ἐναγομένου διὰ τῆς ὁποίας αἰτεῖται ἐγγύησιν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ὅτι θ' ἀποζημιωθῇ εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θ' ἀποδειχθῇ ἀβάσιμος ἡ ἐναντίον του ἀγωγὴ καὶ γνωμοδότησις διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν ἀποζημιώσεως.

8. Ἀπόφασις περὶ διανομῆς λείας.

Ἡ τελευταία ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ἐξέδωσε τὸ λειοδικεῖον ἀνεφέρετο εἰς τὴν διανομὴν λείας[237]. Εἶναι δὲ καὶ ἡ μόνη ἀπόφασις ἡ ὁποία, μολονότι δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ χαρακτῆρος λείας, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ καταργουμένου δικαστηρίου. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως περὶ ἱδρύσεως τακτικοῦ λειοδικείου, ἐδόθη (8 Μαρτ. 1829) εἰς τὴν « Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν» προθεσμία ἑνὸς μηνὸς διὰ νὰ περατώσῃ τὴν διαδικασίαν περὶ ὀκτὼ μόνον ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων διὰ λείας[238]. Αἱ λοιπαὶ ὑποθέσεις θὰ παρεπέμποντο εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα ὁλονὲν ἱδρύοντο. Ἡ κυβερνητικὴ ὅμως αὐτὴ ἀπόφασις προεκάλεσεν ἀναταραχὴν μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐνδιεφέροντο διὰ τὴν ἐκδίκασιν ὑποθέσεων μὴ ἀναφερομένων ἀποκλειστικῶς εἰς λείας. Ζημιούμενοι ἐκ τῆς καθυστερήσεως τὴν ὁποίαν συνεπήγετο ἡ ἀναστολὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ προσωρινοῦ λειοδικείου, ἐζήτησαν νὰ μὴ παραπεμφθοῦν αἱ ὑποθέσεις των εἰς τὰ ἁρμόδια δικαστήρια[239]. Κατόπιν τούτου ἡ Κυβέρνησις ἔδωσεν ἐντολὴν (26 Ἀπρ. 1829) νὰ περατωθοῦν αἱ ὑποθέσεις ἐκείνων μόνον οἱ ὁποῖοι θὰ ἐδήλωνον ἐγγράφως ὅτι ἐδέχοντο νὰ δικασθοῦν ἀνεκκλήτως καὶ νὰ μὴ ἐπικυρωθοῦν αἱ ἀποφάσεις ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου. Ἐνῷ δὲ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐνάγοντες ἐδέχθησαν, ἐκ τῶν ἐναγομένων μόνον δύο συγκατετέθησαν. Μεταξὺ τῶν τελευταίων συγκατελέγετο ὁ Γεώργ. Μαλοκίνης, ἐναγόμενος εἰς ὑπόθεσιν περὶ διανομῆς λείας, ὁ ὁποῖος ὑπέβαλε τὴν σχετικὴν δήλωσιν ἀποδοχῆς διὰ τοῦ ἐπιτρόπου του Ἡλία Καλλιγᾶ[240].

Κατὰ τοῦ Σπετσιώτου Γεωργ. Μαλοκίνη, ἰδιοκτήτου τοῦ σκάφους «Ἀνακρέων», ὑπέβαλον ἀγωγὴν (14 Νοεμ. 1828) ὁ πλοίαρχος τοῦ σκάφους του Ν. Μ. Κάππος, ὁ ὑποπλοίαρχος Ἰω. Ἀντριτσόπουλος καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Ἰω. Μαλοκίνης. Τὸ αἰτημά των ἦτο ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων περὶ διανομῆς λείας μεταξὺ τοῦ πληρώματος

237. Βλ. ἀπόφ. 84/14 Μαΐου 1829.

238. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 45. Περὶ αὐτῶν ἐξεδόθησαν αἱ ἀποφάσεις 69/16 Μαρτ. 1829, 70/18 Μαρτ. 1829, 71/23 Μαρτ. 1829, 72/27 Μαρτ. 1829, 73/4 Ἀπρ. 1829, 76/9 Ἀπρ. 1829, 81/24 Ἀπρ. 1829 καὶ 83/30 Ἀπρ. 1829. Ἡ τελευταία ἀπόφασις ἀναφέρεται εἰς παρακατατεθειμένην λείαν (βλ. ἀνωτ. σ. 52). Ἐν τούτοις τὸ λειοδικεῖον δὲν ἐξέδωσε μόνον τὰς ἀποφάσεις περὶ τῶν ὀκτὼ τούτων λειῶν. Ἀπερίσπαστον ἀπὸ τὴν ἐκδίκασιν ὑποθέσεων ἄλλης φύσεως καὶ ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας διαφόρων δυσχερειῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι συγκροτηθῇ τὸ τακτικὸν λειοδικεῖον, ἐδίκασε καὶ ἄλλας λείας αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον καταληφθῇ. Οὕτως ἐξέδωσεν ἓξ ἀκόμη ἀποφάσεις διὰ λείας αἱ ὁποῖαι κατελήφθησαν μέχρι καὶ τῆς 6ης Ἀπρ. 1829 (βλ. ἀποφ. 74/6 Ἀπρ. 1829, 77/10 Ἀπρ. 1829, 78/18 Ἀπρ. 1829, 79/20 Ἀπρ. 1829, 80/22 Ἀπρ. 1829 καὶ 82/24 Ἀπρ. 1829) καὶ μίαν ἀκόμη περὶ σκάφους τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβει ὁ Α. Μιαούλης (Φεβρ. 1828) διότι ἐστερεῖτο ναυτιλιακῶν ἐγγράφων (βλ. ἀπόφ. 75/8 Ἀπρ. 1829).

239. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 48.

240. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 49 - 50.

καὶ τοῦ ἐναγομένου ἰδιοκτήτου τοῦ καταδρομικοῦ σκάφους. Ἐζήτουν συγκεκριμένως τὸ μερίδιόν των ἀπὸ 7.550 τάλληρα, ποσὸν τὸ ὁποῖον προήρχετο ἀπὸ τὴν σύλησιν δύο σκαφῶν ὑπὸ αὐστριακὴν σημαίαν, τὰ ὁποῖα εἶχον θεωρηθῆ ὑπὸ τοῦ λειοδικείου ὡς νόμιμος λεία[241]. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὁ ἐναγόμενος ἔπρεπε νὰ διανείμῃ εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος τοῦ σκάφους του κατὰ τὴν «γενικὴν συνήθειαν»[242].

Τὴν ἐπομένην τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως διελύθη τὸ προσωρινὸν λειοδικεῖον[243].

Τὸ Κατάστιχον Γ 11

Τὸ Θαλ. Δικαστήριον ἐτήρει πρωτόκολλον τῶν ἀποφάσεων. Τοῦτο μὲ τὴν μορφὴν βιβλίου 4ου σχήματος (0,33×0,23) εὑρίσκεται εἰς τὸ τμῆμα χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος. Κατεχωρίσθη εἰς τὴν σειρὰν Γ, ἡ ὁποία φέρει τὴν ἔνδειξιν *«Κατάστιχα καὶ Πρωτόκολλα»* καὶ ἀριθμεῖ ἀπὸ 1 ἕως 34[244]. Τὸ Κατάστιχον τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰς ἀποφάσεις τοῦ προσωρινοῦ λειοδικείου φέρει τὰ στοιχεῖα ταξινομήσεως Γ 11 καὶ τὸν τίτλον *«Κῶδιξ ἀποφάσεων τῆς Προσωρινῆς ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς. Αἴγινα, 1828 Φεβρ. - 1829 Μάϊ»*. Ἔχει 504 σελίδας καὶ αἱ ἀποφάσεις καλύπτουν τὰς 445. Τὸ Κατάστιχον προέρχεται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης *«παρ' ᾧ εὑρέθη»* καὶ ἐδωρήθη εἰς τὴν Ἐθν. Βιβλιοθήκην τὴν 30ὴν Ἰουν. 1904 ἐπὶ ὑπουργίας Νικ. Λεβίδου. Τὸν αὐτὸν χρόνον ἐδωρήθησαν τ' ἀναγραφόμενα εἰς τὸν κατάλογον *«Πρωτόκολλα καὶ Πρακτικὰ ἀποφάσεων διαφόρων δικαστηρίων 1825 - 1840»*, τὰ ὁποῖα φέρουν τὰ στοιχεῖα ταξινομήσεως ἀπὸ τοῦ Γ 9 μέχρι καὶ τοῦ Γ 19[245].

Ὅπως εἶναι γνωστόν, αἱ ἀποφάσεις τοῦ λειοδικείου ἐκοινοποιοῦντο ἀφ' ἑνὸς εἰς τοὺς διαδίκους, ἀφ' ἑτέρου εἰς ὑπηρεσίας αἱ ὁποῖαι θὰ ἐφρόντιζον διὰ τὴν ἐκτέλεσίν των. Οὕτως ἀντίγραφά των διεβιβάζοντο εἰς τὸν Προσ. Διοικητὴν Αἰγίνης κατ' ἀρχήν, εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον, τὸ ὁποῖον ἐφρόντιζε διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ στόλου ἐπὶ τῶν νομίμων λειῶν, καὶ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Οἰκονομίας,

---

241. Βλ. ἀποφ. 103 / 10 Σεπτ 1826 καὶ 105/21 Νοεμ. 1826 (ΕΒΕ, Κατάστ. Γ 9, σ. 238 καὶ 240).

242. Δὲν γνωρίζω ἐὰν τὰ ἰσχύοντα ἐθιμικῶς συνέπιπτον μὲ τὰς διατάξεις περὶ διανομῆς λειῶν, αἱ ὁποῖαι συμπεριελαμβάνοντο εἰς τοὺς κανόνας περὶ ἀσκήσεως τῆς καταδρομῆς τοῦ 1825.

243. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 51.

244. Τὰ *«Κατάστιχα καὶ Πρωτόκολλα»* εἶναι ποικίλης προελεύσεως. Παρεδόθησαν εἰς τὸ τμῆμα χειρογράφων τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης εἴτε ὑπὸ Ὑπουργείων εἴτε ὑπὸ ἰδιωτῶν. Τὸ Ὑπ. Παιδείας, ἐπὶ παραδείγματι, παρέδωσε τὸ Κατάστιχον Γ 4, τὸ Ὑπ. Οἰκονομικῶν τὰ Κατάστιχα Γ 1-2. Ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ὁ βουλευτὴς Νικ. Δρόσος παρέδωσε τὸ Κατάστιχον Γ 5, ὁ Τιμ. Φιλήμων τὸ Κατάστιχον Γ 6 καὶ Γ 34, ὁ ἰατρὸς Ἀνανίας Γαβριηλίδης τὸ Κατάστιχον Γ 31. Ἐκ τῆς βιβλιοθήκης Μαυροκορδάτου - Μπαλτατζῆ προέρχεται τὸ Κατάστιχον Γ 32.

245. Ταῦτα ἀναλυτικῶς εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) *«Προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος. Ἀποφάσεις πενταμελοῦς Ἐπιτροπῆς τόπον ἐπεχούσης Θαλασσίου Δικαστηρίου. Ναύπλιον, 1825 Μάϊ - 1827 Ἀπρ.»* (Γ 9), 2) *«Πρακτικὰ Θαλασσίου Δικαστηρίου. 1827 Ἰούν. - 1828 Φεβρ.»* (Γ 10), 3) *«Κῶδιξ ἀποφάσεων τῆς Προσωρινῆς ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς. Αἴγινα, 1828 Φεβρ. - 1829 Μάϊ.»* (Γ 11), 4) *«Πρωτόκολλον τῶν ἐξερχομένων τῆς Προσωρινῆς ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστ. Ἐπιτροπῆς. Αἴγ. 1829 Μάρτ. - Μάϊ.»* (Γ 12), 5) *«Βιβλίον*

ὑπηρεσίαν ἡ ὁποία εἰσέπραττε τὰ δικαιώματα τοῦ δημοσίου ταμείου[246]. Ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως εἰς περισσότερα τοῦ ἑνὸς ἀντίγραφα δικαιολογεῖ ἀφ' ἑνὸς τὰς διαμαρτυρίας τὰς ὁποίας διετύπωνον κατὰ καιροὺς οἱ λειοδῖκαι διὰ τὸν φόρτον ἐργασίας των[247], ἀφ' ἑτέρου αἰτιολογεῖ τὴν ὕπαρξιν τοιούτων ἀντιγράφων εἰς διαφόρους ἀρχειακὰς συλλογὰς καὶ κυρίως εἰς τὰς ἀποκειμένας εἰς τὰ ΓΑΚ ἑνότητας[248].

Ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποφάσεων γίνεται βάσει τοῦ κώδικος τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης μὲ σιωπηρὰν ὀρθογραφικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κειμένου. Σημειοῦται ὅμως, ὅπου εἶναι δυνατόν, ἡ ἀρχειακὴ ἑνότης εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ἀντίγραφον ἀποφάσεως.

Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἀξίαν τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀποφάτεων, αἱ ὁποῖαι δὲν παρέχουν μόνον ἱστορικὰς εἰδήσεις, ἀλλὰ κυρίως στοιχεῖα διὰ τὴν μελέτην τοῦ ἰσχύοντος τότε ἐθιμικοῦ δικαίου καὶ τοῦ διαμορφουμένου διεθνοῦς. Εἶναι τόσον περιωρισμέναι εἰς τὸν τομέα αὐτὸν αἱ πληροφορίαι μας, ὥστε ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποφάσεων θὰ βοηθήσῃ πολὺ τὸν μελετητὴν τοῦ νεοελληνικοῦ δικαίου.

δεύτερον τῶν Πρακτικῶν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου. Ναύπλιον 1831 Μάϊ. - 1832 Ἀπρ.» (Γ 13), 6) *«Βιβλίον Ἀνεκκλήτων Ἀποφάσεων Εἰρηνοδικείου Σύρας. 1834 Ἰαν. - Δεκ.»* (Γ 14), 7) *«Ἀποφάσεις Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου Ἀνατολικῶν Σποράδων. Βαθὺ Σάμου, 1830 Φεβρ. - Ἰούν.»* (Γ 15), 8) *«Ἀπόφασις Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου Ἀνατολικῶν Σποράδων. Βαθὺ Σάμου, Ἰούνιος 1830»* (Γ 16), 9) *«Πρωτόκολλον ἐξερχομένων ἐγγράφων Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου Ἀνατολικῶν Σποράδων. Βαθὺ Σάμου, 1830 Ἰαν. - Ἰούν.»* (Γ 17), 10) *«Πρακτικὰ Συνεδριάσεων τοῦ κατὰ τὴν Γορτυνίαν καὶ λοιπὰς Διοικήσεις Ἐκτάκτου Στρατοδικείου. 1838 Δεκ. - 1840 Μάρτ.»* (Γ 18), 11) *«Πρωτόκολλον ἐξερχομένων ἐγγράφων τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος (Διαταγμάτων) ἀρ. 1 - 540, 20 Σεπτ. 1829 - 25 Σεπτ. 1831»* (Γ 19).

246. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 60 - 61.

247. Δ. Θεμελῆ - Κατηφόρη, ἔ. ἀ., Μέρος Β', σ. 29.

248. Τὸ μεγαλύτερον μέρος των εὑρίσκεται εἰς τὴν ἑνότητα *«Γενικὴ Γραμματεία»* καὶ *«Θαλάσσιον Δικαστήριον»*.

Ἀριθ. 27

Α΄

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ τρεχαντήρι τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δημητρίου Φάρσα τὴν 17 Φεβρουαρίου 1828, μεταξὺ τοῦ Χριστοδούλου Ματθαίου, κυβερνήτου τῆς ἑλληνικῆς πολεμικῆς γολέτας «Π ε ρ σ ε φ ό ν η ς», ἀποκλειστοῦ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Γεωργίου Δημητρίου Φάρσα, Ποριώτου, πλοιάρχου τρεχαντηρίου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 1106 ἀποκλειστικὸν τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τὸν κυβερνήτην Χριστόδουλον Ματθαίου ἀπὸ 30 τοῦ τελευταίου Νοεμβρίου, διὰ τοῦ ὁποίου διορίζεται νὰ ἀποκλείῃ τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς δοθείσας ἀπὸ τὴν αὐτὴν Γραμματείαν πρὸς αὐτὸν ὁδηγίας περὶ τοῦ τακτικοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ τὰς 30 τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου μηνὸς ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Χριστοδούλου Ματθαίου πρὸς τὸν Κυβερνήτην, ζητοῦντος τὴν κρίσιν τοῦ τρεχαντηρίου τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Φάρσα, καὶ ἄλλην τοῦ αὐτοῦ ἀναφορὰν ἀπὸ 31 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξαιτεῖται ταχεῖαν ἀπόφασιν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ εἰρημένον τρεχαντήρι πράγματα κινδυνεύουν νὰ φθαροῦν,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 13 καὶ 14 τοῦ παρόντος μηνὸς Φεβρουαρίου πρὸς ταύτην τὴν Ἐπιτροπὴν ἀναφορὰς τοῦ ρηθέντος Χριστοδούλου Ματθαίου περὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 14 τοῦ παρόντος μηνὸς Φεβρουαρίου ἔναξιν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τῆς Αἰγίνης, συνοδευομένην μὲ τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὴν ἔγγραφα,

Ἀναγνώσασα τὴν γνώμην τῆς τριμελοῦς ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τοῦ ρηθέντος Διοικητοῦ τῆς Αἰγίνης κατὰ διαταγὴν τοῦ Κυβερνήτου διορισθείσης, διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ ἀφ' οὗ διαθέσῃ εἰς κατάστασιν δικάσεως τὴν προκειμένην διαφορὰν νὰ δώσῃ γνώμην περὶ τούτου,

Ἀκούσασα τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Φάρσα καὶ τὰς ἀντεξεταστικῶς πρὸς τὸν ρηθέντα Χριστόδουλον Ματθαίου γενομένας ἀντικατηγορίας του,

Ἐπειδὴ ὁ ἐγκαλούμενος Γεώργιος Φάρσας ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐν τῷ ἐχθρικῷ λιμένι τοῦ Πειραιῶς σύλληψίν του καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἰδίας του ὁμολογίας, ὅτι ἐβίασε τὸν ἀποκλεισμόν, ἐπάτησε τὰ περὶ τούτου γενόμενα τὴν 18 Φεβρουαρίου καὶ 9 Ἰουνίου 1827 κηρύγματα, καὶ ἐσυλλήφθη φέρων τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς Γεώργιος Φάρσας ἀντικατηγορεῖ ὅτι ἕνας τῶν συγγενῶν καὶ συντρόφων τοῦ ρηθέντος Χριστοδούλου Ματθαίου εἶχε συμφωνήσει προλαβόντως μὲ αὐτὸν νὰ συμπράξῃ εἰς τὴν πάτησιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ νὰ μοιράσουν τὰ κέρδη,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει τὸ τρεχαντήρι τοῦ Γεωργίου Φάρσα νόμιμον καὶ δικαίαν λείαν καὶ ἑπομένως ἀποφασίζει, τόσον αὐτό, ὅσον καὶ αἱ περιεχόμεναι ἐν αὐτῷ πραγματεῖαι καὶ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα,

νὰ πωληθοῦν ἐπὶ δημοπρασίας, κατὰ τὸν τρόπον, καὶ τοὺς τύπους τοὺς περὶ τούτου ὡρισμένους παρὰ τοῦ νόμου. Διατασσομένης δὲ τῆς ἐκτελέσεως, τὸ προϊὸν τῆς πωλήσεως, ὅσον ἀνήκει εἰς τὸν ρηθέντα ἀποκλειστήν, δὲν ἐπιδικάζεται εἰς ὄφελός του, ἕως οὗ κριθῇ καὶ ἀποφασισθῇ ἡ ἀπελθοῦσα παρέμπτωσις τῆς μετὰ τοῦ παραβιαστοῦ τοῦ ἀποκλεισμοῦ συμφωνίας. Ἕως τότε τὸ προϊὸν τοῦτο παρακατατιθέμενον ὅπου ἐγκρίνει ἡ Κυβέρνησις ἀσφαλίζεται, διὰ νὰ ἀποδοθῇ εἰς ὅποιον ἀνήκει.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἑβδόμην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδ. Μάσσων

Ἀριθ. 47
Β'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐμπορικὴν γολέταν «Ἐ λ ε ο ῦ σ α», κυβερνωμένην ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Γεώργιον Χριστόφαν, Αἰνίτην, τὴν 3 Μαρτίου 1828 μεταξὺ τοῦ Χριστοδούλου Ματθαίου κυβερνήτου τῆς ἑλληνικῆς πολεμικῆς γολέτας «Π ε ρ σ ε φ ό ν η ς», ἀποκλειστοῦ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Γεωργίου Χριστόφα, Αἰνίτου, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 1106 ἀποκλειστικὸν ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ἀπὸ τὴν 30 τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Χριστόδουλος Ματθαῖος διορίζεται ν' ἀποκλείῃ τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς, ὁμοίως καὶ τὰς πρὸς αὐτὸν ὁδηγίας τῆς αὐτῆς Γραμματείας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Χριστοδούλου Ματθαίου ἀπὸ τὴν 30 τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου μηνός, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ τὴν κρίσιν τῆς εἰρημένης γολέτας «Ἐ λ ε ο ύ σ η ς», καὶ ἄλλην τοῦ ἰδίου ἀναφορὰν ἀπὸ τὴν 31 τοῦ αὐτοῦ μηνός, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ ταχεῖαν ἀπόφασιν τοῦ ἀνήκοντος Δικαστηρίου ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τὸ φορτίον, συνιστάμενον ἀπὸ σῖτον καὶ ἄλλα εἴδη, κινδυνεύει νὰ φθαρῇ,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀναφορὰς τοῦ αὐτοῦ Χριστοδούλου Ματθαίου πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην περὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου ἀπὸ τὴν 13 καὶ 14 τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς 1828,

---

* *Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11. — Γεν. Γραμμ. φ. 27.*

Ἀναγνώσασα τὴν διεύθυνσιν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τῆς Αἰγίνης ἀπὸ τὴν 14 τοῦ αὐτοῦ Φεβρουαρίου μηνός,

Ἀναγνώσασα τὰς ἐξετάσεις καὶ τὴν γνώμην τῆς τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία κατὰ διαταγὴν τοῦ Κυβερνήτου εἶχε διορισθῆ νὰ διαθέσῃ εἰς κατάστασιν δικάσεως τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν καὶ νὰ δώσῃ γνώμην περὶ αὐτῆς,

Ἀναγνώσασα τὰ πωλητήρια τῆς ρηθείσης γολέτας «Ἐ λ ε ο ύ σ η ς» εἰς ὄνομα τοῦ Γεωργίου Κουλακσίζη καὶ τὸ διαβατήριον ἀπὸ τὴν νῆσον Κέαν ἐκδοθὲν εἰς ὄνομα τοῦ Γεωργίου Κουλακσίζη πρὸς τὸν Γεώργιον Χριστόφαν,

Ἀκούσασα τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας τοῦ Γεωργίου Χριστόφα, εἰς τὰς ὁποίας αὐτὸς φαίνεται ὡς ἰδιοκτήτης ἑνὸς τρίτου μεριδίου εἰς τὴν γολέταν «Ἐ λ ε ο ῦ σ α ν», καὶ τὰς ἀντεξεταστικῶς γενομένας ἀπολογίας τοῦ ἐνάγοντος Χριστοδούλου Ματθαίου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου περιέχουσαν τὰ ἀκόλουθα:

«Ὁ Γεώργιος Χριστόφας, Αἰνίτης, πλοίαρχος τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ἐ λ ε ο ύ σ η ς» ἐσυλλήφθη τὴν 23 Ἰανουαρίου εἰς τὸν Φαληρέα, ὡς μετακομίζων τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἐλθὼν ἀπὸ Σύραν εἰς Αἴγιναν, ἄρραξεν, ὡς λέγει, εἰς τὴν Κολόναν ταύτης τῆς νήσου καὶ ἐκεῖ οἱ ναῦταί του, οἵτινες ἦσαν καὶ φορτωταί, τὸν ἐβίασαν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ διὰ τὸν Φαληρέα.

Ἄρραξε τῷ ὄντι εἰς τὴν Κολόναν; ἐβιάσθη ἀπὸ τοὺς ναύτας του νὰ πλεύσῃ εἰς τὸν Φαληρέα; Τὸ πρῶτον βεβαιώνεται ἀπὸ ἕνα πρὸς τὸν Κυβερνήτην γράμμα, τὸ ὁποῖον διαβὰς ἀπὸ τὴν Κέαν ἔλαβε καὶ ἔφερεν εἰς Αἴγιναν. Τὸ δεύτερον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ ἀντεξεταστικῶς, διότι οἱ ναῦται, ἀπὸ τοὺς ὁποίους λέγει ὅτι ἐβιάσθη, ἔφυγαν εἰς τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως τῆς «Ἐ λ ε ο ύ σ η ς» καὶ αὐτομόλησαν πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Εἰς τοιαύτην συγκαιρίαν τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἀποφασίζουν κατ' ἔλλειψιν καὶ τὸ βάρος τῶν ὑποψιῶν πίπτει εἰς τὸ μὴ συνεμφανιζόμενον μέρος, τὸ ὁποῖον ὡς φυγόδικον γίνεται εὐλόγως ὕποπτον.

» Ἀλλ' ὁ δικαστικὸς οὗτος τύπος εἶναι ἀρά γε δεκτέος ἐνώπιον δικαστικῆς λειῶν ἐπιτροπῆς; Τινὲς τῶν νομικῶν δὲν τὸν κρίνουν οἰκεῖον τοιούτου διοικητικοῦ κριτηρίου. Καὶ ἀναμφιβόλως ὅταν ἓν ἀπὸ τὰ διαφερόμενα μέρη εἶναι ξένον, καὶ ἑπομένως δὲν ὑπόκειται εἰς τοὺς καθεστῶτας πολιτικοὺς νόμους, οἱ τύποι τούτων εὐλόγως δὲν ἐφαρμόζονται. Ἀλλ' ὅταν καὶ τὰ δύο μέρη εἶναι πολῖται, διαφέρει.

» Ἔπειτα συμβουλευόμενοι τὰς περιστάσεις, ὅσαι ἠμποροῦν νὰ συντελέσουν εἰς ἀκριβεστέραν διάγνωσιν τῆς ἀληθείας, εὑρίσκομεν: 1ον Ὅτι εἰς τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως οἱ μὲν ναῦται, συναισθανόμενοι τὸ ἔγκλημά των, αὐτομόλησαν πρὸς τοὺς ἐχθρούς· ὁ δὲ πλοίαρχος τῆς «Ἐ λ ε ο ύ σ η ς» παρέμεινεν ἥσυχος. Ἀνίσως ἡ συνείδησίς του τὸν ἤλεγχε καὶ αὐτόν, ἦταν φυσικὸν νὰ συμφύγῃ ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά των. Ἡ ζημία τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὸν χαμὸν τῆς γολέτας του, τῆς ὁποίας ἔχει τὸ ἓν τρίτον, δὲν εἶναι μεγαλυτέρα ἂν ὄχι μικροτέρα ἀπὸ τὴν ἐκείνων. 2ον Τὸ μετὰ τῶν φορτωτῶν ναυλωτικὸν τοῦ Χριστόφα βεβαιώνει, ὅτι αὐτὸς κανένα συμφέρον δὲν εἶχεν εἰς τὴν ἀκριβωτέραν ἢ εὐθηνοτέραν πώλησιν τοῦ φορτίου. Ὁποῖα κέρδη καὶ ἂν ἔκαμαν ἐκεῖνοι, ὁ ναῦλός του ἦταν συμφωνημένος, καὶ οὔτε περισσότερα τῆς συμφωνίας ἠμποροῦσε νὰ ἐλπίσῃ, οὔτε ὀλιγώτερα νὰ φοβηθῇ.

Τί λοιπὸν ἠδύνατο νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς; Τί ἄλλο πιθανώτερον παρὰ τὴν βίαν.

» Εἶναι ἀληθινόν, ὅτι τὸ προτεινόμενον ναυλωτικὸν δὲν εὑρέθη εἰς τὰ χαρτία τοῦ συλληφθέντος· ἀλλὰ τίνος εἶναι τὸ σφάλμα; Ἀναμφιβόλως τοῦ ἀντιδίκου του, ὅστις ἐχρεώστει νὰ τὰ σφραγίσῃ παρόντος τοῦ κατασχεθέντος πλοιάρχου καὶ μὲ τὴν σφραγῖδα του, εἰς τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως. Ἐπειδὴ ἐπάτησε τοὺς θετικοὺς καὶ ὡρισμένους παρὰ τῶν νόμων τῆς καταγωγῆς κανόνας, πᾶσα ἔλλειψις χαρτίου πίπτει εἰς βάρος του. Εἶναι μάλιστα ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι ὅταν ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἐζήτησεν ταῦτα τὰ χαρτία, ἔφερε μόνον ἓν μέρος, βεβαιώνων, ὅτι δὲν ηὗρε περισσότερα εἰς τὴν «Ἐ λ ε ο ῦ σ α ν» καὶ ἔπειτα ἐπαρουσίασε καὶ ἄλλα μετ' ὀλίγον. Ἔπειτα ὅλαι αἱ ὁμολογίαι τοῦ συλληφθέντος ἐφάνησαν ἁπλαστοι καὶ φυσικαί.

» Ταῦτα κρίνω περὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν φορτωτῶν καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ συμπερασμοί, τοὺς ὁποίους ὁ νόμος παραδίδει εἰς τὰ φῶτα καὶ τὴν φρόνησιν τῶν δικαστῶν, καὶ ὅταν οὗτοι τοὺς κρίνουν δ υ ν α τ ο ύ ς, ἀ κ ρ ι β ε ῖ ς κ α ὶ ὁ μ ο φ ω ν ο ῦ ν τ α ς, τοὺς ἀποδέχονται ὡς ἀποδείξεις. Ἀπὸ ταῦτα ἐξάγω, ὅτι ἐνόσῳ δὲν ἀναιρεθοῦν, δὲν βλέπω πῶς ἠμπορεῖ νὰ καταδικασθῇ τὸ πλοῖον τοῦ συλληφθέντος Χριστόφα· ὅσον διὰ τὸ φορτίον ὑπόκειται εἰς καταδίκην ἀναντίρρητον».

Ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος Χριστόφας, Αἰνίτης, προβάλλει εἰς τὴν ἀπολογίαν του καὶ ἐπιμένει εἰς ὅλας τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας του, ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν μετοχὴν ἢ ἄμεσον ἢ ἔμμεσον εἰς τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον κατεσχέθη εἰς τὴν γολέταν «Ἐ λ ε ο ῦ σ α ν», καὶ βεβαιώνει ὅτι ἦτον ναυλωμένος ἀπὸ τοὺς φορτωτὰς ἀπὸ Σύραν εἰς Αἴγιναν, καὶ ὅτι τὸ συμφωνητικὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἠμποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς προτάσεώς του ἀφῃρέθη ἀπὸ τὸν ἀποκλειστήν,

Ἐπειδὴ ὁ ἀποκλειστὴς Χριστόδουλος Ματθαῖος εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κατασχεθείσης γολετίνας δὲν ἐσφράγισε κατὰ τοὺς ἐννόμους τύπους τὰ ἔγγραφα τοῦ κατασχεθέντος πλοίου, καὶ ἐπομένως ἡ ἁπλῆ ἀναίρεσις τῆς ὑπάρξεως τοῦ ναυλωτικοῦ γενομένη ἐκ μέρους τοῦ ἀποκλειστοῦ δὲν εἶναι δεκτή,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς Γεώργιος Χριστόφας, τόσον εἰς τὴν ἐξέτασιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καθυποβληθῇ ἀπὸ τὸν ἀποκλειστήν, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἐνόρκους του ὁμολογίας ἔμπροσθεν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, διαμαρτύρεται λέγων, ὅτι οἱ ναῦται τὸν ἐβίασαν καὶ ἕνας ἁρπάσας τὸ πηδάλιον, ἄλλοι ἀνοίξαντες τὰ πανιὰ ὡδήγησαν τὸ πλοῖον εἰς τὸν Φαληρέα, καὶ ὅτι δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸ βίαιον ἐπιχείρημά των,

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν στιγμὴν τῆς κατασχέσεως, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ φορτίου ἔφυγαν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ὁ δὲ πλοίαρχος Γ. Χριστόφας ἔμεινεν εἰς τὸ πλοῖόν του,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, ἐπιστήσασα τὴν προσοχήν της εἰς τὴν ἀκριβῆ ἀπ' ἀρχῆς τῆς κατασχέσεως μέχρι τοῦ τέλους τῆς διαδικασίας συνέπειαν τῶν ἐξομολογιῶν τοῦ πλοιάρχου Γ. Χριστόφα, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις αἱ ὁποῖαι συνέχονται μὲ τὴν κρισολογίαν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως,

Ἀποφασίζει:

Ἡ ἑλληνικὴ ἐμπορικὴ γολέτα «Ἐ λ ε ο ῦ σ α» μὲ ὅλην της τὴν ἀποσκευὴν νὰ ἀπολυθῇ, αἱ δὲ περιεχόμεναι εἰς αὐτὴν πραγματεῖαι καὶ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα

ἀνήκοντα εἰς τοὺς φορτωτὰς νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν τρόπον καὶ τοὺς τύπους τοὺς περὶ τούτου ὡρισμένους παρὰ τοῦ νόμου. Διατασσομένης δὲ τῆς ἐκτελέσεως, τὸ προϊὸν τῆς πωλήσεως, ὅσον ἀνήκει εἰς τὸν ἀποκλειστὴν Χριστόδουλον Ματθαῖον, δὲν ἐκδικάζεται εἰς ὄφελός του ἕως οὗ κριθῇ καὶ ἀποφασισθῇ ἡ ἐπελθοῦσα παρέμπτωσις τῆς κατηγορίας, τὴν ὁποίαν ὁ Γεώργιος Φάρσας, Ποριώτης, ἐπέφερε κατ' αὐτοῦ, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ ρηθεὶς ἀποκλειστὴς ἐνέχεται εἰς μίαν συμφωνίαν τοῦ νὰ συμπράξῃ μετὰ τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Φάρσα εἰς τὴν καταπάτησιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς. Ἕως τότε τὸ προϊὸν τοῦτο, παρακατατιθέμενον ὅπου ἐγκρίνει ἡ Κυβέρνησις, ἀσφαλίζεται διὰ νὰ ἀποδοθῇ εἰς ὅποιον ἀνήκει.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν τρίτην Μαρτίου τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ εἰκοστῷ ὀγδόῳ ἔτει. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 46
Γ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ πλοιάριον κσὶ φορτίον τοῦ Δημητρίου Καλαμάρα, Αἰγινήτου, τὴν 3 Μαρτίου 1828, μεταξὺ τοῦ Δημητρίου Λέκα παρουσιαζομένου ὡς ἐνάγοντος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Δημητρίου Καλαμάρα πλοιάρχου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 182 ἀπὸ τὴν 21 Ἰανουαρίου 1828 ἔγγραφον τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τῶν Δερβενοχωρίων καὶ Σαλαμῖνος πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει, ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν εἰς Ἐλευσῖνα εὑρισκομένων στρατιωτικῶν σωμάτων, πληροφορηθέντες ὅτι πλοιάρια φέρουν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τροφάς, ἔστειλαν εἰς τὰ ἐκεῖ παράλια τὸν Σταμάτην καὶ Μῆτρον μὲ μερικοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι κατέσχον τὸ πλοιάριον τοῦ Δημητρίου Καλαμάρα,

Ἀναγνώσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 150 ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1828 ἔγγραφον τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης, διὰ τοῦ ὁποίου παραπέμπεται ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἔμπροσθεν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης,

Ἀναγνώσασα δύο ἔγγραφα ἐξομολογήσεων τοῦ Δημητρίου Καλαμάρα καὶ Παναγιώτου Μαρτῆ, αἱ ὁποῖαι εἶχον ληφθῆ ἀπὸ τὸ Διοικητήριον τῆς Αἰγίνης καὶ σταλῆ εἰς τὸ παῦσαν Θαλάσσιον Δικαστήριον,

---

* *Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.—Γεν. Γραμμ. φ. 27.*

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Λέκα πρὸς τὸ ρηθὲν Θαλάσσιον Δικαστήριον, διὰ τῆς ὁποίας κατηγορεῖ τὸν Δημήτριον Καλαμάραν, ὡς κατασχεθέντα εἰς τοὺς Τρεῖς Πύργους τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾧ ἐπωλοῦσε σῖτον εἰς τοὺς ἐχθρούς· καὶ ἄλλην ἀναφορὰν τοῦ ἰδίου ἀπὸ 8 τοῦ αὐτοῦ μηνός, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναιρῶν κατὰ μέρος τὴν προτέραν του κατηγορίαν λέγει, ὅτι ὁ γραμματεύς του δὲν ἐννόησε καλῶς καὶ ἀντὶ νὰ γράψῃ ὅτι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν κατεσχέθη ὁ Καλαμάρας, ἐκοιμᾶτο, ἔγραψεν ὅτι ἐπωλοῦσε σῖτον εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἀναγνώσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου ἐνόρκους ὁμολογίας 1ον τοῦ Δημητρίου Καλαμάρα πλοιάρχου, ἀπὸ τὴν 28 Ἰανουαρίου 1828, 2ον τοῦ Παναγιώτου Μαρτῆ, ναύτου καὶ συντρόφου εἰς τὸ φορτίον τοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ τὴν 30 τοῦ αὐτοῦ μηνός, 3ον τριῶν στρατιωτῶν, Σταμάτη Ἀλβανέζου, Κωνσταντίνου Ἀγάπη καὶ Μήτρου Ξηροταγάρα ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Δημητρίου Λέκα, καὶ συντρόφων εἰς τὴν κατάσχεσιν τοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ τὴν 31 τοῦ αὐτοῦ μηνός, 4ον τοῦ Σωτήρα Γεωργίου, Ἀμπελακιώτου, καὶ Πέτρου Κρανιδιώτου, πλοιάρχων δύο πλοιαρίων, τὰ ὁποῖα μετέφερον τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι συνέλαβον τὸ πλοιάριον τοῦ Καλαμάρα, ἀπὸ τὴν 4 Φεβρουαρίου 1828,

Ἀναγνώσασα τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τοῦ Πέτρου Κρανιδιώτου εἰς τὴν ὁποίαν ἐρωτηθείς: «ἐπῆραν γρόσια οἱ στρατιῶται ἀπὸ τοὺς κατασχεθέντας;» ἀπεκρίθη, «ὄχι, διότι τὴν ὥραν ὅπου ἔφεραν εἰς τὸ πλοιάριόν μου τὸν Καλαμάραν, αὐτός, ἐπειδὴ μὲ ἐγνώριζε, κρυφίως μὲ ἔδωσε περίπου τετρακόσια δέκα ἓξ γρόσια διὰ νὰ τὰ φυλάξω, καθὼς καὶ τὰ ἐφύλαξα καὶ τὰ ἔχω εἰς χεῖράς μου»,

Ἀναγνώσασα μίαν ἀπολογίαν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τοὺς Δημήτριον Καλαμάραν καὶ Παναγιώτην Μαρτῆν, Αἰγινήτας, ἀπὸ τὴν 9 Φεβρουαρίου καὶ ἄλλην ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Λέκα πρὸς ἀπόκρισιν τῆς ἀπολογίας τῶν ἐναγομένων,

Ἀκούσασα τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας ἐξ ἑνὸς μέρους τοῦ Δήμου Μπαλῆ, γαμβροῦ τοῦ Δημητρίου Λέκα, καὶ τοῦ Δημητρίου Ξηροταγάρα, ἀμφοτέρων στρατιωτῶν καὶ συμμετόχων τῆς κατασχέσεως καὶ ἐξ ἄλλου μέρους τὰς τοῦ Δημητρίου Καλαμάρα καὶ Παναγιώτου Μαρτῆ,

Ἀκούσασα καὶ τὰς ἀντεξεταστικῶς πρὸς τοὺς κατασχόντας γενομένας ἀντικατηγορίας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα:

«Ὁ Δημήτριος Καλαμάρας, Αἰγινήτης, κύριος τρεχαντηρίου, ἐφόρτωσε τὴν 2 Ἰανουαρίου εἰς Σύραν τὸ πλοιάριόν του σιτάρι καὶ μὲ τακτικὸν διαβατήριον ἦλθεν εἰς Αἴγιναν, ὅπου ἐπώλησε μέρους τοῦ φορτίου του· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τιμὴ ἦτον πεσμένη, τὴν 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μετέβη πάλιν μὲ τακτικὸν διαβατήριον εἰς τὸν τοῖχον τῶν Μεγάρων, ἐπώλησε καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὀλίγον σιτάρι, καὶ ἔπειτα ἔπλευσε διὰ τὰ ἐν Σαλαμῖνι Ἀμπελάκια· πληροφορηθεὶς δέ, ὡς λέγει, ἀπό τινας ἁλιεῖς, τοὺς ὁποίους ἀπήντησε παρὰ τὸν λιμένα ταύτης τῆς πόλεως, ὅτι πολλὰ πλοιάρια ἐλθόντα προσφάτως μὲ σιτάρια, ἔκαμαν νὰ πέσῃ ἡ τιμή των, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του διὰ νὰ ἐπι-

στρέψῃ εἰς Αἴγιναν· ἀλλ' ἐναντίος ἄνεμος τὸν ἔσπρωξε τὴν 20 Ἰανουαρίου εἰς ἓν νησίδιον μεταξὺ Τριῶν Πύργων καὶ Ἁγίου Κοσμᾶ.

» Οἱ ἐνάγοντες τὸν κατηγοροῦν, ὅτι ἐπῆγε νὰ πωλήσῃ τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς· ποίαν ὅμως ἀπόδειξιν φέρουν; Ὅτι τὸν ηὗραν πλησίον τῆς κατεχομένης ἀπὸ τοὺς Τούρκους στεριᾶς· ἀλλ' ἐναντίοι ἄνεμοι ἠμποροῦσαν νὰ τὸν ρίψουν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν στεριάν· ὅμως διὰ τοῦτο δὲν ἐγίνετο βέβαια ἔνοχος· ἐπιφέρουν, ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτον γαλήνη ἄκρα, καὶ αὐτοί, διὰ νὰ ὑπάγουν πρὸς τοὺς Τρεῖς Πύργους, ἐμετεχειρίσθησαν τὰ κωπία· ἀλλ' ὁ Καλαμάρας εἶχε πλεύσει τὴν ἡμέραν· ἔπειτα τὴν μαρτυρίαν ταύτην δίδουν αὐτοὶ οἱ κατασχεταὶ ἢ οἱ σύντροφοί των. Τέλος καταφεύγουν εἴς τινα ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Καλαμάρας, ὅτι ἐπήγαινε νὰ πωλήσῃ σιτάρι εἰς τοὺς ἐχθρούς· ὅμως ἔπειτα ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι ἐνόρκως, ὅτι τὸν ἐβίασαν αὐτοὶ εἰς ταύτην τὴν ὁμολογίαν μὲ φοβερισμοὺς καὶ δαρμούς.

» Ἂν ὁ συλληφθεὶς εἶχε σκοπὸν νὰ μετακομίσῃ τροφὰς εἰς τοὺς Τούρκους, ἦτον φυσικώτερον νὰ διευθυνθῇ ἀμέσως ἀπὸ Σύραν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὅπου καὶ τὸ φόρτωμά του ἐπωλοῦσε διὰ μιᾶς καὶ κέρδος ἤλπιζε περισσότερον· ἀλλ' αὐτὸς καὶ ἀγοραστὰς ἢ τιμὴν μὴ εὑρίσκων, ἔτρεχεν ἀπ' ἕνα λιμένα εἰς ἄλλον, καὶ ἐπροτιμοῦσε νὰ τὸ πωλῇ λιανικῶς, χάνων καὶ καιρὸν καὶ κόπους.

» Οἱ κατασχόντες αὐτοὺς λέγουν, ὅτι καὶ ἂν εἶχε διαβατήριον διὰ τὰ Μέγαρα, ἦτον οἰκονομικὸν διὰ νὰ ἀποσκεπάσῃ τὴν μετὰ τῶν ἐχθρῶν κοινωνίαν του· ἀλλὰ πάλιν ἐρωτῶ: Διατί νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Σύραν εἰς Αἴγιναν καὶ νὰ μὴ πλεύσῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἀττικήν; Ἔπειτα ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς του ἕως τὸν τῆς συλλήψεως ἐπέρασαν ἓξ ἡμέραι· ποῦ διέτριβεν εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο διάστημα; Τέλος φέρει καὶ μάρτυρα τὸν Αἰγινήτην Μαρκέλλον, ὅστις τὸν εἶδεν εἰς τὰ Μέγαρα· εἰς πίστωσιν μάλιστα λέγει, ὅτι τοῦ ἄλλαξε τέσσαρας λίρας στερλίνας· καὶ αὐταὶ αἱ ἴδιαι λίραι εὑρίσκονται ἔξαφνα εἰς χεῖρας τοῦ πλοιάρχου τῶν κατασχετῶν, ὅστις ὁμολογεῖ ὅτι τὰς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ρηθέντα Καλαμάραν εἰς τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως.

» Ἄξιον παρατηρήσεως νομίζω, ὅτι αἱ ὁμολογίαι τοῦ συλληφθέντος εἶναι φυσικαί, πιθαναὶ καὶ ὁμοφωνοῦσαι· οἱ δὲ κατασχόντες αὐτὸν ἔπεσαν εἰς ἀρκετὰς ἀντιφάσεις· ὁ ἐνάγων Λέκας μάλιστα εἰς μὲν τὴν ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου ἀναφοράν του λέγει, ὅτι οἱ στρατιῶταί του συνέλαβον τὸν Καλαμάραν μέλλοντα νὰ πωλήσῃ τὸ σιτάρι εἰς τοὺς Τούρκους· εἰς ἄλλην δὲ τῆς ἀκολούθου ἡμέρας, ἀλλάσσων σύστημα κατηγορίας, βεβαιώνει ὅτι τὸν ηὗραν κοιμώμενον.

» Ὁ τρόπος μάλιστα τῶν κατασχετῶν εἶναι ἐναντίος πάσης εὐταξίας καὶ λῃστρικός· τὴν σύλληψιν τοῦ τρεχαντηρίου τὴν διαδέχονται βίαι· μετ' αὐτὰς σύρουν τὸ πλοιάριον εἰς ἓν ἔρημον ἀκρωτήριον καὶ τὸ λεηλατοῦν· ἄλλο ἀκόμη χειρότερον, ὀλίγον μέρος τοῦ φορτώματος, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει, τὸ μεταφέρουν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λιμένα τῆς καθέδρας τῆς Κυβερνήσεως τὸ διαρπάζουν ὁμοῦ μὲ τὰ πανία, κωπία κ.λπ.

» Ὅλα ταῦτα ἔπραξαν, χωρὶς νὰ ἔχουν οὐδὲ νόμιμον ἐξουσίαν εἰς καταγωγήν· ἄδεια καταδρομῆς ἢ ἀποκλεισμοῦ δὲν ἠμποροῦσε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν νὰ δοθῇ, εἰμὴ ἀπὸ τὴν Γραμματείαν τῶν Ναυτικῶν· ἀλλ' ἡ τῶν κατασχετῶν τοῦ Καλαμάρα ἦτον ἁπλῆ διαταγὴ πολεμικῶν ἀξιωματικῶν, καὶ τούτων τῆς ξηρᾶς.

» Ἀλλὰ διὰ νὰ τελειώσω τὸν λόγον, εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἐγκαλοῦντος καὶ τακτικὸν δικαίωμα ἀγωγῆς, ἂν ἔχῃ, νὰ ἀποδείξῃ τὴν κατηγορίαν· ἀλλέως πίπτει αὐτὴ ἀφ' ἑαυτῆς· ὁ νόμος ἀπαιτεῖ μάλιστα ἀποδείξεις δικαστικὰς καὶ ὄχι κοινάς· ὑποψίαι δὲ ἁπλαῖ δὲν ἔχουν καμμίαν χώραν· ποίαν λοιπὸν ἀπόδειξιν φέρει ἐδῶ τὸ ἐνάγον μέρος; Μόνην τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν καὶ ἀναιρεθεῖσαν, ὅτι δηλαδὴ ηὗραν τὸν Καλαμάραν πλησίον τῆς Ἀττικῆς ἀραγμένον καὶ κοιμώμενον μετὰ τῶν συντρόφων του ἐπὶ τοῦ τρεχαντηρίου. Τοῦτο μάλιστα ὑποθέτει ἀθῳότητα μᾶλλον· ἂν ἴσως ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Τούρκους, ἦτον φυσικὸν νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός, διὰ νὰ τοὺς πωλήσῃ τὰς τροφάς του, πρὶν τὸν καταλάβῃ ἡ ἡμέρα καὶ φωραθῇ.

» Ἀπὸ ταῦτα ἐξάγω, ὅτι ὁ μὲν Καλαμάρας ν' ἀπολυθῇ μὲ τὸ τρεχαντήρι του, τὸ δὲ ἐνάγον μέρος νὰ καταδικασθῇ εἰς τὸ νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ ὅσα τοῦ ἥρπασεν ἢ εἰς πλήρη ἀποζημίωσιν».

Ἐπειδὴ ὁ ἐγκαλούμενος Δημήτριος Καλαμάρας μεταφέρων σῖτον ἀπὸ Σύραν εἰς Αἴγιναν, ὅπου ἐπώλησεν ἓν μέρος τοῦ φορτίου του καὶ ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὸν τοῖχον τῶν Μεγάρων, ὅπου ἐπώλησεν ἀκόμη ἓν μέρος τοῦ ἐναπολειφθέντος φορτίου του, καὶ ἐκεῖθεν διευθυνόμενος εἰς Ἀμπελάκια τῆς Σαλαμῖνος διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν πώλησιν μὲ καλλιτέραν τιμήν, καὶ πληροφορηθεὶς καθ' ὁδόν, ὅτι ἐκεῖ ἡ τιμὴ τοῦ σίτου εἶναι κατεβασμένη διὰ τὴν συρροὴν καὶ ἄλλων πωλητῶν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Αἴγιναν, καὶ ἀπαντήσας ἐναντίον ἄνεμον ἠναγκάσθη τὴν 20 Ἰανουαρίου ν' ἀράξῃ εἰς ἓν ξηρονήσιον ἄντικρυ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ τῶν Τριῶν Πύργων καὶ Ἁγίου Κοσμᾶ, ἕως ὅτου νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἀέρα τοῦ κόλπου καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ καταπατήσῃ τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ νὰ μεταφέρῃ τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὁ ἴδιος Καλαμάρας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ὡμολόγησαν, ὅταν κατεσχέθησαν, ὅτι εἶχον σκοπὸν νὰ πωλήσωσι τὸ φορτίον των εἰς τοὺς ἐχθρούς, εἶναι ὅλως διόλου ἀπαράδεκτος μὲ τὸ νὰ ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι κατασχόντες εἰς τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας των, ὅτι ἐβίασαν τοὺς κατασχεθέντας μὲ ἀπειλὰς καὶ δαρμοὺς εἰς μίαν τοιαύτην ὁμολογίαν,

Καὶ ἐπειδὴ οἱ κατασχόντες, κατὰ τὰς ἰδίας των ὁμολογίας, μετέφερον τὸ πλοιάριον τοῦ Καλαμάρα εἰς ἓν ἔρημον ἀκρωτήριον τῆς Σαλαμῖνος καὶ ἐκεῖ ἥρπασαν περισσότερον μέρος τοῦ φορτίου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον εἰς τὸν λιμένα τῆς Αἰγίνης,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει ν' ἀπολυθῇ τὸ πλοιάριον τοῦ Δημητρίου Καλαμάρα, ὁ δὲ Δημήτριος Λέκας, παρουσιασθεὶς ὡς ἐνάγων εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ρηθέντα Καλαμάραν ὅσα πράγματα ἥρπαχθησαν ἀπὸ τὸ πλοιάριον μετὰ τὴν κατάσχεσιν, συνιστάμενα εἰς σῖτον καὶ ἄλλην ἐπισκευὴν τοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου, κατὰ τὸν παρουσιασθέντα κατάλογον· ὅσα δὲ ἐχάθησαν ἢ ἐχειροτέρευσαν, διὰ ταῦτα νὰ πληρώσῃ τὴν πλήρη ἀποζημίωσίν του, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν δοκίμων· καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου ὁ ἐγγυητὴς αὐτοῦ Σαράντης Κατζανδρῆς νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὰ αὐτά· ὁ δὲ πλοίαρχος Πέτρος Κρανιδιώτης ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ρηθέντα Καλαμάραν τετρακόσια εἴκοσι τρία γρόσια καὶ δέκα παράδες, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν ὡς παρακαταθήκην τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν τρίτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 50
Δ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονικὴν ἐμπορικὴν γολέταν «Ἐ λ π ί δ α» τοῦ πλοιάρχου Βασιλείου Τρανάκα τὴν 7 Μαρτίου 1828, μεταξὺ τῶν Παναγῆ Ἰγγλέση, Γεωργίου Πτολεμαίου, Παναγῆ Ἀναγνώστου καὶ Σταμάτη Μωραΐτη, προσωποποιούντων ἐπιτροπικῶς τοὺς Στρατηγοὺς Νικόλαον Κριεζώτην καὶ Βάσσον Μαυροβουνιώτην ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Ἰονίου πλοιάρχου Βασιλείου Τρανάκα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1828 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνομένην ἐκ Στουρονησίων ἀναφορὰν τοῦ Νικολάου Κριεζώτου καὶ Βάσσου Μαυροβουνιώτου, διὰ τῆς ὁποίας κατηγοροῦντες τὸν πλοίαρχον Βασίλειον Τρανάκα, τὸν ὁποῖον κατέσχον εἰς Βαθονήσια ὡς παραβιαστὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Εὐρίπου καὶ φέροντα τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς, ζητοῦν τὴν κρίσιν τῆς ἰονίας γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς» καὶ ὅλου τοῦ φορτίου της,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπιτροπικὸν ἔγγραφον τῶν ρηθέντων Κριεζώτη καὶ Βάσσου Μαυροβουνιώτη, διὰ τοῦ ὁποίου συνιστῶσι διὰ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ὡς ἰδίους των ἐπιτρόπους τοὺς ρηθέντας Παναγῆν Ἰγγλέσην, Γεώργιον Πτολεμαῖον, Παναγιώτην Ἀναγνώστου καὶ Σταμάτην Μωραΐτην,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1828 ἔγγραφον τοῦ Ἀναστασίου Ἀναγνώστου Λιδωρίκη διὰ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐγγυᾶται τοὺς ἐνάγοντας,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 16 καὶ 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀναφορὰς τῶν ρηθέντων ἐναγόντων διὰ τῶν ὁποίων αὐτοί, ἐκθέτοντες τὰ περιστατικὰ καὶ τὰς αἰτίας τῆς κατασχέσεως τῆς ρηθείσης γολέτας καὶ ἐξάγοντες ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ δρόμου της τὴν παραβίασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Εὐρίπου καὶ τὴν μετακόμισιν τροφῶν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ζητοῦν τὴν δήμευσιν αὐτῆς καὶ ὅλου τοῦ φορτίου της,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11. — Κ 23 α.

Ἀναγνώσασα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς ἰονίας γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς»: 1ον τὸ ναυτιλιακὸν ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1828, 2ον τὸ ναυτολόγιον τῆς αὐτῆς μηνολογίας, 3ον τὴν δήλωσιν τοῦ φορτίου ἀπὸ τὰς 17 τοῦ αὐτοῦ μηνός,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου καὶ 14, 18, 20 καὶ 25 τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς ἀπολογίας τοῦ πλοιάρχου Βασιλείου Τρανάκα, διὰ τῶν ὁποίων, ἀναιρῶν τὰς κατηγορίας τῶν ἐναγόντων καὶ δοκιμάζων τὴν ἀπόδειξιν τοῦ διάπλου του ἀπὸ Τῆνον εἰς Σκόπελον, διαμαρτύρεται κατὰ τῶν κατασχόντων τὸ πλοῖόν του, ὡς αἰτίων πολλῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων τὰς ὁποίας ἔπαθε μετὰ τὴν κατάσχεσιν, ἀπαιτῶν τὴν ἀπόλυσιν τῆς γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς» καὶ τοῦ φορτίου της, καθὼς καὶ τὰς ἀποζημιώσεις του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου ἡμερολόγιον τοῦ πλοιάρχου Βασιλείου Τρανάκα,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου περιστατικὴν περιγραφὴν τῶν ὅσων συνέβησαν κατὰ τὴν κατάσχεσιν τῆς γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς» παρρησιασθεῖσαν κατὰ ζήτησιν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ Λούκα, τότε διευθύνοντα τὴν ἐκστρατείαν τῆς Εὐρίπου,

Ἀκούσασα τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας: 1ον τοῦ πλοιάρχου Βασιλείου Τρανάκα τὴν 13 Φεβρουαρίου, 2ον τοῦ Νικολάου Σταυροπούλου, ναύτου τῆς γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς», τὴν 13 καὶ 21 τοῦ αὐτοῦ μηνός, 3ον τοῦ Νικολάου Κοκκινάκη, ναύτου τῆς «Ἐ λ π ί δ ο ς», τὴν 13 τοῦ αὐτοῦ μηνός, 4ον τοῦ Νικολάου Μαυρομμάτη, ναύτου τῆς γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς» τὴν 16 καὶ 21 τοῦ ἰδίου μηνός, 5ον τοῦ Γεωργίου Ἀντίπα, ναύτου τῆς γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς», τὴν 13 τοῦ αὐτοῦ μηνός, 6ον τοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γολέτας ἐπιβάτου Τριανταφύλλου Γεωργιάδου τὴν 14 καὶ 21 τοῦ αὐτοῦ μηνός, 7ον τοῦ Νικολάου Ἀγγελῆ, πλοιάρχου ἑνὸς ἑλληνικοῦ μαρτήγου εὑρεθέντος εἰς τὰ Βαθονήσια κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κατασχέσεως τῆς γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς» καθὼς καὶ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Σταμάτη Ἀστέρη, πλοιάρχου τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Γ α λ α τ ε ί α ς», τότε ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Κριεζώτου καὶ Βάσσου καὶ συνεργήσαντος εἰς τὴν κατάσχεσιν τῆς εἰρημένης γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς»,

Ἀκούσασα τὰς ἀντεξεταστικῶς γενομένας καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κατηγορίας καὶ ἀπολογίας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 24 τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς ἀναφορὰν τῶν δοκίμων, οἱ ὁποῖοι συνάγουν ἀταξίαν καὶ ἀντίφασιν εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς ρηθείσης γολέτας «Ἐ λ π ί δ ο ς», τόσον εἰς τὴν σημείωσιν τῶν ἀνέμων, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα περιστατικὰ τοῦ διάπλου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ α΄ Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τῶν δοκίμων τῶν διορισθέντων νὰ ἐξετάσωσι τὰς ἀποζημιώσεις τῶν κατασχεθέντων,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπάντησιν τοῦ πλοιάρχου Βασιλείου Τρανάκα εἰς τὴν γνώμην τῶν δοκίμων,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτου διορισθέντος Συνέδρου περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα:

«Ὁ Βασίλειος Τρανάκας, Ἰόνιος, πλοίαρχος τῆς ἰονίας γολέτας ὀνομαζομένης «Ἐ λ π ί δ ο ς», ἀνεχώρησε τὴν 21 Ἰανουαρίου ἀπὸ τὴν Τῆνον διὰ τὴν Σκόπελον, ὡς φέρουν τὰ ἔγγραφά του, καὶ συνελήφθη τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὸν Ἐρετρια-

κὸν κόλπον περὶ τὰ Στουρονήσια ἀπὸ τὸν Ἠλίαν, πλοίαρχον ἑνὸς μιστίκου, καὶ τὸν Σταμάτην Ἀστέρην, πλοίαρχον τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Γ α λ α τ ε ί α ς»· τὰ δύο ταῦτα πλοῖα συνώδευαν τὴν κατὰ τῆς Εὐρίπου ἐκστρατείαν τοῦ ἀρχηγοῦ Κριεζώτη.

» Ὁ κατασχεθεὶς βεβαιώνει, ὅτι ἐνῷ ἠκολούθει τὸν δρόμον του πρὸς τὴν Σκόπελον, ἀνατολικὸς ἄνεμος ἐναντίος καὶ σφοδρὸς τὸν ἠνάγκασε νὰ ποδίσῃ ἀπὸ τὸ μεταξὺ Ἄνδρου καὶ Εὐρίπου στενὸν πρὸς τοὺς Πεταλιοὺς καὶ τὰ Στουρονήσια. Παραπονεῖται δὲ πικρῶς ἀπὸ πολλὰς γενομένας εἰς αὐτὸν καὶ τὸ πλήρωμά του ἀταξίας τῶν κατασχόντων, ὅτι ἐφοβέρισαν πολλοὺς τῶν ναυτῶν, τινὰς ἔδειραν καὶ ἥρπασαν μέρος ἀπὸ ὅσα πράγματα τοῦ φορτίου εὑρίσκοντο εἰς τὸ κατάστρωμά του καὶ τέλος ἐπιφέρει, ὅτι δὲν ἦτον ἐφωδιασμένοι οὐδὲ μὲ τακτικὰ ἀποκλειστικὰ ἢ τοὐλάχιστον καταδρομικά, δυνάμει τῶν ὁποίων νὰ ἔχουν μικρὸν ἢ μέγα δικαίωμα εἰς σύλληψιν.

» Ἡ ἀπολογία τῶν κατασχετῶν εἶναι πολλὰ ἀδύνατος, οὐδὲ δύναται νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἔλλειψιν τακτικῶν γραμμάτων καταγωγῆς· ἀλλ' ἀντικατηγοροῦν: 1ον Ὅτι τὸ εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ οὐδετέρου πλοιάρχου φερόμενον ὄνομα τῆς Σκοπέλου εἶναι οἰκονομικὸν ἢ μᾶλλον δόλος, τὸ δὲ ἀληθινὸν ταξίδι του ἦτον διὰ τὴν Εὔριπον, ὅπου μετεκόμιζε τροφὰς εἰς τοὺς Τούρκους, βεβαιώνοντες, ὅτι ὁ ἄνεμος μὲ τὸν ὁποῖον ἐμβῆκεν εἰς τὸν κόλπον ἦτον νότιος, ἀρκετὰ ἐπιτήδειος διὰ τὴν Σκόπελον, 2ον Ὅτι ἡ γολέτα «Ἐ λ π ὶ ς» εἶναι ψαριανή, ὡς καὶ ἀπὸ τὴν φήμην καὶ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν σχῆμα τοῦ σκαρίου γίνεται φανερόν· ὁ δὲ Τρανάκας εἶναι ἁπλῶς ἀπὸ τοὺς λεγομένους σ η μ α ί α ς π λ ο ι ά ρ χ ο υ ς, 3ον Ὅτι τὸ φόρτωμα τῆς «Ἐ λ π ί δ ο ς» δὲν εἶναι οὐδέτερον ἀλλ' ἑλληνικὸν ἀνῆκον εἰς τὸν Τριαντάφυλλον, ὅστις φαίνεται μὲν ἐπιβάτης εἰς τὸ διαβατήριον, εἶναι ὅμως ὁ ἀληθὴς φορτωτής, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καί τινες ναῦτοι τὸ ὡμολόγησαν εἰς τὴν σύλληψιν.

» Ἀλλ' ἡ ναυτικὴ νομολογία θέλει ἡ οὐδετερότης τοῦ σκάφους καὶ τῶν πραγματειῶν ν' ἀποδεικνύωνται ρητῶς ἀπὸ τὸ τῆς κυριότητος δίπλωμα, τὸ διαβατήριον, τὸ ναυτολόγιον, τὸ φορτωτικὸν καὶ ἄλλα τοῦ πλοίου γράμματα· καὶ ὅταν ἅπαξ βεβαιωθῇ ἀπ' αὐτά, ὁ καταγωγὸς χρεωστεῖ νὰ φέρῃ ἐναντίον ἀποδείξεις ἰσχυρὰς τῆς οἰκονομίας τῶν χαρτίων, τὴν ὁποίαν προστρίβει εἰς τὸν ἀντίδικόν του· ἡ οἰκονομία καθὼς λογίζεται βαρὺς κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἔλεγχος, οὕτως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γίνεται κοινὸν καὶ πρόχειρον ἄρμα τῶν περισσοτέρων καταγωγέων κατὰ τῶν καταγομένων· διὰ τοῦτο οἱ νόμοι τὴν περιστοιχίζουν μὲ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, ἀπαιτοῦντες ἀποδείξεις ἀκριβεῖς· ἀλλέως ὑποψίαι ἁπλαῖ ἢ φῆμοι ἀδέσποτοι δὲν ἀκυρώνουν ἐπίσημα ἔγγραφα, ὁποῖα φέρει ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἐ λ π ί δ ο ς».

» Οἱ κατασχόντες λέγουν ὅτι τὸ σκαρὶ τῆς «Ἐ λ π ί δ ο ς» εἶναι ἑλληνικόν· ἔστω· ἀλλὰ μήπως εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς Ἰονίους νὰ ναυπηγήσουν εἰς ξένους τόπους ἢ νὰ ἀγοράσουν ξένα πλοῖα; Τὸ ἐναντίον, ὁ ἰόνιος νόμος ὡς πρὸς τοῦτο γνωρίζει τριῶν τάξεων πλοῖα, ἐντόπια, ναυπηγητὰ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας καὶ ἀγορασμένα ἀπὸ ξένους· τὰ διακρίνει μόνον παραχωρῶν εἰς τὰ πρῶτα προνόμιον διετοῦς ἀτελείας τῶν μετρητικῶν, τὸ ὁποῖον μετριάζει διὰ τὰ δεύτερα εἰς ἐνιαύσιον ἀτέλειαν καὶ τὸ ἀφαιρεῖ παντάπασι διὰ τὰ τρίτα· δὲν ἀπαγορεύει ὅμως τὴν ξένην ναυπηγίαν ἢ ἀγοράν· ὥστε ὁ πλοίαρχος Τρανάκας ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ ἑλληνικὸν καὶ ἄλλου τόπου πλοῖον.

» Ὅσον διὰ τὴν ἐξ ἐναντίου ἀνέμου προελθοῦσαν ἀλλαγὴν τοῦ δρόμου τῆς «Ἐ λ-

π ί δ ο ς», ὁ πλοίαρχος Νικόλαος Ἀγγελῆς ὡμολόγησε συμφώνως μὲ τοὺς συλληφθέντας, ὅτι τὴν 22 Ἰανουαρίου, ἡμέραν τῆς ποδίσεως, ὁ ἄνεμος ἦτον ἀνατολικός· καὶ σημειώσετε, ὅτι τὸν πλοίαρχον τοῦτον τὸν ἔφεραν ὡς μάρτυρα αὐτοὶ οἱ κατασχόντες· ἂν ὅμως τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ ἄνεμος ἤλλαξεν εἰς νότον, τοῦτο ἀναιρεῖ ἄρά γε τὴν αἰτίαν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ δρόμου;

» Ἡ προτεινομένη τοῦ Τριανταφύλλου καί τινων ναυτῶν ὁμολογία, ὅτι τὸ φόρτωμα εἶναι αὐτοῦ καὶ ὄχι τοῦ πλοιάρχου, εἶναι ἀληθινή· ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ὁμολογήσαντες αἰτίαν φέρουν ὅτι ὁ ρηθεὶς Τριαντάφυλλος ἀπήντησεν εἰς τὸ ἐκεῖ στρατόπεδον ἕνα ἐξάδελφον ἀξιωματικὸν τοῦ Βάσσου μὲ τὸν ὁποῖον συνεννοήθη νὰ εἰπῇ πλαστῶς τὰς πραγματείας ἰδικάς του, διὰ νὰ λάβῃ ὁ συγγενής του ἀφορμὴν νὰ τὰς σώσῃ ἀπὸ τὴν βίαν τῶν συντρόφων του. Ὅσας ὁμολογίας κάμῃ τις ἐν ὥρᾳ βίας ἢ καὶ φοβερισμοῦ φθάνει νὰ τὰς ἀρνηθῇ ἀφ' οὗ περάσῃ ὁ φόβος· καὶ ὁ νόμος τὰς λογίζεται ὡς μηδόλως γενομένας· καὶ ἂν ἡ ἄρνησις ἔχῃ ἰσχὺν ὅταν ἡ βία γένῃ εἰς ὄφελος ξένου, πόσῳ μᾶλλον ὁσάκις ἐλπίζει νὰ κερδήσῃ αὐτὸς ὁ βιαστής;

» Ἄλλη κατηγορία βασιμωτέρα κατὰ τοῦ συλληφθέντος εἶναι ὅτι τὸ ἡμερολόγιόν του φέρει σημεῖα ὑστερογρσφίας· οἱ κατασχόντες τὸν ἐγκαλοῦν ὅτι τὸ ἔπλασε μετὰ τὴν σύλληψιν διὰ νὰ ἀποσκεπάσῃ τὴν εἰς Εὔριπον διεύθυνσίν του καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἄνεμος ἐναντίος τὸν ἐβίασε ν' ἀλλάξῃ τὸν πρὸς τὴν Σκόπελον δρόμον του· ἀλλὰ τίνος τὸ σφάλμα; οἱ κατασχόντες (ἂν παρατρέξωμεν τὰς ἄλλας ἀταξίας, τὰς ὁποίας πολλὰ πιθανῶς τοὺς κατηγοροῦν) ἐχρεώστουν τοὐλάχιστον νὰ σφραγίσουν παρόντος τοῦ συλληφθέντος πλοιάρχου καὶ μὲ τὴν ἰδίαν του σφραγῖδα τὰ ἔγγραφά του· ἀφ' οὗ ἐπάτησαν ἅπαξ τοὺς θετικοὺς καὶ ὡρισμένους κανόνας τοὺς ὁποίους αὐταὶ σί περὶ λειῶν διατάξεις παραγγέλλουν, τί δικαίωμα τοὺς μένει πλέον νὰ ἐνοχοποιοῦν τὸν ἀντίδικόν των δι' ὑπονοίας ὑποθετικὰς ἢ τοὐλάχιστον ἀναποδείκτους, προερχομένας μάλιστα ἀπὸ τὰ ἰδικά των σφάλματα; Διότι ἂν ἐσφράγιζαν αὐτοὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου, ἔκλειαν πᾶσαν ὁδὸν καὶ δίοδον ὑστερογραφίας ἐκείνου.

»Ἀλλὰ πάλιν, ἂν λάβωμεν τὸ ἡμερολόγιον τῆς «Ἐ λ π ί δ ο ς» ὡς ἀκριβὲς καὶ γραμμένον εἰς τὸν δέοντα καιρόν, ἀθωώνεται ἄρά γε κατὰ πάντα ὁ πλοίαρχός της; Τοὐλάχιστον ἡ τῶν δοκίμων ἀναφορὰ βεβαιώνει αἰτιολογημένως, ὅτι ἀντιφωνεῖ ἐν μέρει μὲ τὰς ὁμολογίας τῶν ναυτῶν καὶ μάλιστα προδίδει ἀπὸ τὴν σημειουμένην ἐν αὐτῷ διεύθυνσιν, ὅτι ὁ δρόμος τῆς «Ἐ λ π ί δ ο ς» ἦτον διὰ τὸν Ἐρετριακὸν κόλπον μᾶλλον παρὰ δι' ἄλλο μέρος· οἱ δόκιμοι ἐξάγουν ὅτι ἀπὸ τὰ δύο ἕνα: ἢ τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ψευδὲς ἢ ὁ συλληφθεὶς δὲν ἔπλεε διὰ τὴν Σκόπελον.

» Εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ συλληφθέντος εἶναι καὶ ἄλλη ἀταξία, τὴν ὁποίαν οἱ κατασχόντες δὲν παρετήρησαν· ἡ ὑγείας ἀπόδειξις τοῦ προλαβόντος ταξιδίου του ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου εἶναι διὰ Τσιρίγον· ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν νῆσον ταύτην οὔτε εἰς ἄλλον λιμένα φθάσιμον καὶ ξεφόρτωμά του φαίνονται σημειωμένα ὄπισθεν ταύτης τῆς ἀποδείξεως κατὰ τὴν συνήθειαν· μόνον νέον φόρτωμα καὶ ἀναχώρησιν ἀπὸ Τῆνον ἀπαντῶμεν γραμμένα· ἡ σιωπὴ αὕτη εἶναι ὕποπτος καὶ δίδει αἰτίαν εἰς εὐλόγους ὑπονοίας.

»Ἂν ἴσως ἡ Ἑλλὰς ἐξηκολούθει ἀκόμη καταδρομῆς δικαιώματα, τὰ λάθη τσῦτα τοῦ πλοιάρχου τῆς «Ἐ λ π ί δ ο ς» ἦτον ἄξια ἐλέγχου, ἂν ὄχι καταδίκης· ἀλλὰ τὸ

ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου κήρυγμα τῆς Ἀντικυβερνήσεως, καταργῆσαν πᾶσαν καταδρομήν, περιώρισε τὴν καταγωγὴν εἰς μόνους τοὺς ἀποκλεισμούς· λέγει μάλιστα ρητῶς: «καὶ αὐτοὶ οἱ πλοίαρχοι ὅσοι εὑρίσκονται εἰς ἀποκλεισμούς, δὲν ἔχουσιν ἄδειαν νὰ κατάσχωσι κανὲν ὑπ' ὁποιανδήποτε οὐδετέρου σημαίαν πλοῖον, ἐκτὸς μόνα, ὅσα φωραθῶσιν ἔνοχα παραβιάσεως ἀποκλεισμοῦ». Ποίου λοιπὸν ἀποκλεισμοῦ παραβιαστὴς ἐφωράθη ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἐλπίδος;»

» Κατὰ τὴν θαλασσίαν νομολογίαν καὶ μάλιστα τὴν θετικὴν τὴν πηγάζουσαν ἀπὸ τὰς συνθήκας τῶν περισσοτέρων τῆς Εὐρώπης Δυνάμεων, ἀποκλεισμὸς εἶναι ὅτε καὶ ὅπου ὑπάρχει ναυτικὴ δύναμις ἀποχρῶσα καὶ παροῦσα· ἀποχρῶσα μὲν διὰ νὰ δύναται νὰ ἐμποδίζῃ πάντα πλοίαρχον ἐπιχειροῦντα νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ μὴν ἀποκλείῃ μόνον τὸν ἀδύνατον, ἀφίνῃ δὲ τὸν δυνατόν, πρᾶγμα ἄδικον καὶ ἐν ταὐτῷ ἀνωφελὲς ὡς μὴ δυνάμενον νὰ παύσῃ τὴν ἀνθίστασιν τῶν ἀποκλειομένων· παροῦσα δὲ δι' ἀποφυγὴν τῶν χαρτίνων λεγομένων ἀποκλεισμῶν· ἀλλ' εἰς τὰς 22 Ἰανουαρίου, ὅτε συνελήφθη ἡ «Ἐλπίς», ναυτικὴ δύνσμις τακτικῶς ἐφωδιασμένη μὲ ἀποκλειστικὰ οὔτε ἀποχρῶσα οὔτε παροῦσα ὑπῆρχεν εἰς τὸν Ἐρετριακὸν κόλπον· ἂν λοιπὸν ἀποκλεισμὸς δὲν ὑπῆρχε, ποῖον ἀποκλεισμὸν (πάλιν τὸ ἐρωτῶ) ἐπάτησεν ὁ πλοίαρχος τῆς «Ἐλπίδος»; Ἢ ποίαν νόμιμον σύλληψιν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ κάμῃ;

» Εἶναι ἆρά γε ἀναγκαῖον νὰ προσθέσω ὅτι οἱ κατασχόντες πρέπει ν' ἀποζημιώσουν τὸν οὐδέτερον πλοίαρχον εἰς ὅσα πράγματα τοῦ ἥρπασαν ἀπὸ τὸ κατάστρωμα προτοῦ νὰ κριθῇ; Ὄχι μόνον τὰ ἁρπαγμένα ἐπιστρέφοντσι, ἀλλ' εἶναι καὶ πειρατικὸν τὸ ἔργον, καὶ οἱ πειραταὶ καταδικάζονται, ἔξω τῆς ἐπιστροφῆς, καὶ εἰς ποινάς.

» Εἶναι ἆρά γε δίκαιον νὰ καταδικασθοῦν οἱ κατασχόντες καὶ εἰς πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων τοῦ οὐδετέρου πλοιάρχου, ὅστις τὰ ζητεῖ; Ἀναμφιβόλως ἂν ἦτον ἐφωδιασμένοι μὲ ἀποκλειστικὰ τακτικά, εἶχαν αἰτίας εὐλόγους νὰ τὸν ὑποπτεύσουν καὶ ἀπελύοντο ἀπὸ πᾶσαν καταζήτησιν ζημιῶν καὶ ἐξόδων· ἀλλ' ἐπειδὴ χωρὶς δύναμιν νόμιμον, μὴ ὑπάρχοντος ἀποκλεισμοῦ, μετῆλθον σύλληψιν, ἥτις δὲν τοὺς ἦτον συγχωρημένη, εἶναι δίκαιον ν' ἀποζημιώσουν καὶ κατὰ τοῦτο τὸν οὐδέτερον πλοίαρχον».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ Συνέδρου της ἀποφασίζει τόσον ἡ ἰονία γολέτα «Ἐλπίς», ὅσον καὶ αἱ περιεχόμεναι ἐν αὐτῇ πραγματεῖσι καὶ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα νὰ ἀπολυθῶσιν ἐλεύθερα, οἱ δὲ ἐν ὀνόματι τῶν Στρατηγῶν Νικολάου Κριεζώτη καὶ Βάσσου Μαυροβουνιώτη ἐπιτροπικῶς ἐνάγοντες Παναγῆς Ἰγγλέσης, Γεώργιος Πτολεμαῖος, Παναγιώτης Ἀναγνώστου καὶ Σταμάτης Μωραΐτης νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸν πλοίαρχον Βασίλειον Τρανάκα γρόσια τρεῖς χιλιάδας ἐνενήκοντα δύο καὶ τριάντα παράδες εἰς πλήρη ἀποζημίωσίν του, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων ὁ ἐγγυητὴς αὐτῶν Ἀναστάσιος Α. Λιδωρίκης νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὰ αὐτά.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑβδόμην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 80
Ε'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου τοῦ Ν. Κουτέλου γενομένης ἁρπαγῆς τοῦ φορτίου τὴν 24 Μαρτίου 1828, μεταξὺ τοῦ Νιαμονίτου Κουτέλου, πλοιάρχου τρεχαντηρίου, καὶ τοῦ συντρόφου του Δημ. Ψωμάκη ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Μανόλη Βέρβα, Κρανιδιώτου, πλοιάρχου τρεχαντηρίου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου πρὸς τὴν δημογεροντίαν τῶν Χίων ἀναφορὰν τοῦ Νιαμονίτου Κουτέλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτων λεπτομερῶς τὴν γενομένην παρὰ τοῦ Μανόλη Βέρβα ἁρπαγὴν τῶν ἐν τῷ τρεχαντηρίῳ αὐτοῦ πραγμάτων, ἐξαιτεῖται τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν καὶ τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου ἀναφορὰν τῆς δημογεροντίας τῶν Χίων πρὸς τὸν Κυβερνήτην, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρουσα ὅτι ὁ ρηθεὶς Βέρβας ἔπραξε τὴν ἁρπαγὴν μὲ πρόφασιν, ὅτι τοῦ ἐκράτησαν μίαν ποσότητα σιδήρου τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαγωγὴ ἀπὸ τὴν Χίον ἦτον ἀπηγορευμένη διὰ κηρύγματος, συσταίνει τὸν Ν. Κούτελον εἰς τὴν συμπάθειαν καὶ δικαιοσύνην αὐτοῦ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Ν. Κουτέλου πρὸς τὴν Ἐπιτροπήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνων τὴν ἁρπαγὴν ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόφασίν της,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 14 Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Μ. Βέρβα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογῶν ὅτι ἔπραξε τὴν ἁρπαγήν, πασχίζει νὰ τὴν δικαιολογήσῃ μὲ τὴν ἐν Χίῳ γενομένην κράτησιν τοῦ σιδήρου του,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου ἐνώπιον τῆς δημογεροντίας τῶν Χίων γενομένας ὁμολογίας τοῦ Δημήτρη Ψωμάκη, συντρόφου τοῦ Κουτέλου, καὶ τῶν ναυτῶν Γεωργίου Ψωμάκη καὶ Παντελῆ Μπαχᾶ,

Ἀκούσασα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὅσα ὡμολόγησαν ὁ Μ. Βέρβας καὶ ὁ ναύτης του Δημήτρης Καρογιάννης καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅσα ἐνόρκως ἐβεβαίωσαν ὁ πλοίαρχος

Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.

Ν. Κούτελος καὶ ὁ σύντροφός του Δ. Ψωμάκης καὶ τὰς ἀντεξεταστικῶς γενομένας κατηγορίας καὶ ἀπολογίας τῶν μερῶν,

Ἐπειδὴ ἡ ἁρπαγὴ ὁμολογεῖται ἀπὸ αὐτὸν τὸν κατηγορούμενον,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει ὁ Μανόλης Βέρβας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πλοίαρχον Νιαμονίτην Κούτελον καὶ τὸν σύντροφόν του Δημήτρη Ψωμάκην ὅλα ὅσα ἀπὸ τὰ ἁρπαχθέντα πράγματά των σώζονται. Δι' ὅσα δὲ ἐχάθησαν καὶ δι' ἔξοδα καὶ ἀποζημιώσεις νὰ τοὺς πληρώσῃ κατὰ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν γρόσια δύο χιλιάδας τετρακόσια ἑξήκοντα τέσσαρα καὶ παράδες εἴκοσι.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 89
ΣΤ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν σακολέβαν τοῦ Δημήτρη Ἀποστόλη, Θασίου, κρατηθεῖσαν παρὰ τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη καὶ σταλεῖσαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Δημήτρη Ἀποστόλη, διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέτει, ὅτι σταλθεὶς ἀπὸ τὴν Θάσον μὲ γράμματα τῆς κοινότητος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐσυλλήφθη εἰς τὰ παράλια τῆς Σκοπέλου ὁμοῦ μὲ τὰ ἐκεῖ καταδιωκόμενα παρὰ τοῦ Ναυάρχου πειρατικὰ πλοῖα, χωρὶς νὰ συνενέχηται παντάπασιν εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν καὶ ἐξαιτεῖται, ὡς ἀθῷος, τὴν ἀπόλυσιν τοῦ πλοιαρίου του.

Ἀναγνώσασα τὸ διαβατήριον τοῦ ρηθέντος Δ. Ἀποστόλη, φέρον τὰ σημεῖα τῆς συνηθιζομένης τοπικῆς συνηθείας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 26 Μαρτίου ἀπάντησιν τοῦ Ναυάρχου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔκρινεν εὔλογον νὰ κρατήσῃ τὴν ρηθεῖσαν σακολέβαν,

Ἀκούσασα καὶ τὰ διὰ λόγου δικαιολογήματα τοῦ κρατηθέντος Δ. Ἀποστόλη,

Ἐπειδὴ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐν τῷ διαβατηρίῳ ἐπίσημον μαρτυρίαν τῶν

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.

προεστώτων τῆς Θάσου, ὅτι ὁ ρηθεὶς Δημήτρης Ἀποστόλης, ἐστάλθη εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τὸ κοινὸν ταύτης τῆς νήσου,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον του κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν σακολέβαν τοῦ Δημήτρη Ἀποστόλη ἐλευθέραν μὲ ὅλα ὅσα πράγματα περιέχει σήμερον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἑνάτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 109
Ζ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονίαν βρατσέραν «Ἅ γ ι ο ν Ἰ ω ά ν ν η ν» τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Πετροχείλου, τὴν 4 Ἀπριλίου 1828 μεταξὺ τοῦ Ἐδουάρδου Μάσσωνος φέροντος πρόσωπον τοῦ Α' Στολάρχου λόρδου Κοχράνου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Πετροχείλου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1827 ἀναφορὰν τοῦ Α' Στολάρχου πρὸς τὸ παῦσαν Θαλάσσιον Δικαστήριον, διὰ τῆς ὁποίας δηλοποιεῖ, ὅτι πλοῖα διάφορα προμηθεύουν μὲ τροφὰς καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα τὰ φρούρια τῆς Μεθώνης καὶ Κορώνης, καὶ ὅτι ἡ βρατσέρα «Ἅ γ ι ο ς Ἰ ω ά ν ν η ς», κατασχεθεῖσα τὴν 13 Νοεμβρίου ἐν ᾧ ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν Κορώνην στέλλεται εἰς τὸ Δικαστήριον διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1828 ἐπιτροπικὸν τοῦ Α' Στολάρχου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἐδουάρδος Μάσσων διορίζεται ἐπίτροπος καὶ πληρεξούσιος νὰ συνηγορῇ εἰς τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1827 πρὸς τὸ παῦσαν Θαλάσσιον Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἐδουάρδου Μάσσωνος, διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέτων ὅσα ἀνάγονται εἰς τὴν κατάσχεσιν τῆς ρηθείσης βρατσέρας, ζητεῖ νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ ἐν αὐτῇ εὑρε-

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

θέντες ναῦται καὶ νὰ ἐλευθερωθῶσι, ἂν εἶναι ἀθῷοι, τὸ δὲ πλοῖον μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν, φορτίον, μετρητά, καὶ λοιπὰ νὰ δημευθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 5 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἐδουάρδου Μάσσωνος πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην, διὰ τῆς ὁποίας, ἐπαναλαμβάνων τὰ περὶ τῆς κατασχέσεως, ζητεῖ τὴν δήμευσιν τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἐπὶ λόγῳ, ὅτι παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Κορώνης καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ τὸ ἀναγκαιότερον ἔγγραφον, δηλαδὴ τὸ διαβατήριον, ἀφ' οὗ ἤλλαξε τὸν διάπλουν του,

Ἀναγνώσασα τὰ ἔγγραφα τῆς κατασχεθείσης βρατσέρας: 1ον) τὸ τῆς κυριότητος τοῦ πλοιάρχου Πετροχείλου ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1827, 2ον) τὸ ναυτολόγιον ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνός, 3ον) τὸ διαβατήριον ἀπὸ Τσιρίγον διὰ Τσίμοβαν τῆς Μάνης ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνός,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1828 ἀπάντησιν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δημητρίου Πετροχείλου, διὰ τῆς ὁποίας δικαιολογεῖ τὸν διάπλουν του εἰς Κορώνην, λέγων, ὅτι τὰ ἐκεῖ παράλια δὲν ἦσαν ἀποκλεισμένα ὅταν ἐμβῆκε καὶ ὅτι ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα πολλῶν ἄλλων ἑλληνικῶν καὶ οὐδετέρων πλοίων, τὰ ὁποῖα χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον ἐμπορεύοντο μὲ τὰ ἐκεῖ παράλια καὶ παραπονεῖται διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν πολυκαιρινὴν φύλαξίν του εἰς τὸ δίκροτον «Ἑ λ λ ά δ α» καὶ ἔπειτα πάλιν εἰς τὸ ἀτμοκίνητον «Κ α ρ τ ε ρ ί α ν», καθὼς καὶ διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ του πραγμάτων καὶ διακοσίων ἐνενήκοντα ἓξ διστήλων Ἱσπανίας, τὰ ὁποῖα ἡρπάχθησαν ἀπὸ τοὺς διορισθέντας μετακομιστὰς τῆς λείας, διὰ νὰ ὁδηγήσωσι τὸ πλοῖόν του ἔμπροσθεν τοῦ παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1827 ἐνόρκους ὁμολογίας τοῦ Δημητρίου Πετροχείλου, πλοιάρχου, τοῦ Παναγιώτου Γεωργίου, Τηνίου, τοῦ Ἀναστασίου Γαβριήλ, Τσιριγώτου, τοῦ Νικολάου Κουμουτόπουλου, Ζακυνθίου, ναυτῶν εἰς τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν, ληφθείσας εἰς τὸ δίκροτον «Ἑ λ λ ά δ α» παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ παύσαντος Θαλ. Δικαστηρίου,

Ἀκούσασα τὴν ἀπὸ 5 Μαρτίου 1828 ἔνορκον ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Πετροχείλου, ληφθεῖσαν κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην,

Ἀκούσασα καὶ ἀντεξεταστικῶς μεταξὺ τοῦ Ἐδουάρδου Μάσσωνος καὶ Δημητρίου Πετροχείλου γενομένας κατηγορίας καὶ ἀπολογίας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 28 Μαρτίου ἀπάντησιν τῶν προκρίτων τῆς Ὕδρας, εἰς τὴν ὁποίαν βεβαιοῦσι, ὅτι οἱ διορισθέντες ἀπὸ τὸν Α' Στόλαρχον πέντε ναῦται, Νικόλαος Κολοκύθας, Ἀντώνιος Βουζίτσης, Δημήτριος Κόγιας καὶ ἄλλοι δύο (τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀγνοοῦνται) νὰ ὁδηγήσωσι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν βρατσέραν, ὡμολόγησαν ὅτι ἐπῆραν τὰ ἐν αὐτῇ εὑρισκόμενα διακόσια ἐνενήκοντα ἓξ τάλληρα καὶ ὅτι, διαταχθέντες νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ἔφυγον τὴν κρίσιν γνωρίζοντες τὴν ἐνοχήν των,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 3 Ἀπριλίου γνώμην τῶν δοκίμων,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου, περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα:

«Ὁ Δημήτριος Πετρόχειλος, Ἰόνιος, πλοίαρχος τῆς ἰονίας βρατσέρας «Ἁ γ ί ο υ Ἰ ω ά ν ν ο υ» ὀνομαζομένης, ἀνεχώρησε τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἀπὸ Τσιρίγον, φέρων

τακτικὰ ὅλα τὰ θαλάσσια ἔγγραφά του, κατὰ τὰς ὁμολογίας του, τὴν 19 ἔφθασεν εἰς τὴν ἐν Μάνῃ Τσίμοβαν, ὅπου ἐπώλησε τὸ μέγιστον μέρος τοῦ φορτίου του· τὴν 24 μετέβη εἰς τὴν παρακειμένην Τραχήλαν καὶ ἀπεπώλησε καὶ τὸ ἐπίλοιπον.

» Τὴν ἀρχὴν τοῦ Ὀκτωβρίου μὲ νέον φορτίον φαγωσίμων ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν 2 ἔφθασεν εἰς Κορώνην· τὴν 8 οἱ Τοῦρκοι διὰ τὸν ἐν Νεοκάστρῳ παρὰ τῶν τριῶν συμμαχικῶν μοιρῶν ἐμπορησμὸν τοῦ στόλου των, ἐμπόδισαν τὴν ἀπόπλευσιν καὶ αὐτοῦ καὶ ὅλων τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων οὐδετέρων πλοιάρχων· μόλις τὴν 10 Νοεμβρίου τοὺς ἀπέλυσαν· τὴν 13 ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν Κορώνην ὁ ρηθεὶς Πετρόχειλος, ἀπαντήθη ἀπὸ τὸ δίκροτον «Ἑλλάδα», καὶ ὁ Ναύαρχος λόρδος Κοχράνης τὸν συνέλαβε, καὶ ἀποβιβάσας καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ναύτας του ἀπὸ τὸ πλοιάριόν του, τὸ παρέδωκεν εἰς πέντε ἰδικούς του νὰ τὸ φέρουν εἰς τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον διὰ νὰ κριθῇ.

» Ὁ κατασχετὴς τὸν κατηγορεῖ, ὅτι διὰ τὸ δεύτερον φορτίον του δὲν εἶχε διαβατήριον οὔτε φορτωτικόν, καὶ ὅτι ὑπῆγε τροφὰς εἰς ἀποκλεισμένον λιμένα. Ἡ πρώτη αἰτία ἔδιδεν ἀναμφιβόλως ἀφορμὴν εὐλογοφανῆ συλλήψεως· ἀλλὰ μὲ ἀπορίαν βλέπει τις, ὅτι 1ον) ὁ κατασχετὴς δὲν ἔκαμε καμμίαν καταγραφὴν συλλήψεως, 2ον) δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀσφαλιστικὰς προφυλάξεις, σφραγίζων τὰ ἐν τῷ πλοίῳ περιεχόμενα, καὶ 3ον) ἀντὶ νὰ στείλῃ ἐπὶ τῆς βρατσέρας του τὸν κατασχεθέντα συνοδευόμενον, διὰ νὰ κριθῇ ἀντεξεταστικῶς, παρέδωκεν ἐκείνην μόνην εἰς μόνους ἰδικούς του ναύτας, διὰ νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ Κριτήριον. Τί ἠκολούθησεν ἐκ τούτου; Οἱ ναῦται ἐγύμνωσαν τὸ πλοιάριον εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸ ἐγκατέλειψαν εἰς τὸν Πόρον· ὁ δὲ Πετρόχειλος ἀπαιτεῖ 296 τάλληρα, τὰ ὁποῖα λέγει ὅτι εἶχεν εἰς αὐτὸ καὶ τοῦ ἁρπάχθησαν.

» Ἀλλὰ πρὶν ἔμβωμεν εἰς ταύτην τὴν ζήτησιν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν, ἂν ἡ λεία εἶναι νόμιμος. Τοῦτο προαπαιτεῖ μίαν ἀναγκαίαν διάκρισιν· ἡ καταγωγὴ ἔχει δύο ἀρχικὰς καὶ κεφαλαιώδεις ἀφορμάς, καὶ ἑκάστη τούτων φέρει, διὰ τὴν σύλληψιν τῶν οὐδετέρων, οἰκείας καὶ διακεκριμένας ἰδιότητας, μ' ὅλον ὅτι τὰς ἐσύγχισαν πολλάκις· μία εἶναι ἡ καταδρομή, ἥτις καταδιώκει τὴν λαθρεμπορίαν τοῦ πολέμου καὶ τὸ ἐχθρικὸν πρᾶγμα· καὶ ἄλλη ὁ ἀποκλεισμός, ὅστις κόπτων πᾶσαν ἐμπορίαν καὶ πᾶσαν κοινωνίαν τῶν ἀποκλεισμένων ἐχθρῶν μετὰ τοῦ ἔξω κόσμου, τιμωρεῖ βαρέως πάντα πλοίαρχον ἐπιχειροῦντα νὰ τὸν πατήσῃ.

» Εἰς τὸν καιρὸν τῆς συλλήψεως τοῦ Πετροχείλου καταδρομῆς μὲν δικαιώματα τὸ ἑλληνικὸν ναυτικὸν δὲν εἶχε παντάπασι· διότι τὸ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου διάταγμα τῆς Ἀντικυβερνήσεως τὰ εἶχε καταπαύσει· τὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὅμως εἶχαν ὅλην τὴν ἰσχύν· ἀλλ' ὑπῆρχεν ἄρά γε ἀποκλεισμὸς ὅταν καὶ ὅπου ἐσυλλήφθη ὁ πλοίαρχος τῆς βρατσέρας; Τὸ ἐνάγον μέρος τὸ ἐπαναλαμβάνει συχνά· ὅμως ἀπὸ τὰ πράγματα πληροφορούμεθα, ὅτι δὲν ἦτον ὄχι μόνον πραγματικός, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τοῦ χαρτίου· διότι ἀπ' ὅλα τὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου μόνον ὁ κόλπος τῶν Πατρῶν καὶ ὁ Κορινθιακὸς ἐκηρύχθησαν ἀπὸ τὴν Ἀντικυβέρνησιν ἀποκλεισμένοι.

» Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι ὁ Πετρόχειλος εἰς τὸ ἀπὸ Τραχήλαν ἕως Κορώνην ταξίδιόν του δὲν εἶχε φορτωτικὸν οὐδὲ τὸ διαβατήριόν του ἐπιθεωρημένον· ὅμως ὑποσταίνει, ὅτι μὴ εὑρισκομένου Ἀγγλικοῦ Προξένου εἰς τὸ μικρὸν τῆς Τραχήλας χωρίον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ φυλάξῃ τὴν ἀπαιτουμένην τάξιν τῶν χαρτίων· ἔπειτα τὰ θαλάσσια

ἔγγραφα ἀπαιτοῦνται ἀρά γε τόσον αὐστηρῶς καὶ εἰς τὸν ἀποκλεισμόν, καθὼς εἰς τὴν καταδρομήν; Ὄχι βέβαια· εἰς ταύτην μὲν ὁ κατασχεθεὶς χρεωστεῖ ν' ἀποδείξῃ τὴν οὐδετερότητα καὶ ἡ ἔννομος ἀπόδειξις προκύπτει ἀπὸ τὰ ἔγγραφά του· εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν ὅμως, ὅσον τακτικὰ χαρτία καὶ ἂν ἔχῃ καὶ ὅσον ἰσχυρῶς καὶ ἂν ἀποδείξῃ ταύτην τὴν οὐδετερότητα, δὲν κερδαίνει τίποτε, ἂν ἴσως ἐξελεχθῇ παραβιάζων αὐτόν. Ἂν λοιπὸν δὲν τὸν ὠφελῇ ἡ ὕπαρξίς των ὡς πρὸς τὴν σύλληψιν, διὰ ποῖον λόγον ἦ δίκαιον νὰ τὸν βλάπτῃ ἡ ἔλλειψίς των; Ὅταν διαμαχόμενον γένος κηρύξῃ τὴν παῦσιν τῆς καταδρομῆς καὶ περιορισθῇ εἰς μόνους τοὺς ἀποκλεισμούς, ἐξαιρουμένων τῶν ἀποκλεισμένων λιμένων, κόλπων ἢ παραλίων, ἀνοίγει εἰς τοὺς οὐδετέρους ὅλας τὰς λοιπὰς θαλάσσας του, ὡς ἐν καιρῷ εἰρήνης· καὶ ταῦτα λέγω ὑποθέτων ὕπαρξιν ἀποκλεισμοῦ, ὅστις ἀπεδείχθη ἀνωτέρω ὅτι δὲν ὑπῆρχε οὐδ' αὐτός.

» Ταῦτα ἀποδεικνύουν πλήρη ἀθώωσιν τοῦ Πετροχείλου· ἀλλ' ἐμβαίνω καὶ εἰς λεπτομερεστέραν ἐξέτασιν τῶν δικαιολογημάτων τοῦ ἐνάγοντος. Κατηγορεῖ τὸν οὐδέτερον πλοίαρχον, ὅτι δὲν εἶχε διαβατήριον· ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶχε τακτικὸν διαβατήριον τοῦ Τσιρίγου, ἀλλὰ δὲν ἦτον ἐπικυρωμένον εἰς τὰ παράλια τῆς Μάνης, τὸ ὁποῖον διαφέρει ὄχι ὀλίγον· καὶ διά τοῦτο φέρει μάλιστα τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἐξαίρεσιν, ὅτι δὲν ἦτον, οὐδὲ ἠμποροῦσε νὰ εἶναι εἰς τὸ μικρὸν τῆς Τραχήλας χωρίον Πρόξενος τῆς Κυβερνήσεώς του· ἔπειτα ἡ παρενειρομένη τοῦ κατασχετοῦ πρότασις, ὅτι ἡ ἔλλειψις ἑνὸς τῶν θαλασσίων ἐγγράφων συνεπιφέρει τὴν καταδίκην τοῦ κατασχεθέντος, δὲν εἶναι διόλου δεκτή· τὸ ἐναντίον μάλιστα, ἡ ἀκριβὴς νομολογία ἀποδέχεται, ὅτι, ἂν λείπῃ ἓν ἢ καὶ περισσότερα ἀπ' αὐτά, νὰ ἀναπληρώνωνται ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, φθάνει νὰ εἶναι σχετικὰ καὶ ν' ἀρκοῦν ν' ἀποδείξουν ὅτι τὸ πλοῖον καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ὑπόκεινται εἰς δήμευσιν. Καὶ ἐδῶ βλέπομεν, ὅτι ἀπὸ τὸ τῆς κυριότητος ἔγγραφον ἀποδεικνύεται ἀρκετὰ ἡ οὐδετερότης τοῦ πλοίου.

» Ὅσον διὰ τὴν τοῦ φορτίου, ὁ Πετρόχειλος ἔχει τὴν αὐτὴν ἐξαίρεσιν, καθ' ἣν κανεὶς δὲν ὑποχρεώνεται εἰς τὰ ἀδύνατα. Καὶ ταύτην συνισχύουσιν οἱ συμπερασμοί, ὅσους ὁ νόμος παραδίδει εἰς τὰ φῶτα καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ δικαστοῦ· 1ον) Ἐπειδὴ εἶχε πωλήσει τὸ πρῶτον φορτίον του, ἦτον φυσικὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὸ προϊὸν εἰς τὸ νὰ ἀγοράσῃ ἄλλο νέον διὰ ἴδιον κέρδος του, παρὰ νὰ δεχθῇ ξένον εἰς ὄφελος ἄλλου, 2ον) Αἱ ἐξομολογήσεις καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του, τὰς ὁποίας ἀπαιτῶν ὁ νόμος τὰς λογίζεται τοὐλάχιστον ὡς ἀρχὴν ἀποδείξεως, ὁμοφώνως μαρτυροῦν τὸ φορτίον οὐδέτερον, 3ον) Τὸ ἐνάγον μέρος δὲν φέρει καμμίαν ἐναντίαν ἀπόδειξιν.

» Τέλος πάντων, ἡμεῖς καταδρομὴν δὲν εἴχαμεν, ὁ κατασχεθεὶς ἀποκλεισμὸν δὲν ἐπάτησε διὰ τί ἠμπορεῖ νὰ τὸν κρίνῃ λειῶν δικαστήριον;

» Ἔμενεν ἀμφιβολία, ἂν ἡρπάχθησαν τῷ ὄντι ἀπὸ τὸ πλοιάριον τοῦ Πετροχείλου χρήματα καὶ ἂν ἡ ποσότης, τὴν ὁποίαν βεβαιώνει, εἶναι σωστή· ἀλλὰ τέλος ὡμολόγησαν καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο αὐτοὶ οἱ ἐγκαλούμενοι».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ Συνέδρου της, ἀπολύει ἐλευθέραν τὴν ἰονίαν βρατσέραν «Ἅγιον Ἰωάννην» καὶ τὰς περιεχομένας ἐν αὐτῇ πραγματείας καὶ ὅσα ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα εἰς ὄφελος τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Πετροχείλου καὶ καταδικάζει τοὺς

ναύτας Νικόλαον Κολοκύθαν, Ἀντώνιον Βουζίτσην, Δημήτρην Κόγιαν καὶ τοὺς δύο συντρόφους των, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀγνοοῦνται, ἁρπάσαντας τὰ ἐν τῇ ρηθείσῃ βρατσέρᾳ χρήματα καὶ πράγματα καὶ ἀποδεδειγμένους φυγοδίκους, νὰ πληρώσουν εἰς τὸν ρηθέντα Δημήτριον Πετρόχειλον διὰ πλήρη ἀποζημίωσίν του ἓξ χιλιάδας δέκα ὀκτὼ γρόσια καὶ τριάντα παράδες.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν τετάρτην Ἀπριλίου τὸν χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 122
Η'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν τουρκικὴν βρατσέραν «Σ ο υ κ ι ο υ ρ ά ν α ν» τοῦ Χασὰν Ἀολάνη, τὴν 11 Ἀπριλίου 1828 μεταξὺ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δ. Κριεζῆ, ἐπιτρόπου τοῦ ἀποκλειστοῦ Νικολάου Παντελῆ Νικολάκη, πλοιάρχου τῆς γολέτας «Ἀ θ η ν ᾶ ς» ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Χασὰν Ἀσλάνη, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης βρατσέρας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δ. Κριεζῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι ὁ ἀποκλειστὴς Νικόλαος Παντελῆς Νικολάκης, πλοίαρχος τῆς γολέτας «Ἀ θ η ν ᾶ ς», συνέλαβεν εἰς τὰ παράλια τοῦ Νεοκάστρου τὴν τουρκικὴν βρατσέραν «Σ ο υ κ ι ο υ ρ ά ν α ν», πλέουσαν διὰ τὴν Μεθώνην, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου αὐτῆς Χασὰν Ἀσλάνη, ὀθωμανοῦ, ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα καὶ μέρος τοῦ φορτίου εἶναι κτῆμά του, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ὀθωμανικῶν ὑπηκόων,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 3 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη πρὸς τὸν Κυβερνήτην, δι' ἧς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα «Σ ο υ κ ι ο υ ρ ά ν α», πλέουσα ἀπὸ Πρέβεζαν εἰς Μεθώνην, ἐσυλλήφθη ἀπὸ τὸν ρηθέντα ἀποκλειστὴν Νικόλαον Παντελῆ καὶ τὴν διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 2 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἀπριλίου σημείωμα τῶν πραγμάτων, τῶν ἀποτελούντων τὸ φορτίον τῆς ρηθείσης βρατσέρας, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

συλληφθέντα Χασὰν 'Ασλάνην καὶ ἐπικυρωμένην ἀπὸ τὸν 'Αντιναύαρχον Σαχτούρην,

'Αναγνώσασα τὸ ἀπὸ 25 Μαρτίου 1828 διαβατήριον τῆς ρηθείσης βρατσέρας, τὸ ὁποῖον βεβαιώνει, ὅτι τὸ πλοῖον εἶναι κτῆμα τοῦ Χασὰν 'Ασλάνη,

'Αναγνώσασα ἐν κατάστιχον τῆς αὐτῆς βρατσέρας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται ἐπίσης κτῆμα τοῦ αὐτοῦ Χασὰν 'Ασλάνη,

'Ακούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος Χασὰν 'Ασλάνη καὶ τῶν φορτωτῶν Α. Κουρεντινοῦ, Γ. Βλαχοσωτήρη καὶ Στέργιου Μετσοβίτη, οἵτινες ἐβεβαίωσαν, ὅτι τὸ φορτίον σύγκειται ἀπὸ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸν πλοίαρχον, εἰς αὐτούς, εἰς τὸν πραγματευτὴν 'Ιωάννην, κατοικοῦντα εἰς Μεθώνην, καὶ εἰς τοὺς ναύτας, ἅπαντας ὀθωμανικοὺς ὑπηκόους, καὶ εἶναι κτῆμα ἐχθρικόν,

Ἡ Προσωρινὴ 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπὴ ἀποφασίζει, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ Νικολάου Παντελῆ Νικολάκη, πλοιάρχου τῆς γολέτας «'Α θ η ν ᾶ ς», συλληφθεῖσα τουρκικὴ βρατσέρα «Σ ο υ κ ι ο υ ρ ά ν α» εἶναι δικαία καὶ νόμιμος λεία καὶ ἑπομένως ἐπιδικάζει εἰς ὄφελος τοῦ ρηθέντος ἀποκλειστοῦ καὶ τοῦ πληρώματος, τόσον τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της, ὅσον καὶ τὰς ἐν αὐτῇ πραγματείας καὶ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα, φυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸν περὶ λειῶν νόμον.

'Εκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνδεκάτην 'Απριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. 'Εν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος
'Εδουάρδος Μάσσων

'Αριθ. 123
Θ'

*'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

'Απόφασις τῆς Προσωρινῆς 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπῆς διὰ τὸ τουρκικὸν βριγαντῖνον «Σ α κ τ ο ύ ρ ι» τοῦ πλοιάρχου Σουλεϊμὰν 'Αλῆ, τὴν 11 'Απριλίου 1828, μεταξὺ τοῦ Δημητρίου Γουδῆ φέροντος τὸ πρόσωπον τοῦ ἀποκλειστοῦ 'Ιωάννου Α. Γουδῆ πλοιάρχου τῆς γολέτας «'Ε λ ε υ θ ε ρ ί α ς» ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Σουλεϊμὰν 'Αλῆ, πλοιάρχου τοῦ ρηθέντος βριγαντίνου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

'Αναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 'Απριλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Γουδῆ εἰς

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι ὁ Ἰωάννης Α. Γουδῆς, πλοίαρχος τῆς γολέτας «Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς», διωρισμένος εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, συνέλαβε τὸ τουρκικὸν βριγαντῖνον «Σ α κ τ ο ύ ρ ι» μεταξὺ Σχίζας καὶ Πρώτης ἐξερχόμενον χωρὶς φορτίον ἀπὸ Κορώνην καὶ πλέον διὰ τὴν Μεθώνην καὶ ὅτι τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου πλοιάρχου του Σουλεϊμὰν Ἀλῆ, εἶναι κτῆμα τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ, σατράπου τῆς Αἰγύπτου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη πρὸς τὸν Κυβερνήτην, διὰ τῆς ὁποίας δηλοποιεῖ, ὅτι ὁ Ἰωάννης Α. Γουδῆς, πλοίαρχος τῆς γολέτας «Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς», ἀνηκούσης εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ναυτικὴν μοῖραν, συνέλαβε τὸ τουρκικὸν βριγαντῖνον «Σ α κ τ ο ύ ρ ι», πλέον ἀπὸ Κορώνην εἰς Μεθώνην καὶ τὸ διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 1 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἀναφορὰν τῆς συλλήψεως τοῦ ρηθέντος βριγαντίνου διευθυνομένην ἀπὸ τὸν ἀποκλειστὴν Ἰωάννην Α. Γουδῆν πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Γεώργιον Σαχτούρην,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἀπογραφὴν τοῦ συλληφθέντος τουρκικοῦ βριγαντίνου, καθὼς καὶ ὅλης τῆς ἀποσκευῆς του, ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Σουλεϊμὰν Ἀλῆν καὶ ἐπικυρωμένην ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Γεώργιον Σαχτούρην,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου Σουλεϊμὰν Ἀλῆ, ὅστις ἐβεβαίωσεν, ὅτι τὸ συλληφθὲν βριγαντῖνον «Σ α κ τ ο ύ ρ ι» ἦτον κτῆμα τοῦ ρηθέντος Μεχμὲτ Ἀλῆ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς φορτηγὸν πλοῖον εἰς τὰς στρατιωτικὰς χρείας τοῦ Ἰμπραὴμ πασᾶ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει, ὅτι τὸ παρὰ τοῦ Ἰωάννου Α. Γουδῆ, πλοιάρχου τῆς γολέτας «Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς», συλληφθὲν τουρκικὸν βριγαντῖνον «Σ α κ τ ο ύ ρ ι», εἶναι δικαία καὶ νόμιμος λεία καὶ ἐπιδικάζει τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον μὲ ὅλην του τὴν ἀποσκευὴν εἰς ὄφελος τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἰωάννου Α. Γουδῆ καὶ τοῦ πληρώματος, φυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸν περὶ λειῶν νόμον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνδεκάτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ.Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 164
Ι΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ρωσικὴν μαρτιγάναν «Παναγίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ» τοῦ πλοιάρχου Λουκᾶ Ἰωάννου Κορωναίου, ἁρπαχθεῖσαν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Καρίτσας ἀπὸ τὸν Μῆτρον Λιακόπουλον τὴν 18 Ἀπριλίου, μεταξὺ τοῦ ρηθέντος Λ. Κορωναίου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Μήτρου Λιακόπουλου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Λ. Κορωναίου διὰ τῆς ὁποίας κατηγορεῖ τὸν Μ. Λιακόπουλον, ὅτι κατὰ τὰς 12 Ἰουνίου 1827, ἐνῷ ἦτον ἀραγμένη ἡ μαρτιγάνα του εἰς τὸν λιμένα τῆς Καρίτσας ὁ ρηθεὶς Λιακόπουλος φθάσας ἐκεῖ μὲ δύο μίστικα καὶ ἕνα πέραμα, ἥρπασε τὸ πλοῖόν του καὶ τὸ μετέφερε εἰς Σκόπελον, ὅπου μετὰ μῆνας τινὰς ἐσυντρίφθη καὶ ἐχάθη,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 22 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀπολογίαν τοῦ Μήτρου Λιακόπουλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει, ὅτι ἡ ρηθεῖσα μαρτιγάνα, οὖσα ἀραγμένη εἰς τὸν ὅρμον τῆς Καρίτσας, δὲν εἶχεν οὔτε σημαίαν οὔτε κανὲν χαρακτηριστικὸν οὐδετερότητος καὶ ὅτι εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη τούτου τοῦ ὅρμου ἦσαν Τοῦρκοι ὠχυρωμένοι καὶ ὑπερασπίζοντο τὸ πλοῖον τοῦτο καὶ ἐπομένως τὸ ἐνόμισεν ἐχθρικὸν καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ συνέλαβε, καὶ ὅτι, ἀφ' οὗ τὸ μετέφερεν εἰς Σκόπελον φορτωμένον μὲ πρόβατα καὶ εὗρεν ἐντὸς τοῦ πλοίου ἓν ἔγγραφον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Λ. Κορωναίου φανερῶνον, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο ἦτο ὑπὸ σημαίαν ρωσικήν, τὸ ἄραξεν εἰς τὸν λιμένα τῆς χώρας, εἰδοποίησε τὸν Τοποτηρητὴν τῆς Σκοπέλου καὶ ἐπερίμενε νὰ ἐμφανισθῇ ὁ κύριος τοῦ πλοίου καὶ ὅτι ἕως οὗ ἐμφανισθῇ οὗτος, ὁ Γεώργιος Ζορμπᾶς φθάσας εἰς Σκόπελον εἰς ἀπουσίαν τοῦ Μ. Λιακόπουλου καὶ ἐμβὰς τὴν νύκτα τῆς 21 Αὐγούστου 1827, ἥρπασε τὴν γούμεναν μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο δεμένη ἀσφαλῶς καὶ οὕτως ἔπεσεν εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ δυνατὸν ἄνεμον καὶ ἐσυντρίφθη καὶ ἐπομένως τὸν κατηγορεῖ ὡς πρωταίτιον τῶν ὅσων ζημιῶν ἠκολούθησαν εἰς τὸν πλοίαρχον Λ. Κορωναῖον,

Ἀναγνώσασα τὰ εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Σμύρνην γενόμενα ἀποσπάσματα τοῦ ναυτικοῦ ἡμερολογίου τῆς μαρτιγάνας ταύτης, σημειωμένα ἀπὸ 21 Ἰουλίου καὶ 7 Αὐγούστου 1827 καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Κορωναίου πρὸς τὸν ἐν Σμύρνῃ Γενικὸν Αὐστριακὸν Πρόξενον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκλείεται καὶ ὁ λογαριασμὸς τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων του ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1827,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 29 Μαρτίου 1828 ἀπογραφὴν τῆς μαρτιγάνας καὶ λογαριασμὸν ἐξόδων τοῦ ρηθέντος Κορωναίου ἀπὸ 27 Ἰουλίου 1827 ἕως τώρα,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 19 τοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου ἐπίσημον μαρτυρικὸν τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς νήσου Σκοπέλου Ἀναγνώστη Κανάρη, διὰ τοῦ ὁποίου δηλοποιεῖ, καθὼς ἔλαβε πληροφορίας, ὅτι ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος συνέλαβε καὶ μετέφερεν εἰς Σκόπελον τὴν μαρτιγάναν «Παναγίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ» μὲ τὸ νὰ τὴν ὑπέθεσεν ὡς τουρκικὴν ἰδιοκτησίαν καὶ ὅτι καθὼς ἐπληροφορήθη ἀπὸ ἓν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12. — Γεν. Γραμμ. φ. 56.

εὑρέθη εἰς αὐτήν, ὅτι εἶναι ἰδιοκτησία οὐδετέρα, ἀμέσως ἐφρόντισε περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πλοίου, χωρὶς νὰ ἀφαιρέσῃ τίποτε ἀπὸ αὐτό, καὶ ἐπερίμενε τὴν ἄφιξιν τοῦ κυρίου του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1827 μαρτυρικὸν τῶν ὁπλαρχηγῶν Α. Γάτσου καὶ Κ. Μπίνου ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν ἐπιτόπιον δημογεροντίαν, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἐπαναλαμβάνοντες ὅσα περιέχονται εἰς τὸ ἐνδεικτικὸν τοῦ ρηθέντος Τοποτηρητοῦ, προσθέτουν ὅτι ὁ Γεώργιος Ζορμπᾶς φθάνων εἰς Σκόπελον εἰσῆλθε διὰ νυκτὸς εἰς τὴν μαρτιγάναν καὶ ἥρπασε τὴν καλλιτέραν γούμενάν της, μὲ τὴν ὁποίαν ἦτον ἠσφαλισμένη καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἁρπαγῆς ταύτης ἔπεσεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐσυντρίφθη,

Ἀκούσασα τὰς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1828 ὁμολογίας τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Σκοπέλου Ἀναγνώστη Κανάρη, τοῦ Μνήμονος τῆς αὐτῆς νήσου Ἱεροθέου διακόνου καὶ τὰς ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1828 ἐνόρκους ὁμολογίας τοῦ Πανῆ Κοπάνου καὶ Γεωργίου Παπαντωνίου,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 28 καὶ 29 Μαρτίου κατηγορίας τοῦ ρηθέντος Μήτρου Λιακοπούλου κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ, ὡς πρωταιτίου τῆς ἀπωλείας τῆς ρηθείσης μαρτιγάνας,

Ἀκούσασα καὶ τὰς ἀντεξεταστικῶς γενομένας κατηγορίας καὶ ἀπολογίας τῶν διαφερομένων Λουκᾶ Κορωναίου, Μήτρου Λιακοπούλου καὶ Γεωργίου Ζορμπᾶ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1828 ἀναφορὰν τῶν δοκίμων τῶν διορισθέντων νὰ ἐξετάσωσι τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ Λ. Κορωναίου,

Ἐπειδὴ ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανὲν δικαίωμα ἢ ἐπισκέψεως ἢ συλλήψεως πλοίων ὑπὸ οἱανδήποτε σημαίαν οὔτε ὡς καταγωγὸς οὔτε ὡς ἀποκλειστής, συνέλαβε τὴν ρωσικὴν μαρτιγάναν «Π α ν α γ ί α ν τ ῆ ς Ἱ ε ρ ο υ σ α λ ὴ μ» τοῦ πλοιάρχου Λουκᾶ Ἰωάννου Κορωναίου,

Ἐπειδὴ ἡ ἐξαίρεσις τὴν ὁποίαν προβάλλει ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος, ὅτι ἡ ρηθεῖσα μαρτιγάνα εὑρέθη ἀραγμένη εἰς ἐχθρικὸν παράλιον, τὴν Καρίτσαν, γυμνὴ ἀπὸ πανιὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα ἔπιπλά της, χωρὶς νὰ φέρῃ οὔτε σημαίαν οὔτε κανὲν ἄλλο χαρακτηριστικὸν οὐδετερότητος καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐξέλαβεν ὡς ἐχθρικὴν καὶ ὡς τοιαύτην τὴν συνέλαβεν, ἀναιρεῖται ἀποχρώντως ἀπὸ τὸν Λ. Κορωναῖον, ὅστις διὰ τὸν φόβον μήπως πέσῃ εἰς χεῖρας ληστρικάς, πσραιτῶν τὸ πλοῖον ἀφῆκεν εἰς αὐτὸ ἓν γράμμα, τὸ ὁποῖον ἐφανέρωνε τὴν οὐδετερότητά του,

Ἐπειδὴ ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος, ἀφ' οὗ ἀνεγνώρισε τὴν οὐδετερότητα τοῦ πλοίου, οὔτε εἰς τὴν ἀνήκουσαν ἐξουσίαν τὸ παρακατέθεσεν οὔτε ἔλαβεν ὅσα μέτρα ὑπαγόρευον εἰς αὐτὸν τὰ χρέη του πρὸς φύλαξιν τοῦ πλοίου, μὴ διορίσας φυλακὴν εἰς αὐτό,

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς Μῆτρος Λιακόπουλος κατηγορεῖ τὸν Γεώργιον Ζορμπᾶν, ὅτι ἥρπασε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 27 Αὐγούστου 1827 τὴν καλλιτέραν γούμεναν μὲ τὴν ὁποίαν ἡ ρηθεῖσα μαρτιγάνα ἦτο ἠσφαλισμένη καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἁρπαγῆς ταύτης ἔπεσεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐσυντρίφθη καὶ τὸν ἐνάγει ὡς πρωταίτιον τῶν ζημιῶν, ὅσαι ἠκολούθησαν εἰς τὸν Λ. Κορωναῖον ἀπὸ τὸν χαμὸν τοῦ πλοίου,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ καταδικάζει τὸν Μῆτρον Λιακόπουλον νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον Λουκᾶν Ἰωάννου Κορωναῖον διὰ

πλήρη ἀποζημίωσιν τῆς συντριφθείσης μαρτιγάνας του «Παναγίας τῆς Ἱερουσαλήμ» καὶ ἄλλων ζημιῶν καὶ ἐξόδων γρόσια δέκα τέσσαρας χιλιάδας ἐννεακόσια πεντήκοντα τρία καὶ δέκα παράδες, σωζομένης εἰς τὸν ρηθέντα Μῆτρον Λιακόπουλον τῆς προσφυγῆς κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ, δι' ὅσας ζημίας ἠκολούθησαν ἐξ αἰτίας τῆς προβαλλομένης ἁρπαγῆς τῶν σχοινίων τῆς μαρτιγάνας «Παναγίας τῆς Ἱερουσαλήμ».

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ἀριθ. 165
ΙΑ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ τρεχαντηρίου τοῦ Γεωργίου Μπογιατσῆ, Σκιαθίτου, κρατηθέντος παρὰ τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη καὶ σταλθέντος εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπὸ ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετεχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Γεωργίου Μπογιατσῆ, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται ὅτι τὸ ἀνώνυμον τρεχαντήριόν του χωρητικὸν διακοσίων κοιλῶν εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτοῦ στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου ἀναφορὰν τῶν δημογερόντων τῆς Σκιάθου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας μαρτυροῦσι τὸ ρηθὲν τρεχαντήριον ἴδιον κτῆμα τοῦ Γεωργίου Μπογιατσῆ, αὐτὸν δὲ τὸν πλοίαρχόν του τίμιον πραγματευτὴν καὶ ἐγγυῶνται εἰς ὄνομα καὶ εἰς βάρος τῆς κοινότητός των τὴν καλὴν αὐτοῦ διαγωγήν,

Ἀκούσαοα τὰς μαρτυρίας τῶν δύο τῆς Σκιάθου πληρεξουσίων Α. Μπονάκη

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

καὶ Μανόλη Γεωργίου, τοῦ πέρυσι φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κωνσταντῆ Γιαλουράκη καὶ τοῦ Νικολῆ Μητάρα,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὸ ρηθὲν τρεχαντήριον τοῦ Γεωργίου Μπογιατσῆ ἐλεύθερον μὲ ὅλην του τὴν ἀποσκευὴν καὶ μὲ ὅλον του τὸ φορτίον κάρβουνα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ.Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 166
ΙΒ΄

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ψάθας τοῦ Κωνσταντίνου Μαμμῆς, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν, μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ οτερεῶν,

Ἀναγνώσαοα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Κωνσταντίνου Μαμμῆς εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται ὅτι ἡ ἀνώνυμος ψάθα, χωρητικὴ ἑκατὸν πεντήκοντα κοιλῶν, εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσαοα τὴν ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου ἀναφορὰν τῶν δημογερόντων τῆς Σκιάθου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας μαρτυροῦσι τὴν ρηθεῖσαν ψάθαν ἴδιον κτῆμα τοῦ Κωνσταντίνου Μαμμῆς, αὐτὸν δὲ τὸν πλοίαρχόν της τίμιον πραγματευτὴν καὶ ἐγγυῶνται εἰς ὄνομα καὶ βάρος τῆς κοινότητός των τὴν καλὴν αὐτοῦ διαγωγήν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τῶν δύο τῆς Σκιάθου πληρεξουσίων Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου, τοῦ πέρυσι φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κωνσταντίνου Γιαλουράκη καὶ τοῦ Γιάννη Κοντοῦ, Ἀγγελῆ Γεωργίου καὶ Μανόλη Γεωργίου,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν ψάθαν τοῦ Κωνσταντίνου Μαμμῆς ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της καὶ μὲ ὅλον της τὸ φορτίον ξυλικήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 167
ΙΓ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ψάθας τοῦ Ἰωάννου Κόλια, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Ἰωάννου Κόλια εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ ἀνώνυμος ψάθα χωρητικὴ διακοσίων κοιλῶν εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου ἀναφορὰν τῶν δημογερόντων τῆς Σκιάθου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τῆς ὁποίας μαρτυροῦσι τὴν ρηθεῖσαν ψάθαν ἴδιον κτῆμα

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

τοῦ *Ι. Κόλια, αὐτὸν δὲ τὸν πλοίαρχόν της τίμιον πραγματευτὴν καὶ ἐγγυῶνται εἰς ὄνομα καὶ βάρος τῆς κοινότητός των τὴν καλὴν αὐτοῦ διαγωγήν,*

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τῶν δύο τῆς Σκιάθου πληρεξουσίων Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου, τοῦ πέρυσι φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κωνσταντῆ Γιαλουράκη καὶ τοῦ Γιάννη Κοντοῦ, Ψαριανοῦ,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν ψάθαν τοῦ Ἰωάννου Κόλια ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της καὶ μὲ ὅλον της τὸ φορτίον ξυλικήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ἀριθ. 168
ΙΔ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ τρεχαντηρίου τοῦ Γιαννιοῦ Εὐσταθίου, Σκιαθίτου, κρατηθέντος παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη καὶ σταλθέντος εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετεχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Γιαννιοῦ Εὐσταθίου εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι τὸ ἀνώνυμον τρεχαντήριόν του χωρητικὸν διακοσίων κοιλῶν εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασεν ποτὲ ἐπ' αὐτοῦ στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου ἀναφορὰν τῶν δημογερόντων τῆς Σκιάθου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας μαρτυροῦσι τὸ ρηθὲν τρεχαντήριον ἴδιον κτῆμα τοῦ Γιαννιοῦ Εὐσταθίου, αὐτὸν δὲ τὸν πλοίαρχόν του τίμιον πραγματευτὴν καὶ ἐγγυῶνται εἰς ὄνομα καὶ βάρος τῆς κοινότητός των τὴν καλὴν αὐτοῦ διαγωγήν,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τῶν δύο τῆς Σκιάθου πληρεξουσίων Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου, τοῦ πέρυσι φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κωνσταντῆ Γιαλουράκη καὶ τοῦ Νικολῆ Μητάρα,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὸ ρηθὲν τρεχαντήριον τοῦ Γιαννιοῦ Εὐσταθίου ἐλεύθερον μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν του καὶ μὲ ὅλον τὸ φορτίον του ξυλικήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 169
ΙΕ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ψάθας τοῦ Δημητρίου Δαμάσκου, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Δαμάσκου εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ ἀνώνυμος ψάθα χωρητικὴ ἑκατὸν κοιλῶν εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρη-

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

σιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου ἀναφορὰν τῶν δημογερόντων τῆς Σκιάθου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας μαρτυροῦσι τὴν ρηθεῖσαν ψάθαν ἴδιον κτῆμα τοῦ Δημητρίου Δαμάσκου, αὐτὸν δὲ τὸν πλοίαρχόν της τίμιον πραγματευτὴν καὶ ἐγγυῶνται εἰς ὄνομα καὶ βάρος τῆς κοινότητός των τὴν καλὴν αὐτοῦ διαγωγήν,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τῶν δύο τῆς Σκιάθου πληρεξουσίων Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου, τοῦ πέρυσι φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κωνσταντῆ Γιαλουράκη καὶ τοῦ Γιάννη Κοντοῦ, Ψαριανοῦ,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν ψάθαν τοῦ Δημητρίου Δαμάσκου ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της καὶ μὲ ὅλον τὸ φορτίον της ξυλικήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 182
ΙΣΤ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς γολέτας «Λεωνίδου» τοῦ πλοιάρχου Σταμάτη Ξανιάκου, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Σταμάτη Ξανιάκου

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ γολέτα «Λ ε ω ν ί δ α ς» εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1826 ἀποδεικτικὸν τοῦ ναυπηγοῦ Γεωργίου Φλούμη ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν δημογεροντίαν τῆς Σκοπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖται ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Λ ε ω ν ί δ α ς» κτῆμα τοῦ ρηθέντος Σταμάτη Ξανιάκου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου 1828 δίπλωμα τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον ἐπικυρώνει τὴν ἐπὶ τῆς ρηθείσης γολέτας κυριότητα τοῦ ρηθέντος Σταμάτη Ξανιάκου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1828 ναυλωτικὸν μεταξὺ τοῦ ρηθέντος Ξανιάκου καὶ Ἀθανασίου Μαυροδῆ, μὲ τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται ὅτι ἐσυμφωνήθη νὰ τοῦ μετακομίσῃ εἰς τὴν γολέταν του ἓν φορτίον ξυλικῆς ναυπηγικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύαρχος ἐκράτησε μετὰ τῆς ρηθείσης γολέτας εἰς Σκόπελον καὶ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσίν της,

Ἀκούσασα τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκιάθου Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου, τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Σκοπέλου Ἀ. Κανάρη, τοῦ φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κ. Γιαλουράκη καὶ Γεωργίου Χ'' Μικέ,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Λ ε ω ν ί δ α ν» τοῦ πλοιάρχου Σταμάτη Ξανιάκου ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της καὶ μὲ ὅλον τὸ φορτίον της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 183
ΙΖ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ

** Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.*

τῆς γολέτας «Π α ν δ ώ ρ α ς», τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Λύρα, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Κωνσταντίνου Λύρα, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ γολέτα «Π α ν δ ώ ρ α» εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1827 ἐμπορικὸν δίπλωμα τῆς τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἐπικυρώνει τὴν ἐπὶ τῆς ρηθείσης γολέτας κυριότητα τοῦ ρηθέντος Κωνσταντίνου Λύρα,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 30 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Βασιλείου Κων. Βαρβαρέσου εἰς τὴν ὁποίαν βεβαιώνει, ὅτι ἐσυμφώνησε μὲ τὸν ρηθέντα πλοίαρχον Κωνσταντῖνον Λύραν νὰ τοῦ μετακομίσῃ εἰς τὴν γολέταν του πραγματείας, τὰς ὁποίας ὁ Ναύαρχος ἐκράτησε μετὰ τῆς ρηθείσης γολέτας εἰς Σκόπελον, καὶ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσίν των,

Ἀκούσασα τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκιάθου Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Π α ν δ ώ ρ α ν» τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Λύρα ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ μὲ ὅλας τὰς πραγματείας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 184
ΙΗ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς σκούνας «Κ λ ε ο β ο ύ λ ο υ» τοῦ πλοιάρχου Στάμου Ἀναστασίου, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν, μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλαοίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Στάμου Ἀναστασίου, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ σκούνα «Κ λ ε ό β ο υ λ ο ς» εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κοτάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθε εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1826 ἀποδεικτικὸν τοῦ ναυπηγοῦ Ἰωάννου Δημητρίου, ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν δημογεροντίαν τῆς Σκοπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖται ἡ ρηθεῖσα σκούνα «Κ λ ε ό β ο υ λ ο ς» κτῆμα τοῦ ρηθέντος Στάμου Ἀναστασίου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1827 ἐμπορικὸν δίπλωμα τῆς τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἐπικυρώνει τὴν ἐπὶ τῆς ρηθείσης σκούνας κυριότητα τοῦ ρηθέντος Στάμου Ἀναστασίου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ψαριανοῦ Δ. Καβέλια πρὸς τοὺς δημογέροντας τῶν Ψαριανῶν, εἰς τὴν ὁποίαν βεβαιώνει, ὅτι ἐσυμφώνησε μὲ τὸν ρηθέντα πλοίαρχον Στάμον Ἀναστασίου νὰ τοῦ μετακομίσῃ εἰς τὴν σκούνσν του ἓν φορτίον ξυλικῆς ναυπηγικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύαρχος ἐκράτησε μετὰ τῆς ρηθείσης σκούνας εἰς Σκόπελον, καὶ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσίν της,

Ἀκούσασα τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκιάθου Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν σκούναν «Κ λ ε ό β ο υ λ ο ν» τοῦ πλοιάρχου Στάμου Ἀναστασίου ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ μὲ ὅλον τὸ φορτίον της.

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δτκ. φ. 12.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 185
ΙΘ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς γολέτας «Εὐαγγελίστρας» τοῦ πλοιάρχου Θεοδωρῆ Τριακόσια, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Θεοδωρῆ Τριακόοια εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ γολέτα «Εὐαγγελίστρα» εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1828 ἀναφορὰν τῆς δημογεροντίας τῆς Σκιάθου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας ὁμολογοῦντες ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Εὐαγγελίστρα» εἶναι κτῆμα τοῦ ρηθέντος Τριακόσια, συνιστῶσιν αὐτὸν καλῆς καὶ τιμίας ζωῆς πολίτην καὶ ἐγγυῶνται ἐν ταὐτῷ τὴν εἰς τὸ μέλλον διαγωγήν του,

Ἀκούσασα τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκιάθου Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου καὶ τοῦ φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κ. Γιαλουράκη,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

γολέταν «Ε ὐ α γ γ ε λ ί σ τ ρ α ν» τοῦ πλοιάρχου Θεοδωρῆ Τριακόσια ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 186
Κ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ε ὐ α γ γ ε λ ί σ τ ρ α ς» τοῦ πλοιάρχου Φιλίππου Δήμου, Σκιαθίτου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη καὶ σταλθείσης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πέριξ στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Φιλίππου Δήμου εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ γολέτα «Ε ὐ α γ γ ε λ ί ο τ ρ α» εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1826 ἀποδεικτικὸν τοῦ ναυπηγοῦ Γεωργίου Φλούμη ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν δημογεροντία τῆς Σκοπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖται ἡ ρηθεῖσα «Ε ὐ α γ γ ε λ ί σ τ ρ α» κτῆμα τοῦ ρηθέντος Φιλίππου Δήμου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1827 ἐμπορικὸν δίπλωμα τῆς τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἐπικυρώνει τὴν ἐπὶ τῆς ρηθείσης γολέτας κυριότητα τοῦ ρηθέντος Φιλίππου Δήμου,

Ἀκούσασα τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκιάθου

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Α. Μπονάκη καὶ Μανόλη Γεωργίου, τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Σκοπέλου Ἀ. Κανάρη καὶ τοῦ φρουράρχου τῆς Σκιάθου Κωνσταντίνου Γιαλουράκη,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Ε ὐ α γ γ ε λ ί σ τ ρ α ν» τοῦ πλοιάρχου Φιλίππου Δήμου ἐλευθέραν μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 218
ΚΑ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς γολέτας «Μ ε λ π ο μ έ ν η ς» τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Σίσκου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετεχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πλησίον στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀναφορὰν τοῦ Δ. Σίσκου, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται ὅτι ἡ γολέτα «Μ ε λ π ο μ έ ν η» εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα τὰ ταξίδιά του τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1827 ἀποδεικτικὸν τοῦ ναυπηγοῦ Νικολάου Μυτιληναίου ἐπικυρωμένον ὑπὸ τῶν δημογερόντων τῆς Σκοπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖται ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Μ ε λ π ο μ έ ν η» κτῆμα τοῦ ρηθέντος Δ. Σίσκου.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1827 ἀποδεικτικὸν τῆς Ἀστυνομίας τῆς Σύρας

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

μὲ τὸ ὁποῖον συνιστᾷ τὸν ρηθέντα Σίσκον ἄνθρωπον τιμίου χαρακτῆρος καὶ εὐϋπόληπτον,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1827 δίπλωμα τῆς Ἀντικυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον ἐπικυρώνει τὴν ἐπὶ τῆς ρηθείσης γολέτας κυριότητα τοῦ ρηθέντος Δ. Σίσκου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1828 μαρτυρικὸν ἀπὸ διαφόρους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται καλῆς καὶ ἀνεγκλήτου διαγωγῆς ἄνθρωπος ὁ ρηθεὶς Δ. Σίσκος,

Ἀκούσασα προσέτι τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου μαρτυρίας τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Σκοπέλου Ἀ. Κανάρη, τοῦ Μικὲ Κυπαρίσση, τοῦ Μικὲ Χ" Μικέ, τοῦ Μιχάλη Μιτίλια καὶ τοῦ Κων. Μικάρου,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Μ ε λ π ο μ έ ν η ν» τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Σίσκου ἐλευθέραν μὲ ὅλην της τὴν ἀποσκευήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 219
ΚΒ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν νεαπολιτικὴν γολέταν «Ἀ ρ ε τ ο ῦ σ α ν» τοῦ πλοιάρχου Πασσανέση Στεφάνου τὴν 5 Μαΐου 1828 μεταξὺ τοῦ Ν. Παντελῆ Νικολάκη, πλοιάρχου τῆς πολεμικῆς γολέτας «Ἀ θ η ν ᾶ ς» καὶ ὁδηγοῦ τῆς λείας, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Στ. Πασσανέση ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Νικολοῦ Παντελῆ Νικολάκη φέρουσαν, ὅτι ἡ νεαπολιτικὴ γολέτα «Ἀ ρ ε τ ο ῦ σ α» τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Πασσανέση ἐσυλλήφθη τὴν 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὀκτὼ μίλια μακρὰν τῆς νήσου Πρώτης ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Γ. Σαχτούρην, ἀρχηγὸν τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη πρὸς τὸν Κυβερνήτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Ἀ ρ ε τ ο ῦ σ α» ἐκράτει κατὰ τὸν καιρὸν τῆς συλλήψεως ἐδείκνυεν ἀρκετὰ τὴν πρὸς Μεθώνην διεύθυνσίν της· ὅτι ἅμα ἰδὼν τοὺς ἀποκλειστὰς ὁ πλοίαρχός της Πασσανέσης ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν διάφορα λαχανικὰ καί τινα ἔγγραφα, διὰ νὰ ἀποσκεπάσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του καὶ ἐκ τούτου ἐβεβαιώθησαν περισσότερον αἱ κατ' αὐτοῦ ὑποψίαι καὶ ὅτι ἡ προοεκτικὴ ἔρευνα τῶν χαρτίων του καὶ διάφοροι ὁμολογίαι, τὰς ὁποίας ὁ Ἀντιναύαρχος ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ «Ἀ ρ ε τ ο ύ σ η», δὲν ἄφησαν πλέον ἀμφιβολίαν, ὅτι τὸ φορτίον εἶναι κτῆμα ἐχθρικὸν καὶ ἐστέλλετο πρὸς τοὺς ἐν Μεθώνῃ ἀποκλειομένους ἐχθρούς,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 29 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Στ. Πασσανέση, δι' ἧς ὁμολογεῖ ὅτι πλέων εἰς Μεθώνην ἐσυλλήφθη δέκα μίλια μακρὰν τῆς Πρώτης,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 4 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ὑγειονομικὴν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κιτριαῖς ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ Πασσανέση, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι σημειωμένον ὅτι εἰς τὸ προλαβὸν ταξίδι του ἐπέστρεψεν ἀπὸ Μεθώνην, ἐνῷ τὰ ἔγγραφά του φέρουν ὅτι καὶ τότε ἐπήγαινε διὰ Κιτριαῖς,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου φορτωτικὸν τῆς ρηθείσης γολέτας «Ἀ ρ ε τ ο ύ σ η ς» εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται ὁ Ἀ. Βαδαγδόπουλος φορτωτὴς ρυζίων Αἰγύπτου χιλίων πεντακοσίων βατσελίων, τὰ ὁποῖα λέγει ὅτι στέλλει δι' ἴδιόν του λογαριασμὸν πρὸς τὸν Ἰγνάτιον Βραγγιώτην εἰς Κιτριαῖς,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου σημείωσιν τῶν παρὰ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Πασσανέση ριφθέντων εἰς τὴν θάλασσαν πραγμάτων καὶ χαρτίων ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ ἰδίου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 19 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη πρὸς τὸν Ἰβραὴμ πασᾶν εἰς Μεθώνην, εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνων ὅτι τὸν στέλλει διάφορα φορτία ζωοτροφιῶν τούτου, τὸν ἐγκλείει ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν φορτωθέντων πλοίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Ἀ ρ ε τ ο ῦ σ α»,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 18 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀποδεικτικὸν τῆς παρὰ τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη τακτικῆς ἐπισκέψεως τῆς γολέτας «Ἀ ρ ε τ ο ύ σ η ς», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ρηθεὶς Πασσανέσης ὁμολογεῖ εὐχαρίστως τὸ πρὸς αὐτὸν καλὸν φέρσιμον τοῦ Ἀντιναυάρχου,

Ἐπειδὴ ὁ συλληφθεὶς πλοίαρχος κατ' ἰδίαν του ὁμολογίαν ἐταξίδευεν εἰς Μεθώνην καὶ ὁ ρηθεὶς Ἰγνάτιος Βραγγιώτης κατοικεῖ εἰς τὸ αὐτὸ φρούριον, τὸ δὲ φερόμενον εἰς τὰ χαρτιὰ τῆς «Ἀ ρ ε τ ο ύ σ η ς» ὄνομα τῶν Κιτριῶν εἶναι οἰκονομία,

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Ἰβραὴμ πασᾶν γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ φορτίον τῆς αὐτῆς γολέτας «Ἀ ρ ε τ ο ύ σ η ς» εἶναι ἐχθρικὸν κτῆμα καὶ ἀληθῶς ἐστάλθη εἰς Μεθώνην εἰς παραλαβὴν τοῦ ρηθέντος Ἰβραὴμ πασᾶ καὶ ὄχι εἰς Κιτριαῖς εἰς παραλαβὴν τοῦ οἰκονομικῶς ἀναφερομένου Ἰ. Βραγγιώτη,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Πασσανέσης φωρᾶται ἀπὸ τὰς ἰδίας του ὁμολογίας παραβιαστὴς τοῦ ἀπὸ 6 Μαρτίου τοῦ παρόντος ἔτους κηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει, ὅτι ἡ λεία τῆς νεαπολιτικῆς γολέτας «Ἀ ρ ε τ ο ύ σ η ς» εἶναι δικαία καὶ νόμιμος καὶ ἑπομένως καταδικάζει τόσον τὴν ρηθεῖσαν γολέταν καὶ ἀποσκευήν της, ὅσον καὶ τὰς πραγματείας καὶ εἴδη τὰ εὑρισκόμενα ἐν αὐτῇ διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 228
ΚΓ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς γολέτας «Χ ε λ ι δ ό ν ο ς» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Παπαντωνίου, κρατηθείσης παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη καὶ σταλθείσης εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πλησίον στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀναφορὰν τοῦ Γεωργίου Παπαντωνίου εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται, ὅτι ἡ γολέτα «Χ ε λ ι δ ὼ ν» εἶναι ἴδιόν του κτῆμα καὶ δὲν ἐμέθεξε πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς καμμίαν πειρατείαν ἢ κατάχρησιν οὐδὲ μετεβίβασε ποτὲ ἐπ' αὐτῆς στρατιώτας εἰς ἁρπαγὴν ἢ λεηλασίαν καὶ μετῆλθεν εἰς ὅλα του τὰ ταξίδια τακτικὴν καὶ ἀνέγκλητον ναυτιλίαν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 16 Μαρτίου 1827 ἀποδεικτικὸν τοῦ ναυπηγοῦ Γεωργίου Φλούμη ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν δημογεροντίαν τῆς Σκοπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖται ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Χ ε λ ι δ ὼ ν» κτῆμα τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Παπαντωνίου,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1827 δίπλωμα τῆς Ἀντικυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον ἐπικυρώνει τὴν ἐπὶ τῆς ρηθείσης γολέτας κυριότητα τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Παπαντωνίου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 1 Μαΐου 1828 μαρτυρικὸν ὑπὲρ τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Παπαντωνίου ὑπογεγραμμένον ἀπὸ διαφόρους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται καλῆς καὶ ἀνεγκλήτου διαγωγῆς ἄνθρωπος ὁ ρηθεὶς Γεώργιος Παπαντωνίου καὶ ὅτι εἰς τὸ πλοῖόν του εἶναι μέτοχος καὶ ὁ Α. Καλαμίδας,

Ἀκούσασα προσέτι τὰς ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου μαρτυρίας τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Σκοπέλου Α. Κανάρη, τοῦ Γεωργίου Χ'' Μικὲ καὶ τοῦ Παναγιώτου Κουτσάκη,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου κατηγορία καμμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Χ ε λ ι δ ό ν α» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Παπαντωνίου ἐλευθέραν μὲ ὅλην της τὴν ἀποσκευήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 239
ΚΔ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ἑλληνικὸν κότερον τοῦ Θωμᾶ Γεωργίου Θασίτου, κυβερνώμενον ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Ἰωάννην Μυρώδην, κρατηθὲν ἀπὸ τὸν Ναύαρχον Α. Μιαούλην καὶ σταλθὲν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκίαθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν, μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πλησίον στερεῶν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἰωάννου Μυρώδη εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ ἄνω κόττερον εἶναι ὅλον κτῆμα τοῦ Θωμᾶ Γεωργίου Θασίτου, ὅτι διωρισμένος ὢν ἀπὸ τοῦτον νὰ τὸ διοικῇ καὶ τὸ ταξιδεύῃ μετήρχετο διαγωγὴν τιμίαν καὶ τακτικήν, ὅτι ἡ ἐν τῷ κοττέρῳ ξυλικὴ ἀνήκει εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ναύαρχον μὲ τὸ ἴδιον κόττερον ἀπὸ τὴν Σκόπελον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν φορτωμένον μὲ τὴν ἰδίαν ξυλικήν, τῆς ὁποίας τὴν ἀπόλυσιν μόνον ἐξαιτεῖται,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀναφορὰν τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκιάθου εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖται ὅτι ἐν ὅσῳ ὁ ρηθεὶς Ἰωάννης Μυρώδης ἐδιοίκει τὸ ἄνω κόττερον τοῦ Θωμᾶ Γεωργίου Θασίτου μετήρχετο διαγωγὴν τακτικὴν χωρὶς ποτὲ νὰ λάβῃ μέρος πολὺ ἢ ὀλίγον εἰς πειρατείας ἢ ἄλλας καταχρήσεις καὶ ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ φορτίον ξυλικὴ ἀνήκει εἰς τὸν πλοίαρχον τούτου Μυρώδην,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 9 Μαΐου μαρτυρίας τῶν αὐτῶν πληρεξουσίων τῆς Σκιάθου Ἀναγνώστου Μπονάκη καὶ Μανουὴλ Γεωργίου, ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνεται γνωστὸν ὅτι ἐν ὅσῳ τὸ ἄνω κόττερον τοῦ Θωμᾶ Γεωργίου Θασίτου ἦτον ὑπὸ τὴν διοίκησιν τούτου μετήρχετο πειρατείας, ἀλλ' ἀφοῦ ἤρχισε νὰ τὸ κυβερνᾷ ὁ ρηθεὶς Μυρώδης δὲν ἔπραξε μὲ αὐτὸ καμμίαν κατάχρησιν καὶ ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ φορτίον ἡ ξυλικὴ ἀνήκει εἰς τὸν Μυρώδην,

Ἐπειδὴ τὸ ρηθὲν κόττερον ἐταξίδευεν ἄνευ τακτικῶν ἐγγράφων τῆς Κυβερνήσεως ἢ καμμιᾶς τοπικῆς ἐξουσίας,

Ἐπειδὴ τὸ ἄνω κόττερον ἔλαβε μέρος εἰς πειρατείας καὶ λεηλασίας.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ καταδικάζει τὸ ρηθὲν κόττερον τοῦ Θωμᾶ Γεωργίου Θασίτου μὲ ὅλην του τὴν ἀποσκευὴν εἰς ὄφελος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ δὲ φορτίον ἀπολύει ἐλεύθερον εἰς ὄφελος τοῦ Ἰωάννου Μυρώδη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 242
ΚΕ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως *

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

ρωσικὸν βριγαντῖνον «Π α ν α γ ί α ν Μ α λ τ έ ζ α ν» τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Χρυσολούρη, τὴν 12 Μαΐου 1828 μεταξὺ τοῦ ρηθέντος Μ. Χρυσολούρη ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ καταγωγοῦ Δημήτρη Καραγκίκα, πλοιάρχου τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Κ α λ λ ι ό π η ς», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Μανόλη Χρυσολούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι ὁ καταγωγὸς Δημήτρης Καραγκίκας ἐλευθερώσας ἀπὸ τοὺς πειρατὰς τὸ βριγαντῖνον του «Π α ν α γ ί α ν Μ α λ τ έ ζ α ν», τὸ ἐγύμνωσεν αὐτὸς ἔπειτα καὶ ἐξαιτεῖ ἀποζημίωσιν καὶ ἱκανοποίησιν ἀπὸ αὐτόν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 Μαρτίου πρὸς τὴν αὐστριακὴν καγκελλαρίαν ἀπάντησιν τοῦ ρηθέντος Μ. Χρυσολούρη εἰς τὴν πρὸς τὸν Διοικητὴν Αἰγίνης ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Καραγκίκα περὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου ἀπάντησιν τοῦ αὐτοῦ Χρυσολούρη εἰς τὴν πρὸς τὸν Διοικητὴν Αἰγίνης ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Καραγκίκα περὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Καραγκίκα, ἐξαιτοῦντος νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικός του, ὅστις ἐμεσεγγύησε τὴν γολέταν του, νὰ δώσῃ ἀγωγήν, διὰ νὰ γένῃ ἡ κρίσις των,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Καραγκίκα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντῶν εἰς τὸν ἀντίδικόν του λέγει, ὅτι δι' ὅσα ἔλαβεν εἶχε κάμει συμφωνίαν καὶ τοῦ ἐχρεωστοῦντο ὡς σῶστρα,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 3 Σεπτεμβρίου 1827 ἐνώπιον τῆς ἐν Ἰῳ αὐστριακῆς Καγκελλαρίας γενόμενον συμφωνητικὸν μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Χρυσολούρη, ἀδελφοῦ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου, καὶ τοῦ καταγωγοῦ Καραγκίκα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτεται ὅτι ὁ ρηθεὶς Καραγκίκας ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τοὺς πειρατὰς τὸ βριγαντῖνον τοῦ Μ. Χρυσολούρη καὶ τὸν δίδονται ὡς σῶστρα ἓξ χιλιάδες γρόσια καὶ ἄλλα πράγματα,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 6 Μαρτίου 1828 ἀποδεικτικὸν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Πόρου σημειῶνον διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν εἰς τὴν γολέταν τοῦ ρηθέντος Καραγκίκα καὶ ὁ ἀντίδικός του ἀντιποιεῖται ὡς ἰδικά του,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1827 διαμαρτυρίαν τοῦ Ἀντώνη Χρυσολούρη, ὑπογεγραμμένην ἀπὸ μόνον τὸν ἐν Ἰῳ Αὐστριακὸν Πράκτορα, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτύρεται ἐκεῖνος ἐναντίον τῆς μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου Χρυσολούρη καὶ τοῦ Καραγκίκα γενομένης συμφωνίας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάρῳ Βρεταννικοῦ Ἀντιπροξένου σημείωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται λόγος τῆς παρὰ τῶν πειρατῶν ἁρπαγῆς τοῦ βριγαντίνου «Π α ν α γ ί α ς Μ α λ τ έ ζ α ς»,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου ἐνώπιον τῆς ἐν Σαντορίνῃ αὐστριακῆς Καγκελλαρίας διαμαρτυρίαν τοῦ ρηθέντος Μ. Χρυσολούρη ἐναντίον τοῦ ἀντιδίκου του Καραγκίκα,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου μαρτυρικὸν τῆς ἐν Σαντορίνῃ δημογεροντίας, ἥτις φανερώνει ὅτι ἐγυμνώθη τὸ βριγαντῖνον «Π α ν α γ ί α Μ α λ τ έ ζ α» ἀπὸ τὸν καταγωγόν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 Ἀπριλίου ἀναφορὰν τῶν δοκίμων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτι-

μοῦν ὅσα πράγματα ἔλαβεν ὁ ρηθεὶς Καραγκίκας ἀπὸ τὸ βριγαντῖνον «Π α ν α γ ί α ν Μ α λ τ έ ζ α ν», ὡς σῶστρα τέσσαρας χιλιάδας καὶ διακόσια γρόσια, εἰς τὰ ὁποῖα προστιθέμεναι αἱ εἰς μετρητὰ ἓξ χιλιάδες φέρουν ὅλα δέκα χιλιάδες διακόσια τέσσαρα γρόσια,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 19 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀναφορὰν τῶν αὐτῶν δοκίμων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτιμοῦν τὸ βριγαντῖνον «Π α ν α γ ί α ν Μ α λ τ έ ζ α ν», ὁποῖον ἦτον μετὰ τὴν ἀπὸ τοὺς πειρατὰς ἀνάληψίν του, ἑξῆντα τρεῖς χιλιάδας ἑπτακόσια πενῆντα γρόσια,

Ἀκούσασα τὰ δικαιολογήματα τῶν δύο μερῶν καὶ τοὺς μάρτυρας ἑκάστου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτου διορισθέντος Συνέδρου, περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα:

«Ὁ Μανόλης Χρυσολούρης, Σαντοριναῖος, πλοίαρχος τοῦ ρωσικοῦ βριγαντίνου «Π α ν α γ ί α ς Μ α λ τ έ ζ α ς», ἐπατήθη τὴν νύκτα τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1827 εἰς τὸν λιμένα τῆς Σαντορίνης ἀπὸ τρία πειρατικὰ πλοιάρια. Τὴν 8 περὶ τὸ δειλινόν, ὁ καταδρομεὺς Δημήτριος Καραγκίκας, πλοίαρχος τῆς γολέτας «Κ α λ λ ι ό π η ς», ἔτρεξεν εἰς βοήθειάν του καὶ διασκορπίσας τὰ πλοιάρια ἐκείνων ἐλευθέρωσε τὸ βριγαντῖνον καὶ τὸ ἔφερεν εἰς Ἴον,

Ἐπειδὴ οἱ πειραταὶ φεύγοντες ἐπῆραν μεθ' ἑαυτῶν τὸν πλοίαρχον Μανόλην Χρυσολούρην, ὁ Καραγκίκας ἐξισάσθη τὴν 9 Σεπτεμβρίου μὲ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Ἰωάννην Χρυσολούρην διὰ συμφωνίας γενομένης ἐνώπιον τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου, νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ βριγαντῖνον λαμβάνων σῶστρα 6.000 γρόσια, ἓν κανόνι, δύο κανονάκια, μίαν γούμεναν καὶ μίαν ἀντέναν. Τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς Ἀντώνιος Χρυσολούρης διεμαρτυρήθη ἐναντίον τούτου τοῦ ἐξισασμοῦ,

» Ἐρωται ἀρά γε ὁ ἐξισασμός; Εἶναι δεκτὴ ἡ κατ' αὐτοῦ διαμαρτυρία; Ἐν ἐλλείψει τοῦ πλοιάρχου διὰ θάνατον ἢ ἄλλην αἰτίαν μένει εἰς τὸν τόπον του ἄλλος διοικῶν τὸ πλοῖον εἰς λογαριασμόν του, ὡς ἐπίτροπος, καὶ ὅσα πράξῃ ὁ νόμος τὰ λογίζεται ἰσχυρὰ καὶ κύρια. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν τόπον ἐκείνου διαδέχεται ὁ ναύκληρος. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ συνήθεια τὸ δικαίωμα τῆς ἀναπληρώσεως τοῦ πλοιάρχου τὸ ἀποδίδει κυρίως εἰς τὸν συνταξιδεύοντα συγγενῆ κατὰ προτίμησιν ἀπ' ἄλλους. Ὥστε ὁ Καραγκίκας δὲν κατακρίνεται ἀκολουθήσας ἐν ἐλλείψει νόμου ρητοῦ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου του.

» Ἀλλ' ἂν ἡ συνήθεια αὕτη φέρῃ συγγνώμην τῆς πράξεως, δὲν κυρώνει ὅμως τὴν συμφωνίαν γενομένην διὰ ρωσικὸν πλοῖον, τοῦ ὁποίου ἡ διοίκησις εὐλόγως ἀκολουθεῖ τοὺς νόμους τῆς Ρωσίας. Ἔπειτα εἶναι μὲν ἀληθινόν, ὅτι γενικῶς ὁ ἐξισασμὸς συγχωρεῖται εἰς τὰ μέρη. Ὁ νόμος μάλιστα τὸν εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως, ὡς βοηθοῦντα τοὺς πολίτας νὰ διαλύουν ἢ νὰ προλαμβάνουν τὰς κρισολογίας· καὶ ἂν δὲν παρεισχωρήσῃ βία ἢ δόλος, ἔχει ἰσχὺν δεδικασμένης ὑποθέσεως. Ὅμως εἰς ὅσας διαφορὰς ὁ νόμος παρεισάγει τὴν δημοσίαν συνηγορίαν, ὁ ἐξισασμὸς δὲν γίνεται εἰμὴ μὲ ρητὴν ἄδειαν τῆς ἐξουσίας καὶ εὐλόγως, διότι ἂν ἴσως ἡ κρίσις δὲν ἠμποροῦ νὰ βλάψῃ τρίτον μέρος μὴ ἀκουσθέν, ἢ τοὐλάχιστον μὴ καλεσθὲν εἰκότως, πῶς δύναται ἐξισασμὸς νὰ

ἐπηρεάσῃ τὰ δικαιώματα τῶν μὴ συγκατατεθέντων εἰς αὐτόν, μάλιστα ὅταν εἶναι λόγος περὶ συμφερόντων αὐτῆς τῆς κοινωνίας ἢ τῆς Κυβερνήσεως;

» Εἶναι δὲ ὁμολογούμενον, ὅτι εἰς τὴν καταγωγὴν καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἡ Κυβέρνησις ἔχουν ρητὰ καὶ ἀναφαίρετα συμφέροντα. Πρὸ πάντων ὁ καταγωγός, εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐπιτρέπει τὰ τοῦ πολέμου δικαιώματα, χρεωστεῖ νὰ δίδῃ πρὸς αὐτὴν λόγον, πῶς τὰ μετέρχεται. Οὐδὲ ἠμπορεῖ νὰ διατάξῃ αὐθαιρέτως τὰ κέρδη του, διότι οὔτε δι' ἑαυτὸν μόνον κερδαίνει οὔτε ὅσα ἐκ τῶν συλλημένων πραγμάτων πίπτουν εἰς τὸ μέρος του γίνονται νόμιμα κτήματά του, εἰμὴ ὅταν ἡ λεία κριθῇ καὶ ἀποφασισθῇ δικαία.

» Διὰ ταῦτα ἡ μετὰ τοῦ Ἰωάννου Χρυσολούρη ἐξισαστικὴ συμφωνία τοῦ Καραγκίκα πίπτει αὐτὴ ἀφ' ἑαυτῆς καὶ κάμνει νὰ συμπέσῃ καὶ ἡ διαμαρτυρία τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ ρωσικοῦ πλοιάρχου, ὡς μὴ ἔχουσα πλέον ἀντικείμενον. Ἡ διαμαρτυρία αὕτη ἔχει καὶ ἴδια ἐλαττώματα ἀκυρωτικά, τὰ ὁποῖα εἶναι πλέον περιττὸν νὰ ἀναφέρω,

Ἀλλὰ διαρρησομένη ἡ συμφωνία καταδικάζει ἀρά γε καὶ τὸν συμφωνήσαντα καταγωγόν; Ὄχι βέβαια. Ἡ ἀρχὴ ὅτι κανεὶς δὲν λογίζεται ἀγνοῶν τὸν νόμον, ἐννοεῖ μόνους τοὺς ρητοὺς ἢ θετικοὺς νόμους, ἀλλὰ δὲν συμπεριλαμβάνει καὶ τοὺς κανόνας τοὺς προκύπτοντας ἀπὸ τὰς γενικὰς πηγὰς τοῦ φυσικοῦ δικαίου καὶ τοιοῦτον νόμον γραπτὸν δὲν εἶχεν ἡ Ἑλλάς, ὅταν ἔγινεν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος συμφωνία. Μάλιστα καὶ ἀπαγόρευσις ρητὴ ἐξισασμοῦ ἂν ὑπῆρχε, ὅμως δὲν ἔτασσε καὶ ποινὴν ὡρισμένην τῆς παραβιάσεώς της, δὲν ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ καμμίαν τιμωρίαν.

» Ἀπὸ ταῦτα γίνεται φανερόν, ὅτι ἡ λύσις τῆς συμφωνίας τοῦ καταγωγοῦ ἐπαναφέρει τὴν μετὰ τοῦ Χρυσολούρη διαφοράν του εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ὡς νὰ ἐπαρουσιάζετο εἰς κρίσιν μετὰ τὴν ἀπὸ τοὺς πειρατὰς διάσωσιν τῆς «Παναγίας Μαλτέζας».

» Τούτων οὕτως ἐχόντων, αἱ ὁμολογίαι τοῦ ἐνάγοντος Χρυσολούρη ἐβεβαίωσαν ἤδη τοὺς δικαστάς, ὅτι ὁ ἴδιος γνωρίζει τὸ βριγαντῖνόν του ἀπελευθερωμένον ἀπὸ τοὺς πειρατὰς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του Καραγκίκα. Ἀπὸ τοῦτο ἕπεται, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὰ τακτικὰ σῶστρα, τὰ ὁποῖα ὅλων τῶν ἐθνῶν οἱ νόμοι γνωρίζουν ἀναντίρρητα, καὶ εὐλόγως διότι ἀλλέως ποῖος ἐφρόντιζε νὰ σώσῃ τὸ ξένον πρᾶγμα ἢ νὰ καταδιώκῃ μὲ κίνδυνόν του τοὺς ἐχθροὺς ἢ τοὺς πειρατάς; Ἡ διαφορὰ λοιπὸν μένει εἰς μόνην τὴν ποσότητα.

» Πολλὰ γένη νόμιμα σῶστρα γνωρίζουν τὸ τρίτον τοῦ σωθέντος πλοίου ἢ καὶ φορτίου. Τὸ εἶδος τῶν σώστρων τούτων εἶναι ἐράνισμα τῆς νομοθεσίας τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἐφάρμοσαν τὰ πολιτικὰ καὶ πολεμικὰ σῶστρα τῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς σωζομένων πραγμάτων εἰς τὰ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἄλλαι ὅμως ἐπικράτειαι ναυτικώτεραι ὡς σῶστρα ναυτικὰ ἀπονέμουν τὸ ὄγδοον τῶν ἀπὸ πειρατὰς σωζομένων πραγμάτων εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα καὶ τὸ ἕκτον εἰς τὰ καταγωγικά. Ἡ διαφορὰ τῶν ναυτικῶν σώστρων ἀπὸ τὰ τῆς ξηρᾶς βάσιν ἔχει τὴν διάφορον φύσιν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ δίκαιον καὶ συμφέρον νὰ μὴ συγχέωνται. Ἔπειτα ἡ Ἑλλὰς ἀποδεχθεῖσα γενικῶς τῶν δευτέρων τούτων τὴν θαλασσίαν νομολογίαν, ἠμπορεῖ ἀρά γε νὰ ἀποφύγῃ

ἢ νὰ παρεκκλίνῃ εὐλογοφανῶς τὴν μερικωτέραν ταύτην συνέπειαν; Οὔτε ἡ δικαιοσύνη οὔτε τὸ πρέπον συγχωροῦν τοιαύτην ἀνακολουθίαν ἢ ἀντίφασιν.

» Ὁ οὐδέτερος πλοίαρχος ἀπαιτεῖ διάφορα πράγματα ὡς ἁρπαγέντα ἀπὸ τὸν καταδρομέα. Ἀλλ' ὁ νόμος δὲν τὸν δίδει εἰμὴ ὅσα ἀποδείξῃ ἀφαιρεθέντα τῷ ὄντι. Εὐχαριστοῦμαι νὰ ἐξετάσω συντόμως ὅσας ἀποδείξεις φέρει διὰ τὴν μεγαλυτέραν ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις του. Παραπονεῖται ὅτι ὁ Καραγκίκας τοῦ ἥρπασεν ἀπὸ τὸ πλοῖόν του 7.000 γρόσια καὶ ὡς ἀπόδειξιν προτείνει ἓν δηλωτικὸν (manifesto) τοῦ ἐν Σαντορίνῃ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1827, διαλαμβάνον ὅτι ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ πλοίου του τὴν ρηθεῖσαν ποσότητα.

» Ἀλλὰ μόνον διότι εἶχεν ἐπιβιβάσει ἅπαξ ταῦτα τὰ χρήματα ἕπεται ἆρά γε ἐξ ἀνάγκης νὰ εἶναι ἁρπαγημένα ἀπὸ τὸν Καραγκίκαν; Μήπως ἦτον ἀδύνατον νὰ τὰ ἀποβιβάσῃ πάλιν ὁ ἴδιος; Δὲν τὰ ἥρπασαν ἐνδεχομένως οἱ πειραταί, οἵτινες ἐπάτησαν τὸ πλοῖόν του; Ἂν πιστεύσωμεν τὸν πλοίαρχον δὲν τὸν ἐπῆραν οὔτε βελόνην. Θέλει μάλιστα νὰ τὸ βεβαιώσῃ καὶ διὰ μαρτυριῶν. Ὅμως ὁ ἀδελφός του Ἰωάννης συμπαρευρεθεὶς μέσα λέγει ρητῶς εἰς τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν συμφωνητικόν, ὅτι ἥρπασαν ἀπὸ τὸ βριγαντῖνον 2.000 γρόσια, τρεῖς πράγκες καὶ ἐγύμνωσαν τὰ κιβώτια τῶν ναυτῶν. Πόσα ἄλλα ἐνδεχόμενα παρὰ τὴν τοῦ σώσαντος τὸ πλοῖόν του συγκαιρίαν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ παρειοχωρήσουν;

» Ἔπειτα αὐτὸ τὸ δηλωτικὸν φέρει τόσας τῶν ἀπαιτουμένων ἢ συνηθιζομένων τύπων ἐλλείψεις, αἵτινες κάμνουν ἀνίσχυρον τοιαύτην πρᾶξιν: 1ον) παρὰ τὴν τάξιν ὁ πλοίαρχος δὲν εἶναι εἰς αὐτὸ ὑπογεγραμμένος, 2ον) ἀριθμὸν ἢ σημείωσιν τοῦ μέρους τοῦ ἀντιπροξενικοῦ καταστίχου, ὅπου εἶναι καταχωρημένον, δὲν φέρει τελείως, 3ον) οὐδ' ἁπλῶς κἂν ἀναφέρει ὅτι εἶναι ἀπόσπασμα τοιούτου καταστίχου. Αἱ ἐλλείψεις τῶν οὐσιωδῶν τούτων τύπων ἢ ἄλλων ἐπουσιωδῶν, τοὺς ὁποίους παρατρέχω, καταντοῦν τοῦτο τὸ ἔγγραφον ὡς χαρτίον ἁπλοῦν.

» Ὁ Χρυσολούρης ἀπολυθεὶς ἀπὸ τοὺς πειρατὰς καὶ ἀποβὰς εἰς Πάρον, ἔκαμε τὴν 12 Σεπτεμβρίου ἐνώπιον τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἀντιπροξένου ἓν εἶδος διαμαρτυρίας, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀναφέρει τίποτε περὶ χρημάτων· μόνον εἰς ἄλλην διαμαρτυρίαν γενομένην τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐνώπιον τοῦ ἐν Σαντορίνῃ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτην ἡ ποσότης ἀλλάσσει καὶ ἀντὶ 7.000 γρόσια γίνονται 7.990. Παρεισάγει μάλιστα εἰς αὐτὴν διὰ περισσοτέραν πίστωσιν καὶ μάρτυρας διαφόρους, ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶναι ἀξιόπιστος, ὡς μὴ εὑρεθέντες ἐπὶ τοῦ βριγαντίνου, διὰ νὰ βεβαιώσουν ὅτι εἶδαν τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Καραγκίκα. Ὁ δὲ μόνος τότε παρὼν εἰς αὐτό, ὁ ναύτης του Νικόλαος Βαρβαρέσης, δὲν φαίνεται εἰς τὴν μαρτυρίαν. Ὥστε ἐκ τούτου γεννᾶται καὶ ὑποψία ψευδομαρτυρίας.

» Ἄλλο χειρότερον. Τὴν δευτέραν ταύτην διαμαρτυρίαν τὴν διαιρεῖ εἰς δύο χαρτία καὶ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ περιέχον τὴν διαμαρτυρικὴν ἀπαγγελίαν, φέρει τὰς ὑπογραφὰς τῶν ρηθέντων μαρτύρων, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ κύριον, διὰ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐκεῖνο καὶ ὅπου σημειώνονται τὰ περὶ ὧν διαμαρτύρεται πράγματα, εἶναι ἀμάρτυρον. Τέλος πάντων ἄλλο μαρτυρικὸν τῆς τοπικῆς δημογεροντίας περί τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως δὲν ἀναφέρει οὐδὲ λόγον περὶ χρημάτων.

» Ποίαν λοιπὸν πίστιν δύναται ποτὲ δικαστήριον νὰ δώσῃ εἰς τοιαύτας ἀποδεί-

ξεις ἀσυστάτους, ἀντιφωνούσας καὶ ἀναιρουμένας μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἢ εἰς ἔγγραφα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ νόμος δὲν ἀπονέμει κῦρος ἢ ἰσχύν;

» Εἶναι ἀράγε ἀνάγκη νὰ ἀναλύσω λεπτομερῶς καὶ τὰς λοιπὰς μικροτέρας καὶ πλέον ἀναποδείκτους ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνάγοντος, ἀφοῦ ὁ νόμος αὐτὸς τὰς παραδίδει εἰς τὰ φῶτα καὶ τὴν φρόνησιν τῶν δικαστῶν, ἐγὼ τὰς ἐμπιστεύομαι εἰς αὐτοὺς μὲ περισσοτέραν πεποίθησιν.

» Ἕνα πριόνι καὶ δύο νεροβάρελα, εὑρισκόμενα ἐπὶ τῆς γολέτας τοῦ Καρσγκίκα, εἶναι τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Χρυσολούρη καὶ πρέπει νὰ τοῦ πληρωθῶσιν ἢ ἂν ἀγαπᾷ νὰ τοῦ ἐπιστραφῶσι. Τὸ πρῶτον ὁμολογεῖται ἀπὸ τὸν καταγωγὸν κτῆμα τούτου, τὰ δὲ ἄλλα δύο, ἐκτὸς τῆς ὁμολογίας του, γνωρίζονται καὶ ἀπὸ τὰ ἐπιφερόμενα σημεῖα. Ὁ Χρυσολούρης διαμαρτύρεται, ὅτι τοῦ ἡρπάχθησαν ἀπὸ τὸν ἀντίδικόν του. Ἀλλ' οὗτος βεβαιώνει ὅτι τοῦ ἐχαρίσθησαν ἀπὸ τοὺς σωθέντας διὰ τὸ πλοῖόν του, τὸ ὁποῖον ὡς πρωτοτάξιδον εἶχεν αὐτῶν χρείαν. Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι τοιαῦται βοήθειαι γίνονται ἀρκετὰ συχνὰ μεταξὺ τῶν πλοιάρχων καθ' ὁδόν. Ἔπειτα ἂν ἤθελεν ὁ καταγωγὸς ν' ἁρπάσῃ, διατί νὰ παρατρέξῃ τόσα πολύτιμα πράγματα καὶ νὰ καταντήσῃ εἰς τὰ ἀσήμαντα ταῦτα;

» Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν δοκίμων, τὰ σῶστρα, ὅσα ὁ καταγωγὸς εἶχε λάβει κατὰ συμφωνίαν, εἶναι 10.204 γρόσια, ὅσα δὲ ἔχει νὰ λάβῃ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἕκτου 10.625. Ἕπεται λοιπὸν ὅτι ὁ Μ. Χρυσολούρης μένει πρὸς αὐτὸν χρεώστης 421 γρόσια.»

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ Συνέδρου της, ἀποφασίζει ὅτι ὁ μὲν πλοίαρχος Μανόλης Χρυσολούρης νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Δημήτρην Καραγκίκαν τετρακόσια εἴκοσι ἕνα γρόσια εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἕκτου νενομισμένων σώστρων, οὗτος δὲ νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἐκεῖνον τὴν τιμὴν ἑνὸς πριονίου καὶ δύο νεροβαρέλων αὐτοῦ ἢ νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ αὐτὰ τὰ πράγματα, κατὰ τὴν προτίμησιν τοῦ ρηθέντος Μ. Χρυσολούρη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 244
ΚΣΤ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ

τὴν τουρκικὴν ἐμπορικὴν σακολέβαν τοῦ πλοιάρχου Παναγιώτου Ψωμᾶ, συλληφθεῖσαν παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1828 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορᾶς τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι κατὰ τὰς 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς συνέλαβεν εἰς τὰ παράλια τῆς Τρωάδος ἀραγμένην τὴν σακολέβαν τοῦ Παναγιώτου Ψωμᾶ φορτωμένην ὡς τετρακόσια ἑξῆντα καντάρια λάδια, ὅτι ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, ὅπλα καὶ ἄλλα σημεῖα ἐγνώρισαν ὅτι εὑρίσκοντο Τοῦρκοι ἐν αὐτῇ, οἵτινες διεσώθησαν εἰς τὴν ξηράν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 7 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου τῆς σακολέβας Παναγιώτου Ψωμᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ, ὅτι εἰς τὸ πλοῖόν του ἦτον ἕνας Τοῦρκος, ὅστις ἐσυντρόφευε κατὰ τὴν συνήθειαν τὰ ἐν αὐτῷ φορτωμένα λάδια, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀνήκουν εἰς τὸν Χαράλαμπον Στρατῆ, Μιχαὴλ Σημαντήραν καὶ Γιαννίκον Γριμάνην, ὅτι ὁ Τοῦρκος καὶ δύο ναῦται Χριστιανοὶ διεσώθησαν εἰς τὴν ξηρὰν καθὼς εἶδαν τὰ ἔνοπλα τοῦ δικρότου τῆς «Ἑλλάδος» πλοιάρια, ὅτι οἱ συλλαβόντες αὐτοὺς ναῦται τοὺς ἐπῆραν διάφορα πράγματα, ὡς ἐνδύματα, ἀποσκευὰς τοῦ πλοίου καὶ ἄλλα, κατὰ τὸν παρουσιασθέντα κατάλογον ἀπὸ τὸν ρηθέντα πλοίαρχον Ψωμᾶν, ὅστις ἐξαιτεῖται τὰ ἴδιά του πράγματα, τὰ τοῦ πλοίου του καὶ τὰ τῶν ναυτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχονται καὶ ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο λαγίνια λαδίου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1828 γράμμα τοῦ Χαραλάμπου Στρατῆ, εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνει ὅτι ἐφόρτωσαν εἰς τὴν σακολέβαν τοῦ ρηθέντος Παναγιώτου Ψωμᾶ χίλια τριακόσια τέσσαρα λαγίνια λαδίου, τὰ ὁποῖα διευθύνει εἰς παραλαβὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Παρασκευᾶ Εὐστρατίου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 21 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου γράμμα τοῦ Γιαννίκου Γριμάνη ἐκ Μυτιλήνης, εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνει ὅτι ἐφόρτωσαν εἰς τὴν σακολέβαν τοῦ ρηθέντος Παναγιώτου Ψωμᾶ χίλια πεντακόσια λαγίνια λαδίου, τὰ ὁποῖα διευθύνει εἰς παραλαβὴν τοῦ ἐν Κωνταντινουπόλει Παναγιώτου Ἰωάννου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 1817 ἀποδεικτικὸν τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ρηθείσης σακολέβας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον φαίνεται κύριος ταύτης ὁ ρηθεὶς Παναγιώτης Ψωμᾶς,

Ἀκούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος Παναγιώτου Ψωμᾶ, πλοιάρχου τῆς σακολέβας, καὶ τῶν ναυτῶν του Παναγιώτου Καλιντσῆ καὶ Κωνσταντίνου Δημητρίου, Τσεσμελῆ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει τὴν σακολέβαν τοῦ ρηθέντος Παναγιώτου Ψωμᾶ νόμιμον καὶ δικαίαν λείαν καὶ ἑπομένως ἀποφασίζει, τόσον αὐτὴ καὶ ἡ ἀποσκευή της, ὅσον καὶ αἱ ἐν αὐτῇ πραγματεῖαι νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 245
ΚΖ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν τουρκικὴν ἀλαμάναν συλληφθεῖσαν παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1828 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορᾶς τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι κατὰ τὰς 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς συνέλαβεν εἰς τὰ παράλια τῆς Τρωάδος τὴν κρινομένην τουρκικὴν ἀλαμάναν ἄδειαν καὶ χωρὶς πλήρωμα,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τοῦ Παναγιώτου Ψωμᾶ, Μυτιληναίου, καὶ τῶν ναυτῶν του Παναγιώτου Καλιντσῆ καὶ Κωνσταντίνου Δημητρίου, Τσεσμελῆ, οἵτινες ὡμολόγησαν ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἀλαμάνα εἶναι τουρκική, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ ναῦται ἔφυγαν εἰς τὴν ξηράν, καθὼς εἶδαν τὰ ἔνοπλα τοῦ δικρότου τῆς «Ἑ λ λ ά δ ο ς» πλοιάρια.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει τὴν ἀλαμάναν νόμιμον καὶ δικαίαν λείαν καὶ ἑπομένως ἀποφασίζει τόσον αὐτὴ καὶ ἡ ἀποσκευή της νὰ πωληθῇ ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προοωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 246
ΚΗ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν τουρκικὴν σακολέβαν συλληφθεῖσαν παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1828 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορᾶς τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς συνέλαβεν εἰς τὰ παράλια τῆς Τρωάδος τὴν κρινομένην τουρκικὴν σακολέβαν, φορτωμένην δύο βαρέλια ζάχαρης, σταφίδας, καφέν, κασσίτερον καὶ ἄλλα εἴδη, τὰ ὁποῖα ὅλα ἐξεφόρτωσε καὶ ἐκράτησεν εἰς τὸ δίκροτον «Ἑ λ λ ά δ α» καὶ ὅτι μετε-

φόρτωσε πάλιν εἰς αὐτὴν περίπου ἑπτὰ χιλιάδας ὀκάδων καπνοῦ καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τοῦ Παναγιώτου Ψωμᾶ, Μυτιληναίου, καὶ τῶν ναυτῶν του Παναγιώτου Καλιντσῆ καὶ Κωνσταντίνου Δημητρίου, Τσεσμελῆ, οἵτινες ὡμολόγησαν ὅτι ἡ ρηθεῖσα σακολέβα εἶναι τουρκική, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ ἔφυγαν εἰς τὴν ξηράν, καθὼς εἶδαν τὰ ἔνοπλα τοῦ δικρότου τῆς «Ἑλλάδος» πλοιάρια.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει τὴν σακολέβαν νόμιμον καὶ δικαίαν λείαν καὶ ἑπομένως ἀποφασίζει, τόσον αὐτὴ καὶ ἡ ἀποσκευή της, ὅσον καὶ αἱ ἐν αὐτῇ πραγματεῖαι νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 252
ΚΘ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ἰόνιον τραβάκουλον «Σωτήρα» τοῦ πλοιάρχου Παναγιώτου Ἁγιοβλασίτου, συλληφθέντος ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην καὶ διευθυνθέντος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 Μαΐου ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι συνέλαβε τὸ τραβάκουλον «Σωτήρα» τοῦ πλοιάρχου Παναγιώτου Ἁγιοβλασίτου πολλὰ πλησίον τῆς Μεθώνης ὅπου διευθύνετο,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου διαμαρτυρίαν τοῦ ρηθέντος Ἁγιοβλασίτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἐφόρτωσεν εἰς Δαλματίαν τὸ τοῦ πλοίου του φορτίον συνιστάμενον ἀπὸ ἑξακόσια στάρα βρώμης καὶ ἔπλευσε διὰ Κορυφοὺς καὶ Ζάκυνθον διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ καὶ μὴ εὑρὼν ἐκεῖ τιμὰς ὠφελίμους, ἀνεχώρησε διὰ Σπέτσας καὶ Ναύπλιον συστημένος εἰς τὸν ἐκεῖσε Δ. Δεσύλλαν· ὅτι ἔξωθεν τῆς Μεθώνης τὸν ἐπεσκέφθη ὁ Ἀντιναύαρχος Σαχτούρης· ὅτι ἔλαβεν εἰς τὸ πλοῖόν του κατὰ διαταγὴν τού-

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12. — Γεν. Γραμμ. φ. 68.

του καὶ ἐξ σάκκους ἀλεύρι τὸ ὁποῖον ἐξεφόρτωσεν ἀπὸ ἄλλο πλοῖον διὰ νὰ τὸ ἐλαφρώσῃ· ὅτι ὁ Ἀντιναύαρχος τὸν παρεκίνησε νὰ διευθυνθῇ εἰς Αἴγιναν καὶ κατὰ ζήτησίν του τὸν ἔδωσε καὶ φύλακα εἰς προφύλαξιν ἀπὸ πᾶν ἐνδεχόμενον συνάντημα πειρατείας· καὶ ἐπειδὴ φθάσας ἐδῶ μένει ἐμποδισμένος διαμαρτύρεται δι' ὅλα τὰ ἐναντία,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 3 Ἀπριλίου ἄδειαν τῆς τοπικῆς ἐξουσίας τῆς Σένιας διὰ τῆς ὁποίας συγχωρεῖται εἰς τὸν ρηθέντα Παν. Ἁγιοβλασίτην νὰ φορτώσῃ ἑξακόσια στάρα βρώμης διὰ τοὺς Κορυφούς,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ὑγειονομικὴν ἀπὸ Κορυφοὺς διὰ Ζάκυνθον ἀπόδειξιν τοῦ ρηθέντος Ἁγιοβλασίτου καὶ ἐπιθεωρημένην πάλιν εἰς τὴν δευτέραν νῆσον δι' ἐλευθέραν κοινωνίαν διὰ Σπέτσας μὲ τὸ αὐτὸ φορτίον,

Ἀκούσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαΐου 1828 ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος Παναγιώτου Ἁγιοβλασίτου,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος Π. Ἁγιοβλασίτου ἀπόδειξις ἀποχρῶσα παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὸ ρηθὲν τραβάκουλον «Σ ω τ ή ρ α» τοῦ πλοιάρχου Παναγιώτου Ἁγιοβλασίτου ἐλεύθερον μὲ ὅλον του τὸ φορτίον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 254
Λ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τοὺς ἐν Τακτικουπόλει τῶν Μεθάνων φυλακωμένους.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 2 ἕως 10 Φεβρουαρίου 1828 ἡμερολόγιον τῆς ρωσικῆς φρεγάτας «Κ ά σ τ ο ρ ο ς» ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν ὑποπλοίαρχον Σίτην, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτονται ἡ σύλληψις τῶν τριῶν πλοιαρίων: τοῦ τρεχαντηρίου τοῦ Νικολάου

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἰωαννίτου, Ἰθακησίου, τῆς σκαμπαβίας τοῦ Χρήστου Μαρτίνοβικ καὶ τοῦ μιστίκου τοῦ Τόλια καὶ αἱ αἰτίαι τῆς συλλήψεως αὐτῶν,

Ἀναγνώσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Ἰωαννίτου, Ἰθακησίου, τῶν δύο ναυτῶν τοῦ Γεωργίου Φιλίππου Ἰθακησίου, Ἀναγνώστου Λιάτου, Ρουμελιώτου, καὶ τοῦ φορτωτοῦ Δημητρίου Γιουράνοβικ,

Ἀναγνώσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Χρήστου Μαρτίνοβικ τῶν τριῶν ναυτῶν: τοῦ Δημήτρη Σάτοβικ, Γεροδημήτρη Λημνίου, Σταμάτη Καρυστινοῦ καὶ τῶν δέκα τεσσάρων διαβατῶν στρατιωτῶν Νικολάου Πανταλέοντος Κανέλλου, τοῦ Κωνσταντίνου Ἀθανασίου, Περγαμηνοῦ, τοῦ Πέτρου Ἀντωνίου, Καρυστινοῦ, τοῦ Γιάννη Γεωργίου Αὐγερινοῦ, τοῦ Μανόλη Παπάζογλου, Εὐριπαίου, τοῦ Γιάννη Γεωργίου, τοῦ Γάϊκου Μαυροβουνιώτου, τοῦ Ἀργύρη Τράντου, τοῦ Νικολάου Πέτροβικ, τοῦ Πέτρου Πέτροβικ, τοῦ Μαρίνη Γιάννη, τοῦ Μιχάλη Γεωργίου Κασάπη, τοῦ Βασιλείου Νικολάου Κολοβοῦ, τοῦ Ἀθανασίου Γεωργίου, Εὐριπαίου,

Ἀναγνώσασα τὰς ὁμολογίας τῶν τεσσάρων ναυτῶν τοῦ μιστίκου τοῦ Τόλια, Ἀναγνώστου Κωνσταντίνου Κυδωνιέως, Νικολάου Σταμούλη, Μοσχονησίου, Γιάννη Γεωργίου, Μοσχονησίου καὶ Δημήτρη Ἡλιοῦ Καρυστινοῦ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 24 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Γ. Καραμάνου διορισθέντος ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ,

Ἀναγνώσασα τὰς δευτέρας ὁμολογίας πολλῶν ἀπὸ τοὺς ρηθέντας φυλακωμένους, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ Σταμάτης Ψωμᾶς διορισθεὶς ἐξεταστικὸς δικαστής,

Ἀναγνώσασα τὰς ὁμολογίας τῶν Ἰω. Μπεϊνόγλου, Δημ. Μυτιληναίου, Δημ. Μακρῆ, Θεοτόκη Λευκαδίου, Κίτσου Κιτσουκόρδα, Ἀθανασίου Κονιτσιώτου, Τσίρου Πατρινοῦ, Σπύρου Βουρλιώτου, Γεωργίου Κουσατιανοῦ, Ἰω. Κατσαροῦ, Νικολάου Δαδιώτου, Νικολάου Βελισσαρίου καὶ Παρασκευᾶ Ἰωάννου, σταλέντων εἰς Τακτικόπολιν ἀπὸ τὸν Ναύαρχον Μιαούλην, καὶ τῶν Γεωργίου Κυπρίου, Μανόλη Δημητρίου, Παναγιώτου Λημνίου, Ἰωάννου Ἀϊβαλιώτου, Ἀνδρέου Σίμου, Νικολάου Σίμου, Γεωργίου Σίμου, Στρατῆ Ἰωάννου, Ἀθανασίου Ἰωάννου, Δημητρίου Νικολάου καὶ Ἰωάννου Καστελλορριζιώτου, σταλέντων εἰς Τακτικόπολιν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν κορβέτταν «Ὕδραν»,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ Στ. Ψωμᾶ περὶ πάντων τῶν ἐν Τακτικοπόλει φυλακωμένων,

Ἐπειδὴ ἐναντίον τῶν φυλακωμένων Νικολάου Δαδιώτου, Γεωργίου Κουσατιανοῦ, Σπύρου Βουρλιώτου, Νικολῆ Ἰωαννίτου, Ἰθακησίου, Γεωργίου Φιλίππου, Ἰθακησίου, Ἀναγνώστου Παπαλιάτη, Δημητρίου Γιουράνοβικ, Χρήστου Μαρτίνοβικ, Ἀναγνώστου Κωνσταντίνου, Κυδωνιέως, Νικολάου Σταμούλη, Μοσχονησιώτου καὶ Δημητρίου Ἡλιοῦ, Καρυστινοῦ, Γεωργίου Κυπρίου, Μανόλη Δημητρίου, Παναγιώτου Λημνίου, Γιάννη Ἀϊβαλιώτου, Παρασκευᾶ Ἰωάννου, Ἀνατολίτου, δὲν ὑπάρχει καμμία κατηγορία εὔλογος ἢ βάσιμος καὶ κατὰ τὰς ἀναφορὰς τῶν δύο ἐξεταστικῶν δικαστῶν, εἶναι ἀθῷοι, ἀπολύονται ἐλεύθεροι.

Οἱ δὲ φυλακωμένοι Νικολῆς Βελισσαρίου, Ψαριανός, Θεοτόκης Λευκάδιος, Κωνσταντῖνος Τσῖρος, Ἀθανάσιος Κονιτσιώτης, Κίτσος Κόρδας, Γιάννης Μπεϊνόγλης, Διαμαντῆς Μυτιληναῖος, Δημήτρης Μακρῆς, Θηβαῖος, καὶ Ἰωάννης Κατσαρὸς

ἐπειδὴ ἀπαιτοῦντες τοὺς στρατιωτικούς των μισθοὺς ἐβίασαν τοὺς ἀρχηγούς των, κατὰ τὰς κατηγορίας τούτων, νὰ τοὺς πληρώσουν, ἀπολύονται μὲν ἀπὸ τὴν φυλακήν, ἀλλὰ δι' ὅσα παράπονα ἔχουσιν ἢ οἱ ἀρχηγοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἢ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς των ἢ ἀπ' ἄλλον ἢ ἄλλους παραπέμπονται ἐνώπιον πολεμικοῦ συμβουλίου ἢ ἄλλου ἀνήκοντος Δικαστηρίου νὰ κριθῶσι,

Οἱ δὲ φυλακωμένοι Δημήτριος Σάτοβικ, Γεροδημήτρης Λήμνιος, Σταμάτιος Καρυστινός, Νικόλαος Πανταλέοντος Κανέλλου, Κωνσταντῖνος Ἀθανασίου, Περγαμηνός, Πέτρος Ἀντωνίου, Καρυστινός, Γιάννης Γεωργίου Αὐγερινός, Μανόλης Παπάζογλου, Γιάννης Γεωργίου, Γάϊκος Μαυροβουνιώτης, Μιχάλης Γεωργίου Κασάπης, Βασίλειος Νικολάου Κολοβοῦ, Ἀθανάσιος Γεωργίου, Εὐριπαῖος, Ἀργύρης Τράνδος, Νικόλαος Πέτροβικ καὶ Μαρίνης Γιάννης, ἐπειδὴ ἔδιδαν εὐλόγους αἰτίας συλλήψεως, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς γενομένας ἐξετάσεις καὶ ληφθείσας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει ἐναντίον των ἀποχρῶσα ἀπόδειξις ἐγκλήματος, ἀπολύονται ἀπὸ τὴν φυλακήν, φυλαττομένου τοῦ δικαιώματος ἐκείνου ἢ ἐκείνων, ὅσοι ἠμποροῦν νὰ ἔχωσι παράπονα ἐναντίον των,

Οἱ δὲ φυλακωμένοι Ἀνδρέας Σῖμος, Ψαριανός, πλοίαρχος τῆς τράτας, Νικολῆς Σῖμος, Γεώργης Σῖμος, Στρατῆς Ἰωάννου, Ἀθανάσιος Ἰωάννου, Δημήτριος Νικολάου καὶ Γιάννης Καστελλορριζιώτης νὰ μεταφερθῶσιν εἰς Αἴγιναν, ὅπου μένοντες ὑπὸ φύλαξιν νὰ κριθῶσιν ἀπὸ τὸ ἀνῆκον Δικαστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 260
ΛΑ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ νεαπολιτικὸν τραβάκουλον «Σ ω τ ῆ ρ α» (Salvatore) τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Βίτου Κουρτίου τὴν 17ην Μαΐου 1828 μεταξὺ τοῦ Νικολάου Τσικλητήρα, φέροντος πρόσωπον τοῦ ὁδηγοῦ τῆς λείας Νικολάου Παντελάκη Νικολοῦ, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ ρηθέντος Νικολάου Βίτου Κουρτίου ἀπὸ τὸ ἄλλο.

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12. — Γεν. Γραμμ. φ. 63.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 6 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ν. Τσικλητήρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὸ νεαπολιτικὸν τραβάκουλον ὁ «Σ ω τ ὴ ρ» ἐσυλλήφθη ὀκτὼ μίλια μακρὰν τῆς στερεᾶς καὶ τῆς νήσου Πρώτης ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν γολέταν «Ἀ σ π α σ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου φορτωμένον σιτάρια ἀπὸ τὸν ἐν Ζακύνθῳ Ἀναστάσιον Βαδαγδόπουλον,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Νικολάου Βίτου Κουρτίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ ὅτι τὸ φορτίον εἶναι οἰκονομικῶς δηλοποιημένον εἰς ὄνομά του, ἀληθῶς δὲ ἐφορτώθη ἀπὸ τὸν ἐν Ζακύνθῳ Ἀναστάσιον Βαδαγδόπουλον καὶ στέλλεται εἰς παραλαβὴν τοῦ Ἰγνατίου Βραγγιώτου εἰς Μεθώνην καὶ ὅτι καθὼς εἶδε τοὺς ἀποκλειστὰς ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἀληθῆ ἔγγραφα τοῦ φορτίου τούτου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ὑγειονομικὴν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κιτριαΐς ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ Βίτου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι σημειωμένον ὅτι εἰς τὸ προλαβὸν ταξίδι του ἐπέστρεψεν ἀπὸ Μεθώνην, ἐνῷ τὰ ἔγγραφά του φέρουν ὅτι καὶ τότε ἐπήγαινε διὰ Κιτριαΐς,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου φορτωτικὸν τοῦ ρηθέντος τραβακούλου «Σ ω τ ῆ ρ ο ς», εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται φορτωτὴς σιταρίων Αἰγύπτου χιλίων πεντακοσίων βατσελίων καὶ ἐν ταὐτῷ ἀποδέκτης τῶν αὐτῶν ὁ ἴδιος πλοίαρχος Βίτος, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ αὐτὸ φορτωτικὸν φέρει ὅτι ὁ ναῦλός του θέλει τοῦ πληρωθῇ κατὰ τὸ συμφωνητικὸν (a tenor del contratto),

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 19 Μαρτίου ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀποκλειστικῆς βρικογολέτας «Ἀ ν τ ι ζ ή λ ο υ» τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Γ. Κοτσιᾶ, τὸ ὁποῖον φέρει ὅτι τὸ ρηθὲν τραβάκουλον ὁ «Σ ω τ ή ρ», ἐπισκεφθὲν τέσσαρα μίλια μακρὰν τῆς Πρώτης ἀπὸ τὸν ρηθέντα ἀποκλειστὴν εἰς τὸ πρῶτόν του ταξίδι διὰ ταῖς Κιτριαΐς, ἀπετράπη ἀπὸ τὸν πρὸς τὴν Μεθώνην δρόμον του καὶ πάλιν τὴν νύκτα ἐγύρισε πρὸς τὴν Μεθώνην καὶ ἐβιάσθη ἐκ νέου ἀπὸ τοὺς ἀποκλειστὰς νὰ ποδίσῃ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁμολογίαν του εὗρῆκε τρόπον καὶ ἀπατήσας τὴν ἄγρυπνον αὐτῶν φύλαξιν ἐμβῆκεν εἰς τὴν Μεθώνην,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 19 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου ἀποδεικτικὸν τῆς παρὰ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Κοτσιᾶ τακτικῆς ἐπισκέψεως τοῦ τραβακούλου «Σ ω τ ῆ ρ ο ς», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ρηθεὶς Ν. Βίτος ὁμολογεῖ εὐχαρίστως τὸ πρὸς αὐτὸν καλὸν φέρσιμον τοῦ ἀποκλειστοῦ Κοτσιᾶ,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη πρὸς τὸν Ἰβραὴμ πασᾶν εἰς Μεθώνην, εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνων ὅτι τὸν στέλλει διάφορα φορτία ζωοτροφιῶν τούτου, τοῦ ἐγκλείει καὶ ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν φορτωθέντων πλοίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμπεριέχεται καὶ τὸ ρηθὲν τραβάκουλον «Σ ω τ ή ρ»,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 28 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Νικολάου Βίτου Κουρτίου,

Ἐπειδὴ ὁ συλληφθεὶς πλοίαρχος κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν ἐταξίδευεν εἰς Μεθώνην, τὸ δὲ φερόμενον εἰς τὰ χαρτία τοῦ τραβακούλου «Σ ω τ ῆ ρ ο ς» ὄνομα τῶν Κιτριῶν εἶναι οἰκονομικόν,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Βίτος ὡμολόγησεν οἴκοθεν ὅτι καθὼς εἶδε τοὺς ἀποκλειστὰς ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν διάφορα ἔγγραφα, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο καὶ ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ φορτωτικὸν συμφωνία ναύλου,

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Ἰβραὴμ πασᾶν γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ φορτίον τοῦ αὐτοῦ τραβακούλου εἶναι ἐχθρικὸν κτῆμα καὶ ἀληθῶς ἐστέλλετο εἰς Μεθώνην εἰς παραλαβὴν τοῦ ρηθέντος Ἰβραὴμ πασᾶ καὶ ὄχι εἰς Κιτριαῖς εἰς διαταγὴν καὶ παραλαβὴν τοῦ οἰκονομικῶς ἀναφερομένου πλοιάρχου Ν. Βίτου Κουρτίου,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Ν. Βίτος Κούρτιος φωρᾶται ἀπὸ τὰς ἰδίας του ὁμολογίας δύο φοραῖς παραβιαστὴς τοῦ ἀπὸ 6 Μαρτίου τοῦ παρόντος ἔτους κηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει ὅτι ἡ λεία τοῦ νεαπολιτικοῦ τραβακούλου «Σ ω τ ῆ ρ ο ς» εἶναι δικαία καὶ νόμιμος καὶ ἑπομένως καταδικάζει τόσον τὸ ρηθὲν τραβάκουλον καὶ τὴν ἀποσκευήν του, ὅσον καὶ τὰς πραγματείας καὶ ἄλλα εἴδη εὑρισκόμενα ἐν αὐτῷ διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἑβδόμην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 261
ΑΒ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονίαν γολέταν «Φ ι λ α δ έ λ φ ε ι α ν» τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Διπέρνου, τὴν 17 Μαΐου 1828, μεταξὺ τοῦ Νικολάου Παντελάκη Ν., πλοιάρχου τῆς ἑλληνικῆς πολεμικῆς γολέτας «Ἀ θ η ν ᾶ ς», ὁδηγοῦ τῆς λείας ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Νικολάου Διπέρνου ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Νικολάου Παντελάκη Ν. φέρουσαν, ὅτι ἡ ἰονία γολέτα «Φ ι λ α δ έ λ φ ε ι α» τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Διπέρνου ἐσυλλήφθη ἓξ μίλια μακρὰν τῆς στερεᾶς καὶ τῆς νήσου Πρώτης ἀπὸ τὴν

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12. — Γεν. Γραμμ. φ. 63.

ἀποκλειστικὴν γολέταν «Ἀ σ π α σ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτήρη, φορτωμένη μὲ σιτάρια τῆς Αἰγύπτου, ἀλεύρια καὶ ρακὴν καί τινα ἄλλα εἴδη ἀπὸ τοὺς ἐν Ζακύνθῳ Ἀναστάσιον Βαδαγδόπουλον, Ἀντώνιον Οὔλλον καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ἐπιστάτην Ἰωάννην Βουσσουτίλ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 4 Μαΐου διαμαρτυρίαν τοῦ πλοιάρχου Ν. Διπέρνου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι φορτωταὶ τῆς γολέτας του εἶναι οἱ ἐν Ζακύνθῳ Ἀναστάσιος Βαδαγδόπουλος καὶ Ἀντώνιος Οὔλος, ὅτι ἐσυλλήφθη ὀκτὼ μίλια μακρὰν τῆς νήσου Πρώτης πρὸς δύσιν ἀπὸ μίαν ἑλληνικὴν πολεμικὴν γολέταν, ὅτι διευθύνετο διὰ ταῖς Κιτριαῖς, διὰ νὰ παραδώσῃ τὸ φορτίον πρὸς τὸν Ἰγνάτιον Βραγγιώτην καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἐστάλη ἐνταῦθα ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην διὰ νὰ κριθῇ, διαμαρτύρεται καθ' οὗτινος ἀνήκει διὰ τὴν κράτησιν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου καὶ διὰ τὴν ἐνταῦθα χρονοτριβήν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ὑγειονομικὴν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κιτριαῖς ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ Διπέρνου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι σημειωμένον, ὅτι εἰς τὸ προλαβὸν ταξίδι του ἐπέστρεψεν ἀπὸ Μεθώνην, ἐν ᾧ τὰ ἔγγραφά του φέρουν, ὅτι τότε ἐπήγαινε διὰ Κιτριαῖς,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου φορτωτικὸν τῆς ρηθείσης γολέτας «Φ ι λ α δ ε λ φ ε ί α ς», εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται ὁ Α. Βαδαγδόπουλος φορτωτὴς ἑπτακοσίων βατσελίων σίτου αἰγυπτιακοῦ, τὸ ὁποῖον στέλλει καθὼς ἀναφέρει δι' ἴδιόν του λογαριασμὸν πρὸς τὸν Ἰγνάτιον Βραγγιώτην εἰς Κιτριαῖς, πλὴν εἰς τὴν ἐν αὐτῷ σημείωσιν τοῦ ναύλου εἶναι φανερὰ ὑστερογραφία μὲ χαρακτῆρα διαφορετικόν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 16 τοῦ Ἀπριλίου φορτωτικὸν τῆς ρηθείσης γολέτας «Φ ι λ α δ ε λ φ ε ί α ς», εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται ὁ Ἀντώνιος Οὔλος φορτωτὴς δέκα βαρελίων ἀλεύρου ἀμερικανικοῦ καὶ δύο βαρελίων περιεχόντων τέσσαρας βαρέλας ρακῆς, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὅτι διευθύνει δι' ἴδιόν του λογαριασμὸν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ἰωάννου Βουσσουτὶλ εἰς Κιτριαῖς,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 19 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη πρὸς τὸν Ἰβραὴμ πασᾶν εἰς Μεθώνην, εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνων ὅτι τὸν στέλλει διάφορα φορτία ζωοτροφιῶν τούτου, τοῦ ἐγκλείει καὶ ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν φορτωθέντων πλοίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμπεριέχεται δύο φοραῖς ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Φ ι λ α δ έ λ φ ε ι α»,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 28 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Διπέρνου καὶ τοῦ ἐπιστάτου τῆς γολέτας «Φ ι λ α δ ε λ φ ε ί α ς» Ἰωάννου Βουσσουτὶλ Μαλτέζου,

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Ἰβραὴμ πασᾶν γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη, ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ φορτίον τῆς αὐτῆς γολέτας εἶναι ἐχθρικὸν κτῆμα καὶ ἀληθῶς ἐστέλλετο εἰς Μεθώνην εἰς παραλαβὴν τοῦ ρηθέντος Ἰβραὴμ πασᾶ καὶ οὐχὶ εἰς Κιτριαῖς εἰς παραλαβὴν τοῦ οἰκονομικῶς ἀναφερομένου Ἰγνατίου Βραγγιώτου καὶ Ἰωάννου Βουσσουτίλ,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Νικόλαος Διπέρνος φωρᾶται δύο φορὲς παραβιαστὴς τοῦ ἀπὸ 6 Μαρτίου τοῦ παρόντος ἔτους κηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει ὅτι ἡ λεία

τῆς ἰονίας γολέτας «Φ ι λ α δ ε λ φ ε ί α ς» εἶναι δικαία καὶ νόμιμος καὶ ἑπομένως καταδικάζει τόσον τὴν ρηθεῖσαν γολέταν καὶ τὴν ἀποσκευήν της, ὅσον καὶ τὰς πραγματείας καὶ ἄλλα εἴδη τὰ εὑρισκόμενα ἐν αὐτῇ συνιστάμενα εἰς ἑπτακόσια βατσέλια σιταρίων αἰγυπτιακῶν, δέκα βαρέλια ἀλεύρου ἀμερικανικοῦ, τεσσάρων βαρελῶν ρακῆς, τριάντα περίπου ὀκάδας πιπερίου, πεντήκοντα περίπου ὑαλίων ροσσολίων καὶ τεντούρας τῆς Κίνας διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἑβδόμην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 262
ΛΓ′

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἑλληνικὴν γολέταν «Ἀ θ η ν ᾶ ν» τοῦ Κυριακοῦ Παναγιώτου Βεργιώτου κυβερνωμένην ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Δημήτριον Γεωργίου, Σκοπελίτην, κρατηθεῖσαν ἀπὸ τὸν Ναύαρχον Ἀ. Μιαούλην καὶ σταλθεῖσαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου ἀναφορὰν τοῦ Ἀ. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι πολλὰ ἀπ' ὅσα πλοῖα συλλαβὼν εἰς τὴν Σκίαθον καὶ Σκόπελον ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶναι φανερὰ ἢ οἰκονομικῶς ἀποσκεπασμένη κτῆσις τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πλησίον στερεῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 Μαΐου ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Γεωργίου, Σκοπελίτου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ ὅτι ἡ κυβερνωμένη παρ' αὐτοῦ γολέτα «Ἀ θ η ν ᾶ» εἶναι κτῆμα τοῦ Κων. Μπίνου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του Κυριακοῦ Παναγιώτου Βεργιώτου, ὅτι ἀφοῦ τὴν ἔλαβεν εἰς ἰδίαν του διοίκησιν μετῆλθε τακτικὴν ναυτιλίαν, ὅμως προτύτερα ὅταν τὴν ἐκυβέρνα ὁ ρηθεὶς Κυριακὸς Παναγιώτου Βεργιώτης τὴν εἶχε μεταχειρισθῆ εἰς πειρατείας καὶ ἄλλας καταχρήσεις,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1826 ἀποδεικτικὸν τοῦ ναυπηγοῦ Γεώργη Βούτα ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὴν δημογεροντίαν τῆς Σκοπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖ-

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12. — Γεν. Γραμμ. φ. 63.

ται ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Ἀ θ η ν ᾶ» κτῆμα τοῦ ρηθέντος Κυριακοῦ Παναγιώτου Βεργιώτου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1827 ἐμπορικὸν δίπλωμα τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ ὁποῖον ἐπικυρώνει τὴν ἐπὶ τῆς ρηθείσης γολέτας κυριότητα τοῦ ρηθέντος Κυριακοῦ Παναγιώτου Βεργιώτου,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 17 Μαΐου μαρτυρίας τῶν Σκοπελιτῶν Μοναχάκη Κωνσταντίνου, Σκιαθίτου, καὶ Σταμάτη Κωνσταντίνου, Κουμιώτου ὁμολογούντων, ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα «Ἀ θ η ν ᾶ» εἶναι κτῆμα τοῦ Κωνσταντίνου Μπίνου καὶ τὴν ἐμεταχειρίσθη καὶ εἰς πραγματείαν καὶ εἰς πειρατείαν καὶ συνετέλεσε καὶ ἐμέθεξεν εἰς τὴν λεηλασίαν καὶ γύμνωσιν τῆς νήσου Ἴμβρου,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς Κυριακὸς Παναγιώτου Βεργιώτης ἐμεταχειρίσθη τὴν γολέταν του «Ἀ θ η ν ᾶ ν» ὡς ὄργανον πειρατειῶν, λεηλασιῶν καὶ ἄλλων καταχρήσεων,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ καταδικάζει τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Ἀ θ η ν ᾶ ν» μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν της εἰς ὄφελος τῆς Κυβερνήσεως, τὸν δὲ πλοίαρχόν της Δημήτριον Γεωργίου ἀπολύει ἐλεύθερον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἑβδόμην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 276
ΛΔ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονίαν μαρτιγάναν «Ἅ γ ι ο ν Γ ε ώ ρ γ ι ο ν» τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Τραυλοῦ τὴν 22 Μαΐου 1828 μεταξὺ τοῦ Ζησίμου Φωκᾶ, φέροντος πρόσωπον τοῦ ρηθέντος Κωνσταντίνου Τραυλοῦ, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Νικολάου Χωριάτη, Δημητρίου Καραγεώργη καὶ Πατρογιάννη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1827 ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Κωνσταντῖνος Τραυλὸς ἀποκαθίστησιν ἐπίτροπόν του πληρεξούσιον τὸν Ζήσιμον Φωκᾶν εἰς τὴν προκειμένην διαφοράν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ζ. Φωκᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τρικυμίαν καὶ ἀπὸ βλάβας, τὰς ὁποίας ἔπαθε τὸ πλοῖόν του, νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ Ψαρά, ἐγυμνώθη ἀπὸ δύο πειρατικὰ πλοῖα τοῦ Νικολάου Χωριάτου καὶ Δημητρίου Καραγεώργη· ὅτι ἐνῷ ἐγυμνοῦτο ἀπὸ αὐτὰ ἦλθε καὶ ἡ ψαριανὴ γολέτα τοῦ Πατρογιάννη, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ ὁ γαμβρός του Γιάννης Σακκᾶς καὶ ἥρπασε καὶ αὐτὴ μέρος τοῦ φορτίου του καὶ πολλὰς ἀποσκευὰς καὶ ἔπιπλα τῆς μαρτιγάνας· ὅτι φθάσας εἰς Σύραν μετὰ ταῦτα ἔκαμε τὰς ἀπαιτουμένας διαμαρτυρίας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 7 Ἰουλίου 1827 τῆς ἐν θαλάσσῃ ἀτυχίας ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Τραυλοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρᾳ Βρεταννικοῦ Ἀντιπροξένου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτεται λεπτομερῶς καὶ περιστατικῶς ἡ παντελὴς γύμνωσις τῆς μαρτιγάνας «Ἅ γ ί ο υ Γ ε ω ρ γ ί ο υ», τοῦ πλοιάρχου, τῶν ναυτῶν καὶ ἐπιβατῶν ἢ φορτωτῶν, ἀναβαίνουσα εἰς ἑξήκοντα τρεῖς χιλιάδας διακόσια ἑξήκοντα ἑπτὰ γρόσια, ἐμπεριλαμβανόμενα καὶ ἐκεῖνα τοῦ φορτωτοῦ Πανταλέοντος Καζανόβα καὶ Εὐστρατίου Βαφειαδάκη κατὰ τοὺς παρουσιασθέντας παρ' αὐτῶν καταλόγους,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 14 Ἀπριλίου ἀναφορὰς τοῦ Πανταλέοντος Καζανόβα καὶ Δημητρίου Βαφειαδάκη φορτωτῶν τῆς ἰονίας μαρτιγάνας «Ἅ γ ί ο υ Γ ε ω ρ γ ί ο υ», εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρουσιν ὁμοίως τὴν γύμνωσιν τοῦ φορτίου, τῶν πραγματειῶν, ἐνδυμάτων των καὶ λοιπῶν, ὅσα κακὰ ἐδοκίμασαν ἀπὸ τὰ ρηθέντα δύο πειρατικὰ τοῦ Νικολῆ Χωριάτου καὶ Δημητρίου Καραγεώργη, ὅτι ἀφέθησαν δύο ἡμέρας εἰς τὴν ξηρὰν ἕως οὗ οἱ πειραταὶ μετεφόρτωσαν εἰς τὴν ψαριανὴν γολέταν τοῦ Πατρογιάννη καὶ Γιάννη Σακκᾶ τὸ φορτίον τῆς ρηθείσης μαρτιγάνας, τοῦ ὁποίου ἐγκλείουν καταλόγους,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Ἀπριλίου ἀπάντησιν τοῦ Γιάννη Σακκᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ ὅτι εὑρέθη κατὰ περίστασιν εἰς τὴν γολέταν τοῦ Πατρογιάννη, ὅτι τοῦ εἶχε δανεισμένα γρόσια χίλια διακόσια, ὅτι ὁ Πατρογιάννης ἠγόρασε μόνον χιλίων κοιλῶν σιτάρι ἐκ τῶν ἁρπαγμένων ἀπὸ τοὺς πειρατὰς ἀπὸ τὴν ἰονίαν μαρτιγάναν καὶ τὰ ἐπλήρωσε πρὸς γρόσια ἓξ καὶ ἥμισυ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐμέθεξεν οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον εἰς τὴν ἁρπαγὴν ταύτην καὶ γύμνωσιν, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἐξαιρετέος πάσης ἐνοχῆς καὶ εὐθύνης,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τοῦ Θεοδώρου Πεταλᾶ καὶ τοῦ ρηθέντος Γιάννη Σακκᾶ,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τοῦ Ψαριανοῦ Δημητρίου Παπανικολῆ καὶ Δημητρίου Μαμούνη ὁμολογησάντων ὅτι παρακαλεσθέντες ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῶν ἐγκαλουμένων Νικολῆ Χωριάτου καὶ Δ. Καραγεώργη, ἐπροσπάθησαν νὰ ἐξισάσωσι τὰ μέρη, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες Φωκᾶς, Καζανόβας καὶ Βαφειαδάκης ἀπῄτουν πολλὰ κατὰ τοὺς παρουσιασθέντας καταλόγους, δὲν ἔστερξαν οἱ συγγενεῖς των,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Ἀπριλίου πρὸς τοὺς ἐγκαλουμένους κάλεσιν πρὸς ἐμφάνισιν, γενομένην εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν καὶ τὴν τοπικὴν Διοίκησιν καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἀγοράν, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιοῦντο, ὅτι ἂν δὲν ἐμφανισθῶσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας θέλουσι κριθῆ κατ' ἔλλειψιν,

Λαβοῦσα ἐπισήμως καὶ κατὰ τὴν συνηθιζομένην θρησκευτικὴν τάξιν τὸν ὅρκον

τῶν ἐναγόντων Ζ. Φωκᾶ, Π. Καζανόβα, Δ. Βαφειαδάκη, ὅτι ἡ ποσότης τῶν ἀπαιτήσεών των εἶναι σωστὴ καὶ ἀκριβής,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις ἀποχρῶσα, ὅτι ὁ ρηθεὶς Γιάννης Σακκᾶς συνεκυβέρνα μὲ τὸν Πατρογιάννην τὴν γολέταν τούτου,

Ἐπειδὴ οἱ ἐγκαλούμενοι Νικόλαος Χωριάτης καὶ Δημήτριος Καραγεώργης καὶ Πατρογιάννης καλεσθέντες δὲν ἐμφανίσθησαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει ἁπλῶς τὸν ρηθέντα Γιάννη Σακκᾶ καὶ καταδικάζει κατ' ἔλλειψιν τοὺς ρηθέντας Νικόλαον Χωριάτην, Δημήτριον Καραγεώργην καὶ Πατρογιάννην νὰ πληρώσωσιν δι' ὅσα ἥρπασαν πράγματα εἰς μὲν τὸν Ζήσιμον Φωκᾶν τριάκοντα μίαν χιλιάδας ἑκατὸν τριάκοντα ἑπτὰ γρόσια, εἰς δὲ τὸν Πανταλέοντα Καζανόβαν δέκα χιλιάδας ὀκτακόσια εἴκοσι ἓξ γρόσια, εἰς δὲ τὸν Εὐστράτιον Βαφειαδάκην εἴκοσι μίαν χιλιάδας τριακόσια τέσσαρα γρόσια, ἂν δὲν ἐξαιτηθῶσιν ἐκτίμησιν δοκίμων. Ἂν δὲ ἐξαιτηθῶσι νὰ πληρώσωσιν ὅσα ἐκτιμηθῶσι τὰ ἁρπαγέντα πράγματα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 277
ΛΕ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ρωσικὸν ἐμπορικὸν βριγαντῖνον «Π α ν α γ ί α ν Σ π η λ α ι ώ τ ι σ σ α ν», τοῦ πλοιάρχου Παναγῆ Λιοσάτου, τὴν 22 Μαΐου 1828 μεταξὺ τοῦ ρηθέντος Παναγῆ Λιοσάτου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Νικολάου Χωριάτου, Δημήτρη Καραγεώργη καὶ Δημήτρη Διακογιάννη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Παναγῆ Λιοσάτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει συντόμως, ὅτι ἐγυμνώθη μεταξὺ Ψαρῶν καὶ Σκύρου ἀπὸ τρία πειρατικὰ πλοιάρια, ἤγουν περάματα καὶ μίαν τράταν· ὅτι τῶν μὲν περαμάτων πλοίαρχοι ἦσαν ὁ Νικολῆς Χωριάτης καὶ Δημήτριος Καραγεώργης, τῆς δὲ τράτας ὁ Διακογιάννης καὶ ἀναφερόμενος εἰς διάφορα ἔγγραφα, γενόμενα περὶ τοῦ συμβάντος

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

τούτου εἰς διαφόρους ἐξουσίας, ἐπικαλεῖται δίκην, ἀποζημίωσιν καὶ ἱκανοποίησιν,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 29 Μαΐου καὶ 20 Ἰουνίου 1827 τῆς ἐν θαλάσσῃ ἀτυχίας ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Παναγῆ Λιοσάτου καὶ τῶν ναυτῶν του ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρᾳ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτίθεται λεπτομερῶς καὶ περιστατικῶς ἡ γύμνωσις τοῦ βριγαντίνου «Π α ν α γ ί α ς Σ π η λ α ι ώ τ ι σ σ α ς», τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1827 γενικὸν ἐπιτροπικόν, ἀποδεικνῦον τὴν ἐπὶ τοῦ βριγαντίνου κυριότητα τοῦ πλοιάρχου Π. Λιοσάτου, ὅστις, κατὰ τὴν τῆς Ρωσίας συνήθειαν, διορίζεται παρὰ τοῦ φαινομένου ἰδιοκτήτου Καραμπέτη Χ. Μακάρωφ ἐπίτροπος πληρεξούσιος νὰ ταξιδεύῃ, διοικῇ ἢ καὶ νὰ πωλήσῃ τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 25 Ἰουλίου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Λιοσάτου πρὸς τὸν κατὰ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος Αὐστριακὸν Ναύαρχον Δάνδολον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου 1827 ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ τὸ ρηθὲν βριγαντῖνόν του φορτωμένον ἀραποσίτι διὰ τὴν Σύραν καὶ κατὰ τὰ νερὰ τῶν Ψαρῶν ἐγυμνώθη ἀπὸ τρία πλοιάρια πειρατικὰ τοῦ Νικολῆ Χωριάτη καὶ Διακογιάννη Ψαριανοῦ, ὅτι οἱ πειραταὶ κακομετεχειρίσθησαν βαρβαρικώτατα τὸν πλοίαρχον Λιοσᾶτον καὶ τὸ πλήρωμά του ὅλον καὶ ἀφ' οὗ ἥρπασαν μέρος τοῦ φορτίου, ἐγύμνωσαν καὶ τὸ πλοῖον ἀπὸ πολλάς του ἀποσκευάς, ἔπιπλα καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα καὶ ἔσχισαν καὶ τὴν δουκάλαν τοῦ πλοίου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 τοῦ αὐτοῦ Ἰουλίου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Παναγῆ Λιοσάτου πρὸς τὸ ἐν Σύρᾳ Αὐστριακὸν Ἀντιπροξενεῖον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιτεῖται νὰ διορισθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος δόκιμοι τρεῖς ἔμπειροι καὶ τίμιοι πλοίαρχοι, διὰ νὰ ἐκτιμήσωσι τὰ ἁρπαγέντα πράγματα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριέχεται καὶ κατάλογος τῶν ἁρπαγέντων πραγμάτων,

Ἀναγνώσασα τοὺς ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1827 καταλόγους τῶν ἁρπαγέντων πραγμάτων, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ζημία τοῦ ρηθέντος Π. Λιοσάτου ἀναβαίνει εἰς τάλληρα χίλια ἑπτακόσια πεντήκοντα ἐννέα,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 22 Μαρτίου 1828 ἀπάντησιν τοῦ Δημήτρη Διακογιάννη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ βεβαιωτικῶς ὅτι οἱ κατηγορούμενοι Ν. Χωριάτης καὶ Δ. Καραγεώργης ἐγύμνωσαν τῷ ὄντι τὸν ρηθέντα Π. Λιοσᾶτον καὶ τὸ πλοῖόν του καὶ προσθέτει μάλιστα ὅτι ἐξισάσθησαν μὲ τὸν καθ' αὐτὸ κύριον τοῦ γυμνωθέντος πλοίου, καὶ ἔπειτα ἐξαιρεῖ τὸν ἑαυτόν του τῆς τοιαύτης ἐνοχῆς, ὡς μὴ μετασχόντα εἰς τὴν γύμνωσιν τοῦ πλοίου τοῦ Λιοσάτου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 13 Ἀπριλίου διαμαρτυρίαν τοῦ ρηθέντος Δ. Διακογιάννη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρούμενος πάλιν ἀπὸ τὴν προσαπτομένην εἰς αὐτὸν κατηγορίαν καὶ ἐνοχήν, παραπονεῖται δι' ὅσα ἐμπόδια δοκιμάζει ἀπὸ ταύτην τὴν κατηγορίαν,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 5 καὶ 26 Ἰουλίου 1827 ὁμολογίας τοῦ Δημήτρη Γιαννίτση τῆς Χατσίδαινας, Ψαριανοῦ, καὶ τοῦ Παρασκευᾶ Χατζῆ Μακρῆ, Καστελλορριζιώτου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1828 ὁμολογίαν τοῦ Δημήτρη τῆς Χατοίδαινας, ληφθεῖσαν ἀπὸ τὴν δημογεροντίαν τῆς Μυκόνου,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας ὅτι αἱ ὁμολογίαι τῶν ρηθέντων Δ. Γιαννίτση τῆς Χατσίδαινας καὶ τοῦ Παρασκευᾶ Χ΄΄ Μακρῆ δὲν εἶναι ἀκριβεῖς,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Ἀπριλίου πρὸς τοὺς ἐγκαλουμένους κάλεσιν εἰς ἐμφάνισιν γενομένην εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Ν. Χωριάτου καὶ Δ. Καραγεώργη καὶ εἰς τὴν τοπικὴν Διοίκησιν καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἀγοράν, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιοῦνται ὅτι ἂν δὲν ἐμφανισθῶσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας θέλουσι κριθῆ κατ' ἔλλειψιν,

Λαβοῦσα ἐπισήμως καὶ κατὰ τὴν συνηθιζομένην θρησκευτικὴν τάξιν τὸν ὅρκον τοῦ ἐνάγοντος Παναγῆ Λιοσάτου, ὅτι ἡ ποσότης τῶν ἀπαιτήσεών του εἶναι σωστὴ καὶ ἀκριβής,

Ἐπειδὴ αἱ κατὰ τοῦ Δημήτρη Διακογιάννη μαρτυρίαι δὲν εὑρέθησαν ἀκριβεῖς,

Ἐπειδὴ οἱ ἐγκαλούμενοι Ν. Χωριάτης καὶ Δ. Καραγεώργης καλεσθέντες δὲν ἐμφανίσθησαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει ἁπλῶς τὸν ρηθέντα Δημήτρην Διακογιάννην καὶ καταδικάζει κατ' ἔλλειψιν τοὺς ρηθέντας Νικόλαον Χωριάτην καὶ Δημήτρην Καραγεώργην νὰ πληρώσωσι δι' ὅσα ἥρπασαν πράγματα εἰς τὸν ρηθέντα Παναγῆ Λιοσᾶτον χίλια ἑπτακόσια πεντήκοντα ἐννέα τάλληρα, ἂν δὲν ἐξαιτηθῶσιν ἐκτίμησιν δοκίμων. Ἂν δὲ ἐξαιτηθῶσιν, νὰ πληρώσωσι ὅσα ἐκτιμηθῶσι τὰ ἁρπαγέντα πράγματα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 284
ΛΣΤ΄

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀναγνώσασα τὰ ἔγγραφα τὰ ἀφορῶντα τὴν σύλληψιν τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς γολέτας «Ἀθηνᾶς» τοῦ πλοιάρχου Ἀλεξάνδρου Μπαμπάλου, συμβᾶσαν τὴν 12 Ἀπριλίου 1828 εἰς τὰ Ψαρὰ ἀπὸ τὴν αὐστριακὴν κορβέταν τὴν «Ταχύπλουν» καὶ σταλεῖσαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ τὸν Αὐστριακὸν Ἀντιναύαρχον,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1828 ἐμπορικὸν δίπλωμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιβεβαιοῦται ἡ ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἀθηνᾶς» κυριότης τοῦ πλοιάρχου Ἀλεξάνδρου Μπαμπάλου,

Ἀναγνώσασα τὸ ναυτολόγιον τῆς αὐτῆς γολέτας,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 5 Μαΐου μαρτυρικὸν τῆς δημογεροντίας τῶν Ψαρῶν περὶ τοῦ τιμίου χαρακτῆρος καὶ τῆς τακτικῆς διαγωγῆς εἰς τὰ τῆς ναυτιλίας τοῦ ρηθέντος Μπαμπάλου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μαρτυρικὸν τοῦ ὑγειονομείου, τοῦ τελωνείου καὶ τοῦ δασμολογείου τῆς Σύρας, ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἀ. Μπάμπαλος ἀπέπλευσεν ἀπὸ Σύραν διὰ τὰ Ψαρᾶ μὲ διαβατήριον ὑπ' ἀριθ. 7321 τῆς 6 Ἀπριλίου 1828 μὲ φορτίον βοδίων ἐπὶ τῆς αὐτῆς γολέτας του «Ἀθηνᾶς»,

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ θαλάσσια χαρτία τῆς ρηθείσης γολέτας καὶ ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ναυτιλία τοῦ ρηθέντος Ἀ. Μπαμπάλου εἶναι τακτικὴ καὶ ἀνέγκλητος,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κατηγορία κομμιᾶς ἐν θαλάσσῃ ἀταξίας ἢ καταχρήσεως τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου, οὔτε ἀπὸ τὸν ἴδιον συλλαβόντα αὐτὸν ἐπαρησιάσθη καμμία ἄλλη ἀπόδειξις,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει ἐλεύθερον τὸν ρηθέντα Ἀλέξανδρον Μπάμπαλον καὶ τὴν γολέταν του «Ἀθηνᾶν» μ' ὅλην της τὴν ἀποσκευήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 289
ΛΖ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν Θεόδωρον Ἀλκαῖον.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἀπὸ 19 Μαρτίου 1828 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορᾶς τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη, περιέχον τὰ ἀκόλουθα: Ὁ Θεόδωρος Ἀλκαῖος ἐπῆρε βιαίως ἀπό τινα Χῖον Ν. Σκαραμαγκᾶν τάλληρα ἑκατὸν ἑξήκοντα ἑπτά, τὰ ὁποῖα μοὶ παρέδωκεν ἄνευ τινος βίας, κατηγορεῖται ὅτι ἐβίασε τὸν πανιερώτατον Ἀρχιερέα τῆς Χίου καί τινας ἄλλους πολίτας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἔχω εἰσέτι εἰς φυλακήν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 15 Μαΐου 1828 ἀπάντησιν τοῦ Θεοδώρου Ἀλκαίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι κατὰ διαταγὴν τῆς παυσάσης Ἀντικυβερνήσεως εἶχε διορισθῆ ὁπλαρχηγὸς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ συνταγματάρχου Φαβιέρου εἰς τὴν κατὰ τὴν Χίον ἐκστρατείαν, ὅτι ἀφ' οὗ ἐκπλήρωσε τὰ χρέη του ἀκριβῶς καὶ ἐπληγώθη εἰς τὰς κατὰ τὴν Χίον μάχας, ἐφυλακώθη καὶ ἐδεσμεύθη, ὅτι διέμεινεν εἰς τὴν φυλακὴν περὶ τοὺς δύο μῆνας, ἐμποδισθεὶς ἀπὸ τὰς ἐργασίας του, ἐξοδεύων καὶ ζημιούμενος, ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία τῆς κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ κατ' ἄλλων βίας εἶναι ἀνύπαρκτος, ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς αὐτοὺς βίαν τοὺς ὑπερασπίσθη μάλιστα καὶ τοὺς διέσωσεν ἐναντίον τῆς ἰδίας του ἀσφαλείας ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῶν στρατιωτῶν, ὅτι τὰ ἑκατὸν ἑξήκοντα ἑπτὰ τάλληρα, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἁρπαγὴν κατηγορεῖται, ἐπάρθησαν παρὰ τῶν στρατιωτῶν του ἀπὸ τὸν ρηθέντα Σκαραμαγκᾶν διὰ πληρωμὴν τῶν ὅσα εἶχον νὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς μισθούς των, διὰ ταῦτα ζητεῖ νὰ τοῦ ἐπιστραφῶσιν ἀπὸ τὸν Ναύαρχον τὰ ἅρματά του καὶ τὰ ἑκατὸν ἑξήκοντα ἑπτὰ τάλληρα, νὰ τῷ γένῃ ἱκανοποίησις ἀπὸ ὅποιον ἀνήκει δι' ὅσας ὑπέφερεν ἀτιμίας καὶ ἀποζημίωσις ἀνάλογος διὰ τὰς ὁποίας ὑπέφερε ζημίας καὶ ἔξοδα,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 18 Μαΐου μαρτυρικὸν τοῦ συνταγματάρχου Φαβιέρου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται, ὅτι ὁ ρηθεὶς Θεόδωρος Ἀλκαῖος ἐδούλευσε μὲ ζῆλον καὶ ἀνδρείαν, ὅτι ἐφέρθη καλῶς δι' ὅλης τῆς πολιορκίας τῆς Χίου, ὅτι ἐπληγώθη καὶ ὅτι τέλος ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νὰ τῷ γένῃ ἱκανοποίησις διὰ τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἀτιμίαν καὶ φυλάκωσιν,

Ἀναγνώσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος Θεοδώρου Ἀλκαίου,

Ἐπειδὴ αἱ κατὰ τοῦ ρηθέντος Θ. Ἀλκαίου γενόμεναι κατηγορίαι δὲν ὑπεστηρίχθησαν ἀπὸ ἀποδείξεις ἀποχρώσας,

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς εἰς Χίον ἐκστρατείας ἡ πολεμικὴ πειθαρχία τῶν στρατιωτῶν τοῦ ρηθέντος Θ. Ἀλκαίου ἀποδεικνύεται ἀποχρώντως ἐλλείψασα, καὶ ὅτι δὲν ἠμπόρει νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ λάβουν διὰ τῆς βίας τὰ ἑκατὸν ἑξήκοντα ἑπτὰ τάλληρα ἀπὸ τὸν Νικόλαον Σκαραμαγκᾶν διὰ λογαριασμὸν στρατιωτικῶν μισθῶν των.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὸν ρηθέντα Θεόδωρον Ἀλκαῖον καὶ ἀποφασίζει, ὅτι ὁ Ναύαρχος Ἀ. Μιαούλης θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὸν ρηθέντα Θ. Ἀλκαῖον ἑκατὸν ἑξήκοντα ἑπτὰ τάλληρα καὶ τὰ ὅπλα του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 290
ΛΗ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονίαν βρατσέραν «Κ α λ ό τ υ χ η ν» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Τσουκαλᾶ, τὴν 26ην Μαΐου 1828, μεταξὺ τοῦ ἐπὶ τῶν λειῶν τῶν στελλομένων ἀπὸ τὸν Ἀντινεύαρχον Σαχτούρην διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικλητήρα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Γεωργίου Τσουκαλᾶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 23 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ παρὰ τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη ἐπὶ τῶν λειῶν διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικλητήρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἡ ἰονία βρατσέρα «Κ α λ ό τ υ χ η» ἐσυλλήφθη ἀπὸ τὴν ἀποκλεισιστικὴν γολέταν «Ἀ σ π α σ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, ὅτι εἰς τὸ προλαβὸν ταξίδι της, μ' ὅλον ὅτι ἐπισκεφθεῖσα ἀπὸ ἄλλο ἀποκλειστικὸν πλοῖον εἰδοποιήθη περὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν φρουρίων, εἰσέπλευσε εἰς τὴν Μοθώνην ἐνῷ καὶ τὰ ἔγγραφά της ἔφερον ὅτι διευθύνετο διὰ τὸ Τσιρίγον, ὅτι ἔχει φορτίον τροφῶν τῶν ὁποίων ἡ εἰσαγωγὴ εἶναι ἀπηγορευμένη, ὅτι ἐφωράθη δύο φοραῖς παραβιαστὴς τοῦ ἀποκλεισμοῦ, διὰ ταῦτα ζητεῖ τὴν δήμευσιν καὶ τοῦ φορτίου καὶ τοῦ σκάφους τῆς ρηθείσης βρατσέρας «Κ α λ ό τ υ χ η ς»,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπάντησιν τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Τσουκαλᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρων τὰ περὶ τῆς συλλήψεώς του ἀπὸ τὴν ρηθεῖσαν «Ἀ σ π α σ ί α ν» καὶ ἀποστολῆς του ἐνταῦθα ἀρνεῖται ὅτι ἐταξίδευε διὰ τὴν Μοθώνην καὶ λέγει ὅτι εἰς τὸ προλαβὸν ταξίδι του ἐπήγαινε διὰ τὸ Τσιρίγον, ἀλλὰ τρία πολεμικὰ τουρκικὰ πλοῖα τὸν ὑποχρέωσαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Μοθώνην, ὅτι περὶ τῶν γραμμάτων τὰ ὁποῖα εὑρεθέντα εἰς ἄλλα πλοῖα ἀναφέρουν περὶ τοῦ φορτίου του δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν ἰδέαν. Τέλος ἀγνοῶν τὸν φορτωτήν του ἢ ἰδιοκτήτην τοῦ φορτίου καὶ τὸν ἀποδέκτην ζητεῖ τὸν ναῦλόν του, ζημίας, ἔξοδα καὶ τριακοσίας δέκα ὀκτὼ ὀκάδας παξιμάδι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀντιναύαρχος Σαχτούρης τοῦ ἐπῆρε,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 Ἀπριλίου πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Γ. Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου τῆς «Ἀ σ π α σ ί α ς» Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι περὶ τὰς 6 ὥρας τῆς νυκτὸς τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἶδε τὴν βρατσέραν «Κ α λ ό τ υ χ η ν» εὐθυδρομοῦσαν μὲ ἄνεμον οὔριον πρὸς τὸ Νεόκαστρον, ὅτι ἡ «Κ α λ ό τ υ χ η» καθὼς ἀνεκάλυψε τὸν ἀποκλειστὴν ἐστράφη ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ὅτι μετὰ μιᾶς ὥρας διωγμὸν τὴν συνέλαβεν, ὅτι ἀφοῦ τὴν ἐπεσκέφθη περὶ τὰς ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου καὶ ἔλαβε μαρτυρικὸν τῆς τακτικῆς ἐπισκέψεώς του, τὴν διευθύνει κατὰ χρέος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ φορτίον ἀπὸ τοὺς νωποὺς καρποὺς καὶ λαχανικὰ τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο εἰς τὴν «Κ α λ ό τ υ χ η ν» καὶ ἀπὸ τὴν ἀντιφατικὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου Τσουκαλᾶ ὑπωπτεύθη εὐλόγως ὅτι ἐπήγαινε διὰ τὰ ἀποκλεισμένα φρούρια,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀνα-

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

φορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκλείων καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν «Κ α λ ό τ υ χ η ν»,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Ἀπριλίου ὑγειονομικὴν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Τσιρίγον ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ Τσουκαλᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι σημειωμένον ὅτι εἰς τὸ προλαβὸν ταξίδι του ἐπέστρεψεν ἀπὸ Μοθώνην, ἐν ᾧ τὰ ἔγγραφά του φέρουν ὅτι καὶ τότε ἐπήγαινε διὰ Τσιρίγον, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεσημειώθη ἀπὸ τὸν πλοίαρχον τῆς ἑλληνικῆς πολεμικῆς βρικογολέτας «Ἀ θ η ν ᾶ ς» Νικόλαον Παντελάκη Ν. ὅτι ἀνηγγέλθη πρὸς τὸν πλοίαρχον Γεώργιον Τσουκαλᾶν ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν φρουρίων καὶ διετάχθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι του κατὰ τὰ ἔγγραφά του καὶ τὴν ὁμολογίαν του διὰ τὸ Τσιρίγον, πλὴν αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Μοθώνην,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου δύο φορτωτικὰς τῆς ρηθείσης βρατσέρας «Κ α λ ό τ υ χ η ς», εἰς τὰς ὁποίας ὁ Α. Βαδαγδόπουλος φαίνεται φορτωτὴς σιταρίων Αἰγύπτου ἐννεακοσίων βατσελίων καὶ ἀποδέκτης εἰς Τσιρίγον ὁ Ἰγνάτιος Βραγγιώτης, ἀλλ' ἡ μὲν μία τῶν φορτωτικῶν φέρει ὅτι τὸ ταξίδι τῆς ρηθείσης βρατσέρας εἶναι διὰ τὸ Τσιρίγον, ἡ δὲ ἄλλη διὰ τὴν Μοθώνην,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη πρὸς τὸν Ἰμβραὴμ πασᾶν εἰς Μοθώνην, εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνων ὅτι τοῦ στέλλει διάφορα φορτία ζωοτροφιῶν τοῦ ἐγκλείει καὶ ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν φορτωθέντων πλοίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμπεριέχεται καὶ ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα «Κ α λ ό τ υ χ η»,

Ἀκούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Γεωργίου Τσουκαλᾶ,

Ἐπειδὴ εἰς τὴν μίαν τῶν δύο φορτωτικῶν ὁμολογεῖται ἡ εἰς Μοθώνην διεύθυνσις τῆς βρατσέρας «Κ α λ ό τ υ χ η ς»,

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Ἰμβραὴμ πασᾶν γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Γ. Μοντελατίκη ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ φορτίον τῆς αὐτῆς βρατσέρας εἶναι ἐχθρικὸν κτῆμα καὶ ἀληθῶς ἐστέλλετο εἰς Μοθώνην εἰς παραλαβὴν τοῦ ρηθέντος Ἰμβραὴμ πασᾶ καὶ ὄχι εἰς Τσιρίγον εἰς παραλαβὴν τοῦ οἰκονομικῶς ἀναφερομένου Ἰγνατίου Βραγγιώτου,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Γεώργιος Τσουκαλᾶς φωρᾶται δύο φορὰς παραβιαστὴς τοῦ ἀπὸ 6 Μαρτίου τοῦ παρόντος ἔτους κηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει ὅτι ἡ λεία τῆς ἰονίας βρατσέρας «Κ α λ ό τ υ χ η ς» εἶναι δικαία καὶ νόμιμος καὶ ἑπομένως καταδικάζει τόσον τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν καὶ τὴν ἀποσκευήν της, ὅσον καὶ τὰς πραγματείας καὶ ἄλλα εἴδη εὑρισκόμενα ἐν αὐτῇ διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 291
ΛΘ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονίαν βρατσέραν «Ἅγιον Νικόλαον» τὴν 26 Μαΐου 1828, μεταξὺ τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀναγνώστου Γεωργίου, πλοιάρχου τοῦ πολεμικοῦ βρικίου «Τιμολέοντος», ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Γεωργίου Σέλλη, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης βρατσέρας «Ἁγίου Νικολάου», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 3 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην τοῦ ἀποκλειστοῦ τοῦ κόλπου τῶν Πατρῶν καὶ τῆς Ναυπάκτου Ἀναγνώστη Γεωργίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἡ σκαμπσβία του διωρισμένη νὰ φυλάττῃ εἰς τὸ ἀκρωτήριον Πάπα εἶδε τὴν βρατσέραν «Ἅγιον Νικόλαον» πλέουσαν μὲ ἄνεμον νότιον ἀνοιχτὰ πρὸς τὸν κόλπον, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸ πλοῖον «Τιμολέοντα» παρετηρήθησαν τὰ αὐτὰ κινήματα τῆς ρηθείσης βρατσέρας, ἀλλ' ἡ σκαμπαβίσ προλαβοῦσα τὴν συνέλαβε τὴν τρίτην Μαΐου περὶ τὰς 10 ὥρας τῆς ἡμέρας, ὅτι ἐρωτηθεὶς ὁ πλοίαρχός της ἀπεκρίθη ὅτι ἐσκόπευε διὰ τὸν Ἅγιον Σώστην καὶ ὅτι διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τῶν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ρηχῶν διέπλεε πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Πάπα καὶ ὅτι διὰ τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ἐκ τούτου δικαίαν ὑπόνοιαν ὁ ἀποκλειστὴς διευθύνει πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου πρὸς τὸ Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, διὰ τῆς ὁποίας συνοδεύων τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν τὴν διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διαμαρτυρίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Σέλλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι φορτώσας εἰς Ζάκυνθον ἑξακόσια πενήντα βατσέλια σίτου καὶ τριακόσια ὅμοια κριθαρίου εἰς τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα τοῦ διάπλου του ἔγγραφα, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔδωσεν εἰς τὴν διοίκησίν του ἐγγύησιν πεντακοσίων ταλλήρων διὰ νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς μέρη τουρκικὰ καὶ ἀπέπλευσε διὰ τὸ Δραγαμέστον, ὅπου περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἶχε πωλήσει ἓν ἄλλο φορτίον σίτου εἰς τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ὁποίου τοῦ ἐδόθη συναλλαγματικὴ εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὅτι μὴ τυχὼν τὸ στρατόπεδον εἰς Δραγαμέστον ἐγύρισε διὰ τὸ Μεσολόγγι, εἰς τὰ πέριξ τοῦ ὁποίου ἤδη εὑρίσκεται τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ὅτι πλησιάζων διὰ νὰ ἀράξῃ εἰς τὸν Ἅγιον Σώστην ἐμποδίσθη ἀπὸ μίαν βάρκαν ἑλληνικήν, ἡ ὁποία τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ ἀποκλειστικὸν βριγαντῖνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐστάλη μὲ τρεῖς ἀνθρώπους συντροφευμένος πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην, ὅστις τὸν διεύθυνεν ἐνταῦθα χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῇ τὴν αἰτίαν καὶ ὅτι δι' ὅλα ταῦτα διαμαρτύρεται,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 4 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑγειονομικὴν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Δραγαμέστον ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ Σέλλη, ἥτις ἐπιθεωρηθεῖσα καὶ ἀπὸ τὸν ἐν Πύργῳ

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

Βρετανικὸν Ἀντιπρόξενον φέρει ὅτι ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα ὁδηγεῖται πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 4 Μαρτίου 1828 μαρτυρικὸν τοῦ Γενικοῦ Φροντιστοῦ τοῦ ἐν Δραγαμέστῳ στρατοπέδου Γεωργίου Βαλτινοῦ διαλαμβάνον, ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς βρατσέρας Γεώργιος Σέλλης εἰς τὸ προλαβὸν ταξίδι του εἶχε πωλήσει τὸ φορτίον του εἰς τὸ ἐν Δραγαμέστῳ στρατόπεδον,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Σέλλη ἐνώπιον τοῦ ἐν Πύργῳ Βρετανικοῦ Ἀντιπροξένου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτονται περιστατικῶς καὶ λεπτομερῶς τὰ περὶ τοῦ διάπλου του,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 1 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διαταγὴν τοῦ φορτωτοῦ τῆς βρατσέρας «Ἁ γ ί ο υ Ν ι κ ο λ ά ο υ» Γεωργίου Βάστα πρὸς τὸν πλοίαρχον Γ. Σέλλην, διὰ τῆς ὁποίας τὸν διορίζει ν' ἀπέλθῃ εἰς Δραγαμέστον, ὅπου νὰ πασχίσῃ νὰ πωλήσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον εἰς τὰς συμφερωτέρας τιμὰς καὶ νὰ λάβῃ εἰς πληρωμὴν συναλλαγματικὰς εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ πωλήσεως νὰ λάβῃ διαβατήριον ἀπὸ τὸ Δραγαμέστον διὰ τὴν Μάνην καὶ διαπλέων νὰ περάσῃ ἐκ νέου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον διὰ νὰ συνομιλήσουν περὶ τοῦ πρακτέου,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Γεωργίου Σέλλη,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Σέλλη ἀπόδειξις ἀποχρῶσα παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν «Ἅ γ ι ο ν Ν ι κ ό λ α ο ν» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Σέλλη ἐλευθέραν μ' ὅλον της τὸ φορτίον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 297
Μ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὰ ἑκατὸν πέντε ζεμπίλια ρυζίων τῶν ἐπὶ τοῦ ἰονίου ψαθολατίνου τῆς «Π ο ρ τ α ρ ί-

---

** Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

τισσας Παναγίας», τοῦ πλοιάρχου Στέλιου Μωραΐτου, Κεφαλληναίου, συλληφθέντος πλησίον τῆς νήσου Πρώτης.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1828 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Γ. Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι μεταξὺ τῶν συλληφθέντων ἀπὸ τὰ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἀποκλειστικὰ ἓξ πλοίων διαφόρων σημαιῶν ἦτο καὶ τὸ ἰόνιον ψαθολάτινον «Παναγία Πορταρίτισσα» τοῦ πλοιάρχου Στέλιου Μωραΐτου, Κεφαλληναίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρέθησαν φορτωμένα ἑκατὸν πέντε ζεμπίλια ρυζίων, ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Στέλιος οἰκειοθελῶς ὁμολογήσας ὅτι ταῦτα εἶναι ἰδιοκτησία ἐχθρική, παρεκάλεσε δι' ἀναφορᾶς του τὸν Ἀντιναύαρχον νὰ τὰ ξεφορτώσῃ καὶ νὰ τὰ παραλάβῃ, τὸ δὲ πλοῖον νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ζάκυνθον ἐπειδὴ ἔκαμνε τόσα νερὰ ὥστε ἐκινδύνευε νὰ βυθισθῇ, ὅτι ὁ Ναύαρχος ξεφορτώσας τὰ ρηθέντα ἑκατὸν πέντε ζεμπίλια ρυζίων ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς βρικογολέτας «Ἀθηνᾶς» τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Παντελῆ Νικολάου τὰ διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτήρη, πλοιάρχου τῆς ἀποκλειστικῆς γολέτας «Ἀσπασίας», εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὸ πρωὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας συνέλαβε πλησίον τῆς νήσου Πρώτης τὸ ἰόνιον ψαθολάτινον τοῦ πλοιάρχου Στέλιου Μωραΐτου, Κεφαλληναίου, διευθυνόμενον διὰ τὴν Μοθώνην μὲ φορτίον ἑκατὸν πέντε ζεμπιλίων ρυζίων, ὅτι ὁ ρηθεὶς Στέλιος ὡμολόγησεν ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι τὰ ρύζια ταῦτα ἦσαν ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία, ὅτι διευθύνετο εἰς τὴν Μοθώνην συστημένος μὲ τὸ φορτίον αὐτὸ πρὸς τὸν Ἀν. Μεταξᾶ, διερμηνέα τοῦ Ἰβραὴμ πασᾶ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Στέλιου Μωραΐτου, Κεφαλληναίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι ἐπισκεφθεὶς ἀπὸ τὴν γολέταν «Ἀσπασίαν» τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ, ὡμολόγησεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ κατ' ἐπανάληψιν ὁμολογεῖ, ὅτι ἐφόρτωσεν εἰς Ζάκυνθον, ὅτι τὸ φορτίον του εἶναι ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία συνιστάμενον εἰς ἑκατὸν πέντε ζεμπίλια ρυζίων καὶ διευθύνετο διὰ τὰ ἀποκλεισμένα μέρη, ὅτι ἐπειδὴ τὸ πλοῖόν του κάμνει τόσα νερά, ὥστε κινδυνεύει νὰ βυθισθῇ, παρακαλεῖ θερμῶς τὸν Ἀντιναύαρχον νὰ τοῦ γενῇ ἡ χάρις καὶ καλωσύνη ὥστε νὰ ξεφορτώσῃ καὶ παραλάβῃ τὰ ρηθέντα ρύζια, τὸ δὲ πλοῖόν του νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ζάκυνθον, ὅπου νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐπισκευασθῇ, ὅτι εἶχε συμφωνίαν μὲ τὸν φορτωτὴν νὰ πληρωθῇ διακόσια τάλληρα, ἐὰν ἤθελε κατορθώσει νὰ διαφύγῃ τὰ ἀποκλειστικὰ πλοῖα καὶ νὰ ἔμβῃ εἰς τὰ φρούρια καὶ πεντήκοντα μόνον ἐὰν ἤθελε συλληφθῇ,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Στέλιος Μωραΐτης συλληφθεὶς ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ὅτι ἐξέπλευσεν ἀπὸ Ζάκυνθον ἐν γνώσει καὶ μὲ ἀπόφασιν τοῦ νὰ παραβιάσῃ τὸν ἀπὸ 6 Μαρτίου κηρυχθέντα ἀποκλεισμόν,

Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Στέλιος Μωραΐτης ὡμολόγησεν ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι τὰ ἑκατὸν πέντε ζεμπίλια ρυζίων εἶναι ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει νόμιμον καὶ δικαίαν λείαν τὰ ἑκατὸν πέντε ζεμπίλια ρυζίων φορτωμένων εἰς τὸ ἰόνιον ψαθολάτινον τὴν «Πορταρίτισσαν Παναγίαν» τοῦ πλοιάρχου Στέλιου Μωραΐτου καὶ μετακομισθέντων ἐνταῦθα ἀπὸ τὴν ρηθεῖσαν βρικογολέταν «Ἀθηνᾶν» καὶ

ἀποφασίζει νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν πρώτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 312
ΜΑ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τοὺς φυλακωμένους Ἀνδρέαν Σῖμον, πλοίαρχον τράτας, καὶ τοὺς ναύτας του Νικολῆν Σῖμον, Γεώργιον Σῖμον, Δημήτριον Νικολάου, Κορωναῖον, Στρατῆν Ἰωάννου καὶ Ἀθανάσιον Ἀν. Σάλταν.

Ἀναγνώσασα τὴν περὶ τῶν φυλακωμένων Ἀνδρέα Σίμου, Νικολῆ Σίμου, Γεωργίου Σίμου, Δημητρίου Νικολάου Κορωναίου, Στρατῆ Ἰωάννου καὶ Ἀθανασίου Ἀν. Σάλτα γνώμην τοῦ Ἐξεταστικοῦ Δικαστοῦ, ὅτι κατὰ τὰς ἀπὸ 7 καὶ 8 Μαΐου 1828 ἐρεύνας καὶ πληροφορίας του οἱ ρηθέντες φυλακωμένοι ἀνεχώρησαν ἐκ Μυκόνου ἀπὸ παράμερον τόπον δι' Ἀμοργὸν χωρὶς διαβατήριον καὶ ἐκρατήθησαν ὡς πειραταί, ἀλλὰ καμμία κατηγορία πειρατείας δὲν φαίνεται γενομένη,

Ἀκούσασα τὰς γενομένας κατὰ τὴν 28 καὶ 29 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ὁμολογίας τῶν ρηθέντων φυλακωμένων, ἀπὸ τὰς ὁποίας προκύπτει ὅτι ἐσυλλήφθησαν μὲν εἰς τὰ νερὰ τῆς Νάξου ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην Οὔρκαρτ καὶ ἐφυλακώθησαν, διότι ἐκατηγορήθησαν ὅτι εἶχον ἐξέλθει εἰς πειρατείαν καὶ δὲν ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ διαβατήριον, ὅμως αὐτοὶ κανὲν πειρατικὸν ἔργον δὲν ἔπραξαν οὔτε εἶχον σκοπὸν νὰ πράξουν, ἀλλ' ἐταξίδευαν δι' Ἀμοργόν, ἡ δὲ ἔλλειψις τοῦ διαβατηρίου αἰτίαν εἶχε παλαιὰς ἀταξίας τοῦ πλοιάρχου, ὅστις, γνωρίζων ὅτι ἡ τοπικὴ ἐξουσία δὲν ἤθελε δι' αὐτὰς νὰ τοῦ τὰ δώσῃ, μηδ' ἐπαρουσιάσθη νὰ τὸ ζητήσῃ,

Ἀκούσασα τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γεωργίου Νομικοῦ καὶ τὴν τοῦ Ἰωάννου Ψαράκη,

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀπὸ Μύκονον δι' Ἀμοργὸν διάβασιν τοῦ ρηθέντος Ἀνδρέα Σίμου μὲ τὴν τράταν του δὲν εἶναι ἀπόδειξις ἀποχρῶσα ὅτι μετῆλθε πειρατείαν ἢ ἄλλην τινὰ κατάχρησιν, ἀλλὰ ὅτι ἐταξίδευε σκοπεύων τὴν πώλησιν τῆς ρηθείσης τράτας του,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἑπτάμηνον περίπου φυλάκωσιν τοῦ ρηθέντος Ἀνδρέου Σίμου καὶ τῶν ναυτῶν του δὲν ἔγινε κατ' αὐτῶν καμμία κατηγορία οὐδ' ἀπαίτησις διὰ κατάχρησιν,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει ἐλευθέρους τοὺς ρηθέντας Ἀνδρέαν Σῖμον, Νικολῆν Σῖμον, Γεώργιον Σῖμον, Δημήτριον Νικολάου, Κορωναῖον, Στρατῆν Ἰωάννου καὶ Ἀθανάσιον Ἀ. Σάλταν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἕκτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 313
ΜΒ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν γύμνωσιν τοῦ ρωσικοῦ ἐμπορικοῦ βριγαντίνου «Ἅ γ ί ο υ Γ ε ω ρ γ ί ο υ» τὴν 7 Ἰουνίου 1828 μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Ν. Νομικοῦ, πλοιάρχου τοῦ ρηθέντος βριγαντίνου «Ἅ γ ί ο υ Γ ε ω ρ γ ί ο υ», ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Γεωργίου Ξεκουκούλωτου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 17 Μαρτίου καὶ 2 Ἀπριλίου 1828 ἀναφορὰς τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Ν. Νομικοῦ, εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέτει, ὅτι ἐρχόμενος ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου 1827 μὲ τὸ πλοῖόν του «Ἅ γ ι ο ν Γ ε ώ ρ γ ι ο ν» φορτωμένον πραγματείας διαφόρους, ἔχων καὶ ἐπιβάτας, ἀπαντήθη πλησίον τῶν νήσων Χίου καὶ Κοκκίνων ἀπὸ δύο πειρατικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἀφ' οὗ τὸν ἐπεσκέφθησαν, τὸν ἐπῆραν μερικὰς τροφὰς καὶ τὸν ἄφησαν· ὅτι ἐξακολουθήσας τὴν θαλασσοπλοΐαν του διὰ τὴν Σαντορίνην ἀπαντήθη ἐκ νέου πλησίον τῶν Κωφονησίων ἀπὸ τρία πειρατικὰ πλοιάρια κρητικά, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐδιοικεῖτο ἀπὸ τὸν Γεώργιον Ξεκουκούλωτον· ὅτι ἀφ' οὗ τὰ πειρατικὰ ἐπάτησαν τὸ πλοῖόν του τὸ μετέφερον εἰς τὴν νῆσον Κέρον, ὅπου ἐγύμνωσαν καὶ αὐτὸ καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς ἐπιβάτας, καὶ τὸ κατήντησαν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε μόλις ἔπειτα ἠδυνήθη νὰ πλεύσῃ ἐκεῖθεν εἰς Σαντορίνην· ὅτι ὁ Ξεκουκούλωτος ἔγραψε πρὸς αὐτὸν νὰ τοῦ στείλῃ δύο χιλιάδας γρόσια εἰς ἐξαγορὰν τῆς γούμενάς του καὶ μερικῶν πραγμάτων τοῦ πλοίου, ὅμως φοβούμενος μὴ χάσῃ καὶ τὰ γρόσια δὲν τοῦ ἀπεκρίθη· ὅτι τὸ γράμμα τοῦτο ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Συνταγματάρχην Οὔρκαρτ, ὅστις καὶ ἀποστείλας στρατιώ-

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

τας συνέλαβε τὸν πειρατὴν Ξεκουκούλωτον· ὅτι ἡ σύζυγός του, εἰς χεῖρας τῆς ὁποίας εἶχε παρακαταθέσει τὰς ἁρπαγάς του, ἐπώλησε καὶ τὴν γούμεναν καὶ ἄλλα πράγματα· ὅτι δι' ὅλα ταῦτα φθάσας εἰς Σαντορίνην διεμαρτυρήθη καὶ ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ρηθεὶς Ξεκουκούλωτος εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἁρπαγέντων πραγμάτων καὶ ἀποζημίωσίν του,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου 1827 τῆς ἐν θαλάσσῃ ἀτυχίας διαμαρτυρίαν τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Ν. Νομικοῦ, τῶν ναυτῶν του καὶ ἐπιβατῶν ἐνώπιον τοῦ ἐν Σαντορίνῃ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτουσι λεπτομερῶς καὶ περιστατικῶς τὴν παντελῆ γύμνωσιν τοῦ βριγαντίνου «Ἁγίου Γεωργίου», τοῦ πλοιάρχου, τῶν ναυτῶν του καὶ ἐπιβατῶν,

Ἀναγνώσασα τὸν ἀπὸ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐκτιμητικὸν κατάλογον τῶν διαφόρων ἁρπαγέντων εἰς Κωφονήσια ἀπὸ τοὺς πειρατὰς πραγμάτων, συμποσουμένων εἰς τεσσαράκοντα δύο χιλιάδας πεντακόσια εἴκοσι γρόσια,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1828 ἀπάντησιν τοῦ Γεωργίου Ξεκουκούλωτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι κατηγορεῖται ἀδίκως ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Γεώργιον Ν. Νομικόν, ὅτι αὐτὸς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἀντίπαρον διὰ τὴν Ἀμοργόν, μὲ σκοπὸν νὰ ἀγοράσῃ λάδια· ὅτι εἰς τὸν πλοῦν του ἀπαντηθεὶς ἀπὸ τοὺς πειρατάς, οἱ ὁποῖοι εἶχον συλλάβει τὸν πλοίαρχον Νομικόν, ἐκρατήθη ἀπὸ αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ἔπειτα τὸν ἀπέλυσαν· ὅτι ἐπομένως ἐξηκολούθησε τὸ ταξίδι του διὰ τὴν Ἀμοργόν, ὅπου ἀγοράσας λάδια ἐπέστρεψεν εἰς Ἀντίπαρον· ὅτι φθάνων ἐκεῖ ἄνθρωπός τις τῷ ἐνεχείρισεν ἓν γράμμα διὰ νὰ τὸ διευθύνῃ εἰς Σαντορίνην· ὅτι ἔκαμε καὶ δεύτερον ταξίδι εἰς Ἀμοργόν, ὅπου ἠγόρασε χοίρους· ὅτι αὐτὸς οὔτε γράμματα γνωρίζει οὔτε ἄλλον νὰ γράψῃ ἐπεφόρτισεν οὔτε ἤξευρε τί διαλαμβάνει τὸ γράμμα τοῦτο· ὅτι ὁ κατήγορός του Νομικὸς χρεωστεῖ νὰ φέρῃ ἀποδείξεις δι' ὅσα τὸν κατηγορεῖ, ζητεῖ δὲ δικαιοσύνην ἀπὸ τὸ Δικαστήριον, ἐπειδὴ εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ εὑρίσκεται εἰς φυλακήν,

Ἀναγνώσασα τὰς ὁμολογίας τῶν συλληφθέντων ἀπὸ τὴν κορβέταν «Ὕδραν» πειρατῶν Ἰωάννου Κολιφέτου, Ἀϊβαλιώτου, τοῦ Μανόλη Γιαζιτσῆ, Σαμίου, τοῦ Γεωργίου Ἐλευθερίου, Κυπρίου καὶ τοῦ Παναγιώτου Τριανταφύλλου, Λημνίου, δοθείσας ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τούτου διορισθέντος Πολεμικοῦ Συμβουλίου,

Ἀκούσασα τὰς ἀπὸ 4, 6, 12 Ἀπριλίου καὶ 4 Μαΐου 1828 ὁμολογίας τοῦ Χρήστου Κάβα, Μικὲ Κυπαρίσση, Ἀνδρέα Κουβαρᾶ, Γιάννη Πλέσσα, Κωνσταντίνου Ἀχτσελοῦ, Νικολάου Δεκόντρε καὶ Νικολάου Πετράκη κατὰ τοῦ Γεωργίου Ξεκουκούλωτου,

Ἀκούσασα τὰς ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου καὶ 31 Μαρτίου 1828 ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Ξεκουκούλωτου,

Ἀκούσασα τὴν ἀπὸ 18 Μαΐου 1828 ὁμολογίαν τοῦ Ἀποστόλη Ἀναγνώστου Σουμαρίππα ὑπὲρ τοῦ Γεωργίου Ξεκουκούλωτου,

Ἀκούσασα τὰ ἀντεξεταστικὰ δικαιολογήματα τῶν μερῶν,

Λαβοῦσα ἐπισήμως καὶ κατὰ τὴν συνηθιζομένην θρησκευτικὴν τάξιν τὸν ὅρκον τοῦ ἐνάγοντος Γεωργίου Ν. Νομικοῦ, ὅτι ἡ ποσότης τῶν ἀπαιτήσεών του εἶναι σωστὴ καὶ ἀκριβής,

Ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος Ξεκουκούλωτος ἀπὸ διαφόρους ἐξετάσεις ἀποδεικνύεται ὅτι μετήρχετο τὴν πειρατείαν,

Ἐπειδὴ τόσον ἀπὸ τὰς ἐρεύνας τοῦ Συνταγματάρχου Οὔρκαρτ, ὅσον καὶ ἀπὸ διαφόρους μαρτυρίας, ὁ Γεώργιος Ξεκουκούλωτος φωρᾶται ἀρχηγὸς καὶ ὁδηγὸς τῶν πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγύμνωσαν εἰς τὴν Κέρον τῶν Κωφονησίων τὸ ρωσικὸν ἐμπορικὸν βριγαντῖνον «Ἅ γ ι ο ν Γ ε ώ ρ γ ι ο ν» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Νομικοῦ καὶ

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν διαδικασίαν γίνεται φανερὸν ὅτι ὁ ρηθεὶς Ξεκουκούλωτος παρεκατέθεσεν εἰς τὴν κατοικίαν του εἰς Ἀντίπαρον τὰ ἁρπαχθέντα φορτία καὶ πράγματα τοῦ ρηθέντος Νομικοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ καταδικάζει τὸν ρηθέντα Γεώργιον Ξεκουκούλωτον νὰ πληρώσῃ δι' ὅσα ἥρπασε πράγματα ἀπὸ τὸ βριγαντῖνον «Ἅ γ ι ο ν Γ ε ώ ρ γ ι ο ν» εἰς τὸν πλοίαρχον Γεώργιον Νομικὸν γρόσια σαράντα δύο χιλιάδας πεντακόσια εἴκοσι, ἂν δὲν ἐξαιτηθῇ ἐκτίμησιν δοκίμων, εἰ δὲ ἐξαιτηθῇ νὰ πληρώσῃ ὅσα ἐκτιμηθῶσι τὰ ἁρπαχθέντα πράγματα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑβδόμην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 314
ΜΓ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ἰόνιον βριγαντῖνον «Ἅ γ ι ο ν Δ ι ο ν ύ σ ι ο ν» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Γρηγοράτου τὴν 7 Ἰουνίου 1828 μεταξὺ τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτήρη, πλοιάρχου τῆς πολεμικῆς γολέτας «Ἀ σ π α σ ί α ς», ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Ἰωάννου Γρηγοράτου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 Μαΐου 1828 πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτήρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὰς 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄραξεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κατακώλου τὸ ἰόνιον βριγαντῖνον «Ἅ γ ι ο ς Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Γρηγοράτου φορτωμένον σῖτον, ἀραποσίτι

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

καὶ σίκαλην, ὅτι ὁ ἀποκλειστὴς ἀποστείλας τὴν βάρκαν του μετέφερε τὸν ρηθέντα Γρηγορᾶτον μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ πλοίου του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶδεν ὅτι ἡ διεύθυνσίς του ἦτον κατ' εὐθεῖαν εἰς Κατάκωλον, διὰ τὴν ὁποίαν μάλιστα εἶχεν ἀφήσει καὶ ἐγγύησιν εἰς Ζάκυνθον, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ φορτίου Λουκᾶς Ἀρβανιτάκης ἦτον σημειωμένος εἰς τὸ ναυτολόγιον ὡς ναύτης καὶ ὅτι δι' ὑποψίας τὰς ὁποίας ὁ ἀποκλειστὴς συνέλαβεν ἀπὸ διαφόρους ἐξετάσεις ἀποστέλλει αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 15 καὶ 23 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου διαμαρτυρήσεις τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Γρηγορᾶτου, εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέτει ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐκπλεύσας ἀπὸ Ζάκυνθον ὑπῆγεν εἰς Τσεπενίκον ὅπου ἐφόρτωσεν ἀραποσίτι, ὀλίγον σιτάρι καὶ σίκαλην καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ζάκυνθον, ὅτι ἐκεῖθεν, ἀφ' οὗ ἔδωσεν ἐγγύησιν τοῦ νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς μέρη ἀποκλεισμένα, ἔλαβεν ἐλευθέρως τὴν ἄδειαν καὶ τὰ ἔγγραφά του διὰ τὸ Κατάκωλον· ὅτι φθάσαντα ἐκεῖ ἡ σκαμπαβία ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου τὸν ἐμπόδισεν ἀπὸ τὸ νὰ ἀράξῃ καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐξέτασεν ἔλαβε τὰ ἔγγραφά του καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν πολεμικὸν πλοῖον, ἐκεῖθεν τὸν διεύθυναν πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην καὶ ὅτι ὁ Ἀντιναύαρχος, ἀφ' οὗ ἐξέτασε τὰ ἔγγραφά του τὰ ἔστειλεν εἰς Αἴγιναν διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑγειονομικὴν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κατάκωλον ἀπόδειξιν τοῦ ρηθέντος Γρηγορᾶτου καὶ τὸ ναυτολόγιόν του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου φορτωτικὸν τοῦ ρηθέντος Γρηγορᾶτου διὰ τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖται, ὅτι ἔχει φορτωμένα εἰς τὸ πλοῖόν του δύο χιλιάδας ὀκτακόσια ὀγδοήκοντα βατσέλια ἀραποσίτου, διακόσια σίτου καὶ ἑκατὸν σίκαλης διὰ Κατάκωλον ἢ Κιτριαΐς,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 7 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐγγυητικὸν τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Ἰωάννου Κρεδηρόπουλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγγυᾶται τὸν ρηθέντα πλοίαρχον Γρηγορᾶτον ὅτι δὲν θέλει εἰσπλεύσει εἰς κανὲν τῶν ἀποκλεισμένων μερῶν διὰ πεντακοσίων διστήλων,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ἰωάννου Γρηγορᾶτου,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος Ἰωάννου Γρηγορᾶτου ἀπόδειξις ἀποχρῶσα παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον «Ἅγιον Διονύσιον» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Γρηγορᾶτου ἐλεύθερον μὲ ὅλον του τὸ φορτίον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑβδόμην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 315
ΜΛ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονίαν γολέταν «Π α ν α γ ί α ν τ ο ῦ Σ κ ο π ο ῦ» τὴν 7 Ἰουνίου 1828. Μεταξὺ τοῦ ἐπὶ τῶν λειῶν τῶν στελλομένων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικληπήρα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Ἀναστασίου Σαρακίνη, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης γολέτας «Π α ν α γ ί α ς τ ο ῦ Σ κ ο π ο ῦ», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν του παρὰ τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη ἐπὶ τῶν λειῶν διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικληπήρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι κατὰ τὰς 17 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐννέα μίλια μακρὰν τῆς νήσου Πρώτης ἐσυλλήφθη ἡ ἰονία γολέτα «Π α ν α γ ί α τ ο ῦ Σ κ ο π ο ῦ» τοῦ πλοιάρχου Ἀναστασίου Σαρακίνη, φορτωμένη εἰς Ζάκυνθον ἀλεύρια, ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν γολέταν «Ἀ σ π α σ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτήρη καὶ ὅτι δι' ὑποψίας εὐλόγους διευθύνθη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Ἀπριλίου πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἀδριανοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὰς 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας τῆς ἡμέρας εἶδε τὴν ἰονίαν γολέταν «Π α ν α γ ί α ν τ ο ῦ Σ κ ο π ο ῦ» πλησίον τῆς νήσου Πρώτης καταβαίνουσαν μὲ ἄνεμον πρυμνήσιον, ἔχουσαν ἀνοικτὰ ὅλα της τὰ πανιά, ὅτι καθὼς ἀνεκάλυψε τὸν ἀποκλειστὴν ἐγύρισε τὰ πανιά της καὶ ἄλλαξε δρόμον, ὅτι ὁ ἀποκλειστὴς ὑποψιασθεὶς δικαίως ἀπὸ τὰ κινήματά της τὴν κατεδίωξε καὶ φθάσας αὐτὴν μετ' ὀλίγας ὥρας τὴν ἐπεσκέφθη τακτικῶς καὶ τὴν διευθύνει πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον, ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα εἶναι μία ἀπὸ τὰς συχναζούσας τὰ ἀποκλεισμένα φρούρια, μετακομίζουσα τροφάς, ὅτι πρὸ καιροῦ ἠπάτησε καὶ τὸ ἀτμοκίνητον τὴν «Κ α ρ τ ε ρ ί α ν» ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε διαταχθῇ νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς τὰ φρούρια, ἀλλὰ παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ὁ Σαρακίνης ἐμβῆκεν εἰς αὐτά, καθὼς τὸ ἀτμοκίνητον ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Τσίμοβας, ὅτι εἰς τὴν ρηθεῖσαν γολέταν ὁ φαινόμενος γραμματικὸς καὶ σύντροφος Γ. Ραφαὴλ εἶναι ὁ κύριος αὐτῆς συντροφικῶς μὲ τὸν Λιμενάρχην τῆς Μοθώνης Χασὰν Καπετάνον,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 23 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι ἔχει βεβαιότητας καὶ πληροφορίας ἀρκετὰς ὅτι μέρος τῆς ἰονίας γολέτας «Π α ν α γ ί α ς τ ο ῦ Σ κ ο π ο ῦ» ἀνήκει εἰς ἕνα Τοῦρκον σύντροφον τοῦ Γ. Ραφαὴλ καὶ πάντοτε ἐμπορεύονται μὲ τὰ φρούρια,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 28 Ἀπριλίου, 9, 22 καὶ 25 Μαΐου διαμαρτυρίας καὶ ἀπάντησιν τοῦ ρηθέντος Ἀναστασίου Σαρακίνη εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρων, ὅτι κατὰ τὴν 16 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Σύραν φορτωμένος

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

ἀλεύρια εἰς λογαριασμὸν αὐτοῦ καὶ τοῦ πληρώματός του, ἔχων καὶ δύο ἐπιβάτας Ἕλληνας, τὴν δὲ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πλέων εἰς τὸν δρόμον του συλλήφθη δέκα ὀκτὼ ἕως εἴκοσι μίλια μακρὰν τῆς νήσου Πρώτης ἀπὸ μίαν ἑλληνικὴν γολέταν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν βάρκαν ἐπισκεφθεὶς ὡδηγήθη μὲ τὴν γολέταν του εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν γολέταν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν νῆσον Πρώτην πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην, ὅστις χωρὶς νὰ τὸν ἐξετάσῃ τοῦ ἐπῆρε ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου του καὶ τὸν ἀπέστειλε διὰ τὴν Αἴγιναν, ὅτι τὸ ταξίδι του ἦτον διὰ τὴν Σύραν καὶ ὄχι διὰ τσῖς Κιτρισῖς, ὡς ἀδίκως κατηγορεῖται, καὶ εἰς ἀπόδειξιν φέρει καὶ τὴν μαρτυρίαν τῶν δύο Ἑλλήνων ἐπιβατῶν, ὅτι τὰ δύο γράμματα, τὸ ἓν τὴν 18 Ἀπριλίου ἀπὸ τὸν ἐν Ζακύνθῳ Ι. Βερτράνδον πρὸς τὸν ἐν Μοθώνῃ Μαργαρίτην, τὸ δ' ἄλλο ἀπὸ 1 καὶ 8 Μαΐου ἀπὸ τὸν ἐν Μοθώνῃ Ἀντώνιον Μ. Μεταξᾶν πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Διονύσιον Παπαγεωργόπουλον ἀναφέροντα περὶ τοῦ γραμματικοῦ του Γ. Ραφαὴλ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μαζί του οὔτε ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν παντελῶς,

Ἀναγνώσασα τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἡμερολογίων τῆς ἀποκλειστικῆς γολέτας «Ἀ σ π α σ ί α ς» καὶ τῆς συλληφθείσης ἰονίας «Π α ν α γ ί α ς τ ο ῦ Σ κ ο π ο ῦ»,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου φορτωτικὴν τοῦ ρηθέντος Σαρακίνη, εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται φορτωτὴς τῶν ἄνω ἀλεύρων ὁ ρηθεὶς Ζαρτσίνοβικ διὰ λογαριασμὸν καὶ παραλαβὴν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Ἀναστασίου Σαρακίνη,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 Ἀπριλίου πρὸς τὸν ἐν Μοθώνῃ Κωνσταντῖνον Μαργαρίτην γράμμα τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Ἱππολύτου Βερτράνδου καὶ ἄλλο ἀπὸ 1 καὶ 8 Μαΐου τοῦ ἐν Μοθώνῃ Ἀντωνίου Μεταξᾶ πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Διονύσιον Παπαγεωργόπουλον,

Ἀναγνώσασα τὰς ὁμολογίας τῶν ρηθέντων Ἀναστασίου Σαρακίνη καὶ Γ. Ραφαήλ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα:

«Ὁ Ἀ. Σαρακίνης, Ἰόνιος πλοίαρχος τῆς γολέτας «Π α ν α γ ί α ς τ ο ῦ Σ κ ο π ο ῦ», ἀνεχώρησε τὴν 16 Ἀπριλίου ἀπὸ Ζάκυνθον καὶ τὴν 17 ἐσυλλήφθη περὶ τὰ παράλια τοῦ Νεοκάστρου δέκα ὀκτὼ ἕως εἴκοσι μίλια μακρὰν τῆς νήσου Πρώτης, κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁμολογίαν, καθὼς ὅμως βεβαιώνει ὁ συλλαβὼν αὐτὸν ἀποκλειστὴς ἐννέα μίλια πλησίον αὐτῆς. Τὸ φορτίον τῆς γολέτας εἶναι ἀλεύρια φορτωμένα εἰς Κορυφοὺς παρὰ τοῦ ἐμπόρου Δαμασκηνοῦ. Κατὰ τὸ λέγειν τοῦ πλοιάρχου, ἐπειδὴ τὰ ἀλεύρια δὲν εἶχον τιμὴν εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὰ ἠγόρασεν αὐτὸς μὲ τὸ πλήρωμα διὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ καὶ πωλήσῃ εἰς Σύραν, εἰς δὲ τὴν συντροφίαν αὐτῶν ἔχει μέρος καὶ κάποιος Γεώργιος Ραφαήλ, ὅστις φέρεται εἰς τὰ τοῦ πλοίου χαρτία ὡς γραφεὺς αὐτοῦ.

Εἶναι ἄραγε πιθανὸν ὅτι τὰ ἀλεύρια ταῦτα ἦσαν διὰ τὴν Σύραν; Πολὺ πιθανώτερον φαίνεται ὅτι αἱ τιμαὶ τῆς Σύρας, προμηθευομένης ἐν ἐλλείψει τῶν ρωσικῶν σιταρίων ἀπὸ Αἴγυπτον καὶ ἄλλα μέρη, δὲν ἐσύμφερον τὸν Σαρακίνην· εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ πρῶτος φορτωτὴς Δαμασκηνὸς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ παρόντος πολέμου ἐμπορεύεται μὲ τὰ κατεχόμενα παρὰ τῶν ἐχθρῶν φρούρια τῆς Ἑλλάδος, προμηθεύων αὐτὰ ἀπ' ὅλα τὰ ἀναγκαῖα. Ὁ λεγόμενος γραφεὺς τοῦ πλοίου Γ. Ραφαὴλ δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ

μετέρχηται τὸ αὐτὸ ἐμπόριον· καὶ δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ ἦτον μὲ τὸν γνωστὸν τοῦ Ἰβραὴμ πασᾶ πράκτορα Κορνήλιον εἰς συντροφίαν ἀποβλέπουσαν τὴν προμήθευσιν τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ ἐχθρικῶν φρουρίων, ἔπειτα ποία πιθανότης ὅτι ὁ πλουτήσας ἀπὸ τὴν λαθρεμπορίαν καὶ ἤδη εὐκατάστατος Ραφαὴλ εἶναι γραφεὺς τοῦ μικροῦ καὶ πτωχοῦ πλοιάρχου Σαρακίνη; Τοῦτο συνισχύει περισσότερον τὰς πληροφορίας τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Σωτήρη καὶ τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, βεβαιούντων ὅτι ὁ ρηθεὶς Ραφαὴλ εἶναι κύριος τῆς γολέτας «Παναγίας τοῦ Σκοπιοῦ» συντροφικῶς μὲ τὸν ἐν Μοθώνῃ Τοῦρκον Χασὰν Κσπετάνον καὶ συμμετέρχεται μὲ αὐτὸν τὴν λαθρεμπορίαν.

» Τέλος δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς γολέτας «Παναγίας τοῦ Σκοπιοῦ» ὁ ἐν Ζακύνθῳ Γάλλος ἔμπορος Ἱππόλυτος Βερτράνδος, ἐμπορευόμενος καὶ αὐτὸς μὲ τὰ κατεχόμενα παρὰ τῶν ἐχθρῶν φρούρια, γράφει πρὸς τὸν ἐν Μοθώνῃ ἀνταποκριτήν του ὅτι τὸν εἶχε στείλει γράμματα διὰ τοὺς εἰς Μοθώνην λογαριασμούς του μὲ τὸν Γ. Ραφαήλ, κατὰ δὲ τὰς ὁμολογίας αὐτοῦ, πρὸ πολλῶν μηνῶν δὲν εἶχε ταξιδεύσει ἐκεῖ· καὶ ἐπομένως ὁ Βερτράνδος δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν δώσῃ γράμματα εἰ μὴ εἰς τοῦτο τὸ ταξίδι του. Ἄλλο ἀπὸ 1 καὶ 8 Μαΐου γράμμα τοῦ ἐν Μοθώνῃ πράκτορος τοῦ Ἰβραὴμ παοᾶ Ἀντ. Μεταξᾶ πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Δ. Παπαγεωργόπουλον λέγει ὅτι ὁ Ραφαὴλ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἐκεῖ καὶ ἴσως τὰ ἔξω τῆς Μεθώνης περιφερόμενα ἀποκλειστικὰ πλοῖα τὸν εἶχον ἐμποδίσει.

» Τόσων περιστάσεων καὶ συγκαιριῶν ὁμοφωνουσῶν συνδρομὴ καὶ μάλιστα τὰ δύο ταῦτα γράμματα εἶναι ἀποχρῶσα ἀπόδειξις τοῦ εἰς Μοθώνην ταξιδίου τοῦ Σαρακίνη καὶ τοῦ Ραφαήλ· εἶναι γνωστὰ τὰ οἰκονομικὰ μηχανεύματα τῶν λαθρεμπόρων μὲ τὰ ὁποῖα δολιεύονται καθ' ἡμέραν, πῶς ν' ἀπατήσουν τὴν ἄγρυπνον φυλακὴν τῶν ἀποκλειστῶν μας. Ὁ Ραφαὴλ λαβὼν πολλάκις τὸν λόγον ἀπαίτησε νὰ τοῦ ἀποδείξουν ὅτι τὸ γράμμα τοῦ Βερτράνδου δὲν εἶναι ψευδές. Ἀλλ' ὁ ἀποκλειστής, ὡς ἐνάγων, ἐπλήρωσε τὸ ἔργον του δώσας κατ' αὐτοῦ ἀποχρῶσαν ἀπόδειξιν οἰκονομίας. Ὁ νόμος ἀφίνει εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀναίρεσίν της. Ἦτον ἔργον τοῦ συλληφθέντος νὰ φέρῃ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ψεύδους. Ὁ συνήγορος τοῦ Σαρακίνη ἐπαρατήρησεν ὅτι ὅσα ἀναφέρονται εἰς ἕνα τῶν ἀνθρώπων τοῦ πλοίου δὲν ἐγγίζουν τὸν πλοίαρχον, ἀλλ' ἐδῶ ἡ κυριωτέρα διοίκησις τῆς γολέτας «Παναγίας τοῦ Σκοπιοῦ» φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς ὁμολογίας αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὰ ἔγγραφα ἐμπιστευμένη εἰς τὸν Ραφαήλ».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ Συνέδρου της ἀποφασίζει ὅτι ἡ ἰονία γολέτα «Παναγία τοῦ Σκοπιοῦ» εἶναι λεία δικαία καὶ νόμιμος καὶ ἐπομένως καταδικάζει τόσον τὴν ρηθεῖσαν γολέταν καὶ τὴν ἀποσκευήν της, ὅσον καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἄλευρα καὶ ἄλλα εἴδη διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑβδόμην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς

Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος

Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 316
ΜΕ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἰονίαν γολέταν «Παναγίαν Μυρτιδιώτισσαν» τὴν 7 Ἰουνίου 1828, μεταξὺ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας Ἀντιναύαρχου Γ. Σαχτούρη ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Παναγιώτου Ζαμποῦ, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης γολέτας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 6 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γεν. Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Γ. Σαχτούρη ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν πολλὰ πρωὶ συνέλαβε πολλὰ πλησίον τῶν φρουρίων Μοθώνης καὶ Νεοκάστρου τὴν γολέταν «Παναγίαν Μυρτιδιώτισσαν» τοῦ πλοιάρχου Παναγιώτου Ζαμποῦ ἐρχομένην ἀπὸ Πρέβεζαν καὶ διευθυνομένην διὰ τ' ἀποκλεισμένα φρούρια, ὅτι ἀφοῦ τὴν συνέλαβε, τὴν ἐξέτασε καλῶς καὶ τὴν διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς ζωοτροφίας καὶ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα εἶχε φορτωμένα καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν συνέλαβε, δὲν τοῦ ἔμεινεν ἀμφιβολία ὅτι ἐσκόπευε διὰ τὰ φρούρια,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς διαμαρτυρίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Π. Ζαμποῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ, ὅτι λαβὼν τὰ ἔγγραφα τοῦ διάπλου του ἀπὸ Κορφοὺς διὰ Τσιρίγον, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ σκοπούμενον, παραδρομήσας ὑπῆγεν εἰς τὴν Πρέβεζαν ὅπου πωλήσας ποσότητα τινὰ σιδήρου ἀγόρασε διάφορα τρόφιμα καὶ ἀπέπλευσε διὰ Τσιρίγον, τὴν δὲ 6 Μαΐου τὸ πρωῒ διαπλέων μεταξὺ Στροφάδων καὶ Σαπιέντσων (Οἰνουσῶν) δεκαπέντε μίλια πρὸς δυσμὰς εἶδεν ἓν ἑλληνικὸν πλοῖον, τοῦ ὁποίου ἡ βάρκα διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν γολέταν του τὴν συνέλαβε καὶ τὴν ὡδήγησε πρὸς τὴν νῆσον Πρώτην, ὅπου εὑρίσκετο ἀραγμένος ὁ Ἀντιναύαρχος καὶ ἀφοῦ τὴν ἐπεσκέφθη καὶ τὴν ἐξέτασε τὴν ἔστειλεν εἰς Αἴγιναν καὶ δι' ὅλα ταῦτα διαμαρτύρεται,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1828 ὑγειονομικὴν ἀπὸ Κορυφοὺς διὰ Τσιρίγον ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ Π. Ζαμποῦ, ἥτις ἐπεθεωρήθη τὴν 2 Μαΐου εἰς Πρέβεζαν ἀπὸ τὸν Βρεττανικὸν Ἀντιπρόξενον διὰ Τσιρίγον,

Ἀναγνώσασα τὰ ἀπὸ 25 καὶ 26 ἔντιμα (factures) τῶν πραγματειῶν, αἵτινες φαίνονται στελλόμεναι ἐξ Ἰωαννίνων ἀπὸ τὸν Νούσιαν Φώτου Χρυσὸν μὲ τὸν ἐπιστάτην του Παναγιώτην Παπαγιαννούλην εἰς Πρέβεζαν, ὅπουθεν ἐφορτώθησαν εἰς τὴν ἰονίαν γολέταν «Παναγίαν Μυρτιδιώτισσαν» διὰ Τσιρίγον,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 Μαΐου δήλωσιν (manifesto) τῶν πραγματειῶν, αἵτινες ἐφορτώθησαν εἰς Πρέβεζαν ἐπὶ τῆς ρηθείσης γολέτας «Παναγίας Μυρτιδιώτισσας»,

Ἀκούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ Παναγιώτου Ζαμποῦ, τῶν ναυτῶν του Νικολάου

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Παπαδάκη καὶ Ἀλεξάνδρου Λαζαροπούλου καὶ τοῦ ἐπιφορτωτοῦ Παναγιώτου Παπαγιαννούλη,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα·

«Ὁ Παναγιώτης Ζαμπός, πλοίαρχος τῆς ἰονίας γολέτας «Παναγίας Μυρτιδιώτισσας», ἀνεχώρησε τὴν 9 Ἀπριλίου ἀπὸ Κορυφούς. Μ' ὅλον ὅτι κατὰ τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου ἐταξίδευε διὰ Τσιρίγον, ἐμβῆκεν εἰς Πρέβεζαν ὅπου διέτριψε 23 ἡμέρας. Πωλήσας ἐκεῖ μέρος τοῦ φορτίου του ἀγόρασεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο καὶ ἐφόρτωσεν ἐν αὐτῷ καὶ διαφόρους πραγματείας ἐμπόρου τινὸς Ἰωαννίτου Νούσια Χρυσοῦ.

» Ἡ παρὰ τὰ ἔγγραφα εἰς Πρέβεζαν παραστράτησις τοῦ πλοιάρχου φέρει εὐλόγους ὑποψίας. Διατί, ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν, νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ διαβατήριόν του ἡ διὰ Πρεβέζης διάβασίς του; Ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ὅτι ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὰς ἐξουσίας τῶν Κορυφῶν τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ φρουρίων. Ἀλλ' ὁ ἀποκλεισμὸς τούτων ἐδημοσιεύθη συγχρόνως μὲ τὸν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Πῶς εἶναι δυνατὸν αἱ ἐξουσίαι αὐταὶ νὰ τοῦ ἐφανέρωσαν ἐκεῖνον καὶ νὰ τοῦ παρεσιώπησαν τοῦτον; Ὁ ἴδιος πλοίαρχος καὶ εἷς τῶν ναυτῶν του συνωμολόγησαν ἀκόμη, ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοὺς Κορυφοὺς εἶχε σκοπὸν νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Πρέβεζαν καὶ ἔπειτα ἄλλαξε γνώμην. Τοῦτο συνισχύει περισσότερον τὰς ὑποψίας καὶ γίνεται ἀρκετὰ πιθανὸν ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν τότε κηρυχθέντων ἀποκλεισμῶν τοῦ ἠρνήθησαν διαβατήριον διὰ τὴν ἀποκλεισθεῖσαν Πρέβεζαν καὶ ἴσως ἡ ἀλλαγὴ τῆς γνώμης προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ταύτην καὶ ὄχι ἀπὸ μεταμέλειαν καὶ ἔπειτα ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τοὺς Κορυφοὺς ἠκολούθησε τὴν πρώτην ἀπόφασίν του.

» Ἔπειτα δὲν εἶναι ἀνύποπτον οὐδὲ τὸ φορτωτικὸν τοῦ Ἰωαννίτου ἐμπόρου, συνιστάμενον εἰς φορέματα ἑλληνικὰ ἢ ἀλβανικά· μάλιστα τὸ ἐπιθεωρηθὲν εἰς Πρέβεζαν διαβατήριον παρασταίνει τὸν ἐπιστάτην τοῦ ἐμπόρου τούτου, τὸν συνοδεύοντα ἐπὶ τοῦ πλοίου τὰς πραγματείας, ὡς φέροντα σχῆμα ἐπιβάτου (sotto figura di passaggiere) ἐνῷ εἶναι ἀληθὴς ἐπιφορτωτὴς (sopracurico). Αὕτη ἡ ὀνομασία σχῆμα ἐπιβάτου εἶναι εὕρεσις νέα καὶ ἕως τώρα ἀσυνήθιστος εἰς τὰ θαλάσσια διαβατήρια. Οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου εἶναι ἢ ναῦται ἢ ἐπιβάται ἢ φορτωταὶ ἢ ἐπιφορτωταί· σχήματα ὅμως ἐπιβατῶν εἶναι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ θαλασσίου ἐμπορίου ὅ,τι οἱ τραγέλαφοι ἢ ἱπποκένταυροι εἰς τὴν τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Τέλος ἡ ἀπὸ Πρέβεζαν δήλωσις βεβαιώνει τὸν αὐτὸν ἐπιβάτην, ὅστις εἰς τὸ διαβατήριον φέρει σχῆμα ἐπιβάτου, φορτωτὴν τῶν πραγματειῶν τοῦ ἐμπόρου Νούσια.

» Αἱ ἀντιφάσεις καὶ αἱ ὕποπτοι ἐκφράσεις φέρουν ἀναμφιβόλως δικαίας ὑπονοίας οἰκονομίας. Ἀλλ' ὅταν τὰς ἐρευνήσωμεν προσεκτικώτερα διακρίνομεν τὰς αἰτίας των καὶ ἠμποροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ ἀποτελέσματα τούτων. Ἀπ' ἕνα γράμμα τοῦ Ἰωαννίτου ἐμπόρου πρὸς τοὺς ἐν Ναυπλίῳ συμπατριώτας του Λιόντον καὶ Νίκον Πόλιον καὶ ἀπὸ τὰς ὁμολογίας τοῦ ἐπιστάτου αὐτοῦ γίνεται φανερὸν ὅτι ὁ ἐν Πρεβέζῃ Ἀντιπρόξενος τῆς Ἀγγλίας εἶναι φίλος του· καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τὰ ἀλβανικὰ στρατεύματα ἐφαίνοντο διατεθειμένα νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν διὰ νὰ διαρπάξουν τοὺς ἀόπλους καὶ ἀδυνάτους, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἐξουσία εἶχεν ἀπαγορεύσει τὰ χρυσᾶ φορέματα, ἔστειλεν εἰς Πρέβεζαν ὅσας πραγματείας τούτου τοῦ

εἴδους εἶχε καὶ ἐπαρακάλεσε τὸν ρηθέντα Ἀντιπρόξενον νὰ τοῦ τὰς σώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐπικειμένους κινδύνους μὲ πρώτην εὐκαιρίαν διὰ Τσιρίγον ἢ διὰ Σύραν ἢ ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλάδος· ἐπετάχυνε μάλιστα καθὼς λέγει ταύτην τὴν ἀποστολήν των περισσότερον, καθ' ὅσον εἶχε πληροφορηθῆ ἀπὸ γράμματα τῶν Κορυφῶν ὅτι εἰς τὰ τέλη Ἀπριλίου ὁ Ἀμβρακιακὸς κόλπος ἔμελλε νὰ ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

» Ὁ ἐν Πρεβέζῃ Ἀντιπρόξενος προθυμούμενος νὰ συντρέξῃ τὰ συμφέροντα τοῦ φίλου του, ἐπροσπάθησε νὰ ἀποσκεπάσῃ ἀπὸ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐναντίον τὸν ἐπιστάτην του, καθὼς ἀπὸ τὰς ὁμολογίας αὐτοῦ φαίνεται, καὶ τὸν ἔκαμε τὴν ἐπικίνδυνον χάριν νὰ τὸν ὀνομάσῃ σχῆμα ἐπιβάτου. Ἀλλ' ἐνέχεται εἰς τοῦτο ὁ ἔμπορος ἢ ὁ πλοίαρχος; Ἡ θαλασσία νομολογία δὲν τοὺς καταδικάζει εἰ μὴ ὁσάκις ἀποδειχθῶσι συνένοχοι τῶν γενομένων παρὰ τῆς οἰκείας των ἐξουσίας λαθῶν ἢ πταισμάτων καὶ κατὰ τοῦτο καὶ οἱ δύο φαίνονται ἀναίτιοι.

» Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄρα γε ἔνοχος ὁ πλοίαρχος Ζαμπὸς δι' ὅσα πρότερον ἀναφέραμεν; Τὸ νὰ ταξιδεύῃ τις παρὰ τὰ ἔγγραφά του εἶναι βέβαια ἀταξία. Ἀλλ' ἂν εἰς τὸ καταδρομικὸν σύστημα κατακρίνεται, ὅμως εἰς τὸ ἀποκλειστικὸν δὲν συνεπιφέρει καταδίκην.

» Ὁ ἀποκλειστὴς βεβαιώνει ἀκόμη ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἔχει καὶ ἀδελφὸν πραγματευτὴν φαγωσίμων εἰς Μοθώνην καὶ τοῦτο προστιθέμενον εἰς τὴν πλησίον τούτου τοῦ φορτίου σύλληψίν του πιθανολογεῖ περισσότερον ὅτι εἰς αὐτὸ καὶ ὄχι εἰς Τσιρίγον ὑπήγαινε νὰ πωλήσῃ ὅσας τροφὰς ἔχει φορτωμένας. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ δώσῃ ἀποχρώσαν ἀπόδειξιν οἰκονομίας ἢ δόλου. Ὁ ἀποκλειστὴς παρημέλησε μάλιστα νὰ σημειώσῃ ἀκριβῶς καὶ ὡρισμένως τὴν ἀπὸ τὰ ἀποκλειομένα φρούρια ἀπόστασιν εἰς τὴν ὁποίαν συνέλαβε τὸν οὐδέτερον· καὶ ἡ σιωπὴ αὕτη ὄχι μόνον γίνεται ὕποπτος, ἀλλὰ καταναγκάζει καὶ τὴν τῶν δικαστῶν πίστιν εἰς βεβαιωνομένην παρὰ τούτου ἀπόφασιν.

» Αἱ δὲ συμφορτωμέναι πραγματεῖαι τοῦ Ἰωαννίτου ἐμπόρου συναπολύονται ἄρα γε μετὰ τοῦ οὐδετέρου πλοίου καὶ πράγματος; Εἶναι μὲν ἀληθινὸν ὅτι ἀνήκουν εἰς ὑπήκοον τῆς Τουρκίας· ὅμως οἱ στενάζοντες ὑπὸ τὸν ζυγὸν αὐτῆς ὁμογενεῖς Χριστιανοὶ εἶναι μᾶλλον δοῦλοι ἐξ ἀνάγκης παρὰ ὑπήκοοι τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ὁ πολιτικὸς λόγος, ὅστις εἰς θαλάσσια δικαστήρια ἔχει τόσον βάρος, μᾶς συμβουλεύει καὶ ὡς δίκαιον καὶ ὡς συμφέρον νὰ τοὺς περιποιώμεθα, ἀντὶ νὰ τοὺς μεταχειριζώμεθα ὡς πολεμίους. Ἡ πρὸς αὐτοὺς περίθαλψις καταντᾷ μάλιστα ἀπαραίτητος καὶ ἀνορθώνει τόσον τὴν τιμήν, ὅσον καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, ὅταν καταφεύγουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐπικρατείας μας διὰ νὰ σώσουν τὰ λείψανα τῆς καταστάσεώς των.

» Ἔπειτα τοῦτο ἐστάθη γενικῶς καὶ αὐτῶν τῶν Ναυάρχων μας τὸ σύστημα· ὁσάκις ἀπήντησαν πλοῖα ἢ καὶ φορτία Γραικῶν ὑπηκόων τῆς Τουρκίας, τοὺς ἄνοιξαν δρόμον ἐλεύθερον καὶ δὲν ἐκράτησαν εἰ μὴ ὅσα εἶχον φορτίον ἢ μέρος φορτίου ἐχθρικὸν ἢ ἐχθροὺς συντρόφους ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἀγαπῶ νὰ λησμονήσω τὸ σκάνδαλον τινῶν ἀπανθρώπων καταδρομέων οἵτινες μετερχόμενοι ἀτάκτως τὸ τόσον ὠφελι-

μον εἰς τὴν Ἐπικράτειαν ἔργον τῆς καταγωγῆς, δὲν ἐσυστάλησαν νὰ λαφυραγωγήσουν ἀδιακρίτως ὁμογενεῖς, ὡς ἐχθρούς».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, ἀποδεχομένη τὴν γμώμην τοῦ Συνέδρου της, ἀπολύει ἐλευθέραν τὴν ἰονίαν γολέταν «Π α ν α γ ί α ν Μ υ ρ τ ι δ ι ώ τ ι σ σ α ν,» μὲ ὅλας τὰς ἐν αὐτῇ πραγματείας, τόσον τοῦ πλοιάρχου Π. Ζαμποῦ, ὅσον καὶ τοῦ Ἰωαννίτου ἐμπόρου Νούσια Φώτου Χρυσοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑβδόμην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 319
ΜΣΤ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν σαρδικὴν βρικογολέταν «Α ἰ μ ι λ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Κοπέλλου τὴν 8 Ἰουνίου 1828 μεταξὺ τοῦ Ἀντιναυάρχου Γ. Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Κοπέλλου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γ. Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὰ ἐξημερώματα ὁ ἀποκλειστὴς Σ. Πινότσης συνέλαβε μεταξὺ τοῦ Νεοκάστρου καὶ Μοθώνης πλησίον τῆς ξηρᾶς ἕως βολῆς κανονίου τὴν σαρδηνικὴν βρικογολέταν «Α ἰ μ ι λ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Κοπέλλου ἐρχομένην ἀπὸ Ἀγκόναν διὰ Τσιρίγον, φορτωμένην ἀραποσίτι καὶ ἀλεύρια καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη, ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ φορτίου του καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίφασιν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ φορτίον τοῦτο ἐγγράφων συλλαβὼν ὑποψίας εὐλόγους ἐκράτησε τὴν ρηθεῖσαν βρικογολέταν, τὴν διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 10, 15 καὶ 31 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου διαμαρτυρίαν καὶ ἀπαντήσεις τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Α. Κοπέλλου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου του ἀντεμπόρου Ἰωάννου Ράφου, εἰς τὰς ὁποίας προτείνουν ὅτι τὰς 18 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἀποπλεύσαντες ἀπὸ Ἀγκόναν διὰ Τσιρίγον φορτωμένοι ἀραποσίτι, ἀλεύρια καὶ ρούμια

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐν Ἀγκόνᾳ Φραγκίσκου Καζαρέτου καὶ ἰδικόν των, χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν παραμικρὰν εἴδησιν περὶ τοῦ κηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ τῶν φρουρίων τῆς Πελοποννήσου· ὅτι εὑρεθέντες ὀκτὼ μίλια μακρὰν μιᾶς γῆς ἀγνωρίστου εἰς αὐτοὺς ἐσυλλήφθησαν ἀπὸ ἓν πλοῖον ἑλληνικὸν πολεμικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἰδοποιήθησαν ὅτι ἡ ἀγνώριστος δι' αὐτοὺς γῆ ἦτον τὸ Νεόκαστρον· ὅτι οὔτε ὁ ἀποκλειστὴς Πινότσης οὔτε ὁ Ἀντιναύαρχος Σαχτούρης ἐνέδωσαν εἰς τὰς ἐνστάσεις των περὶ τῆς οὐδετερότητος τοῦ πλοίου, τοῦ φορτίου καὶ τῆς ἀληθοῦς διευθύνσεώς των εἰς Τσιρίγον, ἀλλὰ λαβόντες τὰ ἔγγραφά των ὅλα τοὺς διεύθυναν εἰς Αἴγιναν· ὅτι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπροστάχθησαν ἀπὸ τὸ Γεν. Φροντιστήριον νὰ ἀπέλθωσιν εἰς Πόρον, ὅπου φθάσαντες παρέδωσαν τὸ φορτίον των κατὰ τὴν εἰς χεῖράς των ἀπόδειξιν καὶ τέλος διαμαρτύρονται δι' ὅλα τὰ ἐναντία,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 16 Ἀπριλίου ἔντιμον τῶν πραγματειῶν κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ πραγματεῖαι αὐταί, συνιστάμεναι εἰς 403 ρουβίας ἀραποσίτου καὶ 45 σάκκους ἀλεύρου, ἐφορτώθησαν εἰς Ἀγκόναν ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον Καζαρέτον διὰ λογαριασμὸν τοῦ πλοιάρχου Α. Κοπέλλου εἰς παράδοσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἀντεμπόρου Ἰωάννου Ράφου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς φορτωτικὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἄνω πραγματεῖαι φαίνονται μὲν φορτωμέναι εἰς τὴν αὐτὴν βρικογολέταν ἀπὸ τὸν ἐν Ἀγκόνᾳ Ἰάκωβον Καζαρέτον, ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν ὑπηκόων Σαρδηνίων καὶ εἰς παράδοσιν ἢ παραλαβὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἀντεμπόρου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀπὸ Ἀγκόνα διὰ Τσιρίγον διαβατήριον τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Κοπέλλου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἡμερολόγιον τῆς ρηθείσης βρικογολέτας «Α ἰ μ ι λ ί α ς»,

Ἀκούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Κοπέλλου καὶ τοῦ ἀντεμπόρου Ἰωάννου Ράφου,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας δύο ναυτῶν ἐπὶ τῆς βρικογολέτας «Α ἰ μ ι λ ί α ς»,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐναντίον τοῦ ρηθέντος Ἀντωνίου Κοπέλλου ἀπόδειξις ἀποχρῶσα παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν σαρδηνικὴν βρικογολέταν «Α ἰ μ ι λ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Κοπέλλου ἐλευθέραν μὲ ὅλον της τὸ φορτίον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

'Αριθ. 321
ΜΖ'

*'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

'Απόφασις τῆς Προσωρινῆς 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπῆς διὰ τὰς δύο κασιωτικὰς γολέτας «Κ α σ ι ω τ ί ν α ν» καὶ «Π ο σ ε ι δ ῶ ν α» τὴν 11 'Ιουνίου 1828, μεταξὺ τοῦ Κυριακοῦ Γ. Μαλαξοῦ φέροντος πρόσωπον τοῦ 'Ιωάννου Φραγκούλη, κυρίου τῆς ρηθείσης γολέτας «Κ α σ ι ω τ ί ν α ς», καὶ τοῦ Βασιλείου Νικήτα φέροντος πρόσωπον τοῦ Νικήτα Βασιλείου, κυρίου τῆς ρηθείσης γολέτας «Π ο σ ε ι δ ῶ ν ο ς», ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ καταγωγοῦ Λαζάρου Ν. Νέγκα, πλοιάρχου τῆς γολέτας «Π α ν α γ ί α ς τ ῆ ς Ὕ δ ρ α ς», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

'Αναγνώσασα τὸ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1828 ἐπιτροπικὸν τοῦ 'Ιωάν. Φραγκούλη, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ἐπίτροπόν του τὸν Κυριάκον Γ. Μαλαξὸν εἰς τὴν περὶ τῆς γολέτας του «Κ α σ ι ω τ ί ν α ς» κρίσιν καὶ τὸ ἀπὸ 6 Μαρτίου ἐπιτροπικὸν τοῦ Νικήτα Βασιλείου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ἐπίτροπόν του τὸν υἱόν του Βασίλειον Νικήτα εἰς τὴν περὶ τῆς γολέτας του «Π ο σ ε ι δ ῶ ν ο ς» κρίσιν,

'Αναγνώσασα τὰς ἀπὸ 11, 17 καὶ 18 Φεβρουαρίου ἀναφορὰς τοῦ Γεωργίου 'Ι. Κοκκινάκη, εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέτων τοὺς λόγους τῆς νομίμου κυριότητος καὶ τὰ ἀναφαίρετα δικαιώματά του ἐπὶ τῆς γολέτας «Α μ φ ι τ ρ ί τ η ς», πρότερον δὲ «Π ο σ ε ι δ ῶ ν ο ς», ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσίν της καὶ διαμαρτυρούμενος διὰ τὰ ἐκ τοῦ ἐμποδισμοῦ αὐτῆς προξενούμενα ἔξοδα καὶ ζημίας ζητεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν πληρωμήν των,

'Αναγνώσασα τὰς ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου, 7 Μαρτίου καὶ 6 'Απριλίου ἀναφορὰς καὶ ἀπαιτήσεις τῶν ρηθέντων Νικήτα Βασιλείου καὶ 'Ιωάννου Φραγκούλη εἰς τὰς ὁποίας, φέροντες εἰς ἀπόδειξιν τὰ ἐπὶ τῶν δύο γολετῶν κυριότητος ἀποδεικτικά, τὴν ἀπόφασιν τοῦ παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου καὶ ὅτι τὰ παρὰ τοῦ ρηθέντος καταγωγοῦ Λαζάρου Ν. Νέγκα κατ' αὐτῶν ἀναφερόμενα εἶναι συκοφαντίαι ἁπλαῖ, ἐξαιτοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν τῶν γολετῶν αὐτῶν,

'Αναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 Μαρτίου ἀπολογητικὴν ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Λαζάρου Ν. Νέγκα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντῶν διϊσχυρίζεται ὅτι αἱ ρηθεῖσαι κασιωτικαὶ γολέται μετήρχοντο φανερὰ τὴν πειρατείαν καὶ ληστείαν τὸ ὁποῖον ἀναδέχεται ν' ἀποδείξῃ, παραπονεῖται ἀπὸ τὴν γενομένην κατὰ 14 'Οκτωβρίου ἀπόφασιν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου ὡς ἐλλιπῆ καὶ κατὰ τοὺς τύπους καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ διὰ ταῦτα ἐξαιτεῖται δικαιοσύνην,

'Αναγνώσασα τὸ ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1827 μαρτυρικὸν τοῦ Δημητρίου Γεωργίου, Πορϊώτου, ἐνώπιον τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας, διὰ τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ ὅτι αἱ δύο κασιωτικαὶ γολέται ἐγύμνωσαν τρία οὐδέτερα πλοῖα, τὸ ἓν ὑπὸ σημαίαν ἀγγλικήν, τὸ ἄλλο ὑπὸ ρωσικὴν καὶ τὸ τρίτον ὑπὸ σαρδηνικήν, βεβαιώνων ὅτι εἶδεν ὁ ἴδιος ταύτην τὴν πειρατείαν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 19 Μαρτίου 1828 ἔγγραφον μαρτυρίαν ἑπτὰ Κασίων καὶ Καρπαθίων, βεβαιούντων ὅτι τὰ πλοῖα τοῦ Νικήτα καὶ Ἰωάννου Κασίων ἐκτὸς τοῦ τελευταίου ταξιδίου δὲν μετῆλθαν προτήτερα πειρατείαν,

Ἀκούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ Βασιλείου Νικήτα, τοῦ πατρός του Νικήτα Βασιλείου καὶ τοῦ Λαζάρου Ν. Νέγκα,

Ἀκούσασα τὰς μαρτυρίας τοῦ Μανόλη Μηνᾶ, τοῦ Φιλίππου Κώστα Πατρῆ, τοῦ Κωνσταντίνου Νικολάου, Αἰνίτου, τοῦ Νικολάου Μηνᾶ, Γεωργίου Κυριακοῦ, Ροδίτου, καὶ Γεώργη Χ'' Δρόσου,

Παρατηρήσασα τὸ ἡμερολόγιον καὶ διάφορα ἔγγραφα τῆς γυμνωθείσης ρωσικῆς ἐμπορικῆς ναύης «Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ο υ» τοῦ πλοιάρχου Φραγκίσκου Ἀρδίτου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 30 Μαρτίου ἀναφορὰν τῶν δοκίμων, κατὰ τὴν ὁποίαν φαίνονται σημειωμένα πράγματά τινα τῶν γυμνωθέντων πλοίων καὶ διαγνωριζόμενα ἀκριβῶς ὡς κατασκευῆς εὐρωπαϊκῆς,

Ἀναγνώσασα τὴν γνώμην τῶν δοκίμων περὶ τῶν ζημιῶν τοῦ πλοιάρχου Γ. Ἰ. Κοκκινάκη, ἀγοραστοῦ τῆς γολέτας «Ἀ μ φ ι τ ρ ί τ η ς»,

Ἀκούσασα τὰ ἀντεξεταστικὰ δικαιολογήματα τῶν μερῶν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου, περιέχουσαν τὰ ἀκόλουθα·

«Τὴν 30 Ἰουλίου 1827 ὁ καταγωγὸς Λάζαρος Νέγκας, πλοίαρχος τῆς γολέτας «Π α ν α γ ί α ς τ ῆ ς Ὕ δ ρ α ς» συνέλαβεν εἰς τὴν Κάρπαθον ὡς πειρατικὰς τὰς περὶ ὧν ἡ κρίσις δύο κασιωτικὰς γολέτας, τὸν «Π ο σ ε ι δ ῶ ν α» τοῦ Νικήτα Βασιλείου καὶ τὴν «Κ α σ ι ω τ ί ν α ν» τοῦ Ἰωάννου Φραγκούλη. Εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν τὰς ἔφερεν εἰς κρίσιν καὶ διὰ τοῦτο ἀπολογεῖται ὅτι κατὰ ἐπταετῆ συνήθειαν καὶ πολεμικοὶ πλοίαρχοι καὶ καταγωγοὶ ἔκαιαν ἢ ἐκυρίευαν ἀκρίτως τὰ πειρατικὰ πλοῖα· καὶ εἰς ἀπόδειξιν φέρει πολλὰ παραδείγματα.

» Ἐναντίον τῆς συνηθείας ταύτης φέρουν τὸ ἀπὸ 27 Μαΐου 1826 κήρυγμα τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ ὁποῖον προτείνουν μάλιστα ὡς νόμον ἐπικρατοῦντα ἔκτοτε· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἁπλοῦν κήρυγμα ἢ καὶ ψήφισμα δὲν εἶναι νόμος· ἔπειτα μὲ λύπην ἀναπολεῖ τις ὅτι τοῦ ὄντως ἐντίμου διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐκείνου κηρύγματος καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα εἶχαν ἀναιρεθῆ ἀπὸ τὰ μέτρα καὶ τὰς πραγματικὰς διατάξεις τῆς Ἀντικυβερνήσεως, ἥτις ἐπαναφέρει τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

»Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλιν ὅσον πολυχρόνιος συνήθεια καὶ ἂν παρεισχωρήσῃ καὶ ὁποῖα καὶ ὅσα παραδείγματα καὶ ἂν δοθοῦν, πρέπει ἐν ταὐτῷ νὰ συμφωνοῦν καὶ μὲ τὸ δίκαιον ἢ ἄλλως ἡ μ ὲ ν σ υ ν ή θ ε ι α δ ι α ρ ρ ή σ ε τ α ι, τ ο ῦ τ ο δ ὲ μ έ ν ε ι δ ι ὰ π ά ν τ α ἀ ν α λ λ ο ί ω τ ο ν. Κατ' αὐτὸ λοιπὸν π ᾶ σ α κ τ ῆ σ ι ς δ ὲ ν μ ε τ α β ι β ά ζ ε τ α ι ἀ π ὸ ἓ ν ε ἰ ς ἄ λ λ ο π ρ ό σ ω π ο ν ε ἰ μ ὴ δ ι' ἐ ν ν ό μ ο υ π ρ ά ξ ε ω ς· εἰς δὲ τὰ συλλαμβανόμενα πλοῖα μόνη ἔννομος πρᾶξις, μεταθέτουσα τὴν κτῆσιν ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας εἰς τοὺς συλλαβόντας, εἶναι ἡ κρίσις. Καὶ ἐπειδὴ προσκαλεῖται ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας Κασίους, μένει νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ καταγωγοῦ δικαιολογήματα.

» Ὁ ἀντίδικός των κατηγορεῖ τοὺς δύο Κασίους ὅτι ἐκτὸς ἄλλων πειρατειῶν

μετὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ἐπάτησαν καὶ ἐγύμνωσαν εἰς τὰ Κάκκαβα τῆς Λυκίας δύο οὐδέτερα πλοῖα καὶ ἓξ ἑλληνικὰ πλοιάρια. Οἱ ἐγκαλούμενοι ὁμολογοῦν μὲν ὅτι ἐπῆγαν εἰς Κάκκαβα, ὅμως ἀρνοῦνται ὅτι μετῆλθον καμμίαν πειρατείαν· εὑρόντες ἐκεῖ, λέγουν, δύο ξύλα, τὸ ἓν τουρκικὸν καὶ τὸ ἄλλο εὐρωπαϊκόν, ἀφαίρεσαν ἀπ' ἐκεῖνο ὡς ἐχθρικὸν διάφορα πανιὰ καὶ σχοινιά, τὸ δὲ ἄλλο ἐπισκεφθέντες ἁπλῶς καὶ γνωρίσαντες τὴν οὐδετερότητά του δὲν τὸ ἐπείραξαν τελείως.

» Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἀπολογητικὸν σύστημά των· προσθέτουν μάλιστα ὅτι τὸ εἰς τὰ παράλια τῆς Λυκίας ταξίδιόν των δὲν ἦτον προμελετημένον, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν οἱ ναῦται, δελεασθέντες ὑπ' ἄλλους, παλαιοὺς συντρόφους των, μὲ τοὺς ὁποίους ἀπηντήθησαν εἰς Χάλκην, παρεβίασαν τὴν θέλησιν τῶν πλοιάρχων καὶ τοὺς παρέσυραν ἄκοντας εἰς τὸ ἄτακτον καὶ ἐναντίον τοῦ διαβατηρίου των ἐπιχείρημα.

» Ἀλλ' ὁ καταγωγὸς προτείνει ἐναντίον των τὰ θαλάσσια ἔγγραφα μιᾶς ρωσικῆς ναύης ὀνομαζομένης «Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ο υ» τοῦ πλοιάρχου Φραγκίσκου Ἀρδίτου, τὰ ὁποῖα βεβαιώνει ὅτι εὗρεν εἰς τὰς γολέτας των. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα φέρουν τῷ ὄντι βαρείας ὑποψίας πειρατείας· μάλιστα τό ἡμερολόγιόν της τακτικὸν κατὰ πάντα καὶ γράφον ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὰ τρέχοντα ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ἕως 29 Ἰουλίου ἔ. ν., φανερώνει ὅτι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχε φθάσει εἰς Κάκκαβα. Ἐκεῖ ἔξαφνα τὸ καθημερινὸν τοῦτο ἡμερολόγιον δὲν διακόπτεται ἁπλῶς, ἀλλὰ σιωπᾷ παντάπασι. Ποία εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἐξαφνικῆς ταύτης καὶ τελείας κατασιγάσεώς του; Ποία ἄλλη πιθανωτέρα, εἰμὴ ὅτι ἐπατήθη ἡ ναύη καὶ ἡρπάχθησαν τὰ χαρτία της; Τὴν ὑπόνοιαν ταύτην συνισχύουν πολὺ διάφορα πλοίου εἰδίοματα εὑρεθέντα εἰς τὰς δύο κασιωτικὰς γολέτας, τὰ ὁποῖα ἐρευνήσαντες οἱ δόκιμοι ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶναι εὐρωπαϊκοῦ κσὶ ὄχι τουρκικοῦ σκάφους.

» Μ' ὅλον ὅτι τὰ σημεῖα ταῦτα ἐπιβαρύνουν πολὺ τὰς κατὰ τῶν ἐγκαλουμένων ὑποψίας, ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ διὰ νὰ ἀποφασίσῃ ἠθέλησε νὰ λάβῃ θετικὰς ἀποδείξεις. Ἀνεγνώσθησαν μὲ περιέργειαν ὅσαι ἀπὸ τὰς ξένας ἐφημερίδας ἐσημείωναν τὰς ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν θαλασσῶν γενομένας πειρατείας· ἀλλ' εἰς αὐτὰς δὲν εὑρέθη κανένα φῶς. Ἐρωτήθη καὶ ὁ ἐν Σύρᾳ Ρωσικὸς Ἀντιπρόξενος, ὅστις ἐδύνατο νὰ γνωρίζῃ τὴν τύχην τῆς ὑπὸ σημαίαν τῆς Κυβερνήσεώς του ταξιδευούσης ναύης. Οὗτος ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ναύη αὕτη ἐγυμνώθη ἀπὸ πειρατὰς καὶ ὁ πλοίαρχός της ἠναγκάσθη ἔπειτα νὰ τὴν πωλήσῃ διὰ χρέη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ πληροφορία, μὲ ὅλον ὅτι συνισχύει τὰς πρώτας ὑποψίας, δὲν εἶναι ἀποχρῶσα.

» Παρατρέχω τινὰ ἐλαφρὰ προκαλεσθέντα ἢ συμπεσόντα βοηθήματο εἰς εὕρεσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἔρχομαι εἰς τὰς μαρτυρίας αἵτινες διέλυσαν τὰς ἀμφιβολίας. Ὁ ναύτης Κωνσταντῆς Αἰνίτης ἀπὸ Καστελλόρριζον μαρτυρεῖ ὅτι εἶδε τὰς δύο ὑπόπτους γολέτας εἰς τὸν λιμένα τῶν Κακκόβων καὶ ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς γυμνωθείσης ναύης τὴν πειρατικὴν ἁρπαγήν των. Προσθέτει μάλιστα ὅτι ὁ πλοίαρχός της μεταβὰς εἰς Ρόδον ἠγόρασε νέα πανία καὶ νέαν ἐπισκευὴν καὶ μὲ αὐτὰ ἐξέπλευσε δι' Ἀλεξάνδρειαν. Τρεῖς ἄλλοι μάρτυρες, Μανιὸς Καλύμνιος, Γεώργης Κυριακοῦ, Ροδίτης, καὶ Γεώργης Χ'' Δρόσου, εὑρέθησαν τὴν ἑορτὴν τοῦ Προφήτου Ἠλίου, ἦγουν τὴν 20 Ἰουλίου, εἰς τὸν αὐτὸν λιμένα καὶ μαρτυροῦσιν ὅτι αἱ δύο κασιωτικαὶ γολέται

συνωδευμέναι ἀπὸ δύο περάματα καὶ ἓν μίστικον ἥρπασαν πρῶτον ἓξ ἰδικά των πλοιάρια φορτωμένα σφογγάρια καὶ ἔπειτα, μετὰ 2 περίπου ὥρων μάχην, ἐγύμνωσαν τὴν ρηθεῖσαν ρωσικὴν ναύην καὶ ἓν οὐδέτερον βρίκι, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦνται καλῶς τὴν σημαίαν.

» Αἱ μαρτυρίαι αὗται ἠνάγκασαν καὶ τοὺς κατηγορουμένους αὐτοὺς καὶ ὡμολόγησαν τὸ ἔγκλημά των· ὅμως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κατέφυγαν εἰς τὴν ἀνωτέρω σημειωθεῖσαν ἐξαίρεσιν, ὅτι εἰς τὴν πειρατείαν ταύτην παρεσύρθησαν ἀπὸ βίαν τῶν ἐπαναστάντων κατ' αὐτῶν πληρωμάτων. Ἀλλὰ ποίαν ἀπόδειξιν βίας φέρουν; Καμμίαν ἄλλην ἀπὸ τὴν ἰδίαν των διαβεβαίωσιν. Ἔπειτα αὐτοὶ οἱ ἐγκαλούμενοι εἰς τὴν ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου πρὸς τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον ἀναφοράν των ὡμολόγησαν ὅτι ἔπλευσαν ἀπὸ Χάλκην εἰς Κάκκαβα ἑκουσίως, ἀφ' οὗ ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἦτον ἐκεῖ δύο ἀξιωματικοὶ Τοῦρκοι, τοὺς ὁποίους ἤθελαν νὰ συλλάβουν διὰ νὰ τοὺς ἀλλάξουν μὲ δύο Κασίους αἰχμαλώτους. Καὶ τέλος ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἐγκαλούμενοι δὲν μετῆλθον τότε πρῶτον ἢ μόνον τὴν πειρατείαν.

» Ταῦτα καταδικάζουν τὰς δύο περὶ ὧν ὁ λόγος γολέτας ὡς πειρατικάς· ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ συναποφασισθῇ καὶ μία παρέμπτωσις ἀποζημιώσεως τοῦ ἀγοραστοῦ μιᾶς τῶν δύο κασιωτικῶν γολετῶν. Καθ' ὅσα προκύπτουν ἀπὸ διάφορα ἔγγραφα ἐπίσημα οἱ ναῦται τοῦ Λ. Νέγκα ἐπώλησαν τὴν γολέταν «Π ο σ ε ι δ ῶ ν α». Ταύτην τὴν πώλησιν δύνανται ἴσως νὰ τὴν δικαιολογήσουν ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ τὴν δικαιώσουν μὲ τὴν προτεινομένην ἀπὸ τὸν καταγωγὸν συνήθειαν τῆς ἀκρίτως ἕως τώρα γενομένης μεταβάσεως τῆς κτήσεως τῶν πειρατικῶν πλοίων εἰς τοὺς πολεμικοὺς πλοιάρχους ἢ τοὺς καταγωγούς. Ἡ πώλησις ἔγινε τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1827, ἦγουν δέκα ἓξ ἡμέρας πρὸ τῆς κατὰ τὴν 14 Ὀκτωβρίου ἀποφάσεως τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου, καὶ δέκα ἐννέα τοὐλάχιστον πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, ἥτις διετάχθη τὴν 17 τοῦ αὐτοῦ Ὀκτωβρίου ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας.

» Ὁ πρῶτος ἀγοραστὴς Μαρίνης Γ. Σπαχῆς τὴν μετεπώλησε τὴν 22 Ὀκτωβρίου εἰς τὸν Γιάννην Α. Βαλῆν. Τὴν 25 ἡ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας διέταξε πᾶσαν τοπικὴν ἐξουσίαν νὰ συντρέξῃ τοὺς πρώτους κυρίους τῶν γολετῶν εἰς ἀνάκτησίν των, δὲν νομίζω δὲ περιττὸν νὰ σημειώσω ἐδῶ ὅτι ἡ διαταγὴ αὐτὴ εἶναι νοθευμένη μὲ ξένης χειρὸς πλαστογραφίαν, προστεθείσης εἰς τὸ τέλος τῆς φράσεως «ε ἰ ς ὁ π ο ι ω ν δ ή π ο τ ε χ ε ῖ ρ α ς κ α ὶ μ ὲ ὁ π ο ι ο ν δ ή π ο τ ε τ ρ ό π ο ν ε ὕ ρ ε θ ῶ σ ι ν» (αἱ γολέται). Ἡ προσθήκη αὕτη ἀλλάσσει τὴν παραγγελλομένην παρὰ τῆς ρηθείσης Γραμματείας εἰρηνικὴν ἀπόφασιν εἰς βιαίαν ἀφαίρεσιν. Ἡ δημοσίων γραμμάτων πλαστογραφία εἶναι βαρὺ ἔγκλημα καὶ ἕκαστος ὑπουργὸς ἔχει χρέος νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἐγκληματικὴν δικαιοσύνην.

» Τὴν 1 Νοεμβρίου ἡ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας ἐπεκύρωσε μὲ ἐμπορικὸν δίπλωμα τὴν τοῦ ρηθέντος Βαλῆ κυριότητα ἐπὶ ταύτης τῆς γολέτας μετονομασθείσης «Α μ φ ι τ ρ ί τ η ς». Ἀλλὰ τὴν 4 τοῦ αὐτοῦ, ἦγουν τρεῖς ἡμέρας ὑστερώτερα, ἡ αὐτὴ Γραμματεία διέταξε τὸν πρῶτον Στόλαρχον νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Λ. Νέγκαν ν' ἀποδώσῃ τὰς δύο κασιωτικὰς γολέτας ἢ, ἂν τὰς ἐπώλησε, νὰ τὰς κρατήσῃ ὁ Στόλαρχος ἢ νὰ διατάξῃ νὰ τὰς κρατήσωσιν ὅπου τὰς ἀπαντήσωσι. Τὴν 26ην τοῦ αὐτοῦ ὁ Βαλῆς μετεπώλησεν εἰς τὸν Δημήτριον Ι. Κοκκινάκην

τὴν γολέταν «Ἀμφιτρίτην» διὰ δύο ἐγγράφων γενομένων τοῦ ἑνὸς ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ φρουρίου τῆς Μονεμβασίας καὶ τοῦ ἄλλου ἐνώπιον τῆς Δημογεροντίας καὶ τῆς Ἀστυνομίας τῆς αὐτῆς πόλεως.

» Τέλος τὴν 28 Ἰανουαρίου 1828 ὁ Κοκκινάκης ἔλαβε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νέον δίπλωμα ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γολέτας κυριότητά του. Τὴν δὲ 8 Φεβρουαρίου ἡ Δημογεροντία τῆς Σύρας κατ' αἴτησιν τῶν Κασίων, πρώτων κυρίων τῶν γολετῶν, ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου καὶ τὴν πρὸς τὸν Στόλαρχον διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, ἐκράτησε τὴν γολέταν «Ἀμφιτρίτην» καὶ ἔστειλε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοὺς ρηθέντας Κασίους καὶ τὸν πλοίαρχον Κοκκινάκην.

» Τί προκύπτει ἀπὸ τὴν τόσην σύγχυσιν τῶν πωλήσεων καὶ μεταπωλήσεων, τῶν παρεισελθουσῶν διαταγῶν καὶ τῆς κρατήσεως τῆς «Ἀμφιτρίτης»; Ὁ τελευταῖος ἀγοραστὴς Κοκκινάκης δισχυρίζετσι ὅτι ἠγόρασε τὸ πλοῖον τοῦτο εὐπίστως. Καμμία ἀπόδειξις κακοπιστίας δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἐπειδὴ ζημιώνεται ὄχι ὀλίγον ἀπὸ ταύτην τὴν κράτησιν, ἀπαιτεῖ ζημίας καὶ διάφορα. Χρεωστεῖται ἀποζημίωσις καὶ ὁποία; καὶ εἰς τίνος βάρος πρέπει νὰ πέσῃ;

» Ἂν δὲν παρεισχωροῦσε τὸ εἰς τὸν Βαλῆν δοθὲν παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας δίπλωμα, αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Κοκκινάκη περιωρίζοντο εἰς ὅσα ἔξοδα φέρει ἁπλῆ ἐκ νομῆς δίκη. Καὶ αὐτὸς ὁ πλοίαρχος διαμαρτύρεται ὅτι χωρὶς τὸ δίπλωμα ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωσεν εὐλόγως πίστιν πλήρη, δὲν ἐτολμοῦσε ποτὲ νὰ συμφωνήσῃ ἀγοράν. Μάλιστα ἡ αὐτὴ Γραμματεία τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ διπλώματος, ἐξέδωκε διαταγὴν νὰ κρατηθῇ ἡ αὐτὴ γολέτα «Ἀμφιτρίτη» ὅπου εὑρεθῇ. Τὸ δίκαιον ἦτον νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν πωλητὴν νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν κύριόν της ἢ αὐτὴν ἢ τὴν τιμήν της καὶ ὄχι νὰ ρίψῃ ὅλον τὸ βάρος τῶν ζημιῶν εἰς τὸν ἀθῶον ἀγοραστήν.

»Κατὰ νόμον ἕκαστος ἀποκρίνεται ὅσας ζημίας ἐπροξένησεν ὄχι μόνον διὰ πράξεώς του, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀμελείας ἢ ἀστοχασίας του. Ἔπεται λοιπὸν ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἀγοραστοῦ πλοιάρχου περιορίζονται εἰς ζημίας μόνας· ἐπειδὴ δὲ προῆλθαν τοὐλάχιστον ἀπὸ ἀμέλειαν ὑπουργοῦ, τὸ βάρος τῆς ἀποζημιώσεως πίπτει εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ὅμως σώζει δικαίαν προσφυγὴν κατὰ τοῦ δολίου πωλητοῦ».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει τὰς γολέτας «Κασιωτίναν» καί, «Ποσειδῶνα» μὲν πρότερον, τώρα «Ἀμφιτρίτην» δικαίας καὶ νομίμους λείας καὶ ἑπομένως ἀποφασίζει, ἡ μὲν «Κασιωτίνα» μ' ὅλην τὴν οἰκείαν της ἀποσκευὴν νὰ πωληθῇ εἰς δημοπρασίαν κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον εἰς ὄφελος τοῦ πρώην καταγωγοῦ Λαζάρου Νέγκα καὶ τοῦ καταγωγικοῦ ἐπὶ τῆς συλλήψεως πληρώματός του, προεξαιρουμένου τοῦ κατὰ καιρὸν δικαιώματος τῆς Κυβερνήσεως, διὰ δὲ τὴν προπωληθεῖσαν «Ἀμφιτρίτην» ν' ἀποδώσουν ὁ ρηθεὶς Νέγκας μετὰ τοῦ ἰδίου πληρώματος εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ λόγον τοῦ αὐτοῦ δικαιώματός της δύο χιλιάδας ἑξακόσια γρόσια· ἡ δὲ Κυβέρνησις νὰ πληρώσῃ δι' ἀποζημίωσιν εἰς τὸν ἀγοραστὴν τῆς ρηθείσης «Ἀμφιτρίτης» γρόσια χίλια εἴκοσι, σώζουσα πάντοτε δικαίαν προσφυγὴν κατὰ τοῦ δολίου πωλητοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνδεκάτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεύς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 322
ΜΗ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν πολεμικὴν τουρκικὴν γολέταν τοῦ πλοιάρχου Χατὰτ Τουνεζίνου κυριευθεῖσαν παρὰ τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη καὶ σταλθεῖσαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν 11 Ἰουνίου 1828.

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη ἀπὸ 15 Μαΐου 1828 ὅπου ἀναφέρεται ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐφάνη διευθυνόμενον πρὸς ἀποκλεισμένα μέρη ἓν πλοῖον, τὸ ὁποῖον καθὼς εἶδε τοὺς ἀποκλειστάς, ἀμέσως ἐγύρισε τὰ πανιά του καὶ ἄλλαξε δρόμον, ὅτι μετ' ὀλίγων ὡρῶν δίωξιν ἀφ' οὗ ἤρχισε νὰ φαίνεται καλῶς περὶ τὰς 5 ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ ἀποκλειστὴς ὕψωσε τὴν σημαίαν του, τὴν ὁποίαν ἠσφάλισε μὲ τὴν συνηθιζομένην κανονίαν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἠκολούθει τὸν δρόμον του, ὅτι περὶ τὰς 7 1/2 ὥρας τὸ κατέφθασεν ὁ ἀποκλειστὴς πλησίον τῶν νήσων Στροφάδων, καὶ καθὼς ἐγνώρισεν ὅτι ἦτον γολέτα ἐχθρικὴ ἡτοιμάσθη εἰς μάχην καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ συγχρόνως ὕψωσε σημαίαν ἐχθρικὴν πολεμικήν· ἀλλὰ προσκληθεῖσα νὰ παραδοθῇ χωρίς τινος ἀντιστάσεως παρεδόθη,

Ἀναγνώσασα τὸν ὀνομαστικὸν κατάλογον τοῦ πληρώματος τῆς ρηθείσης γολέτας συγκειμένου ἀπὸ τεσσαράκοντα Τούρκους καὶ ἕνα Χριστιανόν,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει τὴν τουρκικὴν γολέταν τοῦ πλοιάρχου Χατὰτ Τουνεζίνου δικαίαν καὶ νόμιμον λείαν καὶ ἑπομένως καταδικάζει τόσον τὴν ρηθεῖσαν γολέταν μὲ ὅλην της τὴν ἀποσκευήν, ὅσον καὶ τὸ φορτίον καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνδεκάτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 323
ΜΘ'

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως *

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ τουρκικὸν βριγαντῖνον «Θ α λ α σ σ ό μ α χ ο ν» τοῦ πλοιάρχου Σουΐλεμὰν συλληφθέντος παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀνδρέου Μιαούλη καὶ σταλέντος πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν 11 Ἰουνίου 1828.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἔξωθεν τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου (Βαβᾶ) συλλαβὼν τὸ ὀθωμανικὸν βριγαντῖνον τοῦ πλοιάρχου Σουΐλεμὰν φορτωμένον ἅλατος τὸ διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀνδρέου Στίπα, ὅτι ὁ μὲν πλοίαρχος Σουΐλεμὰν ἀποστέλλεται ἐπίσης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν οἱ δὲ ναῦται, Χριστιανοὶ ὄντες, ἐκρατήθησαν εἰς τὸ δίκροτον «Ἑ λ λ ά δ α»,

Ἀναγνώσασα τὸ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον διαβατήριον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Σουΐλεμὰν εἰς τὸν ὁποῖον δίδεται ἡ ἄδεια νὰ ὑπάγῃ καὶ φορτώσῃ ξύλα μὲ τὸ ρηθὲν βριγαντῖνόν του ἔχων καὶ δέκα ναύτας Χριστιανούς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα φέρονται σημειωμένα εἰς αὐτό,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαοτηρίου Ἐπιτροπὴ κρίνει τὸ τουρκικὸν βριγαντῖνον «Θ α λ α σ σ ό μ α χ ο ν» τοῦ πλοιάρχου Σουΐλεμὰν δικαίαν καὶ νόμιμον λείαν καὶ ἐπομένως καταδικάζει τόσον τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον μ' ὅλην του τὴν ἀποσκευήν, ὅσον καὶ τὸ φορτίον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνδεκάτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Ἀριθ. 324
Ν'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ἰόνιον τραβάκολον «Φ ί λ ο ν Ζ α κ ύ ν θ ι ο ν» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Λαγγούση, τὴν 12 Ἰουνίου 1828 μεταξὺ τοῦ ἐπὶ τῶν λειῶν τῶν στελλομένων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικλητήρα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Λαγγούση ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 8 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ παρὰ τοῦ Ἀντιναύαρχου Σαχτούρη ἐπὶ τῶν λειῶν διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικλητήρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὸ ἰόνιον τραβάκολον πλέον διὰ Κιτριαῖς ἐσυλλήφθη ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν γολέταν «Ἀ σ π α σ ί α ν» τοῦ πλοιάρχου Ἀ. Σωτηρίου ἑπτὰ μίλια μακρὰν τῆς νήσου Πρώτης φορτωμένον ἀπὸ Ζάκυνθον σιτάρια Αἰγύπτου καὶ ἓν βαρέλιον βύσσινα ξηρὰ καὶ ὅτι φορτωτικὴν δὲν εἶχε, διὰ τοῦτο ζητεῖ τὴν καταδίκην τοῦ ρηθέντος πλοίου καὶ φορτίου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Ἀπριλίου πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιῶν τὴν σύλληψιν τοῦ ρηθέντος τραβακόλου τὸ διευθύνει πρὸς τὸν ἴδιον μετ' ἄλλων δύο συλληφθέντων πλοίων,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνει καὶ τὸ ρηθὲν τραβάκολον «Φ ί λ ο ν Ζ α κ ύ ν θ ι ο ν»,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 29 Ἀπριλίου καὶ 9 Μαΐου 1828 διαμαρτυρίαν καὶ ἀπάντησιν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Λαγγούση, εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέτει ὅτι, ἐκπλεύσας ἀπὸ Ζάκυνθον τὰς 16 Ἀπριλίου διὰ Κιτριαῖς ναυλωμένος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μασσαρέλον μὲ φορτίον σιταρίων βατσελίων χιλίων διακοσίων ἠπαντήθη τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς ἀποπλεύσεώς του ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ μίλια μακρὰν τῆς νήσου Πρώτης ἀπὸ τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Ἀ σ π α σ ί α ν», ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀφ' οὗ ἐπεσκέφθη τακτικῶς, ὡδηγήθη πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον ὅστις τὴν ἀπέστειλεν εἰς Αἴγιναν καὶ διαμαρτύρεται δι' ὅλα τὰ ἐναντία ἐπακόλουθα,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 23 καὶ 25 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἀναφορὰς τοῦ φορτωτοῦ Ἰωάννου Μασσαρέλου, ὅστις ἐπαναλαμβάνων συμφώνως τὰ ἄνω περιστατικὰ τῆς συλλήψεως τοῦ ρηθέντος τραβακόλου προσθέτει ὅτι ἐφόρτωσε διὰ λογαριασμόν του εἰς Ζάκυνθον χίλια διακόσια βατσέλια σιταρίων σκοπεύων νὰ ὑπάγῃ καὶ τὸ πωλήσῃ εἰς Κιτριαῖς, ὅτι ὢν ὁ ἴδιος καὶ φορτωτὴς καὶ κύριος τοῦ φορτίου καὶ μὴ γνωρίζων καὶ γράμματα ἐστοχάσθη περιττὸν τὸ νὰ ὑπογράψῃ ἀμοιβαίως φορτωτικήν, ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε δήλωσιν τῶν πραγματειῶν, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑπτανήσου δὲν συνηθίζει νὰ δίδῃ δηλώσεις τῶν διὰ ξένας ἐπικρατείας ἐξαγομένων πραγματειῶν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Μοθώνῃ Ἀντωνίου Μ. Μεταξᾶ πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Διονύσιον

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Παπαγεωργόπουλον, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἀναφορὰ περὶ τοῦ πλοιάρχου Λαγγούση, δὲν ἀποκαθιστᾷ οὔτ' αὐτὸν οὔτε τὸν ρηθέντα Λαγγούσην κατ' οὐδένα τρόπον ὑποκειμένους εἰς τὸ νὰ δώσωσι λόγον περὶ τῶν γραφομένων ἀπὸ ἄνθρωπον ὅλως ξένον εἰς τὰς ἐμπορικάς των ἐπιχειρήσεις, ὅτι ἀπὸ τὰς ἰδίας του ὁμολογίας τοῦ γραμματικοῦ, τῶν ναυτῶν του καὶ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Διοικήσεώς του ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως ἡ ἀληθὴς διεύθυνσίς του καὶ ἐπειδὴ ὁ καταγωγὸς παρὰ πάντα ταῦτα ἐμποδίσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν δρόμον του τὸν ἀπέστειλεν ἐνταῦθα, ἀπαιτεῖ ν' ἀποζημιωθῇ καὶ ἱκανοποιηθῇ,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἔντιμον χιλίων διακοσίων πεντήκοντα βατσελίων σιταρίων προβλεφθέντων εἰς Ζάκυνθον ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Κωνσταντῖνον καὶ Ἀνδρέαν Κανᾶ,

Ἀναγνώσασα τὰ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου συμφωνητικὰ μεταξὺ τῶν ρηθέντων Μάρκου Λαγγούση καὶ τοῦ Ἰωάννου Μασσαρέλου, διὰ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι συμφωνοῦν διὰ τὴν ἀπὸ Ζάκυνθον εἰς Κυθηραίας μετακόμισιν τῶν ἄνω σιταρίων διὰ τάλληρα βασιλικὰ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κυθηραίας διαβατήριον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Μ. Λαγγούση,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἐπιθεώρησιν τοῦ διαβατηρίου τοῦ ρηθέντος Μ. Λαγγούση διὰ τὸ ἀπὸ Ζάκυνθον εἰς Κυθηραίας ταξίδιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰδοποιημένον τὸ φορτίον του συγκείμενον ἀπὸ ἀλεύρια καὶ ἐλαίας,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 1 καὶ 8 Μαΐου σημειωμένην ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Μοθώνῃ Ἀντωνίου Μ. Μεταξᾶ πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Διονύσιον Παπαγεωργόπουλον μὲ τὴν ὁποίαν εἰδοποιεῖ τὸν ἀνταποκριτήν του, ὅτι ὁ καπετὰν Λαγγούσης δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη εἰς τὸν λιμένα των καὶ φαίνεται νὰ ἐμπόδισαν τὴν εἴσοδόν του τὰ περιφερόμενα ἔξωθεν τοῦ αὐτοῦ λιμένος ἀποκλειστικὰ πλοῖα καὶ ὅτι τὰ τέσσαρα βουτσία ἐλαιῶν τὰ ὁποῖα εἶχε προστείλει μὲ τὸν αὐτὸν καπετὰν Λαγγούση δὲν εὕρισκον ἀγοραστὴν καὶ ἐκ τούτου ἐβιάσθη νὰ τὰς κρατήσῃ διὰ λογαριασμόν του,

Ἀναγνώσασα τὰς ὁμολογίας τῶν ρηθέντων Λαγγούση καὶ Μασσαρέλου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου, περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα,

«Τὸ ἰόνιον τραβάκολον «Ὁ Ζ α κ ύ ν θ ι ο ς Φ ί λ ο ς» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Λαγγούση ἐσυλλήφθη τὴν 17 Ἀπριλίου ἑπτά μίλια πλησίον τῆς Πρώτης. Τὰ χαρτία του φέρουν ὅτι ἐταξίδευε διὰ Κυθηραίας· ἀλλ' ἕνα γράμμα τοῦ ἐν Μοθώνῃ ἐμπορικοῦ πράκτορος τοῦ Ἰβραὴμ πασᾶ Α. Μ. Μεταξᾶ ἀπὸ 1 καὶ 8 Μαΐου πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Παπαγεωργόπουλον φέρει: «ὁ καπετὰν Λαγγούσης καὶ Κος Κος Ραφαὴλ δὲν ἐφάνησαν εἰς τὰ πόρτα μας· καὶ φαίνεται νὰ τοὺς ἐμπόδισαν τὴν εἴσοδόν τους τὰ καράβια ὅπου τριγυρίζουν καρσὶ εἰς τὰ πόρτα μας». Ἀπὸ τοῦτο φαίνεται ἀρκετὰ καθαρὰ ὅτι ὁ ὑποκεκρυμμένος σκοπὸς τοῦ ταξιδίου του ἦτον διὰ Μοθώνην, ὅπου ἐπεριμένετο καὶ ὄχι διὰ Κυθηραίας.

» Ὁ Λαγγούσης διαμαρτύρεται ὅτι ἐταξίδευεν τῷ ὄντι διὰ Κυθηραίας καθὼς ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρτία του γίνεται φανερόν· ἀλλὰ τόσαι ἄλλαι λεῖαι μᾶς ἐχορήγησαν ἤδη ἀποδείξεις ἀναντιρρήτους ὅτι τὸ ὄνομα τῶν Κυθηρίων εἶναι ἀπὸ τὰ δόλια μηχανεύματα

μὲ τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ οἰκονομήσουν τὸ ἀσυγχώρητον μετὰ τῶν ἀποκλεισμένων φρουρίων ἐμπόριόν των· αὐτὸς ὁ ἴδιος Λαγγούσης καὶ εἰς τὸ πρὸ τούτου ταξίδι του εἶχε διαβατήριον διὰ ταῖς αὐταῖς Κιτριαῖς· ὅμως καὶ τότε ὑπῆγεν εἰς Μοθώνην. Ἀπὸ τοῦτο ἀποδεικνύεται ὅτι παρέσυρε καὶ ἐπάτησε δύο φοραῖς τὴν καλὴν πίστιν τῆς Κυβερνήσεώς του, τῆς ὁποίας τὰ ἔγγραφα ἐπικαλεῖται τώρα εἰς βοήθειάν του.

» Ὁ συλληφθεὶς πλοίαρχος προφασίζεται ἀκόμη ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Μάρκου Λαγγούση καὶ τὸ γράμμα τοῦ Μεταξᾶ πρέπει νὰ ἐννοῇ κανένα ἀπ' ἐκείνους καὶ ὄχι αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ ἀρνητικὸν τῆς ἀπολογίας σύστημα, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφυγεν ἐλπίζων νὰ ἀποκρύψῃ τὰς ἀταξίας τῆς ναυτιλίας του τὸν προδίδει καὶ τὸν ἐνοχοποιεῖ περισσότερον. Ἐρωτηθεὶς εἰς τὴν ἐξέτασίν του ἂν εἰς τὸ πρὸ τούτου ταξίδι του ὑπῆγεν εἰς Κιτριαῖς κατὰ τὰ χαρτία του ἢ ἀλλοῦ, ἀπεκρίθη ὅτι ἐταξίδευσεν εἰς Κατάκωλον. Ὥστε ἀποδεικνύεται πλεύσας παρὰ τὰ θαλάσσια γράμματά του. Ἐρωτήθη πάλιν ἂν εἰς ἐκεῖνο τὸ φορτίον του εἶχε καὶ πολλὴν ἢ ὀλίγην ποσότητα ἐλαιῶν καὶ τὸ ἠρνήθη. Τότε τοῦ ἀνεγνώσθη ἄλλο μέρος τοῦ αὐτοῦ γράμματος τοῦ Μεταξᾶ φέρον: «Τὰ τέσσαρα βουτσία ἐλαιαῖς σας ὅπου μᾶς προεστείλετε μὲ τὸν καπετὰν Λαγγούσην, μὴ εὑρόντες ἀγοραστὴν κ.τλ.». Καὶ ἐν ταὐτῷ τοῦ ἐσημειώθη ὅτι τὸ τότε διαβατήριόν του συμπεριλαμβάνει καὶ μίαν ποσότητα ἐλαιῶν ὡς μέρος τοῦ φορτίου του, εἰς τοῦτο ἀπεκρίθη ὅτι αἱ ἐλαῖαι ἐκεῖναι, διακοσίων περίπου ὀκάδων, ἦτον τῶν ναυτῶν του.

» Ἐκ τούτων παρέπεται ὅτι 1ον) Εἴτε ἰδικαί του εἴτε τῶν ναυτῶν του ἦτον αἱ ἐλαῖαι, αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς Μοθώνην κατὰ ταύτην τὴν ὁμολογίαν του καὶ ὄχι εἰς Κατάκωλον κατὰ τὴν προτέραν, οὐδὲ εἰς Κιτριαῖς κατὰ τὰ χαρτία του. 2ον) Ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ γράμμα τοῦ Μεταξᾶ Λαγγούσης εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ὄχι ἄλλος φέρων τὸ αὐτὸ ὄνομα. 3ον) Ἀπὸ τὰς φανεράς, καὶ μὲ τὰς ὁμολογίας καὶ μὲ τὰ χαρτία του ἀντιφάσεις, προκύπτει δόλος προφανής.

» Τέλος αὐτὸ τὸ φορτίον εἶναι σιτάρια τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οὔτε φορτωτικὸν ἔχει οὔτε ἀπόδειξις ἐπίσημος οὐδετερότητος αὐτῶν ὑπάρχει καμμία· μόνον ἐμφανίζεται μὲ ἕνα μερικὸν συμφωνητικὸν ὡς φορτωτὴς αὐτῶν κάποιος Ἰωάννης Μασσαρέλος· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ διαβατήριον, τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν θαλασσίων γραμμάτων λογίζεται τὸ κυριώτατον, σημειώνεται ἁπλοῦς ἐπιβάτης.

» Ἀπὸ ταῦτα καὶ ἀπὸ τὴν ἐντὸς τῆς ἀποκλειστικῆς γραμμῆς σύλληψιν τοῦ πλοιάρχου Μ. Λαγγούση ἀποδεικνύεται βεβαία παραβίασις τοῦ ἀποκλεισμοῦ συνοδευμένη μὲ προφανῆ οἰκονομίαν καὶ δόλον».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ Συνέδρου της κρίνει τὸ ἰόνιον τραβάκολον «Φ ί λ ο ν Ζ α κ ύ ν θ ι ο ν» δικαίαν καὶ νόμιμον λείαν καὶ ἐπομένως καταδικάζει τόσον τὸ ρηθὲν τραβάκολον καὶ τὴν ἀποσκευήν του, ὅσον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σιτάρια καὶ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γρηγ. Σοῦτζος — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ἀριθ. 325
ΝΑ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ρωσικὸν βριγαντῖνον «Ἅγιον Νικόλαον» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Κουντούρη φέροντος καὶ τὸ πρόσωπον τῶν ναυτῶν του καὶ ἑνὸς ἐπιβάτου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Δουπιώτου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Κουντούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι ἐφόρτωσε τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν Χίον πορτογάλια καὶ λεμόνια διὰ τὴν Σκιάθον· ὅτι πλησιάσας εἰς τὰ νερὰ τῶν νήσων Σκιάθου καὶ Σκοπέλου ἐβιάσθη ἀπὸ ἐναντίους ἀνέμους νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Σκοπέλου Πάνορμον· ὅτι μίαν ἡμέραν μετὰ τὸ ἐκεῖσε προσόρμισμά του ἀποβὰς εἰς τὴν ξηρὰν ὑπῆγεν εἰς ἓν χωρίον τῆς νήσου, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἦτον ἀσφαλὴς ἀπὸ τοὺς πειρατὰς καὶ κλέπτας· ὅτι ἐβεβαιώθη ἀπὸ τὴν ἐπιτόπιον ἀρχήν, ὅτι ἠμπόρει νὰ διαμένῃ ἄφοβος καὶ ἥσυχος· ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Δουπιώτης ἀποστείλας τρεῖς στρατιώτας του ἐπληρώθη τὸ λιμεναρχικὸν δικαίωμα· ὅτι δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνθρωποι νὰ διαβεβαιώσουν τὸν Κουντούρην περὶ τῆς ἀσφαλείας του· ἀλλὰ τὴν 29 τοῦ Δεκεμβρίου 1827 οἱ ρηθέντες τρεῖς στρατιῶται μὲ ἄλλους τεσσαράκοντα, ὅλοι ἔνοπλοι, εἰσπηδήσαντες εἰς τὸ ρηθὲν πλοῖον, ἐγύμνωσαν χωρὶς διάκρισιν καὶ αὐτὸ καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ναύτας καὶ τὸν ἐπιβάτην, ἁρπάσαντες πᾶν τὸ παρατυχὸν καὶ τοὺς κακομετεχειρίσθησαν μὲ τρόπον σκληρότατον, καὶ διὰ τοῦτα ζητεῖ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἁρπαγέντων, ἀποζημίωσιν καὶ ἱκανοποίησιν δι' ὅσα ὑπέφεραν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 24 Μαρτίου ἀπάντησιν τοῦ Κωνσταντίνου Δουπιώτου, εἰς τὴν ὁποίαν παραπονούμενος διὰ τὸν φυλακισμόν του ὡς ἀνεύθυνος δι' ὅσα κατηγορεῖται, ἀπαρνεῖται ὅλως τὴν πρᾶξιν τῆς ἁρπαγῆς καὶ γυμνώσεως τοῦ ρηθέντος πλοίου, ὅτι εἰς ταῦτα δὲν ἔλαβε μέρος οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄνθρωποί του ἢ στρατιῶται, καὶ ὅσα τὸν κατηγορεῖ ὁ ἀντίδικός του εἶναι παραλογισμοὶ καὶ συκοφαντίαι,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1827 δήλωσιν (manifesto) τοῦ φορτίου τοῦ ρηθέντος Κουντούρη, ἐπικυρωμένην ἀπὸ τὸν ἐν Χίῳ Αὐστριακὸν Ἀντιπρόξενον,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀποδεικτικὸν τῆς ὑγείας ἐπικυρωμένον, ὡς ἄνω, ἐν Χίῳ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1828 γενομένην ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρᾳ Ρωσικοῦ Ἀντιπροξένου διαμαρτυρίαν τοῦ ρηθέντος Κουντούρη,

Ἀναγνώσασα τὸν ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατάλογον τῶν ἁρπαγέντων ἐν Σκοπέλῳ πραγμάτων τοῦ πλοιάρχου Ἰωάν. Κουντούρη, τῶν ναυτῶν καὶ τοῦ ἐπιβάτου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ἐπιβάτου Γεωργίου Κωνσταντίνου πρὸς τὸν ἐν Σύρᾳ Βρεταννικὸν Ἀντιπρόξενον, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκθέτων τὴν ἁρπαγὴν πέντε ὀκάδων περίπου ἀργύρου ἀσήμου εἰς κομμάτια καὶ τριάκοντα πέντε χιλιάδων περίπου μετρητῶν, διαμαρτύρεται κατὰ τῶν πειρατῶν καὶ καθ' οὑτινος ἄλλου ἀνήκει δι' ὅλας τὰς ζημίας του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπιτροπικὸν τοῦ πλοιάρχου Κουντούρη, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐπιφορτίζεται ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιον Λαδόπουλον νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ ὅντινα ἀνήκει ἐννέα ἥμισυ χιλιάδας γρόσια, τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχοντο εἰς ἕνα γροῦπον, καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φορτίου πορτογαλίων,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου ἐπιτροπικὸν τοῦ ρηθέντος Κουντούρη, δυνάμει τοῦ ὁποίου φέρων τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπιβάτου Κωνσταντίνου Γεωργίου ἀπαιτεῖ τὰ ὅσα ἡρπάγησαν καὶ αὐτοῦ,

Ἀκούσασα τὰς ἀπὸ 17 Μαρτίου καὶ 10 Μαΐου μαρτυρίας τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Σκοπέλου Ἀναγνώστου Κανάρη τοῦ Μνήμονος (notaire) τῆς αὐτῆς νήσου Ἱεροθέου διακόνου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μυγδαλιώτου, τὰς ἀπὸ 31 τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου καὶ 10 Ἀπριλίου ἐνόρκους μαρτυρίας τοῦ Μαρῆ Πανᾶ καὶ τῶν Σκοπελιτῶν Μιχαὴλ Γεωργίου καὶ Δημητρίου Γεωργίου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 Ἀπριλίου ἀναφορὰν τῶν ἐπὶ τούτῳ διορισθέντων δοκίμων,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐνόρκους ὁμολογίας τοῦ Νικολάου Δόριζα, γραμματέως τοῦ βριγαντίνου «Ἁγίου Νικολάου» καὶ τῶν ναυτῶν Σπύρου Δόριζα, Γιάννη Παξινοῦ, Γεωργίου Κουντούρη καὶ Δημητρίου Παπᾶ Ἰωάννου, Λεβαντίνου, ὡς καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἐν Σύρᾳ ἐμπόρου Ἀθανασίου Λαδοπούλου καὶ τὴν μαρτυρίαν καὶ βεβαίωσιν τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξενείου τῆς Σύρας, δοθείσας εἰς τὸ ἐν Σύρᾳ Ἐμπορικὸν Δικαστήριον,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 1 Μαΐου ἔνορκον ὁμολογίαν τοῦ Ἀναστασίου Γεωργίου, Θεσσαλονικέως, ἀντεμπόρου εἰς τὸ ἄνω ρωσικὸν πλοῖον, δοθεῖσαν ἔμπροσθεν τῆς Ἀστυνομίας Ναυπλίου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τῶν δοκίμων,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 17 Μαΐου καὶ 1 Ἰουνίου ἀπολογίας τοῦ ρηθέντος Κωνσταντίνου Δουπιώτου, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιχειρίζεται νὰ ἀναιρέσῃ τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας τοῦ ἐναντίου του,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Μαΐου διαμαρτυρίαν καὶ τὴν ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ ἀπάντησιν τοῦ ρηθέντος Ἰωάννου Κουντούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνασκευάζει τὴν ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος Κ. Δουπιώτου,

Ἀκούσασα ἀντεξεταστικῶς τὰς κατηγορίας καὶ ἀπολογίας τῶν δύο μερῶν,

Λαβοῦσα ἐπισήμως καὶ κατὰ τὴν συνηθιζομένην θρησκευτικὴν τάξιν τὸν ὅρκον τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Κουντούρη, τοῦ ἐπιβάτου Γεωργίου Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ναύτου Γιάννη Τσιριγώτου περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀπαιτουμένων παρ' αὐτῶν πραγμάτων,

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα ἔγγραφα, ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας τῆς νήσου Σκοπέλου, ἀπὸ τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας ἐντοπίων καὶ ἄλλων ἀξιοπίστων μαρτύρων καὶ ἀπὸ τὸ ὅλον τῆς ἐξετάσεως τῆς προκειμένης κατηγορίας ἀποδεικνύεται, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 29 Δεκεμβρίου 1827 τεσσαράκοντα περίπου στρατιῶται τοῦ Κωνσταντίνου Δουπιώτου ἐκπλεύσαντες ἀπὸ τὴν Γλῶσσαν μὲ ἓν πέραμα τοῦ ἰδίου ὁπλαρχηγοῦ ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα Πάνορμον, ὅπου ἐπιπεσόντες εἰς τὸ ρωσικὸν βριγαντῖνον «Ἅγ. Νικόλαον», τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Κουντούρη, ἥρπασαν τὸ πολυτιμότερον μέρος τοῦ φορτίου του, ἐγύμνωσαν τοὺς ἐπιβάτας καὶ ναύτας του καὶ μετεχειρίσθησαν αὐτοὺς ἀπανθρώπως καὶ

Ἐπειδὴ ὁ ἀρχηγὸς ὑπόκειται εἰς εὐθύνην διὰ τὰς πράξεις τῶν ὑπ' αὐτὸν καὶ μάλιστα διὰ τὰ εἰς θάλασσαν πράγματα καὶ ἐκτὸς τούτου ὁ ρηθεὶς Κωνσταντῖνος Δουπιώτης φέρεται ὡς παραλαβὼν τὰ ἁρπαχθέντα πράγματα,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ καταδικάζει τὸν Κωνσταντῖνον Δουπιώτην νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον Ἰωάννην Κουντούρην δι' ἀποζημίωσιν τῶν δύο τρίτων τοῦ φορτίου τοῦ βριγαντίνου «Ἁγίου Νικολάου» γρόσια πέντε χιλιάδας καὶ ἑξακόσια διὰ νὰ δοθῶσι πρὸς οὓς ἀνήκει τὸ φορτίον. Διὰ ναῦλον τοῦ ὅλου φορτίου τοῦ ἰδίου βριγαντίνου, διὰ ζημίας μετρητῶν καὶ ἄλλων διαφόρων πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὸν ρηθέντα πλοίαρχον γρόσια δέκα τρεῖς χιλιάδας καὶ τριακόσια ἑβδομήκοντα τρία. Διὰ μετρητὰ καὶ φορέματα τῶν ναυτῶν τοῦ ἰδίου πλοιάρχου γρόσια τέσσαρας χιλιάδας διακόσια ὀγδοήκοντα ἕν. Διὰ μετρητὰ τοῦ Γεωργίου Κωνοταντίνου ἐπιβάτου καὶ διάφορα ἐνδύματα τοῦ ἰδίου τριάκοντα ἓξ χιλιάδας τετρακόσια εἴκοσι ἑπτὰ καὶ παράδες εἴκοσι· προσωρινῶς δὲ ἀπολύει τὸν ρηθέντα Κωνσταντῖνον Δουπιώτην ἀπὸ τὴν πληρωμὴν τῶν γροσίων ἐννέα χιλιάδων καὶ πεντακοσίων τοῦ γρούπου, τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ ὁ πλοίαρχος Ἰωάννης Κουντούρης ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν Ἀθανάσιον Λαδόπουλον, ἕως ὅτου ὁ Ἀθανάσιος Λαδόπουλος λάβῃ ὅρκον δι' αὐτά, ἢ φέρει ἔμπροσθεν τοῦ ἀνήκοντος Δικαστηρίου ἀποχρώσας ἀποδείξεις· ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὴν πληρωμὴν τῶν γροσίων τριακοσίων τριῶν τοῦ Θεοδώρου καὶ τῶν γροσίων πεντακοσίων ὀγδοήκοντα πέντε τοῦ Γιάννη Τσιριγώτου, δύο ναυτῶν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου, ἕως ὅτου παρουσιασθῶσι καὶ λάβωσιν ὅρκον δι' αὐτά.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γρηγ. Σοῦτζος — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ἀριθ. 327
ΝΒ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λείαν τῆς ἰονίας βάρκας «Π α ν α γ ί α ς Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α ς» τὴν 16 Ἰουνίου 1828 μεταξὺ τοῦ Ν. Τσικλητήρα, ἐπιτρόπου διωρισμένου ἐπὶ τῶν στελλομένων λειῶν ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Κόνταρη, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης βάρκας «Π α ν α γ ί α ς Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α ς», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 26 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ παρὰ τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη ἐπὶ τῶν λειῶν διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικλητήρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι ἡ ἰονία βάρκα «Π α ν α γ ί α Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α» τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Κόνταρη φορτωμένη ἀλεύρια ἐσυλλήφθη πολλὰ πλησίον τῆς Μοθώνης ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην, ὅτι σκοπεύουσα νὰ ταξιδεύσῃ διὰ Δραγαμέστον, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὰ ἔγγραφά, της ἄλλαξεν ἔπειτα δρόμον καὶ μὲ τοῦτον τὸν σκοπὸν ὡς φαίνεται, διότι τὸ μέρος καθ' ὃ ἐσυλλήφθη καὶ ἡ διεύθυνσις τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσε βεβαιώνουν τὸ πρὸς Μοθώνην ταξίδιόν της,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 1 Μαΐου πρὸς τὸ Γ. Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν πολλὰ πρωὶ ἀπήντησε πλησίον τῆς Μοθώνης τὴν ἰονίαν γαήταν ἢ βάρκαν τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Κόνταρη, τῆς ὁποίας ἡ διεύθυνσις ἦτον δι' ἐκεῖ· ὅτι ἀφ' οὗ ἀποστείλας τὴν σκαμπαβίαν του τὴν συνέλαβε καὶ τὴν ἐξέτασε τὴν διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἐπειδὴ κατὰ τὰς ὁποίας φαίνεται ἔχει πληροφορίας ἡ βάρκα αὕτη εἶναι ἓν τῶν πλοίων ἐκείνων τὰ ὁποῖα συχνάζουν εἰς τὰ ἀποκλεισμένα φρούρια μετακομίζοντα ἰδιοκτησίας ἐχθρικάς,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος Κ. Κόνταρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντῶν ἀναφέρει ὅτι τὸ φορτίον, ὅσον καὶ τὸ πλοῖον, εἶναι ἰδιοκτησία Ἑλλήνων ὁμογενῶν καὶ ὄχι ἐχθρική, ὅτι ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ πλοίου του εἶναι τακτικά, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐσυλλήφθη παραβιάζων τὸν ἀποκλεισμόν, ἀλλ' οὐδὲ πλησίον τῶν ἀποκλεισμένων μερῶν ἀπέρασεν, ὅτι ἂν ἄλλαξε σκοπὸν ταξιδίου ἀπὸ Δραγαμέστον διὰ Κιτριαῖς, προῆλθε διότι ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Ἀρχιστράτηγος Τζοὺρτζ δὲν ἐπλήρωνεν εἰς μετρητὰ τὰς ὁποίας ἐλάμβανε τροφάς,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κιτριαῖς διαβατήριον τοῦ ρηθέντος Κωνσταντίνου Κόνταρη,

Ἀκούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ Γιάννη Βουτσᾶ, ἑνὸς τῶν ναυτῶν του,

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἀποχρῶσα ἀπόδειξις παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν ἰονίαν βάρκαν «Π α ν α γ ί α ν Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α ν» τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Κόνταρη ἐλευθέραν μὲ ὅλον της τὸ φορτίον.

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἕκτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Γρηγ. Σοῦτζος — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ἀριθ. 330
ΝΓ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ ἰονικὸν κόττερον «Π α ν α γ ί α ν Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α ν» τὴν 20 Ἰουνίου 1828 μεταξὺ τοῦ Νικολάου Τσικλητήρα, ἐπιτρόπου διωρισμένου ἐπὶ τῶν λειῶν τῶν στελλομένων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ τοῦ Μάρκου Μαυρογιάννη, πλοιάρχου τοῦ ρηθέντος κοττέρου, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 28 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ παρὰ τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη ἐπὶ τῶν λειῶν διωρισμένου ἐπιτρόπου Νικολάου Τσικλητήρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι τὸ ἰονικὸν κόττερον «Π α ν α γ ί α Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Μαυρογιάννη φορτωμένον ἀλεύρια, παξιμάδι, σαπούνι, ρούμι, καφὲν καί τινα λαχανικὰ καὶ ὀπώρας ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κιτριαῖς ἐσυλλήφθη πλησίον τῆς Μοθώνης ἀπὸ τὸν ἀποκλειστὴν Σταῦρον Πινότσην, ὅτι ἡ θέσις καὶ διεύθυνσις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος εὑρέθη εἰς τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του δεικνύουν πολλὰ σαφῶς τὸν ἀληθῆ διὰ τὴν Μοθώνην σκοπόν του καὶ ὄχι τὸν ὁποῖον φέρει εἰς τὰ ἔγγραφά του οἰκονομικῶς διὰ ταῖς Κιτριαῖς,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 1 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν φανερώνει ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀπαντήσας πλησίον τῆς Μοθώνης τὸ ρηθὲν κόττερον ὁ ἀποκλειστὴς Σταῦρος Πινότσης, τοῦ τὸ ὡδήγησε καὶ αὐτὸς ἀφ' οὗ τὸ ἐξέτασε τακτικῶς τὸ διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἐπειδὴ κατὰ τὰς ὁποίας ἔχει πληροφορίας εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα συχνάζουν εἰς τὰ ἀποκλεισμένα φρούρια ὅπου μετακομίζουν ἰδιοκτησίας ἐχθρικάς,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 29 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος Μάρκου Μαυρογιάννη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι τόσον τὸ πλοῖον, ὅσον καὶ τὸ φορτίον εἶναι ἰδιοκτησία ἑλληνικὴ καὶ ὄχι ἐχθρική· ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου του ἦτον κατὰ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφά του διὰ Κιτριαῖς καὶ ὄχι διὰ Μοθώνην· ὅτι ἐν ᾧ ἐσυλλήφθη ἀπὸ τὸν

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

ἀποκλειστὴν Σ. Πινότσην εἶχε προοδεύσει πρὸς ταῖς Κιτριαῖς ἀφήσας τέσσαρα μίλια μακρὰν ὄπισθεν τὴν Μοθώνην· ὅτι τὰς 25 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, ἡμέραν καθ' ἣν ἐξέπλευσεν ἀπὸ Ζάκυνθον, δὲν ἦτον ἀπηγορευμένος διὰ κηρύγματος ὁ πλοῦς διὰ τὰ ἀποκλεισμένα παρὰ τῶν Ἑλλήνων φρούρια,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κιτριαῖς διαβατήριον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Μάρκου Μαυρογιάννη,

Ἀκούσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ Παύλου Δεληγιαννόπουλου, ἑνὸς τῶν ναυτῶν του,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα:

«Τὸ ἰόνιον κόττερον «Π α ν α γ ί α Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Μαυρογιάννη ἐσυλλήφθη τὴν 1 Μαΐου τέσσαρα μίλια πλησίον τῆς Μοθώνης· ὁ οὐδέτερος πλοίαρχος ἀποκρούων τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας φέρει τὰ χαρτία του εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἐταξίδευε διὰ Κιτριαῖς· ἀλλὰ τόσαι λεῖαι, αἵτινες ἐφωράθησαν ἀναντιρρήτως παραβιάζουσαι τὸν ἀποκλεισμόν. εἶχαν ἔγγραφα οἰκονομικὰ δι' αὐτάς· ἔπειτα τίς ἡ ἀνάγκη τοῦ πλοιάρχου Μαυρογιάννη νὰ πλησιάσῃ τόσον τὴν Μοθώνην ἂν ἔπλεε τῷ ὄντι διὰ Κιτριαῖς;

» Πολλαὶ ἀντιφάσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας εὐχαριστοῦμαι νὰ ἀναφέρω ὀλίγας, αὐξάνουν περισσότερον τὴν ὑποψίαν ταύτην· ἐρωτηθεὶς ποῦ εἶχε τὴν πρώραν ὅταν ἐσυλλήφθη, ἀπεκρίθη πρὸς ἀνατολήν, ἔπειτα μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ μεσημβρίας· εἷς δὲ τῶν ναυτῶν του ἐξετασθεὶς ἐβεβαίωσε πρὸς νότον· εἰς τὴν ἀναφοράν του λέγει ὅτι ἐσυλλήφθη τέσσαρα μίλια μακρὰν τῆς ξηρᾶς, ἐνῷ εἰς τὴν ὁμολογίαν του ἀναφέρει πέντε· εἰς ἄλλην ἀναφοράν του λέγων ὅτι τοῦ ἀπεβιβάσθη μικρὸν μέρος τοῦ φορτίου, διαμαρτύρεται δι' αὐτὸ ἐκ μ έ ρ ο υ ς τ ο ῦ φ ο ρ τ ω τ ο ῦ τ ο υ, ἐκ μέρους του δὲ διὰ τὸν ναῦλόν του. Εἰς τὴν αὐτὴν ὅμως ὁμολογίαν του βεβαιώνει ὅτι τὸ φορτίον εἶναι ἰδικόν του, ὁ δὲ ναύτης του Παῦλος Δεληγιαννόπουλος ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι ὅλον τινῶν ἐμπόρων Χίων. Εἶναι γνωστὸν τὸ σκάνδαλον τινῶν αἰσχροκερδῶν ὁμογενῶν ἐμπορευομένων ἀσυστόλως τὴν τύχην τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος καὶ τὰς συμφορὰς τοῦ ἔθνους.

»Ἀλλ' ὁποιουδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ φορτίον ἔπρεπε νὰ φέρῃ βεβαίαν ἀπόδειξιν οὐδετερότητος ἤ τίνος μὴ οὐδετέρου εἶναι. Ἡ ναυτικὴ νομολογία διορίζει ρητῶς πόσα ἔγγραφα ἀπαιτοῦνται διὰ ταύτην τὴν ἀπόδειξιν ἢ ἂν δὲν ὑπάρχουν ὅλα, ποῖα συσχετικὰ ἀναπληρώνουν τὰ ἐλλείποντα· τὸ δὲ κόττερον τοῦ Μαυρογιάννη δὲν ἔχει κανὲν ἀπ' αὐτά.

» Ἡ ἐντὸς τῆς ἀποκλειστικῆς γραμμῆς σύλληψις τούτου τοῦ κοττέρου, τὸ ἀντιφατικὸν σύστημα τῆς ἀπολογίας τοῦ πλοιάρχου καὶ ἡ ἔλλειψις ὅλων τῶν ἐγγράφων, ὅσα ἀποδεικνύουν τὴν οὐδετερότητα ἢ κυριότητα τοῦ φορτίου, φέρουν ἀναμφιβόλως καταδίκην».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ Συνέδρου της κρίνει τὸ ἰόνιον κόττερον «Π α ν α γ ί α ν Μ ο θ ω ν ι ώ τ ι σ σ α ν» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Μαυρογιάννη δικαίαν καὶ νόμιμον λείαν καὶ ἑπομένως καταδικάζει τόσον τὸ ρηθὲν κόττερον καὶ τὴν ἀποσκευήν του, ὅσον καὶ τὰ

ἐν αὐτῷ ἀλεύρια καὶ ἄλλα εἴδη καὶ πράγματα διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γρηγ. Σοῦτζος — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Χ. Κλονάρης

Ἀριθ. 345
ΝΔ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὸ αὐστριακὸν τραβάκουλον «Κ α λ ὴ ν Τ ύ χ η ν» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Ἴλλικ, τὴν 25 Ἰουνίου 1828, μεταξὺ τοῦ Μάρκου Ἴλλικ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Ἰωάννου Φεϊζοπούλου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 3 καὶ 21 Ἀπριλίου, 3 καὶ 10 Μαΐου 1828 ἀναφορὰς καὶ ἀπαντήσεις τοῦ Μάρκου Ἴλλικ, πλοιάρχου τοῦ αὐστριακοῦ τραβακούλου «Κ α λ ῆ ς Τ ύ χ η ς», εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέτων λεπτομερῶς καὶ καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις τὴν ἀπ' ἀρχῆς κατακράτησιν τοῦ τραβακούλου του καὶ τὴν περὶ τούτου ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου, ἐπιφέρει ὅτι ἂν καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ πλοιάρχου τοῦ ἑλληνικοῦ ἀτμοκινήτου «Κ α ρ τ ε ρ ί α ς» Ἄστιγγος τὸ ρηθὲν τραβάκουλον ἀπελευθερωθὲν ἀπὸ τοὺς κατακρατητάς του ἐπεστράφη εἰς τὸν πλοίαρχόν του Ἴλλικ, ἐκρατήθη ὅμως ἐκ δευτέρου ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Φεϊζόπουλον διὰ προσταγῆς τοῦ Στρατηγοῦ Δημητρίου Μελετοπούλου καὶ μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν ἀπὸ τρικυμίαν κατεβυθίσθη, διὰ ταῦτα ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ρηθεὶς Μελετόπουλος, ὡς αἴτιος τῆς ἀπωλείας τοῦ ρηθέντος τραβακούλου καὶ τῶν ἐκ τούτου ζημιῶν εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ καὶ ἱκανοποιήσῃ, ἐννοῶν ἐπίσης ὑπεύθυνον καὶ ὑπόχρεων εἰς ὅλα ταῦτα καὶ τὸν ρηθέντα Φεϊζόπουλον,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 4 τοῦ αὐτοῦ Ἀπριλίου ἀπάντησιν τοῦ ρηθέντος Δ. Μελετοπούλου, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι μὲ θαυμασμόν του βλέπει νὰ κατηγορῆται ὡς πρωταίτιος τῶν συμβάντων εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Μάρκου Ἴλλικ, ὅτι μακρὰν τοῦ νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν ὑπεύθυνον κατὰ τοῦτο, δὲν ἐνθυμεῖται τί ἀκριβὲς περὶ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν χρεῶν του ἐνασχολούμενος ἔτυχε πλησίον τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅπου κατεκρατήθη τὸ ρηθὲν τραβάκουλον, ἀλλ' ὅτι οὔτε ἐμμέσως οὔτε ἀμέσως στοχάζεται νὰ συνετέλεσεν εἰς βλάβην τοῦ ρηθέντος Ἴλλικ,

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 19 Ἀπριλίου ἀπολογίαν τοῦ Ἰωάννου Φεϊζοπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποκρίνεται ὅτι κατὰ τὰς πρὸς αὐτὸν προσκαλέσεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐμφανίζεται ἔμπροσθεν τοῦ Δικαστηρίου διὰ ν' ἀπολογηθῇ εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Μάρκου Ἴλλικ καὶ ἐπιφέρει ὅτι ὁ ἐνάγων, ἀφ' οὗ καὶ πολλοὺς ἄλλους ἔναξε διὰ τὸ βύθισμα τοῦ πλοιαρίου του, κατήντησε τέλος νὰ ἐνάξῃ καὶ αὐτόν, ὅτι ἀφ' οὗ δι' ἀποφάσεως τοῦ παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου τὸ πλοιάριον ἀπελύθη, ὁ ἴδιος Ἴλλικ ὑπῆγεν εἰς Βοστίτσαν καὶ τὸ παρέλαβε τὰς 18 Νοεμβρίου 1827 καὶ τὸ μετέφερεν εἰς ἄλλο μέρος, ὅτι ἡ παράδοσις τοῦ πλοιαρίου τούτου πρὸς τὸν κύριόν του Ἴλλικ ἀπαλλάττει τὸν παραδόσαντα ἀπὸ πᾶσαν εὐθύνην, ὅθεν καὶ ἂν ἐσυντρίφθη τοῦτο πρέπει νὰ λογίζηται εἰς βάρος τοῦ παραλαβόντος, ὅτι αἱ κατηγορίαι, τὰς ὁποίας ὁ ρηθεὶς Ἴλλικ ἐπιφέρει πότε καθ' ἑνὸς καὶ πότε κατ' ἄλλου εἶναι ἀποβλητέαι, ὅτι οἱ μάρτυρες, τοὺς ὁποίους παρρησιάζει δὲν εἶναι ἀξιόπιστοι, ἐπειδὴ ἔχουν ἐχθροπάθειαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐν ταὐτῷ πίπτουν εἰς ἀντίφασιν πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἴλλικ εἰς καμμίαν του ἀναφορὰν δὲν ἀπαιτεῖ πράγματα καὶ χρήματα, τὰ ὁποῖα, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ἐπάρθησαν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Κολιοπούλου, ἀλλὰ τὸν ἐνάγει ὡς αἴτιον τῆς ἀπωλείας τοῦ πλοιαρίου, τὸ ὁποῖον ἐπροστάχθη ἀπὸ τὸν ἀνώτερόν του Δημήτριον Πλαπούταν, ἀντιπρόσωπον τοῦ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ, νὰ φυλάττῃ ἁπλῶς, ὅτι ὁ λογαριασμὸς τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ρηθέντος Ἴλλικ εἶναι ὑπέρογκος, ὅτι τὸ πλοιάριόν του δὲν ἐσυντρίφθη, ἀλλ' ἐβυθίσθη καὶ ἠμπορεῖ εὐκόλως καὶ μὲ ὀλίγα ἔξοδα νὰ τὸ διασώῃ, ὅτι δὲν ἀξίζει περισσότερον τῶν 1.500 γροσίων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἄστιγγος, ὅτι δὲν ἦτον σκεπασμένον τακτικῶς μὲ σημαίαν αὐστριακήν, ἀλλ' εἶχε τὰ ἔγγραφα καὶ τὴν σημαίαν ἑνὸς ἄλλου πλοίου τετράκις μεγαλυτέρου ἀπὸ τὸ βυθισθὲν πλοιάριον, ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἴλλικ εἶχεν εἰς τὸ πλοῖόν του Τούρκους καὶ ὑπῆγεν εἰς Βοστίτσαν διὰ λαφυραγωγίαν, ὅτι ἐφόρτωσεν εἰς αὐτὸ καὶ προϊόντα τῆς Βοστίτσης, ὅτι ἐκ τοῦ πλοίου του ἐπλήγωσαν ἕνα Ἕλληνα, καὶ ὅτι προφυλάττων πᾶν ἄλλον του δικαίωμα παρακαλεῖ τὸ Δικαστήριον ν' ἀναφέρῃ ὅπου ἀνήκει τὰς πράξεις τοῦ ρηθέντος Ἴλλικ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 Μαΐου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Φεϊζοπούλου, διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾷ ἐπίτροπόν του εἰς τὴν διαφορὰν ταύτην τὸν Δημήτριον Ἰωάννου, καὶ ἐν ταὐτῷ ζητεῖ νὰ τοῦ συγχωρηθῇ ἡ ἐντεῦθεν ἀναχώρησίς του μὲ τὸ νὰ προσκαλῆται ἀπὸ τὸν Ἀρχιστράτηγον Τσούρτζ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 9 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Δημητρίου Ἰωάννου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ἐν συνόψει τὴν μὴ ἐνοχὴν τοῦ Ἰωάννου Φεϊζοπούλου εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς βάρκας τοῦ ρηθέντος Ἴλλικ, διότι ἀφ' οὗ τῷ παρεδόθη ἐπισήμως ἀπὸ τὸν Ἄστιγγα, τὴν ἐξουσίαζεν ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει μαρτυρία οὔτε ἀπόδειξις καμμία, ὅτι τοῦ ἐκρατήθη οὔτε ἀπὸ τὸν Μελετόπουλον οὔτε ἀπὸ τὸν Φεϊζόπουλον,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου 1827 ἐξ Ἀράχωβας πρὸς τὸν Μᾶρκον Ἴλλικ γράμμα τοῦ ρηθέντος Φεϊζοπούλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὅτι εἰδοποιήθη ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν Κανελλόπουλον, ὅτι ὁ Ἴλλικ ἐμεσεγγύησε διὰ τοῦ Ἄστιγγος τὴν βάρκαν χωρὶς τὴν εἴδησίν του καὶ χωρὶς νὰ ἀκουσθῶσι καὶ τὰ ἰδικά του δικαιολογήματα, ὅτι θέλει κινήσει εἰς ἀντάμωσίν του, καθὼς τύχῃ μικρὰν εὐκαιρίαν ἀπὸ τὰ στρατιωτικά

του χρέη, ὅτι ἔχει δικαιώματα ἐπάνω εἰς τὴν βάρκαν ταύτην καὶ διότι τὴν ἐξουσίασε μὲ χύσιν αἱμάτων καὶ διότι ἐξώδευσεν εἰς αὐτὴν γρόσια τρεῖς χιλιάδας, καὶ διὰ ταῦτα τὸν παρακινεῖ ἢ νὰ ἀναβῇ μόνος του εἰς ἀντάμωσιν ἢ νὰ τὸν περιμείνῃ ἕως δέκα ἡμέρας, διὰ νὰ ἀνταμωθοῦν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 11 τοῦ αὐτοῦ Ὀκτωβρίου ἐξ Ἀράχωβας πρὸς τὸν Ἀνδρέαν Ψαμόπουλον γράμμα τοῦ ἰδίου Φεϊζοπούλου περιέχον τὰ αὐτὰ σχεδόν,

Ἀναγνώσασα τοὺς ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου, 12 Ἀπριλίου καὶ 23 Μαΐου λογαριασμοὺς τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων τοῦ ρηθέντος Ἴλλικ, ἀναβαίνοντας εἰς τὴν ποσότητα τῶν γροσίων 29.780,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 4, 18 Νοεμβρίου 1827 καὶ 4 Ἰουνίου 1828 ἀπογραφὰς τοῦ τραβακούλου «Καλῆς Τύχης» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Ἴλλικ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1827 μαρτυρίαν τοῦ πλοιάρχου τῆς «Καρτερίας» Ἄστιγγος περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ ρηθέντος τραβακούλου πρὸς τὸν Μᾶρκον Ἴλλικ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδιώρισεν ἐπιστάτην τὸν Ἠλίαν Σκουλαρίκην,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 11 Μαΐου καὶ 7 Ἰουνίου 1828 μαρτυρίας τῆς Δημογεροντίας τοῦ Γαλαξιδίου καὶ τῶν Λουκᾶ Ἀρβανίτου, Στάθη Γουργούρη, Ἠλία Ἀθανασίου καὶ τοῦ ναυπηγοῦ Εὐθυμίου Χαρδαβέλα ναυπηγήσαντος τὸ ρηθὲν τραβάκουλον, εἰς τὰς ὁποίας μαρτυρεῖται ὅτι ἦτον χωρητικότητος κοιλῶν τετρακοσίων πεντήκοντα, ὅτι μετεπωλήθη ἀπὸ χεῖρας εἰς χεῖρας, ὅτι τὸ ἐκυρίευσαν οἱ Πατραῖοι Τοῦρκοι, ὅτι εἶναι ἡλικίας τεσσάρων ἢ πέντε χρόνων, ὅτι, ὅταν πωληθὲν ἐπὶ δημοπρασίας παρὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ Διακοπτὸν τὸ ἠγόρασεν ὁ Ἀνδρέας Κανέλλος, ἠναγκάσθη νὰ ρίψῃ τὴν ἀρματωσίαν αὐτοῦ τοῦ πλοίου ὡς ἄχρηστον καὶ νὰ τὸ ἐφοπλίσῃ ἐκ νέου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1828 μαρτυρίαν τοῦ Νικολάου Χρηστακοπούλου δοθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ Διοικητηρίου τῆς νήσου Αἰγίνης,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 7 Μαρτίου, 4 Ἀπριλίου, 2, 4, 9, 10 καὶ 10 Μαΐου μαρτυρίας τοῦ Ἀνδρέου Κανέλλου, Νικολάου Πολυμεροπούλου, Γιάννη Σκουλαρίκη, Ἰωάννου Οἰκονομοπούλου, τοῦ Ἀνδρέου Κανελλοπούλου καὶ Α. Λουκέρη, Γαλαξιδιώτου,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 2 Μαΐου ἐγγυητικὸν τοῦ Δημητρίου Μελετοπούλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγγυᾶται τὸν ρηθέντα Ἰωάννην Φεϊζόπουλον δι' ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα τῆς κρισολογίας καὶ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως,

Ἀναγνώσασα τὴν γνώμην τῶν ἐπὶ τούτῳ διορισθέντων δοκίμων,

Ἀκούσασα ἀντεξεταστικῶς τὰ δικαιολογήματα τῶν δύο μερῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προκύπτει, ὅτι ὁ Ἰωάννης Φεϊζόπουλος ἐπώλησε πρὸ κρίσεως τὸ τραβάκουλον «Καλὴν Τύχην» καὶ ὅτι ἀφοῦ τὸ ἀπελευθέρωσεν ὁ πλοίαρχος Ἄστιγξ, τὸ ἐκράτησε πάλιν,

Ἐπειδὴ τὸ αὐστριακὸν τραβάκουλον «Καλὴ Τύχη» τοῦ πλοιάρχου Μάρκου Ἴλλικ κατασχεθὲν τὴν 13 Αὐγούστου 1827 παρὰ τοῦ Ἰ. Φεϊζοπούλου εἰς Σκαμπούλι μεταξὺ Βοστίτσας καὶ Διακοπτοῦ, ἀφ' οὗ ἐκρίθη ἔμπροσθεν τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου, ἀφέθη ἐλεύθερον καὶ ἀπεφαίσθη ν' ἀποδοθῶσι τόσον τὸ πλοῖον, ὅσον καὶ τὰ ἁρπαχθέντα ἐνδύματα εἰς τὸν πλοίαρχον Μᾶρκον Ἴλλικ,

Ἐπειδὴ ὁ Ἰ. Φεϊζόπουλος πρὶν τῆς ἐκδόσεως καμμιᾶς δικαστικῆς ἀποφάσεως

αὐθαιρέτως εἶχε πωλήσει τὸ ρηθὲν τραβάκουλον, μοιράσας αὐτὸ εἰς πέντε μερίδια, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν Νικόλαον Πολυμερόπουλον, τὸ δὲ ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν Κανέλλον, καὶ τὰ λοιπὰ τρία πέμπτα ἐκρατήθησαν εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἰδίου Φεϊζοπούλου,

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου τὸ ρηθὲν τραβάκουλον «Καλὴ Τύχη», κατακρατούμενον εἰς Βοστίτσαν ἀπὸ τὸν Ἰ. Φεϊζόπουλοι, παρεδόθη μὲν τότε εἰς τὸν πλοίαρχόν του Ἴλλικ συνεργείᾳ ἐκτελεστικῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ὁ πλοίαρχος τοῦ ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ ἀτμοκινήτου «Καρτερίας» ἐδιώρισεν ἐπὶ τούτου, ἀλλ' ἀπεδείχθη πάλιν ἀποχρώντως, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀτμοκινήτου ὁ ρηθεὶς Φεϊζόπουλος ἐμπόδισε τὸ τραβάκουλον εἰς τὸν λιμένα τῶν Μαύρων Λιθαρίων,

Ἐπειδὴ ὁ Ἰ. Φεϊζόπουλος ἐναντίον τῶν διαταγῶν τῆς Ἀντικυβερνήσεως διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ τραβακούλου εἰς τὸν πλοίαρχόν του ἐξηκολούθει τὴν κατακράτησίν του, καὶ

Ἐπειδὴ τὸ αὐστριακὸν τραβάκουλον «Καλὴ Τύχη», ἐμποδιζόμενον χωρὶς τὴν ἀναγκαίαν προφύλαξιν, κατεβυθίσθη εἰς τὸν λιμένα τῶν Μαύρων Λιθαρίων ἐξ αἰτίας ἐπισυμβάσης τρικυμίας,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ καταδικάζει τὸν Ἰωάννην Φεϊζόπουλον νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον Μᾶρκον Ἴλλικ διὰ τιμὴν τοῦ ἀπολεσθέντος τραβακούλου του «Καλῆς Τύχης» καὶ τῆς ἀποσκευῆς του τρεῖς χιλιάδας τριακόσια ἑβδομήκοντα ὀκτὼ γρόσια. Διὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ πλοιάρχου χίλια ἐννεακόσια πεντήκοντα γρόσια. Διὰ τὰ τῶν ναυτῶν του χίλια διακόσια πεντήκοντα γρόσια καὶ χίλια ἑπτακόσια ἓν γρόσια διὰ τόκους καὶ χρονοτριβῆς ἔξοδά του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γρηγ. Σοῦτζος — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ἀριθ. 346
ΝΕ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λείαν τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ἁγίου Νικολάου» τὴν 25 Ἰουνίου 1828, μεταξὺ τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Παναγιώτου Λαζαροπούλου, φέροντος πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου Παπασταθοπούλου, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης γολέτας «Ἁγίου Νικολάου» ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι μεταξὺ τῶν πέντε ἑλληνικῶν πλοιαρίων, τὰ ὁποῖα συλληφθέντα εἰς τὸ Κατάκωλον ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν γολέταν «Ἀσπασίαν», τοῦ πλοιάρχου Ἀ. Α. Σωτηρίου, ὡδηγήθησαν πρὸς αὐτόν, εἶναι καὶ ἡ γολέτα «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Παπασταθοπούλου· ὅτι ἀφ' οὗ ἐξέτασε καὶ αὐτὴν τὴν διευθύνει μετὰ τῶν λοιπῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν συνωδευμένην μὲ τοὺς ἀναγκαίους ἀνθρώπους καὶ τὰ εὑρεθέντα ἐν αὐτῇ ἔγγραφα διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 19 πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἐμπόδισε τὰ ὑπὸ τὴν σημαίαν της πλοῖα νὰ πλησιάζουν τὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου, οἱ δουλεύοντες τὸν ἐχθρὸν ἔμποροι ἤρχισαν νὰ φορτώνουν τροφὰς εἰς ἑλληνικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα στέλλουν εἰς τὰ παράλια καὶ φρούρια, ὅπου οἱ ἐχθροὶ εὑρίσκονται· ὅτι διευθύνει καὶ τὰ συλληφθέντα εἰς τὸ Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοῖα μέ τινα ἄλλα ἰόνια φορτωμένα τροφὰς πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον, ὡς ὄντα διωρισμένα διὰ τοὺς ἐχθροὺς κατὰ τὰς ὁποίας ἔλαβε πληροφορίας,

Ἀνογνώσασα τὸ ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν τοῦ ρηθέντος Ἰωάννου Παπασταθοπούλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ἐπίτροπόν του τὸν Παναγιώτην Λαζαρόπουλον εἰς τὴν προκειμένην διαφοράν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος ἐπιτρόπου Λαζαροπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει, ὅτι ἓν τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν σταλέντων πέντε πλοίων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην εἶναι καὶ ἡ ρηθεῖσα ἑλληνικὴ γολέτα «Ἅγιος Νικόλαος», τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Παπασταθοπούλου, ἡ ὁποία δὲν ἐσυλλήφθη μετακομίζουσα τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς, οὔτε εὑρισκομένη εἰς τόπον ἐχθρικὸν ἢ τότε περιλαμβανόμενον εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλὰ διευθύνετο εἰς Σύραν κατὰ τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ διάπλου της· ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἰωάννης Παπασταθόπουλος ἅμα φθάσας εἰς Αἴγιναν διετάχθη ἀπὸ τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον νὰ ξεφορτώσῃ καὶ παραδώσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Φροντιστηρίου· καί, ἐπειδὴ ἐκ τούτων προξενοῦνται μεγάλαι ζημίαι εἰς τὸν ρηθέντα πλοίαρχον, ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν τῆς γολέτας «Ἁγίου Νικολάου» καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ πληρωθῶσιν ἡ τιμὴ τοῦ φορτίου του, οἱ ναῦλοι καὶ τὰ ἐκ τῆς χρονοτριβῆς ἔξοδα καὶ ζημίαι,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 5 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐκ Κορυφῶν διὰ Σύρσν διαβατήριον τοῦ ρηθέντος Ἰωάννου Παπασταθοπούλου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμένη ὡς ἐπιβάτις μία γυναῖκα Γιαννούλα ὀνομαζομένη ἀπὸ τὸν Πύργον,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 9 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μαρτυρικὸν τοῦ Λιμενάρχου τοῦ Πύργου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἰωάννης Παπασταθόπουλος παραπλεύσας εἰς Κατάκωλον μὲ τὴν γολέταν του «Ἅγιον Νικόλαον», φορτωμένην ἀρα-

ποσίτι, ἀπεβίβασεν εἰς τὴν ξηρὰν μίαν γυναῖκα Γιαννούλαν ὀνομαζομένην καὶ χωρὶς νὰ ἀράξῃ ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του, διευθυνόμενος κατὰ τὰ ἔγγραφά του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 9 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μαρτυρικὸν τοῦ Χ. Δαραλέξη, ἐπιστάτου τοῦ Τελωνείου εἰς Κατάκωλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Παπασταθόπουλος, ἐκπλεύσας ἀπὸ Κορυφοὺς μὲ τὴν γολέταν του, ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ἐξουσίαν νὰ παραλάβῃ μίαν αἰχμάλωτον γυναῖκα, Γιαννούλαν ὀνομαζομένην, τοῦ ποτὲ Κωνσταντίνου Στασινοπούλου, καὶ ὅτι φθάσας εἰς Κατάκωλον καὶ σταθεὶς εἰς τὰ πανιά, ἀπεβίβασεν αὐτὴν εἰς ξηρὰν ἔμπροσθεν τοῦ Τελωνείου,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Παπασταθοπούλου,

Ἐπειδὴ ἀποδεικνύεται ἀποχρώντως, ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἰωάννης Παπασταθόπουλος διαβαίνων μὲ τὴν γολέταν του «Ἅγιον Νικόλαον» ἀπὸ τὸ Κατάκωλον σκοπὸν εἶχε νὰ ἀποβιβάσῃ μόνον εἰς τὸ ἐκεῖσε παράλιον τὴν αἰχμάλωτον Γιαννούλαν τοῦ ποτὲ Κωνσταντίνου Στασινοπούλου, καὶ

Ἐπειδὴ δὲν φαίνεται εἰς τὸν διάπλουν τῆς ρηθείσης γολέτας «Ἁγίου Νικολάου» καμμία δεῖξις παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ σκοπὸς μετακομίσεως τροφῶν εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν γολέταν «Ἅγιον Νικόλαον» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Παπασταθοπούλου ἐλευθέραν μὲ ὅλον της τὸ φορτίον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γρηγ. Σοῦτζος — Ὁ Γραμματεὺς
Χ. Κλονάρης — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ἀριθ. 358
ΝΣΤ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λείαν τῆς ἑλληνικῆς βρατσέρας «Ἁγίου Διονυσίου», τὴν 28 Ἰουνίου 1828 μεταξὺ τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Παναγιώτου Λαζαροπούλου, φέροντος πρόσωπον

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

τοῦ Δρόσου Βλάμη, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης βρατσέρας «Ἁγίου Διονυσίου», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ γολέτα «Ἀσπασία», τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, κατέσχεν εἰς Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοιάρια φορτωμένα σῖτον καὶ ἀραποσίτι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ βρατσέρα «Ἅγιος Διονύσιος» τοῦ πλοιάρχου Δρόσου Βλάμη, καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἐξέτασε καὶ αὐτὴν διευθύνει μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 19 πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἐμπόδισε τὰ ὑπὸ τὴν σημαίαν της πλοῖα νὰ πλησιάζουν τὰ πειράλια τῆς Πελοποννήσου, οἱ δουλεύοντες τὸν ἐχθρὸν ἔμποροι ἤρχισαν νὰ φορτώνουν τροφὰς εἰς ἑλληνικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα στέλλουν εἰς τὰ παράλια καὶ φρούρια, ὅπου εὑρίσκονται οἱ ἐχθροί, καὶ ὅτι διευθύνει πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον καὶ τὰ συλληφθέντα εἰς τὸ Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοῖα μέ τινα ἄλλα φορτωμένα τροφάς, ὡς διωρισμένα διὰ τοὺς ἐχθρούς, κατὰ τὰς ὁποίας ἔλαβε πληροφορίας,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν τοῦ ρηθέντος Δρόσου Βλάμη, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ἐπίτροπόν του τὸν Παναγιώτην Λαζαρόπουλον εἰς τὴν προκειμένην διαφοράν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος ἐπιτρόπου Λαζαροπούλου εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει, ὅτι ἓν τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν σταλέντων πέντε πλοίων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην εἶναι καὶ ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα «Ἅγιος Διονύσιος» τοῦ πλοιάρχου Δρόσου Βλάμη, ἡ ὁποία δὲν ἐσυλλήφθη μετακομίζουσα τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθροὺς οὔτε εὑρισκομένη εἰς τόπον ἐχθρικὸν ἢ τότε περιλαμβανόμενον εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλ' εἰς Κατάκωλον, ὅπου ἔφθασε μὲ ἄλλα τρία ἑλληνικὰ πλοιάρια φέρουσα ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον τροφὰς εἰς ἑλληνικὸν τόπον καὶ εἰς Ἕλληνας πάσχοντας ἀπὸ μεγίστην ἔλλειψιν αὐτῶν, ὅτι ἡ κατάσχεσις τῶν πλοιαρίων τούτων θέλει φοβίσει ὅσα τοιαῦτα ἦσαν διωρισμένα δι' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ ἑπομένως θέλει αὐξήσει ἡ ἔλλειψις τῶν τροφῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες, ὅτι ὁ πλοίαρχος Δρόσος Βλάμης ἅμα φθάσας εἰς Αἴγιναν διετάχθη ἀπὸ τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον νὰ ξεφορτώσῃ καὶ παραδώσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Φροντιστηρίου· καὶ ἐπειδὴ ἐκ τούτων προξενοῦντει μεγάλαι ζημίαι εἰς τὸν ρηθέντα πλοίαρχον, ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν τῆς βρατσέρας «Ἁγίου Διονυσίου» καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ πληρωθῶσιν ἡ τιμὴ τοῦ φορτίου του, ὁ ναῦλος καὶ τὰ ἐκ τῆς χρονοτριβῆς ἔξοδα καὶ ζημίαι,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου 1828 ἐκ Ζακύνθου διὰ Κατάκωλον διαβατήριον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δρόσου Βλάμη,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου μαρτυρικὸν τῶν Δημογερόντων τοῦ Πύργου καὶ πολλῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ὑπογεγραμμένοι μαρτυροῦν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦ Δρόσου Βλάμη ἔφθασεν ἀπὸ Ζάκυνθον εἰς Κατάκωλον πρὶν φθάσωσιν οἱ ἐχθροὶ εἰς Πύργον, ὅτι ἦτον συστημένον εἰς τὸν Εὐστάθιον Παπαντωνόπουλον καὶ Χ. Δαραλέξην, ὑποκείμενα γνωστὰ διὰ τὴν τιμιότητά των, ὅτι τὸ

φορτίον του ἦτον διωρισμένον διὰ τροφὴν τῶν κατοίκων Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῶν ἐχθρῶν, ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς ἀποκλειστικῆς γολέτας «Ἀ σ π α σ ί α ς», ἐλθὼν πρὸ ἡμερῶν εἰς Κατάκωλον καὶ βλέπων τὴν μεγάλην ἔλλειψιν τροφῶν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερεν ἡ ἐπαρχία, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς ὅλα τὰ εἰς τὸν λιμένα εὑρεθέντα πλοιάρια νὰ πωλήσωσιν ἐλευθέρως τὰ ἐν αὐτοῖς φορτία καὶ ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος πλοιάρια, καθὼς ἔμαθον τὴν ἄφιξιν τῶν ἐχθρῶν εἰς Πύργον, συναινέσει καὶ τῆς Δημογεροντίας, δὲν ἐπώλησαν οὔτε παραμικρὸν μέρος τοῦ φορτίου των,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δρόσου Βλάμη,

Ἐπειδὴ ὁ Δρόσος Βλάμης, πλοίαρχος τῆς βρατσέρας «Ἁ γ ί ο υ Δ ι ο ν υ σ ί ο υ», δὲν ἀποδεικνύεται παραβιαστὴς τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ σκοπὸν ἔχων νὰ μετακομίσῃ τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν «Ἅ γ ι ο ν Δ ι ο ν ύ σ ι ο ν», τοῦ πλοιάρχου Δρόσου Βλάμη, ἐλευθέραν μὲ ὅλον τὸ φορτίον της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης
Γρηγ. Σοῦτζος
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 359
ΝΖ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λείαν τῆς ἑλληνικῆς βρατσέρας «Ἁ γ ί ο υ Ν ι κ ο λ ά ο υ», τὴν 28 Ἰουνίου 1828, μεταξὺ τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Παναγιώτου Λαζαροπούλου, φέροντος τὸ πρόσωπον τοῦ Δημήτρη Τσιμπούρη, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης βρατσέρας «Ἁ γ ί ο υ Ν ι κ ο λ ά ο υ», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ γολέτα «Ἀ σ π α σ ί α», τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, κατέσχεν εἰς Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοιάρια φορτωμένα σῖτον καὶ ἀραποσίτι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἡ

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

βρατσέρα «Ἅγιος Νικόλαος», τοῦ πλοιάρχου Δημήτρη Τσιμπούρη, καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἐξέτασε καὶ αὐτὴν τὴν διευθύνει μετὰ τῶν λοιπῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 19 πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἐμπόδισε τὰ ὑπὸ τὴν σημαίαν της πλοῖα νὰ πλησιάζουν τὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου, οἱ δουλεύοντες τὸν ἐχθρὸν ἔμποροι ἤρχισαν νὰ φορτώνουν τροφὰς εἰς ἑλληνικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα στέλλουν εἰς τὰ παράλια καὶ φρούρια, ὅπου εὑρίσκονται οἱ ἐχθροί, καὶ ὅτι διευθύνει πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον τὰ συλληφθέντα εἰς τὸ Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοῖα μέ τινα ἄλλα φορτωμένα τροφάς, ὡς διωρισμένα διὰ τοὺς ἐχθρούς, κατὰ τὰς ὁποίας ἔλαβε πληροφορίας,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν τοῦ ρηθέντος Δημήτρη Τσιμπούρη, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ἐπίτροπόν του τὸν Παναγιώτην Λαζαρόπουλον εἰς τὴν προκειμένην διαφοράν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος ἐπιτρόπου Λαζαροπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι ἐκ τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν σταλέντων πέντε πλοίων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην εἶναι καὶ ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Δημήτρη Τσιμπούρη, ἡ ὁποία δὲν ἐσυλλήφθη μετακομίζουσα τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθροὺς οὔτε εὑρισκομένη εἰς τόπον ἐχθρικὸν ἢ τότε περιλαμβανόμενον εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλ' εἰς Κατάκωλον, ὅπου ἔφθασε μὲ ἄλλα τρία ἑλληνικὰ πλοιάρια, φέρουσα ἀπὸ Ζάκυνθον τροφὰς εἰς ἑλληνικὸν τόπον καὶ εἰς Ἕλληνας πάσχοντας ἀπὸ μεγίστην ἔλλειψιν αὐτῶν, ὅτι ἡ κατάσχεσις τῶν πλοιαρίων τούτων θέλει φοβίσει ὅσα τοιαῦτα ἦσαν διωρισμένα δι' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ ἐπομένως θέλει αὐξήσει ἡ ἔλλειψις τῶν τροφῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες, ὅτι ὁ πλοίαρχος Δημήτρης Τσιμπούρης ἅμα φθάσας εἰς Αἴγιναν διετάχθη ἀπὸ τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον νὰ ξεφορτώσῃ καὶ παραδώσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Φροντιστηρίου καὶ ἐπειδὴ ἐκ τούτων προξενοῦνται μεγάλαι ζημίαι εἰς τὸν ρηθέντα πλοίαρχον, ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν τῆς βρατσέρας «Ἅγιος Νικόλαος» καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ πληρωθῶσιν ἡ τιμὴ τοῦ φορτίου του, ὁ ναῦλος καὶ τὰ ἐκ τῆς χρονοτριβῆς ἔξοδα καὶ ζημίαι,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου 1828 ἐκ Ζακύνθου διὰ Κατάκωλον διαβατήριον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δημήτρη Τσιμπούρη,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου μαρτυρικὸν τῶν Δημογερόντων τοῦ Πύργου καὶ πολλῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ὑπογεγραμμένοι μαρτυροῦν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦ Δημήτρη Τσιμπούρη ἔφθασεν ἀπὸ Ζάκυνθον εἰς Κατάκωλον πρὶν φθάσουν οἱ ἐχθροὶ εἰς Πύργον, ὅτι ἦτον συστημένον εἰς τὸν Εὐστάθιον Παπαντωνόπουλον καὶ Χ. Δαραλέξην, ὑποκείμενα γνωστὰ διὰ τὴν τιμιότητά των, ὅτι τὸ φορτίον του ἦτο διωρισμένον διὰ τροφὴν τῶν κατοίκων Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῶν ἐχθρῶν, ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς ἀποκλειστικῆς γολέτας «Ἀσπασίας», ἐλθὼν πρὸ ἡμερῶν εἰς Κατάκωλον καὶ βλέπων τὴν μεγάλην ἔλλειψιν τροφῶν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερεν ἡ ἐπαρχία, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς ὅλα τὰ εἰς τὸν λιμένα εὑρεθέντα πλοιάρια νὰ πωλήσωσιν ἐλευθέρως τὰ ἐν αὐτοῖς φορτία, καὶ ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος πλοιάρια,

καθὼς ἔμαθον τὴν ἄφιξιν τῶν ἐχθρῶν εἰς Πύργον συναινέσει καὶ τῆς Δημογεροντίας, δὲν ἐπώλησαν οὔτε παραμικρὸν μέρος τοῦ φορτίου των,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δημήτρη Τσιμπούρη,

Ἐπειδὴ ὁ Δημήτρης Τσιμπούρης, πλοίαρχος τῆς βρατσέρας «Ἁγίου Νικολάου», δὲν ἀποδεικνύεται παραβιαστὴς τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ σκοπὸν ἔχων νὰ μετακομίσῃ τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν «Ἅγιον Νικόλαον», τοῦ πλοιάρχου Δημήτρη Τσιμπούρη, ἐλευθέραν μὲ ὅλον τὸ φορτίον της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Χ. Κλονάρης
Γρηγόριος Σοῦτζος

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 360
ΝΗ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λείαν τῆς ἑλληνικῆς βρατσέρας «Ἁγίου Σπυρίδωνος», τὴν 28 Ἰουνίου 1828, μεταξὺ τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Παναγιώτου Λαζαροπούλου, φέροντος τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου Δ. Μακρῆ, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης βρατσέρας «Ἁγίου Σπυρίδωνος», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ γολέτα «Ἀσπασία», τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, κατέσχεν εἰς Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοιάρια φορτωμένα σῖτον καὶ ἀραποσίτι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ βρατσέρα «Ἅγιος Σπυρίδων» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Μακρῆ, καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἐξέτασε καὶ αὐτὴν τὴν διευθύνει μετὰ τῶν λοιπῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἐμπόδισε τὰ ὑπὸ τὴν σημαίαν της πλοῖα νὰ πλησιάζουν τὰ παρά-

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δτκ. φ. 13.

λια τῆς Πελοποννήσου, οἱ δουλεύοντες τὸν ἐχθρὸν ἔμποροι ἤρχισαν νὰ φορτώνουν τροφὰς εἰς ἑλληνικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα στέλλουν εἰς τὰ παράλια καὶ φρούρια ὅπου εὑρίσκονται οἱ ἐχθροί, καὶ ὅτι διευθύνει πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον τὰ συλληφθέντα εἰς τὸ Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοῖα μέ τινα ἄλλα φορτωμένα τροφάς, ὡς διωρισμένα διὰ τοὺς ἐχθρούς, κατὰ τὰς ὁποίας ἔλαβε πληροφορίας,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν τοῦ ρηθέντος Γεωργίου Δ. Μακρῆ, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ἐπίτροπόν του τὸν Παναγιώτην Λαζαρόπουλον εἰς τὴν προκειμένην διαφοράν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος ἐπιτρόπου Λαζαροπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι ἓν ἐκ τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν σταλέντων πέντε πλοίων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην εἶναι καὶ ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα «Ἅγιος Σπυρίδων» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Μακρῆ, ἡ ὁποία δὲν ἐσυλλήφθη μετακομίζουσα τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθροὺς οὔτε εὑρισκομένη εἰς τόπον ἐχθρικὸν ἢ τότε περιλαμβανόμενον εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλ' εἰς Κατάκωλον, ὅπου ἔφθασε μὲ ἄλλα τρία ἑλληνικὰ πλοιάρια, φέροντα ἀπὸ Ζάκυνθον τροφὰς εἰς ἑλληνικὸν τόπον καὶ εἰς Ἕλληνας πάσχοντας ἀπὸ μεγίστην ἔλλειψιν αὐτῶν, ὅτι ἡ κατάσχεσις τῶν πλοιαρίων τούτων θέλει φοβίσει ὅσα τοιαῦτα ἦσαν διωρισμένα δι' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ ἑπομένως θέλει αὐξήσει ἡ ἔλλειψις τῶν τροφῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες, ὅτι ὁ πλοίαρχος Γεώργιος Δ. Μακρῆς, ἅμα φθάσας εἰς Ἄϊγιναν διετάχθη ἀπὸ τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον νὰ ξεφορτώσῃ καὶ παραδώσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Φροντιστηρίου· καὶ ἐπειδὴ ἐκ τούτων προξενοῦνται μεγάλαι ζημίαι εἰς τὸν ρηθέντα πλοίαρχον ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν τῆς βρατσέρας «Ἅγιος Σπυρίδων» καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ πληρωθῶσιν ἡ τιμὴ τοῦ φορτίου του, ὁ ναῦλος καὶ τὰ ἐκ τῆς χρονοτριβῆς ἔξοδα καὶ ζημίαι,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1828 ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Κατάκωλον διαβατήριον τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Μακρῆ, εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται σημειωμένον, ὅτι ἐπεσκέφθη ἀπὸ τὸν ἀποκλειστὴν Ἀναγνώστην Γεωργίου εἰς τὴν Γλαρέντσαν τὰς 31 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ ταξιδεύσῃ κατὰ τὸ διαβατήριόν του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου μαρτυρικὸν τῶν δημογερόντων τοῦ Πύργου καὶ πολλῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ὑπογεγραμμένοι μαρτυροῦν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦ Γεωργίου Δ. Μακρῆ ἔφθασεν ἀπὸ Ζάκυνθον εἰς Κατάκωλον πρὶν φθάσουν οἱ ἐχθροὶ εἰς Πύργον, ὅτι ἦτον συστημένον εἰς τὸν Εὐστάθιον Παπαντωνόπουλον καὶ Χ. Δαραλέξην, ὑποκείμενα γνωστὰ διὰ τὴν τιμιότητά των, ὅτι τὸ φορτίον του ἦτον διωρισμένον διὰ τροφὴν τῶν κατοίκων Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῶν ἐχθρῶν, ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς ἀποκλειστικῆς γολέτας «Ἀσπασίας», ἐλθὼν πρὸ ἡμερῶν εἰς Κατάκωλον καὶ βλέπων τὴν μεγάλην ἔλλειψιν τροφῶν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερεν ἡ ἐπαρχία, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς ὅλα τὰ εἰς τὸν λιμένα εὑρεθέντα πλοιάρια, νὰ πωλήσωσιν ἐλευθέρως τὰ ἐν αὐτοῖς φορτία, καὶ ὅτι τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος πλοιάρια, καθὼς ἔμαθον τὴν ἄφιξιν τῶν ἐχθρῶν εἰς Πύργον, συναινέσει καὶ τῆς Δημογεροντίας δὲν ἐπώλησαν οὔτε παραμικρὸν μέρος τοῦ φορτίου των,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Μακρῆ,

Ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος Δ. Μακρῆς, πλοίαρχος τῆς βρατσέρας «Ἁγίου Σπυ-

ρ ί δ ω ν ο ς», δὲν ἀποδεικνύεται παραβιαστὴς τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ σκοπὸν ἔχων νὰ μετακομίσῃ τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν «Ἅ γ ι ο ν Σ π υ ρ ί δ ω ν α», τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Μακρῆ, ἐλευθέραν μὲ ὅλον τὸ φορτίον της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Γρηγ. Σοῦτζος
Χ. Κλονάρης

Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

Ἀριθ. 361
ΝΘ΄

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λείαν τῆς ἑλληνικῆς βρατσέρας «Ἅ γ ί ο υ Σ π υ ρ ί δ ω ν ο ς» τὴν 28 Ἰουνίου 1828, μεταξὺ τοῦ Ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ τοῦ Παναγιώτου Λαζαροπούλου, φέροντος πρόσωπον τοῦ Δημητρίου Κατίκα, πλοιάρχου τῆς ρηθείσης βρατσέρας «Ἅ γ ί ο υ Σ π υ ρ ί δ ω ν ο ς», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀκούσασα τὴν ἀπὸ 11 Μαΐου 1828 πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ γολέτα «Ἀ σ π α σ ί α», τοῦ πλοιάρχου Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, κατέσχεν εἰς Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοιάρια φορτωμένα σῖτον καὶ ἀραποσίτι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ βρατσέρα «Ἅ γ ι ο ς Σ π υ ρ ί δ ω ν» τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Κατίκα, καὶ ὅτι ἀφ' οὗ ἐξέτασε καὶ αὐτὴν διευθύνει μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ κριθῇ,

Ἀναγνώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 19 πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἐμπόδισε τὰ ὑπὸ τὴν σημαίαν της πλοῖα νὰ πλησιάζουν τὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου, οἱ δουλεύοντες τὸν ἐχθρὸν ἔμποροι ἤρχισαν νὰ φορτώνουν τροφὰς εἰς ἑλληνικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα στέλλουν εἰς τὰ παράλια καὶ φρούρια, ὅπου εὑρίσκονται οἱ ἐχθροί, καὶ ὅτι δευθύνει πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον καὶ τὰ συλληφθέντα

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

εἰς τὸ Κατάκωλον πέντε ἑλληνικὰ πλοῖα μέ τινα ἄλλα φορτωμένα τροφάς, ὡς διωρισμένα διὰ τοὺς ἐχθρούς, κατὰ τὰς ὁποίας ἔλαβε πληροφορίας,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν τοῦ ρηθέντος Δημητρίου Κατίκα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ἐπίτροπόν του τὸν Παναγιώτην Λαζαρόπουλον εἰς τὴν προκειμένην διαφοράν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος ἐπιτρόπου Λαζαροπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει, ὅτι ἓν τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν σταλέντων πέντε πλοίων ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον Σαχτούρην εἶναι καὶ ἡ ρηθεῖσα βρατσέρα «Ἅγιος Σπυρίδων», τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Κατίκα, ἡ ὁποία δὲν ἐσυλλήφθη μετακομίζουσα τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθροὺς οὔτε εὑρισκομένη εἰς τόπον ἐχθρικὸν ἢ τότε περιλαμβανόμενον εἰς τὴν διακήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλ' εἰς Κατάκωλον, ὅπου ἔφθασε μὲ ἄλλα τρία ἑλληνικὰ πλοιάρια φέρουσα ἀπὸ Ζάκυνθον τροφὰς εἰς ἑλληνικὸν τόπον καὶ εἰς Ἕλληνας πάσχοντας ἀπὸ μεγίστην ἔλλειψιν αὐτῶν, ὅτι ἡ κατάσχεσις τῶν πλοιαρίων τούτων θέλει φοβίσει ὅσα τοιαῦτα ἦσαν διωρισμένα δι' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ ἐπομένως θέλει αὐξήσει ἡ ἔλλειψις τῶν τροφῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχουν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες, ὅτι ὁ πλοίαρχος Δημήτριος Κατίκας ἅμα φθάσας εἰς Αἴγιναν διετάχθη ἀπὸ τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον νὰ ξεφορτώσῃ καὶ παραδώσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Φροντιστηρίου· καὶ ἐπειδὴ ἐκ τούτων προξενοῦνται μεγάλαι ζημίαι εἰς τὸν ρηθέντα πλοίαρχον, ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν τῆς βρατσέρας «Ἁγίου Σπυρίδωνος» καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ πληρωθῶσιν ἡ τιμὴ τοῦ φορτίου του, ὁ ναῦλος καὶ τὰ ἐκ τῆς χρονοτριβῆς ἔξοδα καὶ ζημίαι,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου 1828 ἐκ Ζακύνθου διὰ Κατάκωλον διαβατήριον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δημητρίου Κατίκα,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 1 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας τοῦ Πύργου, εἰς τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖται ὅτι ἡ ἐπαρχία στερεῖται μεγάλως τῶν ἀναγκαίων τροφῶν καὶ στέλλεται εἰς Ζάκυνθον ὁ πλοίαρχος Δημήτριος Κατίκας μὲ τὸ πλοιάριόν του, διὰ νὰ μετακομίσῃ τροφάς,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 27 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου μαρτυρικὸν τῶν δημογερόντων τοῦ Πύργου καὶ πολλῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ὑπογεγραμμένοι μαρτυροῦν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦ Δημητρίου Κατίκα ἔφθασεν ἀπὸ Ζάκυνθον εἰς Κατάκωλον πρὶν φθάσουν οἱ ἐχθροὶ εἰς Πύργοι, ὅτι ἦτον συστημένον εἰς τὸν Εὐστάθιον Παπαντωνόπουλον καὶ Χ. Δαραλέξην, ὑποκείμενα γνωστὰ διὰ τὴν τιμιότητά των, ὅτι τὸ φορτίον του ἦτον διωρισμένον διὰ τροφὴν κατοίκων Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῶν ἐχθρῶν, ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς ἀποκλειστικῆς γολέτας «Ἀσπασίας», ἐλθὼν πρὸ ἡμερῶν εἰς Κατάκωλον καὶ βλέπων τὴν μεγάλην ἔλλειψιν τροφῶν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερεν ἡ ἐπαρχία, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς ὅλα τὰ εἰς τὸν λιμένα εὑρεθέντα πλοιάρια νὰ πωλήσωσιν ἐλευθέρως τὰ ἐν αὐτοῖς φορτία, καὶ ὅτι τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος πλοιάρια, καθὼς ἔμαθον τὴν ἄφιξιν τῶν ἐχθρῶν εἰς Πύργον, συναινέσει καὶ τῆς Δημογεροντίας, δὲν ἐπώλησαν οὔτε παραμικρὸν μέρος τοῦ φορτίου των,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δημητρίου Κατίκα,

Ἐπειδὴ ὁ Δημήτριος Κατίκας, πλοίαρχος τῆς βρατσέρας «Ἁγίου Σπυ-

ρ ί δ ω ν ο ς» δὲν ἀποδεικνύεται παραβιαστὴς τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ σκοπὸν ἔχων νὰ μετακομίσῃ τροφὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὴν ρηθεῖσαν βρατσέραν «Ἅ γ ι ο ν Σ π υ ρ ί δ ω ν α» τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Κατίκα, ἐλευθέραν μὲ ὅλον τὸ φορτίον της.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Χ. Κλονάρης — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Γρηγ. Σοῦτζος

Ἀριθ. 366
Ξ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν λείαν τῆς ἱσπανικῆς γολέτας «Ἁ γ ί α ς Ἑ λ έ ν η ς» τοῦ πλοιάρχου Μαρίνου Βαλσάμου, συλληφθείσης ἀπὸ τὸ ἀποκλειστικὸν βρίκιον «Ν έ λ ο ω ν α» τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Παπᾶ Νικολῆ ἐντὸς τοῦ κόλπου τοῦ Βόλου καὶ σταλείσης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1828 πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Παπᾶ Νικολῆ, ἀποκλειστοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι τὰς 8 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταδιώκων τρία ἐχθρικὰ πλοῖα, δύο γολέτας καὶ ἓν βρίκιον, ἐνυκτώθη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βόλου, ὅτι τὴν ἰδίαν νύκτα ἐπέρασεν εἰς τὸ Τρίκερι ἡ ἱσπανικὴ γολέτα «Ἁ γ ί α Ἑ λ έ ν η» καὶ ὅτι τὰς 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν συνέλαβεν ἐκπλέουσαν ἀπὸ Τρίκερι διὰ τὸν Ἅλμυρὸν καὶ τὴν ἀποστέλλει εἰς τὴν Κυβέρνησιν,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Μαρίνου Βαλσάμου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι, πλοίαρχος ὢν μιᾶς ἱσπανικῆς σημαίας συλληφθείσης ἀπὸ Ἕλληνα ἀποκλειστήν, ἐταξίδευε διὰ τὴν Καρίτσαν, ὅτι ἄνεμος σφοδρὸς ἔσπασε τὸ κατάρτιόν του καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τὸ Τρίκερι, ὅτι εἰς τὰς 7 τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ διὰ τὴν Καρίτσαν ταξίδιόν του, ἐπέτυχεν ἐπωφελῆ εὐκαιρίαν νὰ πωλήσῃ εἴς τινα Γεώργιον ὀνομαζόμενον τοῦ ἅλατός του τὸ φορτίον μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ τὸ μετακομίσῃ εἰς Ἅλμυρόν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 13.

ὅτι τὰς 10 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν ᾧ διευθύνετο διὰ τὸν Ἅλμυρόν, μία ἑλληνικὴ σημαία ὑψωθεῖσα τὸν ὑποχρέωσε νὰ σταματήσῃ, ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἐξέτασε, τὸν ἀπέστειλε εἰς τὸ ἐνταῦθα Δικαστήριον, ὅπου φθάσας πληροφορεῖται, ὅτι ἐκρατήθη ὡς παραβιαστὴς τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Βόλου καὶ ὡς τοιοῦτος κρίνεται, ὅτι κατὰ τὸ ἡμερολόγιόν του, ἐν ᾧ ἐσκόπευεν εἰς τὰς 10 τοῦ παρελθόντος νὰ ὑπάγῃ εἰς Σμύρνην διὰ νὰ φορτώσῃ, ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὸν ναυλωτήν του, ἠναγκάσθη νὰ συμφωνήσῃ τὸ παρὸν φορτίον, ὅτι ἦτον φυσικῶς ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀποκλεισμὸν αὐτοῦ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ὁ ἴδιος Ναύαρχος Μιαούλης, ὅστις τὸν ἐπεσκέφθη δὲν ἐγνώριζε τὸν ἀποκλεισμόν, ὅτι οἱ ταξιδεύοντες τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς συστάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἐπειδὴ δὲν ἐδόθη ἱκανὴ διορία χρόνου ἀπὸ τὴν διακήρυξιν, ὅτι ἐμβαίνων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βόλου δὲν ἀπήντησε κανένα ὅστις νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὅτι ἄνεμοι ἐναντίοι τὸν ἔσπρωξαν ἐκεῖ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις συστήσασα τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦτον δὲν ἐννόησε παρὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν τροφῶν καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ὅσα ἀνάγονται εἰς τὰς ἀπηγορευμένας πραγματείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συγκαταριθμεῖται τὸ φορτίον του, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπροσδιώρισε τὸ μέτρον ἢ βαθμοὺς ποινῆς διὰ τοὺς παραβιαστὰς τοῦ ἀποκλεισμοῦ τούτου, διὰ ταῦτα ἀγνοεῖ ποίας ποινῆς εἶναι ἄξιος μ' ὅλον ὅτι δὲν παρέβη τὰ χρέη τῆς οὐδετερότητος, καὶ ὅτι τέλος πεπειθὼς εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ διάπλου του, ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν τοῦ πλοίου του καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ζημιῶν, τόκων καὶ λοιπῶν,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1827 πωλητήριον μιᾶς γολέτας εἴκοσι δύο περίπου τόννων, πωληθείσης ἐν Σμύρνῃ διὰ 2.000 γρόσια ἀπό τινα Γεώργιον πρώην Πλαταμῶνα εἰς τὸν Μαρῖνον Βάλσαμον,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 28 τοῦ αὐτοῦ Ὀκτωβρίου πωλητήριον τῆς αὐτῆς γολέτας, μεταπωληθείσης ἐν Σμύρνῃ ἀπὸ τὸν ἄνω ἀγοραστὴν Βάλσαμον εἴς τινα Ἰωάννην Βίνογλον,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1827 διὰ τὴν Ἔφεσον διαβατήριον τῆς γολέτας «Ἁγίας Ἑλένης», ὑπὸ σημαίαν ἱσπανικὴν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ὡς κύριος αὐτῆς ὁ ρηθεὶς Ἰωάννης Βίνογλος καὶ ὅτι τὸ ἄνω διαβατήριον ἰσχύει ἕως τὰς 15 Φεβρουαρίου 1828 καὶ ὄχι πλέον, ἐπιθεωρημένον ὅμως τὴν 11 Μαΐου 1828 ἀπὸ τὸν ἐν Μυτιλήνῃ Ἱσπανικὸν Ὑποπρόξενον διὰ τὴν Σμύρνην,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 Ἰουνίου 1828 ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Βαλσάμου, δοθεῖσαν ἐν Πόρῳ ἔμπροσθεν τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἀκούσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Μαρίνου Βαλσάμου,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Συνέδρου, περιέχουσαν τὰ ἑπόμενα·

«Ἡ γολέτα «Ἁγία Ἑλένη», φέρουσα σημαίαν ἱσπανικήν, ἐσυλλήφθη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βόλου φορτωμένη ἄλας, σαπούνια, καπνοὺς καὶ ἄλλα, ὅλα προϊόντα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· κυριότης πλοίου, κτῆσις φορτίου, διεύθυνσις ταξιδίου, ὅλα εἶναι ὕποπτα, ἄτακτα καὶ ἀναπόδεικτα.

» Καὶ πρῶτον ἐξετάζω τὴν κυριότητα τοῦ πλοίου: Δύο πωλητήρια γενόμενα εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Ἀγγλικὸν Προξενεῖον καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ πλοιάρχου βεβαιώνουν, ὅτι ἡ γολέτα αὕτη ἦτον κτῆμα Θεσσαλονικέως τινός, Γεωργίου Πλαταμῶνος ἢ πρώην

Πλαταμῶνος· ποίαν ὅμως σημαίαν ἔφερε, τὰ μὲν πωλητήρια τὸ παρατρέχουν σιωπηλῶς, μόνον δὲ ὁ πλοίαρχος ὁμολογεῖ ὅτι εἶχε τουρκικήν. Τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1827 (ἔ.ν.) ὁ αὐτὸς πλοίαρχος τὴν ἀγόρασεν ἀπὸ τὸν κύριόν της Πλαταμῶνα διὰ 2.000 γρόσια, κατὰ τὰ πωλητήρια, καὶ 2.200 γρόσια, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου. Τὴν δὲ 10 Νοεμβρίου πάλιν τὴν ἐπώλησεν εἰς κάποιον Ἰωάννην Βίνογλον, ἑρμηνέα ὀνομαστικὸν (honoraire) τοῦ Ἱσπανικοῦ Προξενείου, μὲ τὴν αὐτὴν τιμήν.

» Κατὰ τὴν ναυτικὴν νομολογίαν, ἡ οὐδετερότης τοῦ πλοίου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῷ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ ἀπαιτεῖται ἐξαιρέτως τὸ τῆς κυριότητος δίπλωμα· ἀλλ' ἡ γολέτα «Ἁγία Ἑλένη» δίπλωμα δὲν ἔχει· πωλητήρια δέ, καθὼς καὶ ναυπηγικά, εἶναι χαρτία ἀνίσχυρα· διότι ποῖος μᾶς βεβαιώνει, ὅτι τὸ παρὸν πλοῖον, πωληθὲν δίς, δὲν μετεπωλήθη καὶ τρίτην φοράν· ὁ νόμος ἀπονέμει τὴν κυρίαν ἰσχὺν εἰς ἐκεῖνο, ὡς μόνον ἐξεθνίζον τὸ πλοῖον ἢ πολιτογραφεῖ αὐτό, ἂν ἀγορασθῇ ἀπὸ ξένους· τὸ δὲ διαβατήριον, ἐπερχόμενον εἰς ἕκαστον ταξίδιον, ἐπιβεβαιώνει ὅτι δὲν ἄλλαξε σημαίαν ἢ ἔθνος.

» Παραχωρῶ ἀκόμη εἰς τὸν ὀνομαζόμενον κύριον τῆς γολέτας νὰ ἀποδείξῃ τὴν οὐδετερότητά της ἀπ' ἄλλα ἔγγραφα σχετικά· ἀλλὰ ποῖα τοιαῦτα ἔχει; μόνον τὸ διαβατήριον· ὅμως καὶ αὐτὸ φέρει ρητὴν σημείωσιν ὅτι «ἰσχύει ἕως τὴν 15 Φεβρουαρίου καὶ ὄχι πλέον»· ὥστε τὴν 23 Ἰουνίου (ἔ. ν.), ἡμέραν τῆς συλλήψεως, ἡ γολέτα δὲν εἶχεν οὐδὲ διαβατήριον.

» Ἔπειτα, πολλαὶ ναυτικαὶ διατάξεις θέλουν, ὅτι ὅσα πλοῖα ναυπηγίας ἢ κτήσεως ἐχθρικῆς πωληθῶσιν εἰς οὐδετέρους πρὸ τοῦ πολέμου, μόνα ταῦτα λογίζονται οὐδέτερα· ὅσων ὅμως ἡ κτῆσις μεταβιβασθῇ εἰς τούτους μετὰ τὸν πόλεμον, ταῦτα ὑπόκεινται εἰς δήμευσιν ὡς ἐχθρικά. Καὶ τῷ ὄντι χωρὶς ταύτην τὴν προφύλαξιν, πόσοι ἐχθροὶ δὲν ἐδύναντο νὰ ἀσφαλίσουν μὲ ἕνα κομμάτι χαρτί, φέρον τύπον πωλήσεως, τὴν ἐλευθέραν ναυτιλίαν τῶν πλοίων των εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ἑλλάδος; Ἀλλ' ἡ γολέτα «Ἁγία Ἑλένη», ναυπηγηθεῖσα εἰς Θεσσαλονίκην, τόπον ἐχθρικόν, κατὰ τὸ 1820, ἔφερεν ἕκτοτε σημαίαν τουρκικήν, καὶ μόλις τὸ ἕβδομον ἔτος τοῦ πολέμου φαίνεται μεταβιβασμένη εἰς κυριότητα οὐδετέραν.

» Ἔρχομαι καὶ εἰς τὸ φορτίον, τοῦ ὁποίου ἡ οὐδετερότης ἀποδεικνύεται ὁμοίως ἀπὸ τὰ ἀνάλογα ἐπίσημα ἔγγραφα. Ὄχι μόνον ἡ οὐδετερότης αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλῆ κτῆσίς του εἶναι πλέον ἀναπόδεικτος ἀπὸ τὴν κυριότητα τοῦ πλοίου· οὔτε δηλωτικὸν οὔτε φορτωτικὸν οὔτε κἂν ναυλωτικὸν ἢ μερικὸν συμφωνητικὸν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γολέτας· ὁ πλοίαρχος μόνον ὁμολογεῖ ὅτι ἀνήκει εἰς κάποιον Κωνσταντῆν Ροσόλυμον, ὅστις εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἀλλὰ ποῖον ἔγγραφον τὸν βεβαιώνει ὡς φορτωτήν; Κανέν· μάλιστα τὸ παλαιὸν καὶ ἤδη ἄκυρον διαβατήριον τὸν ὀνομάζει γραφέα τῆς γολέτας· καὶ τώρα ἔξαφνα ὁ πλοίαρχος τὸν μετασχηματίζει εἰς φορτωτήν· ἀλλ' ὅταν ὁ νόμος τὴν πίστιν δὲν τὴν παραχωρῇ εἰμὴ εἰς μόνα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ποίαν πίστιν ἠμποροῦμεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς ἄνθρωπον, ὅστις καὶ μὲ ὅσα χαρτία φέρει καὶ μὲ τὰς ὁμολογίας του καὶ μάλιστα μὲ τὴν διεύθυνσίν του, καθὼς θέλομεν ἰδεῖ ἀμέσως, κατέστησε ταύτην τὴν πίστιν ὕποπτον ἢ μᾶλλον τὴν ἔφθειρε τελείως.

» Μεταβαίνω εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοιάρχου, ἥτις ἀπὸ τὸ παλαιὸν διαβατήριον καὶ ἀπὸ τὰς ὁμολογίας του φαίνεται κατὰ πάντα ἄτακτος. Ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν

Σμύρνην διὰ τὴν Σκάλαν Νόβαν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, πλέει παρὰ τὸ διαβατήριόν του, τότε ἰσχυρόν, εἰς Μυτιλήνην· ἐδῶ ἐπιθεωρεῖ τὸ αὐτὸ διαβατήριον διὰ Σμύρνην καὶ ὅμως μεταβαίνει εἰς τὸν λιμένα τῶν Κυδωνιῶν· ἀπ' αὐτοῦ φορτώνει καὶ ἀναχωρεῖ, καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, διὰ τὴν ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ Καρίτσαν· ἀλλὰ χωρὶς νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν, ἔξαφνα συλλαμβάνεται εἰς τὸν ἀποκλεισμένον κόλπον τοῦ Βόλου, ὅπου ἐμβῆκε καὶ ἄραξεν εἰς Τρίκερι τὴν 9 Ἰουνίου, ἤτοι 11 ἡμέρας μετὰ τὴν κυρίαν ἰσχὺν τοῦ κηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ. Δύο ἡμέρας ὑστερώτερα μεταβαίνων εἰς τὸν Ἁλμυρόν, ἐνδότερον μέρος τοῦ κόλπου, ἐσυλλήφθη ἀπὸ τὸν ἀποκλειστήν.

» Ἀπὸ ταῦτα προκύπτει, ὅτι ἡ οὐδετερότης τοῦ πλοίου εἶναι πάντῃ ὕποπτος ἂν ὄχι ἀναπόδεικτος· ἀλλὰ καὶ ἀποδεδειγμένη ἂν ἦτον, ἴσχυεν ἄρά γε καθ' ὅσας διατάξεις ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, λογιζομένας τὴν εἰς οὐδέτερον μετάβασιν τῆς κυριότητός του ὡς μηδόλως γενομένην; Ἡ οὐδετερότης τοῦ φορτίου εἶναι διόλου ἀναπόδεικτος. ὁ πλοίαρχος ταξιδεύει ἢ παρὰ τὰ ἔγγραφα ἢ χωρὶς ἔγγραφα. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι ἀτακτοτάτη· καὶ φέρει ὑποψίας βαρυτάτας· τέλος πάντων συλλαμβάνεται μέσα εἰς ἀποκλεισμένον κόλπον, πατῶν προφανῶς καὶ ἀδιστάκτως τὸν ἀποκλεισμόν. Ὅλα φέρουν κατάκρισιν καὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, ἡ δὲ σύλληψις καταδίκην ἀναντίρρητον παραβιάσεως τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου κηρυχθέντος ἀποκλεισμοῦ».

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ Συνέδρου της, κρίνει τὴν ἱσπανικὴν γολέταν «Ἁγίαν Ἑλένην» δικαίαν καὶ νόμιμον λείαν, καὶ ἑπομένως καταδικάζει τόσον τὴν ρηθεῖσαν γολέταν καὶ τὴν ἀποσκευήν της, ὅσον καὶ τὸ φορτίον καὶ ὅσα εἴδη ἢ πράγματα περιέχονται εἰς αὐτήν, διὰ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας κατὰ τὸν ὡρισμένον παρὰ τοῦ νόμου τρόπον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἕκτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γρηγ. Σοῦτζος — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Χ. Κλονάρης

Ἀριθ. 370
ΞΑ'

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν

** Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. φ. 13.*

λείαν τῆς ἑλληνικῆς βελλοῦς «Ἀ σ π α σ ί α ς» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Παλιοῦ, Τσεσμελῆ, συλληφθείσης εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου Χίου ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν πολεμικὴν γολέταν «Χ ε λ ι δ ό ν α» τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη καὶ ὁδηγηθείσης ἀπὸ τὴν ἰδίαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1828 πρὸς τὸν Ναύαρχον Μιαούλην ἀναφορὰν τοῦ Μανόλη Βούτη, πλοιάρχου τῆς ἑλληνικῆς πολεμικῆς γολέτας «Χ ε λ ι δ ό ν ο ς», διωρισμένου νὰ περιπλέῃ κατ' ἐκεῖνα τὰ παράλια τῆς Χίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι τὰς 31 Μαΐου 1828 συνέλαβεν εἰς τὰ παράλια τῆς Χίου τρεῖς σακολέβας, αἱ ὁποῖαι εἶχον μετακομίσει οἰκογενείας εἰς τὴν νῆσον ταύτην, καὶ ὅτι τὴν 1 τοῦ Ἰουνίου τὰς διεύθυνεν εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον,

Ἀναγνώσασα τὰς ἀπὸ 15 Μαΐου 1828 πρὸς τὸν ρηθέντα Μανόλην Βούτην ὁδηγίας τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη, ὅστις τὸν διατάττει νὰ συλλαμβάνῃ ὅσα πλοῖα ἤθελεν ἀπαντήσει εἰς τὸν περίπλουν του ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν, μὴ ἐφωδιασμένα μὲ τακτικὰ ἔγγραφα, καὶ ἂν αὐτὰ εὑρεθῶσι φέροντα οἰκογενείας διὰ τὴν Χίον, αὐτὰς μὲν νὰ ἀποβιβάζῃ εἰς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνεχώρησαν, τὰ δὲ πλοῖα νὰ διευθύνῃ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον.

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 10 τοῦ αὐτοῦ Ἰουνίου πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Μανόλη Βούτη, διὰ τῆς ὁποίας διευθύνει τρία πλοῖα, τὰ ὁποῖα συνέλαβε κατὰ τὰς ὁδηγίας του,

Ἀναγνώσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος Ἰω. Παλιοῦ, δοθεῖσαν ἐν Πόρῳ ἔμπροσθεν τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 17 τοῦ αὐτοῦ Ἰουνίου παρὰ τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς διεύθυνσιν τοῦ πλοιαρίου τοῦ Ἰω. Παλιοῦ, Τσεσμελῆ,

Ἀναγνώσασα τὴν ἀπὸ 4 Ἰουλίου ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἰω. Παλιοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν τῆς Δημογεροντίας τῆς νήσου Μυκόνου ἐδέχθη εἰς τὸ πλοῖόν του τέσσαρας λεπρούς καὶ δύο πτωχὰς γυναῖκας διὰ νὰ τοὺς μετακομίσῃ εἰς τὰ Ψαρά, ὅτι εἰς τὸν διάπλουν του ἐπεσκέφθη ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν πολεμικὴν γολέταν τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη, ὅστις παρακαλέσθη ἀπὸ τοὺς ἓξ πτωχοὺς ἐπιβάτας νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ τὸν ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν πατρίδα των Χίον, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀπόβασιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα καὶ διὰ ταῦτα ὡς ἀθῷος ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσίν του,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 29 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 488 ἀπὸ Μύκονον διὰ Σάμον διαβατήριον τοῦ πλοιάρχου τῆς ἑλληνικῆς βελλοῦς «Ἀ σ π α σ ί α ς» Ἰω. Παλιοῦ,

Ἀναγνώσασα τὸ ἀπὸ 3 τοῦ Ἰουνίου μηνὸς πιστοποιητικὸν τῆς Δημογεροντίας τῆς νήσου Μυκόνου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται ὅτι ὁ ρηθεὶς Παλιός, πλοίαρχος τῆς βελλοῦς «Ἀ σ π α σ ί α ς», ἔλαβεν ἀπὸ τὸ Ὑγιεινομεῖον τῆς νήσου Μυκόνου διαβατήριον διὰ τὰ Ψαρὰ ἀπὸ 29 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 488, ὅτι τοῦ ἐδόθη ἐλευθέρα τότε ἄδεια τοῦ ταξιδίου του, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἐμποδισμένη ἡ εἰς Χίον μετάβασις τῶν Χίων,

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 3 Ἰουνίου ἀνὰ χεῖράς του πιστοποιητικὸν τῆς Δημογεροντίας Μυκόνου ὁ πλοίαρχος Ἰω. Παλιὸς δὲν ἐγνώριζεν, ἂν διὰ διατάγματος ἀνωτέρας

ἐξουσίας ἦτον ἐμποδισμένη ἡ εἰς Χίον μετάβασις τῶν εἰς τὰς διαφόρους νήσους εὑρισκομένων Χίων,

Ἐπειδὴ μεταξὺ τοῦ ἀπὸ 29 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 488 διαβατηρίου, τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἀπὸ τὸν ἀντιδημογέροντα τῆς Μυκόνου Ν. Βαρούχαν εἰς τὸν πλοίαρχον Ἰ. Παλιὸν διὰ Σάμον, καὶ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1828 πιστοποιητικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Δημογεροντία Μυκόνου δηλοποιεῖ ὅτι ὁ Ἰωάννης Παλιός, πλοίαρχος τῆς βελλοῦς «Ἀ σ π α σ ί α ς», εἶχε λάβει διαβατήριον σημειωμένον ἀπὸ 29 Μαΐου καὶ ὑπ' ἀριθ. 488 ἀπὸ τὸ Ὑγιεινομεῖον τῆς νήσου ταύτης διὰ τὰ Ψαρά, ὑπάρχει φανερὰ ἀντίφασις καὶ ἀταξία,

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπολύει ἐλευθέραν τὴν βελλοῦν «Ἀ σ π α σ ί α ν» μετὰ τῆς ἀποσκευῆς της καὶ ἀποφασίζει ὅτι οἱ Δημογέροντες Λεονάρδος Βαλέτας καὶ Κυριακὸς Ἀνδρουλάκας καὶ ὁ ἀντιδημογέρων Ν. Βαρούχας νὰ δώσωσι λόγον, ὅπου ἀνήκει, περὶ τῆς ὑπαρχούσης ἀντιφάσεως μεταξὺ τοῦ ἀπὸ 29 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 488 διαβατηρίου καὶ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουνίου πιστοποιητικοῦ τῆς Δημογεροντίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑβδόμην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γρηγ. Σοῦτζος — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Γ. Μ. Καραμᾶνος
Χ. Κλονάρης

Ἀριθ. 1

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῶν τριῶν σαμίων σακολεβῶν τῶν Γεωργίου Βαρβατᾶ, Πασχάλη Γεωργίου καὶ Νικολάου Ρούβα, κατασχεθεισῶν παρὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς ἑλληνικῆς κανονοφόρου «Β α υ α ρ ί α ς» Τσοὺρτς Πραούμ,

Ἀναγνοῦσα τὴν ἀναφορὰν τοῦ διοικητοῦ τῆς ἑλληνικῆς κανονοφόρου «Βαναρίας» Τσούρτς Πραοὺμ κατὰ τοῦ Γ. Βαρβατᾶ, Πασχάλη Γεωργίου καὶ Νικολάου Ρούβα, τοὺς ὁποίους συνέλαβε περὶ τὴν Χίον, καὶ ἰδοῦσα ὅτι ἐπειδὴ εὗρεν εἰς μὲν τὸ πλοῖον τοῦ ἑνὸς ἓν κανόνι γεμᾶτον καὶ χωμένον εἰς τὴν σαβούραν καὶ ἄλλο πάλιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ δύο βόδια εἰς τὸ ἀμπάρι κλεψιμαῖα, εἰς δὲ τὰ τῶν ἄλλων ὀλίγα τινὰ ὅπλα καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα Χίους εἰς ἓν πλοῖον ἐξ αὐτῶν, διευθυνομένους εἰς Χίον. Προσέτι δέ, ἐπειδὴ καὶ τὰ τρία ἔπλεον ἄνευ διαβατηρίων, νομίσας τοῦτο ἀφορμὴν ἀποχρῶσαν, συνέλαβε καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἐνταῦθα τὴν 2 Ἰουνίου 1828,

Παραστήσασα δὲ ἐνώπιόν της τοὺς εἰρημένους Σαμίους καὶ ἀκούσασα τὰς ἐξο-

μολογήσεις αὐτῶν, δι' ὧν ὁμολογοῦσιν, ὅτι εἷς μόνον, ὁ Πασχάλης Γεωργίου, εὑρέθη εἰς τὸ πλοῖόν του ὅταν συνελήφθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ εὑρίσκοντο εἰς Σάμον, τὰ δὲ πλοῖά των ἐδιοικοῦντο τοῦ μὲν παρὰ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ δὲ παρ' ἄλλου πλοιάρχου, καὶ ἐξ αὐτῶν οἱ μὲν δύο ἐπέστρεφον ἐκ τῆς Χίου, ὁ εἷς δὲ μόνον ἐπήγαινεν ἔχων ἐπιβάτας τοὺς Χίους,

Ἀνακρίνασα δὲ καὶ τὰς ἀπολογίας εἰς τὰς ἐπιφερομένας κατηγορίας περὶ τοῦ ὁπλοφορεῖν κ.τ.λ., ὅτι πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἀσφάλειαν κατὰ τὴν τέως συνήθειαν, ὡς ὅμοροι εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἐφόρουν ὅπλα καὶ εἶχον ὁ μὲν Π. Γεωργίου ἓν τουφέκι, ὁ δὲ Γεώργιος Βαρβατᾶς ἓν κανόνι, πέντε τουφέκια, δύο σπαθία καὶ μίαν πιστόλαν, ὁ δὲ Νικόλαος Ρούβα ἓν κανόνι, δύο τουφέκια καὶ ἓν μαχαίρι, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ πλοιάρχου Πραούμ, καὶ ὅτι ἐξ ἀπειρίας καὶ διὰ τὸ σύντομον τοῦ διαστήματος ἔπλευσαν ἄνευ διαβατηρίου, καὶ ὅτι τὰ βόδια εὑρὼν ἐπὶ τοῦ ἐρημονησίου Διαβατὲς ἐγκαταλελειμμένα ἔλαβεν αὐτὰ ὁ Γεώργιος Βαρβατᾶς, πλὴν ἐπλήρωσεν ἔπειτα τὴν τιμὴν εἰς γάμον ἐναχθεὶς παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῶν, ὡς ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ Μνήμονος φαίνεται,

Ἀναγνώσασα δὲ τέλος καὶ τὴν ἀπὸ 8 Αὐγούστου 1828 ἐχέγγυον μαρτυρίαν τῶν Δημογερόντων τῆς Σάμου, συνοδευομένην μὲ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Ἀνατολικῶν Σποράδων πρὸς τὴν Α.Ε., ἐν ᾗ μαρτυροῦντες τὴν τιμιότητα αὐτῶν λέγουσι «ἡμεῖς ἐγγυούμεθα ὅτι ἄλλοτε πλέον δὲν θέλουν ἐκπλεύσει τῆς Σάμου ἄνευ διαβατηρίων καὶ ἀπαιτουμένων ἐγγράφων, καὶ ἂν ὀψέποτε ἀποδειχθῶσιν ἔνοχοι πειρατικῆς καταχρήσεως, νὰ παραδίδωμεν ἄνευ προφάσεως, ὅπου διαταχθῶμεν, τοὺς κτήτορας τῶν πλοίων τούτων».

Ἡ Ἐπιτροπή, εὑρίσκουσα ἐγκλήματα κατ' αὐτῶν τὸν ἀπόπλουν ἄνευ διαβατηρίων καὶ τὴν ὑπόκρυψιν τῶν ὅπλων, κρίνει τὰ μὲν ληφθέντα κανόνια καὶ ὅπλα εὑρισκόμενα ἤδη εἰς Πόρον νὰ δημευθῶσιν, αὐτοὶ δὲ καὶ τὰ πλοῖά των, ἐπειδὴ παρέστησαν ὑπὲρ τῆς τιμιότητος τοῦ χαρακτῆρός των τοσαύτας μαρτυρίας ἀξιοχρέους, ὅτι ἐξ ἀγνοίας καὶ ἀπειρίας ἔπραξαν τοῦτο, νὰ ἀπολυθῶσιν ἐλεύθεροι.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 2

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ ἰονίου ψαθολατίνου «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ Γεωργίου Παπᾶ Γεωργοπούλου, κατασχεθέντος παρὰ τοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου.

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Α. Σωτηρίου, πλοιάρχου τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ἀσπασίας», δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι συνέλαβεν εἰς Κατάκωλον τὸ ἰόνιον ψαθολάτινον τοῦ Γεωργίου Παπᾶ Γεωργοπούλου φορτωμένον ἀραβοσίτι καὶ ὅτι οἱ πλοίαρχοι ἐφεῦρον τὸν τρόπον νὰ ἐφοδιάζουν τοὺς Τούρκους διὰ τοῦ Κατακώλου,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1 τοῦ αὐτοῦ ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον, δι' ἧς διευθύνει τὸ ρηθὲν ψαθολάτινον,

Θεωρήσασα τὸ δίπλωμα τοῦ ψαθολατίνου (patenta) τῆς 4ης Ἰουνίου 1828 ἔ. ν. ἐκ Κορφῶν,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησίν του τῆς 23ης Μαΐου 1828 ἔ. ν. ἐκ Ζακύνθου,

Θεωρήσασα τὸ ναυτολόγιόν του τῆς 29ης Ἀπριλίου 1828 ἔ. ν. ἐκ Ζακύνθου καὶ ὅλα τὰ ὀπισθογραμμένα θεωρήματα,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1828 ἔ. ν. δοθεῖσαν ἐγγύησιν 500 ταλλήρων παρὰ τοῦ Παναγιώτου Πετροπούλου εἰς Ζάκυνθον, περὶ τοῦ ὅτι ὁ Παπᾶ Γεωργόπουλος θέλει πωλήσει εἰς τοὺς ἐν Κατακώλῳ Ἕλληνας,

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ἐρωταπόκρισιν τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Παπᾶ Γεωργοπούλου τῆς 16ης Ἰουλίου 1828, ὁμοίως τὰς ἐρωταποκρίσεις τῆς 28 Αὐγούστου 1828 τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Παπᾶ Γεωργοπούλου, τοῦ ναύτου Σπύρου Γ. Μεσολογγίτου, τοῦ Ἀποστόλη Παπᾶ Γεωργοπούλου, ἐξαδέλφου τοῦ πλοιάρχου καὶ ναύτου του, καὶ ἄλλου ναύτου Ἀλέξη Νικολοπούλου, γενομένας ὡσαύτως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξάγει

1ον) Ὅτι ὡμολογήθη ὅτι ἕνα χρόνον ἀδιακόπως ἐταξίδευεν ἀπὸ Ζάκυνθον εἰς Κατάκωλον,

2ον) Ὅτι τοῦτο τὸ πλοιάριον εἶχε τρεῖς ὡς διαβάτας, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας εἶναι πραγματικοὶ ναῦται,

3ον) Ὅτι ἐν ᾧ ὡμολόγησεν ὁ πλοίαρχος ὅτι εἶναι διαβάται εἰς τὴν πρώτην του ὁμολογίαν, εἰς τὴν δευτέραν ἐρωταπόκρισιν ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι ναῦται κατὰ συνέχειαν δύο χρόνους,

4ον) Ὅτι ἀκολούθως παρεβίασε τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του περὶ τοῦ ἐθνικομοῦ τοῦ πληρώματος, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται, διότι βεβαιώνει ὅτι ἕνα μόνον εἶχε φανερώσει ὡς Πελοποννήσιον, τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς ἔλεγεν ὡς διαβάτας,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 124.

5ον) Ὅτι τοῦτο τὸ πλοιάριον ἐναυλώνετο πάντοτε καὶ ὅτι εἰς τοῦτο τὸ τελευταῖον ταξίδι ἔκαμεν ὁ πλοίαρχος τὸ φορτίον διὰ λογαριασμόν του, ὡς λέγει,

6ον) Ὅτι δὲν ἔχει δήλωσιν,

7ον) Ὅτι μ' ὅλον ὅτι εἶχε δώσει τὴν 6ην Ἰουνίου ἐγγύησιν εἰς Ζάκυνθον διὰ νὰ πωλήσῃ εἰς Κατάκωλον πρὸς τοὺς Ἕλληνας, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς φροντιστὰς τῶν Τούρκων, δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀπόδειξιν εἰς ποῖον ἐπώλησε τὸ μέρος τοῦ φορτίου, τὸ ὁποῖον ἔλειψε τὴν ἡμέραν τῆς κατασχέσεώς του,

8ον) Ὅτι ἦτο εἰς χρέος διὰ τὴν δοθεῖσαν ἐγγύησιν νὰ λάβῃ ἓν ἀποδεικτικόν,

9ον) Ὅτι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει, ὅτι τὸ ἐπώλησε λιανικῶς εἰς τοὺς πτωχούς, οἱ δὲ ναῦται λέγουν εἰς τοὺς στρατιώτας τῆς φρουρᾶς καὶ ὅτι μάλιστα ὁ πλοίαρχος εἶχεν ἐπιφορτίσει τὸν Τελώνην τοῦ τόπου νὰ συνάξῃ τὰ χρήματα.

Παρατηρεῖ δὲ 1ον) καθ' ὑπερβολὴν ὕποπτον τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ φορτίου, 2ον) ὅτι ἐπώλησε μέρος τοῦ φορτίου χωρὶς τὴν ἀπαιτουμένην ἐκ τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως ἀπόδειξιν, 3ον) ὅτι δὲν ἀπεβίβασεν εἰς ἀποθήκην τοῦ Κατακώλου τὸ φορτίον του.

Ὅθεν καὶ διότι δὲν ἀπεβίβασε τὸ φορτίον εἰς ἀποθήκην καὶ δι' ἄκραν ἐπιείκειαν,

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι :

1ον) Τὸ ἰόνιον ψαθολάτινον «Ἅ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Παπᾶ Γεωργοπούλου μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον του ἀπολύεται.

2ον) Ἀντίγραφα τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλουν κοινωθῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην τρίτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2093 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείσ τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 3

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῶν δύο περαμάτων σταλέντων παρὰ τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Βορείων Σποράδων.

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1493 διεύθυνσιν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς γνωστοποιεῖ, ὅτι διὰ τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Βορείων Σποράδων κατεσχέθησαν δύο περάματα ἀποσυρμένα εἰς τὴν ξηρὰν τῆς Ζαγορᾶς καὶ ὑποτιθέμενα κτήματα τῶν ἀδελφῶν Καλαμιδαίων καὶ τοῦ Τόλιου,

Θεωρήσασα τὸν μετὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς Γραμματείας διευθυνθέντα κατάλογον τῶν εἰς τὰ περάματα εὑρεθέντων ἐπίπλων,

Προσκαλέσασα ἕνα τῶν ἀδελφῶν Καλαμιδαίων (παριστανομένων κτητόρων τοῦ ἑνὸς τῶν ρηθέντων περαμάτων) ὀνομαζόμενον Ἀποστόλην, ἐν ἀπουσίᾳ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ἐκ τῆς νήσου ταύτης,

Ἀφοῦ ἐπαρουσιάσθη ὁ ρηθεὶς Ἀποστόλης καὶ ὑποβληθεὶς εἰς ἐρωταπόκρισιν, ἐξέθεσεν ὅτι ἓν τῶν ἐνταῦθα κομισθέντων δύο πλοιαρίων ἀνῆκε μὲν εἰς τὴν οἰκογένειάν των, τὸ εἶχε χαρίσει ὅμως μετὰ τὴν διευθέτησιν τῶν ναυτικῶν πραγμάτων εἴς τινα Μῆτρον Μπασδέκην, ὅστις ἤδη ἀπέθανε, καὶ ὅτι δὲν ἔχουν ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου καμμίαν κυριότητα οὔτ' αὐτὸς οὔτ' οἱ ἀδελφοί του,

Προσκαλέσασα τοὺς Καλαμιδαίους ἀδελφοὺς τοῦ ἐρωταποκριθέντος διὰ νὰ γνωστοποιήσωσιν ἐὰν ἔχουν δίκαιον ἐπὶ τοῦ περάματος· διευθυνθείσης τῆς προσκλήσεως αὐτῆς τὴν 30ὴν Αὐγούστου 1828 διὰ τοῦ Στρατηγοῦ τοῦ κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ἑλληνικοῦ στρατοπέδου χάριν ἐκτελέσεως,

Ἀναγνώσασα τὴν γνωστοποίησιν τῆς παραλαβῆς τῆς προσκλήσεως,

Προσκαλέσασα τὸν Νικόλαον Ἀργύρη, πράκτορα καὶ σύντροφον τοῦ Τόλιου, ὅστις ὑποβληθεὶς εἰς ἐρωταπόκρισιν διεβεβαίωσε καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ Τόλιος δὲν ἔχει καμμίαν κυριότητα ἐπὶ τοῦ περάματος, διότι τὸ εἶχε χαρίσει εἰς ἕνα στρατιωτικὸν ὑπάλληλόν του, ὅστις ἤδη ἀπέθανε,

Προσκαλέοασα ὁμοίως τὸν ρηθέντα Τόλιον νὰ γνωστοποιήσῃ ἐὰν ἔχῃ δίκαιον ἐπὶ τοῦ περάματος διὰ προσκλήσεως τῆς 30ῆς Αὐγούστου, διευθυνθείσης διὰ τοῦ κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα Στρατάρχου χάριν ἐκτελέσεως,

Ἀναγνώσασα τὴν γνωστοποίησιν τῆς παραλαβῆς τῆς προσκλήσεως,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὰ διαληφθέντα δύο περάματα κατεσχέθησαν εἰς γῆν ἐχθρικήν.

2ον) Ὅτι κανεὶς Ἕλλην δὲν τὰ διϊσχυρίζεται πιθανῶς διὰ κτῆμά του, φοβούμενος μὴν ὑποχρεωθῇ νὰ ἀποδώσῃ εὐθύνην διὰ πειρατικὸν πρᾶγμα. Ἑπομένως

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι :

1ον) Τὰ δύο πλοιάρια μ' ὅλα τὰ ἐν αὐτοῖς εὑρεθέντα ἔπιπλα δημεύονται.

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 124.

2ον) Ἀντίγραφα τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλουν κοινωθῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην τρίτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 4

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἰονίας βάρκας «Ἅγιος Διονύσιος», τοῦ πλοιάρχου Γαλάνη Γαλάνου, κατασχεθείσης παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου Γεωργίου.

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς 14ης Μαΐου 1828 τοῦ κατασχετοῦ Ἀναγνώστου Γεωργίου, πλοιάρχου τοῦ ἑλληνικοῦ βρικίου «Τιμολέοντος», διὰ τῆς ὁποίας παριστάνει ὅτι ὁ Γαλάνης Γαλάνου, Ζακύνθιος πλοίαρχος τοῦ ἰονικοῦ πλοίου «Ἅγιος Διονύσιος», ὑπῆγεν εἰς ἀποκλεισμένον τόπον μ' ὅλον ὅτι εἶχε προειδοποιηθῆ περὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὅτι ἐπομένως ἐπιάσθη ἀπὸ τὴν διωρισμένην φυλακὴν καὶ ὡδηγήθη εἰς Μεσολόγγι πρὸς τὸν ἀποκλειστήν,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ κατασχεθέντος πλοιάρχου Γαλάνη Γαλάνου γενομένην ἐνώπιον τοῦ κατασχετοῦ τὴν 10ην Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὰ ἔγγραφα τοῦ κατασχεθέντος ἰονικοῦ πλοίου «Ἅγιος Διονύσιος»,

Θεωρήσασα τὰ ἔγγραφα τοῦ φορτίου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἰδιοκτησία τοῦ πλοιάρχου,

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσίν του ἀπὸ Κορφοὺς εἰς Ζάκυνθον,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Γαλάνη Γαλάνου καὶ τοῦ Νικολάου

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 124.

Χριστοδουλοπούλου Γαστουναίου τῆς 1ης Ἰουλίου 1828, ἔτι δὲ τὰς κατ' ἐπανάληψιν ὁμολογίας τῶν αὐτῶν Γαλάνη Γαλάνου, Νικολάου Χριστοδουλοπούλου, τοῦ Μαρίνου Λεντάκη, ναύτου Ζακυνθίου, καὶ τοῦ Ἰωάννου Παρασκευοπούλου, Πελοποννησίου, γενομένας τὴν 27ην Αὐγούστου 1828 ἐνώπιον τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς,

Θεωρήσασα καὶ τὴν ἀπολογίαν του τῆς 30 Αὐγούστου 1828,

Ἐξάγει:

1ον) Ὅτι, ἐνῷ ἡ δήλωσις ἐκ τοῦ Τελωνείου τῶν Κορφῶν τῆς 20ῆς Μαΐου 1828 ἔ. ν. παρασταίνει τὸ φορτίον ἰδιοκτησίαν τοῦ πλοιάρχου, ὁ αὐτὸς πλοίαρχος εἰς τὴν ὁμολογίαν του δηλοποιεῖ, ὅτι δὲν ἐνέχεται εἰς τὸ φορτίον διόλου.

2ον) Ὅτι ἐναντίον τῆς δηλώσεως φαίνεται κτήτωρ τοῦ φορτίου ὁ Νικόλαος Χριστοδουλόπουλος κατὰ τὰς ὁμολογίας.

3ον) Ὅτι οὗτος ὁ Νικόλαος Χριστοδουλόπουλος ἦτον ἄπορός τις εἰς τὸν Κάλαμον, ὅπου ἐζοῦσεν ἀπὸ σιτηρέσιον τῆς Ἰονικῆς Διοικήσεως, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν.

4ον) Ὅτι εἰς τὴν ἀναφοράν, παρουσιασθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν 10ην Ἰουλίου 1828 ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Γαλάνη Γαλάνου δηλοποιεῖται ὅτι τὸ φορτίον εἶναι ἰδικόν του, καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν αὐτὸν Νικόλαον Χριστοδουλόπουλον,

5ον) Ὅτι ἐρωτηθεὶς ὁ Νικόλαος Χριστοδουλόπουλος ἂν ὑπέγραψε δι' αὐτὸν ἢ διὰ τὸν πλοίαρχον, ἀπεκρίθη διὰ τὸν πλοίαρχον.

6ον) Ὅτι τὸ ρηθὲν ἰονικὸν πλοῖον «Ἅγιος Διονύσιος» ἠπαντήθη εἰς Γλαρέντσαν κατὰ τὸ προλαβὸν ταξίδι του καὶ εἰδοποιήθη ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἀποκλειστὴν νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ πλέον, διότι ὁ τόπος εἶναι ἀποκλεισμένος, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεσχέθη, ὡς ὡμολόγησεν.

7ον) Ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον μὲ φορτίον 500 βατσέλια ἀραβοσίτι, μ' ὅλον ὅτι κατὰ τὰ ἔγγραφά του εἶχεν ἄλλην διεύθυνσιν καὶ ἐγνώριζε τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ εἶχεν ἐξεπίτηδες εἰδοποιηθῆ.

8ον) Ὅτι δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἔδωκεν ἐγγύησιν εἰς Κορφοὺς διὰ νὰ πωλήσῃ εἰς ἑλληνικὸν τόπον καὶ εἰς Ἕλληνας, ὁμολογεῖ μάλιστα ὅτι διευθυνόμενος διὰ Ζάκυνθον δὲν ἦτον εἰς χρέος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι δὲν εἶναι νομίμως γνωστὸν εἰς τίνα ἀνήκει τὸ φορτίον.

2ον) Ὅτι ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ κτήτωρ καὶ αἱ προσπάθειαι τοῦ νὰ μὴ φανερωθῇ, ἡ παραβίασις τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὑπάρχει. Ὅτι ἡ ἀντίρρησις τοῦ ὅτι ἡ εἰς τὸν ἀποκλεισμένον τόπον ἄφιξις προῆλθεν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου δὲν ἰσχύει διόλου, καὶ ἂν ἡ Δημογεροντία τῆς Γλαρέντσας ἔδωκε πιστοποίησιν περὶ τούτου τῆς 13ης Μαΐου 1828, τὸ Δικαστήριον δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς πιστοποίησιν, ἀλλ' εἰς μαρτυρίας δοθείσας ἐνόρκως ἐνώπιόν του. Ὅτι ἡ ἀντίρρησις τοῦ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ πωλήσῃ χωρὶς ἄδειαν τοῦ ἀποκλειστοῦ εἶναι ὑπεκφυγὴ (subterfuge), διότι ἀποδεικνύεται ὅτι κατεσχέθη καὶ ὡδηγήθη εἰς Μεσολόγγι. Ὅτι ἡ ρηθεῖσα πιστοποίησις τῆς Δημογεροντίας, ἥτις παρασταίνει ὅτι τὸν ἐβίασεν ἡ Δημογεροντία νὰ πωλήσῃ, ἀναιρεῖται ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ

αὐτοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πραγματευτοῦ Νικολάου Χριστοδουλοπούλου, οἵτινες εἰς τὰς ὁμολογίας των τῆς 10ης Μαΐου καὶ 1ης Ἰουνίου 1828 λέγουν ὅτι ὑπῆγαν νὰ ζητήσουν τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν Δημογεροντίαν τῆς Γλαρέντσας καὶ τοὺς φύλακας διὰ νὰ πωλήσουν. Ὅθεν ἡ ρηθεῖσα πιστοποίησις, μηδὲν οὖσα καθ' ἑαυτήν, ἐνώπιον τοῦ νόμου εἶναι μάλιστα διόλου μεροληπτική.

Ὅτι διὰ τὸν παραβιαστὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ δὲν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπον ἀπολογία τὸ ἂν εἶχεν ἢ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ πωλήσῃ εἰς τὸν ἀποκλεισμένον τόπον.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι :

1ον) Ἡ ἰονία βάρκα «Ἅ γ ι ο ς Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς» τοῦ πλοιάρχου Γαλάνη Γαλάνου εἶναι δικαία καὶ νόμιμος λεία καὶ ὡς τοιαύτη καταδικάζεται ὁμοῦ μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον της.

2ον) Ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλει κοινωθῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην τρίτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 5

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς σακολέβας τοῦ Δημητρίου Παπᾶ Ἀποστόλη, Ροδίου, κατασχεθείσης παρὰ Νικολάου Κάπου.

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς 30ῆς Αὐγούστου 1828 τοῦ Δημητρίου Παπᾶ

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 124.

Ἀποστόλη, Ροδίου, πλοιάρχου σακολέβας, διὰ τῆς ὁποίας ὁ αὐτὸς Ρόδιος ὁμολογῶν ἑαυτὸν Ὀθωμανικὸν ὑπήκοον, κάτοικον τῆς νήσου Ρόδου, ἐγκαλεῖ τὸν Νικόλαον Κάπον, Σπετσιώτην, ὅτι κατὰ τὴν 10ην Ἰουλίου 1825 τὸν ἐκράτησε μὲ τὴν σακολέβαν του, τὸν ἔλαβε καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὴν Χάλκην, νῆσον παρακειμένην εἰς Ρόδον· ὅτι τὸ πλοῖόν του ἦτο φορτωμένον ξυλικὴν ναυπηγήσιμον, ἀνήκουσαν εἰς τὸν Μπέη τῆς Ρόδου· ὅτι εἰς τὴν Χάλκην ἐξηγόρασε τὸ πλοῖόν του ἀπὸ τὸν κατασχετὴν διὰ γρόσια 2.500· ὅτι ὁ κατασχετὴς τοῦ ἀφῄρεσεν ἀπὸ τὸ πλοῖον μίαν κάμηλον καὶ μίαν ἄγκυραν, τὰ ὁποῖα ὁ Ρόδιος εἶχεν ἀγοράσει διὰ γρόσια 511,

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Δυτικῶν Σποράδων,

Ἐξετάσασα τὸν εἰρημένον ἐνάγοντα, ὅστις ἀπαιτεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ρηθεὶς Κάπος διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ,

Προσκαλέσασα τὸν αὐτὸν Κάπον διὰ ν' ἀποκριθῇ καὶ γενομένης τῆς ἐρωταποκρίσεως, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κάπος ὁμολογεῖ τὰ δι' ὅσα ἐγκαλεῖται καὶ περιπλέον ὅτι ἐπώλησε τὸ ἥμισυ τοῦ φορτίου καὶ ὅτι τὸ ἄλλο ἥμισυ ὑπάρχει ἀκόμη εἰς Σπέτσαις, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ρόδιος εἶναι Ὀθωμανικὸς ὑπήκοος, δὲν ἔχει κανὲν δίκαιον ἀπαιτήσεως, καὶ τόσον μᾶλλον καθότι τὸ φορτίον του ἐσύγκειτο ἀπὸ εἶδος λαθρεμπορίου τοῦ πολέμου,

Θεωρήσασα τὰς ἀποκρίσεις του, ὅτι δὲν ὑπέβαλεν εἰς κρίσιν τὴν λείαν οὔτ' ἀπέδωκε τὸ δημόσιον δίκαιον, διότι, ὡς αὐτὸς λέγει, δὲν τὸ ἐστοχάσθη ἀναγκαῖον ὄντος ἐχθρικοῦ τοῦ πλοίου, καὶ ὅτι εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐλάμβανε τίποτε, ἐν ᾧ ὑπάρχουν πολλόταται λεῖαι τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ ρηθεὶς Ρόδιος δὲν ἔχει κανὲν δίκαιον ν' ἀπαιτῇ ἀποζημιώσεις· ἡ αἴτησίς του ἀπορρίπτεται.

2ον) Ἐπειδὴ τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἢ ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ ἠμποροῦν ἴσως ν' ἀπαιτήσουν ὡς ἐνάγοντες ὄχι μόνον τὸ ἀνῆκον μέρος εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον τῆς λείας, θέλουν κοινωθῇ ἀντίγραφα τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην τρίτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 6

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς σακολέβας τοῦ Δημητρίου Παπᾶ Ἀποστόλη, Ροδίου, κατασχεθείσης παρὰ Ἰωάννου Σάντου.

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς 25 Ἰουλίου 1828, τοῦ Δημητρίου Παπᾶ Ἀποστόλη, Ροδίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέτει ὅτι τὴν 5ην Φεβρουαρίου ἐπιστρέφων ἀπὸ παραλίαν τῆς Ἀσίας μὲ τὴν σακολέβαν του φορτωμένην ἀπὸ ναυπηγήσιμον ξυλικὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸν Μπέην τῆς Ρόδου, ἐκρατήθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Σάντον, Σπετσιώτην, καὶ ὡδηγήθη εἰς Σπέτσαις, ὅπου ἐπωλήθη καὶ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον του, καὶ ἐπομένως ἀπαιτεῖ τὴν ἀποζημίωσίν του,

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Δυτικῶν Σποράδων,

Ἐξετάσασα τὸν εἰρημένον ἐνάγοντα Δημήτριον Παπᾶ Ἀποστόλη, ὅστις ὁμολογεῖ ἑαυτὸν Ὀθωμανικὸν ὑπήκοον καὶ ταξιδεύοντα πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ Μπέη τῆς Ρόδου μὲ λαθρεμπόριον τοῦ πολέμου, καί, ὡς αὐτὸς λέγει, χωρὶς σημαίαν,

Προσκαλέσασα τὸν ρηθέντα Σάντον Σπετσιώτην διὰ ν' ἀποκριθῇ καὶ γενομένης τῆς ἐρωταποκρίσεως, διὰ τῆς ὁποίας ὁμολογεῖ τὴν πρᾶξιν, καὶ ὑποστηρίζει ὅτι τὴν ἔκαμε δικαιωματικῶς κατὰ πάντα,

Ἀκούσασα τὴν ἀπολογίαν τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου Σάντου (περὶ τοῦ ὅτι δὲν καθυπέβαλεν εἰς κρίσιν τὴν λείαν οὐδ' ἀπέδωκεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ δίκαιον αὐτῆς), ὅτι τοιαύτη ἦτον ἡ συνήθεια, ὅταν ἐπρόκειτο λόγος περὶ πλοίων ἐχθρικῆς ἰδιοκτησίας,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Παπᾶ Ἀποστόλη, Ρόδιος, ὡς Ὀθωμανικὸς ὑπήκοος καὶ μετερχόμενος λαθρεμπορίαν πολέμου καὶ ἰδιοκτησίαν ἐχθρικήν, δὲν ἔχει κανὲν δίκαιον ν' ἀπαιτῇ ἀποζημιώσεις· ἡ αἴτησίς του ἀπορρίπτεται.

2ον) Ἐπειδὴ τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἢ ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ ἠμποροῦν ἴσως ν' ἀπαιτήσουν ὡς ἐνάγοντες ὄχι μόνον τὸ ἀνῆκον μέρος, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον τῆς λείας, θέλουν δοθῇ ἀντίγραφα τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην τρίτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 124.

πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 7

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς σακολέβας τοῦ Μανόλη Γιάννη, Λημνίου, κατασχεθείσης πλησίον τοῦ Βόλου παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ Μανόλη Βούτη.

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα ἀναφορᾶς πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνη τῆς 14ης Ἰουνίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Μανόλη Γιάννη, Λημνίου, πλοιάρχου τῆς σακολέβας, παρουσιασθεῖσαν τὴν 24ην τοῦ αὐτοῦ μηνός,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου τῆς 7ης Ἰουλίου 1828, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ :

1ον) Ὅτι ὁ ρηθεὶς Μανόλης Γιάννη, Λήμνιος, ὁμολογεῖ ἑαυτὸν Ὀθωμανικὸν ὑπήκοον, κτήτορα τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, συνισταμένου εἰς μαλλί, καὶ ὅτι ἔπλεε πάντοτε εἰς τουρκικοὺς τόπους,

2ον) Ὅτι ἔπλεε χωρὶς ἔγγραφα καὶ χωρις σημαίαν,

3ον) Ὅτι διευθύνετο εἰς τουρκικὸν τόπον,

4ον) Ὅτι κατεσχέθη ἐντὸς τῆς ἀποκλειστικῆς γραμμῆς,

Παρατηροῦσα ὅμως ἐν ταὐτῷ ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος εἶναι Κρής, ὑπανδρευμένος εἰς Λῆμνον, ὅπου ἔχει τὴν οἰκογένειάν του κατὰ κακὴν τύχην,

Ἀπολύει τὸ πλοῖον μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην τρίτην Σεπτεμβρίου ἐν ἔτει χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ εἰκοστῷ ὀγδόῳ. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 124.

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2093 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 8

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ τριχαντηρίου ὀνόματι «Ἅγιος Νικόλαος», τοῦ πλοιάρχου Θεοδώρου Ματθαίου, κατασχεθέντος παρὰ τοῦ ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας τοῦ Βόλου κυρίου Σαχίνη, πλοιάρχου Μανόλη Βούτη.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀναγνοῦσα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ἐπιτροπὴν ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1828,

Ἀναγνοῦσα δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας τοῦ Βόλου Γεωργίου Σαχίνη τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη ἀπὸ 5ης Αὐγούστου 1828,

Ἀναγνοῦσα καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας Γεωργίου Σαχίνη, δι' ἧς φανεροῖ τὴν σύλληψιν τοῦ τριχαντηρίου καὶ συναποστέλλει τὴν πρὸς αὐτὸν ἀνωτέρω ἀναφορὰν τοῦ Μανόλη Βούτη, τὰ ὁποῖα ἔγγραφα λέγουσιν, ὅτι τὰς 18 Ἰουλίου 1828 παρατηρήσας μακρόθεν ὁ πλοίαρχος Μανόλης Βούτης δύο πλοῖα, ἓν τριχαντήρι καὶ μίαν γολέταν, πλέοντα, ὥρμησε καὶ συνέλαβε πρῶτον τὸ τριχαντήρι, προϊδεασμένος ὤν, ὅτι ἦτον συνεννοημένα, τὸ ὁποῖον ἐξεταζόμενος ὡμολόγησεν, ὅτι ἐξεφόρτωσε ρύζι εἰς Βλαχοβούνι τῆς Εὐβοίας, μεμισθωμένον ὂν παρὰ τοῦ πλοιάρχου τῆς γολέτας «Περσεφόνης» τοῦ Ἰ. Μιχαὴλ Νέστωρ ἀνὰ 50 γρόσια τὸν μῆνα τὸν ναύτην καὶ 300 τὸ πλοῖον, νὰ ἐκφορτώνῃ εἰς τὰς νήσους,

Ἀναγνοῦσα δὲ καὶ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολόγησιν τοῦ συγκατασχετοῦ καὶ ὁδηγοῦ τοῦ τριχαντηρίου Δημητρίου Παύλου, Ὑδραίου, ἐν ᾗ λέγει ὅτι τὰς 28 τοῦ Ἰουλίου τοῦ τρέχοντος ἔτους πλεύσαντες ἀπὸ τὴν Κούμην εἶδον πρῶτον μίαν γολέταν καὶ κατόπιν αὐτῆς μίαν ἀλαμάναν, τὴν ὁποίαν συνέλαβον πρώτην, καὶ μαθόντες παρ' αὐτῆς ὅτι τὸ φαινόμενον τριχαντήρι ἦτον προσωρμισμένον εἰς τὴν ξηρὰν τῆς Εὐβοίας, ὥρμησαν καὶ συνέλαβον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐξετασθὲν ὡμολόγησεν, ὅσα ἀνωτέρω ἀναφέρονται,

Ἀναγνοῦσα δὲ καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ τριχαντηρίου,

Ἀναγνοῦσα καὶ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολόγησιν τοῦ τε πλοιάρχου Θεοδώρου Ματθαίου καὶ τῶν ναυτῶν,

Ἀναγνοῦσα δὲ καὶ τὴν ἐσχάτως δοθεῖσαν ἀπολογίαν του, εἰς τὰ ὁποῖα ἔγγραφα ὁμολογεῖ τρανῶς, ὅτι ἐπῆγε πρώτην φορὰν εἰς Ζαγοράν φορτωμένος ρύζι ἀπὸ τῆς γολέτας «Περσεφόνης» καὶ δευτέραν εἰς Βλαχοβούνι τῆς Εὐβοίας πάλιν μὲ ρύζι ἐκ τῆς αὐτῆς γολέτας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ θεωροῦσα, ὅτι ὁ πλοίαρχος Θεόδωρος Ματθαίου ἐλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ λαθρεμπορευόμενος μὲ τὰ ἀποκεκλεισμένα παράλια τῆς Εὐβοίας καὶ ὁμολογεῖ μάλιστα αὐτὸς τὸ κακούργημα, εὑρίσκουσα αὐτὸν ἔνοχον διπλοῦ ἁμαρτήματος:

1ον) Παραβάτην χρέους ἀπαραιτήτου πρὸς τὸ Ἔθνος, καὶ

2ον) Παραβιαστὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Κρίνει καὶ ἀποφασίζει τὸ τριχαντήρι ὀνόματι «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Θεοδώρου Ματθαίου νόμιμον καὶ δικαίαν λείαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 9

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Περσεφόνης» τοῦ Ἰω. Μιχαὴλ Νέστορος, κατασχεθείσης παρὰ τοῦ κατὰ τὸν Βόλον ἀποκλειστοῦ Μανόλη Βούτη.

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη τῆς ἑλληνικῆς γολέτας Χελιδόνος πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑποθέσεων ἐπιτροπὴν ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν Μοίραρχον Γεώργιον Σαχίνην τῆς 5ης Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνη τῆς 5ης τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τ' ἀφορῶντα τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον ἔγγραφα,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένας ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου τῆς «Περσεφόνης» Ἰω. Μ. Νέστορος καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος αὐτῆς, γενομένας τὴν 17, 18, 20, 21, 23 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπολογίαν τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Μ. Νέστορος καὶ τὴν τοῦ Παναγιώτου Κενταύρου, ἐπιτρόπου τοῦ Νικολάου Γιάννιζα, τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν σήμερον γενομένην ἀπόφασιν κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τριχαντηρίου «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Θεοδωρῆ Ματθαίου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ βλέπει ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ εἶναι τό ἂν ὑπάρχῃ συνένοχος μὲ τὸ τριχαντήρι ὁ πλοίαρχος τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Περσεφόνης»,

Περὶ τούτου ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἀποδεικνύεται ἐναργῶς ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς «Περσεφόνης» ἔλαβεν ἀπὸ Σπέτσαις τὸ τριχαντήρι μὲ ναῦλον, κ' ἐπομένως τὸ τριχαντήρι ἐχρεώστει νὰ ὑπηρετῇ τὴν γολέταν.

2ον) Ὅτι τοσοῦτον ἐσπούδαζεν ὁ πλοίαρχος νὰ ἔχῃ τὸ τριχαντήρι, ὥστε προαποστείλας αὐτὸ εἰς Πόρον, πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ Σπέτσας, διὰ νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν τὸ διαβατήριόν του, ὑπήγαινεν ἔπειτα κατόπιν του, καὶ εὑρὼν αὐτὸ χωρὶς ἔγγραφα τὸ ἐπαρακίνησε μετὰ σπουδῆς νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀφ' οὗ ὑπαγόρευσεν εἰς αὐτὸ τόπον ἐνώσεως τὴν νῆσον Σκῦρον.

3ον) Ὅτι τὸ ρηθὲν ταξίδιον φαίνεται ὅτι ἦτο συνωργανισμένον μέ τινα Μαρῖνον Ἰωάννου, Σίφνιον, ὅστις ἔλειπεν ἀπὸ Σπέτσαις πρὸ πολλοῦ καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ Σίφνον ὑπῆγεν εἰς Πόρον διὰ νὰ προσμείνῃ τὸ τριχαντήρι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιβὰς ἠκολούθησε τὴν γολέταν κατ' ἴχνος κ' ἐπομένως ἐμβαρκαρίσθη εἰς αὐτήν.

4ον) Ὅτι ἐπειδὴ ἀπολογεῖται ὁ πλοίαρχος τῆς «Περσεφόνης» ὅτι τὸ τριχαντήρι, καθ' ὃν καιρὸν ἔγιναν τὰ ἐγκλήματα, δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς γολέτας, ἀλλ' εἷς τινος συνταξιδιώτου, ὅστις ἔμεινεν εἰς Εὔβοιαν, τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τεῖνον εἰς τὸ νὰ ἐξαιρέσῃ τὴν συνενοχὴν ἀναιρεῖται ἀπὸ τὰς ἀκολούθους παρατηρήσεις:

1ον) Διότι ὁ λόγος τοῦ πλοιάρχου τῆς «Περσεφόνης» ὅτι μόλις ἔφθασεν εἰς Σκῦρον ἐλογαριάσθη μὲ τὸ τριχαντήρι καὶ τὸ ἀπέλυσε, φαίνεται διόλου ἀπίθανος, καθότι πόθεν τοσαύτη σπουδὴ διὰ νὰ τὸ λάβῃ μαζί του, πόθεν τοσαῦται μέριμναι διὰ νὰ τὸ ἐφοδιάσῃ μὲ ἔγγραφα κ' ἔπειτα νὰ τ' ἀπολύσῃ εὐθὺς ὅτε τ' ἀπήντησεν χωρὶς κανὲν ὄφελος;

2ον) Διότι ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ τριχαντήρι ἔκαμε δύο ταξίδια μεταφέρον φορτίον ἀπὸ τὴν γολέταν.

3ον) Διότι ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπὸ Σκόπελον καὶ ὄχι ἀπὸ Σκῦρον ἔγιναν αἱ ἐκφορτώσεις.

4ον) Διότι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις.

5ον) Ὅτι ἡ ἀναφερθεῖσα ἐξαίρεσις περὶ τοῦ ἀποβιβασθέντος ρυζίου εἰς Ζαγορὰν καὶ εἰς Εὔβοιαν, ὅτι τάχα ἀνήκει εἴς τινα Βασίλην Κ. Γκίνην, ναύτην τῆς γολέτας, ἀναιρεῖται διὰ τῶν ἑξῆς παρατηρήσεων:

1ον) Διότι ὁ πλοίαρχος κατηγορεῖ σήμερον τὸν ναύτην Βασίλη Κ. Γκίνη διὰ λαθρεμπορίαν, διότι οὗτος ἔμεινεν εἰς τὴν Εὔβοιαν.

2ον) Διότι ἡ κατηγορία αὕτη δὲν ἔγινεν ἀπ' ἀρχῆς παρὰ τοῦ πλοιάρχου, τοὐλάχιστον διά τινος διαμαρτυρίας ἐν Σκοπέλῳ.

3ον) Διότι δὲν εἶναι ἀποδειγμένον ὅτι ὁ Βασίλης Κ. Γκίνης ἦτο κύριος προσδιωρισμένης τινὸς ποσότητος ρυζίου.

4ον) Διότι πᾶσ' ἀπόδειξις ἀναιρεῖται ἀπὸ τὴν δημόσιον ἔγγραφον δήλωσιν τῶν Σπετσῶν, ἥτις φανερώνει ὡς κύριον τοῦ ρυζιοῦ τὸν Ν. Γιάννιζαν.

5ον) Τόσον ἀντιβαίνουν εἰς τὴν ἀλήθειαν οἱ λόγοι τοῦ πλοιάρχου τῆς «Περσεφόνης», ὅτι τάχα δὲν εἶχεν οὐδεμίαν κοινωνίαν μὲ τὸν ναύτην τὸν λεγόμενον κτήτορα μερίδος ρυζίου, ὥστε ἀποδεικνύεται ὅτι, γενομένου τοῦ πρώτου ταξιδίου εἰς Ζαγορὰν μὲ ρύζι, ὁ πλοίαρχος εἰσῆξεν εἰς τὴν γολέταν του τὴν ἐκεῖθεν μετακομισθεῖσαν ξυλικήν, τὸ ὁποῖον μόνον ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸν δείξῃ συμμέτοχον τῆς πράξεως τοῦ ναύτου του, ἂν καὶ κανεὶς ἤθελε πιστεύσει ὅσα προφασίζεται (χωρὶς ἀπόδειξιν) ὁ αὐτὸς πλοίαρχος.

6ον) Παρατηρεῖ προσέτι ἡ Ἐπιτροπή, ὅτι ὁ πλοίαρχος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις τοῦ ναύτου του.

7ον) Ὅτι τοσοῦτον ἀληθεύει ὅτι τὸ τριχαντήρι ὑπηρετοῦσε τὴν γολέταν ἐπὶ τῆς πράξεως, ὥστε ἡ γολέτα ἔλαβεν ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ τριχαντηρίου ἀνθρώπους ἀντὶ τῶν ὁποίων εἰσεβίβασεν εἰς τὸ τριχαντήρι ἄλλους ἰδικούς της.

8ον) Ὅτι ἐντὸς τοῦ τριχαντηρίου εἰσέβη καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ πλοιάρχου Νικόλ. Μ. Νέστορος καταχωρημένος εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς «Περσεφόνης» ὡς ναύτης τῆς αὐτῆς γολέτας, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ εὑρέθη.

9ον) Θεωρήσασα τὴν ληφθεῖσαν ἀπὸ τὸν Γεώργιον Σαχίνην ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου, εἰς τὴν ὁποίαν ἠρνήθη ἀπολύτως ἕως καὶ τὴν γνώρισιν τοῦ τριχαντηρίου. Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ Γεωργάκη Ἀμπελᾶ, μούτσου τοῦ τριχαντηρίου «Ἅγιος Νικόλαος», εὑρεθέντος ὅμως ἐντὸς τῆς «Περσεφόνης», ὅστις ἐπροσπάθησε μὲν νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ τριχαντηρίου καὶ ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Σπετσῶν μὲ τὴν γολέταν, ἀναίρεσεν ὅμως τὴν διαβεβαίωσιν γενομένης συμπαραβολῆς, διότι τότε ἐπέφερε τοὺς ἑξῆς λόγους: «ἔτσι μὲ εἶπαν νὰ εἴπω καὶ ἔτσι εἶπα. Μὲ εἶπαν νὰ ἀρνηθῶ ὅτι ἤμην εἰς τὸ τριχαντήρι». Στοχασθεῖσα τὸν δαπανηθέντα καιρὸν ἀπὸ Σκόπελον ἕως Σκυροπούλαν διὰ νὰ προσμένῃ τὸ τριχαντήρι, περίστασιν τὴν ὁποίαν κακῶς δικαιολογεῖ, λέγων ὅτι εἶχεν ὑπάγει εἰς Σκυροπούλαν διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἕρμαν τοῦ πλοίου, μέρος τῆς ὁποίας εἶχε λάβει εἰς Σκόπελον, ὡς ἐὰν εἰς τὴν Σκόπελον δὲν εἶχεν εὑρεῖ τὴν ἐξαρκοῦσαν ὕλην εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἕρμας.

10ον) Παρατηροῦσα ὡς περίστασιν ὅτι διάφοροι πραγματεῖαι εἰσήχθησαν εἰς τὴν ρηθεῖσαν γολέταν, ἀκόμη καὶ λαθρεμπορικαί, κ' ἑπομένως εἰς τὴν δήλωσιν μὴ

καταχωρημέναι, διὰ τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖται καὶ πόσαι ἐκφορτώσεις ἔγιναν καὶ ὁποία ποσότης ἐξεφορτώθη.

11ον) Παρατηροῦσα προκῦπτον ἀπ' ὅλα ταῦτα, ὅτι ἡ γολέτα ἐναύλωσε τὸ τριχαντήρι μὲ σκοπὸν νὰ ἐμπορέσῃ δι' αὐτοῦ νὰ παραβιάσῃ ἀκινδύνως τοὺς νόμους, χωρὶς νὰ ἐκτίθεται ἡ αὐτὴ εἰς ἔγκλημα ἐπ' αὐτοφώρῳ.

12ον) Παρατηροῦσα ὅτι πολλὰ κακῶς ὁ Γιάννιζας (φαινόμενος κατὰ μέρος κύριος τοῦ πλοίου καὶ κατὰ μέρος κύριος τοῦ φορτίου) ἀπαιτεῖ ὥστε μόνον ὁ πλοίαρχος νὰ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν αὐτοθέλητόν του διαγωγήν, ἐν ᾧ εἶναι ἀρχὴ γενικῶς παραδεδεγμένη, ὅτι οἱ κτήτορες τῆς γολέτας καὶ τοῦ φορτίου χρεωστοῦν νὰ προσάπτουν εἰς ἑαυτοὺς (καὶ ἂν ἤθελαν εἶσθαι ἀθῶοι) τὴν ἐκλογὴν τοῦ πλοιάρχου.

13ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ πλοίαρχος εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τοὺς αὐτοὺς κτήτορας, ὅτι ὅμως οὐδεὶς νόμος ἀπολύει τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον διὰ πρόφασιν ὅτι ὑπῆρξεν αὐτοθέλητος ἡ διαγωγὴ τοῦ πλοιάρχου, ἐὰν οὗτος ἤθελε καταπατήσει τοὺς γενικοὺς ἢ μερικοὺς νόμους εἰς τὸν διάπλουν του.

14ον) Παρατηροῦσα ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου κ' ἐπὶ τοῦ φορτίου λέγεται σύντροφος ὁ πλοίαρχος, ὅτι ὅμως ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὴν ὑπὲρ τὸ δέον ταύτην μορφὴν εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τοὺς συντρόφους του, ἐὰν ἔπραξεν αὐτοθελήτως, ἀνηκούσης τῆς πράξεως εἰς ἐκείνους ὡς συντρόφους. Ἀλλ' ὅτι ὅλα ταῦτα δὲν ἀπολύουν τὸ ἀντικείμενον τῆς συντροφίας, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐμπεριπλέξει ὁ διευθυντὴς τῆς συντροφίας διὰ πολιτικὴν καί, ἀκόμη χειρότερον, διὰ ἐγκληματικὴν πρᾶξιν.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ἡ γολέτα «Περσεφόνη» εἶναι συμμέτοχος τῆς ἐνοχῆς τοῦ τριχαντηρίου «Ἅγιος Νικόλαος» καὶ δημεύεται μὲ τὴν ἀποσκευὴν αὐτῆς καὶ ὅλον τὸ ὑπάρχον ἀκόμη φορτίον.

2ον) Διαφυλάττεται πᾶσα ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως, ἂν ἔχῃ ὁ Ν. Γιάννιζας ἢ ἄλλοι ἐναντίον τοῦ πλοιάρχου, καθὼς διαφυλάττεται καὶ κάθε δίκαιον διὰ τὸν πλοίαρχον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 10

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀλαμάνας «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Δημητρίου, Εὐριπαίου, κατασχεθείσης παρὰ τοῦ πλοιάρχου τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Χελιδόνος» Μανόλη Βούτη, διατελοῦντος ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας τοῦ Βόλου κυρίου Σαχίνη.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀνσγνοῦσα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη ἀπὸ 5ης Αὐγούστου 1828, πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας τοῦ Βόλου κυρίου Σαχίνη,

Ἀναγνοῦσα καὶ τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Μοιράρχου Σαχίνη, αἱ ὁποῖαι ἀναφοραὶ λέγουσιν, ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὸ τριχαντήρι «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Θεοδ. Ματθαίου, τὰς 28 δηλαδὴ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου τοῦ τρέχοντος ἔτους, συνέλαβε καὶ αὐτὴν φεύγουσαν ἀπὸ τὰ αὐτὰ τῆς Εὐβοίας παράλια μὲ φορτίον κηρίον καὶ μέλι,

Ἀναγνοῦσα δὲ καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς ἀλαμάνας καὶ ἐφεξῆς τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολόγησιν τοῦ πλοιάρχου τε αὐτοῦ Ἰωάννου Δημητρίου, Εὐριπαίου, καὶ τῶν ναυτῶν,

Ἀναγνοῦσα δὲ καὶ τὴν ἐσχάτως δοθεῖσαν ἀπολογίαν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔγγραφα λέγει, ὅτι πλεύσας κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον μῆνα ἀπὸ Αἰγίνης εἰς Νάξον καὶ ἐντεῦθεν εἰς Σύραν, ὅπου ἐναυλώθη παρά τινων Καρυστινῶν, καὶ ἐφόρτωσε κριθὴν δι' Ἄνδρον, ὅθεν τελευταῖον ὁρμώμενος ἔπλεεν εἰς Σκόπελον μὲ τὸ πλοῖον κενόν· πλὴν κατὰ τὸν διάπλουν ἠναγκάσθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ παράλια τῆς Εὐβοίας, ὅπου εὑρὼν εἰς Βλαχοβούνι μέλι καὶ κηρόν, ἐφόρτωσεν αὐτά, γινώσκων, ὅτι μόνον διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐξαγωγῆς παραβιάζεται ὁ ἀποκλεισμός,

Ἡ Ἐπιτροπὴ θεωροῦσα ὅτι ἐπειδὴ ἐλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ παραβιάζων τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ λανθάνεται πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς ἐννοεῖται μόνον διὰ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ὄχι διὰ τὴν ἐξαγωγὴν (καθότι ναὶ μὲν δύναται μία ἐμπόλεμος δύναμις καὶ κηρύξασα τινὰ ἀποκλεισμὸν νὰ συγχωρήσῃ τοῦτο· ἀλλ' ὅμως πρέπει καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ καὶ νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ μέτρα πρὸς ματαίωσιν τῶν καταχρήσεων). Ἐν ᾧ εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνελήφθη ἡ ἀλαμάνα ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν βεβαιοῖ, ὅτι συνεχώρησεν εἰς τοὺς Εὐβοεῖς τὸ προνόμιον τοῦτο· ἀλλ' ὅτι μόνον περιώρισεν αὐτὸ ἔπειτα εἴς τινας γειτονικὰς νήσους ἐπιδεεῖς μάλιστα τούτου καὶ κατοικόους (sic) τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως,

Θεωροῦσα δὲ ὅτι ὁ ἴδιος πλοίαρχος Ἰω. Δημητρίου, Εὐριπαῖος, ὁμολογεῖ ὅτι πλεύσας ἐκεῖσε ἐφόρτωσε πραγματείας καὶ ἐπομένως καὶ ὅτι ἠθέτησε τὸ πρὸς τὸ ἔθνος ἀπαραίτητον χρέος του καὶ παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμόν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 126.

Κρίνει καὶ ἀποφασίζει:

Ἡ ἀλαμάνα ὀνόματι «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Δημητρίου, Εὐριπαίου, καὶ τὸ φορτίον αὐτῆς συνιστάμενον εἰς μέλι καὶ κηρὸν εἶναι καὶ κηρύττονται δικαία καὶ νόμιμος λεία.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἑβδόμην μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 11

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ἅγιος Διονύσιος» τοῦ Παναγιώτου Σιδέρη, κατασχεθείσης παρὰ τοῦ Μοιράρχου Α. Πασσάνου.

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 13ης Αὐγούστου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Α. Πασσάνου, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι πλησίον τοῦ Βενέτικου ἓν μίλιον κατέσχε γολέταν ὑπὸ σημαίαν ἑλληνικὴν τοῦ πλοιάρχου Παναγιώτου Σιδέρη, Γαλαξιδιώτου, προερχομένην ἐκ Ζακύνθου, καὶ κατηγορεῖ τὸν αὐτὸν Σιδέρην ὡς πλέοντα χωρὶς ἔγγραφα, μὲ πραγματείας χωρὶς δήλωσιν καὶ μέρος αὐτῶν χωρὶς φορτωτικὰ καὶ μὲ διαβάτην ὕποπτον, κατηγορεῖ προσέτι τὴν φαινομένην ἰδιοκτησίαν τοῦ πλοίου καὶ τὴν τοῦ φορτίου, τὴν λαθρεμπορίαν, τὴν διὰ τὸ Βενέτικον διεύθυνσιν καὶ ἐπομένως τὴν παραβίασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Θεωρήσασα τὰ ἀναφερόμενα ἔγγραφα εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ πλοίου, τοὐτέστι πωλητήριον τῆς 24 Μαΐου 1828 ἔ. ν. ἐν Ζακύνθῳ, καὶ τὰ τῆς ναυτιλίας, ἤγουν ἁπλῆν πιστοποίησιν τοῦ Ὑγειονόμου καὶ Λιμενάρχου τοῦ Κατακώλου, τῆς 31ης Ἰουλίου 1828, καὶ τὰ ὀπισθογραμμένα θεωρήματα,

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 126.

Θεωρήσασα τ' ἀφορῶντα τὸ φορτίον ἔγγραφα,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας,

Θεωρήσασα τὴν παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Λασκαλοπούλου ἀπολογίαν τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1828 ἔ. π.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ προσηλοῦται εἰς τὰ ἑξῆς ἄρθρα:

1ον) Ἀποδεικνύεται ἑλληνικὴ ἰδιοκτησία τὸ πλοῖον;

2ον) Ἔχει τὰ ἔγγραφά του εἰς τάξιν;

3ον) Ἀποδεικνύεται ἡ ἰδιοκτησία τοῦ φορτίου ἐθνικὴ ἢ οὐδετέρα;

4ον) Κατεσχέθη εἰς παραβίασιν ἀποκλεισμοῦ;

Περὶ τοῦ πρώτου ἄρθρου: Ἀποδεικνύεται ἐθνικὴ ἰδιοκτησία τὸ πλοῖον; Εἶναι ἀρκετὰ γνωστόν:

1ον) Ὅτι, ἐξ αἰτίας τῶν παραδεχθέντων αὐστηρῶν μέτρων παρὰ τῆς Ἰονικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰονικῶν νήσων μὲ τὰ κατεχόμενα ἀπὸ τοὺς Τούρκους μέρη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, οἱ ἐπιχειρηταὶ (speculatori) ἔμποροι, ἐνεργοῦντες τὴν εἰς τοὺς Τούρκους προμήθευσιν τῶν τροφῶν, εὗρῆκαν ἁρμοδίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τὴν λαθραίαν παράβλεψιν τῶν χρεῶν τῆς οὐδετερότητος, κ' ἐπομένως πρὸς ἀποφυγὴν ὅλων τῶν ἀσφαλειῶν, τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦσεν ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις διὰ νὰ προλάβῃ τὴν παραβίασιν τῶν ἀποκλεισμῶν, ἐφεῦραν τρόπον νὰ παρασταίνουν ὡς ἀγοραστὰς τῶν ἰδίων αὐτῶν πλοίων πολίτας Ἕλληνας, οἵτινες εὐκόλως λαμβάνοντες διαβατήρια παρὰ τῶν παραθαλασσίων ἐξουσιῶν ἤθελαν ἐμπορεύεσθαι μὲ πλειοτέραν εὐκολίαν.

2ον) Ὅτι ὑπὸ πρόφασιν νὰ ἐμπορεύωνται μὲ ἑλληνικὰ παραθαλάσσια μέρη ἐπήρχοντο εὐκόλως εἰς τοὺς παρὰ Τούρκων κατεχομένους λιμένας καὶ φρούρια.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ: Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἰδιοκτησία ἑλληνικὴ τὸ πλοῖον:

1ον) Διότι εἶναι ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ἀφοῦ ἔγινε τὸ ἰδιωτικὸν πωλητήριον τῆς 24ης Μαΐου 1828 παραδοθὲν εἰς τὸ Μνημεῖον (notariato) τὴν 5ην Ἰουνίου 1828 ἔ. ν., διὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται ἀγοραστὴς ὁ ρηθεὶς Παναγιώτης Σιδέρης, Γαλαξιδιώτης, τότε ὁ πωλητὴς τοῦ αὐτοῦ πλοίου Ἰωάννης Τσούκαλης, ὑπήκοος Ζακύνθιος, ἐμβαρκαρίσθη εἰς τὸ ρηθὲν πλοῖον ὡς διαβάτης.

2ον) Διότι ἀναιρεῖται τὸ ρηθὲν πωλητήριον ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου λέγοντος:

α) Ὅτι ἔκαμε πωλητήριον ἐπὶ Μνήμονος (contratto notarile) ὀνομάζων τὸν Μνήμονα Ψιμάρην ἐν Ζακύνθῳ, τὸ ὁποῖον δὲν ἀληθεύει, διότι τὸ πωλητήριον εἶναι ἰδιωτικὸν καὶ μετέπειτα καταχωρημένον εἰς τὸ πρωτόκολλον τοῦ Μνήμονος Γεωργίου Δικοπούλου.

β) Ὅτι τὸ ἠγόρασε τετρακόσια τάλληρα (ἀριθ. 400), ἐν ᾧ τὸ πωλητήριον λέγει τάλληρα διακόσια δέκα (ἀριθ. 210).

γ) Ὅτι τὸ ἠγόρασεν ἀπό τινα λεγόμενον Τραβεζᾶνον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀληθεύει, διότι κατὰ τὸ πωλητήριον τὸ ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Τσούκαλην.

3ον) Διότι τὸ ρηθὲν πωλητήριον ἀντὶ νὰ εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ πλοιάρχου, εὑρίσκετο εἰς χεῖρας τοῦ πωλητοῦ καθ' ἣν στιγμὴν ἐζητήθη παρὰ τοῦ Δικαστηρίου.

4ον) Διότι ὁ Ἰωάννης Τσούκαλης, φαινόμενος πωλητὴς τοῦ πλοίου, ἐπροσπάθησεν εἰς τὴν ἐρωταπόκρισίν του ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἄλλος Τσούκαλης ἦτον ἐκεῖνος ὅστις ἔκαμε τὴν πώλησιν. Ἔπειτα ὅμως ὡμολόγησεν ὅτι ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος.

5ον) Διότι ὁ πωλητὴς Τσούκαλης λέγει ὅτι ἐπώλησε τὸ πλοῖον διὰ τάλληρα 175 ἕως 180, τὸ πωλητήριον ἀναφέρει 210 καὶ ὁ Σιδέρης λέγει 400.

6ον) Διότι ἂν καὶ διὰ τοῦ ρηθέντος πωλητηρίου φαίνεται ἀφοριστικὸς ἀγοραστὴς ὁ Ἕλλην, προκύπτει ἀπὸ τὸ ἰδιωτικὸν συντροφικὸν ναυλωτικὸν τῆς 3ης Αὐγούστου 1828 ἔ. π. ὅτι ὁ Ἕλλην καὶ ὁ Ζακύνθιος ναυλώνουν τὸ πλοῖον ἐλεύθερον καὶ στεγνόν.

7ον) Διότι εἷς μάρτυς τοῦ πωλητηρίου ὀνομαζόμενος Στάθης Μαφρέδος, Ζακύνθιος, ὢν ναύτης τοῦ αὐτοῦ πλοίου, εἰς τὴν ὁμολογίαν του εἶπεν ὅτι δὲν ἐξεύρει πόσον τὸ ἠγόρασεν ὁ Σιδέρης. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Δικαστήριον ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὸς ἐπαρασταίνετο ὡς μάρτυς εἰς τὸ πωλητήριον, ἀπεκρίθη ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸ Μνημεῖον (notariato) ὅταν ἔκαμε τὸ ἰδικόν του συμφωνητικὸν (περὶ τοῦ ὁποίου θέλομεν ὁμιλήσει), καὶ ἐρωτηθεὶς ἂν εἶναι ὑπογραμμένος εἰς τὸ πωλητήριον, ἀπεκρίθη: «Ξ ε ύ ρ ω ἐ γ ώ; Ἴ σ ω ς ν ὰ ε ἶ μ α ι».

8ον) Ὅτι ὁ Π. Σιδέρης, Γαλαξιδιώτης, λεγόμενος ἀγοραστής, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν εἶχε χρήματα καὶ ἐδανείσθη ἀπό τινα λεγόμενον Πρεβεζιᾶνον, ὅστις ἀγνοεῖται ποίαν βάσιν ἀσφαλείας ἔχων τὸν ἐδάνεισε, ἀγνοεῖται καὶ ὑπὸ ποίαν κυβέρνησιν ὑπάγεται.

9ον) Προσέτι εἷς ναύτης ὀνομαζόμενος Στάθης Μαφρέδος παρασταίνει ὅτι ἐδάνεισε τὸν πλοίαρχον δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς 30ῆς Μαΐου τάλληρα 250, μὲ θαλάσσιον τόκον 3% τὸν μῆνα, περιστατικὸν τὸ ὁποῖον ὁ πλοίαρχος ἀπεσιώπησεν εἰς τὴν ὁμολογίαν του.

10ον) Ὁ πλοίαρχος, προσκληθεὶς νὰ διασαφήσῃ διατί ὠνόμασε τὸν Πρεβεζιᾶνον καὶ ὄχι τὸν ναύτην ὅστις τὸν ἔδωκε χρήματα, ἀπεκρίθη: «ἔ κ α μ α λ ά θ ο ς, δ ὲ ν τ ὰ ἔ λ α β α ἀ π ὸ τ ὸ ν Π ρ ε β ε ζ ι ᾶ ν ο ν, ἀ λ λ' ἀ π ὸ τ ο ῦ τ ο ν» δεικνύων τὸν ναύτην.

11ον) Τὸ συμφωνητικὸν τοῦτο φαίνεται ὕποπτον, διότι εἶναι ἰδιωτικὸν καὶ ὁ ναύτης λέγει ὅτι τὸ ἔκαμε ἐπὶ Μνήμονος καὶ Μνήμονος τοῦ Ψιμάρη, τὸ ὁποῖον δὲν ἀληθεύει, διότι ὀνομάζει διὰ μάρτυρας τοῦ συμφωνητικοῦ του διαφόρους ἀνθρώπους μὴ ἀναφερομένους εἰς τὸ συμφωνητικόν.

12ον) Προσκληθεὶς ὁ πλοίαρχος νὰ δηλοποιήσῃ πότε ἔλαβε τὰ χρήματα παρὰ τοῦ ναύτου, εἶπε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς ἀγορᾶς, ἤγουν τὴν 25ην Μαΐου, ἐν ᾧ τὸ συμφωνητικὸν ἀναφέρει τὴν 30.

Περὶ τοῦ 2ου ἄρθρου:

Τὸ πλοῖον τοῦτο, ὂν ἐξωτερικὴ ἰδιοκτησία καὶ πλεῦσαν ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἑλληνικῆς σημαίας καὶ ἑπομένως ὑπὸ τοὺς νόμους αὐτῆς, κατεσχέθη χωρὶς τακτικὰ ἔγγραφα. Ὁ νόμος τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1828 κατασταίνει ἄτακτον καὶ ἄτοπον τὸ διαβατήριον τοῦ Λιμενάρχου τοῦ Κατακώλου. Ὅθεν μὴν ἔχον ἔγγραφα τὸ πλοῖον εἶναι ἀξιοδήμευτον.

Περὶ τοῦ 3ου ἄρθρου: Εἶναι οὐδέτερον τὸ φορτίον;

Ὅλον τὸ φορτίον εἶναι χωρὶς δήλωσιν. Τὸ χωρὶς δήλωσιν φορτίον διαιρεῖται: μέρος εἰς τρία φορτωτικά, πλὴν χωρὶς ναυλωτικόν, μέρος χωρὶς φορτωτικά, πλὴν μὲ βάσιν ἰδιωτικοῦ συντροφικοῦ συμφωνητικοῦ τῆς 3ης Αὐγούστου 1828 ἔ. π., μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου καὶ Τσούκαλη ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, καὶ τοῦ Ἀναγνώστου Ἀνδριόλου ἐκ τοῦ ἄλλου, ὅστις ἀγνοεῖται εἰς ποίαν κυβέρνησιν ὑπάγεται.

Εἰς τὸ φορτίον τοῦτο τὸ ὑπὸ τὸ ἰδιωτικὸν συμφωνητικὸν φαίνεται σύντροφος τοῦ φορτίου ὁ ρηθεὶς Τσούκαλης ὡς ἔμπορος, εἰς δὲ τὸ διαβατήριον τοῦ Τσούκαλη, ὡς ὑπηκόου Ἰονικοῦ, ἀναφέρεται ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Τσούκαλη εἶναι ναύτης καὶ ὅτι ὑπάγει εἰς Κιτριαῖς ὡς διαβάτης, διὰ νὰ εὑρῇ ἔργον εἰς κανὲν πλοῖον(1) τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἄδειαν.

Διὰ τοῦ συντροφικοῦ συμφωνητικοῦ φαίνεται κύριος φορτωτὴς κάποιος Ἀναγνώστης Ἀνδριόλος. Ὁ Σιδέρης, ἐρωτηθεὶς ἂν τὸν γνωρίζῃ, ἀπεκρίθη «δὲν τὸν γνωρίζω». Ἀπὸ τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τοῦ μάρτυρος Σπύρου Ταμπακᾶ διαβάτου ἐξάγεται ὅτι ὁ φορτωτὴς Ἀνδριόλος ἦτον εἰς ἓν μαγαζίον σύντροφος τοῦ Σαλωνίτου Ἀναγνώστου Νίτα, ὅστις ὑπέπεσε τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς διαρπαγὴν Ζακυνθίων, ὡς προμηθευτὴς τῶν Τούρκων. Ἀπὸ δὲ τὴν ἐξέτασιν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ὁ Τσούκαλης, ἂν καὶ εἶχεν ἀρνηθῆ ὅτι ἐξεύρει αὐτὴν τὴν συντροφίαν μὲ τὸν διαρπαγέντα Σαλωνίτην, εἰς τὴν συμπαραβολήν του ὅμως μετὰ τοῦ μάρτυρος Σπύρου Ταμπακᾶ, ἀφοῦ διαφοροτρόπως ἀπέφυγε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, τελευταῖον εἶπε: «τώρα ὅταν μ' ἔβαλεν εἰς δουλειὰν διὰ νὰ τηρῶ τὸ συμφέρον του, δὲν τὸν εἶδα εἰς μαγαζί».

Ἐκ τούτων ὅλων τῶν περιστάσεων, δι' ὧν φαίνονται 1ον) ἀτελῆ τὰ ἔγγραφα τοῦ φορτίου, 2ον) βαρέως ὕποπτος ἡ ἰδιοκτησία,

Ἐξάγεται:

Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται οὐδετέρα ἡ ἰδιοκτησία τοῦ φορτίου τοῦ ὑπὸ τὸ ἰδιωτικὸν συμφωνητικόν, ὁμοίως δὲν ἀποδεικνύεται οὐδετέρα ἰδιοκτησία τὸ φορτίον τὸ ὑπὸ τὰ φορτωτικὰ εἴτε διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς δηλώσεως εἴτε διὰ τὰς ἀντιφάσεις τοῦ Τσούκαλη καὶ τοῦ πλοιάρχου περὶ τοῦ ναύλου εἴτε διὰ τὸν ἐψευσμένον χαρακτῆρα τοῦ Τσούκαλη, ὅστις ἀπὸ πωλητὴς τοῦ πλοίου, ναύτης καὶ διαβάτης, φαίνετ' ἐξ ἐναντίας κύριος τοῦ πλοίου, ἔμπορος, ἐπὶ τοῦ φορτίου (sopracarico), ὁμολογῶν μάλιστα τὰ δύο τελευταῖα εἰς τὴν ὁμολογίαν του.

Περὶ δὲ τῆς παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἐξάγεται ὅτι τὸν παρεβίασε δίς.

Ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπὸ τῆς 12/24 Μαΐου ὁ Ἄγγλος Ναύαρχος κ. Ἐδουάρδος Κόδριγκτον διεκήρυξε τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ Ταινάρου μέχρι τῶν Στροφάδων. Ὅτι ἀπὸ τῆς 31 Μαΐου ὁ ἀποκλειστὴς Ἕλλην ἀπηγόρευσε τὴν

---

1. Εἶναι τῷ ὄντι ὀλίγον παράδοξος ἡ ἰδέα νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ εἰς Κιτριαῖς πλοῖον διὰ νὰ λάβῃ ἐπ' αὐτοῦ ἔργον.

εἴσοδον εἰς Κατάκωλον. Ὅτι ἀπὸ τῆς 19ης Ἰουνίου ἔ. π. ὁ Ναύαρχος Ρῶσος διεκήρυξε τὸν ἀποκλεισμὸν ἀπὸ Ταινάρου μέχρι τῆς Ναυπάκτου.

Ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπῆγεν εἰς Κατάκωλον τὴν 13ην Αὐγούστου 1828 καὶ ὁμολογεῖ περὶ πλέον ὅτι τοῦ ἦτο γνωστὸς ὁ ἀποκλεισμός. Ἰδοὺ λοιπὸν πρώτη παραβίασις τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς εἰσήρχετο ἐντὸς τοῦ Βενέτικου καὶ τῆς στερεᾶς τῆς Κορώνης, ἀπεχούσης ἓν μίλιον, κ' ἑπομένως παρεβίασε δευτέραν φορὰν τὸν ἀποκλεισμόν.

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει·

1ον) Τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον δημεύονται, ὁμοῦ καὶ ἡ ἀποσκευή του.

2ον) Ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλει κοινωθῆ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν διὰ τὰ εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀφορῶντα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἑβδόμην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 12

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ παρὰ τοῦ Θεοδώρου Πεταλᾶ, πλοιάρχου τοῦ ἰονικοῦ βρικίου ὀνόματι «Ἅ γ ι ο ς Ἰ ω ά ν ν η ς Θ ε ο λ ό γ ο ς», ἐπιβληθέντος μεσεγγύου ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ἕ κ τ ω ρ» καὶ διοικουμένης παρὰ τοῦ Γεωργίου Μαχούτα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν ἀγωγὴν τοῦ Θεοδώρου Πεταλᾶ ἐναντίον διαφόρων ἀνδρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμπεριέχεται καί τις Κωνσταντῖνος Μανιάτης Κατσικογιάννης,

διὰ τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖ νὰ ἀποζημιωθῇ δι' ὅσας ζημίας ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν κατὰ τοῦ πλοίου του πειρατείαν, γενομένην περὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1827 εἰς τὴν Λῆλον,

Θεωρήσασα ὅτι ὁ αὐτὸς Θεόδωρος Πεταλᾶς δι' ἀναφορᾶς του τὴν 27ην Αὐγούστου 1828 ἐζήτησε τὸ μεσέγγυον τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ὁ Ἕκτωρ», διοικουμένης παρὰ τοῦ Γεωργίου Μαχούτα καὶ ἀνηκούσης εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Μανιάτην Κατσικογιάννην, ἕνα τῶν ἐναγομένων,

Θεωρήσασα ὅτι τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὸ Δικαστήριον ἐπροσκάλεσεν ἐγγράφως τὸν Προσωρινὸν Διοικητὴν Αἰγίνης νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἕκτωρ» μεσέγγυον,

Θεωρήσασα ὅτι τὴν 29ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Γεώργιος Μαχούτας, λεγόμενος ἐπίτροπος τοῦ Γεωργίου Κουτσοδόντη, ἐπαρουσίασε διαμαρτύρησιν κατὰ τοῦ Πεταλᾶ, διαβεβαιῶν ὅτι ἡ γολέτα ἀνήκει εἴς τινα ἄλλον Γεώργιον Κουτσοδόντην,

Θεωρήσασα ὅτι τὴν 31ην ὁ Πεταλᾶς, διαφυλάττων τὸ δίκαιον τοῦ νὰ ἀποδείξῃ ἐν καιρῷ ὅτι ἡ γολέτα εἶναι κτῆμα τοῦ ἐναγομένου Κατσικογιάννη καί, ὡς αὐτὸς λέγει, εἰς τὸ φαινόμενον μόνον τοῦ Κουτσοδόντη, διέλυσε τὸ μεσέγγυον πρὸς ὥραν,

Θεωρήσασα ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ Δικαστήριον ἔγραψεν εἰς τὸν Προσωρινὸν Διοικητὴν Αἰγίνης νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὴν λύσιν τοῦ ἐπὶ τῆς γολέτας μεσεγγύου,

Θεωρήσασα ὅτι τὴν 3ην Σεπτεμβρίου ὁ Γεώργιος Μαχούτας ἐπαρουσίασεν ἀναφορὰν μὲ λογαριασμὸν ζημιῶν καὶ τόκων κατὰ τοῦ Πεταλᾶ ἀπαιτῶν τὴν ἀποζημίωσιν αὐτῶν,

Παρατρέχουσα πρὸς ὥραν ἡ Ἐπιτροπὴ τοὺς περὶ ἰδιοκτησίας λόγους, προτεθέντας ἐπομένως παρὰ τοῦ Πεταλᾶ, καὶ συνελθοῦσα ἵνα ἐξετάσῃ τὴν περὶ τῶν ζημιῶν ἀναφορὰν τοῦ μέχρι τοῦδε γνωστοῦ κτήτορος τῆς γολέτας, παρουσιασθεῖσαν διὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ πλοίου του Γεωργίου Μαχούτα,

Θεωρήσασα τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Πεταλᾶ καθ' ὅσον ἀποτείνεται εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Μαχούτα λέγων, ὅτι θέλει ἀποκριθῇ εἰς τὸν νόμιμον κτήτορα καὶ ὅτι ὁ Μαχούτας δὲν ἔχει ἐπιτροπικόν,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἐν ὅσῳ δὲν ἀποδειχθῇ διὰ κρίσεως ὡς ἰδιοκτήμων τοῦ πλοίου ὁ ἐναγόμενος καὶ φαίνεται τοιοῦτος ὁ Κουτσοδόντης διὰ τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ἔχει δίκαιον νὰ ἀπαιτῇ τὴν ζημίαν, ἂν τὴν ὑπέφερεν ἐκ τοῦ γενομένου μεσεγγύου, τεθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς διαλύσεως αὐτοῦ.

2ον) Ὅτι ὁ Μαχούτας, ὡς διευθυντὴς τοῦ πλοίου, ἠμποροῦσε κατὰ νόμιμον προνόμιον ἐπιτρόπου νὰ παρασταίνῃ νομίμως τὸν κτήτορα.

3ον) Ὅτι τούτου δοθέντος λείπεται νὰ ἐξετασθῇ τὸ πρᾶγμα, δηλ. ὅτι ὅταν πρόκειται λόγος περὶ ζημιῶν καὶ τόκου πρέπει νὰ προεξετασθῶσι δύο τινά:

α) Ἐὰν χρεωστῶνται αὐτά, καὶ β) Εἰς τί συνίστανται.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐμφαίνει ζήτημα δικαιωματικόν· τὸ δὲ δεύτερον παρίστησι ζήτημα ἔργου ἢ πραγματικόν. Διότι ἀφορᾷ τὴν ποσότητα, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ περιορισθῶσιν αἱ ζημίαι καὶ οἱ τόκοι.

4ον) Ὅτι τὸ μεσέγγυον διήρκεσεν ἀπὸ τὴν 28ην Ἰουλίου ἕως τὴν 31ην τοῦ αὐτοῦ.

5ον) Ὅτι ὁ παρουσιασθεὶς λογαριασμὸς θεμελιοῦται εἰς ὑποθέσεις.

Ὑπόθεσις 1η) Ἕτοιμον τὸ πλοῖον νὰ κινήσῃ εἰς τὸ ταξίδι.

2α) Προσδιωρισμένος ἤδη ὁ ἀριθμὸς τῶν διαβατῶν.

3η) Προσδιωρισμένη τιμή.

4η) Βέβαιος ναῦλος.

5η) Ἔκλειψις τοῦ ναύλου ἢ μᾶλλον στέρησις αὐτοῦ.

6η) Ἄλλος βέβαιος ναῦλος ἐν Σύρᾳ διωρισμένης ποσότητος σίτου καὶ μὲ προσδιωρισμένην τιμήν.

7η) Προσδιωρισμένος ἀριθμὸς διαβατῶν, τοὺς ὁποίους ἔμελλε νὰ πάρῃ ἀπὸ Σύραν, καὶ μὲ προσδιωρισμένην τιμήν.

Ἐπιστηριζόμενος δὲ εἰς ὅλας ταύτας τὰς ὑποθέσεις ἀπαιτεῖ γρόσια 3.300.

6ον) Συμπαραβληθέντων τῶν μερῶν τοῦ λογαριασμοῦ μὲ τὴν ἐρωταπόκρισιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη ὁ Γεώργιος Μαχούτας τὴν 7ην Σεπτεμβρίου, ἐξάγεται ὅτι ὅλον εἶναι ὀνειροπόλησις, διότι:

α) Ὁμολογεῖ ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχεν ζητήσει νὰ ναυλωθῇ, πλὴν ὅτι ἐμελέτα νὰ τὸ κάμῃ, περὶ δὲ διευθύνσεως ἦτο ἀκόμη ἀνέτοιμος.

β) Ὁμολογεῖ ὅτι δὲν εἶχε κανένα ἀριθμὸν διαβατῶν προσδιωρισμένον, ἀλλ' ὅτι ἔμελλε νὰ εὕρῃ αὐτούς, ἀφοῦ ἑτοιμάζετο, διὰ μέσου τοῦ κήρυκος.

γ) Ὁμολογεῖ ὅτι δὲν εἶχε κανὲν συμφωνητικὸν διὰ νὰ φορτώσῃ εἰς Σύραν.

7ον) Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ προσέτι ὅτι, ἀποδειχθέντος ὅτι δὲν ἦτον ἕτοιμος διὰ ταξίδι καὶ ὅτι μάλιστα ἡ εἰς τὸν λιμένα διατριβή του ἤθελε παρεκτανθῇ διὰ νὰ ζητήσῃ ναῦλον, ὅτι δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἐντὸς τῶν δύο ἡμερῶν τῆς μεσεγγυήσεώς του ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ναῦλον, τὸ ὁποῖον ἔκαμον ἄλλοι καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐδύνατο νὰ προτιμηθῇ· ὅτι ὁ ναῦλος τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ κάμῃ εἰς Σύραν ἐξέλιπε διότι ἠργοπόρησε τὰς δύο ἐκείνας ἡμέρας. Ὅλα ταῦτα εἶναι ὑποθέσεις αὐτοδέσποτοι καὶ ἀπαράδεκτοι εἰς Δικαστήριον.

8ον) Ὅτι ἡ μόνη εὔλογος ζήτησις ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἡμερούσιος δαπάνη τοῦ πληρώματός του δι' ὅσας ἡμέρας ἐμποδίσθη ἀπὸ τοῦ νὰ ζητῇ μέσα ἀναχωρήσεως.

9ον) Παρατηρήσασα ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ γενομένου μεσεγγύου, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, ἔφυγον οἱ ἐννέα ἐκ τῶν δώδεκα ναυτῶν τοῦ πληρώματός του.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ τὰ πάντα καλῶς ἐξετάσασα,

Ἀποφασίζει:

1ον) Ἡ ζήτησις τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ὁ περίπου λογαριασμὸς ἀπορρίπτονται.

2ον) Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος Πεταλᾶς ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ διὰ τέσσαρας ἀνθρώπους, τοὐτέστι τρεῖς ναύτας καὶ ἕνα τὸν διευθυντὴν Γ. Μ. γρ. 48.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2093 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 13

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ ληφθέντος ἀραβοσίτου τοῦ Κωνσταντίνου Θεοδωροπούλου ἐξ ἀποθήκης τοῦ Κατακώλου παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου.

Θεωρήσασα τὴν αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Εὐμορφοπούλου, ὅστις ὡς ἐπίτροπος τοῦ Κωνσταντίνου Θεοδωροπούλου ζητεῖ νὰ τοῦ πληρωθῇ τὸ ἀραβοσίτι, τὸ εἰς ἀποθήκην τοῦ Κατακώλου κρατηθὲν καὶ ληφθὲν παρὰ τοῦ Ἀδριανοῦ Α. Σωτηρίου, βεβαιῶν ὅτι ἦτον ἰδιοκτησία τοῦ Θεοδωροπούλου ἀποτεθειμένη εἰς Κατάκωλον καὶ ἀπαιτεῖ τὴν πληρωμὴν ὡς οὐδετέραν ἰδιοκτησίαν εἰς τόπον ἐλεύθερον ἀποβιβασμένην,

Θεωρήσασα τὰ διὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας διευθυνθέντα ἔγγραφα, προσταλέντα εἰς τὴν αὐτὴν Γραμματείαν παρὰ τοῦ Γροπίου εἰς φάκελον,

Θεωρήσασα τὰ πρωτότυπα αὐτῶν παρουσιασθέντα παρὰ τοῦ ρηθέντος Ἰωάννου Εὐμορφοπούλου, ἐπιτρόπου τοῦ Θεοδωροπούλου,

Θεωρήσασα τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ αὐτοῦ ἐπιτρόπου διὰ τῆς ὁποίας ὡμολόγησεν, ὅτι τὰ ἔγγραφα ἔδειχναν τὸν πλοίαρχον κύριον τοῦ φορτίου, πλὴν ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν Θεοδωρόπουλον, εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν «πόσον ἀραβοσίτι ἐξεφόρτωσεν εἰς Κατάκωλον;» ἀπεκρίθη, «κατὰ τὸ διαμαρτυρικόν μου 2.500 βατζέλια, ὡς ἔλεγεν ὁ Πρόξενος Πασχαλῖνος, ἐγὼ ὅμως δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 127.

Ζητήσασα παρὰ τοῦ Γενικοῦ Φροντιστηρίου ὅσα εἶχεν ἀφορῶντα τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἔγγραφα, διὰ τὴν ἀνάγκην αὐτῶν τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρᾶξιν, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀνακεφαλαίωσις τῆς ἀγωγῆς τοῦ Εὐμορφοπούλου καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1828, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ ἀναφορά του τῆς αὐτῆς ἡμέρας, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτει ἐπιστολὴν τοῦ Κωνσταντίνου Δραγῶνα, σταλεῖσαν πρὸς φίλους του εἰς Πελοπόννησον,

Θεωρήσασα τὴν παρουσιασθεῖσαν ἀναφορὰν εἰς τὸ τέλος τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακεφαλαιώσεως τῆς ἀγωγῆς του, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφορᾶς ἐπιμένει νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὸν Ἔκτακτον Ἐπίτροπον τῆς Ἥλιδος ἀντίγραφον τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς Δραγῶνα,

Θεωρήσασα ὅτι παραίτησε τὴν ρηθεῖσαν ἀναφορὰν παρουσιάσας τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀγωγῆς του,

Ἀναγνώσασα καὶ καλῶς ἐξετάσασα τὴν ρηθεῖσαν ἀνακεφαλαίωσιν,

Ἐξάγει ἐν γένει ὅτι οἱ ἐν Ζακύνθῳ ἔμποροι (speculatori) εὗρον μέσα διὰ νὰ ὑπεκφεύγουν τὸν ἀποκλεισμόν,

1ον) Προμηθεύοντες εἰς τὰ πλοῖά των τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ ἀποκαθιστῶντες ἰδιοκτήτας δυστυχεῖς τινας Γαλαξιδιώτας, ἄλλους μὲν κατοικοῦντας εἰς Ζάκυνθον πρὸ ἱκανῶν χρόνων, ἄλλους δὲ εἰς Κάλαμον καὶ μὴν ἔχοντας ἄλλον πόρον, παρὰ τὸ ψωμὶ τῆς Ἰονικῆς Κυβερνήσεως.

2ον) Διότι ἐστοχάσθησαν νὰ ἐπισωρεύωσι τὰς ζωοτροφίας εἰς μέρη μὴ περιεχόμενα κατὰ γράμμα εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ ἀκολούθως τὸ Κατάκωλον καὶ τὸ Πυργὶ ὑπῆρξαν δύο ἀποθῆκσι.

3ον) Ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ Κατάκωλον ἦτον ἤδη ἀποθήκη ἀπὸ τὴν σχεδὸν ἀδιάκοπον σύχνασιν ἐκ Ζακύνθου εἰς Κατάκωλον ὅλων τῶν πλοίων λεγομένων ἑλληνικῶν καὶ τῶν ζακυνθίων ὅσα συνελήφθησαν,

4ον) Διότι ἡ σύχνασις τοιούτων ταξιδίων καὶ ἡ ὑπέρογκος ποσότης τῶν ζωοτροφιῶν βεβαιοῦν ἔτι μᾶλλον τὴν ὑποψίαν ὅτι ἡ ἀποθήκη τοῦ Κατακώλου καὶ τοῦ Πυργὶ ἦτο διὰ παραγγελίας τοῦ Ἰμπραΐμη.

5ον) Διότι ἡ ὑποψία αὕτη ἔγινε βεβαιότης διὰ τοὺς Ναυάρχους τῶν Δυνάμεων, καθότι φθάνει νὰ ἴδωμεν:

α) Τὴν προκήρυξιν τῆς 12/24 Μαΐου τῆς Α. Ε. τοῦ Κόδρικτον, ὅστις βεβαιωθεὶς περὶ τούτου προτείνει τὸν ἀποκλεισμὸν ἀπὸ Τσινάρου μέχρι τῶν Στροφάδων.

β) Τὰς κατ' ἐπανάληψιν διαταγὰς τῆς Α. Ε. τοῦ Ἐΐδη, διακηρυχθείσας ἐντονώτερον τὴν 19ην Ἰουνίου 1828.

6ον) Ὅτι τὸ Κατάκωλον ἦτον ἀποθήκη διὰ τοὺς Τούρκους τὸ ἀποδεικνύει τὸ πρᾶγμα, διότι, ἀφοῦ ὁ Ἀντιναύαρχος Σαχτούρης ἔλαβε συνέντευξιν μετὰ τοῦ Πάρκερ, τοῦ δικρότου «Οὐάρσπιτ», καὶ μετὰ τῶν ἄλλων θαλασσίων ἀρχῶν, ἔπεμψεν εἰς Κατάκωλον τὴν ἑλληνικὴν γολέταν «Ἀσπασίαν» διὰ νὰ συλλάβῃ ὅλα τὰ σιτάρια εὑρισκόμενα εἰς πλοῖα ἢ εἰς ἀποθήκας εἰς τὴν ξηράν, καὶ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὰ σηκώσῃ ὅλα, ἐπειδὴ ἐπελθόντες οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὰ ἐπίλοιπα.

Ἐξάγει ἰδιαιτέρως

1ον) Ὅτι ἐν ᾧ ὁ πλοίαρχος Διονύσιος Τσίπηρας διευθύνετο διὰ τὴν Ἀνατολὴν (Levante), ὡς λέγει ὁ Εὐμορφόπουλος ὁμολογῶν ἐν ταὐτῷ ὅτι δὲν ἦτο διὰ Κατάκωλον, ὑπῆγεν εἰς τὸ Κατάκωλον τὴν διὰ τοὺς Τούρκους ἀποθήκην, παρεκβὰς ἀπὸ τὸν πλοῦν του.

2ον) Ὅτι ἀπεβίβασε μέρος τοῦ φορτίου του ἀποτιθέμενος αὐτὸ εἰς ἀποθήκην.

3ον) Ὅτι δὲν εἶναι διακεκριμένη ἡ ἀποβιβασθεῖσα καὶ ἀποτεθεῖσα ποσότης.

4ον) Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἂν τὸ ληφθὲν παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ ἀραβοσίτι εἶναι τὸ ἀποβιβασθὲν ἢ ἂν τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐλήφθη ἔπειτα ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

5ον) Ὅτι τὰ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου ἔγγραφα εἶναι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Εὐμορφοπούλου πλαστὰ (simules).

Παρατηρεῖ ἑπομένως:

Ὅτι, καὶ ἂν ἡ ταυτότης τοῦ ληφθέντος σίτου ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸ φορτίον τοῦ Διονυσίου Τσίπηρα, ἡ αἴτησις τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ἀπαράδεκτος: 1ον) Διότι τὸ Δικαστήριον γνωρίζει ἐξ ὅλων τῶν περιστάσεων ὅτι, ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχε παραβιάσει κατὰ γράμμα τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν φρουρίων, διὰ τῆς παρεκβάσεώς του ὅμως ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πλοῦν, διὰ τῆς ἀποθέσεως τοῦ σίτου εἰς τόπον κοινωνοῦντα μὲ τὸν ἐχθρὸν καὶ γενόμενον ἀποθήκη διὰ τοὺς Τούρκους, εὐκόλυνε τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς αὐτοὺς πολιορκισμένους Τούρκους. 2ον) Διότι ἐκτὸς πάσης προηγηθείσης συγγενομένης ἢ συνεπομένης περιστάσεως, ἡ πλαστουργία τῶν ἐγγράφων τοῦ φορτίου ἀρκεῖ νομίμως εἰς καιρὸν πολέμου διὰ νὰ θεωρηθῇ τὸ φορτίον ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία.

Ἐντεῦθεν ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Εὐμορφοπούλου, ἐπιτρόπου τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Θεοδωροπούλου, κρίνουσα ὅτι δὲν ἔχει δίκαιον νὰ ζητῇ ἀποζημίωσιν διὰ παντὸς καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1864 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 14

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῶν ταλλήρων, ἐνδυμάτων καὶ ἀσημικῶν τῶν Ἰ. Λεονταρίου, Λάμπρου Κώνστα καὶ Ἀναστασίου Παναγιώτου, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὁ Μοίραρχος Α. Πασσάνος παρὰ τοῦ Ἰ. Λεονταρίου καὶ Λάμπρου Κώνστα, κατασχὼν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἰονίου μαρτήγου «Π α ν α γ ί α Τ ρ ά π ε ζ α» τοῦ Εὐσταθίου Προσάλεμ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Α. Πασσάνου τῆς 26ης Αὐγούστου 1828, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι ἐπεσκέφθη μεταξὺ Βενέτικου καὶ Μοθωκορώνων τὸν ἰονικὸν μαρτῆγον «Π α ν α γ ί α Τ ρ ά π ε ζ α», διοικούμενον παρὰ τοῦ πλοιάρχου Εὐσταθίου Προσάλεμ, ἐρχόμενον ἀπὸ Κορφοὺς καὶ διευθυνόμενον εἰς Σύραν, προσθέτων ὅτι εὗρεν ἐν αὐτῷ δύο ἀνθρώπους πρῶτον χωρὶς διαβατηρίων, δεύτερον ὑπηκόους Τούρκους, ἔχοντας μεθ' ἑαυτῶν χρήματα καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὡς παρακαταθήκην ἀναφερόμενος πρὸς τὸ Δικαστήριον διὰ νὰ κριθοῦν,

Θεωρήσασα δὲ καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν εἰρημένων Ἰ. Λεονταρίου καὶ Λάμπρου Κώνστα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγουσιν, ὅτι ἀναχωρήσαντες ἀπὸ Παραμυθίαν καὶ φθάσαντες εἰς τοὺς Κορφοὺς ἐνεβιβάσθησαν εἰς ἓν πλοῖον ἰονικὸν τοῦ εἰρημένου Εὐσταθίου Προσάλεμ διὰ νὰ περάσουν εἰς Σύραν, καὶ ὡς εὑρεθέντες εἰς τὸ καθαρτήριον τῶν Κορφῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι διαβατήριον, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Εὐστάθιος Προσάλεμ ἐπέρασε μόνον τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν πατέντα τοῦ μαρτήγου. Ἐκεῖθεν δὲ ἀναχωρήσαντες ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὸν πλοῦν παρὰ τοῦ Μοιράρχου Α. Πασσάνου, ὅστις τοὺς ἐπῆρε τὰ διαληφθέντα χρήματα τάλληρα 590 ρεγγίνας κσὶ φορέματα καὶ ἀσημικά. Ἀπολογοῦνται δὲ λέγοντες ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ποτὲ δὲν ἐθεώρησε τοὺς εἰς τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῦ ἐχθροῦ κατεχομένους ἑλληνικοὺς τόπους κατοικοῦντας Ἕλληνας ὡς ὑπηκόους τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ. Ὅθεν ἐξαιτοῦνται νὰ τύχωσι καὶ αὐτοὶ τῶν ὁμοίων μὲ ἄλλους πολλούς, οἱ ὁποῖοι ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν ἀπέλαβον τὰ ἑαυτῶν,

Θεωρήσασα δὲ καὶ τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ Ἰ. Λεονταρίου, ἐν ᾗ λέγει ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Παραμυθίαν μὲ σκοπὸν νὰ μετοικισθῇ εἰς τὰ ἐλεύθερα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅτι τὰ ἐνδύματα καὶ ἀσημικὰ εἶναι ἑνὸς Κωνσταντίνου Παναγιώτου, ὅστις παρέδωκεν αὐτοῖς αὐτὰ νὰ τὰ ἐγχειρήσουν εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἀναστάσιον Παναγιώτη, κάτοικον ἐν Ναυπλίῳ, ἐκ δὲ τῶν ταλλήρων τὰ μὲν τριακόσια ἀνήκουν εἰς αὐτόν, τὰ δὲ διακόσια καὶ ἐνενήκοντα εἰς τὸν Λάμπρον Κώνσταν,

Θεωρήσασα δὲ καὶ τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ Λάμπρου Κώνστα, ὅστις ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτον καὶ συνώδευε τὸν Ἰ. Λεονταρίου, διὰ νὰ συνάψῃ μετ' αὐτοῦ συντροφίαν ἐμπορικήν, καὶ ὅτι κρυφίως ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν,

Θεωρήσασα καὶ τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ Ἀναστασίου Παναγιώτου, ἐλθόντος ἀπὸ Ναύπλιον ἀφοῦ εἰδοποιήθη παρὰ τοῦ Ἰ. Λεονταρίου, ὅτι τὰ ἐνδύματα καὶ ἀσημικὰ τῷ ἐστέλλοντο παρὰ δύο ἀδελφῶν αὐτοῦ διὰ νὰ πωλήσῃ,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηροῦσα

1ον) Ὅτι ἡ ἀναχώρησις ἀπὸ τόπους εἰσέτι παρὰ τοῦ ἐχθροῦ κατεχομένους ἄνευ διαβατηρίων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐνοχοποίησις κατ' αὐτῶν, διὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸ νὰ συγχωρῇ αὐτήν, τὴν ὁποίαν καὶ κρυφίως μάλιστα καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς ἐκτελοῦσιν.

2ον) Ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, συμφώνως μὲ τὸ κοινὸν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ αἴσθημα, ἐξ ἀρχῆς ἐνεκολπώθη τοὺς διαφεύγοντας ἐκεῖθεν ὡς τέκνα ἴδια καὶ δὲν ἐπαύσατο ἀπαιτοῦσα τὴν ὁλομέλειαν τοῦ ἔθνους, ὑπὲρ τῆς ὁποίας τοσούτους καὶ τηλικούτους διηγωνίσατο ἀγῶνας καὶ ὑπέμεινε κινδύνους,

Ἀποφασίζει ἑπομένως

Ὅτι τὰ ἐνδύματα, ἀσημικὰ καὶ τάλληρα ρεγγίνας πεντακόσια ἐνενήκοντα νὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τοὺς κυρίους Ἰ. Λεονταρίου, Λ. Κώνστα καὶ Ἀναστ. Παναγιώτου ὡς ἰδιοκτησία αὐτῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2093 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 15

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 678 διάταγμα τῆς 6ης Μαρτίου 1828, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Α. Ε. διακηρύττει ὅτι ἡ Πρέβεζα ὑποβάλλεται εἰς ἀποκλεισμόν,

Θεωρήσασα τὸ 3ον ἄρθρον δι' οὗ ἡ Α. Ε. παραχωρεῖ τὴν ἰσχὺν τῆς προκηρύξεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγον μὲ τὰς ἑφεξῆς λέξεις «Προκηρύττων τὸν ἀποκλεισμὸν θέλει φροντίσει ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν κατάσχεσιν παντὸς οὐδετέρου πλοίου ἢ πλοιαρίου κατὰ τὰς πρώτας δύο ἑβδομάδας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προκηρύξεως. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο τὰ οὐδέτερα πλοῖα ἢ πλοιάρια, τὰ ὁποῖα ἤθελον εὑρεθῇ

διευθυνόμενα μὲ φορτίον εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, θέλουν τὰ γυρίζει ἀπὸ τὴν διεύθυνσίν των καὶ θέλουν τ' ἀφίνει νὰ ἐπιστρέφουν ἐλεύθερα».

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Πασσάνου, τῆς 10/22 Σεπτεμβρίου, μὲ τὴν ὁποίαν γνωστοποιεῖ τὴν κράτησιν τοῦ ἰον. βρικίου «Κ ό μ η ς Κ α π ο δ ί σ τ ρ ι α ς», ἐξελθόντος ἀπὸ Πρέβεζαν τὴν 11/23 Σεπτεμβρίου,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Μονόπολη, λέγοντος ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στολίσκος ἔφθασεν εἰς Πρέβεζαν τὴν 6ην Σεπτεμβρίου 1828. ἔ.π.,

Θεωρήσασα τὸ πρὸς τὸν Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας ἔγγραφον τοῦ Δικαστηρίου τούτου τῆς 19ης Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ τοῦ ζητεῖται ἡ προκήρυξις, ἥτις ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῇ παρὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Τσούρτς,

Θεωρήσασα τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς εἰδοποιεῖ τὸ Δικαστήριον ν' ἀποτανθῇ πρὸς τὸν αὐτὸν Ἀρχιστράτηγον,

Θεωρήσασα τὸ ἔγγραφον τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας γνωστοποιεῖ εἰς τὸ Δικαστήριον ὅτι ὁ Ἀρχιστράτηγος Τσούρτς ἐκήρυξε τὸν ἀποκλεισμὸν τὴν 15/27 Σεπτεμβρίου 1828,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἂν καὶ ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν πλοίαρχον Γ. Μονόπολην, εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ φορτίου (sopracarico) Ζαφείριον Μάτσαν καὶ εἰς τὸν ἔμπορον Γεώργιον Δαμασκηνὸν τὸ διάταγμα τῆς 6ης Μαρτίου 1828, τὸ διατάττον τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Πρεβέζης, καθότι οἱ μὲν δύο κατοικοῦν ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ὁ δὲ πλοίαρχος ἕως ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ἀπὸ Μῆλον διὰ Κορφούς, ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα,

2ον) Ἂν καὶ ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν Δαμασκηνὸν (πρωταίτιον τῆς εἰς τὴν Πρέβεζαν εἰσόδου των διὰ τῆς παρεκτροπῆς τοῦ διάπλου) ἡ ἐν Πόρῳ προπαρασκευὴ τοῦ διὰ Πρέβεζαν στολίσκου, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν αὐτὸς εὑρίσκετο εἰς Πόρον,

3ον) Ἂν καὶ πρὸ ἱκανῶν ἡμερῶν ὑπῆρχε πραγματικῶς ὁ ἀποκλεισμός,

4ον) Ἂν καὶ ἐφόρτωσαν εἰς Πρέβεζαν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν ἀποκλείοντα στολίσκον, διότι ὡμολογήθη ὅτι εἶχαν φορτώσει πρὸ δύο ἡμερῶν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των,

Μ' ὅλα ταῦτα παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι διαταχθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 678 τῆς 6ης Μαρτίου διατάγματος νὰ γενῇ διακήρυξις ἀποκλεισμοῦ,

2ον) Ἡ διακήρυξις αὕτη δὲν ὑπῆρχε τὴν 10/22 Σεπτεμβρίου, ἂν καὶ πρὸ ἡμερῶν ἦτον ὁ ἀποκλεισμὸς πραγματικός.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ βλέπει ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τὸν πλοίαρχον ὡς παραβιαστὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀπολύει ὁμοῦ μὲ τὸ πλοῖόν του καὶ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δευτέραν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1957 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 16

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῶν δύο πλοίων τοῦ Μιχαὴλ Χαρτουλάρη καὶ Γ. Καραβέλα παρὰ τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη κατασχεθέντων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν πρόσκλησιν τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου πρὸς τοὺς κ. Β. Καποδίστριαν, Α. Μαυροκορδᾶτον καὶ Ἐμ. Τουμπάζη ὑπ' ἀριθ. 3016 ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουνίου 1828, ἵνα συνελθόντες εἰς Ἐπιτροπὴν κάμωσι τὰς ἀνηκούσας ἐξετάσεις περὶ διαφόρων πλοίων κατασχεθέντων ἀπὸ τὴν γολέταν «Χ ε λ ι δ ὼ ν» καὶ τὰς κανονιοφόρους διὰ τὴν ἀταξίαν τῶν ἐγγράφων των κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη ἀπὸ 1ης Ἰουνίου πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν, ἐν ᾗ ἐγκλείει ἀντίγραφον τῆς διαταγῆς τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη ἀπὸ 15ης Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου Α. Μιαούλη πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν ἀπὸ 6ης Ἰουνίου 1828, ἐν ᾗ ἐμπεριεκλείει τὴν πρὸς αὐτὸν ἀναφορὰν τοῦ Μ. Βούτη, πλοιάρχου τῆς γολέτας «Χ ε λ ι δ ὼ ν ο ς», τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ἧς ἀναφέρει τὴν κατάσχεσιν τῶν πλοίων τοῦ Χαρτουλάρη, Καραβέλα καὶ ἄλλων δύο,

Θεωρήσασα καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐρωταποκρίσεων τοῦ Μ. Χαρτουλάρη καὶ Γ.

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 135.

Καραβέλα γενομένων ἐν Πόρῳ τὴν 12 καὶ 13 τοῦ Ἰουνίου ἐπὶ συνεδριάσεως τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν ἀπὸ 17ης Ἰουνίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ διαβατήριον τῆς Τήνου ἀπὸ 29ης Μαΐου 1828 τοῦ Μ. Χαρτουλάρη, δι' οὗ διευθύνετο εἰς Ψαρὰ μὲ φαμελίας, καὶ τὸ τῆς Σάμου τοῦ Γεωργίου Καραβέλα, ἀπὸ 11ης Ἀπριλίου, καὶ τῆς Πάτμου ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 3ης Ἰουλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Μιχαὴλ Χαρτουλάρη πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπήν, δι' ἧς λέγει ὅτι μεταφέροντες φαμελίας εἰς Χίον, συνελήφθησαν παρὰ τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη καὶ ἐστάλησαν εἰς Πόρον,

Θεωρήσασα δὲ καὶ τὰς μαρτυρίας τῶν ἐν Τήνῳ, ἀπὸ 9ης Ἰουνίου 1828, ἐπικυρωμένας καὶ παρὰ τῶν Δημογερόντων τῆς Τήνου, ὅτι ἐξ ἀρχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως μετοικίσας ὁ Χαρτουλάρης εἰς Τῆνον προσεφέρθη τιμίως εἰς ὅλο τὸ διάστημα καὶ ὅτι γνωρίζει αὐτὸν καλὸν πατριώτην,

Θεωρήσασα καὶ τὴν ἀπὸ 5 Ἰουλίου ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Μιχαὴλ Χαρτουλάρη, δι' ἧς ἀθωώνει τὴν πρᾶξίν του μὲ τὴν ἀνάγκην εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο οἱ Χῖοι,

Θεωρήσασα καὶ τοῦ Γεωργίου Καραβέλα τὴν ἀναφορὰν ἀπὸ 4ης Ἰουλίου 1828 πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπήν, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι πλεύσας εἰς Χίον διὰ νὰ πάρῃ ξυλικὴν ἐδικήν του συνελήφθη παρὰ τοῦ πλοιάρχου Μ. Βούτη, καὶ ἐπροστάχθη νὰ ἔλθῃ εἰς Αἴγιναν νὰ λάβῃ τὰ ἔγγραφά του, ἀλλ' αὐτὸς διέτριβε καὶ ἀργοπόρει. Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῷ συνελήφθη πάλιν ἐπανελθὼν εἰς Χίον διὰ νὰ πάρῃ τινὰς ναύτας του, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀφήσει πρότερον ἐκεῖ,

Ἡ Ἐπιτροπὴ βλέπουσα ὅτι ἡ ἁπλοϊκότης αὐτῶν καὶ ἄγνοια, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἡ συγγένεια πρὸς τοὺς μετακομιζομένους συμπατριώτας των, ἐστάθη αἰτία τῆς παρεκτροπῆς τῶν χρεῶν των, ἀπολύει αὐτοὺς καὶ τὰ πλοῖά των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν τετάρτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1970 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

'Αριθ. 17

'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

'Απόφασις τῆς 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπῆς περὶ τῆς εἰσέτι ἀνωνύμου γολέτας τοῦ Γεωργίου Ζαφείρη, Στυλιδιώτου.

'Η 'Επιτροπὴ

'Αναγνοῦσα τὴν ἀπὸ 9ης Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ναυάρχου 'Α. Μιαούλη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι πολλὰ ἀπὸ ὅσα συνέλαβε πλοῖα εἰς τὴν Σκιάθον καὶ Σκόπελον εἶναι εἴτε φανερὰ ἢ οἰκονομικὴ καὶ ἀπεσκεπασμένη ἰδιοκτησία τῶν ἐκεῖ ὁπλαρχηγῶν μετερχομένων τὴν πειρατείαν,

'Αναγνοῦσα δὲ καὶ τὸ διαβατήριον τῶν 28 Φεβρουαρίου ἐκ τοῦ δικρότου «'Ελλάς», τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ναύαρχος 'Α. Μιαούλης εἰς τὸν Γεώργιον Ζαφείρην, ἐξαποστείλας αὐτὸν εἰς Πόρον μὲ τὴν γολέταν του, κενὴν καὶ ἄοπλον,

'Αναγνοῦσα καὶ τὴν ἀπὸ 6ης Μαΐου 1828 τοῦ Γ. Ζαφείρη πρὸς τὴν 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπὴν ἀναφοράν, ἐν ᾗ λέγει ὅτι τὴν γολέταν του, κοιλῶν περίπου ἑξακοσίων, ἀτελείωτον καὶ εἰσέτι ἀνώνυμον, προηγόρασεν αὐτὸς εἰς Σκιάθον, μεσοῦντος Σεπτεμβρίου, ἀπό τινα Γ. Ζαφείρην, Μακρυνησιώτην, εἰς κατάστασιν μιστίκου εὑρισκομένην, μὲ σκοπὸν νὰ μετασχηματίσῃ αὐτὸ εἰς γολέταν. 'Εν τῷ μεταξὺ δὲ λήγοντος τοῦ Φεβρουαρίου, ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτον εἰς τὸ σκαρὶ εἰς τὸν λιμένα τῆς Σκιάθου, ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ Ναύαρχος 'Α. Μιαούλης καὶ συλλαβὼν τὰ εἰς τὸν λιμένα ἐκεῖνον προσωρμισμένα πλοῖα, ἔστειλεν αὐτὰ ὡς ὑποπτευόμενα λῃστρικά. Τότε ἰδὼν ὁ Ναύαρχος Μιαούλης καὶ τὴν γολέταν του, τὸν ἐπρόσταξε νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμῃ καὶ νὰ ρίψῃ αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀφίνει διὰ νὰ μὴ τὴν πάρουν οἱ κλέπται, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ τὴν μεταχειρισθοῦν εἰς πειρατείαν,

Θεωρήσασα δὲ καὶ τὸ πωλητήριον τοῦ Γ. Ζαφείρη, Μακρυνησιώτου, ἀπὸ 15ης Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα δὲ καὶ τὰς δύο ἀναφορὰς τοῦ Ζαχαρίου 'Ιωάννη, ἀπὸ 18ης 'Ιουλίου καὶ 26ης Αὐγούστου 1828, ἐπιτρόπου τοῦ Γ. Ζαφείρη, Στυλιδιώτου,

Θεωρήσασα τὴν πιστοποίησιν τοῦ 'Αδὰμ Δούκα ἀπὸ 24ης Μαΐου ἐν Αἰγίνῃ,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 9ης Μαρτίου 1828 παρὰ τῷ Μνήμονι τῆς Αἰγίνης δοθεῖσαν μαρτυρίαν τινῶν ἐν Αἰγίνῃ παροικούντων Στυλιδιωτῶν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 29ης Μαΐου 1828 εἰς τὸ Μνημεῖον τῆς Αἰγίνης δοθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Γιάννη Γεωργίου, 'Αγγελῆ Χατζῆ Λεϊμονῆ, 'Αναγνώστη Ριζόπουλου καὶ Παπᾶ 'Αθανασίου,

Θεωρήσασα καὶ τὰς δύο ἐνώπιον τῆς 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπῆς δοθείσας μαρτυρίας τοῦ Δημητρίου Κωνσταντίνου, Στυλιδιώτου, καὶ 'Αγγελῆ Χ'' Λεϊμονῆ, τὴν 24ην 'Ιουλίου 1828,

'Εκ τῶν ὁποίων μαρτυριῶν ἐξάγεται, ὅτι ὁ Γ. Ζαφείρης, Στυλιδιώτης, ἠγόρασε τὸ πλοῖον ἀπό τινα Γ. Ζαφείρην, Μακρυνησιώτην, καὶ ὅτι γνωρίζεται παρ' αὐτῶν ὡς τίμιος ἀνὴρ καὶ μηδέποτε κατηγορηθεὶς ὡς ἔνοχος πειρατικῆς πράξεως, καὶ ὅτι ἐκ

τῆς ἀνωμαλίας τοῦ καιροῦ δὲν ἐπεκυρώθη τὸ πωλητήριον γράμμα ἀπὸ τὴν Δημογεροντίαν τῆς νήσου, ἐπειδὴ δὲν ἄφιναν κανένα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον. Μὴν ἐπιστηριχθεῖσα ὅμως ποσῶς ἡ Ἐπιτροπὴ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς δηλοποιήσεις ἢ μαρτυρίας τῶν διαφόρων μαρτύρων, καθότι τὰ τοιαῦτα μέσα εἶναι ἀπαράδεκτα εἰς τοὺς νόμους, ἀλλὰ προσηλωθεῖσα εἰς τὰς γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας καὶ θεωρήσασα ὅτι διὰ τῶν μαρτυριῶν τούτων ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως ἡ ἰδιοκτησία τοῦ Γεωργίου Ζαφείρη ἐπὶ τῆς γολέτας του καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἐκατηγορήθη ποτὲ διὰ πειρατείαν,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπολύει τὸ πλοῖον αὐτοῦ μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευήν του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἕκτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2093 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 18

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Μαρίνου Ἰωάννου, γραμματέως τῆς γολέτας «Περσεφόνης», διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ δύο κομμάτια πανὶ τῆς Σίφνου πήχες 100, κτῆμα ἰδικόν του, ὡς λέγει,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι συμπαραβληθείσης τῆς τωρινῆς αἰτήσεως τοῦ ρηθέντος γραμματέως μὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαδικασίας, ἀποδεικνύεται ἡ αἴτησις ἀπαράδεκτος:

1ον) Διότι αὐτὸς εἰς τὴν ὁμολογίαν του ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐμβῆκεν εἰς τὴν γολέταν, ὅταν ἔφθασεν εἰς Σκιάθον, τουτέστιν ἀφ' οὗ τὸ φορτίον εἶχε γενῆ εἰς Σπέτσαις καὶ τὸ ταξίδιον εἶχεν ἤδη ἀρχίσει.

2ον) Διότι ἐρωτηθεὶς εἰς τίν' ἀνήκει τὸ πρᾶγμα εἶπε: «δὲν ἐξεύρω, ὁ

π λ ο ί α ρ χ ο ς δ ὲ ν μ ὲ ε ἶ π ε» καὶ ποτὲ δὲν ἐδηλοποίησεν ὅτι αὐτὸς εἶχε παραμικρὸν πρᾶγμα.

3ον) Διότι ἀποδειχθέντος ὅτι ἡ γολέτα ἐφόρτωσε πραγματείας μὴ περιεχομένας εἰς τὴν δήλωσιν τῶν Σπετσῶν, ἤθελεν ἔχει πολλὰ κακῶς τώρα, σκοποῦντες νὰ τὰς σώσουν, νὰ παρουσιάζωσι τὸν μὲν καὶ τὸν δὲ διὰ νὰ τὰς παρασταίνουν ὡς παραφόρτιον (paccotiglia).

*4ον) Διότι τὸ σήμερον μόνον δηλοποιούμενον παραφορτίον (paccotiglia) δημευθέντος ἤδη πλοίου καὶ φορτίου εἶναι ἁπλῆ διαβεβαίωσις μὴ ἀποδεδειγμένη.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Μαρίνου Ἰωάννου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐνάτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον (βλέπ. ἀρ. 20).

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 19

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 21ης Σεπτεμβρίου 1828 ἀναφορὰν παρουσιασθεῖσαν παρὰ τοῦ Παναγιώτου Ζαννέτου Ποτάρου, ὅστις ἀναφέρει:

1ον) Ὅτι αἱ φορτωθεῖσαι πραγματεῖαι παρὰ τοῦ Νικολάου Φλεμοτόμου εἰς τὸ καταδικασθὲν πλοῖον τοῦ Παναγιώτου Σιδέρη, διευθύνοντο πρὸς τὸν πατέρα του Ζαννέτον Ποτάρον καὶ εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ πατρός του,

2ον) Ὅτι αἱ ἄλλαι πραγματεῖαι αἱ φορτωθεῖσαι εἰς παραλαβὴν τοῦ Μιχαὴλ καὶ ἀδελφῶν Σαβάρα, εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Σαβάρα αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου καὶ εἶν' ἐπίτροπος ὁ ἀναφερόμενος.

Ἑπομένως ζητεῖ νὰ ὑπεξαιρεθῶσι τῆς κρίσεως αἱ πραγματεῖαι αὗται.

Ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ τὴν αἴτησιν ἀπαράδεκτον καὶ κατὰ δίκαιον καὶ κατὰ πρᾶγμα.

Κατὰ δίκαιον:

1ον) Διότι εἰς περίστασιν παραβιάσεως ἀποκλεισμοῦ δὲν παρατηρεῖται ἡ

ποιότης τοῦ φορτίου πρὸς διάκρισιν τῶν θεμιτῶν ἀπὸ τὰς ἀθεμίτους πραγματείας. Εἰς δὲ τὸν ἀποκλεισμὸν εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ πλησίασις τοῦ πλοίου, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ τοῦ φορτίου ὕλη.

2ον) Διότι ὁ πλοίαρχος μεταχειρισθεὶς κατάχρησιν εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τὸν κτήτορα τῶν πραγματειῶν καὶ εἶναι ἄτοπον διὰ τὴν κατάχρησιν τοῦ πλοιάρχου νὰ εἶναι ἀνεύθυνος ὁ κτήτωρ τοῦ φορτίου καὶ ἡ ἰδιοκτησία του διαφυλαγμένη. Καθότι ὁ πλοίαρχος εἶναι ἐπίτροπος τῶν κτητόρων τοῦ φορτίου καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ πλοιάρχου ὑποχρεοῦσα τοὺς ἐπιτροπευομένους, διότι οὗτοι τὸν ἔκλεξαν, τὸν κατασταίνει ἐν ταὐτῷ ὑπόχρεων πρὸς αὐτούς.

3ον) Διότι ἐκρίθη ἡ ὑπόθεσις, παρευρισκομένου τοῦ ὄντος ἐπὶ τοῦ φορτίου (sopracarico) Ἰωάννου Τσούκαλη, Κορωνιοῦ, ὡς ὁ αὐτὸς ὡμολόγησεν ἑαυτὸν διὰ τῆς ὁμολογίας του τῆς 28 Αὐγούστου, ὅπου λέγει: «ἤμουν ἐπιφορτισμένος ἀπὸ τοὺς πραγματευτάς, ὄντος ἀγραμμάτου καὶ κουτοῦ τοῦ πλοιάρχου».

Μόλον δὲ ὅτι ματαία πᾶσα παρατήρησις ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα (in fatto), παρατηρεῖται ὅμως περιπλέον ὅτι ἡ λεγομένη ἰδιοκτησία τοῦ Σαβάρα εἶναι ψευδής:

1ον) Διότι ἀπὸ τὰ φορτωτικὰ τῆς 22ας Αὐγούστου 1828 ν. ἔ. ἐξάγεται ὅτι ὁ Νικόλαος Φλεμοτόμος ἐφόρτωσε διὰ λογαριασμὸν καὶ κίνδυνον ἴδιον ἑαυτοῦ.

2ον) Διότι εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φλεμοτόμου πρὸς τὸν Σαβάραν εὑρεθεῖσαν εἰς τὸ ρηθὲν πλοῖον, ὁ Φλεμοτόμος γράφει τὰ ἑξῆς: «Σήμερα ἐμβαρκάρισα εἰς τὸ μίστικον ἑλληνικὸν «Ἅγιος Διονύσιος», καραβοκύρης Παναγιώτης Σιδέρης, τρεῖς βάλλας βαμβάκι Μάλτας τοῦ λογαριασμοῦ μου».

3ον) Διότι ὁ αὐτὸς ἐπίτροπος τ' ὡμολόγησεν εἰπὼν εἰς τὴν ἐρωταπόκρισίν του τὰ ἑξῆς: «μ' ἔδωκεν αὐτὸ τὸ γράμμα διὰ νὰ παραλάβω τὸ πρᾶγμα, εἴτε διὰ λογαριασμόν του εἴτε διὰ λογαριασμὸν τοῦ Φλεμοτόμου».

Ὅθεν ὁ Σαβάρας κακῶς παρασταίνεται ὡς ἰδιοκτήτης.

Ἡ ἰδιοκτησία τοῦ Ποτάρου ἀναιρεῖται καὶ ἀπ' ἄλλην ἐπιστολὴν τῆς 2ας Αὐγούστου, διότι ἂν καὶ ὁ Φλεμοτόμος λέγει ὅτι τὸν στέλλει τὸ πρᾶγμα κατὰ διαταγήν του καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ ἐνδύσῃ τὴν τιμὴν εἰς μετάξι καὶ πρινοκόκκι, μ' ὅλον τοῦτο ἡ εἰς τὸν Ποτάρον παρὰ τοῦ Φλεμοτόμου πώλησις ἐτελείωνε μετὰ τὴν εἰς Κιτριαῖς παραλαβὴν τοῦ πράγματος. Ὅθεν διὰ τοῦ φορτωτικοῦ δηλοποιεῖ ὁ φορτωτὴς ὅτι ἐφόρτωσε διὰ ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμὸν καὶ κίνδυνον, ὥστε, ἐὰν προσέξῃ τις εἰς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιστολῆς 2 Αὐγούστου καὶ τὴν εἰς τὸ φορτωτικὸν 22 τοῦ αὐτοῦ ν. ἔ., ἀποδεικνύεται σαφῶς ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ὁ Φλεμοτόμος διετήρησε τὸ πρᾶγμα διὰ ἴδιόν του λογαριασμὸν καὶ κίνδυνον. Ὁ Ποτάρος ἑπομένως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰδιοκτήτης ὑπὸ οὐδεμίαν ἀπὸ τὰς δύο ρηθείσας ὄψεις.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Παναγιώτου Ζαννέτου Ποτάρου, ἐπιτρόπου τοῦ πατρός του καὶ τοῦ Μιχαὴλ καὶ ἀδελφῶν Σαβάρα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐνάτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2093 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 20

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ Μιχαὴλ Νέστορος τῆς 25ης Σεπτεμβρίου διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ 1828, διὰ τῆς ὁποίας παρασταίνεται ἐσχάτως ὡς ἀξιωματικὸς Ρῶσος ὁ ἀναφερόμενος, καὶ λέγει:

1ον) Ὅτι ὁ αὐτὸς εἶναι κτήτωρ τῶν ἐργοχείρων (manifattura).

2ον) Ὅτι εἰς τὴν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου γενομένην διαδικασίαν κατὰ τοῦ φορτίου δὲν ἐκαλέσθη, οὐδὲ ἠκούσθη ὁ κτήτωρ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι διὰ τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ δήλωσις δὲν ἀποδεικνύεται κτήτωρ αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ Νέστορας.

2ον) Ὅτι ὁ Νικόλαος Γιάννιζας, ἐγνωσμένος κτήτωρ, ἐκαλέσθη καὶ ἠκούσθη κατὰ τὸ πρέπον.

3ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἰωάννης Μ. Νέστορος ἐδηλοποίησε μὲ ἐπιβεβαίωσιν τῶν ναυτῶν τῆς γολέτας «Περσεφόνης» ὅτι εἶναι ἰδική του ἰδιοκτησία τὰ εἰς τὴν «Περσεφόνη» ἐργόχειρα.

4ον) Ὅτι τὴν σήμερον παρουσιάζεται ὁ πατήρ του Μιχαὴλ Νέστορας, διϊσχυριζόμενος ὅτι εἶναι ἰδική του ἡ αὐτὴ ἰδιοκτησία.

5ον) Ὅτι δὲν ἠδύνατο ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ γνωρίζῃ ὡς προφήτης τὸν ρηθέντα Μιχαὴλ Νέστορα διὰ κτήτορα κ' ἐπομένως νὰ τὸν καλέσῃ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

6ον) Ὅτι ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ προκύπτουσα ἀντίφασις ἐκ τῆς δηλώσεως

παρασταινούσης κτήτορα τὸν Νικόλαον Γιάννιζαν, ἐκ τῶν λόγων τοῦ πλοιάρχου παρασταίνοντος κτήτορα ἑαυτὸν καὶ ἐκ τῶν λόγων τοῦ πατρός, ὅστις ἀντ' ἐκείνου παρουσιάζεται σήμερον ὡς κτήτωρ. Εἰς τὴν αἴτησιν αὐτὴν ἀντίκεινται αἱ ἑξῆς παρατηρήσεις:

1ον) "Οτι εἰς περίστασιν παραβιάσεως ἀποκλεισμοῦ, δὲν παρατηρεῖται ἡ ποιότης τοῦ φορτίου πρὸς διάκρισιν τῶν θεμιτῶν ἀπὸ τὰς ἀθεμίτους πραγματείας. Εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν εἶναι ἀπηγορευμένον ἡ πλησίασις τοῦ πλοίου, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τοῦ φορτίου ἡ ὕλη.

2ον) "Οτι ὁ πλοίαρχος μεταχειρισθεὶς κατάχρησιν εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τὸν κτήτορα τῶν πραγματειῶν καὶ εἶναι ἄτοπον διὰ τὴν κατάχρησιν τοῦ πλοιάρχου νὰ εἶναι ἀνεύθυνος ὁ κτήτωρ τοῦ φορτίου καὶ ἡ ἰδιοκτησία του διαφυλαγμένη. Καθότι ὁ πλοίαρχος εἶναι ἐπίτροπος τῶν κτητόρων τοῦ φορτίου, καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ πλοιάρχου ὑποχρεοῦσα τοὺς ἐπιτροπευομένους, διότι οὗτοι τὸν ἔκλεξαν, τὸν κατασταίνει ἐν ταὐτῷ ὑπόχρεων πρὸς αὐτούς.

Τῷ ὄντι ποτὲ δὲν ἤθελε συμβῇ ἡ δήμευσις πλοίου τινος ἢ φορτίου, ἐὰν ἡ ἀξιοκατάκριτος πρᾶξις τοῦ πλοιάρχου ἐξαιροῦσε τοὺς ἐπιτροπευομένους ἀπὸ τὴν γενομένην κατάχρησιν εἴτε διὰ πολιτικὴν λαθρεμπορίαν εἴτε διὰ πολεμικὴν εἴτε διὰ παραβίασιν ἀποκλεισμοῦ εἴτε δι' ὁποισνδήποτε ἄλλην αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ πρᾶξις τοῦ πλοιάρχου ἐκθέτει εἰς δήμευσιν τὸ πλοῖον ἢ τὸ φορτίον ἢ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον ὁμοῦ.

Τελευταῖον ὅλαι αἱ κατὰ δίκαιον καὶ κατὰ πρᾶγμα παρατηρήσεις πλεονάζουν κ' ἐμπορεῖ νὰ πληροφορηθῇ ὁ Μιχαὴλ Νέστορας ὅτι ἔχει ἄδικον κατὰ πάντα, διότι ἡ ἀρχὴ ὅτι τὸ φορτίον ὁμοῦ μὲ τὸ πλοῖον εἶναι ἀξιοδήμευτα εἰς παραβίασιν ἀποκλεισμοῦ, ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη διὰ τὸν Νικόλαον Γιάννιζαν, ὅστις καὶ ἦτο φορτωτής.

Ἡ αἴτησις λοιπὸν τοῦ Μιχαὴλ Νέστορος ἀπορρίπτεται, διαφυλαττομένων τῶν δικαίων του κατὰ τοῦ υἱοῦ του, ἐὰν ἔπραξεν αὐτοθελήτως κ' ἐξέθεσε τὴν δημευθεῖσαν ἰδιοκτησίαν του, ἂν ὑπάρχῃ τῷ ὄντι, ἐξ αἰτίας τῆς πράξεώς του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, (βλέπ. ἀρ. 204 τῶν ἐξερχομένων ἐπικυρωθέντα κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 1287 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας).

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 21

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 7ης Φεβρουαρίου 1828 ὁμολογίαν τοῦ Γεωργίου Δημητρίου Φάρσα, Πωριώτου, πλοιάρχου ἑνὸς τριχαντηρίου συλληφθέντος εἰς τὸν Πειραιᾶ παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ τῆς Ἀττικῆς Δημητρίου Ματθαίου, διὰ τῆς ὁποίας ὁμολογίας του λέγει ὅτι παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμὸν παρακινημένος ἀπὸ τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πλοιάρχου τῆς ἀποκλειούσης γολέτας «Περσεφόνης»,

Θεωρήσασα τὰς πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰς τοῦ αὐτοῦ Γεωργίου Δημητρίου Φάρσα τῆς 23ης Φεβρουαρίου, τῆς 2ας, τῆς 4ης, τῆς 8ης καὶ τῆς 11ης Μαρτίου 1828, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιμένει λέγων ὅτι ὑπῆγεν εἰς Πειραιᾶ παρακινηθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀποκλειστοῦ πλοιάρχου, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ περιγράφει καὶ ζητεῖ ἔλεος,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὰς εἰς ἀπάντησιν ἀναφορὰς τοῦ ἀποκλειστοῦ Δημητρίου Ματθαίου, τῆς 2 καὶ τῆς 4 Μαρτίου καὶ τῆς 18 καὶ 24 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας τοῦ Ἀντωνίου Πίσκου, Θηβαίου, τῆς 2ας Ἀπριλίου 1828, τοῦ Πανούτση Λάμπρου, Θηβαίου, τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἰωάννη Μπουγιουκλῆ, Πωριώτου, τῆς 9ης Ἀπριλίου 1828.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην κατηγορίαν τοῦ παραβιαστοῦ τοῦ ἀποκλεισμοῦ Γεωργίου Δ. Φάρσα, φαίνεται ἀβέβαιον, ἐὰν ἡ λεγομένη συμφωνία περὶ τῆς ἐλευθέρας εἰς Πειραιᾶ εἰσόδου ἔγινε μὲ τὸν πλοίαρχον ἢ μὲ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις κατ' ὄνομα δὲν προσδιορίζεται.

2ον) Ὅτι μετὰ τὴν πρώτην κρίσιν τῆς 17ης Φεβρουαρίου 1828 ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν τοῦ κατηγόρου ὄχι μόνον ὁ πλοίαρχος ἀπολύεται τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ἀγνοεῖται προσέτι τίς ἦτο ὁ παχὺς ἐκεῖνος, χαμηλός, ξανθὸς καὶ ὑδραϊκὰ ἐνδυμένος, περὶ τοῦ ὁποίου οἱ δύο μάρτυρες τοῦ κατηγόρου, Ἀντώνιος Πίσκου καὶ Πανοῦτσος Λάμπρου, Θηβαῖοι, λαλοῦσιν εἰς τὰς ὁμολογίας των.

3ον) Ὅτι εἰς τὰς ρηθείσας δύο ὁμολογίας: 1ον Διαλαμβάνεται ἀβέβαιον πρόσωπον, 2ον Ἀντιφάσκουν, διότι ὁ μὲν λέγει ὅτι ὁ δεύτερος δὲν ἦτο παρὼν εἰς τὴν γενομένην ὁμιλίαν παρὰ τοῦ ἀγνώστου εἰς τὸ ρακοπωλεῖον τῆς Σαλαμῖνος, ὁ δὲ δεύτερος δὲν ὁμιλεῖ περὶ γενομένης συμφωνίας. Ὅθεν ἡ ἀπόδειξις εἶναι ἀνίσχυρος ἀκόμη καὶ διὰ τὸ ἀβέβαιον τοῦ προσώπου.

4ον) Ὅτι αὐξάνει ἔτι μᾶλλον ἡ ἀπιθανότης τῆς λεγομένης συμφωνίας: 1ον Διότι δὲν ἀποδεικνύεται τίποτε συμφωνημένον. 2ον Οὔτε κεφάλαια καταβληθέντα. 3ον Ἐὰν ὑπῆρχε τὸ πρᾶγμα, δὲν ἤθελεν ἐπιστρέψει εἰς Πόρον, ἀλλ' ἤθελεν ὑπάγει κατ' εὐθεῖαν εἰς Πειραιᾶ. 4ον Ἤθελε τὸ κοινοποιήσει πρὸς τοὺς συντρόφους, ὅταν ἀπὸ Σύραν ἀνεχώρησε διὰ Πειραιᾶ, ὡς ἦτον ἀναγκαῖον. 5ον Ἤθελε παραπονεθῆ, εὐθὺς ὅτε κατεσχέθη.

5ον) Παρατηροῦσα προσέτι ὅτι καὶ ἂν ἦτον προσδιωρισμένον καὶ βέβαιον τὸ ἀναφερόμενον ἀπροσδιόριστον πρόσωπον καὶ ἂν ἦτον ἀποδειγμένη ἡ δοθεῖσα ἐλευ-

θερία τῆς εἰσόδου καὶ ἂν ἦτον ἀποδειγμένον ὁ δοὺς αὐτὴν ὑπῆρχε συγγενὴς τοῦ πλοιάρχου ἢ ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς γολέτας, ποτὲ βέβαια, ποτὲ ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὡς συναίτιος, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι δι' ἔργων προγεγονότων ἢ συγγενομένων ἢ ἐπιγενομένων συγκατένευσεν εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος συμφωνίαν.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκουσ' ἀναπόδεικτον τὴν κατὰ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Ματθαίου κατηγορίαν,

Ἀποφασίζει:

1ον) Ἀπορρίπτεται ἡ κατηγορία.

2ον) Ὁ πλοίαρχος Δημήτριος Ματθαίου εἶν' ἐλεύθερος νὰ λάβῃ ὅσα, ἀνήκοντα εἰς αὐτόν, παρεκατετέθησαν κατὰ διαταγὴν τῶν προλαβόντων μελῶν τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἑβδόμην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2137 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 22

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ πλοίου τοῦ Κυριάκη Ξανθούλη καὶ τοῦ φορτίου αὐτοῦ, συνισταμένου εἰς σῦκα, καὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐπιστάτης ὁ Γιάννης Μιχαλάκης, διευθυνομένου δὲ εἰς Καλλίπολιν καὶ κατασχεθέντος παρὰ τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Κ. Νικοδήμου πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1828, ἐν ᾗ λέγει ὅτι ἔξω τῆς Τενέδου συνέλαβε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ πλοῖον τοῦ Κ. Ξανθούλη ἐρχόμενον ἀπὸ Μυτιλήνην καὶ φέρον

φορτίον σύκων. Ἐπειδὴ δὲ ηὗρεν ἐν αὐτῷ καὶ δύο Τούρκους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς εἶχε καὶ φορτίον 17 1/2 κανταρίων σῦκα, ἔχων ἐκ τούτου λόγον ἀποχρῶντα ἔστειλεν αὐτὸ ἐνταῦθα, ἵνα καθυποβληθῇ εἰς κρίσιν,

Θεωρήσασα καὶ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἀναφορὰν ἀπὸ 12 Ὀκτωμβρίου 1828 αὖθις πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν, ἐν ᾗ τελευτῶν λέγει, ὅτι ὅταν ἐξεβίβασεν εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἀντικρυ τῆς Τενέδου, τοὺς Τούρκους, ὁ ἔχων τὸ φορτίον 17 1/2 καντάρια, Οὐσμὰν Ἀγὰς λεγόμενος, ἐβεβαίωσε τὸν πλοίαρχον Κ. Νικόδημον, ὅτι τὸ εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Κ. Ξανθούλη φορτίον εἶναι τὰ γρόσια τοῦ Μεμὲμ Ἐφένδη τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ Τελώνου καὶ φαίνεται μόνον ὅτι τὸ ἐφόρτωσεν ὁ Μανόλης Ψακῆς, διορίσας ἐπιστάτην τὸν ἄνθρωπόν του Γιάννη Μιχαλάκη, ἐπειδὴ ὁ Οὐσμὰν αὐτὸς εἶχε ναυλώσει τὸ πλοῖον διὰ τὴν Αἶνον καὶ ὁ Τελώνης ἀκυρώσας τὸ συμφωνητικόν του ἐναύλωσεν ἔπειτα τὸ πλοῖον διὰ τὴν Καλλίπολιν,

Θεωρήσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Κ. Μητζάνου, ὁδηγοῦ τοῦ πλοίου, ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ἐξομολογήσεις τῶν ναυτῶν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ πλοιάρχου Κ. Ξανθούλη ἀπὸ 8 καὶ 16ης Ὀκτωμβρίου 1828,

Θεωρήσασα καὶ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Γιάννη Μιχαλάκη, φαινομένου ναυλωτοῦ τοῦ πλοίου,

Ἐκ τῶν ὁποίων τούτων ἐξομολογήσεων πηγάζει:

1ον) Ὅτι ὁ Κυρ. Ξανθούλης πλεύσας ἀπὸ τῆς Αἴνου εἰς Μυτιλήνην ἐναυλώθη ἐκεῖ παρὰ τοῦ Μανόλη Ψακῆ καὶ τοῦ τε Τούρκου Ὀσμὰν Ἀγᾶ διὰ νὰ φορτώσῃ σῦκα εἰς τὸν κόλπον τῆς Γέρας καὶ νὰ μετακομίσῃ αὐτὰ εἰς Αἶνον.

2ον) Ὅτι μετὰ τὴν φόρτωσιν τῶν σύκων ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν Μυτιλήνην καὶ ἐκεῖ ὁ Μ. Ψακῆς μεταβαλὼν γνώμην ἠθέλησε νὰ ἀλλάξῃ τὴν συμφωνίαν.

3ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Τοῦρκος Οὐσμὰν Ἀγάς, ἠναντιώθησαν εἰς τὴν δευτέραν συμφωνίαν, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθησαν οἱ λόγοι των. Ἐπειδὴ ὁ Μ. Ψακῆς, ἔχων σχέσεις μετὰ τοῦ Τελώνου Τούρκου, κατώρθωσε καὶ ἀκύρωσεν οὗτος τὴν συνθήκην καὶ ἔκαμε νέαν διὰ τὴν Καλλίπολιν ἀνὰ γρόσια 2 τὸ καντάρι ναῦλον.

4ον) Ὅτι εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ φόρτωσιν τῶν σύκων ἐπεστάτει ὁ Γιάννης Μιχαλάκη λαβὼν τὰ χρήματα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν παρὰ τοῦ Μ. Ψακῆ.

5ον) Ὅτι τὴν διάλυσιν τῆς συμφωνίας ἔκαμεν ὁ Μ. Ψακῆς διὰ τοῦ Τελώνου καὶ μετὰ τοῦ Τελώνου. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν ὁ Γ. Μιχαλάκης λέγει, ὅτι δὲν παρευρέθη εἰς τὴν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης κρίσιν καὶ μάλιστα ὑποκρύψας ὅτι ἠξεύρει τὴν συμφωνίαν μετὰ τοῦ Τούρκου, εἶπεν, «ἀγνοῶ τὴν περὶ τῆς πρώτης συμφωνίας γενομένην φιλονεικίαν.» Ὥστε εἶναι τοσοῦτον πρόδηλον ὅτι αὐτὸς δὲν μετέχει κυριότητος οὐδεμιᾶς — καὶ ὅτι ἠγνόει τὰ αἴτια τῆς διαλύσεως — ὅσον προερωτηθείς, διὰ τί ἤλλαξε τὴν συμφωνίαν, ἀπεκρίθη ὅτι διὰ φόβον μὴ τὸν σκοτώσουν ἂν ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἶνον, ἀποδώσας τὸν σαθρὸν τοῦτον λόγον.

6ον) Ὅτι ὁ Γ. Μιχαλάκης ἐμβῆκεν εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ πωλήσῃ τὸ

σῦκον ὡς δοῦλος τοῦ Ψακῆ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὴν ἀναγκαίαν εἰς τὸν διάπλουν τροφήν.

7ον) Ὅτι τὸ φαινόμενον ναυλωτικὸν μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Κ. Ξανθούλη καὶ Γιάννη Μιχαλάκη τὸ ἔκαμεν ὁ Μ. Ψακῆς εἰς ἓν μπακάλικον μετὰ τοῦ πλοιάρχου Κ. Ξανθούλη· ὁ δὲ Γ. Μιχαλάκης ἐστέκετο ἔξω ὡς δοῦλος.

8ον) Ὅτι τὸ ναυλωτικὸν τοῦτο παρέδωκεν ὁ Ψακῆς εἰς χεῖρας τοῦ Γ. Μιχαλάκη εἰς τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐμβῆκαν εἰς τὸ πλοῖον.

Εἰς δὲ τὴν γενομένην συμπαρουσίασιν τοῦ τε πλοιάρχου Κ. Ξανθούλη καὶ Γ. Μιχαλάκη πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀληθείας, ὁ Γ. Μιχαλάκης θέλων νὰ διϊσχυρισθῇ ὅτι αὐτὸς ἔκαμε τὴν συμφωνίαν τῆς ναυλώσεως, περὶ ἧς ὁ λόγος, καὶ ὅτι ὑπάρχει σύντροφος τοῦ Ψακῆ· ὁ πλοίαρχος ὀνομάσας αὐτὸν προφανῶς δοῦλον τοῦ Μ. Ψακῆ, ὑπέλαβεν: «ὄχι· μὲ τὸν Μ. Ψακῆ ἔκαμα καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον συμφωνητικὸν καὶ σὺ ἤσουν ἔξω καὶ σὲ ἔκραξεν ὁ Μ. Ψακῆς καὶ ἔβαλες εἰς τὸ ἓν τὴν ὑπογραφήν σου, ἐπειδή», στραφεὶς πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν εἶπεν, «οὗτος ἔπρεπε νὰ μὲ πληρώσῃ τὸ ναῦλον». Εἰς τὰ ὁποῖα ἐρωτηθεὶς ὁ Γ. Μιχαλάκης τί ἀποκρίνεται, ὑπέλαβεν: «ἐγὼ δὲν ἐξεύρω· ἔβαλα τὴν ὑπογραφήν μου». Καὶ ἐφεξῆς ὡμολόγησεν ὅτι κατὰ προσταγὴν τοῦ Μ. Ψακῆ ἔλαβε τὴν τροφήν του καὶ παρ' αὐτοῦ καὶ τὴν χρηματικὴν ποσότητα εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν σύκων.

Θεωρήσασα τὴν τελευταίαν ἀπολογίαν τοῦ Γιάννη Μιχαλάκη ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1828, ἐν ᾗ ἐπαναλαμβάνει ὅσα εἰς τὴν ἐξομολόγησιν εἶπε πρὸς ὑπεράσπισίν του, ὑποθέτων καὶ τὸν πλοίαρχον Ξανθούλην μὴ ἀξιόπιστον, ὡς ἀγνοοῦντα τὰ πρόσωπα, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς κατὰ τὴν ὁμολογίαν του εἶχε συμφωνήσει μετὰ τοῦ Μ. Ψακῆ καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον.

Ἡ Ἐπιτροπὴ θεωροῦσα ὅτι ἐπειδὴ ἐλέγχθη ἀρκούντως :

1ον) Ὅτι ὁ Γ. Μιχαλάκης εἶναι δοῦλος τοῦ Μ. Ψακῆ.

2ον) Ὅτι διὰ χρημάτων, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεχείρισεν ὁ Μ. Ψακῆς, ἐγένετο ἡ ἀγορὰ τῶν σύκων.

3ον) Ὅτι ὁ Μ. Ψακῆς ἔκαμε καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ναύλωσιν.

4ον) Ὅτι συνεργείᾳ τοῦ Μ. Ψακῆ ἀκυρώθη παρὰ τοῦ Τελώνου τὸ πρῶτον συμφωνητικόν.

5ον) Ὅτι παρὰ τοῦ Μ. Ψακῆ ἐπροστάχθη νὰ ὑπογράψῃ. Ἐδέχθη τὸ συμφωνητικὸν τῆς ναυλώσεως καὶ τὴν τροφὴν καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ πλοῖον.

Ἔπεται:

1ον)Ὅτι τὸ πλοῖον φαίνεται ἰδιοκτησία τοῦ Κυριάκου Ξανθούλη, ὑπηκόου Τούρκου.

2ον) Ὅτι τὸ σῦκον καντάρια 200 φαίνεται τοῦ Μ. Ψακῆ, ὑπηκόου Τούρκου, ἔχουν δὲ καὶ ἐκ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν Ξανθούλης Ξόπουλος 30 ὀκάδες σῦκα καὶ ὀλίγον σαπούνι, ὁ δὲ Ἰω. Γιανοπουλώλης 80 ὀκάδες σῦκα.

Ἀλλ' ἐκ τῆς φύσεως τῶν σχέσεων τοῦ Μ. Ψακῆ μετὰ τοῦ Τελώνου Τούρκου ἐξάγεται, ὅτι οὗτος εἶναι πράκτωρ τοῦ Τούρκου.

3ον) Ὅτι τὸ ἔλεος, δι' οὗ μέχρι τοῦδε οἱ Χριστιανοὶ (μολονότι ὑπήκοοι Τοῦρκοι) ἀπολύονται, ἔχει καλῶς. Ὅταν ὅμως ὑπάρχῃ ψεῦδος εἰς τὸν πράκτορά του καὶ σχέσεις τοιαῦται τοῦ Μανόλη Ψακῆ μὲ τὸν Τοῦρκον, τότε, ἐπειδὴ ἡ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸ δίκαιον (in punto di diritto) ἐλευθερώνει τὸν ἐναγόμενον, οὕτως ἡ ἀμφιβολία εἰς περίστασιν χάριτος ἀνατρέπει τὴν χάριν· ἀλλέως ἡ χάρις ἤθελε γενῇ ὅπλον ὑπὲρ τοῦ ἐχθροῦ καὶ πρὸς βλάβην τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐντεῦθεν ἡ Ἐπιτροπή:

1ον) Ἀπολύει τὸ πλοῖον.

2ον) Δημεύει τὰ 17 $^1/_2$ καντάρια σῦκον ὁμολογηθὲν ἀπὸ ὅλους τουρκικὴ ἰδιοκτησία.

3ον) Δημεύει τὰ καντάρια 200 σῦκον, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγουν, ἀνήκει εἰς τὸν ρηθέντα Μανόλη Ψακῆν.

4ον) Ἀπολύει τὸ ἐπίλοιπον πρᾶγμα.

5ον) Τὰ ἐκ τῆς κατασχέσεως ἔξοδα ἐπιπίπτουν εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἰς τὸ φορτίον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2222 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 23

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ πλοιαρίου τοῦ κατασχεθέντος παρὰ τοῦ πλοιάρχου Κωνστ. Νικοδήμου μὲ φορτίον ἅλατος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Κωνστ. Νικοδήμου ἀπὸ 23 Σεπτεμ-

βρίου 1828 πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν, ἐν ᾗ λέγει, ὅτι ἔξω τῆς Τενέδου συνέλαβεν ἓν τουρκικὸν πλοῖον ἔχον ἐπιβάτας τρεῖς Τούρκους καὶ δύο Ἕλληνας, τοὺς ὁποίους Τούρκους ἔλαβεν εἰς τὸ πλοῖόν του,

Θεωρήσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Γεωργίου Ἰω. Γιωργαντῆ, ὁδηγοῦ τοῦ πλοιαρίου τούτου, ἐν ᾗ λέγει ὅτι συνέλαβε τὸ εἰρημένον πλοιάριον κατὰ τὰς 23 τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους διευθυνόμενον εἰς Λάμψακον καὶ ὅτι τοὺς μὲν ἐν αὐτῷ Τούρκους ὁ κατασχετὴς ἐκράτησεν εἰς τὸ πλοῖον, ἐμὲ δὲ ἔστειλεν ὁδηγὸν τῆς λείας,

Θεωρήσασα δὲ καὶ τὰ ἔτι τουρκικὰ ἔγγραφα μεταφρασθέντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι τὸ φορτίον ἅλατος στέλλεται ἀπὸ ἕνα ἐπὶ τοῦ ἅλατος ἐπιστάτην Τοῦρκον πρὸς Τοῦρκον,

Θεωρήσασα τὸ πρόγραμμα ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξέδωκεν ἐπίτηδες προσκαλοῦσα τοὺς ἔχοντας ὁποιονδήποτε συμφέρον, εἴτε εἰς τὸ πλοῖον εἴτε εἰς τὸ φορτίον, νὰ παρρησιασθῶσιν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν προθεσμίαν,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ ρηθὲν πλοιάριον δὲν ἔχει ποσῶς ἔγγραφα, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ εὑρεθέντας Τούρκους.

2ον) Ὅτι ἀπὸ τὰ 6 τουρκικὰ ἔγγραφα φαίνεται ὅτι τὸ φορτίον ἁλάτι, ἀνῆκον εἰς ἐχθρούς, ἐστέλλετο εἰς ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ ἐχθρικὸν εἰς ἐχθρικὸν τόπον.

3ον) Ὅτι ἂν καὶ παρῆλθε πρὸ ἡμερῶν ἡ δοθεῖσα διὰ προγράμματος προθεσμία εἰς τοὺς ἔχοντας δίκαιον ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ φορτίου διὰ νὰ ἐμφανισθῶσι, κανεὶς ὅμως μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἐπαρουσιάσθη, τὸ ὁποῖον ἔτι ἐναργέστερον ἀποδεικνύει ὅτι καὶ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον εἶναι τουρκικὴ ἰδιοκτησία.

Ἑπομένως ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ κατὰ τὰς 23 Σεπτεμβρίου 1828 κατασχεθὲν παρὰ τοῦ Κωνστ. Νικοδήμου ἔξω τῆς Τενέδου πλοιάριον μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον του εἶναι καλὴ καὶ νόμιμος λεία.

2ον) Ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλει κοινωθῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν 1ην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2264 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 24

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Κουντούρη τῆς 21 Ἀπριλίου 1828, δι' ἧς ἐκθέτει ὅτι τὴν 15 Ἰανουαρίου 1827, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ Ὀρφάνι, λιμένα τῶν Σερρῶν, διὰ Σύραν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου ἔφθασεν εἰς Σκόπελον τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ Ἰανουαρίου καὶ ὅτι, ἐν ᾧ ἔριπτε τὴν ἄγκυραν, κάποιος Μπῖνος ἐπέπεσεν εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ τὸν ἥρπασε τὰ καταγεγραμμένα πράγματα εἰς τὴν αὐτὴν ἀναφοράν του,

Θεωρήσασα τὴν ἄλλην ἀναφοράν του τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὑπέφερε δευτέραν γύμνωσιν τὴν 29 Μαρτίου εἰς τὸν λιμένα τῆς Ρινάλιας ἀπὸ ἓν μίστικον καὶ τρεῖς βάρκας καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς ξηρᾶς καθωπλισμένους, προσθέτων ὅτι, ὡς ἀνεκάλυψε, τὸ μίστικον καὶ αἱ βάρκαι ἀνῆκον εἰς τὸν κ. Μῆτρον Λιακόπουλον, κ. Γεώργιον Ζορμπᾶν καὶ κ. Σταῦρον,

Θεωρήσασα τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα (prova di fortuna) τῆς 18ης Ἀπριλίου 1827, γενόμενον εἰς Σύραν ἐνώπιον τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τῆς 10 Ἰανουαρίου 1827 γενομένην εἰς τὸ Αὐστριακὸν Ἀντιπροξενεῖον τῶν Σερρῶν,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς 6 Ἰουλίου 1828, δι' ἧς ἐπικαλεῖται (καὶ ἔλαβε) προθεσμίαν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Σκῦρον καὶ νὰ φέρῃ ἀποδείξεις τῆς κατὰ Λιακοπούλου, Ζορμπᾶ καὶ Σταύρου κατηγορίας,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ Ἱεροθέου διακόνου, τοῦ Δημητρίου Κυράνη, τοῦ Κωνσταντῆ Γ., καπετὰν Κωνσταντῆ, Ὑδραίου, τοῦ Κωνσταντίνου Τσίρα, τοῦ Γεωργίου Κουτίπα, τοῦ Νικολάου Χατζῆ Κυριάκου, τοῦ Σταμάτη Ἀστερίου, Κουμιώτου, καὶ τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ,

Θεωρήσασα τὸ μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου τῆς 2 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Κουντούρη τῆς 16 Αὐγούστου 1828, μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύει τὰ ἑξῆς δύο ἔγγραφα, δηλαδὴ 1ον) Τὴν γενομένην (αὐτοθελήτως καὶ χωρὶς δοθεῖσαν ἄδειαν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τούτου) ἐκ μέρους τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου ἐξέτασιν δύο μαρτύρων Νικολάου Γιαλῆ καὶ Εὐσταθίου Ἰωάννου, ὡμολογημένων ναυτῶν τοῦ Κουντούρη (ἀποσιωπηθέντων εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα). 2ον) Ἄλλην μαρτυρικὴν ἐξέτασιν τοῦ Νικολάου Ἰω. Φλωροῦς, Ἡλιοδρομίτου, ὁμολογουμένου συνενόχου τοῦ Λιακοπούλου, ἐξέτασιν γενομένην μὴ ἀνηκόντως ἀπὸ τὸν Ὑγειοαστυνόμον Σκοπέλου καὶ χωρὶς δοθεῖσαν ἰσχὺν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει τρία τινὰ ἐξετάσεως ἄξια:

1ον) Ὑπάρχει ἀπόδειξις τῶν γενομένων δύο πειρατειῶν; Τῆς μὲν παρὰ τοῦ Μπίνου τὴν 20 Ἰανουαρίου 1827, τῆς δὲ τὴν 29 Μαρτίου παρὰ τοῦ Μήτρου Λιακοπούλου, Γεωργίου Ζορμπᾶ καὶ κ. Σταύρου;

2ον) Καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἀπόδειξις, ἀποδεικνύεται ἡ πρᾶξις τῆς πρώτης πειρατείας κατὰ τοῦ Μπίνου καὶ ἡ τῆς 2ας κατὰ τῶν λοιπῶν;

3ον) Ποία ἀπόδειξις ὑπάρχει περὶ τῆς λεγομένης ἁρπαγείσης ποσότητος;

Ἡ Ἐπιτροπή, πρὸ τοῦ νὰ κρίνῃ περὶ τῶν τριῶν ἤδη ρηθέντων ζητημάτων, προσηλοῦται εἰς τὰ δύο πρῶτα καὶ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι μὴ ὑπάρχοντος ναυτολογίου, ἀγνοεῖται ἂν οἱ φαινόμενοι μάρτυρες εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα ἦσαν ναῦται ἢ ἐπιβάται ἢ ξένοι.

2ον) Ὅτι καὶ ἂν ἦτον ἀποδειγμένον ὅτι οἱ φαινόμενοι μάρτυρες ἦσαν ναῦται ἢ ἐπιβάται, ἐπειδὴ δὲν ἠρωτήθησαν ἰδιαιτέρως διὰ καμμίαν περίστασιν, ἀλλὰ τοὺς ἀνεγνώσθη μόνον ἡ δηλοποίησις τοῦ πλοιάρχου, ὁ τύπος οὗτος κατασταίνει ἀνώμαλον τὸ οὕτω λεγόμενον ἐν θ α λ ά σ σ η δ υ σ τ ύ χ η μ α.

3ον) Ὅτι, καὶ ἂν τὸ οὕτω λεγόμενον ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα ἠμποροῦσε νὰ θεωρηθῇ τακτικόν, ἀποβαίνει ψευδὲς καὶ ἀνατρέπεται ἀπὸ τὰς ἑξῆς περιστάσεις:

α) Εἰς τὴν δηλοποίησιν ταύτην ἢ ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου, οὗτος ἀποσιωπᾷ τὴν πρώτην παρὰ τοῦ Μπίνου πειρατείαν, λέγων: «Τὴν 15 Ἰανουαρίου παρελθόντος ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ρουφάνι, λιμένα τῶν Σερρῶν, διὰ Σκόπελον. Τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ φθάνει εἰς τὸν λιμένα καὶ διὰ τὴν κακοκαιρίαν μένει ἐκεῖ μέχρι τῆς 26 Μαρτίου παρελθόντος. Τὴν 29 τοῦ αὐτοῦ, ἁρμοδίου ὄντος τοῦ καιροῦ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σκόπελον διὰ τὸν διορισμόν του τὴν Σύραν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν 2 ὥρας μ. μ. ἤρχισε νὰ χαλᾷ ὁ κσιρός, καὶ οὕτω κατέφυγεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ρινάλιας διὰ νὰ περάσῃ τὴν τρικυμιώδη νύκτα. Ἐν τῷ ἅμα εἶδεν ἐπερχόμενον ἓν μέγα μίστικον καὶ τρεῖς βάρκας κ.τ.λ.». Ἐν ᾧ ἐκ τῆς τελευταίας ἀναφορᾶς του ἐξάγεται ὅτι καὶ τὴν 20 Ἰανουαρίου ἐγυμνώθη ἀπὸ τὸν Μπῖνον.

β) Λέγει εἰς τὴν ἀναφοράν του ὅτι τὴν 29 Μαρτίου οἱ τρεῖς τοῦ ἥρπασαν 6.000 κοιλὰ βαμβάκι, 1.200 κοιλὰ καρφί, 1.000 κοιλὰ ἄλειμμα, 600 κοιλὰ βούτυρον, 200 κοιλὰ τυρί, 1.000 κοιλὰ ρύζι κ.τλ. τὸ ὁποῖον εἶναι ψευδές, διότι ἀπὸ τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν δήλωσιν ποσότητας ὁμολογεῖ ὁ αὐτὸς ὅτι μέρος τὸν εἶχε προαρπάσει ὁ Μπῖνος.

γ) Ὄχι μόνον ἀντιφάσκει ὁ αὐτὸς εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημά του, ἀλλ' ὁ αὐτὸς ὁμολογεῖ ὅτι περιέχει ψεύδη.

δ) Ἂν καὶ δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι εἶχε φορτώσει ναυπηγήσιμον ξυλικήν, καθότι δὲν φαίνεται εἰς τὴν δήλωσιν, μόλον τοῦτο εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα λέγει ὅτι εἶχε ξυλικὴν ναυπηγήσιμον.

4ον) Ὅτι εἶναι ἀρχὴ νομικὴ νὰ μὴ δίδεται οὐδεμία πίστις εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα, ὅταν ἀποβαίνῃ ψευδὲς ἐξ ἀντιθέτου ἀποδείξεως, καὶ ἡ ἀντίθετος αὕτη ἀπόδειξις παρουσιάζεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀναφερομένου.

5ον) Ὅτι ἐκ τῶν ἤδη ἐκτεθέντων παρέπεται νὰ μὴ πιστευθῶσιν ἄνθρωποι ἐπιορκήσαντες.

6ον) Ὅτι ὁ δόλος προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἠθέλησε νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς τρεῖς καὶ εἰς ὅσα δὲν ἥρπασαν καὶ διὰ τοῦτο ἔκρυψε τὴν πρᾶξιν τοῦ Μπίνου.

7ον) Ὅτι ὁ Κουντούρης, τυφλωθεὶς βέβαια ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν, ἐπαρουσίασε τὴν κατὰ τοῦ Μπίνου ἀναφοράν, λησμονήσας ὅτι ἀνατρέπει οὕτως ἰδίαις χερσὶ τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημά του.

8ον) Ὅτι, ἀφαιρεθείσης πάσης ἀντιθέσεως, ἀντιφάσεως καὶ ψεύδους περὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ πράγματος, καὶ τεθεισῶν ὑπ' ὄψιν τῶν κατὰ τῶν ἐναγομένων ἀποδείξεων, ἐξάγεται ὅτι κατὰ τοῦ Μπίνου ἡ οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει ἢ οὐδεμία εὐθύνη.

α) Διότι ὁ μάρτυς Δημήτριος Κυράνης λέγει ὅτι εἶδε πωλούμενα (χωρὶς προσδιόρισιν καιροῦ) ἄλευρα καὶ ρύζι, μαρτυρία ἀσυνάρτητος καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

β) Διότι μόνος ὁ διάκονος Ἱερόθεος, μάρτυς παρουσιασθεὶς ἀπὸ τὸν ἐνάγοντα, ὁμιλεῖ περὶ τῆς πράξεως τοῦ Μπίνου χωρὶς προσδιόρισιν καιροῦ, προσθέτει δὲ ὅτι ἐσυμβιβάσθη μετὰ τοῦ Κουντούρη.

Ὅθεν ἢ δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις τῆς πράξεως ἢ δὲν ὑπάρχει εὐθύνη.

9ον) Ὅτι παρατηρουμένης τῆς κατηγορίας κατὰ τοῦ Μ. Λιακοπούλου, Γ. Ζορμπᾶ καὶ Σταύρου διὰ τὴν δευτέραν πειρατείαν, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαχθῇ τίποτε βέβαιον, καὶ μάλιστα περὶ Ζορμπᾶ ἡ κατηγορία ἀποβαίνει ουκοφαντική.

Ὁ Ἱερόθεος, Δημήτριος Κυράνης καὶ Σταμάτης Ἀστέριος, Κουμιώτης, εἶναι μάρτυρες ἐξ ἀκοῆς καὶ δὲν ἀναφέρουν πόθεν ἤκουσαν.

Ἰδιαιτέρως κατὰ τοῦ Λιακοπούλου μαρτυρεῖ ὁ Νικόλαος Ἰωάννου Φλωροῦς, ὅστις στέργει νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν συνένοχον, βέβαιος ὅτι δὲν θέλει πειραχθῇ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος. Ἐπαρουσιάσθη παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ὁ συνένοχος οὗτος ὡς μάρτυς. Ὁ ἐνάγων δὲν ἐγκαλεῖ αὐτὸν καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀπόδειξις ὅτι πραγματικῶς ὁ Νικόλαος Ἰω. Φλωροῦς ἦτον ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου τοῦ Λιακοπούλου. Περιπλέον ἡ μαρτυρία αὕτη ἔγινε κατ' αἴτησιν τοῦ ρηθέντος Κουντούρη, ὄχι ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἀλλ' ἐνώπιον μὴ ἀνηκούσης ἀρχῆς τοῦ Ὑγειοαστυνόμου τῆς Σκοπέλου.

Περὶ δὲ τοῦ Ζορμπᾶ προκύπτει:

1ον) Ἐκ τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας τῆς 4 Ἰουλίου 1828 τοῦ Σταμάτη Ἀστερίου, Κουμιώτου, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Ζορμπᾶς δὲν ἦτον εἰς τὴν Σκῦρον.

2ον) Ἐκ τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας τῆς 5 Ἰουλίου 1828, τοῦ σεβασμιωτάτου Ἀνθίμου Γαζῆ, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οὔτε ὁ Ζορμπᾶς οὔτε τὰ πλοῖά του οὔτε οἱ στρατιῶταί του εὑρίσκοντο εἰς Σκῦρον, ἀλλ' εἰς τὴν Θάσον.

3ον) Ἐκ τῆς ἐπισήμου δηλοποιήσεως τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1828 τῆς Δημογεροντίας Σκύρου, ἥτις συμφωνεῖ μὲ τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας.

Ἐὰν ἴσχυαν ἄλλαι δύο μαρτυρίαι ληφθεῖσαι μὴ ἀνηκόντως παρὰ τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου τὴν 2 Αὐγούστου 1828, ἤθελαν ἀναμνησθῇ καὶ αὗται.

Κατὰ τοῦ Σταύρου:

1ον) Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀποδεικνῦον εἰς βάρος του τὴν πρᾶξιν.

2ον) Δὲν ονομαιοῦται οὔτε τ' ὄνομα οὔτε ἡ πατρίς του.

Συνάμα λοιπὸν λαμβανομένων ὅλων τῶν ρηθεισῶν περιστάσεων,

ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Μπίνου ἀναφορὰν τῆς 21 Ἀπριλίου 1828.

Ἀπορρίπτει ὁμοίως τὴν κατὰ τοῦ Μ. Λιακοπούλου, Γ. Ζορμπᾶ καὶ Σταύρου ἀναφορὰν τῆς αὐτῆς ἡμέρας 21 Ἀπριλίου 1828.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 25

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 17 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Νικολάου Δεκόντρη πρὸς τὸν Πρόξενον Γρόπιον, δι' ἧς παρασταίνει ὅτι τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827 ἡ ἰονικὴ βομβάρδα του «Ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος», διοικουμένη παρὰ τοῦ Στεφάνου Κυπριώτου, ἐγυμνώθη κατὰ τὴν Θάσον ἀπὸ δύο περάματα, τὸ μὲν τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτου, διοικούμενον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βασιλικοῦ Τουμπιώτη, τὸ δὲ τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας, διοικούμενον παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου γραμματικοῦ της,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 5 Μαΐου 1828 διεύθυνσιν τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ν. Δεκόντρη τῆς 17/29 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Βρεταννικὸν Ἀντιπροξενεῖον τῆς Σάμου δηλοποίησιν τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Κυπριώτου τῆς 4 Ἀπριλίου 1827, διὰ τῆς ὁποίας λέγει ὅτι ὅλα τ' ἁρπαγέντα παρὰ τῶν δύο περαμάτων ἀνήκουν εἰς τὸν Ν. Δεκόντρην,

Θεωρήσασα τὰ ἀπὸ 4 Ἀπριλίου καὶ 11 Ὀκτωβρίου 1826 δύο πωλητήρια, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος Κυπριώτης πωλεῖ εἰς τὸν Νικόλαον Δεκόντρην τὴν ἰονικὴν βομβάρδαν «Ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος»,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1827 δήλωσιν τῆς βομβάρδας,

Θεωρήσασα τὸν ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1827 κατάλογον τῶν ἁρπαγέντων ἐκ τῆς ἰονικῆς βομβάρδας καὶ προσθήκην τῶν ζημιῶν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1826 μέχρι 18 Φεβρουαρίου 1827 ἡμερολό-

γιον τῆς ἰονικῆς βομβάρδας, παρουσιασθὲν εἰς τὸν Βρετανικὸν Ἀντιπρόξενον τῆς Λήμνου τὴν 29 Φεβρουαρίου 1827,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1827 μαρτυρικὸν τῶν προεστώτων τῆς Θάσου περὶ τῆς γυμνώσεως τῆς ἰον. βομβάρδας ἀπὸ τὰ δύο περάματα,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 5/17 Μαΐου 1828 ἀποδεικτικὸν τῆς παρὰ τοῦ Ν. Δεκόντρη κατατεθείσης ποσότητος 150 διστήλων εἰς τὸ ἐνταῦθα Αὐστριακὸν Προξενεῖον, ὡς δανεισθεὶς αὐτὰ παρὰ τοῦ Νικολάου Ἀλλημεριώτου,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου μαρτυρίας τοῦ Νικολάου Παχῆ, Ζαχαρίου Παναγιωτίδη καὶ Μοναχάκη Κωνσταντίνου τῆς 14 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ Νικολάου Ἀργύρη τῆς 20 Ἰουνίου 1828, τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1828 καὶ τοῦ Νικολάου Δεκόντρη τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ κατὰ Βασιλικοῦ Τουμπιώτη καὶ τῆς μετόχου τοῦ περάματος Χρυσάφου Παπουτζίνας πρόγραμμα τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1828 πρᾶξιν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης, δι' ἧς ἐμεσεγγύησε τὰ πράγματα τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας κατὰ διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 1248,

Θεωρήσασα τέλος τὴν ἀπολογίαν τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας καὶ τὸ εἰς αὐτὴν περικλεισθὲν μαρτυρικὸν ἐκ τοῦ ἐν Μεγάροις στρατοπέδου τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1828, διὰ τοῦ ὁποίου βεβαιοῦται ἡ ἀπὸ τὰ ρηθέντα δύο περάματα γύμνωσις τῆς ἰον. βομβάρδας «Ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος»,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι τέσσαρα τινά:

1ον) Εἶναι ἀληθὴς ἡ πειρατεία;

2ον) Εἶναι ὑπεύθυνοι ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι;

3ον) Ὑπάρχει ἀπόδειξις τῆς ποσότητος, τῆς ποιότητος καὶ τιμῆς τῶν κλαπέντων εἰδῶν;

4ον) Ὁ Δεκόντρης, ναύτης ἁπλοῦς, ἔχει δίκαιον νὰ παρασταίνῃ τοὺς γυμνωσθέντας;

Περὶ τοῦ 1ου ζητήματος:

Παρατηρεῖται ὅτι δι' ἐμπορικῆς ἀρχῆς καθολικῶς παραδεδεγμένης ὁ πλοίαρχος εἰς περίστασιν ὁποιασδήποτε δυστυχίας χρεωστεῖ νὰ κάμνῃ τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα εἰς ὄντινα πρῶτον λιμένα φθάνει ἢ νὰ τὸ σημειώνῃ (puntarlo) καὶ νὰ τὸ τελειοποιῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως.

Ὅτι τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα συντίθεται ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν ὁ πλοίαρχος κάμνει ἐνώπιον τῆς ἀνηκούσης ἐξουσίας, ἥτις ἔκθεσις ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῆς ἐρωταποκρίσεως τῶν ναυτῶν κ' ἐπιβατῶν, ἂν ὑπάρχουν

Ὅτι οἱ ναῦται καὶ οἱ ἐπιβάται χρεωστοῦν ἕνας ἕκαστος χωριστὰ νὰ ἐρωτῶνται καὶ νὰ ἐρωτῶνται διὰ πᾶσαν περίστασιν, διότι ἐὰν μετὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλοιάρχου ἀνεγινώσκετο αὕτη εἰς τοὺς ναύτας ἢ ἐπιβάτας χωριστὰ εἰς ἕκαστον ἢ, καὶ χειρότερον, εἰς ὅλους συγχρόνως, τὸ τοιοῦτον ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα ἤθελεν εἶσθαι ἀνώμαλον καθεαυτό.

Τούτου δοθέντος ὁ Δεκόντρης παρουσιάζει ὡς ἀπόδειξιν τοῦ παθήματος ἡμερολόγιον ὅλον γραμμένον διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μελάνης, δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κονδυλίου, μὴ ὑπογραμμένον ἀπό τινα, εἰμὴ παρουσιασμένον εἰς τὸν 'Αντιπρόξενον τῆς Λήμνου καὶ χρησιμεῦον ὡς ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἀναγιγνώσκονται τὰ ἑξῆς:

«Θεωρηθὲν εἰς τὸ βρεταννικὸν τοῦτο 'Αντιπροξενεῖον ἐπιστρέφεται εἰς τὸν πλοίαρχον Στέφανον Κυπριώτην, ὅστις μετὰ τοῦ πληρώματός του ἐβεβαίωσεν ἐνόρκως ἐν διηγήματι, ὅτι τὸ περιεχόμενον γραικιστὶ εἰς τὸ παρὸν ἡμερολόγιον τὸν συνέβη ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς ἔνδειξιν κλ. 'Εν Λήμνῳ 29 Φεβρουαρίου 1827. 'Ο Βρεταννικὸς 'Αντιπρόξενος 'Αντ. Πόβοβικ 'Εστίμωρ».

'Απὸ τὰ μέχρι τοῦδε λεχθέντα γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Δεκόντρης δὲν ἔχει τὴν νόμιμον ἀπόδειξιν τοῦ παθήματος τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Κυπριώτου. 'Επειδὴ δὲ ὁ πλοίαρχος, δυνάμενος νὰ κάμνῃ τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημά του κατὰ τὴν πρέπουσαν τάξιν, δὲν τὸ ἔκαμε, ἡ διαγωγή του καθίσταται ὕποπτος καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰκασίας, ὅτι ἡ περί ἧς ὁ λόγος ζημία δὲν προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν αἰτίαν. 'Η παροῦσα περίπτωσις μολοντοῦτο ἔχει εἰδικὰς περιστάσεις διὰ νὰ ἐκκλίνωμεν ἀπὸ τὰ κανονικὰ μετὰ λόγου ἀξιώματα περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος τὴν ὁμολογίαν τῶν γυμνωτῶν.

'Οποιονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ δοθὲν ἀπὸ τοὺς προεστῶτας τῆς Θάσου μαρτυρικὸν τῆς 5 Φεβρουαρίου 1827, οἵτινες μαρτυροῦσι τὴν κράτησιν καὶ γύμνωσιν τοῦ πλοίου, τὰ ἐξαγόμενα καὶ προσηλοῦντα τὴν προσοχὴν τοῦ Δικαστηρίου εἶναι:

1ον) 'Η ὁμολογία τοῦ Νικολῆ 'Αργύρη, ναύτου καὶ συνεργάτου ἐντὸς τοῦ πειρατικοῦ πλοίου τοῦ Βασιλικοῦ Τουμπιώτου.

2ον) Τὸ μαρτυρικὸν τῆς 18 Σεπτεμβρίου σταλὲν ἐκ τοῦ ἐν Μεγάροις στρατοπέδου παρὰ τοῦ 'Αναγνώστου Παπαδοπούλου, διευθυντοῦ ἑνὸς τῶν πειρατικῶν, ἂν καὶ μὴ ὑπογραμμένον παρ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὑπόσχεται τὴν ὑπογραφήν του εἰς τὸ αὐτὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι ὑπογραμμένον ἀπὸ διαφόρους μάρτυρας ἐπισήμους καὶ ἀξιωματικούς.

3ον) 'Η μαρτυρία τοῦ Νικολάου Παχῆ, Ζαχαρίου Παναγιωτίδου καὶ Μοναχάκη Κωνσταντίνου, οἵτινες βεβαιοῦν ὅτι εἶδαν πωλούμενα εἰς τὴν Σκόπελον πράγματα, περὶ ὧν λαλεῖ ὁ 'Αργύρης καὶ τὸ μαρτυρικὸν τοῦ 'Αναγνώστου.

"Οθεν ἡ 'Επιτροπὴ ἐκλαμβάνει ὡς ἀποδειγμένον ὅτι ὁ πλοίαρχος Στέφανος Κυπριώτης ὑπέφερε πειρατικὴν γύμνωσιν.

Περὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος:

Εἶναι ὑπεύθυνοι ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι;

Διὰ τῆς ἀπὸ 9 Μαρτίου ἀναφορᾶς του, ὁ ἐνάγων ἐκατηγόρησε τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην, τὸν ἀδελφόν του Βασιλικὸν καὶ τὸν 'Αναγνώστην Παπαδόπουλον:

Δι' ἄλλης ἀναφορᾶς του τῆς 17 Μαΐου ἐκατηγόρησε τοὺς ρηθέντας ὅλους καὶ προσέτι τὴν Καλὴν Ἀγγελίναν ὡς κτήτορα τοῦ διοικουμένου πλοίου παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου.

Δι' ἄλλης τρίτης τῆς 1 Σεπτεμβρίου ὁ αὐτὸς ἐνάγων ἐκατηγόρησε τὸν Βασιλικὸν Τουμπιώτην, Χρυσάφων Παπουτσίναν καὶ Καλὴν Ἀγγελίναν.

Περὶ μὲν τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτη ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Νικολῆ Ἀργύρη, μάρτυρος τοῦ Δεκόντρη, ἐξάγεται ὅτι ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης τὸν ἐπεσκέφθη, τὸν ἀπέλυσεν, ἔπειτα τὴν νύκτα ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Ἀναγνώστου τὸν ἐγύμνωσαν.

2ον) Ὅτι, ἐὰν ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης ἔπιασε διὰ νυκτὸς ἓν πλοῖον κ' ἔπραξε πειρατείαν, μένει νὰ ἴδωμεν, ἂν διότι εἶναι ἀδελφὸς ἢ διότι εἶναι κτήτρω, ὡς λέγει ὁ Δεκόντρης, εἶναι ὑπεύθυνος ὁ Κωνσταντῖνος.

3ον) Μὴ λογιζομένη τὴν βάρβαρον ἀρχὴν νὰ εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἀδελφὸς διὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλὰ προσηλουμένη εἰς τὴν εὐθύνην τοῦ κτήτορος τοῦ πλοίου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι δὲν εἶναι ἀποδειγμένον ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο κτήτωρ τοῦ πλοίου.

2ον) Ὅτι, καὶ ἂν ἠμποροῦσε ν' ἀποδειχθῇ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποχρεωθῇ διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Οἱ βαθμοὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς εὐθύνης κτήτορός τινος πλοίου εἶναι διάφοροι κατὰ τὴν χρῆσιν διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι διωρισμένον.

Ὅταν τὸ πλοῖον εἶναι διωρισμένον εἰς ἐμπορίαν, ἡ εὐθύνη περιορίζεται εἰς τὸ πλοῖον. Βάσις δὲ τῆς εὐθύνης εἶναι ἡ συγκατάθεσις καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ πλοιάρχου.

Ὅταν εἶναι διωρισμένον εἰς καθοπλισμὸν πολέμου, ἡ εὐθύνη ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως. Βάσις δὲ εἶναι ἡ προρρηθεῖσα.

Ὅταν δὲ εἶναι διωρισμένον εἰς πειρατείαν, ἡ εὐθύνη περιορίζεται εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ τὰ παρεπόμενά των. Βάσις δὲ εἶναι ἡ εἰς τὸν διορισμὸν συγκατάθεσις.

Τούτου τεθέντος, πρέπει νὰ ἴδωμεν, ἐὰν εἰς περίστασιν πειρατείας ἐδόθη τὸ πλοῖον παρὰ τοῦ κτήτορος διὰ τοιοῦτον διορισμὸν ἢ εἰς ἀπουσίαν του τὸ ἐκυρίευσαν οἱ λησταὶ ἢ ἐὰν ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διὰ βίας πρᾶξιν καὶ δὲν τὸ ἔκαμε.

Χρεωστοῦσα νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς ἡ Ἐπιτροπὴ τὰς περιστάσεις τῶν προσώπων, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, διὰ νὰ προσαρμόσῃ τοὺς μετὰ λόγου κανόνας, παρατηρεῖ ὅτι, ἐάν τις προσέξῃ τὸν νοῦν εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ἀναρχίαν κατὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ εἰς τὰς πραττομένας ἀτιμωρητὶ δυναστείας πρὸς τοὺς κτήτορας πλοίων, καταλαμβάνει εὐκόλως ὅτι πολλὰ κακῶς ἐμπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κτήτορος καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας χρεωστεῖ νὰ ὑποθέσῃ τὴν πρὸς τοὺς κτήτορας δυναστείαν, πρὸς κατάπαυσιν τῆς ὁποίας πρέπει ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ τὴν ρητὴν ἢ σιωπηρὰν συγκατάθεσιν τοῦ κτήτορος διὰ συμμεθέξεως προγεγονυίας, συγγενομένης ἢ ἐπιγενομένης.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ταύτην ὁρμωμένη ἡ Ἐπιτροπή, παρατηρεῖ ὅτι καὶ ἂν ὁ Δεκόντρης ἀπέδειχνε κτήτορα τοῦ πλοίου τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην, τὸ ὁποῖον δὲν

ἔγινε, πάλιν δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς εὐθύνην διὰ μόνον τὸ ὅτι ἦτο κτήτωρ τοῦ πλοίου.

Ἐπομένως κρίνει ἀνεύθυνον τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην.

Περὶ τῆς Χρυσάφως Παπουτσίνας:

Αἱ αὐταὶ παρατηρήσεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν Παπουτσίναν καὶ ἂν ἤθελεν ἀποδειχθῆ (τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινεν εἰμὴ δι' ἑνὸς τῶν πειρατῶν) ὅτι συμμετεῖχε τοῦ πλοίου τοῦ Τουμπιώτου.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ὡς ἀνυποστήρικτον κατὰ πολλοὺς λόγους τὴν κατὰ τῆς Παπουτσίνας ἀγωγήν.

Περὶ τοῦ Βασίλη Τουμπιώτου:

Ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη: 1ον) ἀπὸ ἕνα τῶν πειρατῶν, τὸν Νικολῆν Ἀργύρη, ὅτι ὁ Βασιλικὸς ἦτον ὁ διευθυντὴς ἑνὸς τῶν πλοίων, καὶ 2ον) ἀπὸ τοὺς μάρτυρας Νικόλαον Παχῆν καὶ τρεῖς ἄλλους, ὅτι ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης καὶ ὁ Ἀναγνώστης Παπαδόπουλος μετεκόμισαν καὶ ἐπώλησαν πραγματείας τοῦ Δεκόντρη,

Ἡ Ἐπιτροπή, θεωρήσασα ὅτι καλεσθεὶς ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης δὲν ἐνεφανίσθη, μολονότι ἐξεδόθη πρόγραμμα καὶ μολονότι παρῆλθον περιπλέον 40 ἡμέρας,

Εὑρίσκει ὑπεύθυνον τὸν αὐτὸν Βασιλικὸν Τουμπιώτην.

Περὶ τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου:

Ἐπειδὴ ὑπάρχει κατ' αὐτοῦ ἡ ὁμολογία τοῦ συνενόχου Νικολῆ Ἀργύρη, ὑποστηριζομένη ἀπὸ τοὺς μάρτυρας Νικόλαον Παχῆν καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους, καὶ πρὸς τούτοις ἀπὸ τὴν δηλοποίησιν τοῦ αὐτοῦ Ἀναγνώστου, ἐπιβεβαιωμένην ἀπὸ ἐπισήμους μάρτυρας, ἂν καὶ μὴ παρ' αὐτοῦ ὑπογραμμένην,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει ὁμοίως ὑπεύθυνον τὸν Ἀναγνώστην Παπαδόπουλον.

Περὶ δὲ τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας:

Ἐκτὸς τῶν περὶ ἰδιοκτησίαν λεχθέντων διὰ τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην καὶ Παπουτσίναν, ἐφαρμοζομένων ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλήν, παρατηρεῖται προσέτι ὅτι ἡ χήρα αὕτη ὁμολογεῖ ὅτι, ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός της, δυναστικῶς τῆς ἐπῆραν τὰ δύο της πλοῖα, ἑνὸς τοῦ ὁποίου ἦτον διευθυντὴς κάποιος Ἀναγνώστης Παπαδόπουλος, ποτὲ γραμματεὺς τοῦ ἀνδρός της· ὅτι ἠγνοοῦσε ἡ δυστυχὴς αὕτη τί ἔκαμναν μὲ τὰ πλοῖά της, ὅτι, πωληθέντων αὐτῶν ἐπὶ δημοπρασίας, διὰ τὰς προσκλαύσεις της καὶ διότι πολλοὶ ὠφελούμενοι ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός της ἐνεφανίσθησαν ὡς ἔχοντες νὰ λάβουν, τότε αὐτὴ ἔλαβε τὸ ἓν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε γολέταν, καὶ ὅτι δὲν τὴν ἔδωκαν εἰμὴ μικρὸν δῶρον ὀλίγων γροσίων.

Θεωροῦσα λοιπὸν τὴν χηρείαν αὐτῆς, τὴν ἀδυναμίαν, τὰ ὀρφανά της καὶ ὅτι τὸ δοθὲν δῶρον ἦτο περιφρόνησις ὡς πρὸς τὴν γενομένην φθορὰν τῶν πλοίων,

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ ἐκλάβῃ ὑπεύθυνον τὴν Καλὴν Ἀγγελίναν, καθότι, μολονότι ἐκ τοῦ ἀνδρός της κυρία τοῦ πλοίου, τοῦτο ὅμως ἐλήφθη καὶ διευθύνετο ἀπὸ τὸν ποτὲ γραμματέα τοῦ ἀνδρός της ἐναντίον τῆς θελήσεώς της. Ὅθεν καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πραγμάτων της μεσέγγυον λύεται.

Περὶ τοῦ τρίτου ζητήματος:

Τί ἔχασεν ὁ Δεκόντρης διὰ νὰ ἀποζημιωθῇ ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους;

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ Δεκόντρης ἦτο πάντοτε εἷς τοῦ πληρώματος.

2ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Στέφανος Κυπριώτης μὲ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον τῆς 4 Ἀπριλίου 1827, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου διεύθυνεν εἰς τὸ Δικαστήριον ὁ Αὐστριακὸς Ἀντιπρόξενος Γρόπιος, δηλοποιεῖ ὅτι τὸ φορτίον ὅλον ἀνῆκεν εἰς τὸν Δεκόντρην, πλὴν δὲν φαίνεται οὐδ' ἀνακαλύπτεται τίνος εἴδους, ποίας ποσότητος καὶ τιμῆς ἦτον αὐτὸ τὸ φορτίον.

3ον) Ὅτι ὁ Δεκόντρης ἐπαρουσίασε σημείωσιν πραγματειῶν, ἐξ ὧν ἐσύγκειτο τὸ φορτίον, καὶ ληφθέντων ἐνδυμάτων τοῦ πλοιάρχου καὶ ναυτῶν, πλὴν ἡ σημείωσις καὶ ἡ ἐπιτροπικὴ παραχώρησις τοῦ πλοιάρχου θεμελιοῦνται εἰς τὸ ψεῦδος.

α) Διότι ὁ πλοίαρχος δι' ἀναφορᾶς του τῆς 1 Μαρτίου 1827 πρὸς τὸν ἐν Σμύρνῃ Βρεταννικὸν Πρόξενον δηλοποιεῖ ὅτι τὸ φορτίον ἀνήκει εἰς ἑαυτόν.

β) Προσκληθεὶς ὁ Δεκόντρης νὰ παρουσιάσῃ ἰσχυροτέραν ἀπόδειξιν, ἐπαρουσίασεν ἀντίγραφον δηλώσεως χρονολογημένης τὴν 10 Ἰανουαρίου 1827, ὑπογραμμένης ἀπὸ τὸν Στέφανον Κυπριώτην καὶ παρακαταθεμένης εἰς τὸ βρεταννικὸν Ἀντιπροξενεῖον τῆς Λήμνου. Ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ παράδοξος τύπος τῆς δηλώσεως ταύτης, ὁ ληφθεὶς ὅρκος παρ' ὅλων τῶν ναυτῶν, ἀγνοεῖται διὰ τί ἐπροστέθη τὸ «ἀποδεικνύται ἐνταῦθα ἐν διηγήματι» (in processo) καὶ ποῖον διήγημα ἀγνοεῖται ὡσαύτως.

Ἡ δήλωσις αὕτη περιέχει δύο σαφητικὰς περιστάσεις:

1ον) Ὅτι τὸ κεφάλαιον εἰς τὸ ἀπὸ Αἶνον διὰ Λῆμνον ταξίδι ἦτο 7.500 γρόσια.

2ον) Ὅτι ὅλον τὸ πλήρωμα μετεῖχεν ἀπ' αὐτὸ ἐξίσου.

Ὅθεν ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀνακαλύπτεται ψευδής, ὄχι μόνον ἡ ποσότης τῆς σημειώσεως ἥτις περιέχει 15243 γρόσια κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ Δεκόντρης εἶναι ὁ ἀφοριστικὸς κτήτωρ, ὡς αὐτὸς λέγει καὶ ὡς ἀναισχύντως διαβεβαιοῖ ὁ πλοίαρχος διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου του τῆς 4 Ἀπριλίου 1827, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ Δεκόντρης ἔγινεν ἐνάγων.

Ἰδοῦσα ἡ Ἐπιτροπὴ παρουσιασθὲν ἀπὸ τὸν Δεκόντρην ἔγγραφον θαλασσίου χρέους (di cambio marittimo) καὶ ὅτι, ὡς φαίνεται, ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὡς ἀληθὲς καὶ ὑπάρχον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς γυμνώσεως, τὸν ἐξέτασε κατ' ἐρωταπόκρισιν,

Παρατηροῦσα δὲ ὅτι ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε λεχθέντα ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ δώσῃ καμμίαν πίστιν εἰς τὸν Δεκόντρην, εἴτε διὰ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀποδείξεών του εἴτε διὰ τὴν ἀντίφασιν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεών του,

Παρατηροῦσα ὅτι δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἄτιμον ἐπιχείρησιν, ἐπιχειρήσαντος τοῦ ἐνάγοντος ν' αὐξήσῃ τὴν ζημίαν, παρὰ τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ δίκαιον,

Παρατηροῦσα ὅτι εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν ὑπάρχει ἡ ὁμολογία τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου περὶ τῆς ἀφαιρεθείσης ποσότητος,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

1ον) Καταδικάζει τὸν Βασιλικὸν Τουμπιώτην καὶ Ἀναγνώστην Παπαδόπουλον ἀλληλεγγύως νὰ πληρώσωσι τὴν τιμὴν τῶν περιγραφεισῶν πραγματειῶν εἰς τὸ ἐκ Μεγάρων σταλὲν μαρτυρικὸν τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1828, ἀπὸ πολλοὺς μάρτυρας ὑπογραμμένον.

2ον) Ἡ ἐκτίμησις τῶν ρηθεισῶν πραγματειῶν θέλει γενῆ ἀπὸ δοκίμους ἐκλεκτέους ἀπὸ τὰ μέρη, καί, εἰς ἀπουσίαν τούτων, παρὰ τοῦ Δικαστηρίου.

3ον) Θέλουν πληρώσει ἀλληλεγγύως τόκον 15 τὰ % ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν πραγματειῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας κατεσχέθησαν κ' ἐλήφθησαν πειρατικῶς μέχρι τῆς πληρωμῆς αὐτῶν.

4ον) Ἐπειδὴ δὲ ὁ Δεκόντρης ὡμολόγησεν ὅτι δὲν εἶναι κεφαλιστὴς τοῦ ὅλου, κ' ἐπομένως εἶναι ἀβέβαιος ὁ βαθμὸς τῆς μετοχῆς του· ἐπειδὴ παρεστήθη ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἀναφερομένων μετόχων εἰς τὴν δήλωσιν τῆς Σμύρνης,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Νὰ βληθῇ εἰς παρακαταθήκην ἡ χρεωστουμένη ποσότης παρὰ τῶν ρηθέντων Βασιλικοῦ Τουμπιώτου καὶ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου καὶ νὰ διαμείνῃ ἕως οὗ οἱ κύριοι τῆς ποσότητος αὐτῆς νὰ ἐμφανισθῶσι νομίμως καὶ ν' ἀποδείξωσι νομίμως τὸν βαθμὸν τῆς ἰδίας αὐτῶν μετοχῆς ἕκαστος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 26

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

*Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Δομηνίκου Ρωσσέτου πρὸς τὸν Αὐστριακὸν Πρόξενον Γρόπιον, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι, μεταφέρων λεμόνι ἀπὸ

Πόρον διὰ Θεσσαλονίκην μὲ τὸ παπαλινικὸν τραβάκολόν του «Ἡ Τ ύ χ η», ἐγυμνώθη ἀπὸ πειρατὰς κ' ἐνάγει τὸν Τουμπιώτην,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ἀναφορὰν τοῦ Γροπίου τῆς 24 Αὐγούστου περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν παρὰ τῆς Γραμματείας διεύθυνσιν τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς 25 τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὴν γενομένην δηλοποίησιν εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ Αὐστριακὸν Πρόξενον, ὑπογραμμένην παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ Μάρκου Τοινιάνη, παρὰ τοῦ πλοιάρχου Ρωσσέτου καὶ 2 ναυτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν δηλοποιεῖται, ὅτι ἡ γύμνωσις ἔγινε τὴν 15 Φεβρουαρίου εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κασσάνδρας ἀπὸ μίαν γολέταν ὀνόματι «Ἀ γ γ ε λ ί ν α ν» καὶ ἐν πέραμα τοῦ ὁποίου ὁ πλοίαρχος ὠνομάζετο Σταμάτης, Σκοπελίτης, καὶ ὅτι ἡ τιμὴ τῶν ἁρπαγέντων ἀναβαίνει εἰς γρόσια 19.563,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 28 Ἰουνίου ἐν Πόρῳ μαρτυρικὸν τοῦ Δημητρίου Τσικαρέλη, Ποριώτου, δι' οὗ μαρτυρεῖ ὅτι ἐγνώρισεν εἰς τὸ μαγαζὶ τοῦ Τουμπιώτου ἓν κανόνι, τὸ ὁποῖον εἶχε δανείσει εἰς τὸ ρηθὲν τραβάκολον,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου ἐν Πόρῳ ἐπιτροπικόν, δι' οὗ ὁ Δομηνίκος Ρωσσέτος κατασταίνει ἐπίτροπόν του εἰς τὴν ὑπόθεσιν τὸν Ἀντώνιον Μάγνον.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἀγνοεῖται πότ' ἔφθασεν εἰς Θεσσαλονίκην κ' ἑπομένως πόσος καιρὸς διέτρεξεν ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἕως οὗ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν ἐκεῖ Πρόξενον τὴν ρηθεῖσαν δηλοποίησιν.

2ον) Ὅτι δὲν ἔγινεν ἡ δικαστικὴ ἀπόδειξις τοῦ δυστυχήματος, οὐδὲ ὑπάρχει κανὲν εἶδος διαδικαοίας διὰ τὴν νομιμότητα τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος (prova di fortuna).

3ον) Ὅτι ἡ γύμνωσις δὲν εἶναι νομίμως ἀποδεδειγμένη καὶ ἀκόμη οὐχ ἧττον τ' ἀναφερόμενα χρήματα καὶ πράγματα, ἐκ τῶν ὁποίων γέμει ἡ δηλοποίησίς του.

4ον) Ὅτι ἡ κατὰ τοῦ Τουμπιώτου κατηγορία ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὴν ἐν Σκοπέλῳ ἀποθήκην του παρετηρήθη ἓν κανόνι, ὅπου τὸν εἶχε δανείσει ὁ Δημήτριος Τσικαρέλης, Ποριώτης, καὶ τὰ ἐκ τῆς κατηγορίας ταύτης παρεπόμενα, ἦγουν:

α) Ὅτι εἶναι κ λ ε π τ α π ο δ ό χ ο ς,

β) Ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ὅλον τὸ πρᾶγμα,

γ) Ὅτι ἑπομένως εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὸ ὅλον.

Ὅλα ταῦτα ἀνατρέπονται ἐκ τῶν ἑξῆς:

α) Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται νομίμως τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς κυρίας ἐξετάσεως, εἶναι ἀξιοπαρατήρητον ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία μαρτυρία, οὔτε ὅτι ὁ Ποριώτης ἐδάνεισε κανόνι οὔτε ὅτι τὸ εἰς τὴν ἀποθήκην παρατηρηθὲν ἦτο τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο οὔτε ὅτι παρετηρήθη.

β) Ἡ παρὰ τοῦ Ποριώτου δοθεῖσα ἰδιωτικὴ δηλοποίησις δὲν εἶναι ἀπόδειξις, καὶ διότι εἶναι δηλοποίησις ἰδιωτικὴ καὶ διότι ὁ δηλοποιῶν ἔχει συμφέρον (est interessé).

5ον) Ἐπειδὴ λείπει πᾶσ' ἀπόδειξις περὶ τοῦ κυρίου πράγματος καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία διὰ τὸ προσαπτόμενον εἰς τὸν Τουμπιώτην.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Τουμπιώτου αἴτησιν τοῦ Δομηνίκου Ρωσσέτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἑνάτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 27

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 22 Μαρτίου 1828 ἀναφορᾶς τοῦ Δημητρίου Λιακοπούλου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέτει:

1ον) Ὅτι κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1827 σηκώσας ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Καρίτσας ἕνα μαρτῆγον, νομίσας τον κτῆμα ἐχθρικόν, διότι τὸν ὑπερασπίζοντο Τοῦρκοι καὶ διότι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς φύλαξ εἰς αὐτόν, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Σκόπελον, ὅπου πληροφορηθεὶς ἀπὸ εὑρεθὲν εἰς τὸν μαρτῆγον ἔγγραφον ὅτι ἦτον οὐδετέρα ἰδιοκτησία, ἐδηλοποίησεν ἀμέσως ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κτήτορά του, ἀσφαλίσας τὸ πλοῖον μὲ ἄγκυραν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μὲ κάμηλον δεμένην εἰς τὴν ξηράν.

2ον) Ὅτι ὁ Γεώργιος Ζορμπᾶς ἔκλεψε διὰ νυκτὸς τὴν εἰς τὴν ξηρὰν δεμένην κάμηλον κ' ἐξ αἰτίας τῆς κλοπῆς ταύτης, ἐπισυμβάντος σφοδροῦ βορέως, τὸ πλοῖον μὴν ἐμπορέσαν ν' ἀνθέξῃ ἐσυντρίφθη εἰς τὴν ξηράν.

3ον) Ὅτι τῆς ζημίας ὁ αἴτιος εἶναι ὁ Ζορμπᾶς, κατὰ τοῦ ὁποίου κ' ἐπικαλεῖται κρίσιν διὰ νὰ καταδικασθῇ.

Θεωρήσασα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου τῆς 18 Ἀπριλίου 1828, δι' ἧς καταδικάζεται ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Λιακόπουλος νὰ πληρώσῃ τὸν μαρτῆγον τοῦ Λουκᾶ Ἰω. Κορωναίου ὀνόματι «Π α ν α γ ί α τ ῆ ς Ἰ ε ρ ο υ σ α λ ή μ», ὑπὸ σημαίαν ρωσεμπορικήν, διαφυλαττομένων τῶν δικαίων του καθ' οὗ τινος ἀνήκει ὡς αἰτίου τῆς ζημίας,

Προσκαλέσασα έπομένως τὸν Ζορμπᾶν διὰ ν' ἀπολογηθῇ εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Λιακοπούλου,

Θεωρήσασα τὰ πρὸς ὑποστήριξιν παρουσιασθέντα μέσα παρά τε τοῦ Λιακοπούλου καὶ παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

Ἀφαιρεθείσης τῆς ποιότητος τῆς κατασχέσεως τοῦ οὐδετέρου πλοίου παρὰ τοῦ Λιακοπούλου. ὅστις ἤθελε φανῇ πειράτης μὴ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ οὔτε καταγωγὸς οὔτ' ἀποκλειστὴς νόμιμος τοῦ λιμένος τῆς Καρίτσας,

Ἀφαιρεθείσης τῆς νομίμου συνεπείας ὅτι πειράτης ὢν ὁ Λιακόπουλος δὲν δύναται νὰ ἐνεργῇ πολιτικῶς, τὸ ὁποῖον εἶναι παρεπόμενον τῆς πειρατείας,

Δεχομένη πρὸς ὥραν ὅσ' αὐτὸς λέγει, ἂν καὶ δὲν ἀπέδειξεν ὅτι εἶχε δίπλωμα Στρατηγοῦ κ' ἐξουσίαν διὰ νὰ πολεμῇ τὰ περὶ τὴν Καρίτσαν μέρη καὶ τὸ δίκαιον ἑπομένως τοῦ νὰ κυριεύῃ τὰ ἐχθρικὰ κτήματα,

Ἡ Ἐπιτροπὴ προσηλοῦται εἰς τὰ ἑξῆς ζητήματα:

1ον) Ἀποδεικνύεται ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ἐνοχὴ τῆς καμήλου (gomena)

2ον) Καὶ τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἐνοχῆς ἀποδειχθείσης, ὑπῆρξεν ἄρα αἰτία τοῦ ναυαγίου τῆς καμήλου ἡ κλοπή;

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

1ον) Εἶναι σταθερὸν ἀξίωμα εἰς τὸ ἐγκληματικὸν δίκαιον, ὅτι ἐπὶ κλοπῆς πρέπει ν' ἀποδεικνύῃ τις τὸ ἔγκλημα κατὰ τὸ γένος, διὰ τῆς προϋπάρξεως καὶ διὰ τῆς ἐπιγενομένης ἐλλείψεως τοῦ κλαπέντος πράγματος καὶ μετὰ τὴν ἀπόδειξιν αὐτὴν γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐνόχου.

2ον) Ὁ Λιακόπουλος θέλει ν' ἀποδείξῃ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸν ἔνοχον μὲ τὰς ἑφεξῆς ἀποδείξεις:

α) Μὲ τὰς μαρτυρίας τῶν ὁπλαρχηγῶν Ἀ. Γάτσου καὶ Κωνσταντίνου Μπίνου τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1827.

β) Μὲ τὸ σημεῖον τοῦ ὅτι μίαν νύκτα ἤκουσαν φωνὴν τοῦ ὁπλαρχηγοῦ Γάτσου κατὰ τοῦ κλέπτου, ὀνομάζουσαν τὸν Ζορμπᾶν, ὅστις εἶχεν ἐμβῇ εἰς τὸν μαρτῆγον.

γ) Μὲ τὸ ἄλλο σημεῖον τοῦ ὅτι ὁ Ζορμπᾶς ἐπώλησε κάμηλόν τινα εἰς Σκῦρον πρὸς τὸν Νικόλαον Μανιατάκην.

3ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ μαρτυρίαι τοῦ Ἀ. Γάτσου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μπίνου δὲν εἶναι ὀρθαὶ οὔτε κατὰ τὴν τάξιν οὔτε κατὰ τὴν ἱκανότητα τῶν μαρτύρων· κατὰ τὴν τάξιν μέν, διότι δὲν εἶναι ἀληθεῖς μαρτυρίαι, εἰμὴ αἱ γινόμεναι ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅπου τὸ ἀντιφερόμενον μέρος ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ τὰς χρειώδεις ἐρωτήσεις καὶ ν' ἀπολογηθῇ καὶ ὅπου ὁ δικαστὴς αὐτὸς ἐξιχνιάζων τὴν ἀλήθειαν ἐξάγει ἀπὸ μικρὸν σπινθῆρα τὸ μέγα φῶς ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται ἡ ἀλήθεια, καὶ περιπλέον, διότι αἱ μαρτυρίαι αὐταὶ εἶναι μόνον ἁπλαῖ ἰδιωτικαὶ δηλοποιήσεις, μὴ δυνάμεναι ποτὲ νὰ χρησιμεύσουν ὡς νόμιμος ἀπόδειξις. Κατὰ δὲ τὴν ἱκανότητα, διότι ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν γενομένην ἐρωταπόκρισιν τοῦ Λιακοπούλου τῆς 27 Ἰουνίου 1828, ὅτι ὁ Ἀ. Γάτσος ἦτον εἷς τῶν δύο ἐπιφορτισθέντων διὰ νὰ φυλάττωσι τὸν μαρτῆγον καὶ διὰ νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὸν κτήτορά του, ὅταν οὗτος ἤθελε πα-

ρουσιασθῆ. Ὅθεν ἐξάγεται ὅτι συμφέρει εἰς τὸν Γάτσον νὰ κατηγορήσῃ ἄλλον, διὰ ν' ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ ἴδιόν του ὑπεύθυνον. Προσέτι διότι ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Μπῖνος (ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀπὸ διαφόρους ὁμολογίας φαίνεται συσχετισμένος μὲ τὸν Γάτσον) ὑπῆρξεν ἕνας τῶν κλεψάντων τὴν ἀποσκευὴν τοῦ συντριβάντος μαρτήγου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ Κωνσταντίνου Φέκια τῆς 5 Ἰουλίου 1828.

4ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ ρηθεῖσαι δηλοποιήσεις, αἱ οὕτω λεγόμεναι μαρτυρίαι, παρουσιάζονται διὰ προφανοῦς αἰσχρᾶς ἀντιφάσεως τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ὁποία π. χ. εἶναι ἡ ὑπάρχουσ' ἀντίφασις εἰς τὰ μαρτυρικὰ τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1827 καὶ τῆς 5 Μαρτίου 1828, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν διαλαμβάνει ὅτι ὁ Γ. Ζορμπᾶς ἔλυσε κ' ἔκλεψε τὴν κάμηλον (gomena) τοῦ μαρτήγου, τὸ δὲ ὅτι εἶναι διόλου ἀνύπαρκτος ἡ παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ κλοπὴ τῆς καμήλου, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα μαρτυρικὰ τὸ μὲν εἶναι γραμμένον, τὸ δ' ἐπικυρωμένον παρὰ τῆς Δημογεροντίας Σκοπέλου.

5ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ διὰ νυκτὸς κραυγαὶ τοῦ Γάτσου κατὰ τοῦ Ζορμπᾶ, εἰσελθόντος εἰς τὸν μαρτῆγον, δὲν ἀποδεικνύουν οὔτε ὅτι ὁ Ζορμπᾶς εἰσῆλθεν οὔτε ὅτι ἔλειψεν ἡ κάμηλος.

6ον) Παρατηροῦσα ὅτι κανεὶς αὐτόπτης δὲν μαρτυρεῖ ὅτι τῷ ὄντι ἔλειψεν ἡ κάμηλος τὴν ἐπαύριον.

7ον) Παρατηροῦσα ὅτι αἱ παρουσιασθεῖσαι καὶ ληφθεῖσαι μαρτυρίαι εἶναι ἐξ ἀκοῆς περὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς καμήλου καὶ περὶ τοῦ αἰτίου αὐτῆς, κ' ἐπομένως ἀνίσχυροι.

8ον) Παρατηροῦσα ὅτι κατὰ τῆς ἐ λ λ ε ί ψ ε ω ς τῆς καμήλου τὴν ἐπαύριον μετὰ τὰς κραυγὰς ὑπάρχουν δύο περιστάσεις, πρώτη μέν, ὅτι ὁ Γάτσος δὲν ἔκαμε κανὲν κίνημα κατὰ τοῦ Ζορμπᾶ τὴν ἐπαύριον μετὰ τὰς κραυγάς, δευτέρα δέ, ὅτι δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν διαμαρτύρησιν κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τὰ μάλιστα συνήθειαν εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

9ον) Παρατηροῦσα ὅτι οἱ ἐξ ἀκοῆς μάρτυρες δὲν προσδιορίζουν ἀκριβῶς οὔτε χρόνον οὔτε τόπον οὔτε τὰ πρόσωπα ἐξ ὧν ἤκουσαν.

10ον) Παρατηροῦσα ὅτι οἱ ἐσχάτως παρουσιασθέντες παρὰ τοῦ Λιακοπούλου μάρτυρες, προσπαθοῦντες ν' ἀποδείξουν τὴν παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ γενομένην εἰς Σκῦρον πώλησιν τῆς α ὐ τ ῆ ς κ α μ ή λ ο υ τοῦ ρωσεμπορικοῦ μαρτήγου, δὲν ἀποδεικνύουσι τίποτε.

α) Διότι ὁ Λιακόπουλος ὡμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ὁ Ζορμπᾶς εἶχεν ἰδικόν του πλοῖον.

β) Διότι ἡ πώλησις καμήλου δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἦτον ἡ αὐτὴ ἐκείνη τοῦ ρωσεμπορικοῦ μαρτήγου.

γ) Διότι λείπει ἡ ἀπόδειξις τῆς τ α υ τ ό τ η τ ο ς, ἥτις δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶναι γνωστή, εἰμὴ εἰς ἀνθρώπους γνωρίζοντας τὴν τοῦ λεγομένου κλαπέντος μαρτήγου καὶ τὴν παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ πωληθεῖσαν. Καὶ διότι ἡ τοῦ μαρτήγου ἔπρεπε νὰ ἔχῃ εἰδικὰ γνωριστικὰ διὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸ γένος καὶ διὰ νὰ ἐμπορῇ νὰ γνωρισθῇ.

δ) Διότι ἡ ὁμολογία τοῦ Λιακοπούλου περὶ τοῦ τοιούτου σημείου περιορίζεται εἰς τὸ ὅτι ἡ παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ πωληθεῖσα κάμηλος ἦτο κοντὴ

κ' εὐρωπαϊκή. Ὅθεν ἡ τοῦ μαρτήγου ἦτον εὐρωπαϊκὴ καὶ μακρὺ μέρος αὐτῆς ἐπώλησεν ὁ Ζορμπᾶς, τὸ ὁποῖον ἔκοψε κ' ἐπώλησεν. Ἀλλ' ἡ ὁμολογία αὕτη γέμει ἀπὸ πολλὰ λάθη. Πρέπει ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ μαρτῆγος εἶχε κάμηλον μακρὰν κ' εὐρωπαϊκήν, καὶ ὄχι τουρκικήν. Πρέπει ν' ἀποδειχθῇ ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν κατασκευάζονται κάμηλοι κονταὶ καὶ μακραί. Πρέπει ν' ἀποδειχθῇ τὸ πάχος τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης. Τὸ τοιοῦτον εἶναι λόγος καὶ ὄχι πρᾶγμα. Εἶναι σημεῖον δι' οὗ θέλει ν' ἀποδείξῃ ἄλλο σημεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀτοπία. Ἔπειτ' ἀντιλέγεται τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γάτσου καὶ Μπίνου, οἵτινες λέγουν ὅτι δύο ἦσαν αἱ κάμηλοι καὶ ὄχι μία.

11ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις, οὔτε τοῦ κατὰ γένους ἐγκλήματος οὔτε τοῦ κατ' εἶδος, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ καταδικασθῇ νομίμως ὁ Ζορμπᾶς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ στοχάζεται ἀνωφελῆ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἂν διὰ τὴν κλοπὴν τῆς καμήλου ὁ κλέπτης εἶν' ὑπεύθυνος διὰ τὸ μετὰ 7 ἡμέρας ναυάγιον τοῦ μαρτήγου.

Ὅθεν:

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ αἴτησιν τοῦ Μήτρου Λιακοπούλου τῆς 22 Μαρτίου 1828.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν πρώτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 28

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Λουκᾶ Κορωναίου καὶ Γεωργίου Ζορμπᾶ διαφορᾶς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Λουκᾶ Κορωναίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκθέτει, ὅτι, ἀναχωρήσας μὲ τὸ πλοῖόν του τὴν 25 Μαΐου 1827 ἀπὸ τὴν Χίον διὰ Καρίτσαν ἢ Ὀρφάνι, ἀπαντήθη τὴν ἀκόλουθον 27 ἔξω τῆς Κασσάνδρας ἀπὸ ἓν μίστικον τοῦ Ζορμπᾶ καὶ τὸν διήρπασαν μίαν ποσότητα πραγματειῶν καὶ χρημάτων, καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ρηθέντα Γ. Ζορμπᾶν τὴν ἀποζημίωσίν του,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ τὴν 27 Ἰουλίου 1827 ἔ. ν. ἀπόσπασμα τῶν πράξεων τοῦ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακοῦ Προξενείου,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ τὴν 7 Αὐγούστου 1827 ἔ. ν. ἀπόσπασμα τοῦ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακοῦ Προξενείου ἐπιγραμμένον «Σύνοψις τοῦ Ἡμερολογίου», ἐπειδὴ τὸ καθ' αὐτὸ ἡμερολόγιον ἠρπάχθη ἀπὸ τοὺς πειρατάς,

Θεωρήσασα τὸ μαρτυρικὸν τοῦ Ἰωάννου Λογοθέτου καὶ τοῦ Νικολῆ Μαστοράκη, γραμμένον ἐν Σύρᾳ τὴν 22 Ἀπριλίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ τὴν 2 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ πρὸς τὸ Δικαστήριον, εἰς τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ πρὸς δικαιολογίαν του νὰ δείξῃ, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ρηθείσης διαρπαγῆς εὑρίσκετο εἰς τὴν Σκῦρον ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ναυπήγησιν ἑνὸς πλοίου του καὶ ὅτι τότε οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ ἀδελφός του δὲν εἶχε κανὲν πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν,

Θεωρήσασα τὸ μαρτυρικὸν τοῦ Ἐμμανουὴλ Σεργοπούλου, Ἰωάννου Γουτίου, Μήτρου Λιακοπούλου, Κωνσταντίνου Τουμπιώτου, Τόλιαν Λαζόπουλον καὶ Γεώργιον Κασσανδρινὸν ἀπὸ τὴν 30 Μαρτίου 1828, τοῦ Γεωργίου Κουτίπα, Ψαριανοῦ, ἀπὸ τὴν 7 Ἀπριλίου 1828 καὶ τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη, Μοσχονησιώτου, καὶ Κωνσταντίνου Π. Πριμικυρίου ἐκ Σκύρου, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ διαληφθέντες βεβαιώνουν συμφώνως, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ρηθείσης διαρπαγῆς ὁ Ζορμπᾶς δὲν εἶχε μίστικον,

Τὸ Δικαστήριον παρατηρεῖ:

Δὲν ἀπεδείχθη ἀποχρώντως:

1ον) Ὅτι ἡ ρηθεῖσα προσβολὴ ἔγινεν ἀπὸ τὸ μίστικον τοῦ Ζορμπᾶ, ἐπειδὴ τὸ ἀπόσπασμα ἡμερολογίου παρουσιασθὲν εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Προξενεῖον Αὐστριακόν, ὑπογραμμένον ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Λούκαν Κ. καὶ ἄλλους, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἄγνωστον ἂν ἦσαν ἐκ τῶν ναυτῶν του ἢ ὄχι, ἀναμφιβόλως δὲν εἶναι τακτικὴ ἔκθεσις περὶ τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος.

2ον) Ἂν καὶ ἐδέχετο τὸ Δικαστήριον τὸ ρηθὲν ἔγγραφον ὡς τακτικόν, δὲν ἀποδείχνει τὸν Ζορμπᾶν ἔνοχον, διότι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Λουκᾶς λέγει εἰς αὐτὸ ὅτι πιστεύει ὅτι τὸ ρηθὲν μίστικον ἦτο τοῦ Ζορμπᾶ, ἤγουν ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν βεβαιότητα περὶ τούτου.

3ον) Ἔπρεπε ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ ρηθὲν μίστικον ἦτο τοῦ Ζορμπᾶ καὶ ὅτι ἡ ρηθεῖσα διαρπαγὴ ἔγινε κατὰ τὴν παραγγελίαν ἢ μὲ συμμετοχὴν τοῦ Ζορμπᾶ.

4ον) Ἐν ᾧ οἱ μαρτυροῦντες πρέπει νὰ ἐξετάζωνται τακτικῶς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὁ ρηθεὶς Κ. παρουσιάζει, ἀντὶ ἐνόμως γενομένων μαρτυριῶν μίαν ἰδιωτικὴν πιστοποίησιν δύο ναυτῶν του. Προσέτι αἱ ἄτακται μαρτυρίαι αὗται δὲν ἀναφέρουν

τὸν Γ. Ζορμπᾶν τὸν αὐτόν, ἀλλὰ λέγουν ὅτι εἷς ἀδελφός του ἐπαρευρέθη εἰς τὸ ρηθὲν πειρατικὸν πλοῖον.

5ον) Ἐὰν τὸ Δικαστήριον ἐθεωροῦσεν ὡς ἰσχυρὰς τὰς τοιαύτας μαρτυρίας (λογιζομένας εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ἀπαραδέκτους), ἐγίνοντο εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν δύο ἐπακόλουθα:

α) Ἔπρεπε νὰ δεχθῇ καὶ τὰς ἐκ μέρους τοῦ Ζορμπᾶ παρουσιασθείσας ἰδιωτικὰς μαρτυρίας, αἱ ὁποῖαι δείχνουν, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ρηθείσης διαπαγῆς ὁ Ζορμπᾶς δὲν εἶχε κανὲν μίστικον, καὶ

β) Ὅτι ἡ κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ κατηγορία ἀναιρεῖτο καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν φωνὴν τῶν ναυτῶν, τῶν ἀτάκτως μαρτυρησάντων ἐκ μέρους τοῦ Κορωναίου καὶ ἔπιπτεν ἐπάνω εἰς τὸν ἀδελφόν του.

Ὅθεν τὸ Δικαστήριον ἀποφασίζει:

Ὅτι, ἐπειδὴ ἡ κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ κατηγορία δὲν ἀπεδείχθη, ἡ κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησις τοῦ Κ. περὶ ἀποζημιώσεως ἀπορρίπτεται.

Διαφυλαττομένων τῶν δικαίων κατὰ τοῦ ἀγνώστου ἀδελφοῦ του, ὅταν ἤθελεν ἐναχθῇ καὶ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ του πρὸς ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δευτέραν Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 29

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 3 Αὐγούστου ἀναφορὰν τοῦ Π. Κενταύρου, ἐπιτρόπου τοῦ ἐν Τήνῳ κατοικοῦντος Ἀβραὰμ Γεωργίου, ὑπηκόου Ἰονικοῦ, παρουσιασθεῖσαν εἰς τὴν Προσωρινὴν Διοίκησιν τῆς Αἰγίνης καὶ ἀπὸ αὐτὴν διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ τὴν 28 Ἰουνίου 1828 ἔγγραφον τοῦ Ἀβραὰμ Γεωργίου, διὰ τοῦ ὁποίου κατασταίνει τὸν ἐν Αἰγίνῃ Π. Κένταυρον ἐπίτροπόν του, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατὰ τῶν Τουμπιωτῶν ἀγωγήν του,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1827 φορτωτικήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται, ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἀβραὰμ Γεωργίου εἶχε φορτώσει ἐπὶ τοῦ βριγαντίνου «Ἡ Παναγία Σπαρτιανή», μὲ σημαίαν ρωσικήν, τοῦ πλοιάρχου Νικηφόρου Καμεροπούλου, Ρώσου, εἰς παραλαβὴν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου, ἕνα γρόπον περιέχοντα δωδεκάρια 2328 1/2, ἕνα γρόπον περιέχοντα κολωνᾶτα 1200, ἕνα γρόπον περιέχοντα στερλίνας 287 καὶ ἱσπανικὰς δόπιας 12,

Θεωρήσασα ἔγγραφον λεγόμενον ναυλοσυμφωνητικὸν τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1827, δι' οὗ ὁ Ἀβραὰμ Γεωργίου ἐν Τήνῳ ναυλώνει τὸ ρηθὲν ρωσεμπορικὸν βριγαντῖνον διὰ Θεσσαλονίκην, ὅπου νὰ φορτώσῃ σχοινιὰ καὶ καρφὶ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σύραν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ τὸν ρηθέντα πλοίαρχον Ρῶσον ἔκθεσιν εἰς τὸ ἐν Μυκόνῳ Αὐστριακὸν Προξενεῖον, τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1827, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὅτι ἐκατασχέθη πλησίον τῆς Σκοπέλου ἀπὸ δύο περάματα καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν Γλῶσσαν τῆς Σκοπέλου, ὅτι οἱ πειρᾶται ἐπῆραν τοὺς γρόπους καὶ χίλια διακόσια γρόσια ἀνήκοντα εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ ὅτι ἐπαπειλήσαντές τον νὰ μὴ κινηθῇ ἐκ τοῦ τόπου, ὅπου ἦτον ἀραγμένος, δὲν ἄφησαν καμμίαν φυλακὴν εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ τ' ἀπογυμνώσουν, ὅτι τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ἀνοίχθη εἰς τὰ πανιὰ κ' ἐπέστρεψεν εἰς Τῆνον, ὅπου κάμνει τὴν ἔκθεσίν του,

Θεωρήσασα ὅτι δὲν φανερώνει εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἔκθεσιν, ἐὰν ἐγνώρισε κανένα τῶν πειρατῶν,

Θεωρήσασα τὴν ἄλλην ἀναφορὰν τῆς 28 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ Κενταύρου, δι' ἧς κατηγορεῖ τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην ὡς ὑπεύθυνον:

1ον) Καθ' ὃ κτήτορα τῶν δύο γυμνωσάντων τὸν Καμερόπουλον περαμάτων, διότι εἰς ἄλλην κρίσιν μεταξὺ Κουντούρη καὶ Τουμπιώτου ἀνεκαλύφθη ὅτι οὗτος ἦτο κτήτωρ δύο περαμάτων,

2ον) Διότι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ ρηθεὶς Τουμπιώτης ἦτον ἀρχηγὸς τῆς Γλώσσης.

3ον) Διότι, εὑρεθέντα διάφορα χρειώδη πλοίου εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ Τουμπιώτου παρὰ τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου Λόντου, ἄρα ταῦτα ἦσαν προϊὸν τῆς πειρατείας τῶν πλοίων του.

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν γενόμενον ἐν Τήνῳ τὴν 17 Αὐγούστου 1828 παρὰ Κωνσταντίνου Λεοντάρη καὶ Ἀναστασίου Δημητριάδου, οἵτινες μαρτυροῦν ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου, εὑρισκόμενοι εἰς τὴν Σκόπελον, ἤκουσαν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Γλώσσης ὅτι τὰ δύο περάματα εἶχαν διαταχθῇ ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην διὰ νὰ ἐφορμήσουν κατὰ τοῦ ρωσεμπορικοῦ πλοίου, ὅτι τοῦ ἥρπασαν τὰ κεφάλαια, ὅτι διὰ νυκτὸς ἔφυγε τὸ πλοῖον, ὅτι τὸ κατεδίωξαν, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ πιάσουν. Μαρτυροῦν οἱ ρηθέντες ἰδιωτικοὶ μάρτυρες ὅτι ἤκουσαν ταῦτα ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς γυμνωτὰς Λιάπηδες.

Προσκαλέσασα τὸν ἐνάγοντα, ἂν ἔχῃ ἄλλο τι νὰ τὸ προσθέσῃ, ἀποκριθέντος αὐτοῦ ὅτι δὲν ἔχει κ' ἐξαιτήσαντος ἔκδοσιν ἀποφάσεως,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι εὑρίσκει πολλὰ παράδοξον καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ φορτωτοῦ τῶν χρημάτων καὶ τὴν παρὰ τοῦ πλοιάρχου Καμεροπούλου ἐκτεθεῖσαν γύμνωσιν:

α) Διότι εἶν' ἀκατανόητον, πῶς χωρὶς ἀσφάλειαν (sicurtà) ἤθελε φορτώσει ὁ Ἀβραὰμ Γεωργίου τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς μὲν λέγει ὅτι ἐφόρτωσεν, ὁ δὲ πλοίαρχος ὅτι ἔλαβε εἰς ἕνα καιρὸν καθ' ὃν ἤκμαζεν ἡ πειρατεία, διὰ τόπον βρύοντα ἀπὸ πειρατάς, ἐπὶ πλοίου ἀνικάνου εἰς ἀντίστασιν ἢ εἰς συμπλοκὴν καὶ χωρὶς συνοδείαν.

β) Διότι εἶν' ἀκατανόητον, πῶς τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαθε ἄλλο τι, εἰμὴ μόνην καὶ μόνην τὴν γύμνωσιν τῶν χρημάτων, ἐγκαταλείφθη ἀπὸ τοὺς γυμνωτάς, χωρὶς οὗτοι ν' ἀφήσουν ἢ νὰ βάλουν εἰς αὐτὸ φυλακήν, ἀφοῦ τὸ ἄραξαν, καὶ πῶς αὐτὸ ἔφυγεν ὄχι διὰ νυκτός, ἀλλὰ τὴν αὐγήν.

γ) Διότι, ἀφοῦ, ὡς αὐτὸς λέγει, τὸν ἐπῆραν τὰ χρήματα μόνα, ἐστοχάσθη νὰ φύγῃ ἡμέρας οὔσης μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του καὶ ὑπ' ὄψιν τῶν δύο πειραμάτων.

Ἑπομένως ἡ ἀλήθεια τοῦ φορτίου τῶν χρημάτων εἶναι ὕποπτος. Ἐὰν δὲ τις ἐσπούδαζε νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἤθελε προκύψει ἀκόμη ἄλλη ὑποψία, μήπως ἡ ριψοκίνδυνος φυγὴ ἡμέρας οὔσης καὶ ἄκρου κινδύνου τῆς ζωῆς, ἔγινε κυρίως διὰ τὴν διάσωσιν τῶν φορτωθέντων χρημάτων, καθότι ἴσως οἱ πειραταὶ ἀνέβαλαν τὴν εἰς τὸ πλοῖον ἔρευναν διὰ τὴν ἐπαύριον, νομίσαντες ἀσφαλῆ τὴν λείαν, ἀραχθεῖσαν καὶ φυλαττομένην παρὰ τῶν δύο πειραμάτων.

2ον) Ὅπως ἂν ἔχῃ ἡ πιθανότης ἢ τὸ ἀπίθανον τοῦ πράγματος, ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ἔχει νόμιμον ἀπόδειξιν, κ' ἑπομένως οὔτε ὁ ἐμφανιζόμενος διὰ τοὺς γρόπους του φορτωτής, διότι τὸ λεγόμενον ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα εἶν' ἀτελὲς ἔγγραφον, καθότι ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη ν' ἀποδεικνύεται ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου καὶ νὰ ὑποβάλλεται εἰς ἐρωταπόκριοιν τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου. Ἡ ἐρωταπόκρισις δὲν ὑπάρχει οὔτ' ἐκτυλίσσεται ποτὲ ἡ ἀλήθεια, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, ὅταν ἀναγινωσκομένου τούτου πρὸς τὸν ναύτην, ἐρωτᾶται αὐτὸς ἂν ἐπιβεβαιοῖ. Ἐξ ἐναντίας ἀπαιτοῦνται: α) Χωρισταὶ ἐρωταποκρίσεις, β) Περὶ ὅλων τῶν ἀναφερομένων παρὰ τοῦ πλοιάρχου περιστάσεων καὶ χωρὶς νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸν ἕνα ὅ,τι ἐξέθεσεν ὁ ἄλλος. Ὁ τηρηθεὶς τύπος εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα τὸ κατασταίνει παράνομον.

3ον) Ἡ Ἐπιτροπὴ ζητεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ πλοίαρχος λέγει ὅτι οἱ γρόποι ἦσαν ἐσφραγισμένοι καὶ ὅτι τοὺς εἶχε κρυμμένους. Λέγει ὅμως ἐν ταὐτῷ, ὅτι οἱ ναῦται, κυριευμένοι ἀπὸ φόβον, ἄλλοι ἐκρύβησαν κάτω καὶ ἄλλοι ἔμειναν ἐπάνω. Ὅθεν πῶς εἶδαν οἱ ὄντες κάτω μεταφερομένους τοὺς γρόπους ἀπὸ τὴν κάμεραν τοῦ πλοιάρχου; Πῶς οἱ κάτω καὶ οἱ ἐπάνω ἐγνώρισαν τὰ

σακκίδια; Πῶς ἐγνώρισαν ὅτι ἦσαν τ' αὐτὰ καὶ ὄχι ἄλλα προπαρασκευασμένα; Πῶς ἔμαθαν ὅτι ἐπεριεῖχαν τὸ εἶδος καὶ τὴν ποσότητα τῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα περιγράφει ὁ πλοίαρχος εἰς τὴν ἔκθεσίν του;

4ον) Ἀλλὰ καὶ ἀθῶον καὶ σαφὲς καὶ ἀληθὲς ἂν ἦτο τὸ πρᾶγμα, διὰ τί ζητεῖται ὑπεύθυνος ὁ Τουμπιώτης; Λέγεται διότι ἦτο κτήτωρ τῶν δύο περαμάτων· διότι ἦτον ἀρχηγὸς τοῦ τόπου, ὅπου ὡδηγήθη τὸ πλοῖον· διότι δύο ἰδιωτικοὶ μάρτυρες ἐμαρτύρησαν ἀκούσαντες ἐξ ἄλλων μὴ ὀνομαζομένων καὶ λεγόντων, ὅτι ὁ Τουμπιώτης διέταξε τὴν γύμνωσιν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο κτήτωρ καὶ διευθυντὴς δύο περαμάτων ἐν ἔργῳ. Δὲν ἀποδεικνύεται ἀπὸ καμμίαν ἀπόδειξιν παρουσιασθεῖσαν ἐν διηγήματι παρὰ τοῦ Π. Κενταύρου, ὅτι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτον ἀρχηγὸς τῆς Γλώσσης. Οὔτε ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄλλο διήγημα (processo) τοῦ Κουντούρη, ὅτι τὸν Ὀκτώβριον 1827 ἦτον εἰς τὴν Σκόπελον ὁ Κωνσταντῖνος Τουμπιώτης, ἀρχηγὸς τοῦ Πανόρμου, καθότι ἡ τοῦ Κουντούρη ὑπόθεσις ἠκολούθησε τὴν 9 Ἰανουαρίου 1828. Οἱ δὲ οὕτω λεγόμενοι ἐξ ἀκοῆς μάρτυρες δὲν ἰσχύουν ποσῶς. Δὲν ὀνομάζουν τὰ πρόσωπα παρὰ τῶν ὁποίων ἤκουσαν, ὅθεν τὸ μαρτυρικὸν τοῦτο εἶναι ἄγνωστον εἰς τοὺς νόμους. Ἐὰν ἐνόμιζεν ἰσχύοντας τοὺς μάρτυρας αὐτούς, ἐχρεώστει νὰ τοὺς προτείνῃ εἰς τὸ Δικαστήριον, διὰ νὰ τοὺς καλέσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ νὰ τοὺς ὑποβάλῃ εἰς ἐρωταπόκρισιν ἢ ν' ἀναθέσῃ τὴν ἐρωταπόκρισιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου τῆς κατοικίας των. Τὸ νὰ προμηθεύεται ὁ ἐνάγων μαρτυρικὰ καὶ ἐξ ἀκοῆς καὶ ταῦτ' ἀτελῆ, τοῦτο ἐμφαίνει ἔλλειψιν δικαίου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτου αἴτησιν τοῦ Ἀβραὰμ Γεωργίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 30

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Ἀντιπρόξενον Γρόπιον ἀναφορὰν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη τῆς 9 Ἀπριλίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ παρὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ τὴν ἀποζημίωσιν τῆς σακολέβας του καὶ ἄλλων ζημιῶν του,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητηρίου Αἰγίνης τῆς αὐτῆς χρονολογίας,

Θεωρήσασα τὸ ἔγγραφον τῶν Δημογερόντων τῆς Σκύρου τῆς 5 Φεβρουαρίου 1828, δι' οὗ δηλοποιοῦσιν ὅτι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1827 ὁ Γεώργιος Ζορμπᾶς ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Σκύρου τὴν σακολέβαν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη,

Θεωρήσασα τὸ πωλητήριον τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1827, δι' οὗ στρατιῶται τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτη πωλοῦσιν εἰς τὸν Νικόλαον Γεωργίου τὴν σακολέβαν διὰ γρόσια 365,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ Μπογιάννη πρὸς τὸν Γ. Ζορμπᾶν τῆς 11 Δεκεμβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὰς μαρτυρίας τοῦ Γεωργίου Κουτίπα, Ψαριανοῦ, καὶ Κωνσταντίνου Παπᾶ Πριμικύρη, Σκυριανοῦ, τῆς 16 Ἀπριλίου 1828, τὰς μαρτυρίας τῶν πληρεξουσίων τῆς Σκύρου τῆς 15 Μαΐου 1828, τὴν ὁμολογίαν τοῦ Τόλια Νικολάου, Εὐριπαίου, τῆς 1ης Ἰουνίου 1828, τὰς ὁμολογίας τοῦ Στεριανοῦ Μαρίνου, Μαντεμοχωρίτου, καὶ τοῦ Θεοδώρου Τριανταφύλλου τῆς 25 Ἰουνίου 1828, τὴν ὁμολογίαν τοῦ Γεωργίου Ἐλευθέρη Κακλαβάτου, ναύτου, τῆς 5 καὶ 24 Ἰουλίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰς τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ τῆς 15 Ἰουνίου, τῆς 12 καὶ 16 Ἰουλίου καὶ τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1828, ὁμοίως τὰς ἀναφορὰς τοῦ ἀδελφοῦ του Νικολάου τῆς 1ης καὶ 5 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν ἀπολογοῦνται εἰς τὰ λεγόμενα παρὰ τοῦ Μπογιάννη,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τῶν ἐπιστατῶν τῆς Σκύρου πρὸς τὸν Γεώργιον Ζορμπᾶν τῆς 9 Μαρτίου καὶ ἔγγραφον τοῦ ἡγουμένου τοῦ ἐν Σκύρῳ Ἁγίου Γεωργίου τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ὧν δηλοποιοῦσιν ὅτι παρεδόθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον εἰς τὸν Μπογιάννην ἐνέχυρον τοῦ Ζορμπᾶ 1100 γροσίων,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν τοῦ Ἀναγνώστου Ἀλεξάνδρου Χαλβέτη τῆς 6 Αὐγούστου 1828 καὶ καταγραφὴν ὅσων χρημάτων καὶ πραγμάτων ἔλαβεν ὁ Μπογιάννης παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ, ὡς οὗτος λέγει, ἀναβαίνοντα εἰς γρόσια 2463,15,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη καὶ Νικολάου Ζορμπᾶ γενομένας ἀπόντος τοῦ Γεωργίου τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1828,

Ὁ Μπογιάννης διϊσχυρίζεται:

1ον) Ὅτι δύο μάρτυρες, ὁ Κουτίπας καὶ ὁ Παπᾶ Πριμικύρη, βεβαιοῦν ὅτι ὁ Ζορμπᾶς ἐκράτησε τὸ πλοῖόν του. Προσέτι τρεῖς γέροντες τῆς Σκύρου καὶ περὶ πλέον ἡ μαρτυρία τοῦ ναύτου του Γεωργίου Λευθέρη Κακλαβάτου λέγοντος, ὅτι οἱ

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 153.

στρατιῶται μὲν ἐπῆραν, πλὴν ὁ Ζορμπᾶς ἐμεταχειρίσθη τὴν σακολέβαν μεταφέρων οἰκογενείας δι' αὐτῆς. 2ον) "Οτι ἡ σακολέβα του ἐπωλήθη. 3ον)"Οτι ὁ Ζορμπᾶς εἶναι ὑπεύθυνος, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ σώματος ἐκείνου, ἂν καὶ δὲν ἐμέθεξεν εἰς τὴν πώλησιν,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ δὲ τὰ ἑξῆς:

1ον) "Οτι τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1827, κρατουμένης παρὰ τοῦ Βάσσου εἰς Σκῦρον τῆς οἰκογενείας τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ, οὗτος ὑπῆγεν ἐκεῖ μ' ἔνοπλον δύναμιν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν οἰκογένειάν του.

2ον) "Οτι εἰς τὴν συμβᾶσαν μάχην οἱ στρατιῶται τοῦ Ζορμπᾶ ἐπῆραν τὴν σακολέβαν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη.

3ον) "Οτι μετεχειρίσθησαν τὴν σακολέβαν αὐτήν, διὰ νὰ διασώσωσι στέλλοντες μ' αὐτὴν τινὰς οἰκογενείας εἰς Σκόπελον.

4ον) "Οτι συνέβη ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὴν Σκῦρον καὶ μάχαι διὰ πολλὰς ἡμέρας.

5ον) "Οτι ὁ Ζορμπᾶς μὴ δυνηθεὶς εἰς Σκόπελον νὰ κατορθώσῃ τὴν εἰς τὸν Μπογιάννην ἐπιστροφὴν τῆς σακολέβας, ἐφρόντισεν ὥστε νὰ τὴν ἀγοράσῃ ὁ γυναικάδελφός του διὰ γρόσια 365.

6ον) "Οτι ὁ Μπογιάννης ἐζήτησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Σκῦρον διὰ νὰ εὑρῇ χρήματα.

7ον) "Οτι τοσοῦτον ἀμέτοχος ἦτον ὁ Ζορμπᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος, τοιαύτη μάλιστα σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ Ζορμπᾶ καὶ Μπογιάννη, ὥστε ὁ Ζορμπᾶς τὸν ἐμπιστεύθη γράμμα, διὰ νὰ παραλάβῃ ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Σκῦρον ἀργυροῦν κιβωτίδιον περιέχον εἰς νομίσματα χρυσᾶ γρόσια 1500, τὰ ὁποῖα πρὸ καιροῦ ὁ Ζορμπᾶς εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸν ἡγούμενον ὡς παρακαταθήκην.

8ον) "Οτι ἡ πρᾶξις αὕτη ὡμολογήθη ἀπὸ τὸν Μπογιάννην εἰς τὴν γενομένην ἐρωταπόκρισίν του.

9ον) "Οτι ὁ Μπογιάννης ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἡγούμενον γρόσια 1100 (sic) καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σκόπελον μὲ τὸ κιβωτίδιον, μετέβη εἰς Αἴγιναν, ὅπου ἔκρυψε διόλου τὴν πρᾶξιν ταύτην, κ' ἐνῆξε τὸν Ζορμπᾶν ὡς πράξαντα τὴν πειρατικὴν κράτησιν καὶ προξενήσαντα τὴν ζημίαν,

10ον) "Οτι ὁ Ζορμπᾶς διϊσχυρίζεται τὸν Μπογιάννην χρεώστην του διὰ 43 ὀκάδες κερί, τὸ ὁποῖον τὸν ἔδωκε νὰ τοῦ πωλήσῃ, διὰ 7 βενέτικα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐδάνεισε, καὶ δι' ἄλλα τινὰ διὰ Μπογιάννην ἔξοδά του.

11ον) "Οτι ὁ Μιαούλης εὑρὼν τὴν σακολέβαν εἰς τὴν Σκόπελον, τὴν ἔκαυσε μετὰ πολλῶν ἄλλων, ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς πειρατικήν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) "Οτι, ἐπειδὴ ὑπῆρχαν ἔχθραι καὶ φατρίαι μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῶν νήσων Σκύρου, Σκοπέλου κ.τ.λ. ὁπλαρχηγῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβαναν μέρος καὶ οἱ κάτοικοι τῶν αὐτῶν νήσων, δὲν πρέπει νὰ πιστευθῶσιν ὁλικῶς αἱ μαρτυρίαι τῶν κατοίκων ἐκείνων.

2ον) "Οτι ἡ ὑπάρχουσα ἐμπιστοσύνη μεταξὺ Ζορμπᾶ καὶ Μπογιάννη, κατοικοῦντος εἰς Σκῦρον δι' ἀμοιβαίων ὑπηρεσιῶν καὶ ἐμπορικῶν σχέσεων, ἔτι δὲ καὶ ἡ δοθεῖσα

ἐν Σκοπέλῳ πρὸς τὸν Μπογιάννην πίστις τοῦ Ζορμπᾶ, ὅστις τὸν ἐνεπιστεύθη τὴν παραλαβὴν τῆς παρακαταθήκης μετὰ τὴν κράτησιν τῆς σακολέβας, ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Ζορμπᾶς δὲν ἔλαβε μέρος οὔτε εἰς τὴν κράτησιν οὔτε εἰς τὴν αὐτοδέσποτον πώλησιν.

3ον) Ὅτι, ὡς ἀποδεικνύεται, οἱ στρατιῶται ἔκαμαν τὴν κατάχρησιν κ' ἐπομένως ἡ ἐξέτασις περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἴδωμεν: Ἂν ὁ Ζορμπᾶς, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ σώματος ἐκείνου, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς κλοπὰς τῶν στρατιωτῶν του ἢ ἂν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ καὶ δὲν τὸ ἔκαμε.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι αἱ περιστάσεις τοῦ χρόνου, τοῦ τόπου καὶ τοῦ τρόπου, καθ' οὓς ἐσυγκροτοῦντο τὰ στρατιωτικὰ σώματα, πρέπει νὰ ἔχουν ἐπήρειαν ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἀναλύσεως. Δὲν ἔδιδεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν ἀρχηγὸν τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του σῶμα, ἀλλ' ὅστις ἐστρατολογοῦσε, ἐσυγκρότει σῶμα κ' ἐγίνετο ἀρχηγός. Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος εἶχε στρατιώτας, οἵτινες, μὴ πληρωνόμενοι κατ' ἀκρίβειαν, ἔκαμναν καταχρήσεις. Οἱ στρατιῶται οὗτοι συνεχῶς ἐπρόσταζαν τὸν ἀρχηγόν των καὶ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ἐμποδίζῃ τὰς ἀταξίας των. Αἱ πράξεις αὗται, κοιναὶ ἤδη, παρουσιάζουν ἴχνος τῶν δι' ἑπτὰ ἔτη διατρεξάντων. Τότε ἤθελεν εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς καταχρήσεις τῶν στρατιωτῶν του ὁ ἀρχηγὸς ὅστις δι' ἐκλογῆς του τοὺς ἐστρατολόγησεν, ὅτε ἀπεδεικνύετο ὅτι τοὺς εἶχε διατάξει ἢ εἶχε συμμεθέξει μετ' αὐτῶν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐκ τῆς ὠφελείας τῆς καταχρήσεως.

Τούτου τεθέντος:

Ὁ στρατιώτης Τριαντάφυλλος λέγει ὅτι ἐπώλησαν τὸ πλοῖον οἱ στρατιῶται, διότι δὲν ἐπληρώνοντο παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ· οὗτος ὅμως ὁ στρατιώτης λέγει ταῦτα διὰ νὰ δικαιολογήσῃ ἑαυτόν.

Ὁ ναύτης Γεώργιος Λευθέρη Κακλαβᾶτος λέγει ὅτι ὁ Ζορμπᾶς μετεχειρίσθη τὴν σακολέβαν μεταφέρων τὴν οἰκογένειάν του, πλὴν ὁμιλεῖ διὰ συμφέρον, διότι πρῶτον ἐκρύφθη, ἔπειτ' αὐτοθελήτως ἐπέστρεψε διὰ νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν του, ὅτι εἰς τὸ πλοῖον εὑρίσκετο ποσότης χρημάτων εἰς ἀπόκρυφον μέρος.

Αἱ ὁμολογίαι Κουτίπα, Παπᾶ Πριμικύρη καὶ τῶν τριῶν γερόντων εἶναι ὕποπτοι διὰ τὰς ὑπαρχούσας σχέσεις μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Σκύρου καὶ τῶν διαφόρων Ὀλυμπίων ὁπλαρχηγῶν, ὄντων εἰς ἐμφύλιον πόλεμον ἀναμεταξύ των.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσαφείας ταύτης, ὅταν ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ὁμολογηθεῖσαν παρὰ τοῦ Μπογιάννη πρᾶξιν, ὅτι δηλαδὴ (μετὰ τὸ συμβεβηκὸς) ἐπιστεύθη παρὰ τοῦ Ζορμπᾶ διὰ νὰ παραλάβῃ ἀπὸ Σκῦρον τὴν παρακαταθήκην του, τὴν ὁποίαν κ' ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἡγούμενον, ἀποδεικνύεται ἐναργῶς ἐκ τῆς πράξεως ταύτης ἡ συνείδησις τοῦ Ζορμπᾶ περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐμέθεξε ποσῶς, καὶ ἡ περὶ τούτου πεποίθησις τοῦ Μπογιάννη, στέρξαντος τοῦ Ζορμπᾶ τὴν παραγγελίαν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπόν:

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Γεωργίου Ζορμπᾶ αἴτησιν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη, διαφυλαττομένου εἰς τοῦτον τοῦ δικαίου νὰ ἐνάξῃ τοὺς καθαυτὸ κρατήσαντας τὴν σακολέβαν καὶ ζημιώσαντας αὐτόν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 31

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Ἀντιπρόξενον Γρόπιον ἀναφορὰν τοῦ Διονυσίου Κώπα τῆς 19 Μαΐου 1828, διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον διὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης τὴν 1ην Ἰουνίου, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι τὴν 29 Ἰουνίου 1827, τὸ ἰονικὸν βριγαντῖνον «Εὐαγγελίστρια» τοῦ Δημητρίου Κώπα ἐγυμνώθη περὶ τὴν Κασσάνδραν ἀπὸ ἓν μίστικον τοῦ Τουμπιώτη καὶ ἓν πέραμα,

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικὸν τῆς 21 Ἀπριλίου 1828, δι' οὗ ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Κώπας ἐν Κεφαλληνίᾳ κατασταίνει ἐπίτροπόν του τὸν ἐν Σύρᾳ Ἰωάννην Κώπαν, καὶ τὸ ἐπιτροπικὸν τῆς 7 Μαΐου 1828, δι' οὗ ὁ Ἰωάννης Κώπας ἐν Σύρᾳ κατασταίνει ἐπίτροπόν του ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τὸν ἐν Αἰγίνῃ Διονύσιον Κώπαν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐφημερίδος τοῦ ἰονικοῦ βριγαντίνου ἡ «Εὐαγγελίστρια» ἀπὸ τῆς 8 Ἰουνίου μέχρι τῆς 29 τοῦ αὐτοῦ 1827,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Κώπα πρὸς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ Βρεταννικὸν Ἀντιπρόξενον τῆς 23 Ἰουλίου 1827, δι' ἧς τοῦ ζητεῖ δοκίμους διὰ τὴν στάσιν τοῦ βριγαντίνου του,

Θεωρήσασα τὸν διορισμὸν καὶ τὴν πρὸς τὸν Ἀντιπρόξενον ἀναφορὰν τῶν δοκίμων τῆς 30ῆς τοῦ αὐτοῦ 1827,

Θεωρήσασα τὸν κατάλογον τῆς τιμῆς τῶν ἁρπαγέντων ἀναβαίνοντα μὲ ἔξοδα καὶ τόκους εἰς γρόσια 17.764.

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ Μιχαὴλ Μισιντσῆ, Σαμίου, τῆς 13ης Ἰουνίου

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 153.

1828 καὶ τὴν τοῦ Διονυσίου Κώπα τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1828, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ ἐνάγων τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην Δημήτριος Κώπας, ὅστις, ὡς λέγει, ἐγυμνώθη, φθάσας εἰς Θεσσαλονίκην τὴν 19 Ἰουλίου 1827 δὲν ἔκαμε τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα (prova di fortuna), ἀλλὰ μόνον τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ ἐζήτησε δοκιμασίαν τῆς καταστάσεως τοῦ πλοίου,

2ον) Ὅτι ὄχι μόνον νόμιμος ἀπόδειξις τῆς πράξεως δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' οὐδὲ διδόμενον κανέν, ὅτι τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν Τουμπιώτην πλοῖα ἔπραξαν τὴν προσαπτομένην πρᾶξιν ἢ ὅτι ὁ αὐτὸς Τουμπιώτης τὴν ἔπραξε,

Ὅτι ἡ μόνη μαρτυρία τοῦ Μιχαήλου Μισιντσῆ, Σαμίου, περὶ τοῦ ὅτι ὁ Τουμπιώτης ἐπώλησεν εἰς τὸν Ἰωάννην Αἰνίτην μίαν κάμηλον δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

1ον) Διότι δὲν ἀποδεικνύεται δι' ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, ἂν ἔχασε κάμηλον.

2ον) Καὶ ἡ γυμνὴ αὐτὴ δηλοποίησις τοῦ πλοιάρχου ὅτι ἔχασε κάμηλον 7 δακτύλων καὶ μήκους 120 βημάτων, δὲν ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν. Διότι ὁ μάρτυς οὗτος λέγει ὅτι εἶδεν εἰς Σκόπελον πωληθεῖσαν παρὰ τοῦ Τουμπιώτου κάμηλον 5-6 δακτύλων. Λείπει περιπλέον πᾶν ἴχνος ταυτότητος.

Ὅθεν τὸ Δικαστήριον ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτου αἴτησιν τοῦ Διονυσίου Κώπα, ἐπιτρόπου τοῦ Δημητρίου Κώπα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 32

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1827 διαμαρτυρικὴν δηλοποίησιν ἐνώπιον

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 153. — Θαλ. Δικ. φ. 16.

τοῦ ἐνταῦθα Αὐστριακοῦ Προξένου Γροπίου παρὰ τοῦ Βιτσέντσου Νότση, πλοιάρχου τοῦ νεαπολιτανικοῦ βριγαντίνου ὁ «Ἅγιος Γεώργιος», δι' ἧς παριστάνει ὅτι ἐσυμφώνησε μὲ τὸν πλοίαρχον τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Καλλιόπης» Δημήτριον Καραγκίκαν, Ὑδραῖον, νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἕως εἰς Φώκαις διὰ 100 τάλληρα· ἀλλ' ἀντὶ εἰς Φώκαις τὸν ἔφερε μὲ τὸ πλοῖόν του εἰς Σκῦρον, ἐκεῖθεν εἰς Ὕδραν κἀκεῖθεν εἰς Αἴγιναν διὰ νὰ κριθοῦν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν λειῶν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου συμφωνητικὸν μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ Νότση καὶ Παναγῆ Δρακοπούλου, φορτωτοῦ τοῦ πλοίου «Ἅγιος Γεώργιος», καὶ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Καραγκίκα,

Θεωρήσασα τὴν 1ην Νοεμβρίου 1827 ἀναφορὰν τοῦ Καραγκίκα πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς παριστάνει ὅτι, συμφωνήσας, ὡς εἴρηται, νὰ συνοδεύσῃ εἰς Φώκαις τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον, παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχεν ἔγγραφα τακτικὰ καὶ ὅτι εἶναι περίπου 200 τόννων, ἐν ᾧ τὸ δίπλωμά του λέγει μόνον 80 κ' ἑπομένως τὸ ἐκράτησε διὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς κρίσιν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1827 διαμαρτύρησιν τοῦ Παναγῆ Δρακοπούλου πρὸς τὸν Γρόπιον κατὰ τοῦ Καραγκίκα διὰ τὰς ἐκ τῆς κρατήσεως τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου ζημίας του,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν λειῶν διεύθυνσιν τῆς ἀναφορᾶς Καραγκίκα παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τῆς 3 Νοεμβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Δικαστήριον ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου Βιτσέντσου Νότση τῆς 4 Νοεμβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικὸν δι' οὗ ὁ Καραγκίκας κάμνει ἐπίτροπόν του τὸν Γεώργιον Μπροῦσκον καὶ τὴν ἀπόκρισιν τούτου εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ Νότση καὶ Δρακοπούλου τῆς 4 Νοεμβρίου 1827, δι' ἧς ὑποστηρίζει τὴν ἔλλειψιν καὶ τὸ ἄτακτον τῶν ἐγγράφων τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τῶν διορισθέντων εἰς τὴν καταμέτρησιν τοῦ αὐτοῦ πλοίου, δι' ἧς παριστάνουν ὅτι τὸ εὗρῆκαν τόννων $74^{2}/_{3}$,

Θεωρήσασα τὸ ἡμερολόγιον τῆς γολέτας τοῦ Καραγκίκα ἀρχόμενον ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου μέχρι 29 Ὀκτωβρίου 1827, ἡμέραν τῆς εἰς Ὕδραν ἀφίξεώς του μὲ τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1827 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείαν, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἐξετάσαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου ὁ «Ἅγιος Γεώργιος», εὗρεν ὅτι ὁ Καραγκίκας *ἀδίκως κατέσχε κ' ἐκόμισεν αὐτὸ ἐνταῦθα*,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1827 διάταγμα τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματέα διὰ νὰ διατάξῃ τὸν ἐπίτροπον τοῦ Καραγκίκα νὰ διορίσῃ καὶ αὐτὸς δύο ὑποκείμενα, ὡς ὁ Νότσης, διὰ ν' ἀποφασίσουν συμφώνως τὴν χρεωστουμένην εἰς τὸν Νότσην ἀποζημίωσιν, καὶ ἂν ἀπειθήσῃ ὁ ἐπίτροπος τοῦ Καραγκίκα νὰ τὰ διορίσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἡ Γραμματεία,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1827 ἔγγραφον, δι' οὗ ἡ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν

Γραμματεία διορίζει ἀπὸ μέρους τοῦ Καραγκίκα τὸν Νικόλαον Κρίτσον καὶ Ἰωάννην Τομπακάκην διὰ τὴν περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νότση ἀπόφασιν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1827 ἀπόφασιν τῶν διορισθέντων ν' ἀποφασίσουν τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ Νότση 4 ὑποκειμένων, ἤγουν 2 ἐκ μέρους τοῦ καταγωγοῦ καὶ 2 ἐκ μέρους τοῦ κατασχεθέντος, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαίνεται ὁ Ν. Γέροντας, ἀντὶ τοῦ Ἰωάννη Τομπακάκη, τὸν ὁποῖον διορίζει ρητῶς ὁ παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας διορισμός,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 30 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1827 ἀναφορὰ τοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἁπλῆ πληροφορία καὶ ὅτι ἡ ἐκ τῆς διορισθείσης τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀπόφασις δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ δοκιμὴ (expertise).

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικόν, δι' οὗ ὁ Νότσης κάμνει ἐπίτροπόν του τὸν Δρακόπουλον, τῆς 14 Ἰουλίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1828 διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς προσκαλεῖ τὸ Δικαστήριον νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Καραγκίκα καὶ Δρακοπούλου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξετάζει τρία ζητήματα:

1ον) Ἐὰν τὸ νεαπολιτανικὸν βριγαντῖνον καλῶς ἢ κακῶς κατεσχέθη,

2ον) Ἐὰν καλῶς ἢ κακῶς ἐκρίθη ἡ ἀπόλυσις τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου,

3ον) Ἐὰν περὶ τῶν ζημιῶν ἔγινε καλὴ ἢ κακὴ κρίσις.

Περὶ τοῦ πρώτου ζητήματος παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἀφοῦ ὁ Καραγκίκας ἐσυμφώνησε νὰ συνοδεύσῃ δυστυχήσαντά τινα, δὲν ἦτο συγχωρημένον νὰ τὸν μεταφέρῃ ἀλλαχοῦ, νὰ τὸν ὑποβάλῃ εἰς κρίσιν ὡς λείαν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, ὅτι τὸ φορτίον ἐσύγκειτο ἀπὸ ναυπηγήσιμον ξυλικήν, ὅτι ὑπῆρχαν ἀντιφάσεις περὶ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου, ὅτι καταχρηστικῶς εἶχεν ἀλλότριον διαβατήριον καὶ ὅτι ἡ πραγματικὴ χωρητικότης τοῦ πλοίου δὲν ἐσυμφώνει μὲ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ ἔγγραφα,

2ον) Ὅτι, ὄχι μόνον ἐκ τῆς τιμιότητος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς προκηρύξεως τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1827, ἦτον ἀπηγορευμένον εἰς τὸν καταγωγὸν νὰ τὸν θεωρήσῃ ὑποκείμενον εἰς λείαν, διότι οἱ καταγωγοὶ εἶχαν ἀνακληθῆ καὶ μετὰ τὴν εἰς Ὕδραν ἄφιξίν του πρέπει νὰ ἐγνώρισε τὴν προκήρυξιν τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1827.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ κακῶς κατασχεθέντα τὸν Νότσην.

Περὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος παρατηρεῖ:

Ὅτι, ἂν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου τῆς 25ης Νοεμβρίου 1827 ὑπῆρξεν ἐλλιπὴς κατὰ τὸν τύπον, τὸ ἀληθὲς δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ ἴδωμεν ἐάν, τεθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς φύσεως τοῦ πράγματος, ἠδύνατο ποτὲ κανὲν ὁποιονδήποτε Δικαστήριον νὰ κρίνῃ καλὴν λείαν τὸν Νότσην μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προκηρύξεως τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1827.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι σαφές. Δὲν εἶναι ἴδιον Θαλασσίου Δικαστηρίου νὰ θέλῃ τύπους χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Περὶ τοῦ τρίτου ζητήματος παρατηρεῖ:

Ὅτι ἡ γενομένη ἐκκαθάρισις τῶν ζημιῶν εἰς τὴν οὕτω λεγομένην ἀπόφασιν ἐκκαθαρίσεως τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1827, ἐκτὸς τῆς ἀταξίας της, εἶναι καὶ ἄδικος.

1ον) Διότι ἀποδεικνύεται ὅτι τὴν 5 Δεκεμβρίου ἐδιορίσθησαν οἱ κριταί, πλὴν ἐν ταὐτῷ ἀποδεικνύεται ὅτι τὴν 8 τοῦ αὐτοῦ διέταξεν ἡ Κυβέρνησις τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείαν νὰ διορίσῃ κριτὰς ἐκ μέρους τοῦ Καραγκίκα· ὅθεν ὁ πρῶτος διορισμὸς ἀναιρέθη.

2ον) Διότι, καὶ ἂν ἤθελέ τις νὰ ὑποθέσῃ ὑπάρχουσαν τὴν περικοπὴν (clausola) ὅτι ἀποποιουμένου τοῦ Καραγκίκα νὰ τοὺς διορίσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὁ διορισμὸς τῆς 5 Δεκεμβρίου ἔχει τὴν ἰσχύν του, πάλιν μολαταῦτα βλέπομεν κάποιον Νικόλαον Γέροντα κριτήν, ὅστις εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀναφέρει τὸν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. 1140 διορισμόν του, πλὴν ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ρηθεὶς διορισμὸς δὲν ἀναφέρει ποσῶς τοῦ Γέροντος τ' ὄνομα, κ' ἐπομένως ἀγνοεῖται πῶς ἀντεκατέστη εἰς τὴν ἀπόφασιν.

3ον) Διότι δὲν ἀποδεικνύεται οὔτε ὅτι ἐκάλεσαν οὔτε ὅτι ἤκουσαν τὸν Καραγκίκαν.

4ον) Διότι ὑπέθεσαν οἱ ἐκκαθαρισταὶ ὅτι ἐπίσημος ἀπόφασις κατεδίκασεν ἤδη εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τὸν Καραγκίκαν ὡς αἴτιον τῶν ζημιῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει.

Ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις διὰ τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐκκαθαριστικῆς κρίσεως καὶ τῆς γνώμης τῶν προλαβόντων δικαστῶν, ἀποφαινούσης ἄτακτον καὶ ἄδικον τὴν ἐκκαθάρισιν, ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἤθελε βάλει ἐκτεταμενέστερον ὑπ' ὄψιν τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέχρι τοῦδε ρηθέντα, πειθομένη εἰς τὸ διάταγμα τοῦ νὰ γνωμοδοτήσῃ μόνον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Δρακόπουλος, προβλέπων τὴν ἔκβασιν τῆς ἐκκαθαριστικῆς κρίσεως, οὔσης καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν της ἀνυποστηρίκτου, ἐδηλοποίησε τὴν θέλησίν του ν' ἀποφασίσῃ δηλαδὴ τὸ Δικαστήριον ὁριστικῶς, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀναφορῶν του τῆς 16 καὶ 29 Αὐγούστου 1828.

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ὁμολογίαν τοῦ Δρακοπούλου τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ Καραγκίκα τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1828,

Εὑροῦσα κακῶς κατασχεθέντα τὸν Νότσην, ὡς γενομένης τῆς κατασχέσεως ἐναντίον τῆς συμφωνίας τῆς συνοδεύσεως καὶ ἐναντίον τῆς προκηρύξεως τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1827,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει αἴτιον τῆς ζημίας τὸν Καραγκίκαν, χρεωστεῖ ὅμως νὰ προσδιορίσῃ ἴχνη τοῦ πράγματος ἐπὶ τῶν ὁποίων θέλουν βαδίσει οἱ ἐκκαθαρισταὶ (i liquidatori).

Παρατηρεῖ τὴν κατάστασιν τοῦ πλοίου πρὸ τοῦ νὰ φορτώσῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς Κοντέσσας, τὴν κατάστασίν του μετὰ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε πειρατείαν κ' εὑρίσκει ὅτι τοσοῦτον ἤγγιζεν εἰς τὴν πρὸς ναυτιλίαν ἀνικανότητα, ὥστε εἶχε προσυμφωνηθῆ ἀπὸ Σμύρνην τὸ ἑξῆς:

«Ἐὰν τὸ πλοῖον ὁ «Ἅγιος Γεώργιος» δὲν ἤθελεν εἶναι ἱκανὸν νὰ ταξιδεύσῃ, ὁποιονδήποτε ἄλλο πλοῖον

ἤθελε ναυλώσει ὁ κυρ. Δρακόπουλος εἶναι εἰς χρέος νὰ τὸ κομβογιάρῃ εἰς Σμύρνην».

Παρατηρεῖ τὴν κατάστασιν τοῦ πλοίου μετὰ τὴν πειρατείαν κ' εὑρίσκει ὁμολογουμένην τὴν πρὸς ναυτιλίαν ἀνικανότητα διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀποσκευῆς καὶ διότι οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν χωρὶς τῆς παρὰ τοῦ Καραγκίκα δοθείσης ἀποσκευῆς.

Παρατηρεῖ ὅτι ὁ αὐτὸς Δρακόπουλος ἐσυμφώνησε νὰ συνοδευθῇ διὰ ταῖς Φώκαις, ὡς τόπον σωτηρίας, καὶ ὄχι διὰ τὸν διορισμόν του, τὴν Σμύρνην· ὥστε αὐτὸς μόνος εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὸν διορισμόν του, τὴν Σμύρνην, καὶ ἡ ξυλική του, ἐξ αἰτίας τῶν πειρατῶν εἶχε λάβει διάφορον διορισμὸν τοῦ προτέρου. Ἐπομένως ἡ αἴτησις τῶν ζημιῶν διὰ τὴν μὴ πωληθεῖσαν εἰς τὴν Σμύρνην πραγματείαν εἶναι ἄδικος.

Παρατηρεῖ ὅτι τὴν ναυπηγήσιμον ξυλικήν, οὖσαν ἤδη ὑπὸ κρίσιν, ὁ Δρακόπουλος τὴν διέθεσε κατὰ θέλησιν, στείλας μέρος εἰς Μύκονον καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἔπειτα μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον.

Παρατηροῦσα τελευταῖον ὅτι τὸ ρηθὲν πλοῖον, διὰ τῆς γενομένης ἐνταῦθα δαπάνης πρὸς διόρθωσίν του, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, καὶ διὰ τῆς ἐνταῦθα εὑρεθείσης ἀποσκευῆς, ἠμπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν του.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει τὸν Καραγκίκαν:

1ον) Αἴτιον τῆς προξενηθείσης ζημίας διὰ τὴν ἄπρεπον κατάσχεσιν τοῦ πλοίου,

2ον) Τὸν κρίνει ἑπομένως ὑπεύθυνον διὰ τοὺς μισθοὺς καὶ τὴν ζωοτροφίαν τοῦ πληρώματος τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου συνισταμένου εἰς 16 ἀνθρώπους, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Δρακοπούλου, λογιζομένης τῆς εὐθύνης ἀπὸ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Ὕδραν (καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγνώρισε τὴν προκήρυξιν τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1827) μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔγινεν ἡ κρίσις τοῦ ρηθέντος Θαλασσίου Δικαστηρίου τῆς 25 Νοεμβρίου 1827. Ἀπορρίπτεται δὲ πᾶσ' ἄλλη ἀξίωσις τοῦ Δρακοπούλου ὑπὸ ὁποιονδήποτε τίτλον.

3ον) Οἱ ἐκκαθαρισταὶ κατ' ἐπιείκειαν θέλουν πιστώσει (accrediterano) τὸν Καραγκίκαν μὲ ποσότητά τινα διὰ τὴν ὁμολογηθεῖσαν βοήθειαν καὶ συνοδείαν μέχρι τῆς Ὕδρας. Καθότι εἶν' ἀποδειγμένον ὅτι, χωρὶς τὴν βοήθειαν καὶ συνοδείαν του, τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον εἰς τὸν πλοῦν του κατὰ πολλοὺς τρόπους ἠδύνατο νὰ χαθῇ.

4ον) Θέλει ἐννοηθῆ λυμένον τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας τοῦ Καραγκίκα μεσέγγυον εὐθὺς ὅταν ἢ πληρωθῇ ὁ Δρακόπουλος ὅσον οἱ ἐκκαθαρισταὶ προσδιορίσουν ἢ δοθῇ παρὰ τοῦ Καραγκίκα ἐγγύησις ἀξιόχρεως διὰ τὴν πληρωμήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν

πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 33

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1828 ν. ἔ. πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ βαρώνου Ζισερῶ δὲ Σαὶντ Δενῆ, Προξένου τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει, δι' ἧς διευθύνει πρὸς τὴν Α. Ε. ἀγωγὴν τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Γοδεβούτ, πράκτορος καὶ ἐμπόρου Γάλλου εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, κατὰ τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν κύριον βαρῶνον Ζισερῶ δὲ Σαὶντ Δενῆ ἀναφορὰν τοῦ κυρίου Λ. Γοδεβούτ, ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1828 ἔ. ν., ἐν ᾗ ἐκθέτει, ὅτι τὸν Αὔγουστον τοῦ 1827 ἐναύλωσεν εἰς Κρήτην τὴν σαρδικὴν ναῦν ὀνόματι «Κ ω ν σ τ ά ν τ σ α», διοικουμένην παρὰ τοῦ Ἰ. Στεφάνου Βονέτου, ὅτι τὴν ἐφόρτωσε λάδι καὶ ἄλλα εἴδη διὰ Τριέστι καὶ ὁ καταγωγὸς Ἰωάννης Ποφάντης, πλοίαρχος γολέτας, τὴν κατέσχε 56 μίλια μακρὰν τῆς ξηρᾶς, μεταξὺ Σαπιέντσας καὶ Ζακύνθου, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα Βίτελον τῆς Μάνης, ὅπου, λέγει, ἐξεφορτώθη ἀπὸ τοὺς Ἰωάννην, Ἠλίαν καὶ Κωνσταντῖνον Μαυρομιχαλαίους, καὶ ζητεῖ τὴν ἀποζημίωσιν,

Θεωρήσασα ἀντίγραφα πέντε διαμαρτυρήσεων τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς νηὸς ἡ «Κ ω ν σ τ ά ν τ σ α» τῆς 17, 19 Σεπτεμβρίου 1827, τῆς 3 τῆς 4 καὶ 8 Ὀκτωβρίου 1827, ἀποβλεπουσῶν τὴν κράτησιν καὶ χωρὶς κρίσιν ἐκφόρτωσιν τῆς νηός,

Θεωρήσασα τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη εἰς τὰς δύο πρώτας διαμαρτυρήσεις, ἐν ᾗ λέγει, ὅτι δὲν ἔλειψε νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ προσθέτει ὅτι δὲν ἐξαπέστειλε τὸ πλοῖον ἀμέσως εἰς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ καθυποβληθῇ εἰς κρίσιν, ἐξ αἰτίας τοῦ τουρκικοῦ στόλου, παρευρισκομένου εἰς τὰ πέριξ,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, γενομένου παρὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μπενέτου ἐν Τριεστίῳ εἰς τὸ σαρδικὸν Προξενεῖον,

Θεωρήσασα τὰς ἀναφορὰς τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἀπὸ 22 καὶ 24 Αὐγούστου καὶ διαφόρους διαμαρτυρήσεις ἀπὸ 30 Αὐγούστου, 11 καὶ 17 Σεπτεμβρίου 1828, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἥ ρ α ς» ἐπιβληθὲν μεσέγγυον,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 21 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ Γεωργίου Ραφαήλ, ἐμπόρου ἰονικοῦ, δοθεῖσαν κατ' αἴτησιν τοῦ κ. Γοδεβοὺτ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ 'Αντωνίου Σὰντ 'Αντωνίου, ὄντος ἐπὶ τοῦ φορτίου (sopracarico) τῆς ρηθείσης νηός, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαοτηρίου τὴν 11ην Σεπτεμβρίου 1828, κατ' αἴτησιν τοῦ κ. Γοδεβούτ,

Θεωρήσασα τὴν ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ 'Ανδρέα Καραντινοῦ, δοθεῖσαν τὴν 20ὴν 'Οκτωβρίου 1828 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου,

Θεωρήσασα ἄλλην ἀναφορὰν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, περικλείουσαν μαρτυρικὸν πολλῶν κατοίκων τοῦ λιμένος Βιτέλου, ἐσφραγισμένον μὲ τὴν σφραγῖδα τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ 'Υγειονομείου τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τοὺς κυρίους 'Ιωάννην καὶ 'Ηλίαν Μαυρομιχαλαίους κάλεσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 23 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὴν κάλεσιν ταύτην ἀπολογίαν τοῦ 'Ιωάννου Μαυρομιχάλη τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα καὶ τὴν τοῦ 'Ηλία Μαυρομιχάλη τῆς 28 'Οκτωβρίου 1828, χθὲς παρουσιασθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἀπολογούμενος ὁμολογεῖ, ὅτι παρευρεθεὶς εἰς Βίτελον ἠδυνήθη νὰ παρακαταθέσῃ ποσότητά τινα πράγματος τιμῆς 6.500 γρόσια, ἐπὶ σκοπῷ πάντοτε νὰ δοθοῦν εἰς ὅποιον ἀνήκει,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κατηγορίας τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Γοδεβοὺτ ἀπὸ 18/30 'Οκτωβρίου καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἐγκλεισμένα δύο ἔγγραφα καὶ τὴν ἀπὸ 25 'Οκτωβρίου 1828 δευτέραν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κατηγορίας του,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη τῆς 9 Νοεμβρίου 1828, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπισυνάπτει ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῶν Πολεμικῶν Γραμματείας ὑπ' ἀριθ. 595 ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1827, δι' οὗ τὸν ἐπιφορτίζει τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ φρουρίου Μονεμβασίας, καὶ μίαν δηλοποίησιν τοῦ πλοιάρχου 'Ιωσὴφ 'Ιοβάνοβικ ἀπὸ 10ης 'Ιουλίου 1827, δι' ἧς ὁ πλοίαρχος οὗτος φανεροῖ ἐμπεριστατωμένως, ὅτι ὁ κύριος Κ. Μαυρομιχάλης ἐλύτρωσεν αὐτὸν ἀπὸ πειρατάς,

Ἡ 'Επιτροπὴ εὑρίσκει ὅτι πρόκειται νὰ γνωρισθῇ καὶ νὰ προσδιορισθῇ:

1ον) 'Εὰν ἀποδεικνύεται ἡ πρᾶξις τῆς γυμνώσεως,

2ον) Ποῖοι εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς γενομένης γυμνώσεως.

3ον) Εἰς ποῖον βαθμὸν ἐκτείνεται ἡ εὐθύνη κ' ἑπομένως νὰ γνωρισθῇ ἐὰν ἡ ποσότης τῶν ζητουμένων χρημάτων εἶναι τωόντι δεκτή.

4ον) 'Εὰν τὸ μεσέγγυον τῆς εἰς Αἴγιναν ἐλθούσης γολέτας «"Η ρ α ς» πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ πρὸς τί τέλος.

Περὶ τοῦ πρώτου ζητήματος ἡ 'Επιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) "Οτι τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα, γενόμενον ἐν Τριεστίῳ τὴν 18 Νοεμβρίου 1827, εἰς τὸ βασιλικὸν Σαρδενικὸν Προξενεῖον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ παραδεχθῇ ἡ 'Επιτροπὴ ὡς ἐντελῆ ἀπόδειξιν καθ' ὅλας τὰς περιεχομένας εἰς αὐτὸ περιστάσεις, διότι ἂν καὶ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος κατ' ἐκλογὴν τοῦ κυρίου Προξένου ἐξετάσθησαν

χωριστά, ὡς λέγεται, τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς χωριστὰς ἐρωταποκρίσεις των, ἀλλὰ προστίθεται ὅτι ἐπιβεβαίωσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλοιάρχου.

Ἐὰν τοὺς ἀνεγνώσθη ἡ ἔκθεσις, ὁ τύπος δὲν εἶναι τακτικός, ἐὰν δὲ ἠρωτήθησαν δι' ἑκάστην περίστασιν χωριστά, πάλιν δὲν ὑπάρχει ἡ ἰδική των μαρτυρία μὲ τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὥστε διὰ τῆς ἀντιπαραστάσεως νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια τῆς ἐκθέσεως.

2ον) Αἱ γενόμεναι διαμαρτυρήσεις ἐντὸς τοῦ πλοίου τὴν 17 καὶ 19 Σεπτεμβρίου καὶ τὴν 3, 4 καὶ 8 Ὀκτωβρίου 1827, ἐπειδὴ εἶναι αἱ προηγούμεναι πράξεις τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, δὲν πιστοποιοῦνται παντελῶς ἀπὸ τὸ ἐπιγενόμενον ἔγγραφον τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, ἐκ τοῦ ὁποίου κρέμαται ἡ ἰσχύς των.

3ον) Αἱ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἔνορκοι μαρτυρίαι τοῦ Γεωργίου Ραφαὴλ καὶ Ἀνδρέου Καρσντινοῦ καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου Ἀντωνίου Σὰν Ἀντωνίου εἶναι αἱ ἀποδείξεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ θεμελιώσῃ τὴν κρίσιν της. Ἐκλαμβάνει ὅμως ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἰωσὴφ Στέφανος Βονέτος, κατασχεθεὶς τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1827 ἀπὸ τὸν καταγωγὸν κ. Ἰωάννην Ποφάντην καὶ ὁδηγηθεὶς εἰς τὸ Βίτελον τῆς Μάνης τὴν 5 τοῦ αὐτοῦ ἐγυμνώθη.

Περὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος ἡ Ἐπιτροπὴ στοχάζεται νὰ παρατηρήσῃ διακεκριμένως τὰς περιστάσεις ἑκάστου τῶν τριῶν ἐναγομένων κυρίου Κωνσταντίνου, Ἰωάννου καὶ Ἡλία Μαυρομιχαλαίων.

Περὶ τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἂν καὶ ὁ κ. Κ. Μαυρομιχάλης ἦτον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀρχηγὸς τοῦ Βιτέλου, δὲν ἦτον ὅμως αὐτὸς ἡ ἀνήκουσα ἀρχὴ διὰ νὰ κρίνῃ, ἂν ἦτον νόμιμος ἢ ἄνομος ἡ κατάσχεσις τοῦ πλοίου καὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀπολύσεώς του, ἐξαρτωμένης τῆς τύχης τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου ὡς μόνης ἀνηκούσης ἀρχῆς.

2ον) Ὅτι ἐὰν ἐξέτασε τὰ ἔγγραφα κ' ἐπέβαλε τὰς σφραγῖδας εἰς τὰ κλείσματα τοῦ πλοίου, τοῦτο ἔγινε διὰ προφύλαξιν, οὐδ' ἐμπορεῖ νὰ ἐπιπληχθῇ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ μάλιστα νὰ θεωρηθῇ ἡ πρᾶξις ὡς μέτρον προφυλακτικὸν τοῦ νὰ προλάβῃ πᾶσαν κατάχρησιν, εἴτε παρὰ τῶν προδήλως ἀπειθῶν κατοίκων ἐκείνου τοῦ μέρους εἴτε ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ καταγωγοῦ εἴτε ἀπὸ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τοῦ σαρδικοῦ πλοίου.

3ον) Ἡ κατηγορία ὅτι τάχα ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους τοὺς σφραγίσαντας τὸ πλοῖον, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Κ. Μαυρομιχάλη, ἓν σακκὶ σαπούνι καὶ ἓν βαρέλι λάδι, ἐπισφραγίσαντες καὶ μετασφραγίσαντες τὰ κλείσματα, τοῦτο δὲν ὑποστηρίζεται, εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὴν ἁπλῆν φωνὴν τοῦ Ἀντωνίου Σὰντ Ἀντωνίου καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους μάρτυρας δὲν ὁμιλεῖ διὰ τὴν λεγομένην ταύτην κατάχρησιν. Μάλιστα ὁ μάρτυς Γεώργιος Ραφαὴλ ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου ἀπεκρίθη: «ἤκουσα ὅτι τὴν νύκτα οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλακῆς τοῦ πλοίου εἶχον μετακομίσει κάτι πρᾶγμα, ὅμως δὲν ἠξεύρω τί».

4ον) Ὅτι τὸ νὰ τὸν λέγῃ τις ὑπεύθυνον διότι ἐκράτησε τὸ πλοῖον καὶ δὲν τὸ ἔστειλεν εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ διότι, ὡς λέγει ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου, εἶναι ψευδὴς ἡ ἀπολογία του, ὅτι δηλαδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπαπειλοῦντο ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπὸ τὸν ἐχθρι-

κὸν στόλον — καταφάσκοντος τοῦ ἑνὸς καὶ ἀρνουμένου τοῦ ἄλλου — τὸ τοιοῦτον ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὰς ἀκολούθους ἀντεξετάσεις τοῦ πράγματος:

Εἰς τὰς 5 Σεπτεμβρίου 1827 ὁ πλοίαρχος Ἰωσὴφ Στέφανος Βονέτος ὡδηγήθη εἰς τὸν λιμένα Βίτελον, ὅθεν εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπαπειλοῦσε τὴν Ὕδραν καὶ τὰς Σπέτσας καὶ ἡ Μάνη αὐτὴ ἐπαπειλεῖτο ἐκ νέου· εἶναι ἐξ ἴσου γνωστόν, ὅτι τὴν 12 Σεπτεμβρίου ὁ τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος ἀνήχθη εἰς τὰ πανιὰ ἀπὸ τὸ Νεόκαστρον μὲ 13 χιλιάδας στρατιώτας διὰ τὴν κατὰ τῆς Ὕδρας καὶ τῶν Σπετσῶν ἐκστρατείαν καὶ ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Μάνην· εἶναι ἐξ ἴσου γνωστόν, ὅτι ἐπιστρέψας εἰς Νεόκαστρον διὰ προτροπῆς τοῦ Ναυάρχου Ἄγγλου μετὰ πέντε ἡμέρας ἔβγαλε ἐκ νέου μίαν μοῖραν, ἥτις ἔπειτα ἐφάνη πρὸς τὰς Πάτρας διευθυνομένη («Γεν. Ἐφ.» ἀρ. 69)· ἄρα δὲν εἶναι ψευδὴς ἡ δικαιολογία· καὶ ἂν δὲν ἐξαπέστειλε τὸ πλοῖον εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου, τοῦτο προῆλθε ἐκ τοῦ ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ πιασθῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ κινδυνεύσῃ ἑπομένως καὶ ἡ ἑλληνικὴ φρουρά, ἥτις ἔμελλε νὰ τὸ συνοδεύσῃ ἕως εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Δικαστηρίου.

5ον) Ὅτι πολλὰ ὀλιγώτερον ἐμπορεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, διότι ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ Βίτελον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος τῆς Μάνης καὶ νὰ ἐπαγρυπνήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ὕδρας διάβασίν του, δὲν ἔλαβε μέτρα προφυλάξεως, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὰς καταχρήσεις τὰς ὁποίας ἔμελλε νὰ προΐδῃ· καθότι τὶ καλλίτερον μέτρον ἠμποροῦσε νὰ λάβῃ, παρὰ ν' ἀφήσῃ ὡς ἀρχηγὸν τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου, ὅστις καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ διότι διῴκει τὴν Μονεμβασίαν ἦτον ἀρχηγὸς ὅλων εἰς ἐκείνην τὴν περιοχήν;

6ον) Ὅτι δὲν ἐμπορεῖ προσέτι νὰ ἐπιφορτισθῇ τὸ ἄλλο βάρος, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Γοδεβοὺτ δίδει εἰς τὸν κ. Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην, λέγων, ὅτι ἐχρεώστει μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ κλαπέντα καὶ νὰ κατατρέξῃ τοὺς κακούργους, καθότι ἤθελεν εἶσθαι χρεία ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι αὐτὸς ἦτο παντοδύναμος πρὸς ὅλους καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν καὶ ἀνεψιόν του, οἵτινες ὑπῆρξαν καὶ εἶναι, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, οἱ ὑπεύθυνοι.

7ον) Ὅτι ἡ κακὴ φήμη τοῦ κ. Κ. Μαυρομιχάλη, εἰς τὴν ὁποίαν προσφεύγει ὁ κ. Λ. Γοδεβούτ, ὡς ἐκ τῆς δευτέρας ἀνακεφαλαιώσεώς του φαίνεται, καὶ τὴν ὁποίαν ἀποδίδει εἰς ὁμολογίαν πειράτου τινος γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς Μάλτας, δὲν εἶναι ἀποχρῶσα βάσις διὰ νὰ τὴν στηρίξῃ, εἴτε διὰ τὴν ποιότητα τοῦ προσώπου, ὅστις τὸ εἶπεν, εἴτε διότι ἡ δυσφημία αὕτη ἀναιρεῖται ἀπὸ πραγματικήν τινα περίστασιν, τὴν ἑξῆς:

Ἀποδεικνύεται, ὅτι πειραταὶ ἐγύμνωσαν τὴν 10ην Ἰουλίου 1827 τὸν Ἰωσὴφ Γιοβάνοβικ καὶ ὅτι ὁ κ. Κ. Μαυρομιχάλης ἠμπόρεσε νὰ ὑφαιρέσῃ καὶ νὰ λυτρώσῃ τὸ κατασχεθὲν πλοῖον καὶ πλήρωμά του, ἀποδοὺς ἀδωροδοκήτως τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ πλοῖον εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον πλοίαρχον· τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν δηλοποίησιν τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου πλοιάρχου παρουσιασθεῖσαν εἰς τοῦτο τὸ Δικαστήριον. Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ἀνεύθυνον τὸν κ. Κ. Μαυρομιχάλην.

Περὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ Ἡλία, πατρὸς καὶ υἱοῦ, Μαυρομιχαλαίων, ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου Ἀντωνίου Σὰντ Ἀντωνίου καὶ ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀνδρέου Καραντινοῦ, ὅτι ὁ Ἰωάννης Μαυρομιχάλης ἔστειλε διαταγὴν καὶ ἄνθρωπον καὶ ὅτι ἐξεφορτώθη ἀπὸ τὸν Ἠλίαν, υἱόν του, μὲ μεγίστην ἀταξίαν.

2ον) Ὅτι καὶ ἂν ἡ μεσολάβησις τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Ἠλίας, ὡς ὁμολογεῖ, ἦτον ἀθῶα καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ σώσῃ μέρος τοῦ πράγματος ἀπὸ τὴν γενικὴν διαρπαγὴν τῶν κατοίκων ἐκείνων, τὸ ὁποῖον καὶ κατώρθωσε διὰ πρᾶγμα τιμῆς ἓξ χιλιάδων πεντακοσίων γροσίων, καθὼς ὁμοίως ὁμολογεῖ, καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει, κρατεῖ εἰς παρακαταθήκην, μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὸ ὅλον, καθότι ὡς ἠμπόρεσε νὰ σώσῃ μέρος, ἠμποροῦσε νὰ σώσῃ καὶ τὸ ὅλον, ἐξαρτωμένων ὅλων ἐκείνων τῶν κατοίκων ἀπὸ τὸν πατέρα του Ἰωάννην. Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ ὑπευθύνους ἀλληλεγγύως διὰ τὴν ὅλην προξενηθεῖσαν ζημίαν εἰς τὸν φορτωτὴν Γοδεβοὺτ τοὺς κυρίους Ἰωάννην καὶ Ἠλίαν, πατέρα καὶ υἱόν, Μαυρομιχαλαίους.

Περὶ τοῦ τρίτου ζητήματος ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ ὅτι ὁ κύριος Γοδεβοὺτ ἐπιφορτίζει τὴν αἴτησίν του περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τῆς ἀρπαγείσης πραγματείας ἐπάνω εἰς τὸ φορτωτικὸν τῆς 14 Αὐγούστου 1827 καὶ εἰς τὴν δήλωσιν τῆς αὐτῆς χρονολογίας, διὰ τὴν ὁποίαν πραγματείαν ἐπαρουσίασε τὸ ἔντιμον (fattura) τῆς 18 Αὐγούστου 1827.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἡ μερὶς τῆς κρητίδος δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὴν δήλωσιν· κ' ἑπομένως δὲν ἠμπορεῖ νὰ δεχθῇ τὴν περὶ αὐτῆς αἴτησιν τὸ Δικαστήριον ὡς πρὸς τὴν ποσότητα, ἐπειδὴ λείπει ἡ νόμιμος ἀπόδειξις ἐκ τῆς δηλώσεως, ἥτις δίδει ἰσχὺν εἰς τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον ὁποῖον εἶναι τὸ φορτωτικὸν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν δήλωσιν δὲν ἀναφέρεται κ ρ η τ ί ς.

2ον) Ὅτι ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἔκθεσιν τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου, ὅτι ἔμεινε μέρος εἰς τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ φορτίου, ὅταν διὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐστριακῆς κορβέττας «Κ α ρ ο λ ί ν α ς» ἐσηκώθη ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν λιμένα. Ὅθεν δὲν ὑπάρχει κανὲν διήγημα (processo verbale) τὸ ὁποῖον ἤθελε εἶσθαι ἐπιβεβαιωμένον ἀπό τινα ἀξιωματικὸν τῆς «Κ α ρ ο λ ί ν α ς» διὰ τὴν ἐλλείψασαν καὶ μείνασαν ποσότητα, εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου ἀπὸ τὸν λιμένα Βίτελον, οὐδὲ φαίνεται ὅτι ἔγεινε δοκιμὴ (perizia) εἰς Τριέστι φθάσαντος ἐκεῖ τοῦ πλοίου, καθότι δὲν ἀρκεῖ τὸ ἀντίγραφον λογαριασμοῦ ἐκκαθαρίσεως τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1827, μ' ἐπιγραφὴν Π ρ ω τ ό κ ο λ λ ο ν Δ η μ ο π ρ α σ ί α ς, διότι δὲν εἶν' ἐπικυρωμένον ἀπὸ καμμίαν ἀρχήν.

Τὸ χάσμα τοῦτο εἶναι ἀξιοπαρατήρητον. Ὅθεν εἰς ἔλλειψιν κατηγορητικῆς ἀποδείξεως χρεωστεῖ τὸ Δικαστήριον νὰ λάβῃ διαφυλακτικὸν μέτρον ὑπὲρ τοῦ δικαίου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ προσέτι, ὅτι ἡ πρώτη ἀναφορὰ τοῦ κυρίου Γοδεβούτ, ἡ αὐτὴ ἐκείνη ἥτις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Πρόξενον κύριον Σαὶντ Δενῆ τὴν 8 Ἰουλίου 1828 ν. ἔ. διευθυνθεῖσα εἰς τοῦτο τὸ Δικαστήριον, εἶχε περιορίσει τὴν αἴτησιν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἰδιοκτησίας του, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ παρουσίασε τὸ ἔντιμον τοῦ κόστους, τὴν δήλωσιν καὶ τὸ φορτωτικόν, πλὴν δὲν ἀναφέρει:

1ον) Περὶ πληρωθέντος ναύλου ταλλήρων τετρακοσίων,

2ον) Περὶ τοῦ ἀπολεσθέντος κέρδους ὄχι ὀλιγωτέρου τῶν 25%.

3ον) Περὶ τοῦ τόκου ἐπὶ τοῦ κέρδους καὶ τοῦ κόστους.

4ον) Περὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου, κολωνάτων 200.

"Οτι ἡ ρηθεῖσα προσθήκη ἐπαρουσιάσθη μὲ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν συνοδεύουσαν ἐπιστολὴν τῆς 27ης 'Οκτωβρίου 1827, πρὸς δικαιολογίαν τοῦ πληρωθέντος ναύλου.

"Οτι περὶ τῶν μερῶν τούτων τῆς ὑποθέσεως, ὄντων ἀνεκκαθαρίστων (illiquidi), δὲν ἀπηλογήθησαν οἱ ἐναγόμενοι, ἴσως διότι ἠρνοῦντο τὴν κυρίαν αὐτῶν εὐθύνην.

Περὶ τοῦ τετάρτου ζητήματος ἡ 'Επιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι ὡμολόγησεν ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ὅτι ὁ κτήτωρ τῆς μεσεγγυηθείσης γολέτας ἦτον ὁ 'Ιωάννης Μαυρομιχάλης βεβαιώνων συγχρόνως, ὅτι τὴν ἠγόρασεν αὐτός, χωρὶς ὅμως νὰ παρουσιάσῃ κανὲν ἔγγραφον.

"Οτι ἐχρεώστει νὰ τὸ παρουσιάσῃ, μάλιστα διὰ τὰς διαμαρτυρήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμνε διὰ τὸ ἐπιβληθὲν μεσέγγυον παρὰ τοῦ Γοδεβούτ, ὥστε δικαιολογῶν τὴν ἰδιοκτησίαν νὰ δικαιολογήσῃ καὶ τὰς διαμαρτυρήσεις.

"Οτι ἠδύνατο μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς μεσεγγυήσεως νὰ τὸ παρουσιάσῃ καὶ ποτὲ δὲν τὸ ἔκαμε.

"Οτι κάθε ἔγγραφον τὸ ὁποῖον ἤθελε παρουσιασθῆ μετὰ ἕνα μῆνα ἐπὶ τὸ μεσέγγυον (διὰ τὸ διάστημα τοῦ τόπου ἀπὸ Αἰγίνης μέχρι Σπάρτης) δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀξιόπιστον· θεωροῦσα ὅτι περὶ νομιμότητος τοῦ ἐγγράφου κατὰ χρόνον καὶ τόπον δὲν ἠμποροῦσε νὰ δοθῇ καμμία ἀπόδειξις διὰ τὴν ἔλλειψιν Μνημόνων καὶ δημοσίων καταστίχων εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ ἐπομένως ἤθελεν ἀπορριφθῆ ὡς οἰκονομικόν. 'Η 'Επιτροπὴ διὰ ταῦτα ἐκλαμβάνει ὡς ἰσχυον τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας μεσέγγυον, θεωροῦσα αὐτὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ 'Ιωάννου Μαυρομιχάλη.

Κατὰ συνέπειαν τῶν προεκτεθεισῶν παρατηρήσεων ἡ 'Επιτροπὴ λοιπὸν κρίνει:

1ον) "Οτι ἀποδεικνύεται ἡ γενομένη γύμνωσις εἰς τὸν λιμένα Βίτελον τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τοῦ φορτίου τῆς σαρδικῆς νηὸς ἡ «Κ ω ν σ τ ά ν τ σ α», συνισταμένου εἰς διάφορα εἴδη φορτωθέντα παρὰ τοῦ Λουδοβίκου Γοδεβοὺτ εἰς τὸ 'Ηράκλειον διὰ Τριέστι.

2ον) Κρίνει ὑπευθύνους διὰ τὴν ὅλην προξενηθεῖσαν ζημίαν εἰς τὸν φορτωτὴν Γοδεβοὺτ τοὺς κυρίους 'Ιωάννην καὶ 'Ηλία, πατέρα καὶ υἱόν, Μαυρομιχαλαίους.

3ον) Κρίνει ἀνεύθυνον τὸν κύριον Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλη.

4ον) Καταδικάζει τοὺς προρρηθέντας πατέρα καὶ υἱὸν Μαυρομιχαλαίους νὰ πληρώσουν τὸ κόστος ὅλων τῶν πραγματειῶν τῶν ἐμφαινομένων εἰς τὴν δήλωσιν τῆς 14 Αὐγούστου 1827, καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμήν, κατὰ τὸ παρρησιασθὲν ἔντιμον (fattura), ὑποχρεωμένων ὅμως νὰ ὁρκισθοῦν τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου μὲ τὴν τελετὴν τῆς ἰδίας θρησκείας ἕκαστος διὰ τὰ ἑξῆς:

"Οτι ἡ μείνασα ποσότης εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τὴν ἀπόσπασίν του ἀπὸ τὸν λιμένα Βίτελον δὲν ὑπῆρξεν οὔτε πλειοτέρα οὔτε ὀλιγωτέρα ἀπ' ὅσον ἐξετέθη εἰς τὴν δηλοποίησιν τῆς 18 Νοεμβρίου 1827, γενομένην ἐνώπιον τῆς σαρδικῆς Καγκελλαρίας εἰς Τεργέστην, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρξε οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσον ἐπωλήθη εἰς Τεργέστην, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ πρωτοκόλλου τῆς πωλήσεως τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1827, καὶ ὅτι δὲν ἔκρυψεν ἢ διέθεσε κανεὶς οὐδὲ τὸ παραμικρὸν

πρᾶγμα ἐκ τοῦ φορτίου μετὰ τὴν εἰς Τεργέστην ἄφιξιν καὶ εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ διάπλου ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἀπὸ Βίτελον. Ὁ ρηθεὶς ὅρκος θέλει δοθῆ ἀπὸ τοὺς ρηθέντας ἐνώπιον ὁποιουδήποτε Προξένου ἢ Δικαστηρίου ὅπου εὑρίσκονται ἢ ἐμποροῦν νὰ εὑρεθῶσιν οἱ διαληφθέντες πλοίαρχος καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου.

Ἀλλ' ὅμως ἡ διάταξις τῆς ὁρκωμοσίας δὲν ἀναβάλλει τὴν πραγμάτωσιν τῆς πληρωμῆς.

5ον) Ὁ κύριος Γοδεβοὺτ ἠμπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ τὸ στήσιμον τοῦ κόστους ὅλων τῶν πραγματειῶν κατὰ τὴν δήλωσιν, δίδων ἐγγύησιν χιλίων διστήλων ὅτι ἐντὸς ἑνὸς χρόνου θέλει παρουσιάσει εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν ἀπόδειξιν τοῦ δοθέντος ὅρκου παρὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου. Ἐάν, παρελθόντος τοῦ χρόνου, δὲν παρουσιάσῃ τὸν δοθέντα ὅρκον καὶ τῶν δύο, τότε θέλουν ἐμπορέσει οἱ κριθέντες χρεῶσται ν' ἀπαιτήσουν ἐκ τοῦ ὅλου χρέους ἐὰν πληρωθῇ τὰ χίλια τάλλαρα. Ἐὰν ὅμως ἐντὸς τοῦ χρόνου παρουσιασθῶσι τὰ ἔγγραφα τοῦ δοθέντος ὅρκου, τότε θέλουν πιστωθῆ (sarano accreditati) οἱ εἰρημένοι κριθέντες χρεῶσται διὰ τὸ πραγματικὸν προϊὸν τοῦ ἐναπολειφθέντος φορτίου εἰς τὸ σαρδικὸν πλοῖον.

6ον) Διαφυλάττει εἰς τὸν κύριον Γοδεβοὺτ κάθε ἀγωγὴν καὶ λόγον διὰ τὰς ἄλλας πέντε αἰτήσεις τοῦ πληρωθέντος ναύλου διὰ συναλλαγματικῆς (μὴ παρουσιασθείσης), τοῦ ἀπολεσθέντος κέρδους, τοῦ τόκου ἐπὶ τοῦ κόστους καὶ τοῦ κέρδους, τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου καὶ τῶν ἐνταῦθα ἐξόδων καὶ χασομεριῶν· καὶ ταῦτα διὰ νὰ ζητηθοῦν εἰς ἄλλην κρίσιν (in alio juditio) μὲ τακτικὴν αἴτησιν, ὥστε νὰ ἠμπορέσουν νὰ ἀπολογηθοῦν οἱ καταδικασθέντες.

7ον) Διαφυλάττει εἰς τὸν κύριον Γοδεβοὺτ κάθε ἀγωγὴν καὶ ἀπότανσιν ἐναντίον τῶν συμμετόχων, ὁποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἀφ' οὗ τοὺς ἐξακριβώσει.

8ον) Ἐγκρίνει τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἥ ρ α ς» μεσέγγυον εὑρισκομένης εἰς τὸν λιμένα τοῦτον καὶ μεσεγγυηθείσης τὴν 20 Αὐγούστου 1828, διότι κρίνει ἡ Ἐπιτροπή, ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἰωάννου Μαυρομιχάλη, ἑνὸς τῶν καταδικασθέντων εἰς τὴν πληρωμήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2334 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 34

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Ἀπόφασις τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς μαΐστρας καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ φορτίου 36 σακκίων ἀλεύρου, κατασχεθείσης ἀπὸ τὴν ἀποκλείουσαν τὸν κόλπον τοῦ Βόλου μοῖραν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποκλειστικῆς μοίρας κυρίου Γ. Σαχίνη πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1828, ἐν ᾗ λέγει, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο διευθυνόμενον ἀπὸ Βόλον εἰς Τρίκερι μὲ 36 σακκία ἀλεύρι, κατεσχέθη διωκόμενον μὲ τοὺς ἐν αὐτῷ πέντε ναύτας, τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ πλοίαρχος καὶ εἷς τῶν ναυτῶν, ἐπὶ προφάσει σωματικῆς ἀνάγκης, ἐξελθόντες εἰς τὴν ξηρὰν ἐδραπέτευσαν· οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν γῆν τῶν Τρικέρων,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Παπᾶ Νικολῆ πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ἧς δηλοποιεῖ ὅτι εἰς τὸ φθάσιμόν του ἐκ Τρικέρων τὴν 14ην Αὐγούστου ἔφερε μαζί του καὶ ἓν πλοιάριον μὲ 36 σακκία ἀλεύρι ὡς λείαν,

Θεωρήσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πλοιάρχου τοῦ βρικίου ὁ «Νέλσων» Δημητρίου Παπᾶ Νικολῆ ἐνώπιον τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1828, ἐν ᾗ λέγει, ὅτι τὸ πλοῖον διευθύνετο ἀπὸ Βόλον εἰς Τρίκερι καὶ συνέλαβεν αὐτὸ τέσσαρα περίπου μίλια ἀπὸ τὴν ξηρὰν παραβιάζον τὸν ἀποκλεισμόν, τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ πλοίαρχος, λεγόμενος Νικόλαος, ἐδραπέτευσε,

Θεωρήσασα τὸ πρόγραμμα τοῦ Δικαστηρίου τῆς 6ης Νοεμβρίου 1828, δι' οὗ προσκαλοῦνται ἐντὸς 8 ἡμερῶν νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιόν του ὅσοι ἔχουν συμφέρον ἢ δίκαιον ἐπὶ τῆς ρηθείσης μαΐστρας καὶ τοῦ φορτίου της,

Παρατηρήσασα, ὅτι ἡ ρηθεῖσα μαΐστρα κατεσχέθη ἐντὸς τῆς ἀποκλειστικῆς γραμμῆς, διευθυνομένη εἰς τοὺς ἀποκλεισμένους ἐχθροὺς μὲ ζωοτροφίας, ὅτι ὁ πλοίαρχος, ὡς δραπετεύσσς, καταμαρτυρεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν ἔνοχον τῆς παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ ὅτι μ' ὅλον ὅτι ἐξεδόθη πρόγραμμα δὲν ἐνεφανίσθη οὐδεὶς πρὸς ἀπαίτησιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μαΐστρας καὶ τοῦ φορτίου αὐτῆς,

Ἡ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Βόλου κατασχεθεῖσα μαΐστρα μ' ὅλον τὸ φορτίον της καὶ τὴν ἀποσκευὴν εἶναι δικαία καὶ νόμιμος λεία.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἕκτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν

πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2385 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς 'Επικρατείας.

'Ο Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

'Αριθ. 35

*'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1499 διεύθυνσιν τῆς Γραμματείας τῆς 'Επικρατείας, μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνει πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὰς Βορείους Σποράδας 'Εκτάκτου 'Επιτρόπου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς 'Ελλάδος,

Θεωρήσασα τὴν εἰρημένην ἀναφορὰν τοῦ 'Εκτάκτου 'Επιτρόπου κ. 'Αναστασίου Λόντου περικλείουσαν ἔγγραφ' ἀφορῶντα τὴν ἐν Σκύρῳ κατάσχεσιν διαφόρων πραγματειῶν διωρισμένων (destinées), ὡς λέγει, διὰ νὰ μετακομισθοῦν πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς Εὐβοίας ἐχθρούς,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Γεωργίου Σμυρναίου πρὸς τὸν κατὰ τὰς Βορ. Σποράδας "Εκτακτον 'Επίτροπον, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι εἶχε τὰς πραγματείας του διὰ Ζαγορὰν καὶ ἐπειδὴ ἡ ἑλληνικὴ ἀποκλειστικὴ γολέτα τὸν ἐμπόδισε ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖ, ἐβιάσθη νὰ τὰς μεταφέρῃ εἰς Σκάντσουρα κἀκεῖθεν εἰς Σκῦρον, ὅπου τὴν νύκτα προσθέτει ὅτι ἀπὸ ἀνοησίαν καὶ ἄγνοιαν ἐπροσπάθησε νὰ τὰς μετακομίσῃ κρυφίως ἀπὸ μίαν ἀποθήκην εἰς ἄλλην,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 17 Αὐγούστου 1828 ἀναφορὰν τοῦ 'Υγειαστυνόμου Σκύρου πρὸς τὸν κατὰ τὰς Βορ. Σποράδας "Εκτακτον 'Επίτροπον, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν 31ην 'Ιουλίου ἔφθασεν εἰς Σκῦρον τὸ τσερνίκι ἡ «'Αφροδίτη» τοῦ Μανόλη Ζαννῆ, Ψαριανοῦ, μὲ διαβατήριον ἐκ Σκοπέλου ὑπ' ἀριθ. 114 μὴ διαλαμβάνον οὔτ' ἐπιβάτην οὔτε φορτίον, καὶ διὰ τοῦτο, ἐξετάσας τὸν πλοίαρχόν του καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ ἐπιβάτας, ἐκράτησεν εἰς Σκῦρον τὸ εὑρεθὲν εἰς τὸ τσερνίκι φορτίον ὡς λαθρεμπορίαν διωρισμένην διὰ τοὺς ἐχθρούς,

Θεωρήσασα τὰς παρὰ τοῦ 'Υγειαστυνόμου ληφθείσας ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Ζαννῆ τῆς 30 'Ιουλίου, τοῦ Γεωργίου Φιλίππου, Σμυρναίου, τοῦ Δημητρίου Μανόλη τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ τοῦ Δημητρίου Βαρλαὰμ τῆς 11ης Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 114 ἐκ Σκοπέλου διαβατήριον τοῦ πλοίου ἡ «'Αφροδίτη» τοῦ Μανόλη Ζαννῆ τῆς 5 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν καταγραφὴν τῶν κρατηθεισῶν εἰς ἀποθήκην ἐν Σκύρῳ πραγματειῶν τῆς 17 Αὐγούστου 1828,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 16.

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Γεωργίου Φιλίππου, Σμυρναίου, τῆς 30 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν γενόμενον ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Μνήμονος τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1828 παρὰ τοῦ Δημητρίου Παπᾶ Λώλιου, Εὐριπαίου, δι' οὗ μαρτυρεῖ ὅτι εἶχε φορτώσει ἀπὸ Σύραν εἰς τὸ πλοῖόν του τὰς ἄνω πραγματείας διὰ Ζαγορὰν καὶ ὅτι ἐμποδισθεὶς ἀπὸ τὸν ἀποκλειστὴν Μανόλην Βούτην τὰς ἀπεβίβασεν εἰς Σκάντσουρα,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ὁμολογίαν τοῦ Γεωργίου Φιλίππου, Σμυρναίου, τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ Ἠλία Τσαλαφατίνου τῆς 5 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ Γεωργίου Φ. Σμυρναίου τῆς 8 καὶ τὴν τῆς 20 Νοεμβρίου 1828,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι δύο αἰτίαι ἔκαμαν τὸν κατὰ τὰς Βορ. Σποράδας Ἔκτακτον Ἐπίτροπον νὰ ἐνάξῃ τὸν ρηθέντα Γεώργιον Φ. Σμυρναῖον:

Πρῶτον, ὅτι διευθύνετο διὰ τὴν Εὔβοιαν κ' ἐμελέτα ν' ἀπατήσῃ τὸν ἀποκλειστήν. Δεύτερον, ὅτι φθάσας εἰς Σκῦρον κ' εὑρισκόμενος ὑπὸ κάθαρσιν μετεκόμισε διὰ νυκτὸς πραγματείας ἀπὸ ἀποθήκην τῆς καθάρσεως εἰς ἄλλην ἀποθήκην ἐλευθέρας κοινωνίας.

Ἡ πρώτη αἰτία δὲν εἶν' ἀποδειγμένη.

Περὶ δὲ τῆς δευτέρας ἐξάγεται ὡμολογημένον παρὰ τοῦ αὐτοῦ Γεωργίου Φ. Σμυρναίου, ὅτι παρέβη τοὺς ὑγειονομικοὺς καὶ τελωνικοὺς νόμους εἰς καιρὸν πανώλης κατὰ τὰ πλησιόχωρα μέρη, μὲ σκοπὸν νὰ ἀποφύγῃ τὸ τελώνιον, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ Δικαστήριον τοῦτο δὲν ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ κρίνῃ τὴν παραβίασιν τῶν ὑγειονομικῶν καὶ τελωνικῶν νόμων, οὔτε τὴν ἐντεῦθεν προερχομένην δήμευσιν, οὖσαν παρεπόμενον τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὁποῖον φαίνεται ὑπεύθυνος,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Γεώργιος Φ. Σμυρναῖος διευθύνετο εἰς Εὔβοιαν, τόπον ἀποκλεισμένον.

2ον) Ὅλαι αἱ κατασχεθεῖσαι πραγματεῖαι θέλουν τεθῆ εἰς παρακαταθήκην, ἐὰν χωρὶς νὰ φθαροῦν δύνανται νὰ διαμείνωσι μέχρι τῆς καταστάσεως τοῦ Ἐγκληματικοῦ Δικαστηρίου, εἰ δὲ μὴ θέλουν πωληθῆ ἐπὶ δημοπρασίας καὶ τὸ προϊὸν θέλει παρακατατεθῆ εἰς τὸ Ταμεῖον.

3ον) Θέλει δοθῆ εἴδησις εἰς τὸ Ἐγκληματικὸν Δικαστήριον, εὐθὺς ὅταν συστηθῇ εἰς Σκῦρον, διὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ κρίσιν τοῦ προκειμένου.

4ον) Ὁ Γεώργιος Φιλίππου, Σμυρναῖος, εἶν' ὑπόχρεως εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον (βλέπ. ἀρ. 383 ἐξερχομένων ἐπικυρωθέντα κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2398 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας).

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 36

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τὸ Δικαστήριον ὑπ' ἀριθ. 2042 ἀπὸ 15 Αὐγούστου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὁ κατὰ τὰς Βορ. Κυκλάδας Ἔκτακτος Ἐπίτροπος στέλλει τὴν βρατσέραν «Ἅ γ ι ο ς Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς», διοικουμένην παρὰ τοῦ Δημητρίου Ἀργυροῦ, Ζαγοριανοῦ, διὰ νὰ κριθῇ,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην ἐπιστολὴν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Βορ. Κυκλάδων ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1828 ὑπ' ἀριθ. 1734,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἰωάννου Βαλσαμάκη πρὸς τὸν κατὰ τὰς Βορ. Κυκλάδας Ἔκτακτον Ἐπίτροπον ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει τὴν κατάσχεσιν τῆς βρατσέρας «Ἅ γ ι ο ς Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς», γενομένην τὰς 18 Σεπτεμβρίου 1828 τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς τρεῖς ὥρας μεταξὺ Πεταλιῶν καὶ Εὐβοίας, παρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ βρικίου τοῦ ὄντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κατὰ τὰς Βορ. Κυκλάδας τμήματος,

Θεωρήσασα τὸ δίπλωμα τῆς βρατσέρας ὑπ' ἀριθ. 5805 ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὸ ναυτολόγιον Σύρας ὑπ' ἀριθ. 589 ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς παρὰ τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου ἐν Τήνῳ ληφθείσας ὁμολογίας τοῦ Δημητρίου Ἀργυροῦ καὶ τῶν ναυτῶν του, πέντε τὸν ἀριθμόν, τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ληφθείσας ὁμολογίας τοῦ κατασχετοῦ τῆς βρατσέρας Δημήτριος Ζώρζη, Ψαριανοῦ, τοῦ πλοιάρχου Ἀργυροῦ καὶ τῶν συνακολουθησάντων ναυτῶν του ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Βορ. Κυκλάδων πρὸς

τὸ Δικαστήριον ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1828 ὑπ' ἀριθ. 2069 καὶ τὴν ἐσώκλειστον τοῦ Ὑγειονομείου τῆς Σύρας πρὸς τὸν Ἔκτακτον Ἐπίτροπον,

Θεωρήσασα τὴν ἀπολογίαν τοῦ Δημητρίου Ἀργυροῦ τῆς 3 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ τῆς 20 Νοεμβρίου 1828, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπισυνάπτει καὶ ἓξ δασμοτελωνικὰς ἀδείας τῆς Σύρας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι πᾶν δημόσιον πλοῖον ἔχει τὸ δίκαιον τοῦ νὰ προλαμβάνῃ παραβίασιν ἀποκλεισμοῦ καὶ νὰ συλλαμβάνῃ ὁποιονδήποτε πλοῖον ἤθελεν ὑπεκφύγει τὴν προσοχὴν τῆς ἀποκλειούσης δυνάμεως.

2ον) Ὅτι ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Ἀργυροῦ παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμόν, καθότι ἐξάγεται:

1ον. Ὅτι ἔλαβε διαβατήριον, ἀναφέρον φορτίον μηδὲν διὰ Σάμον.

2ον. Ὅτι ὁμολογεῖ ὅτι ἐφόρτωσε πρᾶγμα εἰς Σύραν καὶ πρὶν λάβῃ τὸ διαβατήριον καὶ ἀφοῦ τὸ ἔλαβεν.

3ον) Ὅτι ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τὴν Δῆλον ἐφόρτωσε ἀπὸ προσδιόριστον πλοῖον διαφόρους ἄλλας πραγματείας καὶ ἤλλαξε διεύθυνσιν.

4ον) Ὅτι, δυνάμενος νὰ λάβῃ διαβατήριον ἀπὸ Τῆνον ἢ Μύκονον, δὲν τὸ ἔκαμεν.

5ον) Ὅτι, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Κέαν, ὡς αὐτὸς λέγει ὅτι ἐσκοποῦσε, διὰ νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν διαβατήριον καὶ νὰ μεταβῇ εἰς Καλαμάταν, ἔλαβε διάφορον διεύθυνσιν διὰ ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Εὔβοιαν.

6ον) Ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ νοτιοδυτικὸς ἄνεμος (ostrogarbi) τὸν ἐβίασε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὴν Δῆλον εἰς τοὺς Πεταλιούς, καθότι ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς Τῆνον, εἰς Μύκονον καὶ εἰς Ἄνδρον.

7ον) Ὅτι διευθύνετο τῷ ὄντι εἰς Εὔβοιαν, καθότι εἰσῆλθεν εἰς Πεταλιοὺς τὴν νύκτα τῆς 28 Νοεμβρίου 1828, ὥραν τρίτην τῆς νυκτός.

8ον) Ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶδε κ' ἐγνώρισε τὸ ἑλληνικὸν πλοῖον εἰς Πεταλιοὺς καὶ ὅτι δι' αὐτὸ ὑπῆγεν ἐκεῖ· διότι εἰπὼν αὐτὸς ὅτι τὸ εἶδε καὶ τὸ ἐγνώρισε δύο ὥρας πρὶν νυκτώσῃ καὶ ὁμολογήσας ὅτι εἶχε πάντοτε σφοδρὸν πριμνήσιον ἄνεμον ἕως οὗ ἄραξε, δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν εἰς πέντε ὡρῶν ἀπόστασιν, πνέοντος πριμνησίου ἀνέμου, νὰ ἴδῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἑλληνικὸν πλοῖον.

Ἑπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει:

Ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Δημήτριος Ἀργυροῦ παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Εὐβοίας, δημεύεται τὸ πλοῖον μὲ τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον του.

Ὁ Δημήτριος Ἀργυροῦ εἶν' ὑπόχρεως εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2391 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς 'Επικρατείας.

'Ο Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

'Αριθ. 37

'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Σπύρου 'Αρβανιτάκη πρὸς τὸν Αὐστριακὸν 'Αντιπρόξενον Γρόπιον ἀπὸ 13 Μαΐου 1828, δι' ἧς ζητεῖ τὴν μεσεγγύησιν μιᾶς ἰονικῆς βρατσέρας ἀνηκούσης, ὡς ἀναφέρει, εἰς τὸν Δημήτριον 'Ακτίπην, ἐξάδελφόν του, πρὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν ἀπολεσθείσης αὐτάνδρου κατὰ τὴν Μάνην καὶ ἤδη εὑρισκομένην εἰς χεῖρας τῶν Μανιατῶν,

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀναφορᾶς ταύτης πρὸς τὸ Προσωρινὸν Διοικητήριον Αἰγίνης, τῆς αὐτῆς χρονολογίας, καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς 15 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου, Σπαρτιάτου, πρὸς τὸ Δικαστήριον τῆς 16 Μαΐου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν μεσεγγυηθεῖσαν πρατσέραν ἠγόρασεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Τζίμοβας ἐπὶ τοπικῆς διοικήσεως καὶ ἀξιοπίστων μαρτύρων, καὶ ἐφεξῆς διαμαρτύρεται διὰ τὰς ἐκ τῆς μεσεγγυήσεως ζημίας καὶ ἔξοδα,

Θεωρήσασα τὴν ἐγγύησιν τῶν κυρίων Πέτρου Μαυρομιχάλη καὶ Γεωργίου Μαυρομιχάλη, τὴν ὁποίαν ἔδωκαν τὴν 24 Μαΐου 1828 ὑπὲρ τοῦ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου, πλοιάρχου τῆς μεσεγγυηθείσης πρατσέρας, διὰ νὰ ἀφεθῇ ἐλευθέρα,

Θεωρήσασα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου Παπᾶ Μανόλη, γραμματέως τοῦ Κ. Β. Αὐστριακοῦ 'Αντιπροξένου πρὸς τὸν Δημήτριον 'Ακτίπην εἰς Ζάκυνθον ἀπὸ 31 'Ιουλίου 1828, ὅτι κατὰ τὴν ζήτησιν τοῦ Σπύρου 'Αρβανιτάκη ἐβλήθη ὑπὸ μεσέγγυον ἡ διοικουμένη πρατσέρα ἀπὸ τὸν Γρηγόριον Πανάγου Λουκάκου. "Οτι ἡ πρατσέρα ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν μὲ ἀξιόχρεων δοθεῖσαν ἐγγύησιν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ἐφωδιασμένος μὲ τὰ ἀνήκοντα ἔγγραφα, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Δημ. 'Ακτίπη πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1828, ὅτι τὸ 1827, 'Ιανουάριον μῆνα, παρέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ του 'Αναστασίου 'Ακτίπη τὴν πρατσέραν του ὁ «"Α γ ι ο ς Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς», ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διευθυνόμενος εἰς λιμένας ἑλληνικοὺς μὲ φορτίον παξιμάδι, ἀλεύρι κ.τ.λ. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἡμερῶν ἠκούσθη φωνή, ὅτι πειραταὶ τῆς Μάνης, ἄνθρωποι τοῦ μπέη Μαυρομιχάλη, ἐκτύπησαν καὶ ἐπῆραν τὸ σκάφος καὶ τὸ φορτίον, τοὺς δὲ ἀνθρώπους κατασφάξαντες ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. "Οτι δὲ τὸ πλοῖόν του

εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωάννου Πανάγου Λουκάκου, Σπαρτιάτου· ὅτι αὕτη ἡ εἴδησις τὸν παρεκίνησε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Ἰωάννην Πανάγου Λουκάκον διὰ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τοὐλάχιστον καὶ νὰ τὸν στείλῃ τὴν πρατσέραν.

Ὅτι οὗτος κινούμενος ἀπὸ αἰσχροκέρδειαν ὑποκρίνεται, ἀποκρύπτων ὅτι ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπῆρε τὴν πρατσέραν, καὶ λέγει ὅτι εὗρεν αὐτὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλους πνιγμένην καὶ ἐξώδευσεν εἰς αὐτὴν γρόσια 4.500.

Ὅτι τὴν ἀποδίδει διὰ δίστηλα 300 καὶ μὲ δευτέραν ἐπιστολὴν διὰ 250. Διὰ τὰ ὁποῖα ὅλα ζητεῖ ἐκδίκησιν τοῦ ἀθώου αἵματος καὶ ὅλα τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ, ὡς ἀποδεδειγμένου τοῦ Λουκάκου κακούργου τῆς φρικωδεστέρας σφαγῆς.

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Δημητρίου Ἀκτίπη πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, ὅτι, ἐπειδὴ ἐφάνη αἰφνιδίως εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου ταύτης ἡ ἀμφισβητουμένη πρατσέρα, ἐξαιτεῖται τὴν κράτησιν τοῦ πλοιάρχου Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου καὶ τὴν μεσεγγύησιν τῆς πρατσέρας, ὀνομασθείσης ἔπειτα ἡ «Παναγία τῆς Κοιμήσεως»,

Θεωρήσασα τὰ παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δημητρίου Ἀκτίπη παρουσιασθέντα ἔγγραφα:

1ον) Ἀντίγραφα τῶν ἀποδεικτικῶν τῆς ἰδιοκτησίας του,

2ον) Ἀντίγραφον διαβατηρίου δεικνύοντος τὴν εἰς Κατάκωλον διεύθυνσιν τῆς πρατσέρας,

3ον) Ἀπογραφὴν τῆς πρατσέρας «Ἅγιος Διονύσιος», πλοιαρχοῦντος ἔτι τοῦ Ἀναστασίου Ἀκτίπη,

4ον) Μαρτυρικὸν τῆς 8 Ἰανουαρίου 1827 ἐν Τζίμοβα, γενόμενον παρὰ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν εὕρεσιν, πρὸς δηλοποίησιν τῶν διασωθέντων πραγμάτων εἰς τὴν πρατσέραν,

5ον) Δύο ἐπιστολὰς τοῦ Ἰω. Πανάγου Λουκάκου ἀπὸ 19 Ἰουλίου καὶ 12 Αὐγούστου 1828, φανερούσας τὴν εὕρεσιν τοῦ πλοίου, τὰ γενόμενα ἔξοδα εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπισκευὴν κ.τ.λ. καὶ τέλος τὴν αἴτησιν πρὸς ἐξαγορὰν διστήλων 250 καὶ ὅτι πρέπει νὰ διαταχθῇ νὰ στείλῃ νὰ τὴν πάρῃ, ἐπειδὴ κατηφανίσθη ἀπὸ τὰ ἔξοδά της· εἰ δὲ μή, δὲν δύναται νὰ τὴν κρατήσῃ πλέον,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1828 πρὸς τὸ Δικαστήριον, δι' ἧς διαμαρτυρεῖται διὰ τὰς ζημίας του,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1828, δι' ἧς παρρησιάζει τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς νομίμου ἰδιοκτησίας του ἔγγραφα,

1ον) Δίπλωμα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. 2515 ἀπὸ 19 Μαΐου 1828 ἐν Πόρῳ,

2ον) Ἐγγύησιν τοῦ Γεωργίου Πουλάκη πρὸς τὴν Δημογεροντίαν τῆς Ἀνατολικῆς Σπάρτης ὑπὲρ τοῦ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου,

3ον) Ἀντίγραφα τῆς πωλήσεως τῆς πρατσέρας παρὰ τοῦ Ἰω. Πανάγου Λουκάκου πρὸς τὸν Γρηγόριον Πανάγου Λουκάκου, καὶ παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀντώνιον Βουζουναρᾶν,

4ον) Μαρτυρικὸν τῆς εὑρέσεως τῆς πρατσέρας καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ φορτίου ὑπογεγραμμένον παρὰ πολλῶν μαρτύρων,

5ον) Δύο ἐπιστολὰς τοῦ Δημητρίου Ἀκτίπη πρὸς τὸν Ἰω. Πανάγου Λουκάκου

ἀπὸ 28 Ἰουνίου καὶ 1 Σεπτεμβρίου 1827, ὅτι ἐὰν τὴν στείλῃ εἰς Ζάκυνθον, παραδίδει ἐκεῖ τὰ μετρητὰ εἰς ὅποιον εὐχαριστηθῇ ὁ Ἰω. Πανάγου Λουκάκου δίστηλα 230.

6ον) Κατάλογον τῶν δαπανηθέντων εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπισκευὴν τῆς πρατσέρας ἡ «Παναγία τῆς Κοιμήσεως», ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ ἐν Λιμένι Ὑγειονομείου καὶ ἀναβαίνοντα εἰς ποσότητα γροσίων 5.177.

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ Δ. Ἀκτίπη καὶ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου ληφθείσας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 19 καὶ 21 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ἐνόρκους μαρτυρίας δοθείσας τοῦ Ἀνδρέου Καραντινοῦ καὶ Γεωργίου Μαργαρίτη, δοθείσας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, κατ' αἴτησιν τοῦ Δ. Ἀκτίπη, τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς κατ' ἐπανάληψιν τῶν αὐτῶν Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου καὶ Δημητρίου Ἀκτίπη παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ληφθείσας ὁμολογίας καὶ τὰς κατ' αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Ἀκτίπη γενομένας ἀντιπαραστατικῶς ὁμολογίας τοῦ Ἀνδρέου Καραντινοῦ καὶ Στεφάνου Μωράκη, ἐπιτρόπου τοῦ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Δημ. Ἀκτίπη τῆς 4 καὶ 20 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ἐξομολόγησιν τοῦ Ἰω. Πανάγου Λουκάκου (καλεσθέντος μέν, ἐλθόντος δὲ αὐθορμήτως πρὶν τὸν κοινωθῇ ἡ κάλεσις, ὡς ἔμαθε τὴν μεσεγγύησιν τῆς πρατσέρας), γενομένην εἰς ἀντιπαράστασιν καὶ τοῦ Δημ. Ἀκτίπη τὴν 12 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίασεν ἀποδεικτικὸν τῆς εὑρέσεως τῆς πρατσέρας ὁ Ἰω. Πανάγου Λουκάκος τῆς 15 Ἰανουαρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν διευθυνθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἰω. Πανάγου Λουκάκου τῆς 15 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Στεφάνου Μωράκη, ἐπιτρόπου τοῦ Γρηγορίου Πανάγου Λουκάκου, δι' ἧς ἀπαιτεῖ τὴν ἀποζημίωσιν κατὰ τὸν ἐπισυναπτόμενον κατάλογον τῆς 16 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν κατ' αἴτησιν τοῦ Ἰω. Πανάγου Λουκάκου παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ληφθεῖσαν ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Μάνης Ἰωσήφ, τοῦ Πρωτοσυγκέλλου Μελετίου καὶ τῶν κυρίων Δημητρίου Σφηνογενῆ καὶ Νικολάου Πιτσηράκη τῆς 22 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κατηγορίας τοῦ Δημ. Ἀκτίπη τὴν 18 Νοεμβρίου 1828,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἡ πρατσέρα, τῆς ὁποίας φαίνεται κτήτωρ ὁ Δημ. Ἀκτίπης, ἐναυάγησε τῷ ὄντι.

2ον) Ὅτι ἰδόντες αὐτὴν Μανιᾶται Κακαβουλαῖοι καὶ Τζιμοβῖται, 37 τὸν ἀριθμόν, ἐπῆγαν καὶ τὴν ἐξείλκυσαν τὴν 6 Ἰανουαρίου 1827.

3ον) Ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ εὑρεθέντα πράγματα, διεφθαρμένα καὶ βρεγμένα, διηρπάγησαν.

4ον) Ὅτι διὰ νὰ διανέμωσι μεταξύ των τὸ εὕρημα ἐπώλησαν αὐτὴν ἐπὶ δημοπρασίας, ἐν ᾧ ἔμελλον νὰ τὴν κάμωσι σανίδας.

5ον) Ὅτι πρὸς ὄφελος τοῦ ἀγνώστου ἰδιοκτήτορος ὁ Ἰω. Πανάγου Λουκάκος, εἷς τῶν συνευρετῶν, ἐμέτρησεν ἐπὶ δημοπρασίας εἰς χρηματικὴν ποσότητα 2.000 γρόσια καὶ ἔλαβεν αὐτήν, καταναλίσκων ἐξ ἰδίων πρὸς διατήρησιν πράγματος ἀλλοτρίου.

6ον) Ὅτι γράψας ἓν ἐπίσημον γράμμα ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1828, δηλωτικὸν τῆς εὑρέσεως καὶ καταστάσεως τοῦ πλοίου, ἐσφραγισμένον μὲ τὴν σφραγῖδα τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἰω. Μαυρομιχάλη, Δημ. Πικουλάκη, ἔστειλεν αὐτὸ εἰς Ζάκυνθον διὰ νὰ εὑρεθῇ ὁ κύριος τῆς πρατσέρας.

7ον) Ὅτι ἐκδοθέντος τοῦ ἐγγράφου τούτου ἔμαθεν ὁ Δημ. Ἀκτίπης τὸ συμβὰν καὶ ἑπομένως συνῆψεν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Ἰω. Πανάγου Λουκάκον (πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὑπέκρυψε καὶ παρεσιώπησε, μολονότι καὶ τὸ ἐπαρρησίασε).

8ον) Ὅτι ὁ Δημ. Ἀκτίπης ἐπρόσφερε διὰ ν' ἀπολάβῃ τὸ πλοῖόν του δίστηλα 230 καὶ ὁ Λουκάκος ἐζητοῦσε κατὰ συγκατάβασιν 250 λέγων, ὅτι ἐὰν δὲν ἐπιταχύνῃ τὴν ἀπολαβήν του, ἦτον ἀναγκασμένος νὰ τὸ πωλήσῃ διὰ νὰ πιάσῃ τὰ χρήματά του καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ ἐκ τῆς διατηρήσεώς του βάρη καὶ ζημίας.

9ον) Ὅτι ὁ Ἀκτίπης ἐσιώπησεν ἀπὸ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1827, ἥτις εἶναι ἡ τελευταία χρονολογία τῆς ἀνταποκρίσεώς του, μέχρι τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 1828, ὅτε ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Γρόπιον τὴν ἀναφοράν του, περὶ ἧς ἔγινε λόγος.

Ἑπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ προσηλοῦται εἰς τρία τινα, τὰ ἑξῆς:

1ον) Ἡ πρατσέρα εὑρέθη ναναγήσασα ἢ ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς λεγομένους εὑρετὰς κ' ἐσφάγη τὸ πλήρωμά της, κατὰ τοῦ Ἀκτίπη τὴν κατηγορίαν;

2ον) Ἐὰν εὑρέθη ναναγῆσαν τὸ πλοῖον, τεθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς διαγωγῆς τοῦ κτήτορος, ἔχει οὗτος ἀκόμη τὸ δίκαιον τῆς ἀπολαβῆς;

3ον) Ἐὰν ὁ Ἀκτίπης ἔχῃ ἀκόμη τὸ δίκαιον τῆς ἀπολαβῆς, εἰς ποῖα βάρη ὑπόκειται διὰ ν' ἀπολάβῃ τὸ κτῆμά του;

Ἐξέτασις τοῦ 1ου μέρους:

Ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων ἀπὸ τὸν Ἀκτίπην παρουσιασθεισῶν, ὅτι τὸ πλοῖον ἦτο βουλισμένον, ὅταν ἀπὸ πολλοὺς παρετηρήθη τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1827, καὶ πολλοὶ ἔδραμον νὰ τὸ διασώσουν.

Ὅτι τοῦτο ὁμολογεῖται ἀκόμη ἐκ τοῦ ὅτι εὑρέθη βουλισμένον μὲ τὸ φορτίον του.

Ὅτι ὁ Ἰω. Π. Λουκάκος, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν παρὰ τῶν Μανιατῶν φυσικὴν διανομὴν τοῦ πλοίου, ἐπλήρωσε ποσότητά τινα χρημάτων ὑπὸ τὸ κάλυμμα ἀγορᾶς, καὶ διὰ προφύλαξίν του, παρατηρήσας ὅτι τὸ σκάφος εἶναι ἰονικῆς κατασκευῆς, ἔπεμψεν εὐθὺς τὴν ἀπογραφὴν τῶν πραγμάτων τοῦ πλοίου εἰς Ζάκυνθον, διὰ ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου.

Ὅτι τοσοῦτον καλῶς ἐγνώρισεν ὁ Ἀκτίπης τὴν περὶ τοῦ πλοίου φιλικὴν διαγωγὴν τοῦ εὑρετοῦ Ἰω. Π. Λουκάκου, ὥστε τὸν ἐπρόσφερε, κατά τε τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας του, ποσότητα ταλλήρων 230.

Ὅτι τὸ ἔργον τῆς εὑρέσεως καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ Λουκάκου ἀφορίζουν καὶ ἀπορρίπτουν τὴν γενομένην ἐκ δυσπιστίας παρὰ τοῦ Ἀκτίπη κατηγορίαν, ὅτι τὸ πλήρωμα

ἐσφάγη καὶ ὅτι ὁ Λουκάκος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τοὺς ἀπολεσθέντας ἀνθρώπους καὶ διὰ τὰ εὑρεθέντα πράγματα, κατηγορίαν ἀποτοξευθεῖσαν πρὸς τὸν ἰδιοτελῆ σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμπνευσθῇ φόβος εἰς τὸν Λουκάκον καὶ νὰ ληφθῇ ἡ πρατσέρα μ' ὅλας τὰς ἐπιδιορθώσεις της χωρὶς πληρωμὴν οὐδεμίαν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν ἐκλαμβάνει ὅτι ἡ πρατσέρα εὑρέθη βουλισμένη καὶ ὅτι ὁ Λουκάκος ἔκαμεν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ κάμῃ τίμιος ἄνθρωπος.

Ἐξέτασις τοῦ 2ου μέρους:

Ἡ Ἐπιτροπή, μολονότι ἐπαγγέλλεται τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ ἐκ ναυαγίων πρέπει ν' ἀποδίδωνται εἰς τοὺς κτήτορας, δὲν δύναται ὅμως ν' ἀρνηθῇ μὲ τὴν χρεωστουμένην κατὰ τὰς πραγματικὰς περιστάσεις ἐπιείκιαν, ὅτι ὁ κτήτωρ χρεωστεῖ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας νὰ ζητήσῃ δικαστικῶς τοῦ κτήματος τὴν ἀπολαβήν. Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μένῃ εἰς τὸ αὐθαίρετον τοῦ κτήτορος νὰ κοταδικάζῃ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ κτήματος τὸν εὑρετὴν ἢ τὴν ἐπὶ τῆς διασώσεως ἀνήκουσαν ἀρχὴν εἰς ἀπεριόριστον χρόνου διάστημα.

Εἶν' ἀποδειγμένον ὅτι ὁ εὑρετὴς ἀνυπερθέτως ἐκοινοποίησε τὴν περίπτωσιν, ὅθεν ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν κτήτορ' Ἀκτίπην τὸ διατρέξαν. Μ' ὅλον τοῦτο μετὰ τὰς περὶ ἀπολαβῆς τοῦ πλοίου διαπραγματεύσεις δὲν ἀποδεικνύεται νομικῶς παρουσιασθεῖσα οὐδεμία ἀναφορὰ ἐντὸς τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας. Καθότι δὲν ἔχει καμμίαν ἰσχὺν ἡ αἴτησις τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Σπύρος Ἀρβανιτάκης διὰ τὴν εἰρημένην πρατσέραν ὡς ἐξάδελφος τοῦ Ἀκτίπη, μὴν ἔχων ἐπιτροπικὸν αὐτοῦ οὐδ' ἄλλην τινα νόμιμον ἰσχύν.

Ὅπως ἂν ἔχῃ, ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἐκλαμβάνει ὡς κρίσιμον τὴν ρηθεῖσαν προθεσμίαν, κ' ἑπομένως κατ' ἐπιείκειαν Θεωρεῖ:

Ἐγκαίρως παρουσιασθεῖσαν ἀπὸ τὸν Ἀκτίπην τὴν ἀναφορὰν τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 1828.

Ἐξέτασις τοῦ 3ου μέρους:

Ἡ Ἐπιτροπή, σταθμίζουσα τὰς ἀρχὰς τοῦ καθολικοῦ δικαίου περὶ τῶν χρεῶν τοῦ εὑρετοῦ, χρεωστεῖ ἐν ταὐτῷ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰ δίκαιά του. Χρεωστεῖ ὅμως νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου, ὅπου ἔγινε τοῦ κτήματος ἡ διάσωσις.

Κυβέρνησις μὲ ἰσχὺν ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε καὶ ἡ παλαιὰ ἐπικρατοῦσα συνήθεια, μολονότι βάρβαρος, ἐκ τοῦ γενικοῦ τῶν κατοίκων, ἦτον νὰ μένωσιν εἰς τὸν εὑρετὴν τὰ ἐκ ναυαγίου προϊόντα.

Ὁ Λουκάκος ἔπραξεν ὡς τίμιος ἄνθρωπος καί, μολονότι εὑρετὴς καὶ σωτὴρ τοῦ πλοίου, καθησύχασε τοὺς συνευρετὰς πληρώσας 2.000 γρόσια, ὡς αὐτὸς βεβαιώνει.

Εἶν' ἀνωφελὲς νὰ ἐρευνήσωμεν ὑπὸ ποῖον τίτλον παρεχώρησαν τὰ δίκαιά των οἱ συνευρεταί. Ὁ οὕτω πως ἀποκτήσας τὸ πλοῖον ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ:

1ον) Ἀποστέλλων τὴν ἀπογραφὴν εἰς Ζάκυνθον διὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κτήτορα.

2ον) Προσφέρων τὸ πλοῖον εἰς τὸν φανερωθέντα κτήτορα διὰ τῆς πληρωθείσης εἰς τοὺς συνευρετὰς χρηματικῆς ποσότητος διὰ τὰ σῶστρα, καὶ διὰ τὰς γενομένας ἐπιδιορθώσεις.

Μὴ ἐμβαίνουσα εἰς τὴν διαφιλονείκησιν, ἂν οἱ εὑρεταὶ ἔχουν δίκαιον ἐπὶ τοῦ 3ου τῆς τιμῆς τοῦ διασωθέντος κτήματος ἢ ἐπὶ μόνης τῆς γενομένης δαπάνης διὰ τὴν διάσωσιν, ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει ὅτι διὰ τὰς πολιτικάς, ἠθικὰς καὶ φυσικὰς περιστάσεις τοῦ τόπου, ὅπου συνέβη ἡ εὕρεσις, ὁ Λουκάκος δὲν ἤθελε δυνηθῆ οὔτ' ἤθελεν εἶσθαι εἰς χρέος νὰ χάσῃ οὐδ' ὀβολὸν ἀφ' ὅσα ἐπλήρωσε διὰ νὰ διασώσῃ παρὰ τῶν ἄλλων συνευρετῶν τὸ πλοῖον, ἔργον χωρὶς τοῦ ὁποίου ἡ πρατσέρα δὲν ἤθελεν ὑπάρχει· διότι δὲν δυσκολεύεται κανεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤθελαν τὴν καταστήσει εἰς σανίδας διὰ νὰ εὐκολύνουν τὴν διανομήν της.

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει ὅτι ὁ Ἀκτίπης δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὠφεληθῇ ἐξ ἀλλοτρίου ζημίας. Ὅθεν χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ ὅλας τὰς γενομένας ἐπιδιορθώσεις τοῦ πλοίου.

Δὲν δύναται ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ ὑποβάλῃ τὸν Λουκάκον εἰς καμμίαν εὐθύνην διὰ τὸ φορτίον ἀλεύρου καὶ παξιμάδος, διαμεινάντων εἰς τὴν θάλασσαν ἱκανὰς ἡμέρας, καθὼς οὐδὲ διὰ τὰ παπούτσια καὶ μουσουλίνας, ἐξ ὧν λέγεται ὅτι ἐσύγκειτο τὸ φορτίον, καθότι τὸ φορτίον τοῦτο διεμοιράσθη μεταξὺ τῶν εὑρετῶν καὶ περιπλέον καθότι διὰ τὴν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη κατάστασιν δὲν ἐμπορεῖ οὔτε πρέπει νὰ νομισθῇ καμμιᾶς τινος τιμῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν κρίνει:

1ον) Ὁ Δημήτριος Ἀκτίπης ἔχει δίκαιον ν' ἀπολάβῃ τὴν πρατσέρα ὀνομαζομένην «Ἅγιος Διονύσιος», ναναγήσασαν κ' εὑρεθεῖσαν τὴν 8ην Ἰανουαρίου 1827 εἰς τὰ ὕδατα τῆς Σπάρτης, κ' ἑπομένως ἐπιβεβαιοῦται τὸ μεσέγγυον τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1828.

2ον) Κατὰ συνέπειαν ἀνατρέπεται ἡ γενομένη πώλησις παρὰ τοῦ Ἰω. Π. Λουκάκου πρὸς τὸν Γρηγόριον Π. Λουκάκου καὶ παρὰ τούτου πρὸς τὸν Ἀντώνιον Μπουζουναρᾶν.

3ον) Διὰ νὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἀπολαβὴ τοῦ πλοίου χρεωστεῖ ὁ Ἀκτίπης νὰ πληρώσῃ ἐπὶ χεῖρας τάλληρα 250, ποσότητα στερχθεῖσαν παρὰ τοῦ Λουκάκου, μὴ δυνάμενος ν' ἀπαιτήσῃ προκύψαντα κέρδη ἀπὸ διάπλους, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἔκαμε, καθὼς καὶ ὁ Λουκάκος, δὲν ἐμπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ τόκον τῶν 250 ταλλήρων ἢ δαπάνην μεταγενομένων ἐπιδιορθώσεων τῆς πρατσέρας. Χρεωστεῖ περιπλέον ὁ Ἀκτίπης νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα δύο φυλάκων τῆς πρατσέρας, συμπεριλαμβανομένου τοῦ παρὰ τοῦ Διοικητηρίου, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὴν ἐμεσεγγύησεν ἕως οὗ τελειώσῃ ἡ πληρωμή.

4ον) Ἐὰν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως δὲν πληρώσῃ ὅσον ἤδη ἐξετέθη διὰ τοῦ 3ου ἄρθρου, ἡ πρατσέρα θέλει ἐκτεθῇ εἰς δημοπρασίαν παρὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης ἐνταῦθα εἰς Αἴγιναν, διὰ ν' ἀπολάβῃ ὁ Ἰω. Π. Λουκάκος τὸ ἀποφασισθὲν ἰδικόν του, καὶ τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως περισσεῦσαν, ἐὰν ὑπάρξῃ, θέλει ἀποδοθῇ εἰς τὸν Ἀκτίπην.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν πέμπτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2466 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 38

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου ἢ «Π α ν σ έ λ η ν ο ς» τοῦ πλοιάρχου Λουκᾶ Μιμπέλη, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 11 καὶ 12 Ὀκτωβρίου 1828 δύο ἀναφορὰς τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸ Φροντιστήριον, δι' ὧν ἀναφέρει ὅτι πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ ὅτι ἐφόρτωνεν εἰς τὸν λιμένα Λαγὸν σῖτον τῆς Πόρτας τὸ ρηθὲν αὐστριακόν, ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ τὸ κατέσχεν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ λιμένος, ὅθεν ἔμαθε προσέτι ὅτι ἡ ἐκεῖθεν ἐξαγωγὴ τῶν σίτων εἶνω ἀπηγορευμένη ἀπὸ τὴν Πόρταν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1828 ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου, δι' ἧς φαίνεται, ὅτι ἀνεχώρησε κενὸν ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν διὰ Λαγόν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰδιωτικὸν ναυλοσυμφωνητικόν, δι' οὗ ὁ Στέφανος Φλόρης καὶ Συντροφία, ἔμπορος Αὐστριακός, ναυλώνει τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον διὰ νὰ φορτώσῃ σῖτον εἰς Λαγὸν ἢ Ὀρφάνι καὶ νὰ τὸν μετακομίσῃ εἰς Σμύρνην, Σύραν ἢ Ζάκυνθον, ἀφοῦ πρῶτον πιάσῃ εἰς Τένεδον, ὅπου ὁ ναυλωτὴς θέλει τὸν διευθύνει τὰς διαταγάς του,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1828 γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τῶν ὁδηγησάντων ἐνταῦθα πέντε Ἑλλήνων τὸ ρηθὲν αὐστριακὸν βριγαντῖνον, οἵτινες ἐνόρκως βεβαιοῦσιν ὅτι καθ' ὁδὸν ἐπροσπάθησεν ὁ Αὐστριακὸς νὰ δραπετεύσῃ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πλοίαρχός του φαίνεται ὅτι μετενόησεν. Ὁμοίως τὰς ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 7

Νοεμβρίου καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 6/18 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὁποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

Παρατηροῦσα ὅτι, ἐπειδὴ πρέπει νὰ πληρωθῇ ὁ κτήτωρ ἑκάστου φορτίου, παρέπεται νομίμως, ὅτι πρέπει πρὸ πάντων νὰ τὸ ἐκκαθαρίσῃ ἡ Κυβέρνησις διὰ ν' ἀποφύγῃ ὑστερωτέρας φιλονεικίας,

Παρατηροῦσα ὅτι, ὡς εἶναι πασίγνωστον, ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εἶχε κατεπειγούσας ἀνάγκας καὶ διὰ τοῦτο ἔστειλε πλοῖα κ' ἐζήτησε καὶ ἀλλαχοῦ νὰ ναυλώσῃ, διὰ νὰ φορτώσουν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀλλαχόθεν καὶ νὰ μετακομίσουν ζωοτροφίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἢ Σμύρνην, κ' ἑπομένως ἔπρεπε νομίμως νὰ κάμῃ τὴν ἐξέτασιν ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἐχθρικὴ ἢ οὐδετέρα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ ναῦλος ἔγινεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπαρχουσῶν τῶν δημοσίων ἀναγκῶν εἰς ἐκείνην τὴν πρωτεύουσαν.

2ον) Ὅτι ὁ ναυλωτὴς Φλόρης εἶν' αὐτός, ὅστις πολλάκις ἀπεδείχθη ὀνοματοδότης (prestanome) τῆς ὀθωμανικῆς Πόρτας.

3ον) Ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Φλόρη τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1828 μετὰ τοῦ πλοιάρχου Λ. Μιμπέλη ἀναφέρει τρεῖς διορισμοὺς τῆς ἐκφορτώσεως, ἡ μία ὅμως περιλαμβάνει τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς Τένεδον κ' ἐκεῖ νὰ περιμείνῃ τὰς ὁδηγίας.

4ον) Ὅτι τὸ φορτίον εἶναι χωρὶς ἔγγραφα.

5ον) Ὅτι ἐξάγεται ἐκ τῶν ὁμολογιῶν τῶν ναυτῶν ὅτι τὸ φορτίον του εἶχε τελειώσει 2 ἡμέρας πρὸ τῆς κατασχέσεώς του, ὥστε καὶ ὁ πλοίαρχος ἠδύνατο καὶ ὁ λεγόμενος φορτωτὴς ἐχρεώστει ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τ' ἀφορῶντα τὸ φορτίον ἔγγραφα.

6ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος παρέδραμεν ὁλοτελῶς νὰ γράψῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του τὸ τελευταῖον ταξίδι.

7ον) Ὅτι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ναυτῶν του, Τοῦρκοι εἰσεβίβασαν τὸν σῖτον εἰς τὸ πλοῖον.

8ον) Ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναύτας οὔτ' ἐγνώρισεν οὔτε εἶδε τὸν παρὰ τοῦ πλοιάρχου λεγόμενον πράκτορα τοῦ Φλόρου, Μᾶρκον Βατέτην, εἰς Λαγόν.

9ον) Ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἀντιφάσκει περὶ τοῦ ρηθέντος πράκτορος, λέγων ποτὲ μὲν ὅτι τὸν εἶδεν ἅπαξ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ποτὲ δὲ ὅτι τὸν ἐγνώριζεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φλόρου.

10ον) Ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τὸν Λαγὸν εἶν' ἀπηγορευμένη ἀπὸ τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν ἡ ἐξαγωγὴ τῶν ζωοτροφιῶν, κ' ἐκεῖ μάλιστα ὑπάρχουν αἱ δημόσιαι ἀποθῆκαι, αἵτινες πληροῦνται ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν διὰ τὴν πρωτεύουσαν, εἰς τρόπον

ὥστε τὸ ἐκεῖθεν ἐξαγόμενον φορτίον πρέπει νὰ εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς Πόρτας, κατὰ τὴν μαρτυρίαν διαφόρων ἐμπόρων καὶ πλοιάρχων, γενομένην ἐπισήμως εἰς Σύραν τὴν 13 καὶ 14 Νοεμβρίου 1828.

11ον) Παρατηρεῖται ὅτι, ἐρωτηθεὶς ὁ πλοίαρχος ἂν ἔλαβεν ἄδειαν (φερμάνι) ἀπὸ τὴν Πόρταν διὰ νὰ φορτώσῃ, ἀπεκρίθη ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἔλαβεν ὁ ναυλωτής του.

12ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν εἶναι λόγος περὶ ἐξαγωγῆς ἀπηγορευμένης μὲν εἰς τοὺς ξένους, συγχωρημένης δὲ εἰς τοὺς ὑπηκόους, ἀλλ' ἔγινεν ἀπαγόρευσις διὰ νὰ διαφυλάξῃ καὶ νὰ λάβῃ δι' ἑαυτὴν ἡ αὐτὴ Κυβέρνησις τὰς ζωοτροφίας.

13ον) Παρατηροῦσα ὅτι, ἐὰν ἐσυγχωρεῖτο ἡ φόρτωσις κατὰ προνόμιον εἴς τινα ξένον, τότε ἤθελεν εἶσθαι εἰς χρέος ὁ ναυλωτὴς ἢ ὁ πλοίαρχος ἀγοραστὴς νὰ προμηθευθῇ τὸ ἔγγραφον τοῦ χορηγηθέντος προνομίου δι' ἓν ἢ πλειότερα φορτία, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν τῆς ἐναργίας τοῦ ὅτι τὸ φορτίον εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγήν.

14ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ τοιοῦτον φορτίον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ πολεμικὴ λαθρεμπορία, διότι ὁ πλοίαρχος, ἐφωδιασμένος μ' ἔγγραφα τοῦ τόπου ὅπου ἐφόρτωσε, δὲν διευθύνετο εἰς τόπον μὴ ὑποκείμενον εἰς τὴν αὐτὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὴν πολιτικὴν λαθρεμπορίαν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀποδεικνύεται ὅτι διευθύνετο εἰς Κωνσταντινούπολιν.

15ον) Παρατηροῦσα ἀκόμη ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἐπροσπάθησε νὰ δραπετεύσῃ ἀποχωρισθεὶς ἀπὸ τὸν κατασχετὴν πλησίον τῆς Αἰγίνης περὶ τὸ ἑσπέρας. Ἀφοῦ εἰς τὴν κάμεράν του ἐσυσκέφθη μετὰ τῶν ναυτῶν του, τὰ ἐγύρισε διὰ νὰ δραπετεύσῃ, λέγων εἰς τοὺς 5 ἀόπλους ὁδηγοὺς ὅτι ἤθελε τοὺς ἀποβιβάσει εἰς Μῆλον ἢ Ζάκυνθον, πλήν, ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν, ἐστοχάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν δρόμον του, φοβηθεὶς μετὰ λόγου μήπως συλληφθῇ ἐκ δευτέρου. Ἡ πρᾶξις αὕτη ὡμολογήθη ἐνόρκως παρὰ τῶν πέντε ὁδηγῶν τοῦ ρηθέντος πλοίου, οἵτινες μάλιστα λέγουν ὅτι καὶ παρεκλήθησαν ἀπὸ τὸν πλοίαρχον νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσουν.

Παρατηροῦσα ὅτι οἱ ναῦται του δὲν ἀρνοῦνται ὅτι τὰ ἐγύρισαν, ἀλλ' ἀναφέρουν ὅτι τοῦτο ἔγινε ἐκ τοῦ ὅτι ὁ πλοίαρχός των δὲν ἤθελε νὰ ἔμβῃ διὰ νυκτός,

Δι' ὅλας ταύτας τὰς παρατηρήσεις:

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει:

1ον) Τὸ φορτίον τοῦ πλοιάρχου Λουκᾶ Μιμπέλη δὲν ἐδικαιολογήθη ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία.

2ον) Δημεύεται ἑπομένως ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρική.

3ον) Ἂν καὶ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος διὰ τῆς ἐπιχειρηθείσης δραπετεύσεως παρέβη τῆς οὐδετερότητος τοὺς νόμους, ἀποκαθίσταται ὅμως ἀνεύθυνος κατὰ τοῦτο, διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν μετάνοιάν του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 39

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνη τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι περὶ τὴν Σάμον κατέσχε τὸ αὐστριακὸν βριγαντῖνον ὁ «Μ έ λ α ν δ ρ ο ς» τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἄκρη διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τῆς ἄνω ἀναφορᾶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τοῦ ρηθέντος πλοίου, γενομένην παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Στεφάνου Φλόρου καὶ Συντροφίας μετὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ φορτώσῃ τὸ πλοῖον του σῖτον ἢ ἄλλας ζωοτροφίας εἰς Κάϊφα καὶ νὰ τὰς μετακομίσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον 90 παράδες τὸ κοιλὸν καὶ 5% δῶρον πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα τὸ φορτωτικὸν τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὴν δήλωσιν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ὧν γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Καταφάγος, ὑπήκοος Αὐστριακός, ἐν Ἄ κ ρ η ἐφόρτωσεν εἰς τὸ πλοῖον 9.200 κοιλὰ σίτου εἰς παραλαβὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Στεφάνου Φλόρου καὶ Συντροφίας, ὑπηκόου Αὐστριακοῦ,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ Καταφάγου ἀπὸ Ἄκρη πρὸς τὸν Στέφανον Φλόρον καὶ Συντροφίαν τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν διευθύνει τὸ φορτίον εἰς Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐνόρκους ὁμολογίας τῶν ὁδηγῶν τοῦ πλοίου, τοῦ πλοιάρχου καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς 18 καὶ 19 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2 Νοεμβρίου 1828 καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 7/15 τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει

τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὁποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων, ἡ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ διὰ ἐχθρικὸν λιμένα.

2ον) Ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ ἐκ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχῃ ἀπὸ πεῖναν.

3ον) Δὲν δύναται ποτὲ νὰ παραδεχθῇ ὡς ἀπόλυτον καὶ ἀπαράβατον ἀξίωμα, ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικόν, τὸ φορτωτικὸν καὶ ἡ δήλωσις εἶν' ἀποδείξεις, αἵτινες ἀναντιρρήτως, ἀμετατρέπτως καὶ ὁριστικῶς προσδιορίζουν τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ φορτίου.

4ον) Ἐὰν αἱ πλαστουργίαι (simulazioni) εἰς καιρὸν πολέμου εἶναι πολλαὶ καὶ πολύτροποι, ἡ συμφωνία εἰς τὸ κατασκευάζειν τὰ τρία ρηθέντα ἔγγραφα, κατασταίνεται ἀκόμη εὐκολωτέρα, διότι ἀρκεῖ ὁ ναυλωτὴς καὶ ὁ ἀνταποκριτής του νὰ συμφωνήσουν διὰ τὴν κατασκευήν των. Καὶ αὐτὴ ἡ δήλωσις ἔχουσα δημόσιον χαρακτῆρα δὲν ἐπιστηρίζεται εἰμὴ εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ φορτωτοῦ.

5ον) Ἐὰν εἰς καιρὸν πολέμου πᾶσα βάσιμος ὑποψία ἀρκεῖ εἰς ἐξαίρεσιν τῆς ὁμολογηθείσης οὐδετέρας ἰδιοκτησίας, ἂς ἴδωμεν ἐὰν εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ὄχι μόνον ὑπάρχει βάσιμος ὑποψία, ἀλλ' ἐναργὴς ἀπόδειξις, ὅτι τοῦ φορτίου ἡ ἰδιοκτησία δὲν εἶναι οὐδετέρα.

Παρατηρεῖ περὶ πλέον:

1ον) Ἀποδεικνύεται ὡς πασίδηλον ὅτι ὁ Σουλτάνος, ἔχων ἀνάγκην ζωοτροφιῶν, ἔστειλε πολλὰ οὐδέτερα πλοῖα εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀλλαχόσε διὰ νὰ προμηθευθοῦν.

2ον) Ὁ μετὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμος καὶ ὁ ἤδη ἐπαπειληθεὶς ἀποκλεισμὸς τοῦ Ἑλλησπόντου ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ τὸν κάμουν νὰ παραδεχθῇ μέτρα προφυλακτικά, διὰ νὰ καλύψῃ τρόπον τινα τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ φορτίου.

3ον) Ὅτι ὁ ναῦλος ἔγινεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὑπαρχουσῶν τῶν δημοσίων ἀναγκῶν εἰς ἐκείνην τὴν πρωτεύουσαν.

4ον) Ὅτι ὁ ναυλωτὴς Φλόρης εἶν' ἄνθρωπος, ὅστις ἀπεδείχθη καὶ ἄλλοτε δι' ὁριστικῶν ἀποφάσεων ὀνοματοδότης (prestanome) τῶν Τούρκων.

5ον) Ὅτι τὸ ναυμοσυμφωνητικόν του, γενόμενον τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1828, μετὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη ἀναφέρει δύο διορισμοὺς τῆς ἐκφορτώσεως, Σμύρνην καὶ Κωνσταντινούπολιν.

6ον) Ὅτι οἱ δύο οὗτοι διορισμοὶ εἶναι ἀπροσδιόριστοι διὰ τῆς ἑξῆς ἀξιοπαρατηρήτου περικοπῆς: «ὅταν φθάσῃ εἰς τὰ Κάστρα, θέλει εἰδοποιηθῇ, ἂν πρέπῃ νὰ ἐμβῇ μὲ τὸ φορτίον εἰς Σμύρνην ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ διὰ Κωνσταντινούπολιν».

7ον) Ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦτο δὲν ἐκτελέσθη, διότι ὁ πλοίαρχος δὲν ὑπῆγεν εἰς Κάϊφαν νὰ φορτώσῃ, ἀλλ' εἰς τὸ Ἄκρη.

8ον) Παρατηροῦσα προσέτι ὅτι δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του τὸ τελευταῖον ταξίδι, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόχειρόν του.

9ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος πρέπει νὰ ἐφόρτωσεν ἀπὸ τὸ Ἄκρη, τόπον ἀμέσως ἐξαρτώμενον παρὰ τοῦ Σουλτάνου, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ διαφόρων δηλοποίησιν γενομένην ἐν Σύρᾳ τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1828, κατὰ συνέπειαν ἐκτάκτου διαταγῆς τοῦ Δικαστηρίου.

10ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἔνορκον δηλοποίησιν διαφόρων ἐμπόρων, ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς Ἀσίας τὴν ἐξαγωγὴν τῶν σίτων καὶ μὲ αὐστηρὰν ἐπανάληψιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος πολέμου πρὸς τοὺς Ρώσους.

11ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν εἶναι λόγος περὶ ἐξαγωγῆς ἀπηγορευμένης μὲν εἰς τοὺς ξένους, συγχωρημένης δὲ εἰς τοὺς ὑπηκόους, ἀλλ' ἔγινε ἀπαγόρευσις διὰ νὰ διαφυλάξῃ καὶ νὰ λάβῃ δι' ἑαυτὴν ἡ αὐτὴ Κυβέρνησις τὰς ζωοτροφίας.

12ον) Παρατηροῦσα ὅτι, ἐὰν ἐσυγχωρεῖτο ἡ φόρτωσις κατὰ προνόμιον εἴς τινα ξένον, τότε ἤθελεν εἶσθαι εἰς χρέος ὁ ναυλωτὴς ἢ ὁ πλοίαρχος ἀγοραστὴς νὰ προμηθευθῇ τὸ ἔγγραφον τοῦ χορηγηθέντος προνομίου δι' ἓν ἢ πλειότερα φορτία, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν τῆς ἐναργίας τοῦ ὅτι τὸ φορτίον εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγήν.

13ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ τοιοῦτον φορτίον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ πολιτικὴ λαθρεμπορία, διότι ὁ πλοίαρχος, ἐφωδιασμένος μὲ τὰ ἔγγραφα τοῦ τόπου ὅπου ἐφόρτωσε, δὲν διευθύνετο εἰς τόπον μὴ ὑποκειμενον εἰς τὴν αὐτὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὴν πολιτικὴν λαθρεμπορίαν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀποδεικνύεται ὅτι διευθύνετο εἰς Κωνσταντινούπολιν.

14ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ἴδιον ἡμερολόγιόν του, ὅτι εἰς τὸ παρατελευταῖον ταξίδι του, ναυλωθεὶς παρὰ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἐφόρτωσεν εἰς Ὀδησσόν, καὶ παρέδωκε τὸ φορτίον εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 11 Αὐγούστου 1828.

15ον) Παρατηροῦσα ὅτι, ἂν καὶ εἶχεν ὑπάγει εἰς τοὺς ρωσικοὺς λιμένας μὲ χρήματα νὰ φορτώσῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. Φλόρου κατὰ τὸν Ἰούλιον μῆνα, ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἡμερολογίου του ὅτι ἐψώνισεν εἰς Ὀδησσὸν διὰ λογαριασμὸν τοῦ Φλόρου διὰ μέσου τοῦ κ. Ἀμορέττου καὶ Συντροφίας. Ἀλλὰ φθάσας εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τὸ πρόχειρόν του δηλοποιεῖ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκφόρτωσιν διὰ λογαριασμὸν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως μὲ χρονολογίαν 1ης Αὐγούστου, τελειώσας τὴν ἐκφόρτωσιν εἰς τὰς 11 τοῦ αὐτοῦ.

16ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν καὶ τὸν Σεπτέμβριον ἤραξεν εἰς τὸν Γινουλεβέ, ὅθεν ἀνεχώρησεν ἄδειος, διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐξαγωγῆς, κ' ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς ὁ αὐτὸς περιγράφει, κἀκεῖθεν ἀνεχώρησε μὲ τὸ προρρηθὲν ναυλοσυμφωνητικὸν διὰ Κάϊφαν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν χωρεῖ πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία, ἀλλὰ γίνεται προφανέστατον καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοιάρχου, ὅτι ὁ Φλόρης ἔπραττε διὰ τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν ἐπρομήθευε.

17ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἔλαβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν 2 γρόπους μὲ χρυσᾶ νομίσματα καὶ ὅτι τοὺς ἀπεβίβασεν εἰς τὸ Ἄκρη, περίστασιν ἀρνηθεῖσαν μὲν παρὰ τοῦ πλοιάρχου, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀντιπαράστασίν του μετὰ τοῦ καμαρότου καὶ τοῦ ναυκλήρου του, βεβαιωθεῖσαν ὅμως ἀπὸ ἄλλους 4 ναύτας του, συμπεριλαμβανομένων τοῦ ναυκλήρου του καὶ τοῦ καμαρότου· εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸς οὗτος, ἀρνούμενος ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν τοῦ Φλόρου κ' ἐπιμένων εἰς τὸ νὰ κρύψῃ τὸν κτήτορά των, προφανῶς ἀποδεικνύει διὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς του, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἐχθρικὴ καὶ τὰ ἔγγραφα οἰκονομικά.

18ον) Παρατηροῦσα τὴν ἀντίστασιν τοῦ πλοιάρχου εἰς ἔρευναν ἐγγράφων, ἀντίσταοιν ἀποδεικνυομένην ἀπὸ τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τῆς 18/30 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος καὶ ὁ καμαρότος του δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἀντίστασιν λέγοντες ὅτι δὲν τὴν ἐσυγχώρησε, διότι δὲν εἶχεν ἔγγραφα.

Δι' ὅλα ταῦτα

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Τὸ φορτίον τοῦ κ. Στεφάνου Μιμπέλη, ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία καὶ δι' ὅλας τὰς προεκτεθείσας περιστάσεις, λογίζεται ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία καὶ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Γ. Ν. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀρ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 40

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα τῆς πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορᾶς τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνη, δι' οὗ ἀναφέρει ὅτι τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1828 κατέσχε περὶ τὴν Λέρον τὸ σικελικὸν βριγαντῖνον ὁ «Ἅγιος Μιχαὴλ καὶ ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος» τοῦ πλοιάρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα, μὲ φορτίον σίτου, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τοῦ ἄνω ἀποσπάσματος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τοῦ ρηθέντος πλοίου, γενομένην παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Ἰω. Ἀναστασίου μετὰ

τοῦ πλοιάρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ φορτώσῃ τὸ πλοῖον του σῖτον καὶ νὰ τὸν μετακομίσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον πρὸς $^2/_4$ τοῦ ταλλήρου τῆς ρεγγίνας εἰς τὸ ἀρδέπι, καὶ περὶ πλέον 50 τάλληρα δῶρον πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα τὸ φορτωτικὸν τῆς 29 τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν δήλωσιν τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν γίνετσι δῆλον ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἰωάννης Ἀναστασίου, ὑπήκοος Σβεκός, ἐφόρτωσε διὰ λογαριαμόν του εἰς τὸ πλοῖον 1000 ἀρδέπια σίτου διὰ Κωνσταντινούπολιν, εἰς παραλαβὴν τοῦ Α. Ἰακώβου Σαλτσάνη καὶ Συντροφίας καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος ἔχει διὰ λογαριασμόν του 13 ἀρδέπια ρύζι καὶ 2.200 ζεμπίλια κενά,

Θεωρήσασα τὰς εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον εὑρεθείσας ἐπιστολὰς τοῦ Σεβαστιανοῦ Δονάτου Βαλταγγία τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1828, ὅστις γράφων ἐξ Ἀλεξανδρείας πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Βιτσέντσον Γιέλτσικ λέγει, «τὰ σιτάρια δὲν θέλουν δοθῆ, λέγεται, ὀλιγώτερον τῶν 12 γροσίων, μολονότι μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἔγινε λόγος περὶ πωλήσεως. Μετὰ μεγάλης σπουδῆς φορτώνονται τὰ σιτάρια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ σταλῶσιν αὐτόσε», Ἔτι ὁ αὐτὸς τὴν 30 τοῦ αὐτοῦ μηνός, δι' ἧς γράφει πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρίνοβικ Παρρίνην: «Τὰ σιτάρια, ὡς λέγεται, δὲν θέλουν δοθῆ ὀλιγώτερον τῶν 12 γρ. Μέχρι τῆς σήμερον ὅμως οὐδὲ λόγος, κἂν περὶ πωλήσεως». Ἔτι τοῦ Βρίγγ καὶ Συντροφίας τῆς 2 Ὀκτωβρίου, ὅστις γράφει πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Δ. Γρὰτς καὶ Συντροφίαν: «Τὰ ναυλωθέντα παρὰ τῆς Κυβερνήσεώς σας πλοῖα διὰ νὰ φορτώσουν ἐνταῦθα σῖτον, φορτώνουν καὶ θέλουν ἀναχωρήσει ἐν τάχει διὰ τὸν λιμένα σας». Ἔτι τοῦ Σαλβατόρου Κόρτη τῆς 3 Ὀκτωβρίου πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰω. Βάτταν, ὅστις γράφει: «Ἐὰν ἡ Α. Υ. ὁ Πασᾶς συγχωρήσῃ γλήγορα τὴν ἐξαγωγὴν τῶν σίτων, ὑποθέτουν ὅτι οἱ ναῦλοι θέλουν αὐξήσει».

Θεωρήσασα τέσσαρας ἐπιστολὰς γραμμένας τουρκιστί,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ Ἰω. Ἀναστασίου πρὸς τοὺς Ἰάκωβον Σαλτσάνη καὶ Συντροφίαν τῆς 30 Σεπτεμβρίου, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς διευθύνει τὸ φορτίον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐνόρκους ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου, τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ ναυκλήρου τοῦ ρηθέντος σικελικοῦ βριγαντίνου τῆς 19 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 30 Ὀκτωβρίου καὶ 3 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὁποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Παρατηροῦσα ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἡ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ δι' ἐχθρικὸν λιμένα,

Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ ἐκ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχῃ ἀπὸ πεῖναν.

Παρατηρεῖ προσέτι:

1ον) Ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου ὅτι μετ' αὐτοῦ, ὡς ἤκουσε, φορτώνονται καὶ ἄλλα 4 πλοῖα συγχρόνως ἀπὸ τὸν αὐτὸν φορτωτὴν καὶ μὲ τὰς αὐτὰς συμφωνίας.

2ον) Ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος δὲν εἶχε πρότερον οὔτε ἰδεῖ οὔτε γνωρίσει τὸν εἰρημένον Ἰωάννην Ἀναστασίου καὶ ὅτι ὁ φορτωτὴς οὗτος παραδίδει ὁλόκληρον φορτίον εἰς πλοίαρχον ἀγνώριστον, φθάσαντα κατὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ δὲ μεσίτης ἦτον Ἑβραῖος.

3ον) Ὁ φορτωτὴς εἰς τὴν ἐπιστολήν του, μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνει τὸ φορτίον εἰς Κωνστσντινούπολιν, δὲν ὁμιλεῖ ποσῶς περὶ τῶν ἄλλων 4 πλοίων, τὰ ὁποῖα συνεφόρτωσε, μὲ σκοπὸν νὰ διαχωρίσῃ τὴν τύχην ἑκάστου καὶ νὰ τὰ παραστήσῃ ὡς μὴ ἔχοντα σχέσιν συναλλήλως.

4ον) Ὁμολογεῖ ὁ πλοίαρχος ὅτι παρέλαβε τὸ φορτίον ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναύτας του οὔτε εἶδεν οὔτε ἐγνώρισε τὸν φορτωτήν.

5ον) Προσκληθεὶς ὁ πλοίαρχος νὰ δηλοποιήσῃ ἐνόρκως, ἐὰν τῷόντι ὁ ρηθεὶς Ἰω. Ἀναστασίου ἦτον ὁ ἀληθὴς κτήτωρ τοῦ φορτίου, ἀπεκρίθη γελῶν, ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἴπῃ ἂν εἶναι ἰδικόν του ἢ ἂν εἶναι ὀνοματοδότης, περίστασις αὕτη ὄχι ὀλίγον ἀξιοπαρατήρητος.

6ον) Εὑρέθησαν εἰς τὸ πλοῖον ἐπιστολαὶ τουρκιστὶ γραμμέναι ἀπὸ ἐπίσημα ὑποκείμενα, ἀναφέρουσαι περὶ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἀποκρύφων ἐννοιῶν.

7ον) Τελευταῖον ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς εἰς τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον εὑρεθείσας ἐπιστολὰς τῶν ἐμπόρων Σεβαστιανοῦ Δ. Βαττάγια, τῶν κ. Βρίγγ καὶ Συντροφίας καὶ τοῦ Σαλβατόρου Κόρτη: 1ον) Ὅτι τὰ φορτωνόμενα πλοῖα μὲ σιτάρια εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως. 2ον) Ἐξάγεται ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἐπιστολὰς ὅτι ὁ Μεχμεταλῆ πασᾶς, μονοπώλης τῶν ζωοτροφιῶν, δὲν εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν πωλήσεως οὔτε προσδιορίσει τὴν τιμὴν τῶν σίτων, ὅταν ὁ κ. Πόρπορας ἐφόρτωσε 3ον) Ἐξάγεται προσέτι ἀπὸ τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας διαφόρων ἐμπόρων καὶ πλοιάρχων εἰς Σύραν τῆς 14 καὶ τῆς 16 Νοεμβρίου παρελθόντος, ὅτι ὁ μόνος κτήτωρ καὶ μονοπώλης τῶν ζωοτροφιῶν Μεχμεταλῆς δὲν εἶχε προσδιορίσει τὴν τιμὴν τῶν σίτων μέχρι τῆς 10, 11 καὶ 19 Ὀκτωβρίου 1828 ἔ. ν.

Ἐκ τούτων ἁπάντων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ φορτίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα δὲν ἐδικαιολογήθη ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία κ' ἑπομένως ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρικὴ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 41

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1828 μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύει ἔγγραφα ἀφορῶντα τὸ σικελικὸν βριγαντῖνον ἡ «Παρθένος τῶν Χαρίτων καὶ ὁ Ἅγιος Ραφαήλ», τοῦ πλοιάρχου Ματθαίου Κοσσέντσα,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Φροντιστήριον ἀναφορὰν τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1828 τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Ν. Χ'' Ἀλεξανδρῆ, ἐν ᾗ λέγει ὅτι συνέλαβε τὸ ρηθὲν πλοῖον ἔξω τῆς Χίου, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν, μὲ φορτίον σιτάρι ἀρτέπια 1066 καὶ ρύζι ζεμπίλια 80,

Θεωρήσασα τὸ γενόμενον ναυλοσυμφωνητικὸν τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1828, μετοξὺ τοῦ πλοιάρχου Μ. Κοσσέντσα καὶ τοῦ φορτωτοῦ Ἰω. Ἀναστασίου, δι' οὗ φαίνεται ὅτι τὸ φορτίον 1066 ἀρτέπια οιτάρι καὶ 80 ζεμπίλια ρύζι ἔπρεπε νὰ μετακομισθῇ ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον 3/4 ταλλάρου ρεγγίνας ἀνὰ κάθε ἀρτέπι, μὲ δῶρον προσέτι 50 ταλλήρων πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ φορτωτοῦ Ἰω. Ἀναστασίου πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει παραλαβητὴν Ἰάκωβον Σαλτοάνην καὶ Συντροφίαν τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τῶν πραγματειῶν τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὸ φορτωτικὸν τῶν 29 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ, τοῦ πλοιάρχου Μ. Κοσσέντσα, τοῦ γραμματέως καὶ δύο ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ πλοίου, γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 7 Νοεμβρίου καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 13/25 τοῦ αὐτοῦ 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν

ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὁποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Παρατηροῦσα ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἡ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ δι' ἐχθρικὸν λιμένα,

Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ ἐκ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχῃ ἀπὸ πεῖναν,

Παρατηρεῖ προσέτι:

1ον) Ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου ὅτι μετ' αὐτοῦ, ὡς ἤκουσε, φορτώνονται καὶ ἄλλα πλοῖα συγχρόνως ἀπὸ τὸν αὐτὸν φορτωτὴν καὶ μὲ τὰς αὐτὰς συμφωνίας.

2ον) Ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος δὲν εἶχε πρότερον οὔτε ἰδεῖ οὔτε γνωρίσει τὸν εἰρημένον Ἰωάννην Ἀναστασίου καὶ ὅτι ὁ φορτωτὴς οὗτος παραδίδει ὁλόκληρον φορτίον εἰς πλοίαρχον ἀγνώριστον, φθάσαντα κατὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὁ δὲ μεσίτης ἦτον Ἑβραῖος.

3ον) Ὁ φορτωτὴς εἰς τὴν ἐπιστολήν του, μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνει τὸ φορτίον εἰς Κωνσταντινούπολιν, δὲν ὁμιλεῖ ποσῶς περὶ τῶν ἄλλων πλοίων, τὰ ὁποῖα συνεφόρτωσε, μὲ σκοπὸν νὰ διαχωρίσῃ τὴν τύχην ἑκάστου καὶ νὰ τὰ παραστήσῃ ὡς μὴ ἔχοντα σχέσιν συναλλήλως.

4ον) Ὁμολογεῖ ὁ πλοίαρχος ὅτι παρέλαβε τὸ φορτίον ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς νσύτας του οὔτε εἶδεν οὔτ' ἐγνώρισε τὸν φορτωτήν.

5ον) Ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς εἰς τὸ σικελικὸν βριγαντῖνον τοῦ πλοιάρχου Βαρθολομαίου Πόρποα εὑρεθείσας ἐπιστολὰς τῶν ἐμπόρων Σεβαστιανοῦ Δ. Βαττάγια τῆς 29, 30 Σεπτεμβρίου, τῶν Κ^ων Βρὶγγς καὶ Συντροφίας τῆς 2 Ὀκτωβρίου καὶ τοῦ Σαλβατόρου Κόρτη τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828:

α) Ὅτι τὰ φορτωνόμενα πλοῖα μὲ σιτάρια εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως.

β) Ἐξάγεται ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἐπιστολὰς ὅτι ὁ Μεχμεταλῆ πασᾶς, μονοπώλης τῶν ζωοτροφιῶν, δὲν εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν τῆς πωλήσεως οὔτε προσδιορίσει τὴν τιμὴν τῶν σίτων εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ Ματθαῖος Κοσσέντσας ἐφόρτωσε.

γ) Ἐξάγεται προσέτι ἀπὸ τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας διαφόρων πλοιάρχων εἰς Σύραν, τῆς 16/28 Νοεμβρίου παρελθόντος, ὅτι ὁ μόνος κτήτωρ καὶ μονοπώλης τῶν ζωοτροφιῶν Μεχμεταλῆς δὲν εἶχε προσδιορίσει τὴν τιμὴν τῶν σίτων μέχρι τῆς 10, 11 καὶ 19 Ὀκτωβρίου 1828 ἔ.ν.

Ἐκ τούτων ἁπάντων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ φορτίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ματθαίου Κοσσέντσα δὲν ἐδικαιολογήθη ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία, κ' ἑπομένως ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρικὴ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 42

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου ἡ «Γ ι ρ ά φ α» τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Βαπτιστοῦ Βαταλλιαρίνη, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1828 παρὰ τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου ἀναφορὰν πρὸς τὸ Δικαστήριον, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι συνέλαβε τὸ ρηθὲν αὐστριακὸν ἔξω τῆς Τενέδου διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν, μὲ φορτίον κριθάρι ἀρτέπια 1200, φακὴ ἀρτέπια 550 καὶ ρύζι ζεμπίλια 70,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 9 τῆς αὐτῆς ἡμέρας τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Κ. Νικοδήμου ἀναφορὰν πρὸς τὸ Φροντιστήριον, δι' ἧς ἐκθέτει τὴν κατάσχεσιν τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἡ «Γ ι ρ ά φ α»,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ἧς φαίνεται ὅτι διηυθύνετο ὁ καπ. Ἰω. Β. Βαταλλιαρίνης ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν ἐν Κέᾳ τῆς 6 Νοεμβρίου 1828 γενομένην διαμαρτύρησιν ἔμπροσθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου καθ' οὗτινος ἀνήκει, παρὰ τῶν Αὐστριακῶν πλοιάρχων Ἀντωνίου Ἰακώβου Σκόπενικ καὶ Ἰω. Βαπτιστοῦ Βαταλλιαρίνη καὶ τοῦ Τοσκάνου Πέτρου Κόϊκ, ἐνωμένων,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τῶν πραγματειῶν τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1828, γενομένην εἰς τὸ Προξενεῖον Ἀλεξανδρείας, ὁμοίως καὶ τὸ φορτωτικὸν τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1828 , δι' ὧν φσίνεται ὅτι ὁ Λόριας καὶ Γίλκας, ὑπήκοος Αὐστριακός, ἐφόρτωσε διὰ λογαριασμὸν καὶ κίνδυνον ἰδικόν του μὲ ναῦλον $^{6}/_{8}$ καὶ $^{1}/_{2}$ τὸ ἀρτέπι τὸ κριθάρι καὶ τὴν φακήν, καὶ $^{7}/_{8}$ διὰ τὸ ρύζι εἰς παραλαβὴν τοῦ Ἰακώβου Φιλιππάκη, ὑπηκόου Αὐστριακοῦ,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 16.

Θεωρήσασα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φορτωτοῦ τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1828 πρὸς τὸν παραλαβητὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου ἡ «Γ ι ρ ά φ α» ἀπὸ τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1828, ἐν ᾗ ἄρχεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ ρηθεὶς Ἰω. Βαταλλιαρίνης τὴν φόρτωσίν του μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου ἡμέρας τῆς κατασχέσεώς του,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ, τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Βαταλλιαρίνη, τοῦ γραμματέως αὐτοῦ, τοῦ ναυκλήρου καὶ 4 ναυτῶν, γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 2αν Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον γενομένην πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 3ης Νοεμβρίου καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν γενομένην ὁμολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 18 τοῦ αὐτοῦ 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α.Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλη τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα νὰ συλλαμβάνουν ὁποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

Παρατηροῦσα δὲ ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἡ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ διὰ ἐχθρικὸν λιμένα,

Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχῃ ἀπὸ πεῖναν,

Παρατηροῦσα ὅτι ὁ Βαταλλιαρίνης ἦτον ἤδη φορτωμένος, ὅταν δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Βρίγγς καὶ Συντροφίας τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1828 πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Λεγράτη καὶ Συντροφίαν, εὑρεθείσης εἰς τὸ σικελικὸν πλοῖον τοῦ κ. Βαρθολομαίου Πόρπορα, δηλοποιεῖται ὅτι τὰ ναυλωθέντα παρὰ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως πλοῖα διὰ νὰ φορτώσουν ἐνταῦθα σιτάρια, φορτώνουν καὶ θέλουν ἀναχωρήσει ἐν τάχει διὰ τὸν λιμένα σας,

Παρατηροῦσα ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος παρουσιάζει φορτωτικὸν μόνον καὶ δήλωσιν καὶ ὄχι τὸ ναυλοσυμφωνητικόν του,

Παρατηροῦσα ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος λέγων ὅτι δὲν ἔκαμε ναυλοσυμφωνητικὸν δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν καὶ κρύπτει τὸ ναυλοσυμφωνητικόν, ἐν ᾧ ὁ γραμματεύς του ἐνόρκως βεβαιώνει ὅτι, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρξε παρών, ἐξεύρει ὅμως ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν ἔγινεν εἰς τὴν ξηράν,

Παρατηροῦσα ὅτι ὁ ρηθεὶς Βαταλλιαρίνης ἦτον εἰς συνοδείαν ἄλλων πλοίων,

Παρατηροῦσα τὸν τόπον τῆς φορτώσεως, τὸν τόπον τοῦ διορισμοῦ, τὰς ἀνάγκας τῆς Κυβερνήσεως ἐκείνης, τοὺς γενομένους ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ναύλους διὰ τὸν Σουλτάνον, τὴν ἤδη ρηθεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ Βρίγγς καὶ Συντροφίας καὶ τὴν ἀπόκρυψιν τοῦ ναυλοσυμφωνητικοῦ· ἑνώνουσα δὲ μ' ὅλας τὰς ἐν πράγματι ταύτας περιστάσεις καὶ τὴν γενομένην πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν ἀντίσταοιν, ἥτις μόνη ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ κρυπτομένην τοῦ φορτίου τὴν ἰδιοκτησίαν ὑπὸ οὐδέτερον ὄνομα, καθότι ἐκ τοιαύτης διαγωγῆς ἐμφαίνεται ὅτι ὁ πλοίαρχος ὑπερασπίζεται τὸ φορτίον ἐναντίον τῶν νόμων

τῆς οὐδετερότητος, διαγωγῆς ἥτις ὡμολογήθη διὰ τοῦ δημοσίου κ' ἐπισήμου ἐγγράφου γενομένου παρὰ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου εἰς τὸ Προξενεῖον τῆς Κέας, τὴν 6ην Νοεμβρίου 1828, δι' οὗ ἐξηγεῖται ὡς ἐφεξῆς μετ' ἄλλων δύο συνοδιτῶν του πλοιάρχων, ἀντεστάθησαν, ἀλλ' ἑπομένως ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν, μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιταχθῶσιν ἐναντίον δυνάμεως ἀνωτέρας,

Δι' ὅλα ταῦτα

Τὸ φορτίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ἰω. Β. Βαταλλιαρίνη ἀποδεικνύεται μὴ δικαιολογηθὲν ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία κ' ἑπομένως ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρικὴ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

(Βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 43

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου οἱ «Δ ύ ο ἀ δ ε λ φ ο ί», τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Ἰακώβου Σκόπενικ, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου, δι' ἧς ἀναφέρει πρὸς τὸ Δικαστήριον ὅτι κατέσχε τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον ἔξω τῆς Τενέδου διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὲ φορτίον φακὴν ἀρδέπια 713 $^{1}/_{2}$ καὶ ρύζι ζεμπίλια 150,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1828 ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 6 Ὀκτωβρίου 1828 φορτωτικὸν καὶ τὴν ἀπὸ 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς δήλωσιν, δι' ὧν φαίνεται ὅτι ὁ Ἰω. Αἰδὲ υἱός, ἔμπορος Γάλλος, ἐφόρτωσε μὲ ναῦλον 700 ταλλήρων χωρὶς οὐδὲν ἄλλο ἐπὶ τοῦ ρηθέντος βριγαντίνου ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν φακὴν ἀρδέπια 713 $^{1}/_{2}$ καὶ ρύζι ζεμπίλια 150, διὰ ἴδιόν του λογαριασμὸν καὶ εἰς παραλαβὴν τοῦ διαταχθησομένου (all'ordine),

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ αὐτοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1828 ἐξ Ἀλεξανδρείας μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἐν Κέᾳ τῆς 6 Νοεμβρίου 1828 γενομένην διαμαρτύρησιν ἐνώπιον τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου, καθ' οὗτινος ἀνήκει, παρὰ τῶν πλοιάρχων Ἀντωνίου Σκόπενικ, Ἰω. Β. Βαταλλιαρίνη καὶ Πέτρου Κόϊκ,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ Ἕλληνος, τοῦ Αὐστριακοῦ πλοιάρχου, τοῦ γραμματέως, ναυκλήρου καὶ τριῶν ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν του Δικαστηρίου τῆς 3 Νοεμβρίου 1828 καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν γενομένην ἀπολογίαν τοῦ περὶ τοῦ φορτίου τῆς 8ης τοῦ αὐτοῦ Ν.,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὁποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

1ον) Παρατηροῦσα ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἡ κατάσταοις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ δι' ἐχθρικὸν λιμένα,

2ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχῃ ἀπὸ πεῖναν,

3ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος δὲν ἔχει ναυλοσυμφωνητικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἔλλειψις εἶναι ἀξιοπαρατήρητος,

4ον) Παρατηροῦσα ὅτι εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του δὲν φανερώνει τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσυμφώνησε νὰ φορτώσῃ καὶ ὅτι τὸν κρύπτει διόλου, σημειώνων μόνον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἄρχισε νὰ φορτώνῃ,

5ον) Παρατηροῦσα ὅτι, ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος δὲν ἐγνώριζε τὸν ὑπογράψαντα τὸ φορτωτικόν, ἠρωτήθη περὶ τοῦ τίς ὑπῆρξεν ὁ μεσίτης καὶ ἀπεκρίθη «δ ὲ ν θ υ μ ο ῦ μ α ι»,

6ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ φορτωτικὸν καὶ ἡ δήλωσις λέγουν νὰ παραδοθῇ τὸ φορτίον εἰς τὸν διαταχθησόμενον (all' ordine) εἰς Κωνσταντινούπολιν, χωρὶς νὰ σημειώνουν τ' ὄνομα τοῦ παραλαβητοῦ, πρᾶγμα εἰς καιρὸν πολέμου ἀσυγχώρητον,

7ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ ἀσυγχώρητον τοῦτο ὑπερηυξάνει, διευθυνομένου τοῦ φορτίου εἰς ἐχθρικὸν τόπον, διευθυνομένου εἰς τόπον πάσχοντα σιτοδείαν, διευθυνομένου ἀπὸ τόπον ὅπου ἐφορτώνοντο πλοῖα διὰ τὸν ἐχθρόν,

8ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ πλοίαρχος ἐφανέρωσεν εἰς τὴν ὁμολογίαν του, ὅτι ἀγνοεῖ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ παραδώσῃ τὸ φορτίον, πρᾶγμα ἀπίστευτον,

9ον) Πσρατηροῦσα ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἀρνεῖται τὴν παραλαβὴν καμμιᾶς ἐπιστολῆς ἢ ἐγγράφου ὁδηγίας διὰ τὸ φορτίον, πρᾶγμα καὶ τοῦτο ἀπίστευτον,

10ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ σκότος τοῦ φορτωτικοῦ καὶ τῆς δηλώσεως καὶ ἡ ἄγνοια τοῦ πλοιάρχου περὶ τοῦ παραλαβητοῦ καὶ ἡ ἄρνησις τῆς ἐπιστολῆς ἢ τῆς ἐγγράφου ὁδηγίας, ὅλα ταῦτα προφανῶς ἀποδεικνύουν τὴν ἀπόκρυψιν τοῦ ἀληθινοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ φορτίου,

11ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος εἶχε συμφωνήσει νὰ συμπλέῃ μὲ συνοδείαν ἄλλων πλοίων, τὸ ὁποῖον κ' ἔκαμε καὶ τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ συμβοηθῶνται τόσον εἰς τὸ νὰ κρύψουν τὰ μέσα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἰδιοκτησίας, ὅσον καὶ εἰς τὸ νὰ δώσουν συμφώνους ἀποκρίσεις εἰς περίπτωσιν ἐπισκέψεως.

12ον) Παρατηροῦσα τὴν ἀξιοπαρατήρητον διαλογὴν τοῦ γραμματέως, ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι ἀγνοεῖ καὶ τὸν φορτωτὴν καὶ τὸν διορισμὸν καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσε τίποτε καὶ ὡρκίσθη.

13ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ πλοίαρχος, παραγγείλας μυστικότητα εἰς τὸν γραμματέα τοῦ πλοίου, ἀποδεικνύει ὅτι ἐφόρτωσε μὲ μυστήριον νὰ μὴ τὸ κοινοποιήσῃ πρὸς ὅντινα κατὰ χρέος ἐχρεώστει νὰ τὸ κοινοποιήσῃ.

14ον) Παρατηροῦσα ὅτι διετήρησε τὴν μυστικότητα ταύτην ὄχι μόνον μὲ τὸν γραμματέα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ναύκληρον καὶ μὲ τοὺς ναύτας του.

15ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος κατεσχέθη μετὰ τῶν πλοιάρχων Πέτρου Κόϊκ καὶ Ἰω. Β. Βαταλλιαρίνη καὶ ὅτι φθάσαντες εἰς Κέαν ἠθέλησαν συμφώνως καὶ οἱ τρεῖς ν' ἀποβοῦν εἰς τὴν γῆν παρὰ θέλησιν τῶν ὁδηγῶν καὶ ὁ ρηθεὶς Σκόπενικ, ἑνωμένος μετὰ τῶν ἄλλων δύο, καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἑνωμένοι ἔκαμαν διαμαρτύρησιν, διὰ τῆς ὁποίας ὁμολογοῦν ὅτι προσκληθέντες παρὰ τοῦ Ἕλληνος πλοιάρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου ἀντεστάθησαν, πλὴν ἔγινε χρεία νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν.

16ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁμολογία προκύπτουσα ἀπὸ δημόσιον ἔγγραφον, ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Σκόπενικ, δηλοποιεῖ καὶ ἀποδεικνύει προφανῆ παράβασιν τῆς οὐδετερότητος καὶ τὴν διάθεσιν τῆς διὰ βίας μετακομιδῆς ἐχθρικῆς ἰδιοκτησίας, μολονότι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος, οὐδέτερος ὤν, δὲν ζημιοῦται εἰς τὸ παραμικρόν.

17ον) Παρατηροῦσα ὅτι τοιαύτη διαγωγὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν καταφαίνει τοσοῦτον ὕποπτον τὸ φορτίον, ὥστε ἐκλαμβάνεται ὡς ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία, διότι ἡ παρὰ τοῦ πλοιάρχου ὑπεράσπισις τοῦ φορτίου ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς οὐδετερότητος.

18ον) Παρατηροῦσα ὅτι τόσον καλῶς ἐγνώρισε τὴν σημαντικότητα τῆς τοιαύτης διαγωγῆς του ὁ πλοίαρχος, ὥστε εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔκαμεν ἰδιαιτέρσν διαμαρτύρησίν του, παρασιωπῶν τὸ περιστατικὸν τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς αὐθαιρέτου θελήσεώς του ν' ἀντιτάξῃ δύναμιν εἰς τὴν δύναμιν, ἐὰν ἦτον ἰσοδύναμος καὶ ὄχι ἀνωτέρα,

Δι' ὅλα ταῦτα, λοιπόν, τοὐτέστι:

1ον) Διὰ τὴν ἔλλειψιν ναυλοσυμφωνητικοῦ,

2ον) Διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του καταχωρίσεως,

3ον) Διὰ τὴν προφανῆ ἀπόκρυψιν τοῦ ὀνόματος τοῦ φορτωτοῦ καὶ προσέτι τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν ὁδηγιῶν, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔλαβεν. Ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύουν τὴν προσπάθειαν τοῦ πλοιάρχου εἰς τὸ νὰ κρύψουν τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει παραλαβητήν.

4ον) Διὰ τὴν κρατηθεῖσαν μυστικότητα παρὰ τοῦ γραμματέως καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος.

5ον) Διὰ τὴν ὁμολογηθεῖσαν ἀντίστασιν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν καὶ διὰ τὴν ἀποφασι-

στικὴν θέλησιν τοῦ ν' ἀντιτάξῃ δύναμιν εἰς τὴν δύναμιν, ἐὰν ἦτον ἰσοδύναμος καὶ ὄχι ἀνωτέρα,

Δι' ὅλας τὰς αἰτίας ταύτας ἡ 'Επιτροπὴ ἐκλαμβάνει τὸ φορτίον τοῦ πλοιάρχου 'Αντωνίου 'Ιακώβου Σκόπενικ ὡς μὴ δικαιολογημένην οὐδετέραν ἰδιοκτησίαν κ' ἑπομένως ὡς ἰδιοκτησία τουρκικὴ δημεύεται.

'Εκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. 'Εν Αἰγίνῃ.

'Η 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπὴ

'Ιω. Γ. Γιανετᾶς — 'Ο Γραμματεὺς
'Εδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος 'Αθανασίου

(Βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

'Αριθ. 44

'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1425 διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς 'Επικρατείας πρὸς τὸ Δικαστήριον, δι' ἧς ζητεῖ πληροφορίας περὶ πραγματειῶν ληφθεισῶν τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1827 παρὰ τοῦ "Ελληνος καταγωγοῦ 'Αντωνίου Λρίτσα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ βρικίου «'Ε δ ο υ ά ρ δ ο ς», τοῦ πλοιάρχου 'Ιω. Β. Βάλλεν, πλησίον τῆς Βηρυτοῦ,

Θεωρήσασα ἀντίγραφα ἀναφορᾶς τῶν ἐμπόρων Ροστὰν καὶ Συντροφίας, ἀνταποκριτῶν τοῦ Ν. Κεφαλᾶ, καὶ Βενσὰν καὶ Συντροφίας πρὸς τὸν 'Υπουργὸν τῶν Ναυτικῶν τῆς Α. Χ. Μ. καὶ ἀντίγραφα ἐπιστολῆς τοῦ αὐτοῦ 'Υπουργοῦ πρὸς τὸν 'Αντιναύαρχον Δεριγνὺ καὶ ἄλλην πρὸς τὸν Γάλλον Πρέσβυν Σαντενής,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Δικαστηρίου ὑπ' ἀριθ. 121 πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς 'Επικρατείας εἰς ἀπόκρισιν τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 1425 διαταγῆς,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 168 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐκδοθεῖσαν τὴν 3 'Οκτωβρίου 1827, περὶ τῶν ρηθεισῶν πραγματειῶν, δι' ἧς ἐτέθησαν εἰς παρακαταθήκην,

Θεωρήσαοα τὴν αἴτησιν τοῦ Προξένου Γάλλου κ. Σαντενὴς ὡς ἀπὸ μέρους τῶν Γάλλων ἐμπόρων Βενσὰν καὶ Ροστάν, ἀνταποκριτοῦ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ν. Κεφαλᾶ,

Θεωρήσασα τὴν δευτέραν ὑπ' ἀριθ. 2101 διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς 'Επικρατείας πρὸς τὸ Δικαστήριον, ἐμπεριεκλείουσαν ἀντίγραφον ἀναφορᾶς τῆς Γραμματείας πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην καὶ προσκαλοῦσαν τὸ Δικαστήριον νὰ κρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν,

Θεωρήσασα 2 ἀναφορὰς τοῦ καταγωγοῦ 'Αντωνίου Λρίτσα τῆς 28, 30 Σεπτεμ-

βρίου 1827, τὴν μὲν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, τὴν δὲ πρὸς τὸ Δικαστήριον, δι' ὧν ὑποβάλλει εἰς κρίσιν τὰς ὁποίας κατέσχε πραγματείας ἐκ τοῦ γαλλικοῦ βρικίου,

Θεωρήσασα 7 διὰ τύπου φορτωτικά, ἀντίγραφον δηλώσεως καὶ ὁμολογίαν καὶ δηλοποίησιν τοῦ πλοιάρχου Βάλλεν ὑπογραμμένα παρὰ τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν ἐκ Σμύρνης τοῦ Ν. Χ'' Γούσιου τῆς 3 Αὐγούστου 1827 καὶ 2 τουρκικὰς ἐπιστολάς, ληφθείσας ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλοίου παρὰ τοῦ ρηθέντος καταγωγοῦ,

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικόν, δι' οὗ ὁ ἐν Κύπρῳ Ν. Κεφαλᾶς καὶ Συντροφία κατασταίνει ἐπίτροπόν του τὸν ἐν Σύρᾳ Χ'' Εὐαγγέλην, Θεσσαλονικέα, καὶ τὸ ἐπιτροπικὸν τοῦ Χ'' Εὐαγγέλη, δι' οὗ οὗτος κατασταίνει ἐπίτροπόν του διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τὸν Ἀνδρέαν Δαβίδ, ὑπὸ χρονολογίαν 28 Φεβρουαρίου καὶ 7 Ἰουνίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀνδρέου Δαβὶδ τῆς 22 Ἰουνίου 1828, δι' ἧς ἐνάγει τὸν Δρίτσαν διὰ τὰς εἰς παρακαταθήκην πραγματείας τοῦ ρηθέντος Κεφαλᾶ, ὁμοίως καὶ τὴν ἄλλην πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ τῆς 6 Ἰουλίου 1828, δι' ἧς γνωστοποιεῖ ὅτι ἐσυμβιβάσθη μετὰ τοῦ Δρίτσα,

Θεωρήσασα τὴν ἐσχάτως γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν τοῦ καταγωγοῦ Δρίτσα τῆς 8 Νοεμβρίου 1828 καὶ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας του τῆς 16ης τοῦ αὐτοῦ,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηροῦσα:

1ον) Ὅτι αἱ πραγματεῖαι τῶν ὁποίων διεφυλάχθη τὸ δίκαιον διὰ τῆς ἀποφάσεως εἶναι:

- *α. Πέντε κιβώτια φεσίων, φορτωθέντων εἰς Κύπρον παρὰ τοῦ Μαρίνου Ματέη, τοῦ ποτὲ Ἰακώβου, εἰς παραλαβὴν τῶν ἐν Βηρυτῷ ἀδελφῶν Κων Πεδρόνη, κατὰ τὸ φορτωτικὸν τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 1827,*
- *β. Πέντε δέματα δερμάτων καὶ ἓν κιβώτιον φεσίων Τουνεζίου, φορτωθέντων παρὰ τοῦ ἐν Κύπρῳ Νικολάου Κεφαλᾶ, εἰς παραλαβὴν τοῦ ἐν Βηρυτῷ κ. Χασσώδου, κατὰ τὸ φορτωτικὸν τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1827,*
- *γ. Εἷς γρόσ[illegible] γροσίων 2500 φορτωθέντων παρὰ τοῦ ἐν Κύπρῳ Βικεντίου Ρέη καὶ Συντροφίας, εἰς παραλαβὴν τοῦ ἐν Βηρυτῷ κ. Λωρέλλα, κατὰ τὸ φορτωτικὸν τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1827,*
- *δ. Τρία βαρέλια οἴνου κ' ἓν κοφίνι ἀζύμων φορτωθέντων παρὰ τοῦ αὐτοῦ Βικεντίου Ρέη καὶ Συντροφίας, εἰς παραλαβὴν τοῦ ἐν Βηρυτῷ κ. Ι. Βρίντιση, κατὰ τὸ φορτωτικὸν τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1827,*
- *ε. Δέκα ἓξ δεομίδες ταμβάκου τῆς μύτης, χωρὶς φορτωτικὸν καὶ μὴ περιεχομένας εἰς τὴν ἐκ Σμύρνης δήλωσιν, φορτωθείσας ἀπό τινα Ν. Χ'' Γούσιον, ὡς φαίνετ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του τῆς 9ης Αὐγούστου 1827 πρὸς τὸν ἐν Βηρυτῷ Λάζαρον Ἰωάννου Χ'' Γούτα, δι' ἧς τὸν γράφει νὰ τὰς πωλήσῃ διὰ λογαριασμόν του,*
- *στ. Ἓν βαρέλι ἰστουράν, φορτωθέντος εἰς Σμύρνην ὁμοῦ 10 βαρελίων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Γάλλος πλοίαρχος παρέδωκεν ἓν μόνον, ἐκ συμφωνίας μὲ τὸν καταγωγόν, καὶ ἀγνοεῖτσι ὁ κτήτωρ τούτου τοῦ βαρελίου.*

2ον) Παρατηροῦσα ὅτι διὰ τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τῆς 3ης Ὀκτωβρίου

1827 παρεχωρήθη εἰς τοὺς κτήτορας τῶν πραγματειῶν τούτων ἡ προθεσμία πέντε μηνῶν καὶ μιᾶς ἡμέρας, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἰδιοκτησίαν των.

3ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ Ν. Κεφαλᾶς τὴν 28 Φεβρουαρίου 1828 κατέστησεν ἐπίτροπόν του τὸν ἐν Σύρᾳ Χ'' Εὐαγγέλην, Θεσσαλονικέα, μ' ἐξουσίαν ν' ἀντικαταστήσῃ ἄλλον ἀντὶ αὐτοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀντικατέστησεν ὁ Χ'' Εὐαγγέλης ἐπίτροπόν του τὸν 'Ανδρέαν Δαβίδ.

4ον) Παρατηροῦσα ὅτι οὗτος ὁ 'Ανδρέας Δαβὶδ ἐπαρουσίασεν ἀναφορὰν πρὸς τὸ Δικαστήριον τῆς 22 'Ιουνίου 1828, ζητῶν τὴν πραγματείαν τοῦ Ν. Κεφαλᾶ· δὲν ἐξηκολούθησεν ὅμως τὴν αἴτησιν, διότι ἐξισάσθη μετὰ τοῦ καταγωγοῦ, γνωστοποιήσας ὁ αὐτὸς πρὸς τὸ Δικαστήριον ὅτι ἀφίνει ἐλεύθερον τὸν καταγωγόν.

5ον) Παρατηροῦσα ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἐμφανίσθησαν ὡς αἰτοῦντες, εἰ μὴ οἱ Κοι Βικέντιος Ρέη καὶ Συντροφία διὰ τοῦ κ. Πράκτορος τῆς Α. Χ. Μ. παρὰ τῇ 'Ελληνικῇ Κυβερνήσει.

6ον) Παρατηροῦσα ὅτι καὶ οἱ Κοι Ροστὰν καὶ Συντροφία αἰτοῦσι συγχρόνως καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου, ἐν ὀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀνταποκριτοῦ των Ν. Κεφαλᾶ, ἀγνοοῦντες τὸ γενόμενον ἐπιτροπικὸν παρὰ τοῦ Κεφαλᾶ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀντικατασταθεὶς ἐπίτροπος ἐνέκρινε νὰ κάμῃ ἐξισασθεὶς μετὰ τοῦ καταγωγοῦ.

7ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ Μαρίνου Ματέη διὰ τὰ πέντε κιβώτια φεσίων,

8ον) Παρατηροῦσα ὅτι οὐδὲ ὁ Γούσιος δὲν ἐνεφανίσθη ὡς κτήτωρ τῶν δεσμίδων τοῦ ταμβάκου.

9ον) Παρατηροῦσα ὅτι κανεὶς δὲν ἐπαρουσιάσθη διὰ νὰ ζητήσῃ τὸ βαρέλιον ἰστουρᾶ.

10ον) Παρατηροῦσα ὅτι προσκληθεὶς ὁ καταγωγὸς νὰ παρακσταθέσῃ τὰς διαφυλαττομένας πραγματείας, παρεκατέθησε μόνον τὰ ἑξῆς:

5 κιβώτια φεσίων
1 βαρέλιον ἰστουρᾶ
16 δεσμίδας ταμβάκου

11ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ καταγωγὸς δικαιολογεῖ πολλὰ κακῶς τὴν γενομένην κατάχρησιν τῶν λοιπῶν διαφυλαττομένων πραγματειῶν, λέγων ὅτι ἐξώδευσε τὰ χρήματα, ὅτι ὁ οἶνος ὡς πρόοτυχος ἐχάλασε καὶ τὰ ἄζυμα ἐσκωλήκησαν ἐκ τῆς πολυκαιρίας.

12ον) Παρατηροῦσα ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους δὲν δύναται ἡ 'Επιτροπὴ νὰ ἐκλάβῃ τὴν προθεσμίαν τῶν πέντε μηνῶν καὶ μιᾶς ἡμέρας οὕτω πως κρίσιμον διὰ τοὺς κτήτορας, ὥστε νὰ μὴ τοὺς παραχωρηθῇ πλέον τὸ δίκαιον τοῦ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἰδιοκτησίαν των.

13ον) Παρατηροῦσα ὅτι κατὰ τῶν αἰτούντων Βικεντίου Ρέη καὶ Συντροφίας δὲν ὑπάρχει τίποτε πρὸς ὑποψίαν τοῦ ὅτι εἶναι οἰκονομικὰ τὰ δύο φορτωτικὰ τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1827, ἐξ ὧν τὸ μὲν περιλαμβάνει τὰ γρόσια 2500, τὰ δὲ 3 βαρέλια οἴνου, κ' ἐν κοφίνι ἀζύμων, μὴν ἐξαρκούσης καθ' ἑαυτὴν τῆς ἐλλείψεως τῆς δηλώσεως ἀπὸ Λάρνακα

14ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὰ χρήματα πρέπει ν' ἀποδοθῶσι κατὰ τὴν τότε τρέχουσαν τιμήν.

15ον) Παρατηροῦσα ὅτι ὁ καταγωγὸς κατεχράσθη τ' αὐτὰ χρήματα, μεταχειρισθεὶς πρὸς ἴδιον ὄφελός του τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν διὰ παρακαταθήκην.

16ον) Παρατηροῦσα ὅτι πρέπει νὰ πληρώσῃ τὸν οἶνον καὶ τ' ἄζυμα μὲ τὴν ὑπάρχουσαν τότε τιμὴν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως διὰ τὴν γενομένην κατάχρησιν αὐτῶν, καθότι δὲν εἶν' εὔλογος ἡ ἀπολογία, ὅτι ὁ οἶνος καὶ τ' ἄζυμα ἐχάλασαν, οὐδὲ δύναται νὰ δικαιολογηθῇ λέγων, ὅτι ἐζήτησεν ἔπειτα μολαταῦτα νὰ τελειώσῃ ἡ κρίσις ἢ νὰ πωληθῇ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ δημοπρασίας καὶ νὰ παρακατατεθῇ ἡ τιμή του· διότι ἡ προσφορά του ἦτον ἄκαιρος, ἀφ' ὅτου δὲν εἶχε πλέον σῴας τὰς πραγματείας τῆς παρακαταθήκης, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὰ ἐπακόλουθα, ὅτε προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Δικαστηρίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 347 προσκλήσεως διὰ νὰ τὰς παρακαταθέσῃ, ἐπρόκυψεν ἐκ τῆς παραδόσεως αὐτῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν ἀξιοπαρατήρητος ἔλλειψις.

17ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν δύναται τὸ Δικαστήριον νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν καταγωγὸν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν φορτωθεισῶν πραγματειῶν παρὰ τοῦ Ν. Κεφαλᾶ καὶ Συντροφίας χωρὶς ν' ἀνατρέψῃ: 1ον τὸ ἐν Κύπρῳ γενόμενον παρὰ τοῦ αὐτοῦ Κεφαλᾶ ἐπιτροπικὸν μὲ ἐξουσίαν ἀντικαταστάσεως ἄλλου ἐπιτρόπου. 2ον Τὸ ἐπιτροπικὸν τοῦ ἐπιτρόπου πρὸς τὸν ἀντικατασταθέντα ἐπίτροπον Ἀνδρέαν Δαβίδ. 3ον Τὸν γενόμενον ἐξισασμὸν τῆς 6ης Ἰουλίου 1828.

18ον) Παρατηροῦσα ὅτι, οὔσης ὑπὸ κρίσιν τῆς πραγματείας τοῦ Ν. Κεφαλᾶ, ἦτον ἀθέμιτον εἰς τὸν καταγωγόν, κ' ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν φέροντα πρόσωπον τοῦ Κεφαλᾶ, νὰ ἐξισασθοῦν συναλλήλως· πλὴν ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον ἀπολύει τὴν πραγματείαν τοῦ Κεφαλᾶ, ἀνήκει εἰς τὸν καταγωγὸν καὶ εἰς τὸν ἔχοντα νὰ τὴν λάβῃ νὰ κανονίσουν τὸ ἀμοιβαῖον αὐτῶν συμφέρον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ Δικαστήριον δὲν ἐμβαίνει, μάλιστα διότι δὲν ὑπάρχει καμμία αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ Κεφαλᾶ ἢ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου του ἢ κατὰ τοῦ γενομένου ἐξισασμοῦ, εἰ μὴ μόνον ἐκ μέρους τῶν Κων Ροστὰν καὶ Συντροφίας, οἵτινες ἐμφανίζονται διὰ τὸν Κεφαλᾶν ὡς ἀνταποκριταί του, ἀγνοοῦντες τί ἔπραξεν ὁ φίλος των, τοῦ ὁποίου ἀπὸ καλοκἀγαθίαν γίνονται ἀντιπρόσωποι.

19ον) Παρατηροῦσα ὅτι ἡ μερὶς τοῦ ταμβάκου εἶναι χωρὶς φορτωτικὸν καὶ χωρὶς δήλωσιν, πλὴν ὑπάρχει ἐπιστολὴ κάποιου Ν. Χ'' Γούσιου, ἥτις ἔτι διεγείρει ὑποψίας διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν εἶναι γραμμένη.

20ὸν) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ βαρέλιον ἱστουρὰς δὲν ἔχει κανένα κτήτορα.

21ον) Παρατηροῦσα ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ δοθῇ ἄλλη τις προθεσμία εἰς τοὺς ἔχοντας δίκαιον ἐπὶ τοῦ ταμβάκου καὶ τοῦ βαρελίου ἱστουρᾶ καὶ εἰς τὸν Μαΐνον Ματέην ὑπήκοον Σβεκόν, ὡς αὐτὸς λέγεται εἰς τὸ φορτωτικόν του τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 1827.

22ον) Παρατηροῦσα διττῶς τὸν παρὰ τοῦ καταγωγοῦ παρουσιασθέντα λογαριασμόν, κατὰ δίκαιον καὶ κατὰ πρᾶγμα. Κατὰ δίκαιον μὲν (in diritto) δὲν ἔχει δίκαιον ν' ἀπαιτῇ ἔξοδα φυλακῆς: 1ον Διότι ἐθελοντὴς ἔγινε φύλαξ τῆς παρακαταθήκης, οὐδ' ἀποδεικνύεται παντάπασιν ὅτι ἡ τότε Κυβέρνησις, ἥτις κατὰ τὴν ἀπόφασιν ἔπρεπε νὰ τὴν διορίσῃ, τὸν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν αὐτήν. 2ον Διότι κατεχράσθη τὴν παρακατα-

θήκην. Κατὰ πρᾶγμα δέ, τὸ Δικαστήριον παρατηρεῖ, ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ θεωρήσῃ τὸ ζητούμενον ἐνοίκιον τῆς ἀποθήκης, τοὺς μισθοὺς 8 φυλάκων κ' ἑνὸς ἄλλου διά τινα καιρόν, ἐνὶ λόγῳ τὴν ζητουμένην ὅλην ποσότητα γροσίων 5090 διὰ τὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ δαπάνην· δὲν ἐμπορεῖ, λέγομεν, νὰ τὰ θεωρήσῃ εἰ μὴ φύσεως τοιαύτης, ὥστε ἡ αἴτησίς του δὲν ἀξίζει εἰδικὴν ἐκτίμησιν.

Δι' ὅλας ταύτας τὰς παρατηρήσεις

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ἀπολύονται αἱ περιεχόμεναι πραγματεῖαι εἰς τὰ δύο φορτωτικὰ τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1827, φορτωθεῖσαι παρὰ τοῦ ἐν Κύπρῳ Βικεντίου Ρέη καὶ Συντροφίας.

2ον) Ὁ καταγωγὸς Ἀντώνιος Δρίτσας εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὰς ἀποδώσῃ.

3ον) Ἐπειδὴ τὰ γρόσια 2500 κατεχράσθησαν παρὰ τοῦ καταγωγοῦ, εἶναι εἰς χρέος νὰ τ' ἀποδώσῃ: 1ον Καθὼς ἔτρεχαν κσθ' ἣν ἐποχὴν κατεσχέθησαν. 2ον Μὲ τόκον 10% τὸν χρόνον, ἀφ' ὅτου κατεσχέθησαν μέχρι τῆς πληρωμῆς.

4ον) Εἶναι εἰς χρέος ὁ αὐτὸς καταγωγὸς νὰ πληρώσῃ τὸν οἶνον καὶ τ' ἄζυμα, διὰ κρίσεως δοκίμων ἑκατέρωθεν ἐκλεκτέων, καὶ τόκον 12% ἐπὶ τῆς ὁρισθησομένης τιμῆς των, ἀφ' ὅτου κατεσχέθησαν μέχρι τῆς πληρωμῆς.

5ον) Ἀπολύονται αἱ πραγματεῖαι τοῦ Ν. Κεφαλᾶ καὶ Συντροφίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ καταγωγὸς προλαβὼν τὴν ἀπόφασιν τὰς ἀπέδωκε δι' ἐξισασμοῦ γενομένου μεταξύ του καὶ τοῦ Ἀνδρέου Δαβίδ, ἀντεπιτρόπου τοῦ ρηθέντος, ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν τὸν ὑποχρεώνει εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν, διαφυλαττομένης εἰς τὸν Ν. Κεφαλᾶν πάσης ἀγωγῆς καὶ δικαίου, ἂν ἔχῃ, κατὰ τοῦ γενομένου ἐξισασμοῦ μεταξὺ τοῦ ἀντεπιτρόπου του καὶ τοῦ καταγωγοῦ, διαφυλαττομένης ὁμοίως εἰς τοῦτον πάσης ὑπερασπίσεως.

6ον) Παραχωρεῖται προθεσμία ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς σήμερον εἰς τοὺς κτήτορας τῶν ἑξῆς πραγματειῶν:

πέντε κιβωτίων φεσίων

δέκα ἓξ δεσμίδων ταμβάκου καὶ

ἑνὸς βαρελίου ἰστουρᾶ,

πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς κτήσεως αὐτῶν, ἐννοουμένου ὅτι, ἐὰν ἐντὸς τῆς προθεσμίας δὲν ζητήσουν τὰς ρηθείσας πραγματείας, θέλουν ἐκληφθῆ ὡς ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία κ' ἐπομένως τὸ Δικαστήριον τὰς δημεύει τώρα διὰ τότε.

7ον) Εἰς τὴν διαληφθεῖσαν ἐκ τοῦ προηγηθέντος ἄρθρου περίπτωσιν, ὁ καταγωγὸς δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ ζητήσῃ μέρος, καθότι: 1ον Κατεχράσθη παρακαταθήκην. 2ον Οὐσῶν τῶν πραγματειῶν ὑπὸ κρίσιν, ἐξισάσθη πρὸ τῆς ἀποφάσεως μ' ἕνα τῶν μετόχων.

8ον) Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ 6ου ἄρθρου θέλει ἐκτεθῆ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον θέλει κατεχωρηθῆ εἰς τὴν Γεν. Ἐφημερίδα.

9ον) Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπορρίπτει πᾶσαν αἴτησιν ἐξόδων ἐκ μέρους τοῦ καταγωγοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2509 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 45

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσ ως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς Ναυτικῆς Ὑπηρεσίας πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς ἐγκλείει ἀντίγραφον ἀναφορᾶς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ναυτικῶν μεθ' ὅλων τῶν εἰς αὐτὴν ἐγκλειομένων ἐγγράφων, ἀφορώντων τὴν παρὰ τοῦ Γεωργίου Καραμάνου, κατέχοντος τὸν τῆς Εὐβοίας ἀποκλεισμόν, κατάσχεσιν τοῦ τριχαντηρίου ὀνόματι ἡ «Π α ν α γ ί α Ζ ω ο δ ό χ ο ς Π η γ ή», διοικουμένου ἀπὸ τὸν Γκίκαν Φλόκον, Ποριώτην,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ναυτικῶν πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1828 ἐν Πόρῳ,

Θεωρήσασα τὴν ἐξέτασιν τοῦ Γκίκα Φλόκου ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1828, γενομένην ἐν Πόρῳ παρὰ τῆς Ναυτικῆς Ἐπιτροπῆς,

Θεωρήσασα τὸ διαβατήριον τοῦ Γκίκα Φλόκου ἐπιθεωρημένον ἐν Πόρῳ τὴν 6 Δεκεμβρίου, ἐμπεριέχον διεύθυνσιν τὴν Σκίαθον,

Θεωρήσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πλοιάρχου αὐτοῦ Γκίκα Φλόκου καὶ τῶν τεσσάρων ναυτῶν, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1828, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ:

1ον) Ὅτι ἐφόρτωσεν ἐν Πόρῳ λιμόνια,

2ον) Ὅτι, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ κατὰ τὸ διαβατήριον εἰς Σκιάθον, διευθύνετο εἰς Εὔβοιαν.

3ον) Ὅτι μεταξὺ Πεταλιῶν καὶ Εὐβοίας συνελήφθη παρὰ τοῦ Γ. Καραμάνου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Παρατηροῦσα ὅτι ὁ Γκίκας Φλόκος, συμφώνως μετὰ τῶν ναυτῶν, ὁμολογεῖ ὅτι παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Εὐβοίας,

Κρίνει καὶ ἀποφασίζει:

1ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Γκίκας Φλόκος ἠθέτησε τὸ πρὸς τὸ Ἔθνος ἀπαραίτητον χρέος του.

2ον) Ὅτι παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμόν,

καὶ ἐπομένως

Τὸ πλοῖον ὀνόματι ἡ «Παναγία Ζωοδόχος Πηγή», τοῦ πλοιάρχου Γκίκα Φλόκου, καὶ τὸ φορτίον αὐτῆς, εἰς λιμόνια συνιστάμενον, δημεύονται ὡς δικαία καὶ νόμιμος λεία.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2509 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 46

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐν τῷ Κορινθιακῷ Κόλπῳ Μοιράρχου Ἰω. Φαβρικίου τῆς 9ης Ἰουλίου, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν 7 τοῦ αὐτοῦ κατέσχε πλοιάριον ἰονικόν, ἐξερχόμενον ἀπὸ Ναύπακτον, Καστέλλια καὶ Πάτρας μὲ χάλκωμα, καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ Νικόλαος Καμινάρης, Κεφαλληναῖος, δὲν ἐδέχθη νὰ παρουσιασθῇ εἰς τοῦτο τὸ Δικαστήριον, γνωρίζων ὅτι δὲν ἔχει ὁ κανεὶς δίκαιον εἰς ἀθώωσίν του, ὡς ὡμολόγησεν ἐγγράφως,

Θεωρήσασα τὴν ἔγγραφον δηλοποίησιν τοῦ Ν. Καμινάρη τῆς 9 Ἰουλίου 1828, δι' ἧς ὁμολογεῖ ὅτι κάμνει παραίτησιν ἀπὸ τὸ Κριτήριον διὰ νὰ μὴν ἐξοδεύσῃ εἰς μάτην, γνωρίζων ὅτι δὲν ἔχει κανὲν δίκαιον, καθότι μετεκόμισεν εἰς Πάτρας, Ναύπακτον καὶ Καστέλλια καλαμπόκι,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ἀναφορὰν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1828, διὰ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ νὰ λάβῃ μέτρα περὶ τοῦ ρηθέντος πλοιαρίου,

Θεωρήσασα τὸ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐκδοθὲν πρόγραμμα τὴν 26 Νοεμβρίου 1828, διὰ νὰ ἐμφανισθῶσιν οἱ ἔχοντες δίκαιον ἐπὶ τοῦ εἰρημένου πλοίου καὶ φορτίου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἐκ τῆς δηλοποιήσεως τοῦ Ν. Καμινάρη ἐξάγεται ὁμολογουμένη ἡ παράβασις τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν Πατρῶν, καθότι εἰσεβίβασε καλαμπόκι εἰς Πάτρας καὶ ἠγόρασε χάλκωμα εἰς Πάτρας καὶ Ναύπακτον,

2ον) Ὅτι τὸ Δικαστήριον, ἐπειδὴ δὲν εὑρῆκεν ἐπικυρωμένην τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πλοιάρχου, ἠθέλησε κατὰ πλεονασμὸν κ' ἐξέδωκε πρόγραμμα τὴν 26 Νοεμβρίου 1828, παραχωροῦν εἰς τοὺς ἔχοντας δίκαιον 15 ἡμερῶν προθεσμίαν,

Παρατηροῦσα περὶ πλέον τὸν παρελθόντα καιρὸν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κατασχέσεως 7 Ἰουλίου 1828 μέχρι σήμερον, χωρὶς νὰ γενῇ οὐδεμία αἴτησις,

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Ὁ πλοίαρχος Ν. Καμινάρης παρέβη τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν Πατρῶν κ' ἑπομένως τὸ ἰονικὸν πλοιάριον «Ἅ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς» μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ χάλκωμα δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2510 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 47

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ περὶ τὴν Εὔβοιαν Μοιράρχου Γεωργίου Καραμάνου πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατέσχεν εἰς τὰ Στουρονήσια τὸ ἑλληνικὸν τριχαντήρι «Ἅ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς», τοῦ πλοιάρχου Δράκου Γρηγορίου, μὲ φορτίον βελανίδι καὶ ἄλλα εἴδη,

Θεωρήσασα τὴν παρὰ τοῦ Γενικοῦ Φροντιστηρίου διεύθυνσιν πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν ναυτιλιακῶν ἐγγράφων τοῦ ρηθέντος πλοιαρίου, τῆς 14ης Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένας ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1828,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ψευδῶς λέγουν ὅτι δὲν ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμόν. 2ον) Ὅτι ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπῆγαν εἰς Εὔβοιαν, ἂν καὶ ἀπὸ Κέαν δὲν ἠθέλησαν νὰ τοὺς δώσουν διαβατήριον δι' ἐκεῖ. 3ον) Ὅτι ψευδόμενοι τὸ ἔλαβαν διὰ Σκόπελον, θέλοντες ν' ἀπατήσουν τὴν εἰς Κέαν ἀρχήν.

Μ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ προσηλοῦται εἰς τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις:

1ον) Ὅτι χάριν ἀνέσεως τῶν κατοίκων τῆς Εὐβοίας, μολονότι κατὰ δυστυχίαν ὄντας ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν, ἡ πατρικὴ κηδεμονία τῆς Α. Ε. ἐσυγχώρησε τὴν ἐκεῖθεν ἐξαγωγήν, περιορίζουσα εἰς μόνην τὴν εἰσαγωγὴν τὸν ἀποκλεισμόν.

2ον) Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι εἰσῆξαν ζωοτροφίας.

3ον) Ὅτι ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ αὐτὸς ὁ πραγματευτὴς εἶναι δυστυχεῖς Στουρλαῖται ἐκ τῆς Εὐβοίας, καταφυγόντες εἰς Κέαν μὲ τὰς οἰκογενείας των.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπολύει τὸ ἑλληνικὸν πλοῖον «Ἅ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς» μὲ ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2510 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 48

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἰωάννου Δηλιγιάννη, δι' ἧς, ὡς διευθυντὴς τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ἥ ρ α ς», παρουσιάζει δύο αἰτήσεις, μολονότι μὴ διακεκριμένας:

1ον) Νὰ προαφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ ἐκ τῆς γολέτας προϊὸν ἡ ποσότης γροσίων 3114 δι' ἐσχάτως γενομένας ἐπιδιορθώσεις, παρουσιάζων λογαριασμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπεριλαμβάνονται καὶ τῶν ναυτῶν οἱ μισθοί.

2ον) Νὰ τὸν πληρωθοῦν οἱ μισθοὶ καὶ τροφαὶ τῶν ναυτῶν καθ' ὅλην ταύτην τὴν περίοδον τοῦ καιροῦ.

Θεωρήσασα τὸ φύλλον, ὅπου περιέχει καταγραφὴν λογαριασμοῦ χωρὶς οὐδεμίαν ἀπόδειξιν,

Θεωρήσασα ὅτι ὁ ρηθεὶς λογαριασμὸς ἔγινε μετὰ 14 ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις,

Θεωρήσασα ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν παρουσιάζει ἓν 8ον τοῦ φύλλου ἀπὸ τετριμμένον χαρτίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχεται ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ Δηλιγιάννη πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην εἰς Κιτριαῖς, καὶ διὰ τῆς ὁποίας λέγει «Στεῖλέ μου ὅσα γράμματα εἶναι ἐδικά μου, ἐπειδὴ καὶ θά φύγω χωρὶς ἄλλο καὶ ὑγίαινε» καὶ ὑποκάτω εὑρίσκεται γραμμένον «ἀπάντησις», ὅμως χωρὶς ὑπογραφήν, καὶ ἐπιφέρει: «Ἔλαβον σήμερις ἕνα σας γράμμα καὶ παρ' ἐλπίδα βλέπω νὰ μοῦ λέγῃς νὰ σοῦ στείλω ἰδικά σας γράμματα, ὅτι θέλεις ν' ἀναχωρήσῃς. Τὰ γράμματα ἀνήκουν ὅλα στὴν γολέταν. Νὰ εὑρίσκωνται αὐτοῦ, νὰ παραδοθοῦν στὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην μας, ἐπειδὴ εἴμεθα ἐμεῖς ἐγγυητάδες καὶ ὡσαύτως καὶ τοῦ λόγου σου».

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ τετριμμένου χαρτίου θέλει νὰ ἐξάξῃ ὅτι πραγματικῶς ἐδιόρθωσεν εἰς Κιτριαῖς τὸ πλοῖον.

Θεωρήσασα ὅσ' ἀναφέρει περὶ τοῦ ὅτι τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον δὲν πσρεδέχθη οὔτε τὴν δαπάνην τῆς ἐπιδιορθώσεως οὔτε τοὺς μισθοὺς δι' ὅσον καιρὸν ἔμεινεν εἰς Κιτριαῖς, πληρῶσον μόνον γρόσια 1500,

Θεωρήσασα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1828, παρουσιασθεῖσαν ἀπὸ τὸν αὐτὸν Δηλιγιάννην, καὶ διὰ τῆς ὁποίας τοῦ ζητεῖ τὰ γρόσια 1500 «τὰ ὁποῖα», λέγει, «ἔλαβες παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου διὰ τὴν γολέταν μας» (παρατηρεῖται δὲ μεταβεβλημένοι τὸ μας εἰς μου),

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ τῆς ἐπιδιορθώσεως καὶ τῶν μισθῶν δι' ὅσον καιρὸν ἔμεινεν εἰς Κιτριαῖς δὲν εἶν' ἀποδεδειγμένον.

2ον) Ὅτι, καὶ ἂν ἦτον ἀπόδειξις ὁ ἁπλοῦς λογαριασμός, δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ρηθεὶς Δηλιγιάννης ἐπλήρωσεν ἐξ ἰδίων.

3ον) Ὅτι, καὶ ἀληθὴς ἂν εἶναι ἡ ἐν Κιτριαῖς ἐπιστολή, ἐξάγεται ὅτι αὐτὸς δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μέρος εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν.

4ον) Ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ παράδοσις τῶν γροσίων 1500 (ἂν εἶναι ἀληθὴς) πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην, πράττοντα ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχει νὰ λάβῃ ὁ ρηθεὶς Δηλιγιάννης. Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ διαφύλαξις λογαριασμῶν, ὅ,τι ἔχει νὰ λάβῃ θεωρεῖται καὶ αὐτὸ διὰ τοῦτο ἀκάθαρτον.

Ἑπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὴν ἀναφορὰν περὶ τῶν ὅσων ζητεῖ ὁ Ἰω. Δηλιγιάννης, ἐκτεθειμένα καὶ στηριγμένα ἐπὶ τοῦ παρουσιασθέντος λογαριασμοῦ.

Διαφυλαττομένου εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ δικαίου νὰ τραπῇ πρὸς τὸν Ἰωάννην Μαυρομιχάλην, διὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τοὺς λογαριασμούς του, ἐὰν ἔχῃ, διαφυλαττομένης ἐξ ἴσου εἰς τὸν Ἰωάννην Μαυρομιχάλην πάσης ὑπερασπίσεως.

Περὶ δὲ τοῦ 2ου μέρους τῆς αἰτήσεως, ἀφορῶντος τοὺς μισθοὺς καὶ τροφὰς καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τοῦ μεσεγγύου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ἰω. Δηλιγιάννης ἦτον ὁ πραγματικὸς διευθυντὴς τοῦ πλοίου,

2ον) Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται οὔτ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαρχόντων ναυτῶν οὔτε ἡ μετ' αὐτῶν συνθήκη,

3ον) Ὅτι ἐκ τῆς ἐρωταποκρίσεώς του δὲν ἀποδεικνύεται, ἂν ἔχῃ κανὲν πρᾶγμα.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὸ 2ον μέρος τῆς αἰτήσεως τοῦ ρηθέντος Ἰω. Δηλιγιάννη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2510 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 49

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Καλκαντῆ τῆς 26 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς παρασταίνεται μέτοχος τοῦ ὀγδόου τῆς γολέτας «Ἥ ρ α ς», μεσεγγυηθείσης τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1828 καὶ κριθείσης τὴν 12 Νοεμβρίου 1828 ὡς ἰδιοκτησία τοῦ Ἰωάννου Μαυρομιχάλη,

Θεωρήσασα ὅσα προσθέτει περὶ τοῦ ὅτι τῷ εἶπεν (εὑρισκόμενος εἰς τὴν γολέταν) εἰς τὸν Λιμενάρχην, ἀφαιρέσαντα τὸ πηδάλιον αὐτῆς, καὶ προσέτι εἰς τὸ Δικαστήριον καὶ ὅτι ἔγραψε πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην διὰ νὰ λάβῃ τὸ πωλητήριον, λέγων ὅτι καὶ τὸ ἔλαβε,

Θεωρήσασα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἰδιωτικὸν πωλητήριον παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1828 ἐκ Λιμενίου,

Θεωρήσασα τὴν γενομένην ἀπάντησιν τῆς 15/27 Δεκεμβρίου 1828 τοῦ κ. Γοδεβούτ, εἰδοποιηθέντος περὶ τῆς αἰτήσεως,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι δὲν εἶν' ἀληθὲς ὅτι ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Καλκαντῆς ἐπαρουσίασε ποτὲ καμμίαν αἴτησιν εἰς τὸ Δικαστήριον πρὸ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως.

2ον) Ὅτι ὁμολογῶν ὁ αὐτὸς ὅτι ἦτο παρὼν εἰς τὸ μεσέγγυον καὶ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ πηδαλίου, ποτὲ δὲν ἔκαμε καμμίαν διαμαρτύρησιν ἢ καμμίαν ἀγωγήν.

3ον) Ὅτι ὁ αὐτὸς Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμφανίζεται σήμερον ἡ κυριότης τοῦ ἀναφερομένου, ὑπεστήριξε τὴν γολέταν ὡς ἰδικήν του, οὐδ' εἶπε ποτὲ ὅτι εἶχε μέτοχον.

4ον) Ὅτι ἡ κυριότης τοῦ ἀναφερομένου δὲν εἶναι πωλητήριον, ἀλλὰ δηλοποίησις, δι' ἧς λέγει ὅτι γνωρίζει ἀπὸ τῆς σήμερον μέτοχον εἰς τὸ 8ον τὸν Δ. Καλκαντῆν.

5ον) Ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὑποθέτει ἄλλο ἔγγραφον, ἐκ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐξάγεται ὁ τρόπος τῆς ἀγορᾶς τοῦ 8ου.

6ον) Ὅτι λέγων ὁ Δ. Καλκαντῆς ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι τὸ πωλητήριόν του καὶ μὴ παρουσιάζων ἄλλο ἔγγραφον, ἡ συμπαραβολὴ τῆς ἐκθέσεώς του μετὰ τῆς διαγωγῆς καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐγγράφου του ἀποδεικνύει ἀπρεπῆ συνεννόησιν.

7ον) Ὅτι λέγων ὅτι μετὰ τὸ μεσέγγυον ἔγραψε πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην νὰ τὸν στείλῃ τὸ πωλητήριον, παρουσιάζει δύο περιστάσεις ἀξιοπαρατηρήτους: 1ον Ὅτι, ἐὰν τὸ ἔγγραφον ἦτον ἀληθές, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπὸ τὴν αὐτὴν Ἰανουαρίου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀναφερομένου καὶ ὄχι ποτὲ εἰς τὰς τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη. 2ον Ὅτι, ὄντων ἀμφοτέρων εἰς Αἴγιναν, φαίνεται παρὰ τὸ σύνηθες νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν διὰ νὰ λάβῃ τὸ πωλητήριον.

8ον) Ὅτι τὸ ρηθὲν ἔγγραφον, λεγόμενον πωλητήριον, εἶναι ἰδιωτικόν.

9ον) Ὅτι τὸ αὐτὸ ἔγγραφον, ζητηθέν, ὡς λέγει, μετὰ τὸ μεσέγγυον καὶ δοθέν, ὡς λέγει, ἔπειτα ἐνταῦθα, ἀνατρέπεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Δηλιγιάννη, τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1828, γενομένην δι' ἄλλην ἰδικήν του αἴτησιν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐρωταποκρινόμενος ὡς ἑξῆς:

Ἐρ. — Ποῦ ἠνταμώσετε τὸν Ἰω. Μαυρομιχάλην;

Ἀπ. — Ἤλθαμεν εἰς Μονεμβασίαν, ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Μπεϊζαντὲς μέσα ὄντες, κ' ἐκεῖ τὸν ἀνταμώσαμεν.

Ἐρ. — Ἔστερξεν αὐτὸς εἰς τὸ νὰ φέρουν τὴν γολέταν του ἐδῶ;

Ἀπ. — Ἂν δὲν ἔστεργε, δὲν μᾶς τὴν ἄφινε νὰ τὴν

φέρωμεν. Κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠθέλησε, πλήν, ἀφοῦ τὸν εἶπα ἐγὼ ὅτι εἶναι διαταγὴ τοῦ Κυβερνήτου, ἐνέδωκε καὶ αὐτὸς νὰ σταλῇ.

Ἐρ. — Εἰς αὐτὴν τὴν ἐναντίωσιν ὁποῦ ἔκαμε τί ἔλεγεν;

Ἀπ. — Ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ ὁρίζω τὴν γολέταν μου καὶ ὄχι ἕνας καὶ ἄλλος διὰ νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουν. Μάλιστα μ' εἶχεν εἰπεῖ νὰ λάβω τὰ φορέματά μου καὶ νὰ ὑπάγω διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν, πλὴν ἰδὼν τὴν διαταγὴν τοῦ Κυβερνήτου ἐσιώπησεν.

Δηλοποιεῖ ὅτι ὁ Ἰω. Μαυρομιχάλης ἦτον ὁ κτήτωρ τῆς γολέτας, παρατήρησις αὕτη γινομένη ἐκ πλεονασμοῦ.

10ον) Ὅτι καὶ ἂν εἶχεν ὁ ρηθεὶς Καλκαντῆς τακτικὸν πωλητήριον, ἐπειδὴ ἀπόφασις τῆς 12 Νοεμβρίου ἐθεώρησε τὴν γολέταν ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ Ἰω. Μαυρομιχάλη, δὲν ἠδύνατο ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης νὰ κάμῃ καμμίαν πώλησιν καὶ ὁ Καλκαντῆς κακῶς ἠγόρασεν.

Ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε παρατηροῦσα ἐν συμπεράσματι, ὅτι τὸ ρηθὲν πωλητήριον ἀνάγεται εἰς ἄλλο τὸ ὁποῖον δὲν παρουσιάζεται, ὅτι, καὶ ἂν ἦτο πωλητήριον, ὡς τὸ ἐκλαμβάνει ὁ ἀναφερόμενος, λείπει ἡ τιμὴ καὶ ἡ πληρωμὴ τῆς ἀγορᾶς. Παρατηροῦσα τὴν ἰδιωτικὴν ποιότητα, τὴν ὕπαρξιν τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου εἰς χεῖρας τοῦ λεγομένου πωλητοῦ, τὸν χρόνον τῆς παραδόσεως (τοῦ μεσεγγύου γενομένου καὶ τῆς κρίσεως ἀρξαμένης), τὴν παρὰ τοῦ Καλκαντῆ τηρηθεῖσαν σιωπὴν ἀπὸ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1828, ἕως καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως γενομένην τὴν 12ην Νοεμβρίου 1828, τὴν διαγωγὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη παρασταινομένου κτήτορος ὅλης τῆς γολέτας, χωρὶς ποτὲ ν' ἀναφέρῃ μέτοχον ἄλλον, συμπαραβολήν τινα τοῦ εἰρημένου παλαιοχαρτίου μετὰ τῆς ἐρωταποκρίσεως τοῦ πλοιάρχου τῆς γολέτας, τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς 12 Νοεμβρίου 1828.

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δ. Καλκαντῆ, διαφυλαττομένου εἰς αὐτὸν τοῦ δικαίου, ἂν ἔχῃ, νὰ τραπῇ κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, ὡς διαφυλάττεται καὶ εἰς τοῦτον τῆς ὑπερασπίσεως τὸ δίκαιον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς	Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων	Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου	

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν

πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2510 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 50

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἰω. Π. Λουκάκου τῆς 29 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς λέγει ὅτι πρὸ 9 μηνῶν ἐδάνεισε μίαν ἄγκυραν εἰς τὴν γολέταν «Ἥ ρ α ν»,

Θεωρήσασα ὅτι ὁ αὐτὸς Λουκάκος παρουσιάζει ἐπιστολὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἐκ Πόρου τῆς 27 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς παρασταίνεται κύριος τῆς ρηθείσης ἀγκύρας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Λουκάκων καὶ τῆς οἰκογενείας Μαυρομιχάλη ὑπάρχουν σχέσεις στεναί, καθότι ὁ Γρηγόριος Π. Λουκάκος ἐπρόσφερε τὴν ἐγγύησιν τῶν Μαυρομιχαλαίων εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Ἀκτίπη καὶ τῶν ἀδελφῶν Λουκάκων διαφορὰν διὰ τὴν ναυαγήσασαν εἰς Μάνην βρατσέραν.

2ον) Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται κύριος τῆς ἀγκύρας παντάπασι πρὸ τοῦ διὰ τὸ Δραγαμέστον ταξιδίου τῆς γολέτας, καθ' ἣν περίστασιν λέγει ὅτι τὴν ἐδάνεισεν, εἰς τρόπον ὥστε διὰ τῆς προϋπαρχούσης αὐτῆς ἀποδείξεως νὰ φανῇ ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἀπολάβῃ.

3ον) Ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα ἐπέστρεψε τὸν Ἰούνιον 1828 εἰς Κιτριαΐς καὶ ὁ Λουκάκος δὲν ἐζήτησε τὴν ἀπολαβὴν τῆς ἀγκύρας.

4ον) Ὅτι δὲν τὴν ἐζήτησεν οὔτ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ εἰς Αἴγιναν κατ' αἴτησιν τοῦ Κυβερνήτου.

5ον) Ὅτι καθὼς ἔβγαλε δύο κανόνια ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης καὶ τὴν βάρκα ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ὁ Ἰωάννης ἔστερξε νὰ τὴν στείλῃ εἰς Αἴγιναν, ὡς ἀπὸ τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ πλοιάρχου φαίνεται, καθότι ἦσαν πράγματα ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς ἰδιαιτέρως, οὕτως ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τότε καὶ ὁ Λουκάκος τὴν ἄγκυραν ἤ, ἐὰν τὴν ἐδάνεισεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην, ἔπρεπεν οὗτος νὰ τὴν ἐβγάλῃ ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα.

6ον) Ὅτι ἡ γενομένη ἐν Πόρῳ ἁπλῆ δηλοποίησις εἶναι μέσον πολλὰ ἀνίσχυρον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀληθείας τοῦ κακῶς ἀπαιτουμένου δανείσματος.

7ον) Ὅτι ἡ κυριότης τοῦ Ἰω. Π. Λουκάκου βάσιν ἔχουσα δηλοποίησιν ἄτακτον, καθότι ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ γολέτα ἀνήκει εἰς τὸν Ἰω. Μαυρομιχάλην.

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ
Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Ἰω. Π. Λουκάκου.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2510 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 51

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τῆς Ναυτικῆς Ὑπηρεσίας ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1828, ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἰωάννης Χ" Ἀλεξανδρῆ συνέλαβε κατὰ τὴν Κούμην τῆς Εὐρίπου τὴν σκαμπαβίαν τοῦ Βελισσαρίου Κονδύλη, Κουμαίου, διευθυνομένην εἰς τὸν Βόλον,

Θεωρήσασα τὸ ἀπόσπασμα τοῦ γράμματος τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Χ" Ἀλεξανδρῆ πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον τῆς 14 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ διαβατήριον τοῦ Βελισσαρίου Κονδύλη, Κουμαίου, ἀπὸ Κούμην, τῆς 7 Δεκεμβρίου 1828, ἐμπεριέχον διεύθυνσιν Σκόπελον καὶ Σκίαθον,

Θεωρήσασα τὴν μετάφρασιν τοῦ τουρκικοῦ γράμματος τοῦ Τσεζμεζὶν Ναχήρ, συνοδευτικὸν γράμμα, ἵνα τῷ δοθῇ ἡ ἄδεια εἰς Βόλον νὰ φορτώσῃ σῖτον,

Θεωρήσασα τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ Ἀνδρ. Δημ. Ἀράπη, κατασχετοῦ, καὶ τοῦ συλληφθέντος Βελισσαρίου Κονδύλη, Κουμαίου, γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 21 Δεκεμβρίου 1828,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ Βελισσάριος Κονδύλης, Κουμαῖος, εἶναι ὑπὸ τουρκικὴν δυναστείαν.

2ον) Ὅτι αὐτὸς συνελήφθη ἐνῷ ἐξήρχετο τῆς Κούμης μὲ διαβατήριον διὰ Σκόπελον καὶ Σκίαθον, πραγματικῶς ὅμως διὰ τὸν Βόλον.

3ον) Ὅτι ἀνεκαλύφθη ὅτι διευθύνετο νὰ φορτώσῃ σῖτον εἰς προμήθευσιν τῆς

Εὐβοίας ἔχων καὶ διαταγὴν τοῦ διοικοῦντος τὴν Κούμην Τούρκου νὰ φορτώσῃ εἰς τὸ πλοῖόν του 250 κοιλά.

4ον) Ὅτι μ' ὅλον ὅτι ὑπήκοος Τοῦρκος, πλὴν κατὰ τὴν ἀποδεχθεῖσαν ἀρχήν, δὲν θεωρεῖται ὡς ἐχθρικὸν τὸ πλοῖον τοῦ Β. Κ., Κουμαίου, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ δημευθῇ ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρικοῦ ὑπηκόου.

5ον) Ὅτι ὑπάρχει ὑποψία περὶ τῆς ποσότητος τῶν 3.000 γροσίων κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ συντείνωσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν 250 κοιλῶν σίτου, ἐπειδὴ ὁ Τοῦρκος ἔδωκε τὴν ἄδειαν δι' ἐγγυήσεως.

6ον) Ὅτι ἡ ρηθεῖσα ὑποψία βαρύνει ἔτι, ὅταν παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ σύντροφός του Βελισ. Ἰω. Δημητρίου ἔδωκεν ἐγγύησιν εἰς τὸν Τοῦρκον, ὅτι θέλει ἐπιστρέψει μὲ τὸ φορτίον εἰς τὴν Κούμην.

7ον) Ἐπειδὴ διὰ μίαν ὑποψίαν ἁπλῆν δὲν δύνανται νὰ δημευθῶσιν αἱ τρεῖς χιλιάδες γρόσια, καθότι δύνανται νὰ ἀνήκουν καὶ εἰς τὸν Βελισσάριον καὶ τὸν σύντροφον Ἰ. Δ. καὶ ἤθελεν ἐπιφέρει τότε τὴν ἀνατροπήν των.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἑπομένως ἀποφασίζει:

1ον) Ἀπολύεται τὸ πλοῖον τοῦ Βελισσαρίου Κονδύλη, Κουμαίου.

2ον) Συγχωρεῖται εἰς αὐτὸν προσέτι καὶ τὸ προϊὸν τῆς ἐν Σκιάθῳ πωληθείσης ρακῆς, ἐπειδὴ καὶ συνεχωρήθη ἡ ἐξαγωγὴ καὶ εἰς τὸ γράμμα τοῦ Τούρκου δὲν ἀναφέρεται ρακὴ διὰ νὰ δώσῃ ὑποψίαν περὶ τῆς ἰδιοκτησίας.

3ον) Συγχωροῦνται εἰς αὐτὸν αἱ 3.000 γρόσια, πλὴν ὑποχρεοῦται νὰ κάμῃ ὅρκον μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τελετήν, ὅτι τὰ χρήματα καὶ ἡ ρακὴ δὲν ἀνήκει μήτε ἀμέσως μήτε ἐμμέσως εἰς Τούρκους, ἀλλ' εἶναι ἰδιοκτησία Χριστιανῶν ἀνθρώπων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν πρώτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2519 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 52

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Δυτικῶν Σποράδων ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου 1828, δι' ἧς διευθύνει εἰς τὸ Δικαστήριον ἀγωγὴν τοῦ Μιχαὴλ Νικολάκη τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς Μαρίας τοῦ ποτὲ Γεωργίου Κουμούτση, πενθερᾶς τοῦ Μιχαὴλ Νικολάου, πρὸς τὸν Ἔκτακτον Ἐπίτροπον τῶν Δυτικῶν Σποράδων διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν 29 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς ἐνάγει τὸν Γιάννην Γιαλούρην διὰ πειρατείαν,

Θεωρήσασα σημείωσιν τῶν ἁρπαγέντων πραγμάτων καὶ τῶν ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐπεστράφησαν ἔπειτα ἐν Μυκόνῳ, τῆς 8 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Μιχαὴλ Νικολάου ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, γενομένην τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Γιάννη Γιαλούρη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, γενομένην τὴν 20ὴν Νοεμβρίου 1828, παρούσης καὶ τῆς Μαρίας τοῦ Γεωργίου Κουμούτση,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ Γιάννη Γιαλούρη τῆς 13 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν μαρτυρίαν τοῦ Νικολάου Παντελῆ, Τοποτηρητοῦ εἰς τὴν Μύκονον ὑπάρξαντος κατὰ τὸ 1828,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἡ Μαρία τοῦ ποτὲ Γεωργίου Κουμούτση μετὰ τοῦ γαμβροῦ της Μιχαὴλ Νικολάου μετοικοῦντες κατὰ τὸ 1828, Ἀπρίλιον μῆνα, ἐκ Σάμου εἰς Ἰκαρίαν ἐγυμνώθησαν ἐν μέσῳ τοῦ πλοῦ ἀπὸ τὸν Γιάννην Γιαλούρην καὶ τὸν Γεώργιον τῆς Βασιλικῆς, Ψαριανῆς, οἵτινες τοὺς ἐπῆραν ὅλα τὰ φορέματα καί τινα χρήματα.

2ον) Ὅτι ἔπειτα, ἀνταμώσαντες εἰς Μύκονον τοὺς εἰρημένους πειρατάς, ἔλαβον ἐκ τῶν ἀφαιρεθέντων πραγμάτων, ὁ μὲν Μιχαὴλ Νικολάου πάντα τὰ ἐδικά του πλὴν τῶν χρημάτων του, ἡ δὲ Μαρία ὅσα φανεροῦνται εἰς τὴν σημείωσιν, τὴν ὁποίαν δεικνύουν, ἐπικυρωμένην καὶ ἀπὸ τὸν τότε Τοποτηρητὴν Μυκόνου Νικόλαον Παντελῆ.

3ον) Ὅτι ὅσα ἄλλα ἐζήτει ἡ Μαρία καὶ ὁ Μιχαὴλ Νικολάου, ὡς παρεσημείωσεν ἐν τῇ ἀπογραφῇ ὁ τότε Τοποτηρητὴς Ν. Παντελῆς, τὰ ἠρνήθη μὲν ὁ πλοίαρχος, οἱ ἄνθρωποι ὅμως ὡμολόγησαν ὅτι ἦσαν σῶα.

4ον) Τὰ αὐτὰ ἐβεβαίωσεν ἐνόρκως καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁ Τοποτηρητὴς Νικόλαος Παντελῆ.

5ον) Ὅτι, ἐπειδὴ ὡμολογήθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ Γιαλούρη ὅτι ἦτον αὐτουργὸς καὶ εἷς τῶν τριῶν ἀρχηγῶν τοῦ πειρατικοῦ πλοίου, εἶναι ὑπεύθυνος.

6ον) Ὅτι ὁ λόγος ὅτι, ὅσα ἔλαβε, τὰ ἐπέστρεψε, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ζητηθοῦν οἱ ἄλλοι, δὲν εἶν' εὔλογος ἀπολογία, καθότι οἱ πειραταὶ εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι εἰς τὴν ἀπόδοσιν καὶ τελείαν ἀποζημίωσιν.

7ον) Τεθέντος ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πρᾶξις τῆς πειρατείας εἶν' ἐναργής, ὅτι ἀπεδόθη

μάλιστα μέρος τῶν ἁρπαγέντων, καὶ περὶ πλέον ὅτι οἱ δύο ρηθέντες γυμνωμένοι, διὰ τὴν διατηρηθεῖσαν παρ' αὐτῶν εἰλικρίνειαν εἶν' ἄξιοι ὥστε νὰ τοὺς δοθῇ ὁ ὅρκος διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ποσότητος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ Γιάννης Γιαλούρης εἶν' ὑπεύθυνος διὰ τὴν γενομένην πειρατείαν πρὸς τὴν Μαρίαν τοῦ ποτὲ Γεωργίου Κουμούτση καὶ πρὸς τὸν Μιχαὴλ Νικολάου.

2ον) Ἡ Μαρία τοῦ ποτὲ Γεωργίου Κουμούτση εἶν' ὑπόχρεως νὰ ὁρκισθῇ μὲ τὴν θρησκευτικὴν τελετήν, «ὅτι τὰ ἐναπολειφθέντα πράγματα ἦσαν ὁποῖα τὰ ἐφανέρωσεν ἡ αὐτὴ εἰς τὴν δι' ἀντιπαραστάσεως μὲ τὸν Γιάννην Γιαλούρην ἐξομολόγησίν της τῆς 20 Νοεμβρίου 1828».

3ον) Ὁ Μιχαὴλ Νικολάου εἶν' ὁμοίως ὑπόχρεως νὰ ὁρκισθῇ μὲ τὴν θρησκευτικὴν τελετήν, «ὅτι τὰ χρήματά του ἦσαν ὁπόσα τὰ ἐφανέρωσεν εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του».

4ον) Ὁ Γιάννης Γιαλούρης, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅρκου καὶ τῶν δύο, εἶν' ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τῶν ἐναπολειφθέντων πραγμάτων κατ' ἐκτίμησιν δύο δοκίμων παρ' ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐκλεκτέων, κ' ἐν ἀρνήσει θἀτέρου, παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ὁμοίως καὶ τὰ χρήματα τοῦ Μιχαὴλ Νικολάου, διαφυλαττομένου εἰς τὸν αὐτὸν Γιαλούρην τοῦ δικαίου τῆς κατὰ τῶν συντρόφων του ἀγωγῆς, ὡς διαφυλάττεται καὶ εἰς τούτους τὸ δίκαιον τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν πρώτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2519 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 53

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῆς Γραμματείας τῆς

Ἐπικρατείας, δι' ἧς διευθύνει πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὰς Βορ. Κυκλάδας Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος,

Θεωρήσασα τὴν ρηθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν Μύκονον ἔφθασε βομβάρδα, ὀνόματι «Ἅ γ ι ο ς Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς», τοῦ πλοιάρχου Ἀ. Μάστορα, Παξινοῦ, ὑπὸ ἱεροσολυμικὴν σημαίαν, ἔχουσα φορτίον ξυλικὴν τουρκικήν, καὶ διὰ τοῦτο διέταξε τὴν Δημογεροντίαν Μυκόνου νὰ κρατήσῃ τὸ φορτίον αὐτῆς,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου καὶ 27 Ὀκτωβρίου 1828 ἀναφορὰς τῆς Δημογεροντίας Μυκόνου πρὸς τὸν αὐτὸν Ἔκτακτον Ἐπίτροπον, παρασταινούσας περιστατικῶς πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ τουρκικὴ ἰδιοκτησία καὶ περικλειούσας τὸ ναυλοσυμφωνητικόν, τὴν δήλωσιν καὶ τὰς ἐγγράφους ὁμολογίας τοῦ πληρώματος τῆς βομβάρδας,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1828 ναυλοσυμφωνητικὸν γενόμενον εἰς τὸ ἐν Κῷ Αὐστριακὸν Ἀντιπροξενεῖον, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Τοῦρκος Μουσταφᾶς Γεβρεμάκογλους ἐναύλωσε τὴν ρηθεῖσαν βομβάρδαν καθ' ὅλην τὴν περιοχήν της (a scanzo) μὲ ναῦλον γροσίων 2100, διὰ νὰ φορτώσῃ εἰς Κιόβατα διὰ Κρήτην,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1828 γενομένην ἐν Κῷ δήλωσιν τῆς αὐτῆς βομβάρδας, διαλαμβάνουσαν ὅτι ὁ Ἀθανάσιος Μάστορας ἐφόρτωσεν εἰς διαταγήν του σανίδας 3000 καὶ τράβες 20,

Θεωρήσασα 14 ἀντίγραφα ὁμολογιῶν τοῦ πληρώματος τῆς βομβάρδας γενομένων ἐνώπιον τῆς ἐν Μυκόνῳ Δημογεροντίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ὅτι, πλὴν τῆς ξυλικῆς, ἐμπεριείχοντο εἰς τὸ φορτίον τῆς βομβάρδας καὶ 1000 κοιλὰ κριθῆς, ἥτις ἐπωλήθη εἰς Χίον παρὰ τοῦ Ἀθανασίου Μάστορα πρὸς γρόσια 5.25,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ὁμολογίαν τοῦ Ἀθανασίου Μάστορα τῆς 7 Νοεμβρίου καὶ τὴν τοῦ Ἰω. Γεωργίου, Κυπρίου, ναύτου τῆς βομβάρδας, τῆς 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπολογίαν του τῆς 26 Νοεμβρίου 1828,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει ὅτι πρέπει νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τὰ ἑξῆς:

1ον) Ἐὰν αἱ φορτωθεῖσαι σανίδες εἰς τὴν βομβάρδαν «Ἅ γ ι ο ς Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς» εἶναι ἰδιοκτησία ἐχθρικὴ κ' ἐὰν ὁ πλοίαρχος εἶν' ὑπεύθυνος διὰ τὸ σῶον τῆς ὅλης ποσότητος.

2ον) Ἐὰν εἶναι ἰδιοκτησία ἐχθρικὴ ὁμοίως καὶ τὸ κριθάρι.

3ον) Ἐὰν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς 2ας περιπτώσεως πρέπει νὰ εἶναι ὑπεύθυνος καὶ διὰ τὸ σῶον τῆς παραληφθείσης ποσότητος.

4ον) Ἐὰν τὸ πλοῖον εἶν' ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία καί, ὑποτιθεμένης ἀμφιβολίας, ποῖα εἶναι τὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Πρὸ τοῦ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ρηθέντων ζητημάτων, τὸ Δικαστήριον προεκθέτει τὰ προκύπτοντα ἐκ τῆς ἐρωταποκρίσεως τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ἀθανασίου Μάστορα.

Ἀποδεικνύεται:

1ον) Ὅτι τὸ πλοῖον δὲν εἶναι ἰδικόν του, ἀλλ' ὅτι, ὡς λέγει, τὸ ἓν τρίτον εἶναι ἰδικόν του, τὸ ἄλλο ἑνὸς Μυτιληναίου καὶ τὸ ἄλλο ἑνὸς ἐκ Δαμιάτου, ὅπου τὸ ἠγόρασε.

2ον) Ὅτι, ἐπειδὴ εἶχε λογαριασμοὺς παρασταίνοντας ζημίας, ἐπώλησε τὸ πλοῖον εἴς τινα συμπατριώτην του ὀνόματι Γεώργιον Δαλιέτον κατοικοῦντα εἰς Μύκονον, καὶ ὅστις, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου, τὸ ἠγόρασεν οἰκονομικῶς.

3ον) Ὅτι εἰς Κύπρον παρέλαβεν 100 τάλληρα ἀπὸ τὸν Ν. Κεφαλᾶν, διὰ ν' ἀγοράσῃ μυλόπετρας καὶ νὰ τὰς μετακομίσῃ εἰς Κύπρον, ἀλλ' ἀγοράσας αὐτάς, ἀντὶ νὰ τὰς μετακομίσῃ εἰς Κύπρον, τὰς μετεκόμισεν εἰς Κρήτην, ὅπου καὶ τὰς ἐπώλησε.

4ον) Ὅτι, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κύπρον διὰ νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς τὸν κεφαλιστήν, ὑπῆγεν εἰς Κῶ διὰ νὰ εὑρῇ ναῦλον.

5ον) Ὅτι ἐκεῖ ἐναύλωσε τὸ πλοῖόν του καθ' ὁλοκληρίαν (a scanzo) εἰς τὸν Τοῦρκον Μουσταφᾶν Γεβρεμάκογλου διὰ Κρήτην.

6ον) Ὅτι τὸ φορτίον του συνίστατο εἰς σανίδας καὶ κριθάρι.

7ον) Ὅτι ἓν ἄλλο πλοῖον ἰονικὸν ἐναυλώθη ἀπὸ τὸν αὐτὸν Τοῦρκον, διοικούμενον παρὰ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Φωκᾶ, καί, ὡς οἱ ναῦται λέγουν, παρὰ τοῦ Δημητρίου Ἰγγλέση. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ ἰονικὸν πλοῖον εἰσέβη καὶ ὁ Τοῦρκος.

8ον) Ὅτι ἀγνοεῖται νομίμως τὸ αἴτιον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Μάστορας ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὸ ἰονικὸν πλοῖον.

9ον) Ὅτι, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Κρήτην δι' ὅπου διευθύνετο, ὑπῆγεν εἰς Χίον, ὅπου: 1ον Ἐπώλησε τὸ κριθάρι. 2ον Ἔπεμψεν ἐκεῖθεν σανίδας εἰς τὴν ἐν Μυκόνῳ οἰκίαν του.

10ον) Ὅτι εἰς Χίον, ὡς ἐὰν εἶχε τελειώσει τὸ ταξίδι, ἔκαμε τὴν διανομὴν τῶν μεριδίων εἰς τοὺς ναύτας του, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἀπὸ τῶν ναυτῶν του τὰς ὁμολογίας.

11ον) Ὅτι μετέβη ἔπειτα εἰς Μύκονον, ὅπου κατοικεῖ μὲ τὴν οἰκογένειάν του (προσκληθεῖσαν ἐκεῖσε τὸν παρελθόντα Μάρτιον ἢ Ἀπρίλιον) καὶ ὅπου διέθεσε κατὰ θέλησίν του μέρος τῶν σανίδων.

12ον) Ὅτι οἱ ναῦται τὸν ἐκατηγόρησαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὡς κρατοῦντα τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ Τούρκου, διότι δὲν τοὺς ἄφησε νὰ κάμουν κατάχρησιν.

Περὶ τῆς σημαίας τοῦ πλοίου εἶναι ἀξιοπαρατήρητα τὰ ἑξῆς:

13ον) Ὁ Μάστορας ἦτο πλοίαρχος πλοίου ἰονικοῦ, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, ἔχων ἔγγραφα ἐκ Κερκύρας, ἐπώλησε δὲ τὸ πλοῖον εἰς Δαμιάτην καὶ παρέδωκε τὰ ἔγγραφα, ὡς λέγει, εἰς τὸν ἐκεῖ Πρόξενον.

14ον) Ὅτι πωληθέντος τοῦ πλοίου εἰς Δαμιάτην ὕψωσεν ἱεροσολυμικὴν σημαίαν, διότι ὁ ἐκεῖ Πρόξενος δὲν τὸν ἐσυγχώρησε τὴν ἀγγλικήν.

15ον) Ὅτι ἀπελθὼν εἰς Κύπρον, ὅθεν ἐφόρτωσεν οἶνον μὲ ναῦλον διὰ Σύραν, συμπαραλαβὼν εἰς τὸ πλοῖον καί τινα ἐπὶ τοῦ φορτίου (sopracarico) ἔλαβε τὴν ἰονικὴν σημαίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του (ripatriare).

16ον) Ὅτι εἰς Σύραν ὕψωσε πάλιν τὴν ἱεροσολυμικὴν σημαίαν κ' ἔπειτα εἶπεν ὅτι τὴν ὕψωσεν εἰς Μύκονον.

17ον) Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων φαίνεται ὅτι ὁ Παξινὸς οὗτος, νεωστὶ μετοικήσας εἰς Μύκονον: 1ον Ὑφώνει ξένην σημαίαν ἐμβαίνων ὑπὸ ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίαν πάσης φυσικῆς θέσεώς του. 2ον Ἀποκαθίσταται ὕποπτος ἡ διαγωγή του ἐκ τῆς οἰκονομικῆς πρὸς τὸν Δαλιέτον πωλήσεως τοῦ πλοίου μὲ σκοπὸν ἴσως τοὺς συνιδιοκτήτας τοῦ πλοίου. 3ον Ἀποκαθίσταται ὕποπτος ἡ διαγωγή του πρὸς τὸν

Νικόλαον Κεφαλᾶν, ὅστις τὸν ἔδωκε 100 τάλληρα διὰ ν' ἀγοράσῃ μυλόπετρας, καθότι δὲν ἐπέστρεψε πλέον εἰς Κύπρον, ἴσως διὰ νὰ μὴ τ' ἀποδώσῃ.

Τούτων προεκτεθέντων, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐνασχολουμένη ἐπὶ τοῦ πρώτου μέρους, ἐὰν δηλαδὴ τὸ φορτίον τῶν σανίδων εἶναι ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία,

Παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὡμολογήθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου καὶ παρ' ὅλου τοῦ πληρώματος ὅτι τὸ φορτίον τῆς ξυλικῆς, ἂν καὶ εἰς τὴν δήλωσιν τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1828 δηλοποιεῖται ὡς ἰδιοκτησία τοῦ πλοιάρχου, εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Μουσταφᾶ, ὁμολογία αὕτη ἥτις ἐνισχύεται κ' ἐκ τοῦ ναυλοσυμφωνητικοῦ τῆς 28 Αὐγούστου 1828, γενομένου εἰς τὸ ἐν Κῷ Ἀγγλικὸν Ἀντιπροξενεῖον.

2ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν δηλοποιηθεῖσαν ἐκ τοῦ ναυλοσυμφωνητικοῦ ποσότητα, ὄντος ὑπογραμμένου παρὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ περιέχοντος τὴν θετικὴν καὶ ἀναμφίβολον φορτωθεῖσαν ποσότητα.

3ον) Ὅτι εἶν' ἀπαράδεκτος πᾶσ' ἀφαίρεσις ἐκ τῆς ρηθείσης ποσότητος, διότι:

α. Ὑπάρχει ἡ θετικὴ δήλωσις παρὰ τοῦ αὐτοῦ ὑπογραμμένη,

β. Ἀποδεικνύεται ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη κατάχρησις εἰς Χίον,

γ. Ἡ ἄλλη κατάχρησις ἡ γενομένη εἰς Μύκονον,

δ. Ἡ ἀπόκρυψις τῆς ἐχθρικῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπρεποῦς καὶ ἀδίκου σφετερισμοῦ.

Περὶ δὲ τοῦ δευτέρου μέρους, ἐὰν δηλαδὴ τὸ φορτωθὲν καὶ πωληθὲν εἰς Χίον κριθάρι ἦτον ἰδιοκτησία τοῦ Τούρκου ἢ τοῦ πλοιάρχου, ὡς οὗτος λέγει:

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν περιέχει τὸν ναῦλον τοῦ πλοίου καθ' ὁλοκληρίαν (a scanzo), κ' ἑπομένως τὸ φορτίον πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τοῦ ναυλωτοῦ ἀνελλιπῶς.

2ον) Ὅτι, ἐὰν τὸ κριθάρι τὸ ὁποῖον εἶναι σημαντικὸν μέρος τοῦ φορτίου ἀνῆκεν εἰς τὸν πλοίαρχον, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ δεύτερον ναυλοσυμφωνητικὸν τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἔγινε.

3ον) Ὅτι ὁ Τοῦρκος μόνος ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν τῆς ἐξαγωγῆς, διότι ὡμολογήθη ὅτι ἡ ἐξαγωγὴ ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ἦτον ἀπηγορευμένη.

4ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ἔχει, εἰ μὴ μόνον τὸ γυμνόν του λέγειν, ὅτι τὸ κριθάρι εἶναι ἰδική του ἰδιοκτησία, καθότι δὲν ἀπέδειξε ποσῶς οὔτε τὴν ὕπαρξιν τοῦ κεφαλαίου του οὔτε τὴν ἀγοράν.

5ον) Ὅτι, ἐάν τινες ναῦται ὁμολογοῦν ὅ,τι λέγει ὁ πλοίαρχος, εἶναι ἀξιοπαρατήρητον:

α. Ὅτι ὅλοι τὸ ἔχουν ἐξ ἀκοῆς παρὰ τοῦ πλοιάρχου.

β. Ὅτι, διότι τὸν εἶδαν νὰ ἐβγάλῃ σακκούλι ἐκ τοῦ πλοίου, τοῦτο δὲν θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι εἶχε χρήματα, οὔτε ὅτι ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν ὅλην ἀγορὰν τοῦ κριθαρίου.

γ. Ὅτι κανεὶς δὲν ἐξεύρει οὔτε λέγει τὸ πῶς ἐξεύρει ποῖα εἴδη νομισμάτων καὶ ποία ποσότης ἐμπεριείχετο εἰς τὸ σακκούλι.

δ. "Οτι τελευταῖον αἱ ρηθεῖσαι ἄτακτοι δηλοποιήσεις τῶν ναυτῶν γίνονται ὕποπτοι, καθότι αὐτοὶ ἔχουν συμφέρον ὡς ὄντες μὲ τὸ μερίδιον.

ε. "Οτι δὲν εἶν' ἄξιοι καμμιᾶς πίστεως, διότι συνέπραξαν καὶ συνεμέθεξαν τοῦ πεπραγμένου δόλου κατὰ τοῦ φορτωτοῦ.

6ον) "Οτι ὑπάρχουν τρεῖς ναῦται, ὡς ὁ Σπῦρος Κάντας, Κερκυραῖος, ὁ Πέτρος Σταυράκη Ροδέλης, Μυκόνιος, καὶ ὁ Γεράσιμος Καραβιᾶς, Μυκόνιος, οἵτινες ὁμολογοῦν ὅτι τὸ κριθάρι εἶναι τοῦ Τούρκου.

7ον) "Οτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος ἐπαρουσίασεν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Δημογεροντίαν Μυκόνου ὑπογραμμένην παρὰ τοῦ Ἰωάννου Μοσχονησιώτου διὰ τὸν Πέτρον Σταυράκην, καὶ παρὰ τοῦ Κοκοῦ Γάρα διὰ τὸν Γεράσιμον Καραβιᾶν, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται ὅτι οἱ δύο ἐκ τῶν τριῶν μαρτυρησάντων ἐνώπιον τῆς Ἀστυνομίας Μυκόνου, ὅ τε Πέτρος Σταυράκη Ροδέλης καὶ ὁ Γεράσιμος Καραβιᾶς, μετατρέπουν τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν τοῦ ὅτι τὸ κριθάρι εἶναι τουρκικὴ ἰδιοκτησία.

8ον) "Οτι ἡ ἀναφορὰ αὕτη εἶναι μηδὲν καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὸν τύπον. Κατὰ τὴν οὐσίαν διότι πρέπει ν' ἀποδειχθοῦν τὰ νόμιμα αἴτια τῆς μετατροπῆς καὶ κανὲν δὲν ὑπάρχει ἀποδειγμένον. Κατὰ δὲ τὸν τύπον, διότι ἡ ἀναφορὰ εἶναι ὑπογραμμένη ἀπὸ ἄλλους καὶ ἀνεπικύρωτος.

9ον) "Οτι τελευταῖον ὁ Γεράσιμος Καραβιᾶς, ὑποβληθεὶς παρὰ τῆς Δημογεροντίας εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ Ἀστυνόμου, ὡμολόγησεν ὅτι μετέτρεψε τὴν μαρτυρίαν του διὰ νὰ κάμῃ χάριν εἰς τὸν πλοίαρχον Μάστοραν.

Περὶ δὲ τῆς ποσότητος τοῦ κριθαρίου διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει ὁ πλοίαρχος νὰ εἶναι ὑπεύθυνος,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

"Οτι εἰς ἔλλειψιν παντὸς ἐγγράφου ὁ πλοίαρχος δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ, εἰμὴ διὰ τὴν πωληθεῖσαν ποσότητα κοιλῶν 906 καὶ διὰ τὴν ποσότητα τριῶν κοιλῶν ληφθεῖσαν παρὰ τοῦ ναύτου Γεωργίου Γιακοπούλου, μολονότι εἶναι πιθανὸν ὅτι ἕκαστος τῶν ναυτῶν ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ Γιακοπούλου.

Περὶ δὲ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου, ὑποτιθεμένης ἀμφιβολίας, ἐὰν χωρῇ νὰ ληφθῶσι προφυλάξεις,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) "Οτι ἐπειδὴ τὰ δύο τρίτα φαίνεται ὅτι ἀνήκουν εἰς Χριστιανοὺς Ὀρθοδόξους, διὰ τὸ ὁποῖον τοὺς γίνεται χάρις ἐκ τῶν φυλαττομένων ἀρχῶν παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, μολονότι ὑπόκεινται εἰς τὸν τουρκικὸν ζυγόν, τὸ Δικαστήριον χρεωστεῖ: 1ον Ν' ἀπαιτήσῃ ἀσφάλειαν, ἐὰν τῷ ὄντι οἱ συνιδιοκτῆται εἶναι Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι. 2ον Χρεωστεῖ νὰ ἐξασφαλίζῃ τοὺς ἀθώους, ὅταν ἐπαισθητῶς εἶναι ἀμφίβολος ἡ διαγωγὴ ἑνὸς πλοιάρχου, καθότι τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον στηρίζεται εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν συναλλήλως ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ὠφελείας βοήθειαν, ἥτις ὠφέλεια προξενεῖται εἰς τοὺς λαοὺς ὅλους.

2ον) "Οτι ἡ ὁμολογία τοῦ πλοιάρχου περὶ τοῦ ὅτι ἔκαμε πωλητήριον οἰκονομικὸν τοῦ συντροφικοῦ πλοίου, δίδει μεγάλην ὑποψίαν περὶ τῆς διαγωγῆς του.

3ον) Παρατηρεῖ περὶ πλέον τὴν ὁμολογίαν ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ν. Κεφαλᾶν 100 κολωνᾶτα χωρὶς νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος του, παρεκτραπεὶς ἀπὸ τὸν πλοῦν του.

4ον) Ὅτι ἠπάτησε τὸν ἐν Κύπρῳ Πρόξενον Ἄγγλον καὶ λαβὼν σημαίαν ἰονικὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ μὲν εἰς τὴν πατρίδα του, παρασταινόμενος φυσικὰ ὑπήκοος Ἰονικός, ἔπειτα ὅμως τὴν κατεβίβασε ὑψώσας τὴν ἱεροσολυμικὴν σημαίαν.

5ον) Ὅτι δὲν ἐπῆρεν εἰς τὸ πλοῖόν του τὸν Τοῦρκον, ἀλλ' ὅτι τὸν ἐπῆρε ὁ Κεφαλληναῖος, παρ' αὐτοῦ μὲν ἐπονομαζόμενος Φ ω κ ᾶ ς, παρὰ δὲ τῶν ναυτῶν Ἰ γ γ λ έ σ η ς, διὰ τὸ ὁποῖον ἀμφιβάλλεται, ἐὰν ὑπῆρξε τῳόντι τὸ κεφαλλονιτικὸν πλοῖον.

6ον) Τὴν εἰς Χίον ἄφιξίν του καὶ τὴν κατάχρησιν τῶν ἀλλοτρίων.

7ον) Τὸ εἰς Μύκονον καταφύγιόν του ὁμοῦ μὲ τ' ἀλλότρια καὶ μ' ἐξακολούθησιν τῆς καταχρήσεως.

Ὅλα ταῦτα πείθουν τὸ Δικαοτήριον: 1ον Νὰ λάβῃ ἐξασφάλισίν τινα περὶ τῆς ἀληθοῦς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου. 2ον Νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν κεφαλιστὴν Ν. Κεφαλᾶν. 3ον Νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ρηθέντα πλοίαρχον διὰ νὰ δικαιολογήσῃ ὅπου ἀνήκει, ὅτι ὁ Τοῦρκος δὲν εἰσέβη εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, ἀλλὰ εἰς τὸ κεφαλλονιτικόν.

Ἑπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι :

1ον) Τὸ φορτίον ξυλικῆς τοῦ πλοιάρχου Ἀθανασίου Μάστορα ἐκλαμβάνεται ὡς ἰδιοκτησία τουρκικὴ καὶ δημεύεται.

2ον) Ὁ πλοίαρχος εἶν' ὑπόχρεως νὰ παραδώσῃ τὴν περιεχομένην εἰς τὴν δήλωσιν ποσότητα σανίδων 3.000 καὶ τράβων 20 καὶ νὰ πληρώσῃ ὅ,τι λείψει.

3ον) Τὸ φορτίον κριθάρι τοῦ αὐτοῦ πλοίου, ἐπειδὴ δὲν ἐδικαιολογήθη ὡς ἰδιοκτησία τοῦ πλοιάρχου, ἐκλαμβάνεται ἰδιοκτησία τουρκικὴ καὶ δημεύεται.

4ον) Ὁ πλοίαρχος ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ποσότητα γροσίων 5096.10, συναχθέντων ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ κριθαρίου, καὶ γρόσια 16.35 διὰ τὰ τρία κοιλά, τὰ ὁποῖα ὁ ναύτης Γ. Γιακόπουλος ὡμολόγησεν ὅτι ἔλαβεν.

5ον) Ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τόκον 10% τὸν χρόνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς πληρωμῆς, δι' ὅσας ποσότητας εἶναι ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ.

6ον) Ἀπὸ τὰ πληρωθησόμενα χρήματα ἡ Κυβέρνησις θέλει παρακαταθέσει τὴν ποσότητα γροσίων 2100, ποσότητα τοῦ συμφωνηθέντος ναύλου δι' ὁλόκληρον τὸ πλοῖον.

7ον) Διὰ βεβαίωσιν ὅτι τὸ πλοῖον ἀνήκει εἰς τὸν Χ'' Νικόλα Ζαχαρία, Μυτιληναῖον, καὶ τὸν ἐν Δαμιάτῃ πραγματευτὴν Χαντσαντούρην καὶ ὅτι ἓν τρίτον ἀνήκει εἰς τὸν πλοίαρχον, θέλει γνωστοποιηθῆ διὰ προγράμματος εἰς τοὺς εἰρημένους ἔχοντας δίκαιον ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὥστε ἐντὸς ἓξ μηνῶν νὰ ἐμφανισθῶσι διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἰδιοκτησίαν των. Διαφυλάττονται δὲ τὰ δημόσια δίκαια, καὶ τούτων μὴ ὑπαρχόντων, διαφυλάττονται αἱ πρὸς ἀλλήλους ἀγωγαὶ τῶν μετόχων.

8ον) Τὸ πλοῖον ἑπομένως θέλει παραδοθῆ εἰς τὸν κατὰ τὰς Βορ. Κυκλάδας Ἔκτακτον Ἐπίτροπον διὰ νὰ τὸ φυλάττῃ μέχρι τῆς προσδιορισθείσης παρὰ τοῦ προηγηθέντος ἄρθρου προθεσμίας. Ἐὰν δ' ὁ Ἔκτακτος Ἐπίτροπος δύναται νὰ τὸ ἔχῃ εἰς κίνησιν, τὸν δίδεται ἡ ἐξουσία διὰ νὰ τὸ κάμῃ.

9ον) Θέλει ἐκτεθῆ πρόγραμμα πρὸς γνωστοποίησιν τοῦ ἐν Κύπρῳ Ν. Κεφαλᾶ, διὰ νὰ λάβῃ τὰ ὁποῖα ἐγκρίνει μέτρα.

10ον) Ὁ πλοίαρχος θέλει δώσει ἐγγύησιν περὶ τῆς διαμονῆς του ἐνταῦθα ἢ εἰς Μύκονον μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ 7ου ἄρθρου.

11ον) Ὁ αὐτὸς πλοίαρχος, δοὺς ἑτέραν ἐγγύησιν περὶ τῆς τιμῆς τοῦ πλοίου, θέλει δυνηθῆ νὰ τὸ ἐξαναλάβῃ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2519 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 54

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ τοσκανικοῦ βριγαντίνου «Ὁ Ἅ ρ ν ο ς» τοῦ πλοιάρχου Πέτρου, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσαοα τὴν ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου, δι' ἧς ἀναφέρει πρὸς τὸ Δικαστήριον, ὅτι κατέσχε τὸ ρηθὲν τοσκανικὸν βριγαντῖνον ἔξω τῆς Τενέδου, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν, μὲ φορτίον ρύζι, λινάρι καὶ ἄλλα εἴδη,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1828 ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1828 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἰδιωτικὸν ναυλοσυμφωνητικόν, δι' οὗ ὁ Ἀννίβας Ρωσσέτου ναυλώνει τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον διὰ Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον τάλληρα 650,

Θεωρήσασα δύο φορτωτικὰ ἀπὸ 7 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν φαίνεται ὅτι ὁ Ἀννίβας Ρωσσέτου, ὑπήκοος Τοσκᾶνος, ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος βριγαντίνου διὰ

λογαριασμὸν ἴδιόν του καὶ εἰς παραλαβὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Βιτσέντσου Γιέλτσικ ρύζι, καφὲ καὶ ἄλλα εἴδη πραγματειῶν. Ἓν ἄλλο φορτωτικὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' οὗ φαίνεται ὅτι ὁ Σεβαστιανὸς Δονάτου Βαττάγιας, ὑπήκοος Αὐστριακός, ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου διὰ λογαριασμὸν ἴδιόν του καὶ εἰς παραλαβὴν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μαρίνοβικ Παρρίνη καὶ Συντροφίας 110 ζεμπίλια ρύζι, καὶ τὴν δήλωσιν τοῦ αὐτοῦ τοσκανικοῦ πλοίου τῆς αὐτῆς ἡμέρας,

Θεωρήσασα δύο ἐπιστολὰς τοῦ Α. Ρωσσέτου πρὸς τὸν Βιτσέντσον Γιέλτσικ τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν συστήνει τὰς στελλομένας παρ' αὐτοῦ πραγματείας καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ τὰς διαθέσῃ, ὅπως δι' ἄλλης του ἐπιστολῆς θέλει τὸν γράψει, καὶ προσθέτει ὅτι εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ σῖτος δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ πωλῆται. Ὁμοίως ἐπιστολὴν τοῦ Σεβαστιανοῦ Δονάτου Βαττάγια πρὸς τοὺς Μαρίνοβικ Παρρίνη καὶ Συντροφίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ἧς τὸν διευθύνει τὰ 110 ζεμπίλια ρύζι,

Θεωρήσασα τὴν ἐν Κέᾳ γενομένην διαμαρτύρησιν ἐνώπιον τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου, τὴν 6 Νοεμβρίου 1828, παρὰ τῶν πλοιάρχων Ἀντωνίου Ἰακώβου Σκόπενικ, Ἰω. Β. Βαταλλιαρίνη καὶ Πέτρου Κόϊκ,

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ αὐτοῦ τοσκανικοῦ βριγαντίνου ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου μέχρι 2 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1828 γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ Ἕλληνος, τοῦ Τοσκάνου πλοιάρχου, τοῦ γραμματέως, ναυκλήρου καὶ δύο ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου ὁ «Ἄρνος» καὶ

Παρατηροῦσα ὅτι τὸ ρηθὲν πλοῖον πρὸ πέντε μηνῶν εὑρίσκετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ εἶν' ἀπίστευτον ὅτι ὑπῆρχεν ἄεργον, ὡς ὁ πλοίαρχός του λέγει, καὶ ὄχι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως,

Παρατηροῦσα ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος βεβαιώνει ὅτι ποτὲ δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τὸν κ. Ρωσσέτην οὔτε τὸν κ. Βαττάγιαν, φαινομένους φορτωτάς,

Παρατηροῦσα ὅτι φαίνεται παράδοξον πῶς ἐφόρτωσαν οἱ δύο ρηθέντες κύριοι, χωρὶς ποσῶς νὰ γνωρίζουν τὸν πλοίαρχον, ἐκθέτοντες εἰς τὴν τύχην φορτίον ὁλόκληρον ἐντὸς πλοίου, τὸ ὁποῖον ἐὰν δὲν ἦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Πασᾶ, ἔπρεπε βέβαια νὰ εἶναι εἰς τοιοῦτον χρέος,

Παρατηροῦσα ὅτι διὰ τῆς στερχθείσης παρὰ τῶν φορτωτῶν συνοδείας, ἀποδεικνύεται ὁ ἐκ τῆς ὑποψίας φόβος των,

Παρατηροῦσα τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Σεβαστιανοῦ Δ. Βαττάγια τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1828, πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Βιτσέντσον Γιέλτσικ, ἐπιστολῆς εὑρεθείσης εἰς τὸ σικελικὸν πλοῖον τοῦ Βαρθολομαίου Πόρπορα, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Βαττάγιας παρατηρεῖ πρὸς τὸν Γιέλτσικ, ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθοῦν πολλὰ ὀνόματα καὶ ὄχι ἓν μόνον,

Παρατηροῦσα τὴν δύναμιν τῆς ρηθείσης ἐπιστολῆς, καθιστώσης τὸν Γιέλτσικ καὶ τὸν ἐπιστέλλοντα πράκτορας οἰκονομικούς,

Παρατηροῦσα ὅτι ὁ κ. Βαττάγιας, ἐπακόλουθος εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ φανοῦν πολλοὶ φορτωταί, ἐπραγματίωσε τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς τὸ φορτίον τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Κόϊκ, παρουσιάζων τὸν κ. Ἀννίβαν Ρωσσέτου ὡς φορτωτὴν κατὰ μέρος,

Παρατηροῦσα τοσοῦτον ἀληθεῦον ὅτι ὁ Βαττάγιας μετὰ τοῦ Ρωσσέτου εἶναι

ταὐτόν, ὥστε, μολονότι τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν ὁλοκλήρου τοῦ πλοίου εἶναι ὑπὸ ὄνομα τοῦ Ρωσσέτου, οὗτος ὑποφέρει νὰ μὴν ἀπαιτήσῃ μεταβολὴν τοῦ ναυλοσυμφωνητικοῦ καὶ ὁ πλοίαρχος ὑποφέρει χωρὶς πληρωμὴν νὰ δεχθῇ τοῦ Βαττάγια τὴν πραγματείαν,

Παρατηροῦσα ὅτι ὁπόταν οὐδέτερον πλοῖον κατασχεθὲν κρατήσῃ τοὺς ὁδηγούς του ἐν ἑαυτῷ καὶ δραπετεύσῃ, πράττει ἐναντίον τῶν χρεῶν τῆς οὐδετερότητος καὶ ἀποδεικνύει συγχρόνως πληρέστατα, ὅτι τὸ φορτίον ἦτον ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία, ὄντων οἰκονομικῶν τῶν ἐγγράφων τοῦ φορτίου,

Παρατηροῦσα ὅτι τὸ αὐστριακὸν πλοῖον «Π ρ ε ν τ ι λ έ τ ο» τοῦ πλοιάρχου Καρόλου Σχέλα κατεσχέθη τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1828, ἐδιωρίσθησαν εἰς αὐτὸ δύο ὁδηγοὶ διὰ νὰ τὸ φέρουν εἰς Αἴγιναν καὶ τὸ ρηθὲν αὐστριακὸν πλοῖον, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν κατασχετήν, ἐκτραπὲν ἀπὸ τὴν διαταχθεῖσαν διεύθυνσιν, ὑπῆγεν ἐξ ἐναντίας εἰς Σμύρνην, ὅπου ἀπεβίβασεν εἰς πολεμικὸν αὐστριακὸν πλοῖον τοὺς δύο ὁδηγούς, κἀκεῖθεν ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς Κωνσταντινούπολιν συνωδευμένον ἀπὸ πλοῖον πολεμικόν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν δύο ὁδηγῶν Κομνηνοῦ Βελισσαρίου καὶ Ἀγγελῆ Δημητρίου, μεταφερθέντων καὶ ἀποβιβασθέντων ἐνταῦθα ἀπὸ βασιλικὴν αὐστριακὴν γολέταν,

Παρατηροῦσα ὅτι τὸ φορτίον ἐκεῖνο ἦτον ἐσκεπασμένον μὲ φορτωτικὸν ἐν ὀνόματι τοῦ ναυλωτοῦ Σεβαστιανοῦ Δ. Βαττάγια καὶ μὲ δήλωσιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα,

Παρατηροῦσα ὅτι τὰ φορτωτικὰ τοῦ Βαττάγια καὶ πᾶν ἄλλο ἔγγραφον δὲν δύνανται νὰ ἐκληφθοῦν γνήσια καθ' ἑαυτά, ἀποδειχθείσης ἤδη τῆς παρανομίας του εἰς τὴν προρρηθεῖσαν περίστασιν τοῦ φορτίου τοῦ αὐστριακοῦ πλοίου «Π ρ ε ν τ ι λ έ τ ο»,

Παρατηροῦσα ὅτι ἀντεστάθη πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν, τὸ ὁποῖον μόνον ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ κρυπτομένην τοῦ φορτίου τὴν ἰδιοκτησίαν ὑπὸ οὐδέτερον ὄνομα, καθότι ἐκ τοιαύτης διαγωγῆς ἐμφαίνεται ὅτι ὁ πλοίαρχος ὑπερασπίζεται τὸ φορτίον ἐναντίον τῶν νόμων τῆς οὐδετερότητος, διαγωγῆς ἥτις ὡμολογήθη διὰ τοῦ δημοσίου κ' ἐπισήμου ἐγγράφου, γενομένου παρὰ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου εἰς τὸ Αὐστριακὸν Προξενεῖον τῆς Κέας τὴν 6ην Νοεμβρίου 1828, δι' οὗ ἐξηγεῖται ὡς ἐφεξῆς: μετ' ἄλλων δύο συνοδιτῶν του πλοιάρχων ἀντεστάθησαν, ἀλλ' ἐπομένως ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν, μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιταχθῶσιν ἐναντίον δυνάμεως ἀνωτέρας.

Δι' ὅλας τὰς αἰτίας ταύτας ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ φορτίον τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Κόϊκ δὲν ἐδικαιολογήθη ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία κ' ἐκλαμβάνεται ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρική. Ἑπομένως δημεύεται.

Παρατηροῦσα δὲ τὰς ὑπαρχούσας μεταποιήσεις εἰς τὸ φορτωτικὸν τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Κόϊκ, διὰ τῶν ὁποίων ἐσπούδασε νὰ ἐλαττώσῃ τὰς φορτωθείσας ποσότητας, μεταποιήσεις πρὸς τὰς ὁποίας ἀντίκειται ἡ ὀρθότης τοῦ ἄλλου φορτωτικοῦ τοῦ εὑρεθέντος ἐγκλείστου εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀννίβου Ρωσσέτου πρὸς τὸν Βιτσέντσον Γιέλτσικ,

Παρατηροῦσα τὰς ἄλλας διαφορὰς τὰς ὑπαρχούσας εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ φορτίου, καθ' ἣν, ἀντὶ νὰ παραδώσῃ δύο κοφίνους καφέ, παρέδωκε δύο κοφίνους μὲ ἀγγεῖα γλυκοῦ,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

2ον) Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀποφασισθέντος διὰ τοῦ 1ου ἄρθρου, ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ θέλει συντρέξει μετὰ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου εἰς τὴν συγκρότησιν διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, διὰ νὰ κρίνῃ τὸ ὑπεύθυνον τοῦ πλοιάρχου κατά τε δίκαιον καὶ κατὰ πρᾶγμα (in diritto e in fatto).

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην πέμπτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

(Βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 55

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου «Ἀγγιολέττον» τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Γαμπάρου, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 6 τοῦ αὐτοῦ ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Ν. Ἀποστόλη, δι' ἧς ἀναφέρει πρὸς τὸ Δικαστήριον ὅτι κατέσχε τὸ ρηθὲν αὐστριακὸν βριγαντῖνον ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν μὲ φορτίον κριθάρι καὶ ρύζι,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1828 ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1828 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰδιωτικὸν ναυλοσυμφωνητικόν, δι' οὗ οἱ Μᾶρκος καὶ Ἀβρὰμ ποτὲ Σάλ. Φουὰ ναυλώνουν τὸ ρηθὲν βριγαντῖνον, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν κ' ἐκεῖθεν νὰ μετακομίσῃ σίτους εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον 80 παράδες τὸ κοιλόν, καὶ περὶ πλέον 5% καὶ 50 δίστηλα δῶρον τοῦ πλοιάρχου,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1828 φορτωτικόν, δι' οὗ φαίνεται ὅτι ὁ Γ. Γ. Λαζαρῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος βριγαντίνου διὰ λογαριασμὸν καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Μάρκου καὶ Ἀβρὰμ ποτὲ Σάλ. Φουά, ὑπηκόων Αὐστριακῶν, κριθάρι ἀρδέπια 1678 διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1828 δήλωσιν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται ὅτι ὁ Γ. Γ. Λαζαρῆς ἐφόρτωσεν εἰς παραλαβὴν τῶν Φουὰ ὄχι μόνον 1678 ἀρδέπια κριθάρι, ἀλλὰ καὶ 150 ἀρδέπια ρύζι,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1828 γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ Ἕλληνος, τοῦ Αὐστριακοῦ πλοιάρχου, τοῦ ναυκλήρου καὶ τριῶν ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου «Ἀγγιολέττον»,

Παρατηροῦσα δὲ ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἡ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ διὰ ἐχθρικὸν λιμένα,

Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχῃ ἀπὸ πεῖναν,

Παρατηροῦσα ὅτι τὸ πλοῖον «Ἀγγιολέττον» ἐναυλώθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, πάσχουσαν μεγίστην σιτοδείαν, καθ' ὃν καιρὸν εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐναυλώθησαν καὶ ἄλλα πλοῖα παρὰ τῆς Πόρτας, διὰ νὰ μετακομίσωσιν ἐκεῖσε ζωοτροφίας ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀλλαχόθεν,

Παρατηροῦσα ὅτι εἰς τὴν παρουσιασθεῖσαν δήλωσιν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου περιέχονται 150 ἀρδέπια ρύζι, ἐν ᾧ αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος Γαμπάρος ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ὅτι τ' ἀπεβίβασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὅτε ἦδη ἦτον ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀφαιρέθησαν ἀπὸ τὴν δήλωσιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ἐπαρουσίασε τὰ καθαυτὸ ἔγγραφα τοῦ φορτίου· διότι ἂν εἶχε μόνον τὰ παρουσιασθέντα, αὐτὸς ἤθελεν ὑποχρεωθῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει ν' ἀποδώσῃ καὶ τὰ 150 ἀρδέπια ρύζι,

Παρατηροῦσα ὅτι τὸ αὐτὸ πλοῖον ἐξέπλευσεν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς συνοδείαν ἄλλων φορτωμένων ὁμοίως ζωοτροφίας,

Παρατηροῦσα τελευταῖον τὸν τόπον καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ναυλώσεως, τὸν τόπον τῆς φορτώσεως, τὸν τόπον τοῦ διορισμοῦ, τὰς ἀνάγκας τῆς Πόρτας, τοὺς διὰ τὴν Πόρταν γενομένους ναύλους, ἑνώνουσα δὲ μ' ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις καὶ τὰ εὑρεθέντα εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον σήματα (signaux) τοῦ σουλτανικοῦ καὶ μεχμεταλιστοῦ στόλου, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τρανῶς, ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Στέφ. Γάμπαρος ἦτο καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τὴν τουρκικὴν ὑπηρεσίαν,

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Τὸ φορτίον τοῦ ρηθέντος αὐστριακοῦ βριγαντίνου «Ἀγγιολέττον» ἀποδεικνύεται μὴ δικαιολογηθὲν ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία κ' ἑπομένως ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρικὴ δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἑνάτην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιανετᾶς — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

(Βλέπε ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 56

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τῆς Ναυτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς 26 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς ἡ ὑπηρεσία αὕτη διευθύνει τὰ ἔγγραφα τῆς ἀλαμάνας ἡ «Ζωοδόχος Πηγὴ» τοῦ Γεωργίου Ἠλία, Πορι ώτου,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον τῆς πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν ἀναφορᾶς τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Καραμάνου τῆς 21 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι κατέσχε τὴν εἰρημένην ἀλαμάναν πλησίον τῆς Καρύστου μὲ φορτίον λεμόνι,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον ἀναφορᾶς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ναυτικῶν πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς 25 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ δίπλωμα τῆς αὐτῆς ἀλαμάνας ὑπ' ἀριθ. 4033 τῆς 5ης Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὸ ναυτολόγιον, ἀμφότερα τῆς 14 Δεκεμβρίου 1828, δι' ὧν φαίνεται ὅτι διευθύνετο εἰς Σκιάθον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένας ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ τῆς ἀλαμάνας, τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν τῆς 27 Δεκεμβρίου 1828,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει:

1ον) Ὅτι, ἐν ᾧ ἐφόρτωσεν ἀπὸ Πόρον λεμόνι διὰ νὰ τὸ μετακομίσῃ εἰς Σκιάθον κατὰ τὸ διαβατήριόν του, κατεσχέθη ἐντὸς τῆς ἀποκλειστικῆς γραμμῆς τῆς Εὐβοίας.

2ον) Ὅτι παρεκτράπη ἀπὸ τὸν διάπλουν του.

3ον) Ὅτι, κατὰ τὸν κατασχετήν, ἠδύνατο ν' ἀράξῃ, ἂν ἤθελεν, εἰς Ἄνδρον, πνέοντος νοτιοδυτικοῦ ἀνέμου (ostrogarbi) ἢ ἐὰν ἔπνεε νοτιοανατολικὸς (sirocco), ὡς λέγει ὁ κατασχεθείς, πάλιν ἠδύνατο ν' ἀράξῃ τὸ πολὺ εἰς Πεταλιούς, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὴν στερεὰν τῆς Εὐβοίας πέραν τῶν Πεταλιῶν.

4ον) Ὅτι ἔκαμε καὶ ἄλλο ταξίδι μὲ λεμόνι εἰς ἐχθρικὸν ἀποκλεισμένον τόπον, τὸ Τρίκερι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν του.

5ον) Ὅτι καὶ τότε, ὡς καὶ τώρα, εἶχε διαβατήριον ἀπὸ τὸν Πόρον διὰ τὴν Σκιάθον.

6ον) Ὅτι εἰς τὸ προλαβὸν αὐτὸ ταξίδι ἐπώλησε τὸ λεμόνι, ὡς ὁ πλοίαρχος λέγει, εἰς τοὺς Τρικεριώτας, κατὰ δὲ τοὺς ναύτας του εἰς τὸν ἐν Τρίκερι Ἀρναοὺτ Ἀγᾶν.

7ον) Ὅτι καὶ εἰς τὸ προλαβὸν καὶ εἰς τὸ παρὸν ταξίδι ἐγνώριζαν καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται του τὸν ἀποκλεισμόν.

8ον) Ὅτι εἷς τῶν ναυτῶν, ὁ Ἰω. Ραδίτσας, ὁμολογεῖ ὅτι διευθύνοντο μέσα εἰς τὴν Εὔριπον.

Ἐξ ἁπασῶν τούτων τῶν περιστάσεων προκύπτουν βασιμώταται ὑποψίαι.

Παρατηρεῖται ἑπομένως:

1ον) Ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν κατασχεθέντα τὸ βάρος τῆς ἀνατροπῆς τῶν καθ' ἑαυτοῦ ὑποψιῶν.

2ον) Ὅτι αἱ ἐκ τῶν περιστάσεων τῆς κατασχέσεως ὑποψίαι ὄχι μόνον δὲν ἀνατρέπονται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβαιοῦνται ἀπὸ τὰ πράγματα (des faits).

3ον) Ὅτι, ἐὰν τὸ ἔγκλημα τῆς πολεμικῆς λαθρεμπορίας καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ τῆς παραβάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἐπισύρῃ δήμευσιν κατὰ τῶν οὐδετέρων, ὑπερβαρύνει βέβαια κατὰ τῶν ὁμογενῶν καὶ καταντᾷ εἰς ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας.

Δι' ὅλα ταῦτα λοιπὸν ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Ἡ ἀλαμάνα «Ζωοδόχος Πηγὴ» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Ἠλία, Ποριώτου, ὁμοῦ μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτῆς δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐνάτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Λουκᾶς Ράλλης

Ἀριθ. 57

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1828 πρὸς τὸν Αὐστριακὸν Πρόξενον κ. Γρόπιον ἀναφορὰν τοῦ Θεοδώρου Πεταλᾶ, διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης τὴν 14 τοῦ αὐτοῦ, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι περὶ τὸν Ἰούνιον 1827, ἐγύμνωσαν τὸ ἰονικὸν βριγαντῖνον του ὁ «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» κατὰ τὴν Δῆλον, ὁ Νικόλαος Μαρούκης, ὁ γαμβρός του Διακογιάννης, ὁ Παντελῆς Γεωργαλᾶς καὶ ἄλλοι καὶ ζητεῖ νὰ τὸν ἀποζημιώσουν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1827 ἔκθεσιν τοῦ πλοιάρχου Πεταλᾶ, γενομένην εἰς τὸ ἐν Τήνῳ Βρεταννικὸν Ἀντιπροξενεῖον, δι' ἧς παριστάνει ὅτι, ἀναχωρήσας τὴν 16 Ἰουνίου 1827 ἀπὸ Πάτμον μὲ φορτίον ξύλα διὰ Ἰθάκην καὶ Κορφούς, ἐγυμνώθη τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ 2 τράτας καὶ ἓν πέραμα, διοικούμενα παρὰ τοῦ Ν. Μαρούκη, Κωνσταντῆ Καλογέρη, Μαρκῆ Βλάτα καὶ Λαμπρινοῦ Κουλουμπρίνη,

Θεωρήσασα τὴν καταγραφὴν τῶν ἁρπαγέντων πραγμάτων ἐκ τοῦ ρηθέντος πλοίου, τῆς 7 Ἰουνίου 1827, καὶ τὴν καταγραφὴν πραγμάτων κ' ἐξόδων τῆς 13 Ἰουνίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τῆς Δημογεροντίας Πάτμου γενομένην, κατ' αἴτησιν τοῦ Πεταλᾶ, ὁμολογίαν τοῦ Γεωργίου Κυριάκου, Φωκιανοῦ, τῆς 7 Μαρτίου 1828, δι' ἧς ὁμολογεῖ ὅτι ἦτο ναύτης εἰς τὸ πέραμα τοῦ Ν. Μαρούκη καὶ ὅτι ἐγύμνωσαν τὸν Πεταλᾶν τρία πλοῖα, τὸ τοῦ Ν. Μαρούκη καὶ Διακογιάννη, τὸ τοῦ Ἀνδρέου Μπαρμπέρη, Ψαριανοῦ, καὶ τὸ τοῦ Παντελῆ, Ψαριανοῦ, ἡ ρέμπελη λεγομένη τράτα,

Θεωρήσασα τὰς πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰς τοῦ Πεταλᾶ τῆς 19 Μαΐου καὶ τῆς 13 Ἰουνίου 1828, ἔτι δὲ τὴν ἀναφορὰν του τῆς 20 Αὐγούστου 1828, περικλείου-

σαν γράμμα τοῦ Δημήτρη τῆς Ἄννας, ὁμολογοῦντος ἑαυτὸν ἕνα τῶν πειρατῶν καὶ ἄλλους συμμετόχους,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1828 ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Πεταλᾶ πρὸς τὸ Δικαστήριον, δι' ἧς περιορίζει τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἀποζημιώσεώς του ἀπὸ τοὺς Δημήτριον Διακογιάννην, Νικολῆν Μαρούκην, Κωνσταντῆν Κατσικογιάννην, Παντελῆ Γεωργαλᾶν, Δημήτρην τῆς Ἄννας καὶ Δημήτρην Παρτσήν,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὴν ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1828 πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Νικολῆ Μαρούκη καὶ Δημήτρη Διακογιάννη, δι' ἧς ἀναφέρουν ὅτι, φυγάδες ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν, ἐπῆραν ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦ Πεταλᾶ μόνον μίαν γούμεναν κι' ἓν καβολάργανον· ἔτι τὴν ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν τοῦ Νικολάου Μαρούκη τῆς 11 Μαΐου καὶ τὴν τοῦ Διακογιάννη τῆς 26 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Κωνσταντῆ Κατσικογιάννη τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1828, δι' ἧς διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ ἐνάγοντος αὐτὸν Πεταλᾶ,

Θεωρήσασα τὰ ἐπιτροπικὰ τῆς 8 Μαρτίου καὶ τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν ὁ Ἐμμανουὴλ Λάου καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Ἱπποκρατίδης κατασταίνουν ἐπίτροπόν των τὸν Θεόδωρον Πεταλᾶν,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένας ὁμολογίας τοῦ Νικολῆ Μαρούκη τῆς 22 Ἰουνίου, τοῦ Κωνσταντῆ Κατσικογιάννη τῆς 30 Αὐγούστου, τοῦ Δημήτρη Διακογιάννη τῆς 31 τοῦ αὐτοῦ, τοῦ Θεοδώρου Πεταλᾶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βασιλείου Καραβιᾶ τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κατηγορίας τοῦ Θεοδώρου Πεταλᾶ τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ Δημήτρη Διακογιάννη τῆς 27 Σεπτεμβρίου καὶ τοῦ Κωνσταντῆ Κατσικογιάννη τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ ἐκδοθὲν πρόγραμμα διὰ τὸν Δημήτρην τῆς Ἄννας, Δημήτρην Παρτσήν, Παντελῆν Γεωργαλᾶν καὶ Νικολῆν Μαρούκην,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει τρία τινα, περὶ τὰ ὁποῖα χρεωστεῖ νὰ ἐνασχοληθῇ,

1ον) Ἀποδεικνύεται ἡ λεγομένη πειρατεία;

2ον) Ποῖοι εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι καὶ κατὰ ποῖον τρόπον;

3ον) Ἔχει ἐξουσίαν ὁ ἀναφερόμενος νὰ παρασταίνῃ ὅλους τοὺς γυμνωθέντας; Καὶ ἂν δὲν τὴν ἔχῃ, ποῖα μέτρα χρεωστεῖ νὰ παραδεχθῇ τὸ Δικαστήριον προκειμένου λόγου περὶ πειρατείας;

Περὶ τοῦ πρώτου μέρους «Ἐὰν ἀποδεικνύεται ἡ λεγομένη πειρατεία», ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἡ γενομένη παρὰ τοῦ πλοιάρχου δηλοποίησις ἐνώπιον τοῦ ἐν Τήνῳ Βρετανικοῦ Προξενείου τὴν 19ην Ἰουνίου 1827, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νόμιμον ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα (prova di fortuna), καθότι οἱ μάρτυρες δὲν ἐξητάσθησαν χωριστὰ καὶ διακεκριμένως, ἀλλ' ἀνεγνώσθη πρὸς αὐτοὺς συνάμα ληφθέντας ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου.

2ον) Ὅτι, ἂν καὶ λείπει τὸ νόμιμον μέσον τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, ἐξάγεται ἀπὸ τὰς ὁμολογίας τῶν πειρατῶν ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξις, καὶ

Διὰ τοῦτο ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ἀποδειγμένην τὴν συμβᾶσαν πειρατείαν εἰς τὸ βριγαντῖνον ὁ «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος».

Περὶ τοῦ δευτέρου μέρους «Ποῖοι εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι καὶ κατὰ ποῖον τρόπον;», ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι ὁ ἐνάγων ἐφάνη παλίμβολος εἰς τὰς ἀναφοράς του, ποτὲ μὲν ἀφαιρῶν, ποτὲ δὲ προσθέτων τοὺς ἐναγομένους του, καὶ τελευταῖον διὰ τῆς ἀναφορᾶς του τῆς 30 Αὐγούστου 1828 συνέστειλε τὴν ἀγωγήν του κατὰ τῶν Δημητρίου Διακογιάννη, Νικολάου Μαρούκη, Κωνσταντίνου Κατσικογιάννη, Παντελῆ Γεωργαλᾶ, Δημητρίου τῆς Ἄννας καὶ Δημητρίου Παρτσῆ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς ἑκάστου.

Περὶ τοῦ Δημητρίου Διακογιάννη καὶ Νικολάου Μαρούκη παρατηρεῖ:

Ὅτι ἐκτὸς τῆς γενομένης δηλοποιήσεως τοῦ Γεωργίου Φωκιανοῦ εἰς τὴν Δημογεροντίαν τῆς Πάτμου χωρὶς ἐξουσίαν δοθεῖσαν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ἐξάγεται μολαταῦτα ἡ πειρατικὴ πρᾶξις.

1ον) Ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Διακογιάννη καὶ Νικολάου Μαρούκη τῆς 8 Ἀπριλίου 1828.

2ον) Ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ν. Μαρούκη τῆς 11 Μαΐου 1828.

3ον) Ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βασιλείου Καραβιᾶ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1828.

Περὶ τοῦ Κωνσταντίνου Κατσικογιάννη:

Ἀποδεικνύεται διὰ τῆς γενομένης ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐρωταποκρίσεώς του τῆς 30 Αὐγούστου 1828.

Περὶ τοῦ Παντελῆ Γεωργαλᾶ ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι ἡ δηλοποίησις τοῦ Φωκιανοῦ, ἥτις τὸν ἀναφέρει, εἶναι καθ' ἑαυτὴν ὄχι μόνον ἄνομος, ἀλλὰ καὶ ἀτελής, καθότι παρασταίνει μόνον τ' ὄνομα τοῦ Παντελῆ χωρὶς τὸ ἐπώνυμον.

Ὅτι τὸ Δικαστήριον χρεωστεῖ νὰ προσέχῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὰς παρουσιαζομένας κατά τινος ἀπόντος ἀποδείξεις.

Περὶ τοῦ Δημητρίου τῆς Ἄννας ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἂν καὶ ὁ Κατσικογιάννης τὸν κατηγορεῖ ὡς σύντροφόν του εἰς τὸ πειρατικὸν πλοῖον, ἡ ὁμολογία του ὅμως διεγείρει ὑποψίαν, καθότι τὸν συμφέρει νὰ πολλαπλασιάζῃ τοὺς ὑπευθύνους.

2ον) Ὅτι διεγείρεται ἔτι μεγαλυτέρα ὑποψία ἐκ τοῦ ὅτι, ἀπόντος τοῦ Δημητρίου τῆς Ἄννας, εἶναι βέβαιος ὁ Κατσικογιάννης ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ γενῇ ἀντιπαράστασις.

3ον) Ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος παρουσιασθεῖσα ἐπιστολή, δι' ἀγνώστου χειρὸς γραμμένη καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ὑπογραμμένη παρὰ τοῦ Δημητρίου τῆς Ἄννας, δὲν εἶναι προσοχῆς ἀξία:

α) Διότι εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι ὁμιλεῖ ὁ Δημήτριος τῆς Ἄννας, μετ' ὀλίγας ὅμως γραμμὰς ὁμιλεῖ ἡ σύζυγός του.

β) Διότι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἀλήθεια τῆς ρηθείσης ὑπογραφῆς.

γ) Διότι οἱ λόγοι τῆς συζύγου δὲν ὑποχρεώνουν τὸν σύζυγον.

δ) Διότι, ἀπούσης καὶ τῆς εἰρημένης συζύγου, τὸ Δικαστήριον χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ, δὲν δύναται νὰ δώσῃ κανὲν κῦρος εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἐπιστολήν.

Περὶ τοῦ Δημητρίου Παρτσῆ ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι ὁ Δημήτριος Παρτσὴς κατηγορεῖται παρὰ τοῦ Νικολάου Μαρούκη ὡς διευθυντὴς τοῦ 3ου πειρατικοῦ πλοίου.

Ὅτι μόνος ὁ λόγος τοῦ ρηθέντος Νικολάου Μαρούκη δὲν εἶν' ἄξιος προσοχῆς, διότι τὸν συμφέρει νὰ πολλαπλασιάζῃ τοὺς συνυπευθύνους.

Ὅτι καὶ ὁ λόγος τοῦ Φωκιανοῦ δὲν εἶναι ἄξιος προσοχῆς, διότι τὸ Δικαστήριον δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς νόμιμον μαρτυρίαν τὴν γενομένην ἐν Πάτμῳ, κατ' αἴτησιν τοῦ Πεταλᾶ, ἐνώπιον ἀνοικείου ἀρχῆς, τῆς 7 Μαρτίου 1828.

Ὅτι τὸ Δικαστήριον χρεωστεῖ νὰ προσέχῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ μέσα τῶν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀποδείξεων, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιβαρύνουν κατά τινος ἀπόντος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπόν:

1ον) Ἐκλαμβάνει ὑπευθύνους τὸν Δημήτριον Διακογιάννην, τὸν Νικόλαον Μαρούκην, τὸν Κωνσταντῖνον Κατσικογιάννην.

2ον) Δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν κατὰ τοῦ Γεωργαλᾶ, τοῦ Δ. τῆς Ἄννας καὶ τοῦ Παρτσῆ ἀγωγήν, διαφυλαττομένων τῶν ἰσχυροτέρων ἀποδείξεων, ἐὰν ἔχῃ ὁ ρηθεὶς Πεταλᾶς.

Περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρέπει νὰ εἶναι ὑπεύθυνοι ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι, ἐπειδὴ οἱ πειραταὶ εἶν' ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι διά τε τὴν ἀπόδοσιν καὶ τὴν ἀποζημίωσιν, τὸ Δικαστήριον ἐκλαμβάνει τοὺς ρηθέντας Διακογιάννην, Μαρούκην καὶ Κατσικογιάννην ἀλληλεγγύως ὑπευθύνους διὰ τὴν γενομένην πειρατείαν εἰς τὸ ἰονικὸν βριγαντῖνον ὁ «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος».

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει εὔλογον ἐν τοσούτῳ νὰ σημειώσῃ τὰ λάθη τῆς ἀπολογίας τοῦ Κωνσταντίνου Κατοικογιάννη.

Λέγει ὅτι ἡ πειρατεία ἦτο γενικὸν καταφύγιον τῶν Ἑλλήνων καὶ ὅτι ἦ ὅλοι πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν ἦ ὅλοι ὄχι. Ἡ παρὰ πειράτου αὕτη κατηγορία καθ' ὅλων τῶν ναυτῶν τῆς Ἑλλάδος, εἶναι προφανὴς συκοφαντία.

Δὲν εἶναι δίκαιον, προσθέτει, νὰ τιμωρῶνται οἱ ναῦται, ἀλλὰ μόνος ὁ πλοίαρχος. Ἀλλ' εἶναι ἄτοπος καὶ ἡ νομικὴ αὕτη, διότι εἰς ἐγκληματικὴν πρᾶξιν εἶν' ὑπεύθυνοι καὶ οἱ αὐτουργοὶ καὶ οἱ συμμέτοχοι τῆς πράξεως καὶ διότι οἱ ναῦται δὲν συμπράττουν εἰς τὸ ἔγκλημα κατὰ βίαν, ἀλλ' ὡς ἄνθρωποι ἐλευθέρως κ' ἑκουσίως ἐνούμενοι μετά τινος ἀρχηγοῦ διὰ νὰ κλέπτουν καὶ νὰ μοιράζουν.

Ὅτι τὸ ἀλληλέγγυον εἶναι ἄδικον καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν περὶ τούτου νόμον, εἶναι καὶ ταῦτα τῆς ἀτοπωτάτης νομικῆς τοῦ συνηγόρου τοῦ Κατσικογιάννη.

Κατά τε Νόμον καὶ κατὰ Λόγον (in ragione), διότι ὅσον μεγαλύτερα εἶναι τὰ πρὸς τὴν πρᾶξιν τοῦ ἐγκλήματος ἐμπόδια, τόσον δυσκολωτέρα ἀποκαθίσταται ἡ κακουργία· ὅσον δὲ πλειότερον αὐξάνει ἡ εὐθύνη, τόσον μᾶλλον ἕκαστος ἀποφεύγει τὴν κακουργίαν, διὰ τῆς σωτηριώδους συγκρίσεως, τὴν ὁποίαν ὁ ἔνοχος κάμνει μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τῆς ποινῆς τῶν προκυπτόντων ἐκ τῆς κακουργίας.

Τὸ Δικαστήριον δεικνύει τὴν ἀποδοκιμασίαν του πρὸς τὸν ἐκθέσαντα τὴν ἀπολογίαν τοῦ Κατσικογιάννη, ὁμολογοῦντα ἄγνοιαν τῶν νόμων καὶ διδάσκοντ' ἀτόπως

διδαχὴν τόσον πλέον ὀλεθρίαν, καθ' ὅσον εἰσάγει λογοκρισίαν (censura) εἰς τὴν δικαιοσύνην, παριστῶν αὐτὴν ἀντὶ τῆς δικαιοσύνης κ' ἐμπνέων αἰσθήματ' ἀντίθετα πρὸς τὴν ἠθικὴν εἰς ἀνθρώπους ἐκ μετανοίας δυναμένους νὰ κατασταθῶσι τίμιοι, ὡς πασιφανῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς παύσεως τῆς πειρατείας, ἐκ τῶν συνεχῶν ἐξισασμῶν τοὺς ὁποίους αὐτοὶ οἱ πειράται κάμνουν μετὰ τῶν γυμνωμένων κ' ἐκ τῆς παρ' αὐτῶν ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων, μολονότι αἱ ἀποφάσεις αὗται περιορίζονται μόνον εἰς τὸ πολιτικὸν καὶ ὄχι εἰς τὸ ἐγκληματικόν.

Περὶ τοῦ 3ου μέρους «Ἔχει ἐξουσίαν ὁ ἐνάγων νὰ παρασταίνῃ τοὺς γυμνωθέντας, καὶ ἂν δὲν τὴν ἔχῃ, ποῖα μέτρα χρεωστεῖ νὰ παραδεχθῇ τὸ Δικαστήριον προκειμένου λόγου περὶ πειρατείας;»

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει τὴν γύμνωσιν ἀναγομένην

1ον) Εἰς τὸ πλοῖον.

2ον) Εἰς τὸν πλοίαρχον.

3ον) Εἰς τὸ πλήρωμα.

4ον) Εἰς τοὺς διαβάτας.

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸ πλοῖον ἔχει δικαίαν ἐξουσίαν νὰ ζητῇ καὶ ν' ἀπαιτῇ τὴν ζημίαν.

2ον) Ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει συσσωματωμένον τὸ πλήρωμα, ὁ πλοίαρχος Θεόδωρος Πεταλᾶς δὲν δύναται ν' ἀπαιτῇ δι' αὐτό, καθ' ὅ πλοίαρχος τινός ποτε πληρώματος.

3ον) Ὅτι, διὰ νὰ παριστάνῃ τοὺς ἀπόντας διαβάτας, ἐχρεώστει ὁ αὐτὸς Πεταλᾶς νὰ εἶν' ἐφωδιασμένος μὲ παρ' αὐτῶν ἐπιτροπικόν.

4ον) Ὅτι τόσον καλῶς ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν ταύτην ὁ ρηθεὶς Πεταλᾶς, ὥστ' ἐφωδιάσθη μ' ἐπιτροπικὸν παρὰ τοῦ Ἐμμανουὴλ Λάου, γενόμενον ἐν Πάτμῳ τὴν 8ην Μαρτίου, καὶ μ' ἄλλο παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ἱπποκρατίδου γενόμενον ἐν Σύρᾳ τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1828.

5ον) Ὅτι, ἂν καὶ λείπουν οἱ ἔχοντες δίκαιον ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως, μόλον τοῦτο, τῆς πειρατείας ἀποδειχθείσης, τὸ Δικαστήριον χρεωστεῖ νὰ προνοήσῃ περὶ τῶν ἀπόντων ζημιωμένων.

Μέρος 4ον: «Εἰς τί πρέπει νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ ὑπεύθυνοι;»

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι, ἐπειδὴ ὡμολογήθη ὅτι μία γούμενα κ' ἓν γουμενέττον ἡρπάγησαν παρ' ἑνὸς τῶν τριῶν πειρατικῶν πλοίων,

Ἐπειδὴ ἦτο τῶν πειρατῶν συνήθεια ν' ἁρπάζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐκ τῶν τῆς ἀποσκευῆς,

Ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀρχὴ ἀποδείξεως, ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ μὴν ὑποβάλῃ εἰς ὅρκον τὸν πλοίαρχον Πεταλᾶν διὰ τὴν ποιότητα καὶ ποσότητα τῶν καταγραμμένων πραγμάτων εἰς τὴν ἐν Τήνῳ παρουσιασθεῖσαν σημείωσιν τῆς 7/19 Ἰουνίου 1827, καθ' ὅσον ἀναφέρεται εἰς τὸ πλοῖον, διαφυλαττομένης ὅμως συγχρόνως τῆς ἐκτιμήσεως αὐτῶν ἀπὸ δύο δοκίμους,

Ὅτι, ἐπειδὴ διὰ τὴν ποιότητα καὶ ποσότητα τῶν πραγμάτων τῶν ἀνηκόντων

εἰς τὸν πλοίαρχον, εἰς τὸ πλήρωμα καὶ εἰς τοὺς διαβάτας, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς προϋπάρξεως ὑπάρχει πραγματικῶς ὅτι ἕκαστος εἶχε τὰ ἐν χρήσει ἐνδύματά του κ' ἐμπορεῖ νὰ παρεισδύσῃ ψεῦδος μόνον εἰς ὅσα δὲν ἦσαν ἐν χρήσει,

Ἐπειδὴ ὁ τόπος ὅθεν ἀνεχώρησε τὸ πλοῖον χορηγεῖ εἰς τὸ ἐμπόριον κάλτσες καὶ εἶναι πιθανώτατον ὅτι εἶχεν ἕκαστος διὰ χρῆσίν του καὶ διὰ ἐμπόριον ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἴδους,

Ἐπειδὴ ὁμολογοῦν οἱ αὐτοὶ πειράται ὅτι κ' ἐνδύματα καὶ κάλτσες ἡρπάγησαν ἐκ τοῦ πλοίου, ἔτι δὲ καὶ βαοῦλα ὁλόκληρα,

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ μὴν ὑποβάλῃ εἰς ὅρκον τοὺς ζημιωθέντας περὶ τῆς ποιότητος καὶ ποσότητος παρ' ἑκάστου σημειωμένης εἰς τὴν προορρηθεῖσαν σημείωσιν,

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς ἁρπαγῆς τῶν ἐκ τῆς ἀποσκευῆς, ὑπεχρεώθη ὁ πλοίαρχος νὰ παρεκτραπῇ τοῦ διάπλου κ' ἐπομένως ὑπῆγεν εἰς Τῆνον καὶ Σύραν, ἀφ' ὅπου ἀνεχώρησε διὰ τὸν διορισμόν του,

Ἐπειδὴ δὲν ἐδικαιολογήθη: 1ον ὁ καιρὸς τῆς ἐν Τήνῳ καὶ Σύρᾳ διαμονῆς του καὶ 2ον ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀναλωθέντος τούτου καιροῦ,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ἐν γένει ὑπευθύνους τοὺς ὑποχρέους εἰς τὰς ζημίας, δὲν δύναται ὅμως οὔτε τὴν χασομερίαν νὰ προσδιορίσῃ οὔτε τὴν ποσότητα τῆς ἀποζημιώσεως, διότι μάλιστα δὲν γνωρίζει νομίμως οὔτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ναυτῶν οὔτε τὴν μετὰ τοῦ πλοιάρχου συμφωνίαν των, ἂν δηλαδὴ ἦσαν ὑπὸ μισθὸν ἢ μὲ μερίδιον. Ὅθεν περὶ τούτου ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ὅτι ὁ Πεταλᾶς χρεωστεῖ νὰ μεταπαρουσιασθῇ ταχτικῶς καὶ μὲ τρανωτέρας ἀποδείξεις.

Παρατηρεῖ προσέτι ὅτι, ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς Πεταλᾶς ἔκαμε δικαστικὴν δαπάνην, πρέπει βέβαια ν' ἀποζημιωθῇ δι' αὐτήν, καὶ

Ὅτι τὸ Δικαστήριον δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν αἴτησίν του περὶ τῆς δοθείσης τροφῆς εἰς τὸν Γ. Φωκιανὸν δι' ὅσον καιρὸν σημειοῖ εἰς τὸν λογαριασμόν του, διότι περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀπόδειξις.

Δι' ὅλας ταύτας τὰς παρατηρήσεις ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ Δημήτριος Διακογιάννης, ὁ Νικόλαος Μαρούκης καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Κατσικογιάννης εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν γενομένην πειρατείαν εἰς τὸ βριγαντῖνον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» τοῦ πλοιάρχου Θ. Πεταλᾶ.

2ον) Εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι καὶ ὑπόχρεοι νὰ πληρώσουν τοὺς ζημιωθέντας.

3ον) Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις διὰ τοὺς Παντελῆν Γεωργαλᾶν, Δημήτρην τῆς Ἄννας καὶ Δημήτρην Παρτσήν, ἀπορρίπτεται ἡ περὶ αὐτῶν αἴτησις τοῦ Πεταλᾶ.

4ον) Ὁ πλοίαρχος Πεταλᾶς εἶν' ὑπόχρεως νὰ ὁρκισθῇ μὲ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου περὶ τῆς ποιότητος καὶ ποσότητος τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἰς ἑαυτὸν πραγμάτων, καταγεγραμμένων εἰς τὴν ἐν Τήνῳ γενομένην σημείωσιν τὴν 7/19 Ἰουνίου 1828.

5ον) Διὰ νὰ δυνηθοῦν ν' ἀπαιτήσουν καὶ ὅσοι ἄλλοι φαίνονται γραμμένοι εἰς τὴν προορρηθεῖσαν σημείωσιν, χρεωστοῦν νὰ ὁρκισθῶσι καὶ ὁ πλοίαρχος.

6ον) Δύο δόκιμοι παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐκλεκτέοι θέλουν προσδιορίσει τὴν

ἀξίαν τοῦ ἀνήκοντος ἑκάστῳ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅρκου. Ἕκαστος ἐκ τῶν ὁρκισθέντων δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος ἄρθρου καθ' ὅσον τὸν ἀφορᾷ.

7ον) Ὁ ὅρκος πρέπει νὰ δοθῇ ἐντὸς ἓξ μηνῶν, παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ ἀγωγὴ ἐξαλείφεται.

8ον) Καθ' ὅλην ταύτην τὴν προθεσμίαν οἱ καταδικασθέντες Δημήτριος Διακογιάννης, Νικόλαος Μαρούκης καὶ Κωνσταντῖνος Κατσικογιάννης χρεωστοῦν νὰ δώσουν ἀξιόχρεων ἐγγύησιν, ὅτι δὲν θέλουν ἀναχωρήσει ἐντεῦθεν, εἰμή, ἐὰν δώσουν ἄλλην ἐγγύησιν ἀποκριθησομένην εἰς ὅσα οἱ καταδικασθέντες ἤθελον πληρώσειν εἰς τὴν ξεκαθάρισιν κατὰ τὸ ἄρθρον 6ον καὶ γενομένης προσεγγυητικῆς ἐκτιμήσεως ἀπὸ τοὺς δοκίμους διὰ τῶν ἀπόντων τὰ δίκαια κατὰ τὸ ἄρθρον 5ον.

9ον) Καταδικάζονται οἱ αὐτοὶ Διακογιάννης, Μαρούκης καὶ Κατσικογιάννης νὰ πληρώσουν ὅλην τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ πλοιάρχου Πεταλᾶ, τῆς ὁποίας τὴν ποσότητα θέλουν προσδιορίσει οἱ προρρηθέντες δύο δόκιμοι παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐκλεκτέοι.

10ον) Καταδικάζονται οἱ αὐτοὶ Διακογιάννης, Μαρούκης καὶ Κατσικογιάννης νὰ πληρώσουν ἐτησίως 10% ἐπὶ τῆς χρεωστουμένης ποσότητος εἰς ἕκαστον τῶν ζημιωθέντων, ἀφ' ἧς ἡμέρας κατεσχέθησαν, τοὐτέστιν ἀπὸ 6/18 Ἰουνίου 1827, μέχρι τῆς πληρωμῆς.

11ον) Διαφυλάττεται εἰς τὸν πλοίαρχον Θ. Πεταλᾶν τὸ δίκαιον τοῦ νὰ μεταπαρουσιάσῃ, ἂν θέλῃ, τὴν περὶ τῶν ζημιῶν ἀγωγήν, τῶν προελθουσῶν ἀπὸ τὰς χασομερίας αὐτοῦ καὶ τοῦ πλοίου του, ὡς ἀναγκασθέντος νὰ παρεκτραπῇ ἀπὸ τὸν διάπλουν του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Λουκᾶς Ράλλης

Ἀριθ. 58

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Γενικῆς Διοικήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 τῆς 14 Ἰουλίου 1828, δι' ἧς διευθύνει πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Σαβερίου Μέτκοβικ τῆς 8ης Ἰουλίου 1828, ἀναφέρουσαν ὅτι αὐτὸς καὶ δύο σύντροφοί του ἀναχωροῦντες ἀπὸ τὸν λιμένα Ράφτην τὴν 18ην Ἀπριλίου 1828, μὲ τὸ πλοῖον τοῦ Μιχαὴλ Μοσχονησιώτου διὰ τὴν Κέαν, ἐπιάσθησαν ἀπὸ δύο πλοιάρια

ὑδραϊκὰ ψαράδικα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐπῆραν γρόσια 4528 καὶ 13 ὀκάδας κερί, καὶ ὅτι ἔμαθαν ὅτι ὁ πλοίαρχος τοῦ ἑνὸς πλοιαρίου ὀνομάζεται Θεόδωρος Βούλγαρης καὶ τὰ ὀνόματα τινῶν συντρόφων,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ ἐν Κέᾳ Αὐστριακὸν Ἀντιπροξενεῖον γενομένην δηλοποίησιν τοῦ συμβεβηκότος, τὴν 28ην Ἀπριλίου 1828, παρὰ τοῦ ρηθέντος Σ. Μέτκοβικ καὶ τῶν δύο συντρόφων του Ἠλία Μελίσικ καὶ Ἰωάννου Κόσικ,

Θεωρήσασα τὸ εἰς τὸ Δημογεροντεῖον τῆς Κέας γενόμενον μαρτυρικὸν τοῦ πλοιάρχου Μιχαὴλ Μοσχονησιώτου τῆς 20 Ἀπριλίου 1828, δι' οὗ μαρτυρεῖ ὅτι τῷ ὄντι τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς ἐπῆραν ὅσα χρήματα ἠῦραν καὶ 13 ὀκάδας κερί,

Θεωρήσασα τὰς ἀναφορὰς τοῦ Σ. Μέτκοβικ τῆς 1ης, 29ης Αὐγούστου, 24 Σεπτεμβρίου καὶ 9 Ὀκτωβρίου, δι' ὧν ἐξαιτεῖται ἀποζημίωσιν δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς δύο συντρόφους του,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν τοῦ Σ. Μέτκοβικ τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1828, ὁμοίως τὰς ὁμολογίας ἑνὸς τῶν ἐναγομένων ὀνόματι Κωνσταντίνου Γ. Χ'' Θεοφίλου τῆς 7 καὶ 8 Σεπτεμβρίου 1828, ὁμοίως τὴν ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ Ἀλεξανδρῆ Παπα Θεοχάρη τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1828 καὶ προσέτι τὰς ὁμολογίας τῶν ἐναγομένων Βασιλείου Καραγιάννη, Ἰωάννου Γκικαντόσα καὶ Γκίκα Θ. Βούλγαρη, παρουσιασθέντων διὰ καλέσεων ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 2 Ἰανουαρίου 1829 καὶ ὁμολογούντων ὅτι τὰ ληφθέντα χρήματα ἦσαν μόνον 3000 γρόσια, ἐξ ὧν τὰ μὲν ἡμίση καλά, τὰ δ' ἄλλα κίβδηλα,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν κατ' ἐπανάληψιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίσν τοῦ Σ. Μέτκοβικ τῆς 8 Ἰανουαρίου 1829, δι' ἧς ὁμολογεῖ ὅτι οὔτ' αὐτὸς οὔτε οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν οὔτ' ἔχουν ἄλλο διαβατήριον, εἰ μὴ ἑλληνικόν,

Θεωρήσασα τὰς ἐνόρκους μαρτυρίας τοῦ Κωνσταντίνου Μανόλη Ντουρουντοῦ, καὶ τοῦ Βασιλείου Παπα Θεοχάρη, μαρτυρούντων ὅτι ὁ Μέτκοβικ καὶ οἱ σύντροφοί του μετεκόμιζαν ζωοτροφίας εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἀττικὴν Τούρκους,

Θεωρήσασα καὶ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἠλία Μελίσικ, συντρόφου τοῦ Σ. Μέτκοβικ, διὰ τῆς ὁποίας καὶ οἱ δύο σύντροφοι ἀντιπαραστατικῶς ὁμολογοῦν ὡσαύτως ὅτι μετεκόμιζαν τῳόντι ζωοτροφίας εἰς τὴν Ἀττικήν.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι ὁ ἐνάγων Μέτκοβικ μὲ τοὺς δύο συντρόφους του, ὄντες διαβάται μ' ἑλληνικὸν διαβατήριον καὶ εἰς ἑλληνικὸν πλοῖον, ὑπῆγαν ἀπὸ Σύραν καὶ Κέαν εἰς ἐχθρικὸν τόπον.

2ον) Ὅτι ἐπιάσθησαν ἐξερχόμενοι ἀπὸ λιμένα κατεχόμενον ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ ἀποκλεισμένον, φέροντες ἐπάνω των καὶ τουρκικὰ νομίσματα τῶν 40 γροσίων, τῶν ὁποίων ἡ πέρασις εἶναι ἀπηγορευμένη εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἑλλάδος.

3ον) Ὅτι καὶ ἀπὸ τὰς ὁμολογίας των καὶ ἀπὸ τὰς μαρτυρίας ἀποδεικνύεται ὅτι μετεκόμιζαν τροφὰς εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἐχθρούς, περίστασιν τὴν ὁποίαν ὁ Σ. Μέτκοβικ ἠρνήθη μὲν κατ' ἀρχάς, ὡμολόγησεν ὅμως μετὰ ταῦτα, ὑποβληθεὶς εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ συντρόφου του Ἠλία Μελίσικ.

Ἑπομένως παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι Ἕλληνες ἢ ὁποιοιδήποτε ἄλλοι, ἐὰν ἐμπορεύωνται ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν

ὑπεράσπισιν καὶ σημαίαν μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατασταίνονται ἔνοχοι ἐσχάτης προδοσίας καὶ τὰ ἐμπορευόμεν' αὐτὰ πράγματα ἢ χρήματά των ὑποβάλλονται εἰς δήμευσιν.

2ον) Ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταῦθα εἰς τὴν ἀνωτέρω περίστασιν εὑρεθέντες ἐπιάσθησαν μετακομίζοντες τροφὰς εἰς τόπον ἐχθρικὸν καὶ ἀποκλεισμένον.

3ον) Ὅτι ἂν καὶ οἱ κατασχεταί, ψαράδες ὄντες, δὲν εἶχαν ἀποκλειστικὰ ἢ κατα-γωγικὰ ἔγγραφα, ἂν κ' ἔλειψαν εἰς τὸ νὰ ὁδηγήσουν ὅπου ἀνῆκε τοὺς ἐπὶ τοιούτῳ ἐγκλήματι κατασχεθέντας, τὸ βάρος δὲν ἐλαφρύνεται ποσῶς διὰ τοὺς ἐγκληματίας καὶ ἡ ὑπόθεσις μένει πλέον μεταξὺ τῶν κατασχετῶν αὐτῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν ἀποφασίζει:

1ον) Ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις τοῦ Σαβερίου Μέτκοβικ δι' αὐτὸν καὶ τοὺς δύο συντρόφους του.

2ον) Μένει εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ λάβῃ ὁποῖα ἐγκρίνει μέτρα διὰ τὴν διαγωγὴν τῶν ἐναγομένων ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἑνδεκάτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Λουκᾶς Ράλλης

Ἀριθ. 59

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη, πλοιάρχου τῆς ἰονικῆς βομβάρδας ἡ «Εὐαγγελίστρια» πρὸς τὸν ἐνταῦθα Προσωρινὸν Διοικητὴν τῆς 1ης Ἰουνίου 1828, διευθυνθεῖσαν παρὰ τοῦ Διοικητηρίου εἰς τὸ Δικαστήριον, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ πρὸς ἀσφάλειάν του τὴν φυλάκισιν τοῦ Ἰωάννου Τσατσαρώνη, ὡς ἑνὸς τῶν γυμνωτῶν του,

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1828, δι' ἧς διευθύνει τὰ ἔγγραφα τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη τῆς 18ης Μαΐου 1828, δι' ἧς ἐξαιτεῖται τὴν ἐκ τοῦ στρατοπέδου κάλεσιν τῶν γυμνωσάντων αὐτόν,

Θεωρήσασα τὴν ἔκθεσιν τῆς διὰ τοῦ Ἄγγλου πλοιάρχου Parker ζητήσεως τοῦ

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 182.

Ἀντωνίου Κουρκουμέλη τῆς 11ης Μαΐου 1828, δι' ἧς ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἰωάννης Τσατσαρώνης καὶ ὁ Ἀποστολάρας τὸν ἐγύμνωσαν πλησίον τῆς Θάσου τὸν Ἰούλιον μῆνα τοῦ 1827 καὶ τοῦ ἀφήρπασαν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ φορτίου, τῆς ἀποσκευῆς καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου του,

Θεωρήσασα ἔκθεσιν τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, γενομένην εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Βρεταννικὸν Προξενεῖον τῆς 4 Αὐγούστου 1827, δι' οὗ λέγει ὅτι οἱ πειραταὶ ἦσαν ἀπὸ Σκόπελον καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ πληρώματός των Σκοπελῖται,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη πρὸς τὸν ἐν Σμύρνῃ Βρεταννικὸν Πρόξενον τῆς 10ης Αὐγούστου 1827 συνοδεύουσαν σημείωσιν τῶν ἁρπαχθέντων πραγμάτων καὶ χρημάτων, ἀναβαίνουσαν εἰς γρόσια 41.215,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Σμύρνῃ ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1827, δι' οὗ ὁ Ἀντώνιος Κουρκουμέλης κατασταίνει ἐπίτροπόν του τὸν ἀδελφόν του Μιχαὴλ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὡς καθοπλιστὰς τῶν γυμνωσάντων τὸ πλοῖόν του πειρατικῶν τὸν Τουμπιώτην, τὸν Λιακόπουλον, τὸν Διαμαντάραν, τὸν Ἀποστολάραν, τὸν Τσατσαρώνην, τὸν Ζορμπᾶν, τὸν Ζαχαρίαν καὶ τὴν χήραν Ἀγγέλου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Ἁρμοστὴν τῆς Ἑπτανήσου ἀναφορὰν τοῦ Μιχαὴλ Κουρκουμέλη τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ νὰ διαμένῃ εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ἰωάννης Τσατσαρώνης,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἰωάννου Τσατσαρώνη τῆς 5ης Ἰουλίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἐνῷ ἐπαρουσιάσθη νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὴν προσαπτομένην του κατηγορίαν παρὰ τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη, οὗτος ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ τὸν ἐφυλάκωσε, κ' ἑπομένως ζητεῖ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ὑπόληψιν κ' ἔξοδά του,

Θεωρήσασα τὰς κατ' ἐπανάληψιν ἀναφορὰς τοῦ αὐτοῦ Τσατσαρώνη πρὸς τὸ Δικαστήριον τῆς 30ῆς Αὐγούστου, 5ης καὶ 12ης Σεπτεμβρίου, 10, 15, 17 καὶ 23 Ὀκτωβρίου καὶ 7 Νοεμβρίου 1828, δι' ὧν παρουσιάζει καὶ μαρτυρικὸν τοῦ Κωνσταντίνου Ψηλάντη, Γεωργίου Κασσανδρινοῦ καὶ Δημητρίου Ἁγιονικολαΐδη τῆς 21ης Αὐγούστου 1828, γενόμενον ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως Μενδενίτσης καὶ ἐπικυρωμένον εἰς τὸ ἐν Μεγάροις στρατόπεδον τὴν 29ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς παρὰ τοῦ Πολεμικοῦ Δικαστηρίου, μαρτυρούντων ὅτι ὁ Ἀναγνώστης Κουρκουμέλης ἐγυμνώθη ἀπὸ τὰ δύο καΐκια τοῦ Τουμπιώτου, διοικούμενα ἀπὸ τὸν Νικόλαν καὶ ἀδελφόν του Βασιλικόν, εἰς τὰ ὁποῖα καΐκια ἦσαν ναῦται καὶ αὐτοὶ οἱ μαρτυροῦντες,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ὁμολογίαν τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1828, τὴν ἐφεξῆς μαρτυρίαν τοῦ Ἀντωνίου Τριανταφύλλου καὶ τὴν δι' ἀντιπαραστάσεως μετὰ τοῦ Τριανταφύλλου ὁμολογίαν τοῦ Τσατσαρώνη,

Θεωρήσασα τὰς κατ' αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Τσατσαρώνη ληφθείσας μαρτυρίας τοῦ Ἀγγελῆ Γάτσου, Γιάννη Κόπανου καὶ Ἀθανασίου Νικολάου τῆς 9ης Νοεμβρίου 1828 καὶ τὴν τοῦ Δημητρίου Ἀργυροῦ τῆς 13ης τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἔτι δὲ τὴν κατ'

αἴτησιν τοῦ Κουρκουμέλη ληφθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη τῆς 24ης Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κατηγορίας τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη τῆς 5ης Νοεμβρίου 1828 καὶ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ Ἰωάννου Τσατσαρώνη τῆς 19ης τοῦ αὐτοῦ μηνός,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει τρία ἀντικείμενα ἐπισύροντα ἀναγκαίως τὴν ἐνασχόλησίν της:

α) Ἔγινεν ἡ πρᾶξις;

β) Τίνες εἶναι οἱ αὐτουργοί;

γ) Ἐὰν οἱ ἐναγόμενοι εἶν' ἔνοχοι εἰς τὴν πρᾶξιν, ποία ἡ ποσότης εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑποχρεωθοῦν;

Περὶ τοῦ πρώτου μέρους ἐξάγεται ὅτι ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος Ἀντώνιος Κουρκουμέλης μετὰ τὸ συμβάν, ὡς λέγει, δυστύχημά του, καταφυγὼν καὶ διαμείνας εἰς Λῆμνον δὲν ἔκαμεν ἐκεῖ τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα (prova di fortuna), τὸ ὁποῖον ἐχρεώστει νὰ κάμῃ ἐντὸς 24 ὡρῶν, ἂν καὶ φθάσας ἔπειτα εἰς Σμύρνην δὲν ἀνέφερεν εἰς τὴν ἐκεῖ γενομένην ἔκθεσιν τοῦ δυστυχήματός του κανὲν ὄνομα τῶν πειρατῶν, εἰ μὴ μόνον ἁπλῶς ὅτι ἦσαν ἀπὸ Σκόπελον καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ πληρώματός των Σκοπελῖται. Μ' ὅλα ταῦτα, ληφθέντων ὑπ' ὄψιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ 1827 ἔτους, τοῦ τόπου ὅπου λέγεται ὅτι συνέβη τὸ δυστύχημα, τῆς καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασεν εἰς Σμύρνην ὁ Κουρκουμέλης, κατὰ τὴν ἔκθεσιν, καὶ τελευταῖον τῶν μαρτυριῶν τὰς ὁποίας αὐτὸς ὁ ἐναγόμενος Τσατσαρώνης παρουσιάζει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ διὰ τῶν ὁποίων ὁμολογεῖται καὶ ἡ γύμνωσις τοῦ πλοίου καὶ ἡ ἔξαψις τῆς πυρίτιδος καὶ ἡ εἰς Σκόπελον πώλησις τῶν συγκροτούντων τὸ φορτίον τοῦ Κουρκουμέλη πραγματειῶν, ληφθέντων λέγομεν ὑπ' ὄψιν ἁπάντων τούτων, κανεὶς δὲν δύναται ν' ἀμφιβάλῃ ὅτι ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος πειρατικὴ πρᾶξις, συμβᾶσα εἰς τὴν ἰονικὴν βομβάρδαν ἡ «Εὐαγγελίστρια».

Περὶ τοῦ δευτέρου μέρους: «Τίνες εἶναι οἱ αὐτουργοί;» ἐξάγεται:

1ον) Ὅτι εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ δυστυχήματος τὴν γενομένην εἰς Σμύρνην εἰς τὰς 4 Αὐγούστου 1827 οὔτε ὁ πλοίαρχος Ἀντώνιος Κουρκουμέλης οὔτε ὁ γραμματεύς του οὔτε ὁ εἰς τὸ πλοῖόν του εὑρεθεὶς διαβάτης Ἀ. Τριαντάφυλλος οὔτε κανεὶς τῶν ναυτῶν του δὲν ἀναφέρουν ποσῶς τ' ὄνομα κανενὸς πειρατοῦ.

2ον) Ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἀναφερόμενος ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν ἐν Σμύρνῃ Βρεταννικὸν Πρόξενον τὴν 10ην Αὐγούστου 1827, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφοράν του ἐπισυνάπτει καὶ τὸν κατάλογον τῶν ἁρπαγέντων χρημάτων καὶ πραγμάτων τοῦ πλοίου του, δὲν ἀναφέρει οὐδὲ τότε τ' ὄνομα κανενὸς πειρατοῦ.

3ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος, ἐφοδιάζων μ' ἐπίσημον ἐπιτροπικόν του τὸν ἀδελφόν του Μιχαὴλ Κουρκουμέλην τὴν 28ην Σεπτεμβρίου 1827 ἐν Σμύρνῃ διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὀνομάζει τότε πρώτην φορὰν διὰ καθοπλιστὰς τῶν εἰς Σκόπελον καὶ τὰς πέριξ νήσους πειρατῶν, τοὺς Τουμπιώτην, Λιακόπουλον, Διαμαντάραν, Ἀποστολάραν, Τσατσαρώνην, Ζορμπᾶν, Ζαχαρίαν καὶ χήραν Ἀγγέλου.

4ον) Ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν του ἠρωτήθη «κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναύτας του, οὔτε ὁ Τριαντά-

φυλλος δὲν ἐγνώρισαν τοὺς πειρατάς»; καὶ ἀπεκρίθη «καθὼς εἶπα, ἡμεῖς εἴμεθα τυφλωμένοι καὶ καϊμένοι· μόνος ἦτον ὑγιὴς τὸ μουτσάκι μου Νικολῆς Κουρκουμέλης 11-12 χρονῶν· ἕνας Γρηγόριος Λήμνιος κι' ἕνας Γεράσιμος Βεργωτῆς καὶ Δημήτρης Κουρκουμέλης ἦσαν ἐπάνω· αὐτοὶ ὡμιλοῦσαν καὶ αὐτοὶ γνωρίζουν τοὺς πειρατάς».

5ον) Ὅτι ὁ μάρτυς Τριαντάφυλλος, ὁμολογήσας ὅτι ἐπὶ τῆς πράξεως ἐγνώριοε τοὺς πειρατὰς Ἀποστολάραν καὶ Τσατσαρώνην, ἠρωτήθη παρὰ τοῦ Δικαστηρίου: «Τοὺς ἐγνώριζες πρότερον;» καὶ ἀπεκρίθη «ἐγνώριζα τὸν Τσατσαρώνην, διότι αὐτὸς ἦτο κονσέρβα τοῦ Ἀναγνώστη, ὅστις μ' ἐγύμνωσεν». Ἐρωτηθεὶς ἔπειτα κατωτέρω «ἐν ᾧ λέγεις ὅτι ἦσουν εἰς τὸ κρεββάτι, πῶς λοιπὸν τὸν εἶδες;» ἀπεκρίθη «τὸν εἶδα ὄχι τότε, ἀλλ' ὅταν ἤμουν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Κουρκουμέλη».

6ον) Ὅτι ὑπάρχει ἰδιωτικὴ μαρτυρία τοῦ Βιτσέντσου Νότση καὶ τοῦ γραμματέως του Ἀντωνίου Διβάρη, γενομένη ἐκτὸς τοῦ Δικαστηρίου ἐν Μυκόνῳ τὴν 18/30 Ἰουνίου 1828, δι' ἧς μαρτυροῦν ὑπὲρ τοῦ Βλασσοπούλου ὅτι οἱ γυμνώσαντες αὐτὸν κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 εἰς τὸν κόλπον τῆς Κοντέσσας ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Τσατσαρώνη καὶ ὁ Ἀποστολάρας. Ταὐτὰ προσμαρτυρεῖ καὶ ὁ Π. Δρακόπουλος ἀκούσας τα, ὡς λέγει, παρὰ τῶν ρηθέντων Νότση καὶ γραμματέως του.

7ον) Ὅτι ἐκ τῶν μαρτυριῶν τοῦ Κωνσταντίνου Ψηλάντη, Γεωργίου Κασσανδρινοῦ, Δ. Ἁγιονικολαΐδου, Ἀγγελῆ Γάτσου, Γιάννη Κόπανου, Ἀθανασίου Νικολάου, Λημνίου, καὶ Δημητρίου Ἀργυροῦ, Ζαγοριανοῦ, ἐξάγεται ὅτι τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ὁ Τσατσαρώνης διέτριβεν εἰς Σκόπελον καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐφέρθησαν τρώντι καὶ ἐπωλήθησαν εἰς τὴν Σκόπελον πραγματεῖαι, ὁποίας λέγει ὁ Κουρκουμέλης ὅτι εἶχεν εἰς τὸ πλοῖόν του, ὅτι ὅμως τὰς ἔφεραν καὶ τὰς ἐπώλησαν ὁ Νικόλαος καὶ Βασιλικὸς Τουμπιῶται καὶ ὄχι ὁ Τσατσαρώνης καὶ Ἀποστολάρας.

Παρατηρεῖται δέ:

1ον) Ὅτι οὔτε ὁ Κουρκουμέλης οὔτε ὁ διαβάτης του Ἀντώνιος Τριαντάφυλλος οὔτε κανεὶς ἄλλος τοῦ πληρώματός του ἐγνώρισε κανένα τῶν πειρατῶν, οὐδ' ἦτο δυνατὸν νὰ τοὺς γνωρίσουν διότι ἦτο νύκτα.

2ον) Ὅτι ἐάν, ὡς ὁ Κουρκουμέλης λέγει, ἐγνώρισαν ἐξ ἀρχῆς τοὺς πειράτας οἱ εὑρεθέντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ναῦται του καὶ τὸ ἔλεγαν καθ' ἡμέραν, ἔπρεπε νὰ τ' ὁμολογήσουν εἰς τὴν ἐν Σμύρνῃ ἔκθεσίν των, τὸ ὁποῖον ἐχρεώστει νὰ κάμῃ καὶ ὁ Ἀντώνιος Τριανταφύλλου, ἐὰν ἦτον ἀληθὲς ὅτι τοὺς ἐγνώρισε, καθὼς λέγει.

3ον) Ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σιωπηθῇ τοσοῦτον οὐοιῶδες πρᾶγμα, ἐνῷ ἀνέφεραν εἰς τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν, λεγομένην ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα, ὅτι «οἱ πειραταὶ ἦσαν ἐκ Σκοπέλου καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ πληρώματός των Σκοπελῖται», οὐδὲ εἶχε χρείαν ὁ Κουρκουμέλης, ἐὰν ἔκτοτε ἐγνωρίζοντο οἱ πειρᾶται, ν' ἀναφέρῃ μετὰ δύο ἡμίση μῆνας εἰς τὸ ἐπίσημον ἐπιτροπικόν του τὰ ὀνόματα ὅλων σχεδὸν τῶν εἰς Σκόπελον καὶ τὰς πέριξ νήσους καθοπλιστῶν.

4ον) Ὅτι ἡ μαρτυρία τοῦ Τριανταφύλλου εἶναι καὶ ἐλλιπὴς κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ ἀντιφατική.

5ον) Ὅτι ἀντιφάσκει ὁ Κουρκουμέλης μὲ τὸν μάρτυρά του Τριαντάφυλλον, καθ' ὅτι ὁ μὲν Κουρκουμέλης, ὡς εἴρηται, ὡμολόγησεν ὅτι κανεὶς τοῦ πληρώματός του, οὔτε ὁ Τριαντάφυλλος, δὲν ἐγνώρισαν τοὺς πειράτας, εἰ μὴ μόνον οἱ 4 ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εὑρεθέντες ναῦται του, ἐνῷ ὁ Τριαντάφυλλος ὡμολόγησεν ὅτι τοὺς ἐγνώρισε καὶ αὐτός.

6ον) Ὅτι ὁ Τριαντάφυλλος ἀντιφάσκει ὁμοίως εἰς ἑαυτόν, διότι εἶπεν ὅτι ἐγνώριζε τὸν Τσατσαρώνην ἀφ' ὅτου ἄλλοτε ἐγυμνώθη ἀπὸ τὸν Ἀναγνώστην, τοῦ ὁποίου ὁ Τσατσαρώνης ἦτο σύνοδος, κι' ἔπειτα στενοχωρηθεὶς εἰς τὴν ἐρωταπόκρισιν ἐπέφερεν ὅτι τὸν εἶδεν ὄχι τότε, ἀλλ' ὅταν ἦτον εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Κουρκουμέλη.

7ον) Ὅτι ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ Παρασκευᾶ Μπογιάννη δὲν ἐξάγεται τίποτε εἰς βάρος τῶν ἐναγομένων καὶ διότι ἡ μετὰ τοῦ Τσατσαρώνη ὁμιλία του ἔγινεν ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ διότι τὰ λεγόμενα τοῦ Μπογιάννη εἶναι ὕποπτα, γνωρισθείσης ἄλλοθεν τῆς διαγωγῆς του κατὰ τὴν ἤδη ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 30 ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν παραλαβὴν ποσότητός τινος χρημάτων.

8ον) Ὅτι ἡ μαρτυρία τοῦ Β. Νότση, τοῦ γραμματέως του καὶ τοῦ Π. Δρακοπούλου, ἐκτὸς ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς μὴ γενομένη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἢ κατὰ διαταγήν του, ἀνατρέπεται ἀπὸ τὸν αὐτὸν Βλασσόπουλον ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐδόθη, καθ' ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰ τοῦ Βλασσοπούλου τῆς 26ης Νοεμβρίου 1828 περιέχουσα τὰ ἑξῆς: «Ἔφθασα νὰ ἐνάξω... τὸν Γιαννάκην Τσατσαρώνην, εὑρεθέντα μετακαλεσμένον παρὰ τοῦ Ἀ. Κουρκουμέλη, παρασυρθεὶς εἰς τοῦτο ἐξ ἀπάτης τὴν ὁποίαν κατ' ἐξοχὴν ὑπεστήριξε τὸ ἄκουσμα τοῦ Β. Νότση καὶ γραμματέως του εἰς μαρτυρικὰ ἐν Μυκόνῳ διαμορφωθέντα καὶ παρρησιασθέντα εἰς τοῦτο τὸ Δικαστήριον».

9ον) Ὅτι ἂν καὶ αἱ μαρτυρίαι τοῦ Κωνσταντίνου Ψηλάντη, Γ. Κασσανδρινοῦ καὶ Δ. Ἁγιονικολαΐδου δὲν ἐμποροῦν νὰ εἶναι δεκταί, καθ' ὅτι οἱ μαρτυροῦντες ὁμολογοῦν ἑαυτοὺς πειράτας παρευρεθέντας εἰς τὴν γύμνωσιν τοῦ Κουρκουμέλη, ἐπειδὴ ὅμως, μαρτυροῦντες ἐνόρκως, ἐπιφορτίζουν βάρος εἰς ἑαυτούς, αἱ μαρτυρίαι των δὲν δύνανται νὰ μὴν ἐκληφθῶσι κἂν ὡς ἐνδείξεις.

10ον) Ὅτι αἱ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διαμαρτυρήσεις καὶ ἀπαιτήσεις τοῦ πρὸ 7 περίπου μηνῶν φυλακωμένου Τσατσαρώνη, ἡ διαγωγή του καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδικασίας καὶ ἡ ἐλευθέρα τῶν πράξεών του ὁμολογία, ὅλα ταῦτα ἐνούμενα μὲ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ Ἀποστολάρα μαρτυρίας τοῦ Ἀγγελῆ Γάτσου, τοῦ Γιάννη Κόπανου, τοῦ Ἀθανάση Ν. Λημνίου καὶ τοῦ Δημητρίου Α. Ζαγοριανοῦ μηδενοῦσι τὰ κατὰ τῶν ἐναγομένων πάντοτε ἀμφίβολα καὶ ἀντιφατικὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιχειρήματα.

Δι' ὅλας ταύτας λοιπὸν τὰς παρατηρήσεις ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, κρίνουσα περιττὸν νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τρίτου μέρους, τουτέστι τῆς χρεωστουμένης εἰς τὸν Κουρκουμέλην ποσότητος πρὸς ἀποζημίωσίν του,

Ἀποφασίζει:

1ον) Δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Ἰωάννης Τσατσαρώνης καὶ ὁ Ἀποστολάρας εἶν' αὐτουργοὶ ἢ μέτοχοι τῆς γενομένης πειρατείας εἰς τὴν ἰονικὴν βομβάρδαν ἡ «Εὐαγγελίστριαν», ὅθεν ἀπορρίπτεται ἡ κατ' αὐτῶν αἴτησις τοῦ Ἀντωνίου Κουρκουμέλη καὶ ἑπομένως ἀπολύεται τῆς φυλακῆς ὁ Ἰωάννης Τσατσαρώνης.

2ον) Ἀπορρίπτεται ὁμοίως ἡ αἴτησις τοῦ Ἰωάννου Τσατσαρώνη περὶ ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν εἰς τὴν ὑπόληψίν του γενομένην προσβολὴν ἀπὸ τὸν ἐνάγοντα, διότι, ἂν καὶ ἀμέτοχος τῆς πρὸς τὸν Κουρκουμέλην πειρατείας, ἐμέθεξεν ὅμως κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν του εἰς ἄλλην πειρατείαν.

3ον) Καταδικάζεται ὁ ἐνάγων Ἀ. Κουρκουμέλης νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ἰω. Τσατσαρώνην χρηματικὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀδικαιολόγητον φυλάκωσίν του πρὸς 3 γρόσια τὴν ἡμέραν, ἀφ' ὅτου ἐφυλακίσθη μέχρι τῆς σήμερον.

4ον) Διαφυλάττονται τὰ δίκαια τοῦ πλοιάρχου Ἀ. Κουρκουμέλη καθ' οὗτινος ἀνήκει διὰ τὴν γενομένην εἰς τὸ πλοῖόν του πειρατείαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Λουκᾶς Ράλλης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 60

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2493 διεύθυνσιν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα τὴν μεταξὺ Ἀναγνώστου Δεσύλλα καὶ τοῦ πλοιάρχου Ἀναγνώστου Γεωργίου ὑπόθεσιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀ. Δεσύλλα τῆς 3 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς παριστάνει ὅτι ὁ Ἀ. Γεωργίου, Σπετσιώτης, τὸν χρεωστεῖ 1960 γρόσια, τιμὴν διωρισμένην 98 βατσελίων ἀραβοσίτου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπῆρεν εἰς Γλαρέντσαν,

Θεωρήσασα ἔγγραφον παραλαβῆς τῆς 16 Ἰουνίου 1828, ἐν Γλαρέντσᾳ, δηλοποιοῦντος ὅτι ὁ Ἀντώνιος Παπα Γεωργίου, ἐπιστάτης τοῦ πλοίου τοῦ Ἀναγνώστη Γεωργίου, ἔλαβε τὸ ρηθὲν ἀραβοσίτι, καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται ὑπογραμμένον ἀπό τινα Ἰω. Προκοπίου ἀντὶ τοῦ εἰρημένου Ἀντωνίου, μὴν ἐξεύροντος νὰ γράφῃ,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν Γλαρέντσᾳ, ὑπογραμμένον ἀπὸ 7 ἰδιώτας καὶ δηλοποιοῦν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον κατὰ λάθος, ὡς λέγει, κατεσχέθη

τὸ ρηθὲν ἀραβόσιτον καὶ παρεδόθη εἰς τὸν ἐκεῖ ἀποκλειστὴν Ἀναγνώστην Γεωργίου, Σπετσιώτην,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 504 πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Γ. Σαχτούρην, δι' ἧς τὸν ἐζητήθησαν περὶ τῆς ὑποθέσεως πληροφορίαι,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 337 ἀπάντησιν τοῦ Ἀντιναυάρχου καὶ τὰς ἐγκλεισμένας δύο ἀναφορᾶς, τῆς μὲν τοῦ Ἰω. Ἀντίοχου Μπουκῆ πρὸς τὸν πλοίαρχον Ἀναγνώστην Γεωργίου, τῆς δὲ τοῦ Α. Γεωργίου πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον, διὰ τῶν ὁποίων παριστάνεται ὅτι κατεσχέθη τὸ ἀραβόσιτον ὡς λαθρεμπορία,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν τοῦ Ἀναγνώστου Δεσύλλα τῆς 18 Δεκεμβρίου καὶ τὴν τοῦ Ἀναγνώστου Γεωργίου τῆς 20 τοῦ αὐτοῦ 1828, καὶ τὴν κατ' ἐπανάληψιν ὁμολογίαν τοῦ αὐτοῦ Δεσύλλα τῆς 15 Ἰανουαρίου 1829, λέγοντος ὅτι τὸ προϊὸν τοῦ ἀραβοσίτου παρεδόθη εἰς τὸν Σαχτούρην,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι τὸ προκείμενον ἀραβόσιτον ἀπεβιβάσθη εἰς Διαπόρι ἀπὸ ἰονικὸν πλοῖον, ἐν ᾧ τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Πελοποννήσου ἦσαν στενῶς ἀποκλεισμένα.

2ον) Ὅτι ὁ Μπουκῆς, ἔχων ἐκτελεστικὴν δύναμιν, διετάχθη ἀπὸ ἄνθρωπον τῆς ἐκεῖ Δημογεροντίας διὰ νὰ τὸ συλλάβῃ ὡς λαθρεμπορίαν.

3ον) Ὅτι κατασχεθέντος τοῦ ἀραβοσίτου ὁ κτήτωρ αὐτοῦ Δεσύλλας ἐκρύφθη καὶ δὲν ἐφανερώθη εἰ μή, ἀφοῦ ὁ ἀποκλειστὴς Α. Γεωργίου παραλαβὼν τὸν ἀραβόσιτον τὸν ἐζήτησε.

4ον) Ὅτι ὁ Δεσύλλας, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἀποκλειστοῦ, εἶχε ζητήσει ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἀποκλειστὴν διὰ νὰ μετακομίσῃ ἀραβόσιτον ἀπὸ τὸν Μύτικαν καὶ δὲν τὴν ἔλαβε.

5ον) Ὅτι ὁ ἀποκλειστὴς ἐπροσπάθησε νὰ πιάσῃ τὸ πλοῖον, ὅπου ἐξεφόρτωσε τὸ ἀραβόσιτον εἰς Διαπόρι καὶ δὲν ἠδυνήθη.

6ον) Ὅτι τὸ παραβὰν τὸν ἀποκλεισμὸν πλοῖον ἔφθασε νύκτα, ἐξεφόρτωσε νύκτα τὸ ἀραβόσιτον, καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ ἠγόρασεν ὁ Δεσύλλας, ὡς λέγει.

7ον) Ὅτι ὁ Δεσύλλας, κάτοικος ὢν εἰς Κέρκυραν, ἐπαροικοῦσεν ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1827 εἰς Πύργον καὶ Γλαρέντσαν κ' ἐμπορεύετο σίτους.

8ον) Ὅτι ἐγνώριζε τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ δὲν εἶχεν ἀπὸ τὸν ἀποκλειστὴν ἄδειαν νὰ πωλήσῃ.

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) Ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν κατεσχέθη τὸ ἀραβόσιτον τοῦ Δεσύλλα οἱ περὶ τὸν Πύργον, τὸ Κατάκωλον καὶ τὴν Γλαρέντσαν τόποι ἐχρησίμευαν διὰ προμήθευσιν τῶν ἐχθρῶν ἀπὸ καταχρήσεις ποικιλοτρόπους.

2ον) Ὅτι ὁ Δεσύλλας, μὴν ἔχων οἰκογένειαν οὔτε κτήματα εἰς τὸν τόπον, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἐντόπιος, οὔτε ἠδύνατο νὰ κερδίζῃ ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς Ἕλληνας ἐγκατοίκους, φαίνεται πιθανώτατα εἷς τῶν μετερχομένων τὰς μὲ τοὺς ἐχθροὺς καταχρήσεις.

3ον) Ὅτι, τεθέντος ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν διεμαρτυρήθη ποσῶς διὰ τὴν κατάσχεσιν τοῦ ἀραβοσίτου, ὅτι δὲν εἶχεν ἄδειαν τῆς πωλήσεως παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ, ὅτι δὲν ἐπαρουσίασε κανὲν ἐπίσημον μαρτυρικὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ παρὰ τῆς Δημογεροντίας Γλαρέντσας, ὅτι τέλος πάντων ἠγόρασεν, ὡς λέγει, τὸ ἀραβόσιτον εἰς ἀπόκρυφον μέρος καὶ μὲ τοσαύτην ταχύτητα μετὰ τὴν ἐκφόρτωσίν του, περίστασις ἥτις τὸν ἀποδεικνύει

συνεννοημένον μετὰ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον παρέβη τὸν ἀποκλεισμόν, δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ μὴν ἐκλάβῃ τὸ ρηθὲν ἀραβόσιτον ὡς λαθρεμπορίαν πολέμου.

Ἑπομένως ἀποφασίζει:

1ον) Ἡ αἴτησις τοῦ Ἀναγνώστου Δεσύλλα καὶ Συντροφίας ἀπορρίπτεται.

2ον) Τὸ ἀραβόσιτον βατσέλια 98 τοῦ Ἀναγνώστου Δεσύλλα καὶ Συντροφίας, κατασχεθὲν εἰς Γ'λαρέντσαν παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ Ἀναγνώστου Γεωργίου, Σπετσιώτου, δημεύεται.

3ον) Ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλει κοινωθῆ εἰς τὸ Γεν. Φροντιστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Λουκᾶς Ράλλης
Γεώργιος Ἀθανασίου
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 61

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2578 διεύθυνοιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας συνοδευούσης ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὰς Βορείους Κυκλάδας Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου κατὰ τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Κυριακοῦ,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2439 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Κυριακοῦ, Στουραΐτης, ἀναχωρήσας ἀπὸ Αἴγιναν μὲ τὸ πλοιάριόν του, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ ὅπου ἦτο διευθυμένος κατὰ τὸ διαβατήριόν του, ὑπῆγεν εἰς τόπον ἀποκλεισμένον, ὅπου ἀποβιβάσας τὸ φορτίον του ἐφόρτωσε βελανίδι, καὶ ὅτι μετακομίζων τροφὰς εἰς τουρκικοὺς τόπους μολύνει ἐν ταὐτῷ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν μὲ τὴν προσπάθειαν τοῦ νὰ κρύπτῃ τὴν παρανομίαν του,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Ὑγειονομεῖον τῆς Κέας γενομένην ὁμολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου τῆς 18 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς ὁμολογεῖ ὅτι ἀπεβίβασεν εἰς τὸ Μεσοχώρι Εὐβοίας ἅλας καὶ παρέλαβε βελανίδι,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὴν ὁμολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1829, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀπολογίαν του τῆς 22 Ἰανουαρίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι εἶχε φορτίον ἅλατος κ' ἕνα διαβάτην διὰ τὴν Κέαν, ὡς ὡμολόγησε.

2ον) Ὅτι παρεκτράπη τοῦ διάπλου του καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Κέαν, δι' ὅπου ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν κατὰ τὸ διαβατήριόν του, ὑπῆγεν εἰς τὸ Μεσοχώρι τῆς Εὐβοίας.

3ον) Ὅτι ὁ διαβάτης του, Μιχαὴλ Χριστοδούλου ὀνομαζόμενος, ἀπεβιβάσθη κ' ἔμεινεν εἰς Μεσοχώρι.

4ον) Ὅτι ἐμπορεύθη μὲ τὸν ἐχθρικὸν καὶ ἀποκλεισμένον τόπον εἰσάξας ἅλας καὶ παραλαβὼν βελανίδι.

5ον) Ὅτι ἐγνώριζε τὸν ἀποκλεισμόν, διότι ἐρωτηθεὶς ἂν τὸν ἐγνώριζεν, ἀπεκρίθη: «ἀ λ λ ὰ τ ί ἠ θ έ λ ε τ ε ν ὰ κ ά μ ω μ ε ν, ν ὰ χ α θ ῶ μ ε ν;»

6ον) Ὅτι κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν διεύθυνσίν του, κατεπάτησε τοὺς ὑγειονομικοὺς νόμους.

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) Ὅτι, ἐπειδὴ εἰς Εὔβοιαν ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις ἅλατος, ὥστε τὸ ἔδωκεν ὁ αὐτὸς ὑπὲρ τὰ δύο γρόσια τὴν ὀκᾶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, παρεκινήθη βέβαια νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ διὰ τὸ κέρδος.

2ον) Ὅτι, διαβαίνων ἀπὸ τὴν Κέαν, ἠμποροῦσε νὰ πιάσῃ καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἐὰν ὁ σκοπός του ἦτο διὰ Κέαν τρώντι.

3ον) Ὅτι ὁ διὰ τὴν Κέαν διαβάτης του Μιχαὴλ Χριστοδούλου, ἀποβιβασθεὶς εἰς τὸ Μεσοχώρι τῆς Εὐβοίας, ἀποδεικνύει τὸν δι' ἐκεῖ ἐξ ἀρχῆς σκοπόν του.

4ον) Ὅτι, ἐὰν κατὰ τὴν συνήθη πρόφασιν ὑπῆγεν εἰς Μεσοχώρι ἀπὸ κακοκαιρίαν, δὲν ἔπρεπε οὔτε τὸν διαβάτην του ν' ἀποβιβάσῃ ἐκεῖ οὔτε νὰ πωλήσῃ οὔτε ν' ἀγοράσῃ τίποτε. Καθότι μόνη ἡ μὲ τοὺς ἀποκλεισμένους ἐμπόρευσις ἠρκοῦσε νὰ τὸν καταδικάσῃ, καὶ μάλιστα διότι εἶναι Ἕλλην καὶ κάτοικος τῆς Κέας, τὸ ὁποῖον τὸν κατασταίνει ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας.

Δι' ὅλα ταῦτα λοιπὸν ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ πλοιάριον τοῦ Κωνσταντίνου Κυριακοῦ, Στουραΐτου, μὲ τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ δημεύεται.

2ον) Διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων καὶ διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας, ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ἐνεργηθοῦν τὰ δέοντα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Λουκᾶς Ράλλης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 62

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2578 διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας συνοδευούσης ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὰς Βορείους Κυκλάδας Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου κατὰ τῶν πλοιάρχων Χρήστου Κεντητοῦ καὶ Γεωργίου Ζαφείρη,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2439 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὁ Χρῆστος Κεντητὸς καὶ ὁ Γεώργιος Ζαφείρης, πλοίαρχοι Στουραΐται, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ Κέαν μὲ τὰ πλοιάριά των, ἀντὶ νὰ ὑπάγουν ὅπου, ἦσαν διευθυμένοι κατὰ τὰ διαβατήριά των, ὑπῆγαν εἰς τόπον ἀποκλεισμένον ὅπου ἀποβιβάσαντες τὸ φορτίον των, ἐφόρτωσαν βελανίδι, καὶ ὅτι μετακομίζοντες τροφὰς εἰς τουρκικοὺς τόπους μολύνουν ἐν ταὐτῷ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν μὲ τὴν προσπάθειαν τοῦ νὰ κρύπτωσι τὴν παρανομίαν των,

Θεωρήσασα τὰς εἰς τὸ Ὑγειονομεῖον τῆς Κέας γενομένας ὁμολογίας τῶν εἰρημένων δύο πλοιάρχων τῆς 18 Δεκεμβρίου 1828, διὰ τῶν ὁποίων ὁμολογοῦν, ὅτι ἀπεβίβασαν εἰς Πέτρας ἄλας καὶ κουκιὰ καὶ παρέλαβον βελανίδι ἐλαίας καὶ λάδι,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὰς γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὁμολογίας των τῆς 17 Ἰανουαρίου 1829 καὶ τὴν ἀπολογίαν των τῆς 22 Ἰανουαρίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι εἶχαν εἰς τὰ πλοιάριά των τρόφιμα ἄλας καὶ κουκία,

2ον) Ὅτι παρεκτράπησαν τοῦ διάπλου των καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγουν εἰς Ἄνδρον δι' ὅπου ἀνεχώρησαν ἀπὸ Κέαν κατὰ τὰ διαβατήριά των, ὑπῆγαν εἰς τὸν λιμένα Πέτρας εἰς τὴν Εὔβοιαν.

3ον) Ὅτι ἐμπορεύθησαν μὲ τὸν ἐχθρικὸν καὶ ἀποκλεισμένον τόπον εἰσάγοντες τρόφιμα κ' ἐξάγοντες προϊόντα τοῦ τόπου.

4ον) Ὅτι ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμόν, διότι ἀπὸ Κέαν, μολονότι ἐζήτησαν, δὲν τοὺς ἐδόθη διαβατήριον οὔτε κἂν διὰ Σκῦρον, διὰ νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς τοὺς πλησίον ἀπὸ Τούρκους κατεχομένους τόπους, ὡς τοὺς εἶπεν ὁ ἐν Κέᾳ Ὑγειονόμος.

5ον) Ὅτι κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου, διὰ νὰ κρύψουν τὴν διεύθυνσίν των, κατεπάτησαν τοὺς ὑγειονομικοὺς νόμους.

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) Ὅτι, ἐπειδὴ εἰς Εὔβοιαν ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις ἅλατος, ὡς ἐδόθη ὑπὲρ τὰ δύο γρόσια ἡ ὀκᾶ, ἐπαρακινήθησαν νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ, δελεασθέντες ἀπὸ τὸ κέρδος.

2ον) Ὅτι, ἐὰν ὁ σκοπός των ἦτο νὰ ὑπάγουν εἰς Ἄνδρον κατὰ τὸ διαβατήριόν των ἀναχωρήσαντες ἀπὸ Κέαν, δὲν ἤθελαν τὴν ἀφήσει ὀπίσω περῶντες ἐκεῖθεν καὶ προχωροῦντες ὁλονὲν πρὸς ἄρκτον εἰς τὸν λιμένα Πέτρας.

3ον) Ὅτι, ἐὰν ὡς λέγουν ὑπῆγαν εἰς Πέτρας ἀπὸ κακοκαιρίαν, δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ πωλήσουν οὔτε ν' ἀγοράσουν τίποτε, καθότι μόνη ἡ μὲ ἀποκλεισμένον τόπον ἐμ-

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 18.

πόρευσις ἠρκοῦσε νὰ τοὺς καταδικάσῃ, καὶ μάλιστα διότι εἶναι Ἕλληνες καὶ κάτοικοι τῆς Κέας, τὸ ὁποῖον τοὺς κατασταίνει ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν δι' ὅλα ταῦτα ἀποφασίζει:

1ον) Τὰ πλοιάρια τοῦ Χρήστου Κεντητοῦ καὶ Γεωργίου Ζαφείρη, Στουραϊτῶν, μὲ τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν δημεύονται.

2ον) Διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων καὶ διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ἐνεργηθοῦν τὰ δέοντα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ἀριθ. 63

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 951 ἔγγραφον τοῦ κατὰ τὸ τμῆμα τῶν Δυτ. Σποράδων Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου, συνοδεῦον ἀναφορὰς τοῦ Ἀναγνώστου Οἰκονόμου, Ἀναγνώστου Σιδέρη καὶ Κωνσταντίνου Μάρκου, Λεβαδιτῶν,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῶν ρηθέντων Λεβαδιτῶν τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1828 πρὸς τὸν εἰρημένον Ἔκτακτον Ἐπίτροπον, δι' ἧς ἀναφέρουν ὅτι, ἀναχωροῦντες ἀπὸ Πόρον διὰ Σαλαμῖνα μὲ ποριωτικὸν πλοιάριον, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ ζῶά των ὡς γεωργοί, ἐγυμνώθησαν εἰς τὸν πλησίον τοῦ Πόρου τόπον λεγόμενον Μ α ζ ώ μ α τ α ἀπό τινας Ποριώτας ὀνόματι Δ. Κατσάραν, Δ. Κιούρτην, Δ. Μουτσούραν, Γιάννην Καλαφάτην καὶ ἄλλους ἑπτά, τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὸν κατάλογον τῶν ἁρπαγέντων ζώων, χρημάτων καὶ πραγμάτων των τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1827, εἰς ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῆς Ἀστυνομίας Αἰγίνης,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τῆς Ἀστυνομίας Αἰγίνης γενομένην δηλοποίησιν τῶν αὐτῶν Λεβαδιτῶν τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας δηλοποιοῦν τὸ δυστύχημά των.

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τῆς αὐτῆς Ἀστυνομίας γενομένην μαρτυρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρὰ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Παπᾶ Ἰωάννου, Ποριώτου, ὅστις μαρτυρεῖ ὅτι ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ μετακομίσῃ τοὺς Λεβαδίτας μὲ τὸ πλοῖόν του εἰς Σαλαμῖνα, τοὺς ἐγύ-

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 21.

μνωσαν εἰς τὰ Μ α ζ ώ μ α τ α οἱ διαληφθέντες Πορι̃ωται κατὰ τὸν εἰρημένον κατάλογον,

Θεωρήσασα τὸ διαβατήριον τῆς 14 'Οκτωβρίου 1827 τοῦ πλοίου τοῦ ρηθέντος Δημητρίου Παπα 'Ιωάννου ἐκ Πόρου διὰ Σαλαμῖνα,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τῶν αὐτῶν Λεβαδιτῶν τῆς 29 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς ζητοῦν τὴν ἀποζημίωσίν των,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τῶν ἐναγόντων τῆς 30 'Οκτωβρίου 1828 καὶ τὴν ὁμολογίαν ἑνὸς τῶν ἐναγομένων, εὑρεθέντος ἐνταῦθα καὶ ὀνομαζομένου Σπύρου Κουφοῦ, τῆς 31 Δεκεμβρίου 1828, ὁμολογοῦντος τὴν πρᾶξιν καὶ ἑαυτὸν συμμέτοχον τῆς πράξεως,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τοὺς ἐναγομένους κάλεσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 29 'Οκτωβρίου 1828, κοινοποιηθεῖσαν πρὸς αὐτοὺς τὴν 1ην Νοεμβρίου 1828 καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 399 πρόγραμμα, ἐκδοθὲν τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην Νοεμβρίου 1828,

Ἡ 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) "Οτι ἀποδεικνύεται ἀπὸ δημόσια ἔγγραφα ὅτι διευθύνοντο οἱ Λεβαδῖται ἀπὸ Πόρον διὰ Σαλαμῖνα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ ζῶά των,

2ον) "Οτι ὑπάρχει δηλοποίησις τῆς γυμνώσεώς των γενομένη ἔκτοτε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Λεβαδίτας ἐνώπιον τῆς 'Αστυνομίας Αἰγίνης καὶ χωριστὰ ἀπὸ τὸν πλοίαρχόν των Δημήτριον Παπα 'Ιωάννου, Ποριώτην, δηλοποιοῦντα τὴν ἁρπαγὴν τῶν περιεχομένων εἰς τὸν εἰρημένον κατάλογον.

3ον) "Οτι αἱ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαι των, ἂν κ' ἔγιναν χωριστὰ παρ' ἑνὸς ἑκάστου, ὑπῆρξαν σύμφωνοι καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις.

4ον) "Οτι ἀπείθησαν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν κάλεσιν τοῦ Δικαστηρίου, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπείθειαν κ' ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 399 πρόγραμμα.

5ον) "Οτι ὁ Σπῦρος Κουφός, Ποριώτης, εἷς τῶν ἐναγομένων ἀπὸ τοὺς Λεβαδίτας, εὑρεθεὶς ἐκ τύχης ἐνταῦθα ὡμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν γενομένην πρὸς αὐτοὺς γύμνωσιν.

Παρατηρεῖται ἑπομένως ὅτι ἡ φυγοδικία τῶν ἐναγομένων, ἡ μεθ' ἁπλότητος καὶ εἰλικρινείας συνακολούθοις τῆς ὁμοφωνίας τῶν ἐναγόντων καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τῆς ὑποθέσεως, τὰ ὑποστηρίζοντα τὴν κατηγορίαν ἔγγραφα, ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς πράξεως, καὶ τέλος ἡ περὶ τῆς γυμνώσεως ὁμολογία τοῦ συνεναγομένου Σπύρου Κουφοῦ, Ποριώτου, ἀποδεικνύουν καὶ κατασταίνουν ἀναμφίβολον τὴν πειρατείαν,

Ἡ 'Επιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ Δ. Κατσάρας, Δ. Κιούρτης, Δ. Μουτσούρας, Γιάννης Καλαφάτης, Σπῦρος Κουφὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἓξ σύντροφοί των ὑποχρεοῦνται ἀλληλεγγύως νὰ πληρώσουν εἰς τοὺς εἰρημένους Λεβαδίτας πᾶν ὅ,τι τοὺς ἥρπασαν κατὰ τὸν ἀνωτέρω κατάλογον.

2ον) Οἱ εἰρημένοι Λεβαδῖται ὑποχρεοῦνται νὰ ὁρκισθῶσι μὲ τὴν συνήθη τελετὴν διὰ τὸ ἀληθὲς τῆς ποσότητος καὶ ποιότητος τῶν εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον καταγραμμένων ζώων, χρημάτων καὶ πραγμάτων.

3ον) Δύο δόκιμοι παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐκλεκτέοι θέλουν ἐκτιμήσει πάντα τὰ εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον καταγραμμένα, μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ ὅρκου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἕκτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ἀριθ. 64

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2604 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας διευθυνούσης πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τοῦ Πόρου περὶ πλοιάρχου τινος Πάνου Γαλέντη, Ποριώτου,

Θεωρήσασα τὴν εἰρημένην ὑπ' ἀριθ. 1228 ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τοῦ Πόρου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἔβαλεν ὑπὸ φύλαξιν τὸ πλοῖον τοῦ Πάνου Γαλέντη, διότι, λαβὼν οὗτος διαβατήριον ἀπὸ Πόρον διὰ Σύραν, ὑπῆγεν ἐξ ἐναντίας εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου κ' ἐφόρτωσε πετσιά, κατὰ τὴν παρὰ τοῦ ἐκεῖ Ὀθωμανοῦ Διοικητοῦ ἀπόδειξιν,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1585 ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ τριχαντηρίου «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ ρηθέντος Γαλέντη, ἐκδοθεῖσαν εἰς Πόρον τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1829 καὶ παριστάνουσαν τὴν διὰ Σύραν διεύθυνσίν του μὲ 5.000 λεμόνι,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1243 ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τοῦ Πόρου, συνοδεύουσαν ἐνταῦθα κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως τὸ ρηθὲν τριχαντήρι καὶ τὰ ἔγγραφά του,

Θεωρήσασα τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἔγγραφον ἀπόδειξιν τοῦ Ἀμεταγᾶ, παριστάνουσαν ὅτι ἐπῆρεν ἐκεῖθεν τὸ αὐτὸ τριχαντήρι 133 ζεύγια πετσιὰ πρὸς γρόσια 5,30 τὸ ζευγάρι, γραμμένην τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1829 καὶ σφραγισμένην μὲ ὀθωμανικὴν σφραγῖδα,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένας ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Πάνου Γαλέντη καὶ τῶν δύο ναυτῶν του τῆς 25 Ἰανουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ τῆς 28 Ἰανουαρίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι, ἐν ᾧ ἔλαβαν τὰ διαβατήριά των διὰ Σύραν, ὑπῆγαν ἐξ ἐναντίας εἰς τὰς Ἀθήνας,

2ον) Ὅτι ἐπώλησαν ἐκεῖ λεμόνι καὶ ἠγόρασαν πετσιά,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 18.

3ον) Ὅτι ἀντιφάσκουσι μεγάλως πρὸς ἀλλήλους ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦταί του.

α) Διότι οἱ μὲν ὁμολογοῦν ὅτι τοὺς ἔδωκαν τὸ λεμόνι διὰ ψυχικὸν εἰς τὸν Πόρον, ὁ δὲ ὅτι τὸ ἠγόρασαν πρὸς 8 γρόσια τὴν χιλιάδα.

β) Διότι ὁ μὲν λέγει ὅτι τὸ ἐπώλησαν πρὸς 25 - 30 γρόσια τὴν χιλιάδα, ὁ δὲ 37 $^1/_2$, καὶ ὅτι μέρος ἔδωκαν δῶρον εἰς τὸν Μπέην.

γ) Διότι ὁ μὲν λέγει ὅτι ἠγόρασαν τὰ πετσιὰ πρὸς 2 γρόσια τὸ ἕν, ὁ δὲ πρὸς 115 παράδες κατὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ Τούρκου.

δ) Διότι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει ὅτι ἠγόρασαν περὶ τὰ 100 πετσιά, οἱ δὲ ναῦται ὅτι ἀγνοοῦν πόσα, ἐν ᾧ ἡ ἀπόδειξις τοῦ Τούρκου παριστάνει ζευγάρια 133.

ε) Διότι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει ὅτι ἠγόρασαν τὰ πετσιὰ μ' ὅσα γρόσια ἔπιασαν ἀπὸ τὸ λεμόνι, ὄντα περὶ τὰ 200, ὁ δὲ Σταμάτης Χάνος λέγει ὅτι τὰ ἠγόρασαν μὲ γρόσια ἰδικά του τὸν ἀριθμὸν 864,30, τιμὴν συμφωνοῦσαν μὲ τοῦ Τούρκου τὴν ἀπόδειξιν,

4ον) Ὅτι ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Παρατηρεῖ δέ:

Ὅτι δι' αἰσχροκέρδειαν, παρεκτραπέντες ἀπὸ τὸν διὰ Σύραν πλοῦν των, ἀπελθόντες εἰς τόπον κατεχόμενον ἀπὸ Τούρκους καὶ ἀποκλεισμένον κ' ἐμπορευθέντες μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἔγιναν παραβάται τοῦ ἀποκλεισμοῦ κ' ἔνοχοι μεγίστης προδοσίας ὡς Ἕλληνες καὶ κάτοικοι τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

Ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ τριχαντήρι «Ἅ γ ι ο ς Ν ι κ ό λ α ο ς» τοῦ πλοιάρχου Πάνου Γαλέντη δημεύεται μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔγκλημα τῆς προδοσίας,

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Λουκᾶς Ράλλης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 65

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 388 διεύθυνσιν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας περικλειούσης ἔγγραφα ἀφορῶντα τὴν ἑλληνικὴν γολέταν «Ἄ σ π α σ ί α ν», κατα-

σχεθεῖσαν παρὰ τοῦ Ναυάρχου Ἀ. Μιαούλη περὶ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον ὡς πειρατικήν,

Θεωρήσασα ἀναφορὰν τῆς χήρας Καλῆς Ἀγγελίνας ἀπὸ 20 Μαρτίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει, ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα εἶναι ἰδιοκτησία της καὶ ὅτι δὲν ἦτο πειρατική,

Θεωρήσασα ἔγγραφον συμφωνητικὸν ναυπηγήσεως τῆς αὐτῆς γολέτας ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1826, γενόμενον ἐν Σκοπέλῳ μεταξὺ τοῦ κ. Ἀγγέλου Συκιώτου καὶ ἄλλων συντρόφων του,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν ναυπηγήσεως τῆς αὐτῆς γολέτας ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1826, δι' οὗ ὁ ναυπηγὸς Γεώργιος Φλούμης καὶ οἱ Δημογέροντες Σκοπέλου μαρτυροῦν ὅτι ἡ γολέτα ἐναυπηγήθη δι' ἐξόδων τοῦ ποτὲ κ. Ἀγγέλου,

Θεωρήσασα πωλητήριον τῆς 16 Ἀπριλίου 1827, δι' οὗ οἱ λοιποὶ μέτοχοι τῆς γολέτας ἐπώλησαν τὸ μέρος των εἰς τὴν Καλὴν Ἀγγελίναν,

Θεωρήσασα δίπλωμα ἐμπορικὸν τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς δοθὲν εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς γολέτας Δημήτριον Γ. Κασσανδρινὸν τῆς 7 Ἰουλίου 1827,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Γ. Κασσανδρινοῦ τῆς 10 Μαΐου 1828 καὶ τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας τῆς 24 Νοεμβρίου 1828 καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐγκλεισμένον μαρτυρικὸν διαφόρων ὁπλαρχηγῶν τῆς 21 Μαΐου 1828, δι' οὗ μαρτυροῦν ὅτι ὁ ποτὲ ὁπλαρχηγὸς κ. Ἄγγελος, κατασκευάσας τὴν εἰρημένην γολέταν, μόλις ἐπρόφθασε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς τὴν κατὰ τὸ Ταλάντι ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Τούρκων, ὅπου ἔπεσεν ἐνδόξως μαχόμενος, καὶ ὅτι ἡ χήρα σύζυγός του, πληρώσασα μετά τινα καιρὸν τοὺς μετέχοντας εἰς τὴν γολέταν αὐτὴν στρατιώτας του, τὴν οἰκειοποιήθη ὅλην καὶ τὴν μετεχειρίσθη εἰς ἐμπορίαν διὰ νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς αὐτῆς χήρας Ἀγγελίνας τῆς 23 Ἰανουαρίου 1829, δι' ἧς, ἐπαναλαμβάνουσα τὰ δεινὰ καὶ τὰ δίκαιά της, ἐπικαλεῖται τὴν περὶ τῆς αὐτῆς γολέτας ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

Ὅτι ὁ ὁπλαρχηγὸς κ. Ἄγγελος Συκιώτης κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1826 ἐναυπήγησεν εἰς Σκόπελον τὴν γολέταν «Ἀ σ π α σ ί α ν» μὲ ἰδίαν του δαπάνην, ἐχόντων τινα μετοχὴν ἐπ' αὐτῆς καί τινων στρατιωτῶν του,

Ὅτι μ' αὐτὴν δὲν ἔκαμε κανὲν ἄλλο ταξίδι, εἰ μὴ τὸ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ταλαντίου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰω. Κωλέττη,

Ὅτι οἱ στρατιῶταί του ἔλαβον τὴν γολέταν μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὴν ἐξουσίαν των,

Ὅτι ἡ Καλὴ χήρα τοῦ ποτὲ κ. Ἀγγέλου, διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῶν περιστάσεων, διὰ τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν καὶ διὰ τὴν χηρείαν της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν θέλησιν τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἀνδρός της,

Ὅτι οἱ στρατιῶται αὐτοὶ ἔπειτα ἔστερξαν νὰ ἐκθέσουν εἰς δημοπρασίαν τὴν εἰρημένην γολέταν καὶ ἡ χήρα Καλή, ἀγοράσασα τὸ μέρος τῶν μετόχων, τὴν οἰκειώθη ὅλην.

"Οτι ἡ αὐτὴ χήρα, ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν γολέταν εἰς τὴν ἐξουσίαν της, ἔσπευσε νὰ τὴν ἐφοδιάσῃ μὲ ἐμπορικὸν δίπλωμα τῆς Κυβερνήσεως κ' ἐδιώρισεν εἰς αὐτὴν πλοίαρχον δι' ἐμπορίαν.

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) "Οτι ἡ γολέτα «Ἀ σ π α σ ί α», ζῶντος τοῦ ποτὲ κ. Ἀγγέλου, συζύγου τῆς Καλῆς, δὲν ἐχρησίμευσε ποσῶς εἰς πειρατείαν. Εἶναι δὲ τρανὴ τούτου ἀπόδειξις ὅτι μετὰ τοσοῦτον καιροῦ διάστημα δὲν ἐμφανίσθη κανεὶς ἐνάγων, οὐδ' ἠκούσθη περὶ πειρατείας κατηγορία κατὰ τοῦ κ. Ἀγγέλου, ἐν ᾧ ἐκ τῶν περὶ τὴν Σκόπελον καὶ Σκιάθον διατριβόντων ὁπλαρχηγῶν οἱ πλειότεροι ἐκατηγορήθησαν.

2ον) "Οτι ἡ πρὸς καιρὸν κράτησις τοῦ πλοίου παρὰ τῶν στρατιωτῶν τοῦ συζύγου της, οὖσα χωρὶς τὴν συναίνεσιν τῆς χήρας κ' ἐναντίον τῆς θελήσεώς της, δὲν τὴν ὑποχρεώνει ποσῶς διὰ τὰς πράξεις των.

3ον) "Οτι ἀπεδείχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου τῆς 27 Ὀκτωβρίου 1828, ὅτι ἡ ρηθεῖσα χήρα, μολονότι ἡ γολέτα ἐλέγετο πάντοτε ἰδική της, οὔτε συναίνεσε ποτὲ οὔτ' ἐμέθεξεν εἰς τὰς πράξεις τῶν στρατιωτῶν τοῦ ποτὲ συζύγου της.

4ον) "Οτι τέλος πάντων ἡ μόνον ὑπὲρ τῆς πατρίδος χρῆσις τῆς γολέτας, οὖσης εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ποτὲ κ. Ἀγγέλου, καὶ ἡ μετὰ ταῦτα χρῆσις τῆς αὐτῆς πρὸς ἁπλῆν ἐμπορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν μετεχειρίσθη ἡ χήρα τοῦ κ. Ἀγγέλου ἀφοῦ τὴν ἀνέλαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν της, ἐφοδιάσασά την μ' ἐμπορικὸν δίπλωμα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ταῦτα ἀποδεικνύουν ἀποχρώντως ὅτι καὶ ὁ ποτὲ κ. Ἄγγελος καὶ ἡ χήρα του, ὄχι μόνον δὲν ὑπέπεσαν ποτὲ εἰς πρᾶξιν ἢ μετοχὴν πειρατείας, ἀλλ' οὐδὲ ἐφάνη ὅτι συνέλαβαν ποτὲ τὸν τοιοῦτον σκοπόν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν ἀποφασίζει:

1ον) Ἡ ἑλληνικὴ γολέτα «Ἀ σ π α σ ί α», ἀνήκουσα εἰς τ' ὀρφανὸν καὶ τὴν χήραν τοῦ ποτὲ κ. Ἀγγέλου Συκιώτου, ὡς νομίμους κληρονόμους αὐτοῦ, ἀπολύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν πέμπτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Λουκᾶς Ράλλης
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

'Αριθ. 66

*'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς 'Επικρατείας πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1828 συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ 'Ιωάν. Χαραλάμπους Καλλιγᾶ ἔγγραφα,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ 'Ι. Χαραλάμπους Καλλιγᾶ, Κεφαλληναίου, ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1828 πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς 'Ελλάδος, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸν 'Ιανουάριον μῆνα τοῦ 1828 φορτώσας ἐν Σύρᾳ εἰς τὴν μαρτηγάναν τοῦ Γεωργίου Τρουγιανοῦ, ὀνόματι «"Α γ ι ο ς Δ η μ ή τ ρ ι ο ς», 580 κοιλὰ σιτάρι, ὀλίγον κριθάρι καί τινα ἄλλα εἴδη μικρᾶς ποσότητος, ἐξέπλευσε διὰ τὴν Κεφαλληνίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν συνελήφθη ἀπὸ ἓν μίστικον, διοικούμενον παρὰ τοῦ Ν. Κουκούτση, ὅστις ἐγύμνωσεν αὐτὸν εἰς Σκίτσαν,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον δηλοποιητικὸν τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Τρουγιανοῦ εἰς Κεφαλληνίαν καὶ τῆς γυμνώσεώς του, ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ ἐκεῖ 'Υγειονομείου τὴν 11ην Μαρτίου 1828 κατὰ ζήτησιν τοῦ πλοιάρχου Γ. Τρουγιανοῦ,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Γ. Τρουγιανοῦ πρὸς τοὺς δικαστὰς τοῦ 'Εμπορικοῦ Δικαστηρίου, Γεωργίου Βούλγαρη καὶ 'Ιωάννου Ζαμπέλη, ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆς 12 Μαρτίου 1828, δι' ἧς φανεροῖ τὸ δυστύχημά του ἀναφέρων ὅτι φορτώσας εἰς Σύραν 580 κοιλὰ σίτου καὶ 90 ὀκάδας κερί, 19 καντάρια παξιμάδι ἀνήκοντα εἰς τοὺς ὑπογεγραμμένους ἐν τῇ ἀναφορᾷ ναύτας, γεγραμμένα ὅμως ἐν ὀνόματι τοῦ 'Ι. Χ. Καλλιγᾶ, συνελήφθη κατὰ τὸν πλοῦν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Γρόσσον ἀπὸ ἓν πλοῖον ἑλληνικὸν τοῦ Μανιάτμπεη, τὸ ὁποῖον ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς Μάνην καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων του τὸν ἀπέλυσεν· ἔπειτα ὅμως, 25 μίλια μακρὰν τῶν Οἰνουσῶν, συνέλαβεν αὐτὸν ἐκ δευτέρου μίστικον διοικούμενον παρὰ τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Κουκούτση καὶ τὸν ἐγύμνωσεν, ἀφήσας μόνον 126 βατσέλια σίτου εἰς τὸν μαρτῆγον,

Θεωρήσασα τὴν γενομένην παρὰ τοῦ 'Εμπορικοῦ Δικαστηρίου, Γεωργίου Βούλγαρη καὶ 'Ιωάννου Ζαμπέλη ἐξέτασιν τοῦ πλοιάρχου Γεωργ. Τρουγιανοῦ, καὶ τῶν πέντε ναυτῶν, 'Ι. Χ. Καλλιγᾶ, Γερασίμου Καλλιγᾶ τοῦ Χαραλάμπους, 'Ηλία Καλλιγᾶ τοῦ Χαραλάμπους, Νικολάου Κουλᾶ καὶ Γερασίμου 'Αντραγάτου τοῦ Παναγιώτου, ἐν ᾗ ὁμολογοῦσι συμφώνως τὴν γενομένην γύμνωσιν καὶ τὰ περιστατικὰ αὐτῆς,

Θεωρήσασα τὸ δοθὲν εἰς τὸν πλοίαρχον Γεώργιον Τρουγιανοῦ διαβατήριον παρὰ τοῦ 'Επιτρόπου τοῦ 'Ιωάννου Μαυρομιχάλη, Δημ. Δήπου Μαυρομιχάλη τῆς 22 'Ιανουαρίου 1828 ἐν Λιμένι,

Θεωρήσασα τὴν ταυτοχρόνως προσαπτομένην παρὰ τοῦ 'Εμπορικοῦ Δικαστηρίου παρατήρησιν εἰς τὰς γενομένας ἐξετάσεις τοῦ πληρώματος τοῦ εἰρημένου μαρτήγου, ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα (prova di fortuna) τοῦ Γεωργίου Τρουγιανοῦ ἔγινε μετὰ ἕνα μῆνα ὕστερον τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς Κεφαλληνίαν, μένει ἀνίσχυρον διὰ τὰ τέλη τῆς Δικαιοσύνης,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19.

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικὸν τοῦ πλοιάρχου Γ. Τρουγιανοῦ, τοῦ Νικολάου Κουλᾶ καὶ Θ. Γερασίμου πρὸς τὸν Ἰ. Χ. Καλλιγᾶ, ἵνα δυνηθῇ δι' αὐτοῦ ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀποζημίωσιν, γραμμένον τὴν 16 Ἀπριλίου 1828 ἔ. ν. ἐν Ἀργοστόλι τῆς Κεφαλληνίας,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν τοῦ Γ. Σταυροπούλου Παδέλα, γενόμενον παρὰ τῷ δημοσίῳ Μνήμονι τῆς Σύρας, ὅστις, εὑρισκόμενος ναύτης εἰς τὴν τράταν τοῦ Παναγιώτη Καπετανάκη, μαρτυρεῖ ὅτι ἀπάντησαν εἰς τὴν νῆσον Πρώτην τὴν μαρτηγάναν τοῦ πλοιάρχου Γ. Τρουγιανοῦ γυμνωμένην ἀπὸ τὸν Ν. Κουκούτσην, πλοίαρχον εἰς τὸ μίστικον τοῦ Π. Καπετανάκη,

Θεωρήσασα δήλωσιν παρὰ τοῦ ἐν Σύρᾳ Ἀγγλικοῦ Ὑποπροξένου κυρίου Βιτάλη, ὅτι ἡ μαρτηγάνα τοῦ Γ. Τρουγιανοῦ ἐξέπλευσε τῆς Σύρας μὲ φορτίον 580 κοιλὰ σίτου, 19 καντάρια παξιμάδι καὶ 90 ὀκάδες κηρί, γραμμένην τὴν 19ην Ἰανουαρίου 1828,

Θεωρήσασα φορτωτικὸν τοῦ Ἰ. Χ. Καλλιγᾶ ἐκ Σύρας τῆς Ἰανουαρίου 1828, δι' οὗ ἐφόρτωσε 580 κοιλὰ σίτου καὶ 90 ὀκάδες κηρί,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολόγησιν τοῦ Ἰωάννου Χ. Καλλιγᾶ τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1828 καὶ τεσσάρων ναυτῶν ἐναγομένων παρ' αὐτοῦ ὡς συγγυμνωσάντων μετὰ τοῦ Κουκούτση τὴν μαρτηγάναν «Ἅ γ ι ο ς Δ η μ ή τ ρ ι ο ς», ὀνομαζομένων δὲ Λεούτση Δημ. Δημητρακοπούλου, Μανιάτου, Ἰωάννου Βασιλικοῦ, Σμυρναίου, Ἠλία Παναγιώτου, Μανιάτου, καὶ Στάθη Κοκωνάκη, Κορωναίου,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολόγησιν τοῦ Νικολάου Κουκούτση, πλοιάρχου τοῦ μιστίκου, ἐλθόντος κατὰ κλῆσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ δραπετεύσαντος ἔπειτα,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ Ἰ. Χ. Καλλιγᾶ τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1828 καὶ τὴν σημείωσιν τῶν ἁρπαγέντων αὐτοῦ πραγμάτων, ἀναβαίνουσαν εἰς ποσότητα χρηματικὴν τάλληρα 1451, τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 68 κάλεσιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὸν Π. Καπετανάκην τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1828 καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 482 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1828 ἀπόκρισιν τοῦ Ἐκτ. Ἐπιτρόπου τῆς Κάτω Μεσσηνίας,

Θεωρήσασα τὸ πρόγραμμα τοῦ Δικαστηρίου τῆς 14 Δεκεμβρίου 1828, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ Π. Καπετανάκη, τοῦ ὁποίου ἡ προθεσμία παρῆλθε πρὸ πολλοῦ χωρὶς νὰ φανῇ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὑρίσκει τρία τινὰ ἐξεταστέα:

1ον) Ἔγινε ἡ πειρατεία;

2ον) Τίνες εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι;

3ον) Ποία ἡ ποσότης τῆς χρεωστουμένης ἀποζημιώσεως;

Περὶ μὲν τοῦ πρώτου μέρους παρατηρεῖται:

Ὅτι, ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος Γ. Τρουγιανὸς φθάσας εἰς Κεφαλληνίαν καὶ δηλοποιήσας εἰς τὸ ἐκεῖ Ὑγειονομεῖον τοῦ πλοίου του τὴν γύμνωσιν, ἔλειψε νὰ κάμῃ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος ἐντὸς τῆς ὡρισμένης παρὰ τοῦ νόμου προθεσμίας καὶ ἐπομένως ἀφῆρεσε τὸ κῦρος τῆς ἐπισήμου ἀποδείξεώς του. Ἂν καὶ τὸ παρουσιασθὲν παρὰ τοῦ Καλλιγᾶ μαρτυρικὸν τοῦ ναύτου Παδέλα δὲν ἰσχύει ὡς ἀπόδειξις, καθότι ἔγινεν ἐκτὸς καὶ χωρὶς διαταγὴν τοῦ Δικαστηρίου τούτου εἰς τὸ Μνημεῖον τῆς

Σύρας, μολαταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει τὰ δύο εἰρημένα ἔγγραφα ὡς ἐνδείξεις, αἵτινες ἐπιβεβαιοῦνται ἀπὸ τὰς μαρτυρίας τῶν τεσσάρων ναυτῶν τοῦ Ν. Κουκούτση καὶ ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Κουκούτση αὐτοῦ, ὁμολογήσαντος τὴν γύμνωσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ὅθεν ἡ πειρατεία ἀποδεικνύεται ἀναντίρρητος.

Περὶ τοῦ δευτέρου μέρους ἐξάγεται:

1ον) Ὅτι ὁ Καλλιγᾶς εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν του τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1828 ἐδηλοποίησεν ὅτι ζητεῖ τὴν ἀποζημίωσίν του παρὰ τοῦ Παναγιωτάκη Καπετανάκη, ὡς κτήτορος τοῦ πειρατικοῦ μιστίκου,

2ον) Ὅτι ὁ εἰρημένος Καλλιγᾶς ὑπεσχέθη, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, εἰς τοὺς 4 ναύτας τοῦ Κουκούτση, ὅτι, ἂν μαρτυρήσουν τὴν πρᾶξιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, δὲν θέλει ζητήσει παρ' αὐτῶν ἀποζημίωσιν οὐδεμίαν,

3ον) Ὅτι ὁ αὐτὸς Καλλιγᾶς ἐδηλοποίησεν ἔπειτα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι θεωρεῖ συνυπεύθυνον μὲ τὸν Καπετανάκη καὶ τὸν Ν. Κουκούτσην,

4ον) Ὅτι ὁ Καπετανάκης ἔλειψε νὰ ἐμφανισθῇ διὰ νὰ ἀναιρέσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, μολονότι ἔγινε κάλεσις πρὸς αὐτόν, ἐξεδόθη πρόγραμμα, παρῆλθε πρὸ πολλοῦ ἡ προθεσμία καὶ μολονότι τὸν ἐκοινοποιήθη ἐγκαίρως ἡ κάλεσις.

Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ Κουκούτσης ὡμολόγησεν ἑαυτὸν αὐτουργὸν τῆς γυμνώσεως τοῦ Καλλιγᾶ, ἐπειδὴ συγχρόνως καὶ συμφώνως μὲ τοὺς ναύτας του ὡμολόγησε κτήτορα τοῦ πειρατικοῦ μιστίκου καὶ μέτοχον τοῦ ἐκ τῆς γυμνώσεως προϊόντος τὸν Καπετανάκην, ἐπειδὴ ὡσαύτως τὸ ἐν Σύρᾳ μαρτυρικὸν τοῦ Παδέλα ἀναφέρει κτήτορα τοῦ πειρατικοῦ μιστίκου τὸν αὐτὸν Καπετανάκην καὶ ἐπειδὴ τελευταῖον ὁ Καπετανάκης οὗτος μὲ τὴν ἔλλειψίν του δὲν ἀναίρεσε τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, τὸ Δικαστήριον ἐκλαμβάνει ὑπευθύνους τοὺς εἰρημένους Κουκούτση καὶ Καπετανάκην, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ζητεῖ ὁ Καλλιγᾶς τὴν ἀποζημίωσίν του.

Περὶ τοῦ τρίτου μέρους παρατηρεῖται:

1ον) Ὅτι ἡ ἐν Κεφαλληνίᾳ γενομένη ἔκθεσις τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, περιλαμβάνουσα, κατὰ τὰς ἐκεῖ ὁμολογίας τοῦ πληρώματος τῆς μαρτηγάνας, τὴν ποσότητα τοῦ ἁρπαγέντος πράγματος δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ποσότητος, διότι τὸ τοιοῦτον ἔγγραφον ὡς εἴρηται εἶναι ἐλλιπές.

2ον) Ὅτι ἡ μαρτυρία τῶν 4 ναυτῶν τοῦ Κουκούτση περὶ τῆς ἁρπαγείσης ποσότητος δὲν ἰσχύει ὡσαύτως, διότι αὐτοὶ ἐμαρτύρησαν παρακινημένοι δι' ὑποσχέσεως ἀπὸ τὸν αὐτὸν Καλλιγᾶν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησαν.

3ον) Ὅτι, ὡς ὁ Κουκούτσης ὡμολόγησε, τοῦ ἐπῆραν 270 κοιλὰ σίτου, 4 παπλώματα καὶ 90 ὀκάδες κερί·

4ον) Ὅτι ἐνῷ ὁ Καλλιγᾶς ὁμολογεῖ ὅτι ἀπὸ 580 κοιλὰ σίτου τὸν ἄφησαν οἱ πειραταὶ μόνον 168 κοιλὰ εἰς τὴν μαρτηγάναν, τὰ ὁποῖα μετεκόμισεν εἰς Κεφαλληνίαν, δὲν παρουσιάζει κανὲν ἔγγραφον παρὰ τοῦ ἐκεῖ Τελωνείου πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τὸν ἔμεινε κ' ἐξεφόρτωσεν εἰς Κεφαλληνίαν τόσην μόνον ποσότητα καὶ ὄχι πλειότερον.

Ἑπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ Παναγιώτης Καπετανάκης καὶ ὁ Νικόλαος Κουκούτσης εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι ν' ἀποδώσουν εἰς τὸν Ἰω. Χ. Καλλιγᾶν τὰ παρὰ τοῦ Κουκούτση ὁμολογηθέντα, τουτέστιν 270 κοιλὰ σίτου, 4 παπλώματα καὶ προσέτι 90 ὀκάδες κερί,

περιεχομένων εἰς τὸ φορτωτικὸν τοῦ Καλλιγᾶ. Ταῦτα δὲ πάντα κατὰ τὴν τότε τρέχουσαν τιμὴν εἰς τὴν Σύραν καὶ προσέτι 15% κατ' ἔτος ἐπὶ τῆς ὅλης ποσότητος δι' ἀποζημίωσιν.

2ον) Ἡ εἰρημένη τιμὴ θέλει προσδιορισθῆ δι' ἀποδεικτικοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαστηρίου τῆς Σύρας, ὅπου ἔγινε τῶν πραγμάτων ἡ φόρτωσις.

3ον) Διαφυλάττεται τὸ δίκαιον εἰς τὸν Καλλιγᾶν ν' ἀπαιτήσῃ καὶ νὰ πληρωθῇ παρὰ τῶν αὐτῶν Κουκούτση καὶ Καπετανάκη ἀλληλεγγύως καὶ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ λείψαντος σίτου ἐκ τῶν ζητουμένων 412 κοιλῶν, ὡς λέγει, ἐὰν παρουσιάσῃ ἀπόδειξιν ἐκ τοῦ Τελωνείου τῆς Κεφαλληνίας, ὅτι ἀπεβίβασεν ἐκεῖ μόνον κοιλὰ 168 ἢ βατσέλια 126.

4ον) Ἀπορρίπτεται ἡ περὶ τῶν λοιπῶν πραγμάτων αἴτησις τοῦ αὐτοῦ Καλλιγᾶ κατὰ τῶν ρηθέντων Καπετανάκη καὶ Κουκούτση, ὡς ἀναπόδεικτος.

5ον) Ἀπορρίπτεται ὡσαύτως πᾶσα ἄλλη αἴτησίς του περὶ ἀποζημιώσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου
Ἐδουάρδος Μάσσων
Λουκᾶς Ράλλης

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 67

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2153 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τὸ Δικαστήριον συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὴν μεταξὺ Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτου καὶ ἀδελφῶν Κούζοβικ καὶ Λουκᾶ Σγούτα διαφοράν,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8585 διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως, διοριζούσης μέλος τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς τὸν κ. Διονύσιον Ὀρφανὸν διὰ τὴν προκειμένην μόνην ὑπόθεσιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν ἐνταῦθα Ρωσικὸν Πρόξενον κ. Ἰω. Βλασσόπουλον ἀναφορὰν τοῦ Α. Μαυρογορδάτου δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν Νικηφόρον Ἀμπανόπουλον τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι τὸν Αὔγουστον τοῦ 1825 ὁ Ἰωάννης Ζάκας μὲ τὴν πολάκκαν του κατέσχε περὶ τὸ ἀκρωτήριον Γάτα τῆς Κύπρου τὸ ρωσεμπορικὸν βριγαντῖνον ἢ «Παναγία Τουρλιανή», προερχόμενον ἀπὸ Λαοδίκειαν τῆς Συρίας μὲ φορτίον σπόγγους, καὶ ἥρπασε διὰ τῆς βίας τὸ φορτίον του, ἀνῆκον εἰς τὸν ἀναφερόμενον καὶ τὸν Ἀμπανόπουλον, ὅτι μετεκόμισε τὸ φορτίον αὐτὸ ὁ Ζάκας εἰς τὴν Σύραν, ὅπου, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν Σταματίου καὶ

Ἰω. Ν. Κούζοβικ, Λουκᾶ Σγούτα καὶ τῶν συνεταίρων των, τοὺς παρέδωκεν 90 σακκία σπόγγων, ἐκτὸς τῆς Σύρας, εἰς καιρὸν νυκτὸς καὶ εἰς ἀνοικτὴν θάλασσαν, τοὺς ὁποίους ἔστειλαν ἀμέσως εἰς Τσεσμὲ καὶ Σμύρνην μὲ τὴν ρωσεμπορικὴν γολέτσν «Λ ά μ π ω» τοῦ Ζαννέτου Ραφτοπούλου, πλαστογραφήσαντες εἰς τὴν δήλωσίν της, ὅτι ὁ αὐτὸς Ζάκας ἀπεβίβασεν εἰς Σύραν ἄλλα 18 σακκία· ὅτι εἰς Τσεσμὲ καὶ Σμύρνην ἐμεσεγγύησε τὰ 90 σακκία κ' ἐγκάλεσεν εἰς κρίσιν τὸν Λ. Σγούταν, ὅστις ἐκεῖ παριστάνετο ἀγοραστὴς τῶν αὐτῶν σπόγγων· ὅτι ὁ Σγούτας συνειδὼς τὴν ἐνοχήν του ἐδραπέτευσεν ἐκ Σμύρνης ἀρξαμένης τῆς κρίσεως· ὅτι δι' ἀποφάσεως ἐκεῖ ἐκδοθείσης ἀπέλαβε τὰ 90 σακκία τῶν σπόγγων, ἐλλιπῆ ὅμως κατὰ τὸ βάρος· ὅτι διεμαρτυρήθη διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν σπόγγων κατὰ τῶν ἀδελφῶν Κούζοβικ, Σγούτα καὶ τῶν συνεταίρων των· ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις τὸν διεφύλαξε τὸ περὶ ἀποζημιώσεως δίκαιον καὶ ὅτι ἑπομένως ἀπαιτεῖ τὴν ἔλλειψιν τῶν σπόγγων καὶ τὰς ζημίας του, ἀναβαινούσας ὁμοῦ εἰς δίστηλα 12.669,37 κατὰ τὴν σημείωσίν του,

Θεωρήσασα τὸ παρὰ τῷ δημοσίῳ Μνήμονι τῆς Σύρας γενόμενον ἐπιτροπικὸν τῆς 10 Αὐγούστου 1828, δι' οὗ ὁ Νικηφόρος Ἀμπανόπουλος κατασταίνει ἐπίτροπόν του τὸν Ἀ. Μαυρογορδᾶτον εἰς τὴν προκειμένην τῶν σπόγγων ὑπόθεσιν,

Θεωρήσασα τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν τῆς 25 Ἰουλίου 1825, μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Νικηφόρου Ἀμπανοπούλου καὶ Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Μαυρογορδᾶτος ναυλώνει τὸ ρωσεμπορικὸν βριγαντῖνον ἡ «Π α ν α γ ί α Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ» καὶ καταθέτει συντροφικῶς μετὰ τοῦ Ἀμπανοπούλου 30.000 γρόσια δι' ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, ὑπογραμμένον παρὰ τοῦ Μαυρογορδάτου καὶ τοῦ Νικολάου Ξυδάκη, ἐπιτρόπου τοῦ Ἀμπανοπούλου,

Θεωρήσασα ἔντιμον τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» Εὐστρατίου Μ. Βλαστοῦ τῆς 11 Αὐγούστου 1825 ἐν Λαοδικείᾳ, δι' οὗ φαίνεται ἡ ποσότης καὶ ἡ τιμὴ τῶν εἰς τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ ν» φορτωθέντων σπόγγων,

Θεωρήσασα συναλλαγματικὴν τῆς 11 Αὐγούστου 1825, ἐν Λαοδικείᾳ, δι' ἧς ὁ Δημήτριος Μαυρογορδᾶτος καὶ ὁ Εὐστράτιος Μιχαὴλ Βλαστὸς ὑπεχρεώθησαν πρὸς τὸν Παναγῆν Ἰω. Κούπα διὰ γρόσια 80.258 $^{11}/_{40}$ μὲ θαλάσσιον κίνδυνον πρὸς ἀποπληρωμὴν τῶν ὅσων τοὺς ἐπώλησε σπόγγων,

Θεωρήσασα φορτωτικὸν τῆς 11/23 Αὐγούστου 1825 ἐν Λαοδικείᾳ, δι' οὗ φαίνεται ὅτι ὁ Βλαστὸς ἐφόρτωσεν εἰς τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ ν» διὰ Σύραν καὶ Σμύρνην 111 σακκία σπόγγους ψιλοὺς καὶ χονδρούς, ὀκάδες ὁμοῦ 4.100 καθαρόν,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τοῦ βριγαντίνου ἡ «Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ» τῆς 23 Αὐγούστου 1825 ν. παρὰ τοῦ ἐν Λαοδικείᾳ Αὐστριακοῦ Προξενείου, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ὁ Βλαστὸς ἐφόρτωσε τοὺς εἰρημένους σπόγγους εἰς τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ή ν»,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Αὐστριακὸν Προξενεῖον τῆς Λεμεσοῦ τῆς Κύπρου δηλοποίησιν τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος, γενομένην παρὰ τοῦ πλοιάρχου τοῦ ρωσεμπορικοῦ βριγαντίνου ἡ «Π α ν α γ ί α Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ» καὶ τῶν ναυτῶν του τὴν 29 Αὐγούστου 1825 ν.,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Βρεττανικὸν Προξενεῖον τῆς Λεμεσοῦ τῆς Κύπρου χωριστὴν δηλοποίησιν τοῦ αὐτοῦ δυστυχήματος, γενομένην παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» Ε. Μ. Βλαστοῦ τὴν 29ην Αὐγούστου 1825 ν.

Θεωρήσασα τὴν ἐκ Καστελλορρίζου ἐπιστολὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» πρὸς τὸν Α. Μαυρογορδᾶτον καὶ κ. Νικηφόρον εἰς Σύραν τῆς 31 Ἰουλίου 1825, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς δίδει πληροφορίας περὶ τῶν σπόγγων καὶ τοὺς ἀναγγέλλει ὅτι ἀναχωρεῖ τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ Λαοδίκειαν,

Θεωρήσασα τὴν ἐκ Μυκόνου ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου Βλαστοῦ πρὸς τὸν Α. Μαυρογορδᾶτον εἰς Σύραν τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1825, διὰ τῆς ὁποίας τὸν γνωστοποιεῖ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Ζάκα καὶ τὸν διευθύνει τὰ ἔγγραφα τοῦ φορτίου, διὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ ἀναλάβῃ ὡς κτήτωρ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Βρεταννικὸν Προξενεῖον τῆς Σύρας γενομένην διαμαρτύρησιν τῆς 8 Σεπτεμβρίου 1825 ν. παρὰ τοῦ Α. Μαυρογορδάτου ἐναντίον τοῦ Ζάκα καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀγορασάντων τοὺς σπόγγους,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Βρεταννικὸν Προξενεῖον τῆς Σύρας γενομένην διαμαρτύρησιν τοῦ αὐτοῦ Μαυρογορδάτου τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1825 ρητῶς κατὰ τοῦ Σταματίου Κούζοβικ, Εὐσταθίου Σουγδουρῆ καὶ ἄλλων ἀγοραστῶν τῶν αὐτῶν σπόγγων παρὰ τοῦ Ζάκα,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Αὐστριακὸν Προξενεῖον τῆς Σύρας ἀντιδιαμαρτύρησιν τοῦ Στ. Κούζοβικ τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1825, διὰ τῆς ὁποίας ἀντιδιαμαρτύρεται κατὰ τοῦ Μαυρογορδάτου,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ αὐτὸ Προξενεῖον ἀντιδιαμαρτύρησιν τοῦ Εὐσταθίου Σουγδουρῆ κατὰ τοῦ Α. Μαυρογορδάτου τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1825, διὰ τῆς ὁποίας δηλοποιεῖ ὅτι δὲν ἔλαβε καμμίαν μετοχὴν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν σπόγγων παρὰ τοῦ Ζάκα,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 862 τῆς 15 Αὐγούστου 1825 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας πρὸς τὸν Λιμενάρχην τῆς Σύρας, διὰ νὰ γνωστοποιήσῃ πρὸς τὸν Ἄγγλον πλοίαρχον Σπένσερ τῆς φρεγάτας «Ν α ϊ ά δ ο ς» τὴν διεύθυνσιν τῆς πολάκκας τοῦ Ζάκα,

Θεωρήσασα τὸν ἀπὸ 26 Αὐγούστου 1825 λογαριασμὸν τῶν ἀγορασθέντων καὶ παραδοθέντων εἰς τὸν Σγούταν σπόγγων παρὰ τοῦ Κούζοβικ, συνισταμένων εἰς 90 σακκία, ὀκάδας 3382 καθαράς,

Θεωρήσασα τὸ φορτωτικὸν τῆς 26 Αὐγούστου 1825, δι' οὗ ὁ Λουκᾶς Σγούτας ἐφόρτωσεν εἰς τὴν ρωσεμπορικὴν γολέταν «Λ ά μ π ω ν» τοῦ πλοιάρχου Ζαννέτου Ραφτοπούλου τὰ ρηθέντα 90 σακκία σπόγγων διὰ Σμύρνην καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φορτωτικοῦ προσθήκην τῆς 31 Αὐγούστου 1825, δι' ἧς φανερώνει ὅτι ἀπεβίβασεν εἰς Τσεσμὲν σακκία 50,

Θεωρήσασα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Σύρᾳ Αὐστριακοῦ Προξένου πρὸς τὸν τῆς Σμύρνης τῆς 14 Νοεμβρίου 1825, δι' ἧς τὸν γνωστοποιεῖ ὅτι τὴν β^αν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐκ Σύρας ἀναχώρησιν τῆς γολέτας τοῦ Ραφτοπούλου, ὑπῆγεν εἰς τὴν Καγκελλαρίαν του ὁ Σταμάτιος Κούζοβικ καὶ τὸν εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ δύο ὥρας μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐμβαρκάρισεν εἰς τὴν ρηθεῖσαν γολέταν 90 σακκία σπόγγων, τὰ ἔγραψεν ἰδιοχείρως εἰς τὴν δήλωσίν της, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὰ καταχωρήσῃ καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῆς Καγκελλαρίας του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἠρνήθη ὁ Πρόξενος ὡς παράνομον,

Θεωρήσασα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Σύρᾳ Βρεταννικοῦ Προξένου πρὸς τὸν τῆς Χίου τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1825, δι' ἧς τὸν γνωστοποιεῖ τὴν παρὰ τοῦ Ζάκα ἁρπαγὴν καὶ

πώλησιν τῶν σπόγγων εἰς τὸν Κούζοβικ καὶ τὴν φόρτωσιν αὐτῶν εἰς τὴν γολέταν τοῦ Ραφτοπούλου καὶ προσκαλεῖ τὸν ζῆλόν του εἰς τὴν μεσεγγύησιν αὐτῶν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν ἐν Χίῳ Αὐστριακὸν Πρόξενον ἀναφορὰν τοῦ Νικηφόρου Ἀμπανοπούλου τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 1825, δι' ἧς ἀπαιτεῖ τὴν μεσεγγύησιν τῶν 50 σακκίων σπόγγων ἀποβιβασθέντων παρὰ τοῦ Σγούτα εἰς Τσεσμὲν ἐπὶ τῆς αὐστριακῆς γολέτας «Παικιέτον τῆς Σύρας» καὶ τὴν δηλοποίησιν τῆς κατὰ συνέπειαν γενομένης μεσεγγυήσεως τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1825,

Θεωρήσασα τὸ διήγημα (processo) τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1825, γενόμενον ἐνώπιον τοῦ ἐν Χίῳ Αὐστριακοῦ Προξένου, δι' οὗ δηλοποιεῖται ὅτι γενομένης τῆς ἐπὶ τῆς γολέτας «Παικιέτον τῆς Σύρας» μεσεγγυήσεως τῶν 50 σακκίων σπόγγων, ὁ πλοίαρχός της Διοδᾶτος Βουκάσοβικ εἶπε προφορικῶς ὅτι ἠγόρασε τοὺς σπόγγους καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας διεμαρτυρήθη κατὰ τοῦ μεσεγγύου ὁ Ἰω. Ν. Κούζοβικ κ' ἔπειτα ὁ αὐτὸς πλοίαρχος Βουκάσοβικ ὡμολόγησεν ἐνόρκως ὅτι δὲν εἶναι ἰδικοί του οἱ σπόγγοι, ἀλλ' ὅτι παρεκαλέσθη ἀπὸ τὸν Κούζοβικ νὰ θέσῃ εἰς τὰ σακκία τὸ σημεῖον J. D. V. καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι τοὺς ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Σγούταν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακὸν Πρόξενον ἀναφορὰν τοῦ Πέτρου Μαρατσίνη, ἐπιτρόπου τοῦ Α. Μαυρογορδάτου, τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1825, δι' ἧς ἀπαιτεῖ τὴν μεσεγγύησιν τῶν εἰς τὴν γολέταν τοῦ Ραφτοπούλου σπόγγων, τὴν ἐκεῖ μετακόμισιν τῶν εἰς Τσεσμὲ μεσεγγυηθέντων, τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ραφτοπούλου, τῶν διαβατῶν καὶ τοῦ πληρώματός του, διὰ τὴν ἀπαιτουμένην κρίσιν,

Θεωρήσασα τὸ κατὰ συνέπειαν γενόμενον τὴν αὐτὴν ἡμέραν μεσέγγυον τῶν σπόγγων τῶν ἐπὶ τῆς γολέτας «Λάμπων» καὶ τὰς εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Προξενεῖον ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου Ζαννέτου Ραφτοπούλου, τοῦ γραμματέως του Μιχαὴλ Σακελλαρίου, τοῦ φορτωτοῦ Λουκᾶ Σγούτα καὶ τῶν διαβατῶν Ἰακώβου Δ. Ράλλη καὶ Νικολάου Βλισμᾶ τῆς 20, 21, 22 Σεπτεμβρίου 1825,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Σύρᾳ γενόμενον ἐξοφλητικὸν τοῦ Π. Κενταύρου πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Μαυρογορδάτου τῆς 22 Ἰανουαρίου 1826, διὰ τοῦ ὁποίου φανερώνει ὅτι ἐπληρώθη ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Μαυρογορδάτου γρόσια 2400 διὰ συνηγορίαν του εἰς τὴν τῶν σφουγγαριῶν, ἁρπαγέντων παρὰ τοῦ καπ. Ἰωάννου Ζάκα, διαφορὰν καὶ ὅτι τὸ ἐξοφλητικὸν τοῦτο προοεπιμαρτυρεῖται καὶ παρὰ τοῦ Σταματίου Κούζοβικ ὡς ἐφόρου,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακὸν Γενικὸν Προξενεῖον γενομένην ἀπόφασιν τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1825, κατὰ συνέπειαν τῆς μεσεγγυήσεως τῶν σπόγγων, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεδόθησαν οἱ ρηθέντες σπόγγοι εἰς τὸν Μαυρογορδᾶτον, ὡς εἰς αὐτὸν ἀνήκοντες, καὶ τὸν διεφυλάχθη τὸ περὶ ἀποζημιώσεως δίκαιον,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ αὐτὸ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακὸν Γενικὸν Προξενεῖον διαμαρτύρησιν τοῦ Α. Μαυρογορδάτου καὶ Νικηφόρου Ἀμπανοπούλου τῆς 4 Νοεμβρίου 1825 κατὰ τοῦ Κούζοβικ καὶ τῶν συνεταίρων του διὰ τὴν παρατηρηθεῖσαν ἔλλειψιν τῶν σπόγγων εἰς τὴν παραλαβὴν αὐτῶν καὶ διὰ τὰς ἄλλας των ζημίας, δαπάνας καὶ τόκους, ὅσα τοὺς ἐπροξενήθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ Κούζοβικ καὶ τῶν συνεταίρων του,

Θεωρήσασα τὴν ἔκθεσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Α. Μαυρογορδάτου τῆς 21 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς παριστάνει ὅτι τὸν ἔλειψαν σπόγγοι ὀκάδες 730.68, ὁμοῦ δὲ καὶ τὰ ὑποστηρίζοντα τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἀποδεικτικά,

Θεωρήσασα περιπλέον τὴν εἰς Σύραν διαμαρτύρησιν τοῦ Λουκᾶ Σγούτα, γενομένην μετὰ τὴν ἀπὸ Σμύρνης ἐπιστροφήν του τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1825, διὰ τῆς ὁποίας λέγει ὅτι ἀσχολεῖται νὰ διορίσῃ ἐπίτροπόν του διὰ τὴν εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακὸν Προξενεῖον ἀρξαμένην κρίσιν καὶ διαμαρτύρεται κατὰ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως εἰς ἀπουσίαν του,

Θεωρήσασα τὴν παρὰ τοῦ Στ. Κούζοβικ παρουσιασθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἰω. Κούζοβικ πρὸς τὴν Δημογεροντίαν Τήνου τῆς 19 Νοεμβρίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας δηλοποιεῖ ὅτι κάμνει ἐπίτροπόν του τὸν ἀδελφόν του Σταμ. Κούζοβικ διὰ νὰ παραστήσῃ τὰ δίκαιά του εἰς τοῦτο τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν διαφόρων Ὑδραίων τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1825 ἐν Σύρᾳ, περὶ τοῦ ὅτι ὁ Ἰω. Ζάκας δὲν εἶναι πειράτης,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν ὑπογραμμένον ἀπό τινα Θανάσην Ἀϊβαλιώτην, γραφόμενον ὡς δημόσιον ζυγιστήν, περὶ τοῦ ὅτι ὁ Στ. Κούζοβικ ἐζύγισεν 90 σακκία σπόγγους εἰς τὴν πολάκκαν τοῦ Ζάκα κ' ἐπλήρωσε τὰ ζυγιστικά, χρονολογημένον τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1825 ἐν Σύρᾳ,

Θεωρήσασα ἔγγραφον τῆς 29 Αὐγούστου 1825 ἐν Σύρᾳ ὑπογραμμένον ἀπὸ Γιάννης Ἀποστόλης καὶ Κωνσταντῆς Γιαννούλας περὶ τοῦ ὅτι ὁ Κούζοβικ ἐπλήρωσε τὸ τελώνιον 90 σακκίων σπόγγων,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν τοῦ Γεωργίου Κρίσπη τῆς 20 Νοεμβρίου 1828 ἐν Σύρᾳ περὶ τοῦ ὅτι εἶδε τὸν Κούζοβικ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Ζάκαν ποσότητά τινα μετρητῶν διὰ σπόγγους, τοὺς ὁποίους ἠγόρασε παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ζάκα,

Θεωρήσασα μαρτυρικὸν τοῦ Παύλου Νεγρεπόντε, σαράφη, τῆς 19 Νοεμβρίου 1828 ἐν Σύρᾳ, περὶ τοῦ ὅτι ἔκαμε διάφορα νομίσματα τοῦ Κούζοβικ διὰ νὰ πληρώσῃ σπόγγους, τοὺς ὁποίους παρὰ τοῦ Ζάκα ἠγόρασε,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ Α. Μαυρογορδάτου, τοῦ Λ. Σγούτα καὶ τοῦ Σταματίου Κούζοβικ τῆς 3 καὶ 28 Νοεμβρίου καὶ τῆς 4 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἀνακεφαλαιώσεις τῶν αὐτῶν Α. Μαυρογορδάτου, ἐνάγοντος, καὶ Λ. Σγούτα καὶ Στ. Κούζοβικ, ἐναγομένων, τῆς 18 καὶ 21 Δεκεμβρίου 1828 καὶ λοιπὰ ἔγγραφα,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, ἐπὶ πολὺ σκεψαμένη καὶ μελετήσασα τὴν ὑπόθεσιν, εὑρίσκει 3 τινα ἐξετάσεως ἄξια:

1ον) Τὴν ταυτότητα τῶν λεγομένων φορτωθέντων σπόγγων εἰς τὸ ρωσεμπορικὸν βριγαντῖνον ἡ «Παναγία Τουρλιανὴ» μὲ τὰ λεγόμενα ἀγορασθέντα παρὰ τοῦ Κούζοβικ καὶ τῶν συνεταίρων του,

2ον) Τὴν καλὴν ἢ κακὴν πίστει ἀγορασίαν αὐτῶν,

3ον) Τὸ ποσὸν τῆς χρεωστουμένης ἀποζημιώσεως, ἂν ἡ ἀγόρασις δὲν δικαιολογηθῇ,

Μέρος Ι:

Περὶ μὲν τῆς φορτώσεως τῶν σπόγγων εἰς τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ ν» ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἐγγράφων παρατηρεῖται:

1ον) "Οτι ὑπάρχει ναυλοσυμφωνητικὸν μεταξὺ τοῦ Μαυρογορδάτου καὶ Ἀμπανοπούλου, δι' οὗ γίνεται δῆλον ὅτι συντροφικῶς ἐπεχειρίσθησαν τὴν φόρτωσιν τῶν σπόγγων εἰς τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ή ν», προκαταβαλόντες 30 χιλιάδας γρόσια διὰ κεφάλαια.

2ον) "Οτι εἰς Συρίαν εὑρίσκετο σφουγγαρολογοῦν τὸ ἰονικὸν βριγαντῖνον τοῦ Παναγῆ Κούπα μετὰ τοῦ Δημητρίου Μαυρογορδάτου καὶ ὅτι τὸ πλοῖον ἡ «Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ» ἐστάλη διὰ νὰ φορτώσῃ ἐκεῖθεν τοὺς σπόγγους.

3ον) "Οτι δι' ἀποπληρωμὴν τῶν φορτωθέντων σπόγγων ἐδόθη πρὸς τὸν αὐτὸν Κούπαν συναλλαγματικὴ 80258 $^{11}/_{40}$ γροσίων παρὰ τοῦ Δ. Μαυρογορδάτου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» Εὐστρ. Μ. Βλαστοῦ, πληρωτέα εἰς Σύραν.

4ον) "Οτι ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» Βλαστὸς διὰ 2 ἐπιστολῶν του πρὸς τὸν Ἀ. Μαυρογορδᾶτον, τῆς μὲν γραμμένης ἐκ Καστελλορρίζου, τῆς δὲ ἐκ Μυκόνου, τὸν γνωστοποιεῖ εἰς Σύραν τὴν κίνησίν του πρὸς τὸ πλοῖον τοῦ Κούπα διὰ τὴν φόρτωσιν τῶν σπόγγων, τὴν φόρτωσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἁρπαγήν των παρὰ τῆς πολάκκας τοῦ Ζάκα,

5ον) "Οτι τέλος πάντων ὑπάρχει φορτωτικόν, ἔντιμον καὶ δήλωσις δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἐναργῶς ὅτι ὁ Εὐστρ. Μ. Βλαστὸς ἐφόρτωσεν εἰς Λαοδίκειαν ἐπὶ τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» 111 σακκία σπόγγων, ὀκάδων 4300, ὁμοῦ μὲ τὰ σακκία.

Περὶ δὲ τοῦ ὅτι ἥρπασεν ὁ Ζάκας ἐκ τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» τοὺς εἰρημένους σπόγγους, παρατηρεῖται:

1ον) "Οτι ὑπάρχει δηλοποίησις τοῦ δυστυχήματος γενομένη εἰς τὸ ἐν Λεμεσῷ τῆς Κύπρου Αὐστριακὸν Προξενεῖον παρὰ τοῦ πλοιάρχου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» καὶ τῶν ναυτῶν του, δηλοποιούντων ὅτι κατὰ τὸ ἀκρωτήριον Γάτα τῆς Κύπρου ἡ πολάκκα τοῦ Ζάκα τοὺς ἁφῄρεσε βίᾳ τὸ φορτίον των, συνιστάμενον εἰς σπόγγους.

2ον) "Οτι ὑπάρχει ἄλλη χωριστὴ δηλοποίησις τοῦ αὐτοῦ δυστυχήματος γενομένη εἰς τὸ ἐν Λεμεσῷ τῆς Κύπρου Βρεταννικὸν Προξενεῖον παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» Βλαστοῦ, δηλοποιοῦντος ὡσαύτως τὴν μετὰ βίας ἁρπαγὴν τοῦ φορτίου τῶν σπόγγων παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ζάκα. Παρατηρεῖται δὲ ὅτι, ἂν καὶ αἱ δύο αὗται δηλοποιήσεις δι' ἔλλειψιν τύπου δὲν ἰσχύουν ὡς τακτικὴ διαμαρτύρησις (prova di fortuna), ὅπου ἀπαιτεῖται ἡ διακεκριμένη κ' ἔνορκος τοῦ πληρώματος ὁμολογία, δὲν δύνανται ὅμως νὰ μὴν ἐκληφθῶσι κἂν ὡς ἐνδείξεις.

3ον) "Οτι ἐνῷ κατὰ τὰς ἀνωτέρω δηλοποιήσεις ἔγινεν ἡ ἁρπαγὴ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» τὴν 15 Αὐγούστου 1825, τὴν 27 τοῦ αὐτοῦ, ἤγουν μετὰ δώδεκα ἡμέρας, ὁ Ζάκας ἐπώλησεν εἰς τὴν Σύραν τοὺς σπόγγους καὶ εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν ποσότητα μὲ τοὺς φορτωθέντας εἰς τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ή ν», διότι εἰς μὲν τὸν Κούζοβικ ἐπώλησεν 90 σακκία καὶ εἰς ἄλλον τινὰ ἐν Σύρᾳ σακκία 18, ὅλα ὁμοῦ σακκία 108.

4ον) "Οτι ἐκ τῶν πωληθέντων παρὰ τοῦ Ζάκα σπόγγων τὰ 18 σακκία ἀποβιβα-

σθέντα εἰς τὴν Σύραν ἐγνωρίσθησαν ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» ὡς οἱ αὐτοὶ ἐκεῖνοι σπόγγοι ἐξ ὧν συνίστατο τὸ φορτίον των.

5ον) Ὅτι ἐπὶ τῶν αὐτῶν πωληθέντων παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ζάκα σπόγγων ἀγορασθέντων παρὰ τοῦ Κούζοβικ καὶ τῶν συνεταίρων του καὶ ἀποσταλέντων εἰς Σμύρνην, ἐγνωρίσθησαν ἐκεῖ τὰ σημεῖα τὰ ἐπὶ τῶν σπόγγων τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς».

6ον) Ὅτι τέλος πάντων ὁ αὐτὸς Κούζοβικ μαρτυρεῖ τὴν παρὰ τοῦ Ζάκα ἁρπαγὴν τῶν σπόγγων τοῦ Μαυρογορδάτου προσεπιμαρτυρῶν ὡς ἔφορος τὸ ἐξοφλητικὸν τοῦ Παναγιώτου Κενταύρου πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Μαυρογορδάτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ρητῶς ὅτι ὁ Κένταυρος ἐπληρώθη παρὰ τῶν ἀδελφῶν Μαυρογορδάτου 2400 γρόσια διὰ τὴν συνηγορίαν του εἰς τὴν τῶν σφουγγαρίων ἁρπαγέντων παρὰ τοῦ καπετὰν Ἰωάννου Ζάκα διαφοράν.

Εἰς τρόπον ὥστε ἐξ ὅλων τούτων τῶν παρατηρήσεων δὲν μένει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ζάκας ἥρπασε κ' ἐπώλησε τοὺς ἐπὶ τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» φορτωθέντας παρὰ τοῦ Βλαστοῦ σπόγγους.

Περὶ δὲ τοῦ ὅτι ὁ Κούζοβικ καὶ οἱ συνεταῖροί του ἠγόρασαν τοὺς αὐτοὺς ἁρπαγέντας καὶ πωληθέντας παρὰ τοῦ Ζάκα σπόγγους, παρατηρεῖται:

1ον) Ὅτι ὁ Ἀ. Μαυρογορδᾶτος ἐν Σύρᾳ διεμαρτυρήθη τὴν 27/8 Σεπτεμβρίου 1825 (ἤγουν πρὶν ἀκόμη φθάσῃ ἐκεῖ τὸ γυμνωθὲν πλοῖον ἡ «Τ ο υ ρ λ ι α ν ή»), πρὸς τὸν Βρετανικὸν Πρόξενον κατὰ τῶν παρὰ τοῦ Ζάκα ἀγορασάντων τοὺς σπόγγους, διαδοθείσης φήμης, ὡς λέγει, ὅτι οἱ παρὰ τοῦ Ζάκα πωλούμενοι σπόγγοι ἦσαν τὸ φορτίον τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς».

2ον) Ὅτι ἅμα φθάσαντος εἰς Σύραν τοῦ πλοίου ἡ «Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ» διεμαρτυρήθη κατ' ἐπανάληψιν τὴν 2/14 Σεπτεμβρίου 1825 καὶ οἱ ἀγορασταὶ τῶν σπόγγων ἔκαμαν ἀπάντησιν εἰς τὴν διαμαρτύρησίν του, ὀνομάζοντές την οἱ μὲν παράκαιρον, οἱ δὲ ἀρνούμενοι ὅτι μετέσχον εἰς τὴν ἀγοράν,

3ον) Ὅτι τέλος πάντων οἱ αὐτοὶ ἐναγόμενοι παρὰ τοῦ Μαυρογορδάτου, Σταμάτιος Κούζοβικ καὶ Λουκᾶς Σγούτας, ὡμολόγησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι ἠγόρασαν τοὺς σπόγγους αὐτοὺς παρὰ τοῦ Ζάκα.

Ἀλλ' ἂν καὶ ταῦτα πάντα συνάμα λαμβανόμενα ἀποδεικνύουν μὲ πλεονασμὸν (esuberatamente) τὴν ταυτότητα τῶν παρὰ τοῦ Ἀ. Μαυρογορδάτου ἀπαιτουμένων σπόγγων, ὑπάρχει μολοντοῦτο εἰδικωτέρα ἀπόδειξις ἐπισύρουσα κατ' ἐξαίρετον τὴν προσοχὴν τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἡ ἀπόδειξις αὕτη εἶναι ἡ ἐν Σμύρνῃ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἀπὸ δικαστικὴν ἐπιτροπὴν προεδρευομένην παρὰ τοῦ Καγκελλαρίου τοῦ ἐκεῖ Αὐστριακοῦ Προξενείου, ἐνεργοῦντος ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Προξένου.

Πᾶσ' ἀπόφασις εἰς ξένην ἐπικράτειαν γενομένη, ἂν ἔγινεν ἀπὸ Δικαστήριον ἀνῆκον, ἂν ἔγινε τακτικῶς καὶ κατὰ τοὺς τύπους, ἐκλαμβάνεται καὶ εἰς τὰ ξένα κράτη ὡς ἀλήθεια. Μένει λοιπὸν νὰ ἐξετασθῇ ἡ προκειμένη ἀπόφασις.

Αον) Ἂν ἔγινεν ἀπὸ Δικαστήριον ἀνῆκον,

Βον) Ἂν ἐφυλάχθησαν οἱ τύποι.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ Αου παρατηρεῖται:

1ον) Τὰ εἰς Τουρκίαν καὶ ἄλλα μὴ εὐνομούμενα κράτη Προξενεῖα, χαίρουσι δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν ἀπ' αὐτὰ προστατευομένων.

2ον) "Οτι οἱ ἐν Τουρκίᾳ διαμένοντες, ὁδοιποροῦντες ἢ ἐμπορευόμενοι ὑπήκοοι τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, συμπεριλαμβανόμενοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Φράγκοι, ὑπόκεινται εἰς τῶν Προξενείων τὴν δικαιοδοσίαν, ἀποτελοῦντες χωριστὸν καὶ ἀλλότριον σῶμα ὡς πρὸς τὴν τουρκικὴν ἐπικράτειαν.

3ον) "Οτι τὸ εἰς Σμύρνην Προξενεῖον εἰς τὰς διαφορὰς τῶν ἀπ' αὐτὸ προστατευομένων διορίζει συνήθως δικαστικὰς ἐπιτροπάς, συγκειμένας ἀπὸ εὐϋπολήπτους ἐμπόρους καὶ προεδρευομένας παρ' αὐτοῦ τοῦ Προξένου ἢ εἰς ἀπουσίαν του παρὰ τοῦ νομίμως ἀντ' αὐτοῦ ἐνεργοῦντος.

4ον) "Οτι ἐπειδὴ τὸ γυμνωθὲν πλοῖον ἡ «Τ ο υ ρ λ ι α ν ὴ» ἦτο ρωσεμπορικόν, ἐπειδὴ ὁ σύντροφος τοῦ Μαυρογορδάτου Ἀμπανόπουλος ἦτον ὑπήκοος Ρῶσος, ἐπειδὴ ἡ γολέτα «Λ ά μ π ω», ἡ μεταβιβάσασα τοὺς σπόγγους εἰς Σμύρνην, ἦτο ρωσεμπορική, ἐπειδὴ ὁ ἐν Σμύρνῃ "Ομιρος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦτο συστημένος ὁ Σγούτας καὶ οἱ σπόγγοι, ἦτον ὑπήκοος Ρῶσος, ἐπειδὴ ὁ ἐν Σμύρνῃ Π. Μαρατσίνης, ἐπίτροπος διὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἀμπανοπούλου καὶ Μαυρογορδάτου, ἦτον Αὐστριακὸς κ' ἐπειδὴ τελευταῖον ὁ Σγούτας ἐκατηγορεῖτο ὡς κάτοχος ρωσικῆς ἰδιοκτησίας μετακομισθείσης εἰς Σμύρνην, ἡ ὑπόθεσις βέβαια ὑπήγετο εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακὸν Προξενεῖον ἐνεργοῦν τότε καὶ διὰ τοὺς Ρώσους.

5ον) "Οτι δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ ὁ Σγούτας ὅτι ἐγνώρισε τὴν ἱκανότητα τοῦ Δικαστηρίου ἐκείνου καὶ ὅτι συναίνεσεν εἰς τὴν κρίσιν του, διότι ἔχων διαβατήριον ἐκ Κυθήρων, καθὼς ὡμολόγησεν, ὄχι μόνον δὲν ὑπάρχει διαμαρτύρησίς του καμμία εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Βρεταννικὸν ἢ ἄλλο Προξενεῖον περὶ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Προξενείου καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ Δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν εἰς Σύραν ἐπιστροφήν του, ἀντὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ἱκανότητος τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, ἐδηλοποίησεν ἐπισήμως ὅτι αὐτὸς εἰς τὴν Σμύρνην ἤνοιξε τὴν κρίσιν κατὰ τῶν μεσεγγυησάντων τοὺς σπόγγους καὶ ὅτι ἀσχολεῖται εἰς Σύραν νὰ διορίσῃ ἐπίτροπόν του διὰ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

"Οθεν ἀπὸ τὰς ἐκτεθείσας ταύτας παρατηρήσεις ἀποδεικνύεται ἀποχρώντως ὅτι ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἔγινεν ἀπὸ Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ ὡμολογήθη παρὰ τοῦ Σγούτα ἱκανὸν καὶ ἀνῆκον.

Περὶ δὲ τοῦ Βου, δηλαδὴ ἂν ἐφυλάχθησαν οἱ τύποι, παρατηρεῖται:

1ον) "Οτι εἶναι ἄτοπος ἡ ἀντίρρησις ὅτι δὲν ἔγινε κάλεσις πρὸς τὸν Κούζοβικ διότι παρευρισκομένου εἰς Σμύρνην τοῦ Σγούτα, φαινομένου μὲν ἀγοραστοῦ καὶ κτήτορος τῶν σπόγγων, κατὰ τ' ἀνὰ χεῖράς του ἔγγραφα καὶ κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ὄντος δὲ πραγματικῶς μετόχου καὶ πληρεξουσίου ἐπιτρόπου τῶν συνεταίρων του κατὰ τὴν ἐνταῦθα ὁμολογίαν τῶν ἐναγομένων, ἡ παρουσία του μόνη ἀρκοῦσεν, ὡς ἐπαγγελλομένου τὸν ἀγοραστὴν καὶ τὸν κτήτορα.

2ον) "Οτι εἶναι ἐξ ἴσου ἄτοπος ἡ ἀντίρρησις ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα δὲν ἐστάλη πρὸς τὸν Σγούταν καὶ τὸν Κούζοβικ εἰς τὴν Σύραν· διότι ἐνῷ ὁ Σγούτας κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἔχαιρε τὴν γνωριμίαν τοῦ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακοῦ Προξένου καὶ εἶχε

διαβστήριον ἐκ Κυθήρων, δὲν ἔπρεπε βέβαια οὐδὲ εἶχε φόβον νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ Σμύρνην πρὶν τελειώσῃ ἡ κρίσις. Ὅθεν, ἐὰν ὁ Κούζοβικ καὶ οἱ συνεταῖροί του δὲν ἔλαβαν τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν Σύραν, τοῦτο ὑπῆρξεν ἔλλειψις τοῦ δραπετεύσαντος πληρεξουσίου ἐπιτρόπου των Σγούτα.

3ον) Ὅτι ἐὰν οἱ ἐναγόμενοι ἐνόμιζαν ἑαυτοὺς ἀδικηθέντας ἢ ἄτακτον τὴν γενομένην εἰς τὸ Προξενεῖον ἀπόφασιν, δὲν ἤθελαν ἀφήσει νὰ περάσῃ τοσοῦτος καιρὸς χωρὶς νὰ ζητήσουν δικαστικῶς καμμίαν ἱκανοποίησιν, δὲν ἤθελαν ἀφήσει ἀνενόχλητον τὸν ἐκ Σμύρνης δραπετεύσαντα πληρεξούσιον ἐπίτροπόν των, δὲν ἤθελαν ἀφήσει τὴν ὑπόθεσιν νὰ ἡσυχάσῃ μὲ τελειότητα διὰ τρία ὁλόκληρα ἔτη, ἕως οὗ ὁ Μαυρογορδᾶτος τοὺς ἐγκάλεσε τελευταῖον, ὡς κακῇ πίστει ἀγοραστὰς καὶ ὑπευθύνους εἰς τὴν ἀποζημίωσίν του.

Αἱ μέχρι τοῦδε περὶ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἐκτεθεῖσαι παρατηρήσεις ἀποδεικνύουν τρανῶς ὅτι ἔγινε καὶ κατὰ τοὺς τύπους καὶ ἀπὸ Δικαστήριον ἀνῆκον. Ἀλλὰ παραβαλλομένης ἐν ταὐτῷ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως μὲ τὰς προεκτεθείσας περὶ τῆς ταυτότητος τῶν σπόγγων παρατηρήσεις καὶ συμπεριληφθέντων ὑπ' ὄψιν ὅλων τῶν περὶ τὴν ὑπόθεσιν περιστάσεων, ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ ἐκλάβῃ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν εἰμὴ ὡς ἀποδεδειγμένην ἀλήθειαν.

Μέρος ΙΙ:

Ἀποδειχθείσης οὕτω τῆς ταυτότητος τῶν σπόγγων τῶν φορτωθέντων εἰς τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ή ν», ἁρπαγέντων παρὰ τοῦ Ζάκα, ἀγορασθέντων παρὰ τοῦ Κούζοβικ καὶ τῶν συνεταίρων του καὶ ἀπαιτουμένων παρὰ τοῦ Α. Μαυρογορδάτου,

Ἕπεται νὰ ἐξετασθῇ, ἐὰν ὁ Κούζοβικ καὶ οἱ συνεταῖροί του τοὺς ἠγόρασαν καλῇ ἢ κακῇ πίστει,

Παρατηρεῖται δέ:

1ον) Ὅτι, ἐνῷ κατὰ τὸ παρουσιασθὲν ἔντιμον τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς «Τ ο υ ρ λ ι α ν ῆ ς» οἱ σπόγγοι κοστίζουν τὸ διπλοῦν σχεδὸν ἀφ' ὅσον ἐπωλήθησαν εἰς τὴν Σμύρνην, ἐνῷ εἰς τὴν Σμύρνην ἐπωλήθησαν πρὸς 48 καὶ 50 γρόσια ἡ ὀκᾶ, ὁ Κούζοβικ καὶ οἱ συνεταῖροί του τοὺς ἠγόρασαν εἰς τὴν Σύραν μόνον πρὸς 21 γρόσια τὴν ὀκᾶν, ἤγουν πολὺ ὀλιγώτερον παρὰ εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς των.

2ον) Ὅτι τοὺς ἠγόρασαν καὶ τοὺς παρέλαβαν ἀπὸ τὸν Ζάκαν εἰς καιρὸν νυκτός, ἀπὸ πλοῖον εἰς πλοῖον καὶ εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος, καὶ τοὺς ἀπέστειλαν εἰς Σμύρνην τὴν αὐτὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν των ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

3ον) Ὅτι ὁ Ζάκας ἦτο διακηρυγμένος πειράτης· τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀρ. 862 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς 15 Αὐγούστου 1825 πρὸς τὸν Λιμενάρχην τῆς Σύρας, διὰ νὰ γνωστοποιήσῃ πρὸς τὸν κ. Σπένσερ, Ἄγγλον πλοίαρχον τῆς φρεγάτας «Ν α ϊ ά δ ο ς», ποῦ διευθύνθη ἡ πολάκκα τοῦ Ζάκα· ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς προεκτεθείσας διαμαρτυρήσεις τοῦ Μαυρογορδάτου, ἀπὸ τὴν ἐπίσημον ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Σύρᾳ Βρεταννικοῦ Προξένου πρὸς τὸν τῆς Χίου, δι' ἧς τὸν γνωστοποιεῖ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Ζάκα καὶ προσκαλεῖ τὸν ζῆλόν του πρὸς κατάσχεσιν τῶν σπόγγων, καὶ τελευταῖον ἀπὸ τὴν πρὸς τὸν ἐν Σύρᾳ Βρετ. Πρόξενον ἐπιστολὴν τοῦ ἐκεῖ

Ἐπάρχου, δι' ἧς τὸν προσκαλεῖ νὰ τὸν παραδώσῃ τοὺς παρὰ τοῦ Ζάκα ἁρπαγέντας 18 σακκίων σπόγγους, εὑρισκομένους εἰς τὸ Προξενεῖόν του.

4ον) Ὅτι ὁ Κούζοβικ ἠγόρασε τοὺς αὐτοὺς σπόγγους παρὰ τοῦ Ζάκα, χωρὶς νὰ ἴδῃ καὶ χωρὶς νὰ προϋπάρχῃ ἀπόφασις δικαστικὴ περὶ αὐτῶν, καὶ ὁ Σγούτας ἔγινε μέτοχος τῆς ἀγορᾶς τοῦ Κούζοβικ εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ γνωρίζων τὸν πωλητὴν Ζάκαν καὶ ὅλας τῆς πωλήσεως τὰς περιστάσεις, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν.

Ἐὰν ὅμως εἰς τὰς οὐσιώδεις ταύτας παρατηρήσεις προστεθῇ ἡ ἐποχὴ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκπλεύσεως τῆς πολάκκας τοῦ Ζάκα, ὁ τρόπος τῆς πωλήσεως καὶ ἀγόραοις τῶν σπόγγων, ἡ βιαία των ἀποστολὴ εἰς τὴν Σμύρνην, ἡ πρὸς τὸν Σγούταν παράδοσίς των χωρὶς οὐδεμίαν συμφωνίαν, αἱ ἀντιφάσεις τοῦ Κούζοβικ μὲ τὸν Σγούταν, διϊσχυριζομένου τοῦ μὲν ὅτι οἱ σπόγγοι ἐζυγίσθησαν κ' ἐπληρώθη τὸ τελώνιόν των, τοῦ δὲ ὅτι ἐλήφθησαν ἀζύγιστοι κι' ἐλεύθεροι Τελωνείου· ἐὰν προστεθῇ ὅτι ὁ συνεταῖρός των Σουγδουρὴς ἠρνήθη τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν μετοχήν του, ὅτι εἰς Τσεσμὲν ὁ Βουκάσοβικ ἤλλαξε τὰ ἐπὶ τῶν σακκίων σημεῖα τῶν ἀποτεθέντων εἰς τὴν γολέταν του κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰω. Κούζοβικ καὶ τοῦ Σγούτα, ὅτι εἰς Σμύρνην ἀνεγνωρίσθησαν τὰ ἐπὶ τῶν σακκίων πρωτότυπα σημεῖα, ὅτι ἐδραπέτευσεν ὁ Σγούτας ἀπὸ τὴν Σμύρνην ἀρξαμένης τῆς κρίσεως· ὅτι τέλος πάντων ὁ Κούζοβικ ἐπλαστογράφησε τὴν δήλωσιν τῆς γολέτας «Λ ά μ π ω» καὶ ὅτι οἱ ἐναγόμενοι διετήρησαν τριετῆ σιωπὴν μετὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν παρὰ τοῦ Προξενείου. Ἐάν, λέγωμεν, προστεθοῦν ὅλα ταῦτα, δὲν μένει πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κούζοβικ καὶ οἱ συνεταῖροί του ἠγόρασαν κακῇ πίστει τοὺς σπόγγους συνειδότες τὴν ἁρπαγήν των.

Μέρος ΙΙΙ:

Ἀποδειχθείσης οὕτω καὶ τῆς κακῆ πίστει γενομένης ἀγορᾶς τῶν σπόγγων παρὰ τοῦ Κούζοβικ καὶ τῶν συνεταίρων του,

Ἕπεται νὰ ἐξετασθῇ ὁ βαθμὸς τῆς πρὸς τὸν Μαυρογορδᾶτον χρεωστουμένης ἀποζημιώσεως παρὰ τῶν ἐναγομένων,

Παρατηρεῖται δέ:

1ον) Ὅτι ὁ Μαυρογορδᾶτος ἀπαιτεῖ: Πρῶτον, ποσότητα σπόγγων, οἱ ὁποῖοι λέγει ὅτι τὸν ἔλειψαν· Δεύτερον, ὅσα ἔξοδα ὑπέφερε διὰ τοῦ πράγματος τὴν διαδίκασιν· καὶ Τρίτον, τοὺς ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως καὶ ἐξόδων τόκους.

2ον) Ὅτι περὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν σπόγγων (διὰ τὴν ὁποίαν καὶ διεμαρτυρήθη εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακὸν Προξενεῖον, παραλαβὼν τοὺς σπόγγους) ἐκτὸς τῆς διαμαρτυρήσεως αὐτῆς ἔχομεν πρὸς βεβαίωσιν τρία διδόμενα: α) Τὸ εἰς Λαοδικείαν φορτωτικόν, ἔντιμον (fattura) καὶ δήλωσιν τοῦ βριγαντίνου «Τ ο υ ρ λ ι α ν ή», δι' ὧν δηλοῦται ἡ φορτωθεῖσα καὶ ἁρπαγεῖσα παρὰ τοῦ Ζάκα ποσότης, β) Τὸ ἔντιμον καὶ τὰς ὁμολογίας τοῦ Κούζοβικ καὶ τοῦ Σγούτα, δι' ὧν δηλοῦται ἡ παρ' αὐτῶν ἀγορασθεῖσα ποσότης, γ) Τὸ ἔγγραφον τοῦ πλοιάρχου τῆς Αὐστριακῆς πολεμικῆς γολέτας «Ἀ ρ ε τ ο ύ σ η ς», τὸ μαρτυρικὸν διαφόρων ἐμπόρων περὶ ζυγίου τῆς Σμύρνης

καὶ τὰς ἀποδείξεις τῶν ἐν Χίῳ καὶ Σμύρνῃ Αὐστριακῶν Προξενείων, δι' ὧν δηλοῦται ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν ὁ Μαυρογορδᾶτος παρέλαβεν εἰς Σμύρνην μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.

3ον) Ὅτι διὰ τῆς συμπαραβολῆς τῶν τριῶν ρηθεισῶν ἐπισήμως ἀποδεδειγμένων ποσοτήτων, ἐξάγεται ἔλλειψις σπόγγων πολλὰ ἐπαισθητὴ ἐκ τῶν 90 σακκίων τῶν ἀγορασθέντων παρὰ τοῦ Κούζοβικ καὶ τῶν συνεταίρων του, χωρὶς νὰ συμπεριληφθῇ ὁ ἐκ τῆς μᾶλλον ἢ ἧττον αὐχμηρότητος τῶν σπόγγων ἔλλειψις καὶ χωρὶς νὰ συνυπολογισθοῦν τὰ τρία ἀπ' ἀρχῆς λείψαντα σακκία ἐκ τῆς ὅλης ποσότητος, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Ζάκας ἀπὸ τὴν «Τ ο υ ρ λ ι α ν ή ν».

4ον) Ὅτι διὰ τῶν σπόγγων τὴν ἔλλειψιν ἀποδειχθεῖσαν, εἶναι ὑπόχρεοι οἱ ἀγορασταὶ νὰ τὴν ἀποδώσουν, καὶ ἂν ἤθελαν ἀποδειχθῇ ὅτι τοὺς ἀγόρασαν καλῇ πίστει.

Δι' ὅλα ταῦτα λοιπὸν ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ Σταμάτιος Ν. Κούζοβικ καὶ ὁ Λουκᾶς Σγούτας καὶ οἱ συνεταῖροί των, ὡς κακῇ πίστει καὶ συνειδότες ἀγορασταὶ πειρατευμένων πραγμάτων, καταδικάζονται ἀλληλεγγύως ν' ἀποδώσουν εἰς τὸν Ἀμβρόσιον Μαυρογορδᾶτον δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὴν τιμὴν τῶν ἐλλειψάντων σπόγγων, καθὼς ἐπωλήθησαν εἰς Σμύρνην τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1825 καὶ κατὰ τὴν ἐκεῖ τότε τρέχουσαν τῶν νομισμάτων τιμήν, ἡ δ' ἔλλειψις αὕτη θέλει προσδιορισθῇ ἀπὸ δοκίμους.

2ον) Οἱ αὐτοὶ καταδικάζονται ἀλληλεγγύως ἔτι ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὸν αὐτὸν Μαυρογορδᾶτον ὅλα τὰ διὰ τὴν διεκδίκησιν τῶν σπόγγων γενόμενα ἔξοδα καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς ὅλης ποσότητος τῆς ἐλλείψεως καὶ τῶν ἐξόδων του τόκους.

3ον) Οἱ τόκοι προσδιορίζονται ἀνὰ 10 τὰ % ἐτησίως, ἀρχόμενοι διὰ μὲν τὴν ἔλλειψιν τῶν σπόγγων ἀφ' ὅτου ὁ Μαυρογορδᾶτος διεμαρτυρήθη εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Αὐστριακὸν Προξενεῖον, ἤγουν τὴν 4ην Νοεμβρίου 1825 μέχρι τὴν σήμερον, διὰ δὲ τὰ ἔξοδα ἀφ' ὅτου ἡρπάγησαν οἱ σπόγγοι.

4ον) Κατὰ συνέπειαν τῶν εἰρημένων τέσσαρες δόκιμοι, ἀνὰ δύο παρ' ἑκάστου τῶν μερῶν ἐκλεκτέοι, λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰ τρία προρρηθέντα διδόμενα, ἤγουν, αον) τὴν φορτωθεῖσαν εἰς τὴν «Τ ρ ο υ λ ι α ν ὴ ν» ποσότητα τῶν σπόγγων κατὰ τὴν δήλωσιν καὶ τὸ φορτωτικόν, βον) τὴν πωληθεῖσαν παρὰ τοῦ Ζάκα, καὶ γον) τὴν παραληφθεῖσαν εἰς Σμύρνην παρὰ τοῦ Μαυρογορδάτου κατὰ τὰ παρουσιασθέντα εἰς τὸ Δικαστήριον ἀποδεικτικά, ὡσαύτως καὶ τὴν παρουσιασθεῖσαν σημείωσιν τῶν ἐξόδων του, καὶ σκεψάμενοι περὶ τούτων θέλουν προσδιορίσει κατὰ τὸ δίκαιον τὴν ἐλλείψασαν ποσότητα ἐκ τῶν πωληθέντων παρὰ τοῦ Ζάκα σπόγγων καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν, ὡς ἐπωλήθησαν τότε εἰς Σμύρνην, καὶ προσέτι τὴν ποσότητα τῶν ἐξόδων τοῦ Μαυρογορδάτου. Οἱ δὲ τόκοι θέλουν πληρωθῆ, ὡς προείρηται, ἐπὶ τῆς ποσότητος τῆς αὐτῆς ἐλλείψεως καὶ τῶν ἐξόδων, τῆς προσδιορισθησομένης παρὰ τῶν δοκίμων καὶ συναποδοθησομένης μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν εἰς τὸν Ἀμβρόσιον Μαυρογορδᾶτον παρὰ τοῦ Κούζοβικ, Σγούτα καὶ τῶν συνεταίρων των.

5ον) Ἂν τύχῃ διαφωνία μεταξὺ τῶν δοκίμων, οἱ αὐτοὶ δόκιμοι ἐκλέγουν πέμπτον, ἢ ἂν δὲν συμφωνήσουν περὶ τοῦ πέμπτου, ἡ ἐκλογὴ γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ Δικαστηρίου.

6ον) Διὰ τὰ τρία μὴ πωληθέντα σακκία σπόγγων παρὰ τοῦ Ζάκα καὶ τὰ ἐπακό-

λουθα, διαφυλάττεται εἰς τὸν αὐτὸν Μαυρογορδᾶτον καὶ συντρόφους του πᾶν δίκαιον κατὰ τοῦ Ζάκα καὶ ὁποίου ἄλλου ἀνήκει.

7ον) Ἀπορρίπτεται ἡ ἀνταπαίτησις περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως παρὰ τοῦ Κούζοβικ, Σγούτα καὶ τῶν συνεταίρων των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἕκτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεὺς
Γεώργιος Ἀθανασίου — Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 68

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8 διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματείας, συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸ αὐστριακὸν τραβάκολον «Π ἑ ρ ο ν» τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Ξίγκα,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Μοίραρχον κ. Ἀντώνιον Κριεζῆν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Μανόλη Βούτη τῆς 18 Ἰανουαρίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν αὐτὴν νύκτα κατέσχε τὸ εἰρημένον αὐστριακὸν τραβάκολον «Π ἑ ρ ο ν», ἔξω τῆς Πρεβέζης περὶ τὰ δύο μίλια μὲ φορτίον σιτάρι, παξιμάδι, βαρέλια κενὰ καί ρύζι,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ κατασχετοῦ ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου Ν. Ξίγκα τῆς αὐτῆς ἡμέρας,

Θεωρήσασα τὴν ἐκ Τεργέστης ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ αὐτοῦ τραβακόλου, τῆς 26 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς φαίνεται διευθυνόμενον εἰς Πάτρας,

Θεωρήσασα τὴν ὀπισθοθεώρησιν τῆς αὐτῆς πιστοποιήσεως ἐκ Κερκύρας διὰ Πάτρας καὶ Νεόκαστρον, γενομένην κατ' ἐπανάληψιν τὴν 2, 12, 21 καὶ 29 Ἰανουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὸ φορτωτικὸν τῆς 24 Νοεμβρίου 1828, δι' οὗ ὁ Ἀντώνιος Καστελλάνοβικ ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος τραβακόλου ἀπὸ Τριέστι διὰ Πελοπόννησον καὶ Ἀρχιπέλαγος 400 στάγια σίτου, παξιμάδι, 1000 τάλλ. μετρητὰ καὶ 31 βαρέλια κενά, ὅλα ἰδικά του,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα Μοιράρχου κ. Ἀντωνίου Κριεζῆ τῆς 30 Ἰανουαρίου 1829, συνοδεύουσαν τὰ ἔγγραφα τοῦ αὐτοῦ τραβακόλου,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τῶν ὁδηγῶν τοῦ τραβακόλου, τοῦ Αὐστριακοῦ πλοιάρχου Ν. Ξίγκα καὶ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ τῆς 11ης καὶ 12 Φεβρουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὸ ἡμερολόγιον τοῦ αὐτοῦ τραβακόλου καὶ τὸ πρόχειρον αὐτοῦ (scartafaccio),

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν ἀπολογίαν τοῦ εἰρημένου Αὐστριακοῦ πλοιάρχου Ν. Ξίγκα τῆς 16/28 Φεβρουαρίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι ἀναχωρήσας ἀπὸ Τριέστι μὲ φορτίον σίτου, παξιμάδος καὶ βαρελίων κενῶν διευθύνετο εἰς Πάτρας, Νεόκαστρον καὶ Ἀρχιπέλαγος, κατὰ τὸ διαβατήριον, τὸ φορτωτικὸν καὶ τὸ ἡμερολόγιόν του, καὶ ὅτι διαπλέων τὸν Ἀδριατικὸν ἐφόρτωσεν ἀπὸ τὸ Δυρράχιον καὶ μερικὸν ρύζι.

2ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος ὡμολόγησεν ὅτι καὶ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον ἀνήκουν εἰς τὸν Ἀντώνιον Καστελλάνοβικ καὶ ὅτι πιθανῶς εἶναι ἀσφαλισμένα, ἐν ᾧ ὁ Ἰωάννης Μαρία Πόστικ, ναύτης του, εἶπεν, ὅτι καθὼς ἤκουσε καὶ ἀπὸ τὸν κτήτορα καὶ ἀπὸ τὸν πλοίαρχον εἶναι τῷ ὄντι ἀσφαλισμένα καὶ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον.

3ον) Ὅτι κατὰ τὸν πλοῦν του ἔπιασεν εἰς Κέρκυραν, ὅπου διέμεινεν 29 ἡμέρας κ' ἔμαθεν, ὡς λέγει, τὴν εἰς Πελοπόννησον χαμηλὴν τιμὴν τῶν τροφίμων.

4ον) Ὅτι, μολονότι ἔμαθε τὴν εἴδησιν αὐτὴν εἰς Κέρκυραν, πάλιν διευθύνετο διὰ Πάτρας καὶ Νεόκαστρον, κατὰ τὰς εἰς διαφόρους ἐποχὰς ἀναθεωρήσεις τοῦ διαβατηρίου του,

5ον) Ὅτι ἐπιάσθη σιμὰ τῆς Πρεβέζης μὲ μέρος πανιῶν κατεβασμένων καὶ ἐπιφέρει πρὸς δικαιολογίαν του, ὅτι συνέλαβε σκοπὸν νὰ μεταβῇ εἰς Λευκάδα, καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ του τούτου οὐδὲ ἴχνος φαίνεται εἰς τὸ πρόχειρον τοῦ ἡμερολογίου του, ἐν ᾧ εἰς τὸ καθ' αὐτὸ ἡμερολόγιόν του, γραφὲν μετὰ ταῦτα, ἐπρόσθεσεν ὅτι συνέλαβε σκοπὸν διὰ τὴν Λευκάδα.

6ον) Ὅτι κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς 11 Φεβρουαρίου ὁμολογίαν του εἶπεν ἐρωτηθείς, ὅτι δὲν ἔχει οὔτε ἔγγραφα οὔτε γράμματα ἄλλα.

7ον) Ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τῆς 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁμολογίαν του, εἶπε πρῶτον, ὅτι δὲν ἔχει πρόχειρον ἡμερολόγιον, διότι σημειώνει συνήθως τὰς παρατηρήσεις του εἰς κομμάτια χαρτιοῦ, καὶ ὅταν τὸ Δικαστήριον τοῦ ἐζήτησεν, ἂν ἔχῃ τοιαῦτα κομματόχαρτα, ἐπαρουσίασεν ἓν τακτικώτατον πρόχειρον ἡμερολόγιον, ραμμένον, συνιστάμενον εἰς φύλλα 24.

8ον) Ὅτι κατὰ μὲν τὸν πλοίαρχον, ὅταν ἐπιάσθη, ὁ ἄνεμος ἦτο δυτικοαρκτικὸς (ponente maestro), ἀπὸ δὲ τοὺς ναύτας του, ὁ μὲν εἶπε μεσημβρινοδυτικὸς (ponente lebiccio), ὁ δὲ ἀπαρκτίος (tramontana), ὁ δὲ ἀρκτικοδυτικὸς (maestro).

9ον) Ὅτι, κατὰ μὲν τὸν κατασχετὴν Μ. Βούτην, τὸν Μοίραρχον Ἀντώνιον Κριεζῆ καὶ τοὺς ὁδηγούς του Ἕλληνας, ἐπιάσθη σιμὰ τῆς ξηρᾶς τῆς Πρεβέζης δύο μίλια, κατὰ δὲ τὸν Αὐστριακὸν πλοίαρχον 8 μίλια, καὶ κατὰ τοὺς ναύτας του 8, 10, 12, 15.

10ον) Ὅτι καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦταί του ὁμολογοῦν, ὅτι ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Πρεβέζης,

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) Ὅτι ὁ διορισμός του κατὰ τὰ ἔγγραφά του ἦτο κυρίως διὰ Πάτρας, Νεόκαστρον, καὶ εἶχεν εἰς τὸ πλοῖόν του κενὰ βαρέλια διὰ νὰ φορτώσῃ λάδι κατὰ τὴν

ὁμολογίαν του, ἐνῷ οὔτε ἀπὸ Πάτρας οὔτε ἀπὸ Νεόκαστρον ἐξάγεται, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀπὸ τὴν Πρέβεζαν.

2ον) "Οτι, ἐνῷ ὁ διορισμός του ἦτο διὰ Πάτρας ἢ Νεόκαστρον κ' ἐνῷ πιάσας εἰς Κέρκυραν ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ φορτίον του δὲν εἶχε τιμὴν εἰς Πελοπόννησον, ἦτο πλέον περιττὸν νὰ λάβῃ διαβατήριον ἀπὸ Κέρκυραν διὰ τὸν αὐτὸν διορισμόν,

3ον) "Οτι τὸ πιάσιμον καὶ ἡ μακρὰ διατριβή του καὶ ἡ κατ' ἐπανάληψιν δὶς καὶ τρὶς ἀπὸ Κέρκυραν ἔκπλευσίς του, δίδουν μᾶλλον ὑποψίαν ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ καιροφυλακτήσῃ, διὰ νὰ παραβῇ τῆς Πρεβέζης τὸν ἀποκλεισμόν.

4ον) "Οτι, ἐνῷ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον του ἦσαν ἀλλότρια, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, καὶ ἀσφαλισμένα, αὐτὸς δὲν ἠδύνατο αὐθαιρέτως νὰ παρεκτραπῇ τὸν πλοῦν του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλο μέρος παρὰ τὸν διορισμόν του.

5ον) "Οτι μάλιστα, ἀνίσως ἠκολουθοῦσε, κατὰ χρέος, τὴν ἀπὸ Τεργέστην διεύθυνσιν διὰ Πάτρας, Νεόκαστρον καὶ Ἀρχιπέλαγος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ φοβηθῇ τὸν ὁποῖον προβάλλει ξεπεσμὸν τῶν γεννημάτων, διότι εἶναι πασίδηλον ὅτι καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χειμῶνα ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶχον ἐπαισθητὴν ἀνάγκην τῶν τροφίμων καὶ ἀκαταπαύστως ἐγίνοντο ἀποστολαὶ τῶν τοιούτων καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀπὸ τὸν Ἀδριατικόν.

6ον) "Οτι, ἂν εἶχε τὸν σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τακτικῶς τὸν πλοῦν του, καὶ λάδια ἤθελεν ἐπιτύχει ἐντὸς τοῦ Ἀρχιπελάγους, κατὰ τὸν ὁποῖον εἶχε σκοπόν, διότι μέχρις σήμερον αἱ τιμαὶ εἶναι μετριώτεραι ἐκείνων τῆς Ἑπτανήσου, ὥστε καὶ διὰ τὴν πώλησιν καὶ διὰ τὴν πρόβλεψιν τοῦ ἐσύμφερε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διεύθυνσίν του καὶ ὄχι νὰ παρεκτραπῇ τόσον ἐπικινδύνως ἀπὸ τὸν πλοῦν του, χωρὶς ἄδειαν τοῦ φορτωτοῦ.

7ον) "Οτι, καὶ ἂν εἶχεν ἐξουσίαν ν' ἀλλάξῃ τὸν διορισμόν του (τὸ ὁποῖον δὲν ἀποδεικνύεται) ἐχρεώστει νὰ τὸ δηλοποιήσῃ κἂν εἰς τὴν ἐκ Κερκύρας ὑγειονομικὴν πιστοποίησίν του καὶ νὰ σημειώσῃ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ διάπλου του εἰς τὸ πρόχειρόν του, διὰ νὰ μὴ πέσῃ ἔπειτα, καθὼς ἔπεσεν, εἰς ἀντίφασιν τὸ πρόχειρον μὲ τὸ ἡμερολόγιόν του.

8ον) "Οτι δὲν ἰσχύουν ποσῶς τὰ δύο ἰδιωτικὰ μονόφυλλα γραμμάτια, τὸ μὲν διὰ τὴν Ἰθάκην, τὸ δὲ διὰ τὴν Λευκάδα, τὰ ὁποῖα παρουσίασε μὲ τὴν ἀπολογίαν του πρὸς ἀπόδειξιν τῆς διὰ Λευκάδα διευθύνσεώς του, καθότι ἐκτὸς ὅτι εἶναι ἰδιωτικά, ἐρωτηθεὶς πρότερον ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἂν εἶχε κἀνὲν ἰδιωτικὸν γράμμα, ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶχεν.

9ον) "Οτι ἑπομένως τ' αὐτὰ δύο γραμμάτια, ὄχι μόνον δὲν ἀποδεικνύουν τι ὑπὲρ τοῦ Ξίγκα, ἀλλὰ κ' ἐπιβαρύνουσι κατ' αὐτοῦ· διότι εἰς τὸ ἓν φαίνεται τὸ ἔξω φύλλον ἀποσπασμένον, χωρὶς τ' ὄνομα τοῦ πρὸ ὃν διευθύνεται, καὶ παρὰ τὸ σύνηθες ὄπισθεν εἰς ἓν ἄκρον ἐπιγραμμένον τ' ὄνομα Εὐσταθίου Πεταλᾶ Μαράτου, εἰς διαφορετικὴν γλῶσσαν καὶ διαφορετικὸν γράψιμον. Ἔτι δὲ διότι, ἐν ᾧ ὁ γράφων ὀνομάζεται Δημήτριος Μαρᾶτος καὶ γράφει γραικιστὶ πρὸς τὸν κουνιάδον του, τὸ ἐπίγραμμα εἶναι ἰταλιστὶ πάλιν πρὸς Μαρᾶτον, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων συνάγεται πιθανῶς, ὅτι τὸ συστατικὸν αὐτὸ γραμμάτιον ἦτο διευθυμένον κ' ἐπιγραμμένον διὰ τὴν Πρέβεζαν.

10ον) "Οτι ἐπαυξάνουν πολὺ τὰς κατ' αὐτοῦ ὑποψίας αἱ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν

ναυτῶν του ἀντιφάσεις περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, περὶ τοῦ ἀνέμου καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς κατασχέσεώς του.

11ον) Ὅτι, γνωρίζων τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Πρεβέζης, ἔχων φορτίον συνιστάμενον ἀπὸ τρόφιμα (ἰσχυρότατον πολεμοφόδιον εἰς τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον τῆς Ἑλλάδος), παρεκτραπεὶς ἀπὸ τὸν πλοῦν του, μεταχειρισθεὶς δόλιον προσθήκην εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του, εὑρεθεὶς εἰς καιρὸν νυκτὸς μὲ τὸ μέγα πανὶ κλεισμένον ἔμπροσθεν σχεδὸν τῆς εἰσόδου τῆς Πρεβέζης καὶ κατασχεθεὶς τόσον πλησίον τοῦ ἀποκλεισμένου τόπου, παρέβη προφανῶς τὸν ἀποκλεισμόν.

Δι' ὅλα ταῦτα λοιπὸν ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Ἐπειδὴ ὁ Ν. Ξίγκας, πλοίαρχος τοῦ αὐστριακοῦ τραβακόλου «Π έ ρ ο ν», ἀπεδείχθη παραβάτης τοῦ ἀποκλεισμοῦ, τὸ αὐστριακὸν τραβάκολον «Π έ ρ ο ν» μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ κατὰ τὸ φορτωτικόν του δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν πρώτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ὁ Γραμματεύς
Γεώργιος Ἀθανασίου — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Λουκᾶς Ράλλης

Ἀριθ. 69

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1022 πρόσκλησιν τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον, ἐπιγραμμένην εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Πόρου τῆς 23 Φεβρουαρίου 1829, δι' ἧς συνοδεύεται ἐνταῦθα τὸ τριχαντήρι ἡ «Π α ν α γ ί α» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δημητρίου Γαλάτου, Ποριώτου,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλειστοῦ Γεωργίου Καραμάνου πρὸς τὸν Προσωρινὸν Διοικητὴν τοῦ Πόρου τῆς 15 Φεβρουαρίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν 22 Ἰανουαρίου ἐπεσκέφθη εἰς Θερικὸν τῆς Ἀττικῆς τὸ τριχαντήρι τοῦ Γεωργίου Δ. Γαλάτου, ὅτι τὴν 23 ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διὰ Σύραν κ' ἐξ ἐναντίσις ὑπῆγεν εἰς Εὔβοιαν κ' ἔστειλεν ἄνθρωπον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἠγόρασε προβιάς,

Θεωρήσασα τὴν ἐκ Πόρου ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὸ ναυτολόγιον τοῦ τριχαντηρίου τοῦ αὐτοῦ Γεωργίου Δ. Γαλάτου τῆς 20 Ἰανουαρίου 1829, δι' οὗ φαίνεται ὅτι ἐφόρτωσεν ἀπὸ Πόρον λεμόνι 17.300 διὰ τὴν Σκιάθον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ εἰρημένου τριχαντηρίου Ἰωάννου Στρατῆ, Ποριώτου, τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Γαλάτου καὶ τῶν ναυτῶν του τῆς 25 Φεβρουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν ἀπολογίαν τοῦ εἰρημένου πλοιάρχου τῆς 2 Μαρτίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἐν ᾧ τὰ ἔγγραφα τοῦ εἰρημένου τριχαντηρίου ἦσαν διὰ Σκιάθον, κ' ἐνῷ ὁ πλοίαρχός του Γαλάτης ἐπισκεφθεὶς εἰς Θερικὸν παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ εἶπεν ὅτι ὑπάγει εἰς Σύραν, παρεκτραπεὶς τοῦ διάπλου του μετέβη εἰς Εὔβοιαν, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του ὁμολογίαν.

2ον) Ὅτι καὶ ὁ Γαλάτης καὶ οἱ ναῦταί του ὡμολόγησαν ὡσαύτως, ὅτι τὸ φορτίον των ἦτον 23 χιλ. λεμόνι, ἐνῷ ἡ ὑγειονομικὴ πιστοποίησις διαλαμβάνει 17.300.

3ον) Ὅτι καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦταί του ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Εὐβοίας καὶ Ἀττικῆς, ὡς Ποριῶται κάτοικοι τοῦ Πόρου καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὁμολογίαν.

4ον) Ὅτι θέλοντες νὰ δικαιολογήσουν τὴν εἰς Εὔβοιαν ἄφιξίν των, εἶπαν ὅτι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπάγουν εἰς Κούμην ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν καὶ διότι τοὺς ἐσάπη περὶ τὰς 7 - 8 χιλιάδας λεμόνι· ὅτι ἐπώλησαν εἰς Κούμην 14 - 15 χιλιάδας καὶ οὕτω πίπτουν εἰς τὴν περὶ τῆς ποσότητος τοῦ φορτίου ἀντίφασιν μὲ τὰ ἔγγραφά των.

5ον) Ὅτι καὶ ἂν ἤθελεν ἀληθεύει ἡ παρ' αὐτῶν λεγομένη ποσότης τοῦ λεμονίου 23 χιλιάδας, τοῦτο τοὺς ἀποδεικνύει λαθρεμπόρους ἀκόμη καὶ εἰς τὰ τελωνιακὰ δίκαια, διότι μ' ἄλλον σκοπὸν βέβαια δὲν ἤθελαν γράψειν εἰς τὸ δημόσιον ἔγγραφον ὀλιγώτερον φορτίον παρ' ὅσον εἶχαν.

6ον) Ὅτι δὲν ἀληθεύουν ὅσα λέγει πρὸς ἀπολογίαν του περὶ τοῦ ὅτι εἶναι ἐλευθέρα ἡ εἰς τὴν Κούμην εἰσαγωγὴ ζάχαρης, καφὲ καὶ λεμονίων, διότι μόνη ἡ ἐξαγωγὴ εἶναι συγχωρημένη.

7ον) Ὅτι ψεύδεται προφανῶς ὀνομάζων τὸν κατασχετὴν συκοφάντην, καθότι ὅσα ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ κατασχετὴς ἐπεβεβαιώθησαν ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του, καθότι συμφωνοῦν ὅτι τοὺς ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Θερικόν, ὅτι ὡρκίσθησαν νὰ μὴν ὑπάγουν εἰς ἀποκλεισμένον τόπον καὶ ὅτι τὸ φορτίον των ἐπώλησαν καὶ ἠγόρασαν προβιὰς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

8ον) Ὅτι τέλος πάντων Ἕλληνες ὄντες, κάτοικοι τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἐγγράφων τῆς Ἑλ. Κυβερνήσεως καὶ γνωρίζοντες τὸν ἀποκλεισμόν, ὄχι μόνον εἰσῆξαν τὸ φορτίον των λεμόνια εἰς τὸν ἀποκλεισμένον τόπον, ἀλλὰ κ' ἐμπορεύθησαν μὲ τοὺς ἐχθρούς, καθότι ὁ πλοίαρχος Γαλάτης, κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν, πωλήσας τὸ λεμόνι ἔστειλε διὰ ξηρᾶς τὸν σύντροφόν του Δ. Παπα Γιάννην εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅθεν ἠγόρασε προβιάς, τὰς ὁποίας κ' ἔχει πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ πλοιάριόν του.

Ὅθεν ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ ἑλ. τριχαντήρι τοῦ Γεωργίου Δ. Γαλάτου, Ποριώτου, παραβάντος τὸν ἀποκλεισμόν, δημεύεται μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τ' ἀνήκοντα μέτρα διὰ τὸ ὁποῖον ἔπραξαν ἔγκλημα μὲ τὴν παράβασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὄντες ὁμογενεῖς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἕκτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 70

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3478 πρόσκλησιν τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον, συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸν ἑλληνικὸν μαρτῆγον ἡ «Ε ὐ α γ γ ε λ ί σ τ ρ ι α» τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Σκάρου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Γεν. Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Δίμπη τῆς 4 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι, ἐπισκεφθεὶς εἰς Κούμην τὸν εἰρημένον μαρτῆγον, παρετήρησεν ὅτι τὰ ἔγγραφά του ἦσαν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον καὶ εἶχε μέρος φορτίου σιτάρι καὶ κουκιὰ κρυμμένα μέσα εἰς κρασοβάρελα, ἐνῷ τὸ διαβατήριόν του γράφει χωρὶς φορτίον. Ἔτι δὲ ὅτι ὁ πλοίαρχος τοῦ μαρτήγου, ἰδὼν τὸν ἀποκλειστὴν ὑπάγοντα εἰς ἐπίσκεψίν του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν κ' ἔπειτα ἐπέστρεψε μὲ τοὺς Δημογέροντας τῆς Κούμης, οἱ ὁποῖοι ἐπρόβαλαν εἰς τὸν κατασχετὴν δύο χιλιάδες γρόσια διὰ ν' ἀφήσῃ τὸν μαρτῆγον ἐλεύθερον,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὸ ναυτολόγιον τοῦ αὐτοῦ μαρτήγου τῆς 13 Φεβρουαρίου 1829, δι' ὧν φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον χωρὶς φορτίον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν τοῦ εἰρημένου μαρτήγου τῆς 7 Μαρτίου 1829, ἡμέραν καθ' ἣν διευθύνθησαν τὰ ἔγγραφα πρὸς τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ὑγειονομείου ὑπ' ἀριθ. 101,

Θεωρήσασα τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ὑγειονομείου πρὸς τὸ Δικαστήριον ὑπ' ἀριθ. 104,

Θεωρήσασα τὴν ἀπολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Ν. Σκάρου τῆς 14 Μαρτίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι κατὰ τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφά του ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον καὶ χωρὶς κανὲν φορτίον παρεκτράπη τοῦ διάπλου του καὶ ἀντὶ εἰς Σκόπελον ὑπῆγεν εἰς Κούμην, ὅπου κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἀπεβίβασε βαρέλια ἄδεια.

2ον) Ὅτι κατασχεθέντος τοῦ μαρτήγου μετὰ τὴν εἰς Κούμην ἀποβίβασιν τῶν

βαρελίων, εὑρέθη εἰς αὐτὸν μέρος φορτίου ἀπὸ σιτάρι καὶ κουκιά, μηδόλως ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἔγγραφά του.

3ον) Ὅτι, μὴ σημειώνων ὁ πλοίαρχος Σκάρος εἰς τὰ ἔγγραφά του ἐν Σύρᾳ τὸ φορτίον του, ἀλλ' ἀποκρύπτων αὐτὸ μέσα εἰς βαρέλια, ὄχι μόνον ἐξηγεῖ οὕτω τὸν σκοπόν του νὰ παραβιάσῃ τὸν ἀποκλεισμόν, ἀλλ' ἔτι ἀποκαθίσταται παραβάτης τῶν δασμοτελωνειακῶν διατάξεων καὶ ἑπομένως λαθρέμπορος.

4ον) Ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ ὁ πλοίαρχος Σκάρος λέγων εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του, ὅτι ἀπὸ ἄγνοιαν καὶ ἀμάθειαν δὲν ἐδήλωσε τὸ φορτίον του εἰς τὰ ἔγγραφά του, διότι ἄγνοια τοῦ νόμου δὲν ἀθωώνει.

5ον) Ὅτι, θέλων ὁ πλοίαρχος Σκάρου νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ διάπλου του, καταφεύγει συμφώνως μὲ τοὺς ναύτας του εἰς τὴν κοινὴν πρόφασιν τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγει ὅτι ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Κούμην· πλὴν τοιαύτη πρόφασις εἶναι ἀπίστευτος:

Πρῶτον, διότι αὐτὸς λέγει εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ἁπλῶς: «μᾶς ἔπιασε φουρτούνα καὶ ὑπήγαμεν εἰς τὴν Κούμην», χωρὶς νὰ εἴπῃ ὅτι τοὺς ἐξεσχίσθη ἡ μαΐστρα καὶ ἐκαλάρησαν καὶ νερά, ὡς ὁ ναύτης του Ἰ. Διαμαντῆς λέγει καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶπον οὐδ' οἱ ἄλλοι τρεῖς ναῦται.

Δεύτερον, διότι ἐνῷ ὁ πλοίαρχος λέγει εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του ὅτι ἐφυσοῦσε σφοδρὸς βορέας ὅταν ἐπόδισαν καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸν Ἰ. Διαμαντῆ ναύτην εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του, ὁ ναύτης Γεώργιος Ἰωάννου λέγει ὅτι ἐφυσοῦσεν ὄστρια γαρμπῆ ὅταν ὑπήγαιναν εἰς τὴν Κούμην, ἄνεμος ὁ ὁποῖος φέρει πρυμνησίως ἀπὸ Σύραν εἰς Σκόπελον· ὅθεν δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ποδίσωσι.

Τρίτον, διότι ὁ Ἰ. Διαμαντῆς λέγει εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ὅτι ὑπῆγαν εἰς Κούμην μίαν ὥραν πρὶν φέξῃ, ὁ δὲ Ἀλεξανδρῆς Ἰωάννου λέγει: «ἐπήγαμεν τὴν Δευτέραν τὸ βράδυ εἰς τὴν Κούμην».

Τέταρτον, διότι, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος Σκάρος καὶ ὁ ναύτης Γεώργιος Ἰωάννου λέγουν ὅτι ἐπόδισαν εἰς Σύραν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁ Ἰ. Διαμαντῆς καὶ Ἀλεξ. Ἰωάννου λέγουν ὅτι ἐπόδισαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Πέμπτον, διότι εἶναι ἀσύμφωνοι κατὰ τὰς ἐξομολογήσεις των ὡς πρὸς τὰς ἡμέρας καθ' ἃς διήρκησε τὸ ταξίδιόν των ἀπὸ Σύραν εἰς Κούμην, καθότι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει πέντε, ὁ δὲ ναύτης Ἰ. Διαμαντῆς δύο, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Φελόνης ἓξ ἢ ἑπτά.

Ἕκτον, διότι ἐνῷ ὁ μὲν πλοίαρχος καὶ ὁ ναύτης Κωνσταντῖνος Φελόνης λέγουν ὅτι ἔβγαλαν βαρέλια ἔξω εἰς τὴν Κούμην (διαφωνοῦντες ὅμως ἀναμεταξύ των, καθότι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει ὅτι τὰ ἔβγαλαν καθότι εἰς τὸ προτερινὸν ταξίδι τους τὰ εἶχαν δώσει μὲ ἐνοίκιον, ὁ δὲ Φελόνης καθότι τὰ εἶχαν ἐμπόδιον ἐπάνω εἰς τὴν κουβέρταν), ὁ Ἰ. Διαμαντῆς καὶ ὁ Γεώργιος Ἰωάννου ἀρνοῦνται ὅτι ἔβγαλαν τίποτε εἰς Κούμην.

Ὅθεν ἐκ τούτων ὅλων τῶν ἀντιφάσεων καὶ ἀσυμφωνιῶν συνάγεται ὅτι δὲν ὑπῆγαν εἰς Κούμην βιασμένοι ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον (κατὰ τὸ ὁποῖον συμφωνοῦν ὅλοι εἰς τὰς ἐξομολογήσεις των, στοχαζόμενοι ὅτι αὕτη εἶναι πρόφασις ἱκανὴ νὰ τοὺς ἀθωώσῃ), ἀλλὰ μὲ σκοπὸν ν' ἀποβιβάσωσι τὰ βαρέλια καὶ νὰ πωλήσωσι τὸ φορτίον των.

Παρατηρεῖ περιπλέον ἡ Ἐπιτροπή:

6ον) Ὅτι ἡ τὴν ὁποίαν κάμνει ζήτησις ὁ πλοίαρχος Σκάρος μὲ τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του νὰ τὸν δοθῇ ἄδεια νὰ φέρῃ ἀπὸ Σύραν καὶ Κούμην μαρτυρικὰ περὶ τοῦ ὅτι ἠγόρασεν εἰς Σύραν τὸ φορτίον του καὶ ὅτι δὲν ἔβγαλεν ἀπ' αὐτὸ εἰς Κούμην, ἡ τοιαύτη ζήτησις εἶναι ἀπαράδεκτος· διότι οὔτε τοῦ ἐν Σύρᾳ πωλητοῦ ἡ ἀπόδειξις τὸν ὠφελεῖ, ὡς πρὸς τὴν παράβασιν τῆς τελωνειακῆς διατάξεως καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, οὔτε τὸ μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας τῆς Κούμης· διότι, ἐκτὸς ὅτι συμφέρει εἰς τὴν Δημογεροντίαν αὐτὴν νὰ εἰσάγεται σῖτος εἰς τὴν Κούμην, δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ μαρτυρία της δεκτὴ καὶ καθότι γίνεται ἐκτὸς τοῦ Δικαστηρίου καὶ καθότι κατοικοῦν εἰς τόπον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

7ον) Ὅτι δὲν ἀληθεύουν ὅσα λέγει εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ὁδηγὸς τοῦ μαρτήγου ἔδωκεν εἰς τὸ Ὑγειονομεῖον διαφορετικὴν ὁμολογίαν μὲ τὸν κατασχετήν, καθότι τοιαύτη ὁμολογία οὐδ' ὑπῆρξε ποτὲ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 164 ἔγγραφον τοῦ Ὑγειονομείου κ' ἑπομένως ὁ κατασχεθεὶς παραπονεῖται ἀδίκως κατὰ τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι τάχα δὲν τὴν ἐκοινοποίησεν εἰς αὐτόν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δι' ὅλων τούτων ἀπεδείχθη προφανῶς τοῦ ἀποκλεισμοῦ παραβάτης, ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ ἑλληνικὸς μαρτῆγος τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Σκάρου, παραβάντος τὸν ἀποκλεισμόν, δημεύεται μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τ' ἀνήκοντα μέτρα διὰ τὸ ὁποῖον ἔπραξαν ἔγκλημα διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὄντες ὁμογενεῖς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 71

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 88 πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματέως συνοδεύουσαν πρὸς τὸ Δικαστήριον τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὴν κατάσχεσιν τῆς γολέτας ἡ «Παναγία Καλλιγάτα», διοικουμένης παρὰ τοῦ Γ. Βαλσάμου, Κεφαλληναίου,

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα ἀναφορᾶς τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλειστοῦ Γεωργίου Καραμάνου πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν, δι' οὗ ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰς 3 Μαρτίου

1829 κατέσχε τὴν εἰρημένην γολέταν ὑπὸ σημαίαν ἰονικὴν ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Εὐρίπου εἰς μέρος λεγόμενον Καλαμάκι, πηγαίνουσαν εἰς Εὔριπον· ὅτι ὁ ἄνεμος ἦτο νοτιοανατολικὸς (ostria sirocco)· ὅτι τὴν ἐκυνήγησαν τρεῖς ὥρας καὶ ὅτι τὸ φορτίον της εἶναι ἅλας καὶ σαρδέλες,

Θεωρήσασα τὸ παρὰ τῆς ἰονικῆς κυβερνήσεως δίπλωμα τῆς εἰρημένης γολέτας, ἐκδοθὲν ἐν Κερκύρᾳ τὴν 16ην Μαρτίου 1827 μὲ προθεσμίαν 18 μηνῶν καὶ διὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται πλοίαρχος ὁ Ἀνδρέας Καλλιγᾶς,

Θεωρήσασα τὸ ναυτολόγιον τῆς αὐτῆς γολέτας γραμμένον ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν 25 Ἀπριλίου 1828 ὁμοῦ καὶ τὰς ὀπισθοθεωρήσεις,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ τὸν ἐν Σύρᾳ Βρετ. Ἀντιπρόξενον ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὰς ἐπ' αὐτῆς ὀπισθοθεωρήσεις,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ὑγειονομεῖον δοθεῖσαν ὁμολογίαν καὶ τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας ἑνὸς τῶν ὁδηγῶν τῆς αὐτῆς γολέτας, τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν της, γενομένας τὴν 11ην καὶ 12ην Μαρτίου 1829· ἔτι δὲ καὶ τὸ δωδεκάφυλλον τετράδιον παρουσιασθὲν εἰς τὸ Δικαστήριον ὡς ἡμερολόγιον τῆς αὐτῆς γολέτας,

Θεωρήσασα τὸ ἐπὶ Μνήμονος ἔγγραφον τῆς 19ης Φεβρουαρίου 1829, δι' οὗ ὁ Ἀνδρέας Καλλιγᾶς ἀντικατασταίνει πλοίαρχον εἰς τὴν εἰρημένην γολέταν τὸν Γεώργιον Βάλσαμον καὶ τὸ ὁποῖον διεύθυνε τὸ Ὑγειονομεῖον πρὸς τὸ Δικαστήριον κατ' αἴτησίν του,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Γ. Βαλσάμου τῆς 15 Μαρτίου 1829 καὶ τὰς κατὰ συνέπειαν ληφθείσας μαρτυρίας τοῦ Ἰω. Χ. Καλλιγᾶ καὶ Χαραλάμπους Ροσολύμου,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν ἀπολογίαν τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Γεωργίου Βαλσάμου τῆς 16 Μαρτίου 1829 καὶ τὴν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου ἀναφορὰν τοῦ Δασμοτελωνείου ὑπ' ἀριθ. 43,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἀναχωρήσας ὁ πλοίαρχος Ἀνδρέας Καλλιγᾶς ἀπὸ Σάμον τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1828, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διάπλουν του διὰ Κεφαλληνίαν κατ' εὐθεῖαν διὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὰ διπλώματα τῆς θαλασσοπλοΐας του, τῶν ὁποίων ἡ προθεσμία ἦτο περασμένη καὶ καθὼς ὁ ἐν Σάμῳ Βρεταννικὸς Ἀντιπρόξενος τὸν διέταξε ρητῶς σημειώσας τοῦτο εἰς τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησίν του, ὁ αὐτὸς πλοίαρχος παρεκτραπεὶς ἀπὸ τὸν διάπλουν του ἐταξίδευσεν εἰς Σμύρνην, Τσανταρλῆ, Αἴγιναν, Σαλαμῖνα καὶ ἀλλαχοῦ.

2ον) Ὅτι ἂν καὶ ἀπὸ Σάμον ὑπῆγεν εἰς Σμύρνην, ὡς ὁμολογοῦν οἱ ναῦταί του, καὶ ἀπεβίβασεν ἐκεῖ πρᾶγμα κ' ἐπιβάτας, δὲν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν ἀνήκοντα Πρόξενον τὰ ναυτιλιακά του ἔγγραφα, διὰ νὰ γενῇ ἐπ' αὐτῶν ἡ πρέπουσα δηλοποίησις.

3ον) Ὅτι, ἐκτὸς ὅτι δὲν ἔχει δήλωσιν τοῦ φορτίου του, ἠθέτησεν ἐνταῦθα καὶ εἰς Σαλαμῖνα τὸ χρέος τοῦ νὰ σημειώσῃ κἂν εἰς τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησίν του τὰ ἐννέα βαρέλια χαψί, τὰ ὁποῖα, ὡς λέγει, ἔμβασεν ἐδῶ εἰς τὴν γολέταν του κάποιος Νικόλαος Καυκάλης διὰ νὰ τὰ κομίσῃ εἰς Σύραν. Μάλιστα, ἐκτὸς ὅτι δὲν ἐδηλώθη ἡ φόρτωσις τοῦ χαψίου, ἀγνοεῖται καὶ ἂν τὸ ἔμβασεν ὁ Καυκάλης εἰς τὴν γολέταν, διότι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 43 ἀπόκρισιν τοῦ Δασμοτελωνείου Αἰγίνης πρὸς τὴν Ἐπι-

τροπὴν ταύτην, ἀγνοεῖ τὸ Δασμοτελωνεῖον ἂν ἔμβασε καὶ μετέφερεν ἐντεῦθεν τὸ ρηθὲν χαψὶ ὁ Καυκάλης ἐπὶ τῆς εἰρημένης γολέτας.

4ον) Ὅτι εἶναι ἀποδειγμένον, τόσον ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀντικατασταθέντος πλοιάρχου Γεωργίου Βαλσάμου εἰς τόπον τοῦ Ἀνδρέου Καλλιγᾶ, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰς ὁμολογίας τῶν ναυτῶν, ὅτι κατεσχέθη ἡ παρ' αὐτοῦ διοικουμένη γολέτα «Π α ν α γ ί α Κ α λ λ ι γ ά τ α» ἀπὸ τὸν ἀποκλειστὴν Γεώργιον Καραμᾶνον ἐντὸς τῆς γραμμῆς τοῦ ἀποκλεισμοῦ, τοὐτέστι μέσα εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας.

5ον) Ὅτι εἶν' ἀπίστευτον ὅτι ὁ πλοίαρχος Βαλσάμος ἀγνοοῦσε τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Εὐβοίας, διότι, ὡς ὁ αὐτὸς ὡμολόγησε, διέτριψεν εἰς Αἴγιναν ἀρκετὰς ἡμέρας πρὶν ὑπάγῃ εἰς Σαλαμῖνα καὶ εἶναι κάτοικος εἰς τὴν Σύραν. Ἔπειτα χρεωστεῖ νὰ γνωρίζῃ τοὺς τόπους τῆς Ἐπικρατείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπορεύετσι.

6ον) Ὅτι ὁ Βάλσαμος θέλων νὰ δικαιολογηθῇ καταφεύγει εἰς τὴν κοινὴν πρόφασιν ὅτι ἐβιάσθη ἀπὸ σφοδρὸν ἄνεμον νὰ ποδίσῃ μέσα εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας, ἐπιστηριζόμενος κατὰ τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του:

Αον) Εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίασεν ἡμερολόγιον.

Βον) Εἰς τὰς ὁμολογίας ἑαυτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του.

Γον) Εἰς τὰς μαρτυρίας τοῦ Ἰω. Χ. Καλλιγᾶ καὶ τοῦ Χαραλάμπου Ροσολύμου.

Ἡ Ἐπιτροπή, προσηλουμένη εἰς ἐξέτασιν τοῦ ἡμερολογίου του, συνισταμένου εἰς δωδεκάφυλλον τετράδιον καὶ τοῦ ὁποίου μόνον δύο φύλλα εἶναι γραμμένα, ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου μέχρις 8 Μαρτίου 1829,

Παρατηρεῖ:

Ὅτι αὐτὸ ἐγράφη τεχνηέντως καὶ μὲ σκοπὸν μετὰ τὴν κατάσχεσιν:

1ον) Διότι ὁμολογῶν ὁ οὕτω λεγόμενος γραμματεὺς τῆς γολέτας ὅτι δὲν μετεχειρίζοντο πρόχειρον τοῦ ἡμερολογίου, ἕπεται ἀναμφιβόλως ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφουν καθεκάστην τὰ τρέχοντα εἰς τὸ παρουσιασθέν, ἐνῷ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον φαίνεται διὰ μιᾶς γραμμένον μὲ κονδύλι καὶ μελάνην μονότονα.

2ον) Διότι ὁμολογήσαντος τοῦ ρηθέντος γραμματέως ὅτι δὲν ἐκρατοῦσαν ἡμερολόγιον εἰς τὰ προηγούμενα ταξίδια, συμπεραίνεται ὅτι δὲν ἐκρατοῦσαν οὐδ' εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὅτι τὸ παρουσιασθὲν ἡμερολόγιον ἐσχεδιάσθη μετὰ τὴν κατάσχεσιν, μὲ σκοπὸν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀθώωσίν του.

Ὡς πρὸς τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ πλοιάρχου Βαλσάμου καὶ τῶν ναυτῶν ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

Ὅτι αὐταὶ δὲν παρουσιάζουν οὐδεμίαν νόμιμον ἀπόδειξιν ὑπὲρ αὐτῶν:

1ον) Διότι ὁμολογησάντων ὅλων ὅτι τὸ φορτίον των ἦτο τσουρδούμι, τοὐτέστι τὸ εἶχον συντροφικόν, συμφέρει εἰς ὅλους ἐπίσης νὰ καλύψουν τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀπίστευτοι, διότι οὐδεὶς μάρτυς ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

2ον) Διότι ἀντιφάσκουν καὶ διαφωνοῦν ἀναμεταξύ των· καθότι ὁ μὲν Ἰω. Καλλιγᾶς λέγει ὅτι τοὺς ἐκυνήγησαν τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα μίαν - δύο ὥρας, ὁ δὲ Δημήτριος Λούκας ὅτι τοὺς ἐκυνήγησαν καμμιὰν ὥραν καὶ ὅτι ὅταν τὰ εἶδαν ἐφυσοῦσεν ὀλίγος ἄνεμος νοτιοανατολικὸς (ostria sirocco), ἐνῷ ὁ πλοίαρχος καὶ λοιποὶ λέγουν ὅτι δὲν τοὺς ἐκυνήγησαν καθόλου καὶ ὅτι ἦτο γαλήνη, ὅταν εἶδαν τὰ ἑλλ. πλοῖα· καθότι ὁ

μὲν Δημήτριος Λούκας λέγει ὅτι ἐξημερώθησαν τὴν 3ην τοῦ μηνὸς καμμιὰν τριανταριὰν μίλια μέσα ἀπὸ τοὺς Πεταλιούς· ὁ λεγόμενος γραμματεὺς εἰς τὴν μέσην τοῦ κόλπου· ὁ δὲ πλοίαρχος ἐμπρὸς εἰς τοὺς Πεταλιούς· καθ' ὅτι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει ὅτι εἶδαν τὰ ἑλλ. καΐκια τὸ πρωΐ· ὁ Λάζος εὐθὺς ὅταν ἐξημέρωσεν· ὁ δὲ Δ. Λούκας 2 - 3 ὥρας τῆς ἡμέρας· καθότι τελευταῖον ὁ μὲν Γ. Τσακιρόπουλος ἐπαρουσιάσθη ὡς γραμματεὺς τῆς γολέτας· ὁ δὲ Γ. Λάζου καὶ Δ. Ἀλεξάτου λέγουν ὅτι ἡ γολέτα δὲν ἔχει γραμματέα καὶ μάλιστα ὁ αὐτὸς Ἀλεξᾶτος καὶ ὁ Δ. Λούκα τὸν ὀνομάζουν πραγματευτήν.

Περὶ δὲ τῶν μαρτυριῶν τοῦ Ἰω. Χ. Καλλιγᾶ καὶ Χαραλάμπους Ροσολύμου ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι οὐδ' αὐταὶ παρουσιάζουν ἀπόδειξίν τινα ὑπὲρ τοῦ Βαλσάμου.

1ον) Διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν μαρτυρησάντων ἐγνώριζε τὴν θέσιν (punto), εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἡ γολέτα τὸ Σάββατον τὸ ἑσπέρας, δηλαδὴ τὴν 2αν τοῦ τρέχοντος μηνὸς πρὸς τὴν 3ην, καθότι οὐδὲ τὴν εἶδαν.

2ον) Διότι διαφωνοῦν μεγάλως εἰς τὸ οὐσιωδέστερον, τοὐτέστιν ὡς πρὸς τὴν σφοδρότητα τοῦ ἀνέμου· καθότι ὁ μὲν Καλλιγᾶς, ἐνῷ λέγει ὅτι τὴν νύκτα πρὸς τὴν Κυριακὴν ἐφυσοῦσε σφοδρὸς ἄνεμος νοτιοανατολικὸς (ostria sirocco), προσθέτει ὅτι τὴν Κυριακήν, ἤγουν τὴν 3ην τοῦ μηνός, ἦτο «μ π ο υ ν ά τ σ α, ἔ β γ α ζ ε ν ὅ μ ω ς π ά ν τ ο τ ε ὄ σ τ ρ ι α - σ ι ρ ό κ ο ς», ὁ δὲ Ροσσόλυμος ἐξ ἐναντίας λέγει ὅτι «τ ὴ ν ν ύ κ τ α ξ η μ ε ρ ώ ν ο ν τ α ς Κ υ ρ ι α κ ὴ ἔ κ α μ ε σ φ ο δ ρ ὸ ν ἄ ν ε μ ο ν ὄ σ τ ρ ι α - σ ι ρ ό κ ο ν καὶ ὅ λ η ν τ ὴ ν ἡ μ έ ρ α ν Κ υ ρ ι α κ ὴ ν ὁ ἴ δ ι ο ς ἄ ν ε μ ο ς ἐ ξ α κ ο λ ο υ θ ο ῦ σ ε. Τ ὴ ν Δ ε υ τ έ ρ α ν ἦ τ ο π λ έ ο ν κ α λ ο σ υ ν ᾶ τ ο ς κ' ἐ φ ύ γ α μ ε ν κ' ἤ λ θ α μ ε ν ἐ δ ῶ».

Παρατηρεῖται τέλος πάντων ὅτι εἰς τὴν Εὔβοιαν τὸ ἅλας ἔχει τοσαύτην σπάνιν, ὥστ' ἐπωλήθη εἰς ὑψηλὰς τιμὰς ἡ ὀκᾶ, καθ' ἃς ἔχει πληροφορίας τὸ Δικαστήριον. Ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ ἀπ' ὅλας τὰς προεκτεθείσας παρατηρήσεις γίνεται ἀναντίρρητον ὅτι μόνη ἡ ἐλπὶς τοῦ ὑπερόγκου κέρδους παρεκίνησε τὸν πλοίαρχον Βαλσάμον νὰ παραβῇ αὐθαιρέτως τὸν κατὰ τὴν Εὔβοιαν ἀποκλεισμόν. Ἑπομένως:

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ καταδικάζει τὴν ἄνω εἰρημένην γολέταν «Π α ν α γ ί α Κ α λ λ ι γ ά τ α» μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτῆς ὡς καλὴν καὶ νόμιμον λείαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τρίτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου	Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης	Ν.Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς	

Ἀριθ. 72

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 66 πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματέως, συνοδεύουσαν πρὸς τὸ Δικαστήριον τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸ κατασχεθὲν πλησίον τῆς Ναυπάκτου πλοιάριον τοῦ Γερασίμου Γιακουμέτου, Ἰονίου ὑπηκόου,

Θεωρήσασα τὰς πρὸς τὸ Φροντιστήριον ἀναφορὰς τοῦ εἰς τὸν Κορινθιακὸν Μοιράρχου Χρ. Φαβρικίου τῆς 11 καὶ 28 Φεβρουαρίου 1829, δι' ὧν ἀναφέρει ὅτι τὴν 6ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἶδαν τὸ ρηθὲν πλοιάριον ἐρχόμενον ἀπὸ τὴν Κακὴν Σκάλαν καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὸ ρουμελειωτικὸν φρούριον τοῦ Κορινθιακοῦ· ὅτι οἱ ἀποκλεισταὶ τὸ ἐκάλεσαν μὲ πυροβολισμὸν τουφεκίων, πλὴν αὐτὸ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του· ὅτι ἤρχισαν νὰ τὸ κανονοβολοῦν καὶ μετὰ 7 βολὰς κανονίου, ἐπειδὴ τὸ ἐπλησίασαν, οἱ ἐν τῷ πλοιαρίῳ ὄντες τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν ξηρὰν κ' ἐδόθησαν εἰς φυγήν· ὅτι τὸ κατέσχον φορτωμένον ζωοτροφίας καὶ ὅτι, ὡς ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Διοικητὴν τῶν Πατρῶν, ὁ πλοίαρχός του ὀνομάζεται Γεράσιμος Γιακουμέτος, Κεφαλληναῖος, κ' ἔδωκεν ἐγγύησιν 150 διστήλων εἰς τὸ Λιμεναρχεῖον τῶν Πατρῶν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς Μύτικα καὶ ὄχι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόλπον καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Ναύπακτον,

Θεωρήσασα τὴν ἀπογραφὴν τῆς ἀποσκευῆς καὶ τοῦ φορτίου τοῦ ρηθέντος πλοιαρίου εἰς ἀντίγραφον,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τῶν Πατρῶν τῆς 13 Φεβρουαρίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὁ Δημήτριος Φιορεντῖνος ἔμεινεν ἐγγυητὴς ταλλήρων 150 διὰ τὸν Ἰόνιον πλοίαρχον Γεράσιμον Γιακουμέτον καὶ διευθύνει ἐν ταὐτῷ ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Φιορεντίνου περὶ τῆς αὐτῆς ἐγγυήσεως,

Θεωρήσασα τὴν εἰρημένην ἀναφορὰν τοῦ Δ. Φιορεντίνου τῆς 11 Φεβρουαρίου 1829 πρὸς τὸν Διοικητὴν Πατρῶν, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἔδωκε τὴν ἐγγύησιν τῶν 150 διστήλων ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὸν Γεράσιμον Γιακουμέτον, ὅστις τὸν ὑπεσχέθη ὅτι ἔχει νὰ περάσῃ εἰς Μύτικα,

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 712 πρόγραμμα, δημοσιευθὲν τὴν 6ην Μαρτίου 1829, δι' οὗ γνωστοποιεῖται πρὸς οὓς ἀνήκει ὅτι ἡ περὶ τοῦ ρηθέντος πλοιαρίου δικογραφία κλείει ἐντὸς 20 ἡμερῶν καὶ ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη παρῆλθε, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ κανεὶς πρὸς ὑπεράσπισιν εἴτε τοῦ πλοίου εἴτε τοῦ φορτίου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ προκείμενον πλοιάριον ἀνεχώρησεν ἀπὸ Πάτρας φορτωμένον ζωοτροφίας, ἀφοῦ πρῶτον ἔδωκεν ἐγγύησιν ὅτι θέλει ὑπάγει εἰς Μύτικαν.

2ον) Ὅτι ἐξ ἐναντίας ὁ πλοίαρχός του, παραβὰς τὴν πρὸς τὸν ἐγγυητήν του πίστιν, διευθύνθη πρὸς τὴν Ναύπακτον, τόπον ἀποκλεισμένον καὶ πάσχοντα μεγίστην σπάνιν ζωοτροφιῶν.

3ον) Ὅτι παρατηρηθὲν ἀπὸ τοὺς ἀποκλειστὰς ἐκαλέσθη καὶ δὲν ὑπήκουσεν· ἐτουφεκοβολίσθη, ἐκανονοβολίσθη καὶ τέλος, βλέπον ὅτι ἐσίμωσαν νὰ τὸ συλλάβουν,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 193. — Θαλ. Δικ. φ. 19.

ἐρρίφθη εἰς τὴν ξηρὰν τὴν κατεχομένην ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς κ' ἐδραπέτευσαν πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, ἐγκαταλιπόντες τὸ πλοιάριον καθὼς ἦτον.

4ον) Ὅτι κατὰ τοὺς περὶ θαλασσίων λειῶν νόμους ὅσοι δὲν στέρξουν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐμπολέμου ἢ προσπαθήσουν νὰ φύγουν, ἐξομοιοῦνται μὲ τοὺς ἐχθρούς, καὶ δυνάμεως οὐδετέρας ὑπήκοοι ὄντες.

5ον) Ὅτι, ἂν καὶ τοῦ προγράμματος ἡ προθεσμία παρῆλθε, κανεὶς δὲν ἐνεφανίσθη πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιοῖ ἔτι μᾶλλον τὴν ἐνοχὴν τῶν κτητόρων.

6ον) Ὅτι τέλος πάντων διὰ τῆς παρεκτροπῆς τοῦ διάπλου του, διὰ τῆς φυγῆς του, διὰ τῆς ἐξώσεώς του εἰς τὴν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς κατεχομένην καὶ ἀποκλεισμένην ξηράν, διὰ τῆς δραπετεύσεως τοῦ πληρώματός του καὶ διὰ τῆς μὴ ἐμφανίσεως κανενὸς τῶν ἐχόντων δικαίωμα, ἀποδεικνύεται τρανώτατα ὅτι παρέβη τὸν ἀποκλεισμόν.

Ἐπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ καταδικάζει:

Τὸ εἰρημένον πλοιάριον, κατασχεθὲν τὴν 6 Φεβρουαρίου 1829 ἀπὸ τοὺς κατὰ τὴν Ναύπακτον ἀποκλειστάς, μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ ὡς καλὴν καὶ νόμιμον λείαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 73

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8612 διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς ὑποβάλλεται εἰς τὸ Δικαστήριον ἡ ὑπόθεσις τοῦ νεαπολιτανικοῦ βρικίου «Ἵππευς Ρωμᾶνος» τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Ἀσταρίτα, κατασχεθέντος περὶ τὰ Χανιά, μὲ φορτίον τροφίμων ἀπὸ τὴν ἑλλ. πολεμικὴν γολέταν «Ἀφροδίτην» τοῦ πλοιάρχου Ν. Μιχελάκη,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ Ν. Μιχαλάκη πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν τῆς 17 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πρὸς τὰς 9 ὥρας τῆς νυκτὸς εἶδε τὸ ρηθὲν βρίκιον περὶ τὰ τρία μίλια ἀπὸ τὰ Χανιά, ὅτι διευθύνθη ἀμέσως πρὸς αὐτό, ὅτι εἰς τὰς 11 ὥρας τῆς νυκτὸς τοῦ ἔρριψε μίαν

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 194.

κανονιὰν διὰ νὰ ποδίσῃ καὶ αὐτὸς δὲν ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμον του μὲ βίαν, ὅτι πρὸς τὰς 11 1/2 ὥρας πλησιάσας τοῦ ἔρριψε καὶ δευτέραν κανονιὰν μὲ πάλλαν κ' ἐπόδισεν, ὅτι ἐρωτηθεὶς ἀπεκρίθη ὅτι ἔρχεται ἀπὸ Αἶνον, ὅτι οἱ κακοὶ καιροὶ τὸν ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, ὅτι δὲν ἔχει ψωμί, ὅτι κάμνει νερὰ καὶ ὑπάγει εἰς κανὲν μέρος νὰ διορθωθῇ· ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου Σαντορίτσος εἶπεν ὅτι ὑπήγαινε κατ' εὐθεῖαν διὰ Σούδαν· ὅτι κατὰ τὸ διαβατήριον διευθύνετο ἀπὸ Αἶνον εἰς Σύραν· ὅτι τ' ὡδήγησεν εἰς Ἀρμυρίδα· ὅτι, ὡς εἶπε πρῶτον, ἐπέρασεν ἀπὸ Σύραν, ἔπειτα, ὡς μετωμολόγησεν, ἐβγῆκεν εἰς Τῆνον· ὅτι μ' ὅλα ταῦτα δὲν φαίνεται τοιαύτη σημείωσις εἰς τὸ διαβατήριόν του, ἐνῷ τὸ ἡμερολόγιόν του γράφει ὅτι πηγαίνει εἰς Χανιά. Καὶ τέλος πάντων δι' ὅλα αὐτὰ ζητεῖ νὰ διευθυνθῇ τὸ βρίκιον μὲ τὸ φορτίον καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα εἰς τὸ ἀνῆκον Δικαστήριον διὰ ν' ἀποδοθῇ τὸ δίκαιον κατὰ τοὺς νόμους,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ ρηθέντος βρικίου ὁ «Ἵππεὺς Ρωμᾶνος» τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1828 ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τὰς ὀπισθοθεωρήσεις τῆς 28 Νοεμβρίου 1828 ἀπὸ Αἶνον διὰ Σύραν καὶ τῆς 19 Δεκεμβρίου 1828 ἀπὸ Χίον διὰ τ' Ἀρχιπέλαγος· ἔτι δὲ καὶ τὸ ναυτολόγιόν του μὲ τὰς αὐτὰς ὀπισθοθεωρήσεις καὶ χρονολογίας,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τοῦ φορτίου τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου καὶ τὸ φορτωτικὸν αὐτοῦ τῆς 28 Νοεμβρίου 1828 ἐξ Αἴνου, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ὁ Σαντορίτσος, ὑπήκοος Νεαπολιτᾶνος, ἐφόρτωσεν εἰς τὸ ρηθὲν πλοῖον διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Τομάζου Σαντορίτσου διάφορα εἴδη τροφίμων, τουτέστι ρεβύθια, ἁλμυρόψαρα, βούτυρον, τυρί, κουκία, φακήν, παστρουμᾶν κ.λπ.

Θεωρήσασα τὸ πρόχειρον ἡμερολόγιον τοῦ αὐτοῦ πλοίου, συνιστάμενον εἰς δύο τετράδια, τὸ μὲν ἑξάφυλλον, τὸ δὲ ἐννεάφυλλον, ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου μέχρι 28 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλος τοῦ Γενικοῦ Φροντιστηρίου ἀναφορὰν τοῦ Ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Ρεϊνὲκ τῆς 20 Δεκεμβρίου 1828 ἐν Γαβαλοχωρίῳ, δι' ἧς ἀναφέρει τὴν κατάσχεσιν τοῦ βρικίου ὁ «Ἵππεὺς Ρωμᾶνος» τρία μίλια μακρὰν τοῦ φρουρίου τῶν Χανιῶν κατὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ κατασχετοῦ καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ τὸ πέμψῃ ὑπὸ τὸ Δικαστήριον Αον) διότι ἐκρατήθη τόσον πλησίον τῶν Χανιῶν, Βον) διὰ τὰς μαρτυρίας τῶν διαφόρων ἐπιβατῶν τῆς γολέτας «Ἀφροδίτης», βεβαιούντων ἐνόρκως ὅτι τὸ βρίκιον ἐκρατήθη τρία μίλια μακρὰν τῶν Χανιῶν, Γον) διὰ τὴν ἀταξίαν τοῦ διαβατηρίου τοῦ κρατηθέντος πλοίου, καὶ Δον) διότι εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ἦτο γραμμένον ὅτι ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ εἰς Χανιὰ καθαρῶς καὶ ἀφοῦ τὸ ἔλαβεν ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου τοῦ «Ἱππέως Ρωμάνου» Σαντορίτσος διὰ νὰ τὸ ἀντιγράψῃ, ἐπέγραψεν εἰς Σούδαν ἀντὶ τοῦ εἰς Χανιά,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Γαβαλοχωρίῳ μαρτυρικὸν τοῦ κ. Κριτοβουλίδου καὶ τοῦ Μανόλη Κατσογιάννη, ὑπογραμμένου διὰ χειρὸς τοῦ Γ. Οἰκονόμου, τῆς 18 Δεκεμβρίου 1828, διὰ τοῦ ὁποίου, εὑρεθέντες ἐπὶ τῆς ἀποκλειστικῆς γολέτας ὡς ἐπιβάται, μαρτυροῦν ἐνόρκως, ὅτι τὸ ρηθέν βρίκιον, ὁ «Ἵππεὺς Ρωμᾶνος» κατε-

σχέθη μακρὰν τῶν Χανιῶν, ὄχι περισσότερον τῶν τριῶν μιλίων καὶ ἀφοῦ τὸ ἐκανονοβόλησε δὶς ἡ ρηθεῖσα γολέτα,

Θεωρήσασα τὸ μαρτυρικὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας γενόμενον παρὰ τοῦ Δ. Κωνσταντινίδου, τοῦ πλοιάρχου Ἀνδρέα Πιπίνου, τοῦ πλοιάρχου Νικ. Μιχαλάκη, τοῦ Ἀθανασίου Τέτση καὶ τοῦ Ἰω. Χ'' Φραντσέσκου, γραμματέων τῶν αὐτῶν πλοιάρχων, μαρτυρούντων ὅλων ὅτι τὴν 17 Δεκεμβρίου 1828 ἐλήφθη ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἀ ρ ο δ ί τ η ς», κατὰ διαταγὴν τοῦ Συνταγματάρχου Ρεϋνὲκ τὸ πρόχειρον τοῦ ἡμερολογίου τοῦ «Ἱ π π έ ω ς Ρ ω μ ά ν ο υ», συνιστάμενον εἰς δύο τετράδια· ὅτι ὁ γραμματεὺς τοῦ Συνταγματάρχου Δ. Κωνσταντινίδης εὗρῆκεν εἰς τὴν σελίδα τῆς 25 - 26 Δεκεμβρίου ν. Πέμπτης καὶ Παρασκευῆς καθαρῶς γραμμένον «s i c e r c a s e m p r e d i a t t r a c a r e i n t e r r a p e r p o t e r g u a d a g n a r e i l p o r t o d i C a n a p e r l a c a g i o n e c h e i l b a s t i m e n t o f a d e l l' a c q u a...» κ.λπ. κ' ἔκαμε τὴν παρατήρησιν αὐτὴν παρόντων τῶν πλοιάρχων Ἀνδρέα Πιπίνου, Ν. Μιχαλάκη, Ἀθανασίου Τέτση καὶ Ἰω. Χ'' Φραντσέσκου· ὅτι μετὰ δύο ὥρας ἐλθὼν ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου Σαντορίτσος ἐζήτησε καὶ παρέλαβε μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τὰ δύο τετράδια τοῦ προχείρου, λέγων ὅτι θέλει νὰ τὰ περάσῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιον· ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν 18ην τοῦ μηνὸς τὸ πρωῒ ὁ Σαντορίτσος ἐπέστρεψε τὰ τετράδια, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρέθη μ' ἔκπληξιν εἰς τὴν προορηθεῖσαν περίοδον ἡ λέξις d i C a n a μ' ἐπιγραμμένην τὴν λέξιν d e S u d a,

Θεωρήσασα τὰς εἰς Κρήτην δύο διαμαρτυρήσεις τοῦ Σαντορίτσου τῆς 30 Δεκεμβρίου 1828 καὶ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1829,

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἑλλ. γολέτας «Ἀ φ ρ ο δ ί τ η ς» ἀφορὸν τὴν κατάσχεσιν τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ Μανόλη Τομπάζη τῆς 21 Ἰανουαρίου 1829, δι' ἧς γνωστοποιεῖ τὴν εἰς Πόρον ἄφιξιν τοῦ γραμματέως τῆς γολέτας «Ἀ φ ρ ο δ ί τ η ς», συνοδεύοντος τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον καὶ ὅτι αὐτὸ ἐναυάγησεν εἰς Σαντορίνην,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν τοῦ ρηθέντος ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοῦ πλοίου καὶ γραμματέως τῆς «Ἀ φ ρ ο δ ί τ η ς», γενομένην τὴν 9 Ἰανουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 556 ἐκδοθὲν πρὸς οὓς ἀνήκει πρόγραμμα τῆς 12 Ἰανουαρίου 1829 διὰ νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐντὸς ἑνὸς μηνός,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν ἐνταῦθα Αὐστριακὸν Ἀντιπρόξενον ἀναφορὰν τοῦ Σαντορίτσου τῆς 26 Φεβρουαρίου 1829 ν., δι' ἧς γνωστοποιεῖ τὴν ἐνταῦθα ἄφιξίν του· ἔτι δὲ τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιπροξένου τῆς αὐτῆς ἡμέρας, συνοδεύουσαν τὴν ρηθεῖσαν γνωστοποίησιν,

Θεωρήσασα ὡσαύτως τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου Ἀντωνίου Ἀσταρίτου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου Σαντορίτσου τῆς 15 Φεβρουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου μαρτυρίας τοῦ Δ. Κωνσταντινίδου καὶ τοῦ Γ. Ἀποστολίδου τῆς 18 καὶ 20 Φεβρουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὰς ἀνακεφαλαιώσεις τοῦ πλοιάρχου Ἀσταρίτα καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς 2 Ἀπριλίου 1829 ν., γενομένας κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου ὑπ' ἀριθ. 673 - 674,

Θεωρήσασα τὰς ἐγγράφους ἐκθέσεις τῆς 3 καὶ 5 Ἰανουαρίου 1829 ν., γενομένας ἐνώπιον τοῦ Καγκελλαρίου τοῦ ἐν Σαντορίνῃ Σικελικοῦ Ἀντιπροξενείου παρὰ τοῦ πλοιάρχου Ἀσταρίτου, τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου Σαντορίτσου καὶ τῶν ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ πλοίου, ὅλων διὰ μιᾶς,

Θεωρήσασα τὰς ὑπ' ἀριθ. 779, 780 καὶ 786 πράξεις τοῦ Δικαστηρίου, δι' ὧν ἐζητήθη γνώμη 4 εὐϋπολήπτων ὑποκειμένων περὶ τοῦ 1ον) Ἐὰν ἡ λέξις Cana ἐγράφη ἐπὶ τῆς λέξεως Suda ἢ τὸ ἀνάπαλιν, 2ον) Ἐὰν ἡ προκειμένη λέξις Cana εἶναι γραμμένη ἀπὸ τὴν αὐτὴν χεῖρα καὶ μὲ τὸ αὐτὸ κονδύλι καὶ μελάνην, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἄνω καὶ κάτω λέξεις τῶν ἐν τῷ μεταξὺ γραμμῶν καὶ τῆς αὐτῆς σελίδος,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τῶν διορισθέντων δυνάμει τῶν ρηθεισῶν πράξεων Φραντσέσκου Φεράλδη, Κ. Κοκκινάκη, Ἰωσὴφ Ν. Κιάππε καὶ Γ. Χρυσίδη τῆς 29 Μαρτίου 1829, δι' ἧς λέγουν: α) «Ὅτι ἡ λέξις Suda ἐγράφη ἐπὶ τῆς λέξεως Cana, β) ὅτι ἡ λέξις Cana φαίνεται ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς χειρὸς καὶ μὲ τὸ αὐτὸ μελάνι γραμμένη μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι γραμμένα τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἑπόμενα τοῦ ρηθέντος ἡμερολογίου,

Θεωρήσασα ὡσαύτως τὴν ὑπ' ἀριθ. 794 πρᾶξιν, δι' ἧς ἐπροσκλήθη καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὸ Δικαστήριον ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου Σαντορίτσος μετὰ τοῦ συνηγόρου του Βαλσαμάκη, ἐπαρατήρησε τὸ πρωτότυπον τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἑλλ. γολέτας ὁμοῦ καὶ τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν ἀντίγραφον πρὸς πληροφορίαν, ὅτι ἀντὶ τῆς λέξεως Σούδα τοῦ πρωτοτύπου ἀντεγράφη ἡ λέξις Σύρα κατὰ λάθος τοῦ ἀντιγραφέως,

Θεωρήσασα τελευταῖον ὅλα τὰ λοιπὰ ἔγγραφα τ' ἀφορῶντα τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον καὶ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπ' ὅλα τοῦτα ἐξάγει:

1ον) Ὅτι κατὰ τὰ ρηθέντα δήλωσιν καὶ φορτωτικὸν ὁ πλοίαρχος Ἀσταρίτας διευθύνετο ἀπὸ Αἶνον εἰς Σύραν μὲ φορτίον τροφίμων.

2ον) Ὅτι δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ Αἶνον ἤρχισε τὸ πλοῖον νὰ κάμνῃ νερά.

3ον) Ὅτι ἄραξεν εἰς Χίον, ὅπου ἐπώλησε μερικὰς πραγματείας καὶ ἀπεβίβασε δύο ναύτας ἐκ τοῦ πληρώματός του.

4ον) Ὅτι ἀναχωρήσας ἀπὸ Χίον καὶ φθάσας μεταξὺ Σύρας καὶ Τήνου ἔρριψε τὴν βάρκαν του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἠμποροῦσε νὰ πωλήσῃ τὰς πραγματείας.

5ον) Ὅτι δὲν ἄραξεν εἰς Σύραν ὅπου ἐδιευθύνετο.

6ον) Ὅτι κατεσχέθη πλησίον τῶν Χανιῶν περὶ τὰ τρία μίλια παρὰ τῆς ἑλληνικῆς γολέτας «Ἀφροδίτης», διοικουμένης παρὰ τοῦ Ν. Μιχαλάκη καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν Ἁρμυρίδα.

7ον) Ὅτι, ἀπὸ Ἁρμυρίδαν ὁδηγούμενον εἰς Αἴγιναν τὸ πλοῖον τοῦ Ἀσταρίτου, ἐναυάγησεν εἰς Σαντορίνην.

Ἑπομένως παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος Ἀσταρίτας διευθύνετο διὰ Σύραν καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἡμερολόγιόν του πρὶν τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας 22 πρὸς 23 Δεκεμβρίου ν. εὑρίσκετο πλησίον τῆς Σύρας καὶ Τήνου καὶ ἔρριψε τὴν βάρκαν του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ξηράν, ἔπρεπε νὰ ἐλλιμενισθῇ εἰς Σύραν, ὅπου διευθύνετο, διὰ νὰ σημειώσῃ εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς θαλασσοπλοΐας του ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλον τόπον μὴ ἀποκλεισμένον, σημείωσις ἀναγκαιοτάτη, μάλιστα εἰς καιρὸν πολέμου, ὅτε ἀπαιτεῖται μεγίστη ἀκρίβεια εἰς τὰ ἔγγραφα τὰ φανερώνοντα τὴν διεύθυνσιν κάθε ἐμπορικοῦ πλοίου καὶ τὴν ὁποίαν σημείωσιν μὴ πράξας ὁ πλοίαρχος Ἀσταρίτας διεγείρει ὑποψίαν καθ' ἑαυτοῦ.

2ον) Ὅτι ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἡμερολόγιόν του ἀκολούθει νὰ κάμῃ νερὰ ἕως 9 ἐννέα δακτύλους τὴν ὥραν, ὅταν εὑρίσκετο πλησίον τῆς Σύρας ἔπρεπε, καὶ δι' ἐκεῖ ἂν δὲν ἐδιευθύνετο, νὰ ἐλλιμενισθῇ κἂν εἰς Σύραν ἐξ αἰτίας τούτου πρὸς ἀποφυγὴν κάθε κινδύνου· διότι εἰς παρομοίαν περίστασιν τὰ πλοῖα, ὄχι μόνον ἀράζουσι ὅταν εὑρίσκωνται πλησίον εἰς λιμένα διὰ νὰ διορθωθῶσιν, ἀλλὰ καὶ ποδίζουν ἀπὸ μακρινὸν διάστημα, διὰ νὰ εὕρουν λιμένα καὶ τοσοῦτον μᾶλλον εἰς παρόμοιον καιρόν, ἤγουν κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ χειμῶνος.

3ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἀσταρίτας δὲν ἀναιρεῖ ὅτι κατεσχέθη πλησίον τῶν Χανιῶν.

4ον) Ὅτι εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἀσταρίτας ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης καὶ ἑπομένως νὰ παραβῇ τὸν ἀποκλεισμὸν αὐθαιρέτως, καθότι ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ρητῶς εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του κατὰ τὴν σελίδα 25 - 26 Δεκεμβρίου 1828: «si cerca sempre di attracare la terra per poter guadagnare il porto di Cana» («προσπαθοῦμεν πάντοτε νὰ ἐγγίσωμεν τὴν γῆν διὰ νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸν λιμένα τῶν Χανιῶν»).

5ον) Ὅτι ἂν καὶ εἶναι ἐλλιπεῖς κατὰ τοὺς νομικοὺς τύπους αἱ μαρτυρίαι τοῦ Δ. Κωνσταντινίδου, γραμματέως τοῦ Συνταγματάρχου Β. Ρέϊνεκ, καὶ τῶν πλοιάρχων Ἀνδρέα Πιπίνου καὶ Νικολάου Μιχαλάκη καὶ τῶν γραμματέων αὐτῶν Ἀθανασίου Τέτση καὶ Ἰωάννου Χ'' Φραγκίσκου, ὅτι ἡ λέξις Cana ἦτο γραμμένη εἰς τὴν ρηθεῖσαν περίοδον τοῦ ἡμερολογίου τοῦ πλοιάρχου Ἀσταρίτου, ὅταν τὸ ἐρεύνησεν ὁ ρηθεὶς Δ. Κωνσταντινίδης ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἀφροδίτης» καὶ ὅτι μετέπειτα ἐπεγράφη εἰς αὐτὴν ἡ λέξις Suda, τοῦτο βεβαιοῦται ἐντελέστατα ἀπὸ τὴν ἔνορκον γνώμην τῶν ἐπὶ τούτου προσκληθέντων δοκίμων παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης κυρίων Φραντσέσκου Φεράλδου, Κ. Κοκκινάκη, Ἰωσὴφ Ν. Κιάππε καὶ Γ. Χρυσίδου, οἵτινες ἐκ συμφώνου ἔκθεσαν διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαρτίου 1829 ἀναφορᾶς των: αον) «Ὅτι ἡ λέξις Suda ἐγράφη ἐπὶ τῆς λέξεως Cana». βον) «Ὅτι ἡ λέξις Cana φαίνεται ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς χειρὸς καὶ μὲ τὸ αὐτὸ μελάνι γραμμένη, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι γραμ-

μένα τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἑπόμενα τοῦ ρηθέντος ἡμερολογίου».

6ον) "Οτι, τόσον ὁ πλοίαρχος Ἀσταρίτας, καθὼς καὶ ὁ φορτωτής του Σαντορίτσος καὶ τὸ πλήρωμά του, ἀντιφάσκουν μὲ τὸ ἡμερολόγιόν των βεβαιώσαντες μεθ' ὅρκου των εἰς τὰς δύο ἐκθέσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμαν εἰς τὴν ἐν Σαντορίνῃ Καγκελλαρίαν τοῦ Σικελικοῦ Ἀντιπροξένου, ὅτι εὑρίσκοντο τρεῖς ἡμέρας πλησίον τῆς Κάνδιας (Candia) καὶ ἂν ἤθελαν, ἠμποροῦσαν νὰ ἐλλιμενισθῶσιν, τόσον εἰς τὴν Κάνδιαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Stantia ἢ Σπιναλόγγαν· διότι κατὰ τὸ ἡμερολόγιόν των τὴν μεσημβρίαν τῶν 23 πρὸς τὰς 24 Δεκεμβρίου ἦσαν τοῦ ἀκρωτηρίου Σούδας μακρὰν 48 μίλια κατὰ τὸν ρόμβον S. S. O. καὶ τὴν μεσημβρίαν τῶν 24 πρὸς τὰς 25 ἐθεώρησαν τὸ ἀκρωτήριον Μελέχα μακρὰν 16 μίλια σχεδὸν κατὰ τὸν ρόμβον S. S. O. καὶ ἔκτοτε μέχρι εἰς τὰς ὥρας 6 πρὸ μεσημβρίας τῶν 25 πρὸς τὰς 26, ὅτε κατεσχέθησαν, κατὰ τὸ ἡμερολόγιόν των εὑρίσκοντο εἰς τελείαν γαλήνην καὶ κάποτε ἐφυσοῦσεν ὀλίγος μεταβλητὸς ἄνεμος (bava variabile) καί, μολονότι ἐπροσπάθουν νὰ πλησιάσουν εἰς τὴν γῆν, δὲν ἠμποροῦσαν. "Οθεν ἀποδεικνύεται ὅτι ψεύδονται βεβαιώσαντες μεθ' ὅρκου των ὅτι εὑρισκόμενοι διὰ τρεῖς ἡμέρας πλησίον τῆς Κάνδιας, ὃ ἠμποροῦσαν ἂν ἤθελαν νὰ ἐλλιμενισθῶσιν ἐκεῖ ἢ εἰς τὴν Stantia ἢ Σπιναλόγγαν.

7ον) "Οτι, ἐκτὸς ὅτι ἀντιφάσκουν μὲ τὸ ἡμερολόγιόν των κατὰ τοῦτο αἱ προειρημέναι δύο ἐκθέσεις δὲν ἐμποροῦν νὰ παρουσιάσουν οὐδεμίαν νομικὴν ἀπόδειξιν, καθότι εἶναι ἐλλιπεῖς τῶν νομικῶν τύπων, διότι δὲν ἐξωμολογήθη ὁ καθεὶς χωριστὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον παρὰ τοῦ Καγκελλαρίου κυρίου Ι. Δελένδα, ὡς οἱ νόμοι διατάττουν, ἀλλ' ὅλοι των διὰ μιᾶς ἔδωκαν τοιαύτην μαρτυρίαν.

8ον) "Οτι δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ὁ πλοίαρχος Ἀσταρίτας καὶ ὁ φορτωτὴς αὐτοῦ Σαντορίτσος ὁμολογῶν ἄγνοιαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, καθότι ἐν καιρῷ πολέμου χρεωστεῖ κάθε οὐδέτερος πλοίαρχος καὶ ἔμπορος νὰ γνωρίζῃ τὰς περὶ ἀποκλεισμοῦ προκηρύξεις τῶν διαμαχομένων ἐθνῶν, εἰς τὰς θαλάσσας τῶν ὁποίων ἐμπορεύεται· ὁ δὲ ἀποκλεισμὸς τῶν παρὰ τῶν Τούρκων ἐξουσιαζομένων λιμένων καὶ τόπων εἰς Κρήτην ἐδημοσιεύθη ἤδη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 677 προκηρύξεως τῆς 6/18 Μαρτίου 1828.

Δι' ὅλας λοιπὸν τὰς ρηθείσας παρατηρήσεις ἡ Ἐπιτροπή, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνωτέρω περὶ ἀποκλεισμοῦ προκήρυξιν ὑπ' ἀριθ. 677, καταδικάζει τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον ὁ «Ἱππεὺς Ρωμᾶνος» ὁμοῦ μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ ὡς καλὴν καὶ νόμιμον λείαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου
Λουκᾶς Ράλλης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 74

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 3326, ἐπιγεγραμμένην εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ τὰ τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου ἐκτελοῦντος χρέη Δ. Κριεζῆ τῆς 15 Μαρτίου 1829, δι' ἧς συνοδεύει τὰ ἔγγραφα τοῦ τριχαντηρίου «Ἅγιος Γεώργιος» τοῦ πλοιάρχου Μήτρου Κοσμᾶ, Σπετσιώτου,

Θεωρήσασα τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα τοῦ τριχαντηρίου «Ἅγιος Γεώργιος», τουτέστι τὰ τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ ἔγγραφα, μὲ ἐγγύησιν πληρωμῆς διστήλων 77 $^{2}/_{3}$ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν, καὶ ἐφεξῆς:

1ον) Δίπλωμα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. 3717 τῆς 3 Αὐγούστου 1828 ἐν Αἰγίνῃ.

2ον) Ναυτολόγιον τοῦ τριχαντηρίου τῆς 8 Δεκεμβρίου 1828 ἐν Σπέτσαις μὲ συμφωνίαν τῶν ναυτῶν του εἰς μερίδιον.

3ον) Διαβατήριον τοῦ Ὑγειονομείου τῶν Σπετσῶν ὑπ' ἀριθ. 370 τῆς 8 Δεκεμβρίου 1828 καὶ τὰς ὀπισθοθεωρήσεις αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία εἶναι ἐκ Σύρας τῆς 1ης Μαρτίου 1829 διὰ Σκόπελον.

4ον) Διαβατήριον τῶν κατοίκων τῆς Κούμης τῆς 6 Μαρτίου 1829.

5ον) Διαβατήριον τοῦ Ὑγειονομείου Σκύρου τῆς 17 Μαρτίου 1829, ὅτι διευθύνεται εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως.

Θεωρήσασα τὰς ἐξετάσεις τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Σκοπέλου κυρίου Κριεζῆ, γενομένας τῆς 18 Μαρτίου 1829 ἐν τῷ λιμένι τῆς Σκύρου, τοῦ τε πλοιάρχου Μήτρου Κοσμᾶ, Σπετσιώτου, καὶ δύο ναυτῶν του,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολογήσεις τοῦ πλοιάρχου Μήτρου Κοσμᾶ, Σπετσιώτου, καὶ τριῶν ναυτῶν του τῆς 27 Μαρτίου 1829,

Θεωρήσασα ἀναφορὰν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης πρὸς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 776 τῆς 27 Μαρτίου 1829, ὅτι ἐκ τῆς γενομένης ἐξετάσεως εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ τριχαντηρίου «Ἅγιος Γεώργιος» ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Δημητρίου Μανόλη, Μωραΐτου, ὅτι τὴν νύκτα τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως τοῦ τριχαντηρίου ἐπῆγαν μὲ τὴν φελούκαν των καὶ ἔκρυψαν εἰς τὴν ἄμμον εἰς τὸ ἄντικρυ νησίδιον Μετώπι τριακοσίας ὀκάδας κηρίου, τὸ ὁποῖον ἠγόρασαν εἰς Κούμην,

Θεωρήσασα τὴν ἀπάντησιν τῆς Γραμματείας ὑπ' ἀριθ. 3604, δι' ἧς συνοδεύει καὶ ἀντίγραφον ἀναφορᾶς τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης, διαλαμβανούσης ὅτι κατὰ παραδρομὴν ἔκαμεν ὁ ρηθεὶς Μανόλης Μωραΐτου τὴν περὶ τοῦ κηρίου ἐξομολόγησιν,

Θεωρήσασα τὴν πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὸ Ὑγειονομεῖον Αἰγίνης διὰ νὰ βάλῃ εἰς χωριστὸν οἴκημα τὸν Δ. Μ. Μωραΐτου,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 194.

Θεωρήσασα τὰς ἐκ νέου γενομένας ἐξετάσεις τοῦ τε Δ. Μανόλη, Μωραΐτου, καὶ τοῦ πλοιάρχου Μήτρου Κοσμᾶ καὶ τῶν ναυτῶν του τῆς 1ης Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 797 πρὸς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν ἀναφορὰν τοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς ἀναφέρει τὰ περιστατικὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ Δημητρίου Μανόλη, Μωραΐτου, περὶ τοῦ κηρίου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν πλοίαρχον Δημήτριον Κοσμᾶν, Σπετσιώτην, γνωστοποίησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2 Ἀπριλίου 1829, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ ὅ,τι ἄλλο πρὸς ὑπεράσπισίν του,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3719 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τῆς 3 Ἀπριλίου 1829 εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 797 ἀναφορᾶς τοῦ Δικαστηρίου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Ὑγειονομεῖον Αἰγίνης γνωστοποίησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 4 Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ πλοιάρχου Μήτρου Κοσμᾶ, Σπετσιώτου, τῆς 5 Ἀπριλίου 1829,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Μῆτρος Σπετσιώτης ἐφόρτωσεν εἰς Σύραν 400 κοιλὰ κριθάρι καὶ 150 κοιλὰ σίτου καὶ ἔλαβε τὸ διαβατήριόν του διὰ Σκόπελον.

2ον) Ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου Μήτρου Κοσμᾶ, ἔμπορός τις Κωνσταντῆς καπετὰν Θανάση ἐκ Κούμης τοῦ ἔδωκε τὰ χρήματα συντροφικῶς διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ φορτίου ἐκ τρίτου μέρους σουρδούμι καὶ διὰ Σκόπελον, κατὰ δὲ τὰς ὁμολογίας τῶν ναυτῶν του, τοῦ μὲν Γιάννη Πέτρου Πεταλᾶ μὲ ναῦλον, τοῦ δὲ Δημητρίου Μανόλη, Μωραΐτου, τὸ σιτάρι ἦτον τοῦ καραβοκύρη.

3ον) Ὅτι πλέων εἰς Σκόπελον κατέφυγαν διὰ τοὺς ἐναντίους ἀνέμους εἰς τὴν Κούμην, ὅπου ἐπώλησαν τὸν σῖτον καὶ τὸ κριθάρι καὶ ἔλαβεν ἐκεῖθεν κηρίον.

4ον) Ὅτι, ἐνῷ ὁ ἔμπορος Κωστῆς ἔμεινεν εἰς Σύραν κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου (κατὰ δὲ τὴν τῶν ναυτῶν Γιάννη Πέτρου Πεταλᾶ καὶ Μανόλη Μωραΐτου, ὁ ἔμπορος ἦτον μαζὶ μὲ τὸ πλοῖον) ἀπήντησαν αὐτὸν ἔπειτα εἰς Κούμην καὶ τὸν ἔδωκαν τὰ χρήματα.

5ον) Ὅτι, ἀναχωρήσας ἐκ Κούμης καὶ προσορμισθεὶς εἰς τὴν Σκῦρον, συνελήφθη παρὰ τοῦ ἐκεῖ κυρίου Δ. Κριεζῆ, ἐκτελοῦντος χρέη Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου.

6ον) Ὅτι φθάσαντες ἐνταῦθα ἔβαλον τὸ κηρίον ἕως τριακοσίας ὀκάδας εἰς τὴν φελούκαν των κ' ἐτόλμησαν νὰ τὸ ἀποβιβάσουν εἰς τὸ ἄντικρυ νησίδιον Μετώπι, διὰ νὰ τὸ κρύψουν εἰς τὴν ἄμμον, πλὴν φοβηθέντες τὰ ἁλιευτικὰ πλοῖα ἐπανέστρεψαν.

Ἐπομένως ἡ Ἐπιτροπή, παρατρέχουσα τὰς ἀντιφάσεις μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Κοσμᾶ Σπετσιώτου καὶ τῶν ναυτῶν του καὶ τὰ ἄλλα κατ' αὐτοῦ διδόμενα καὶ περιστατικὰ καὶ τὰς ματαίας αὐτοῦ προφάσεις καὶ ψευδεῖς λόγους, προσηλοῦται εἰς τὴν ἐξῆς οὐσιώδη παρατήρησιν:

Ὅτι ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος Κοσμᾶς Σπετσιώτης κατέστη παραβιαστὴς τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Εὐβοίας ὡς ἀθετητὴς τοῦ πρὸς τὸ ἔθνος ἀπαραιτήτου χρέους του, διότι, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του ὁμολογίαν, ἐπώλησεν εἰς Κούμην (τόπον ἀποκλεισμένον) τὸ φορτίον του συνιστάμενον εἰς τρόφιμα,

Ἡ Ἐπιτροπή, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 2499 διάταγμα τῆς Κυβερνήσεως περὶ ἀποκλεισμοῦ τῆς Εὐβοίας τῆς 19 Μαΐου 1828, καταδικάζει τὸ τριχαντήριον «Ἅγιος Γεώργιος» τοῦ πλοιάρχου Μήτρου Κοσμᾶ, Σπετσιώτου, μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον του ὡς καλὴν καὶ νόμιμον λείαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἕκτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 75

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2368 διαταγὴν τῆς Γ. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην, συνοδεύουσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασίου, Ἁρμυριώτου, τῆς 19 Νοεμβρίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην τὸ ἰδιόκτητον ἐμπορικὸν πλοῖόν του, τὸ ὁποῖον ἐπῆρεν ὁ Ναύαρχος Α. Μιαούλης ἀπὸ τὴν Σκιάθον ὁμοῦ μὲ διάφορα ἄλλα, ὅταν διετάχθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως νὰ συλλάβῃ τὰ ἐκεῖ πειρατικὰ πλοῖα,

Θεωρήσασα τὸ ὑπὸ τὰς 16 Νοεμβρίου 1828 ἐπιτροπικὸν ἔγγραφον, ἐξαχθὲν ἀπὸ τὰς πράξεις τοῦ δημοσίου Μνήμονος τῆς Αἰγίνης Δημητρίου Βούλη, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἰωάννης Ἀθανασίου ἀποκαθιστᾷ ἀντιπρόσωπόν του διὰ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν τὸν Ζαχαρίαν Ἰωάννου ἀποδεχόμενον τὴν ἐπιτροπίαν,

Θεωρήσασα τὴν ὑπὸ τὰς 28 Νοεμβρίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ζαχαρία Ἰωάννου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξαιτεῖται τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ρηθέντος πλοίου ἐπισυνάπτων εἰς τὴν ἰδίαν:

1ον) Δηλοποιητικὸν τῆς Δημογεροντίας τῆς Σκιάθου τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1828 φανερῶνον ὅτι ὁ Ἰωάννης Ἀθαναοίου, Ἁρμυριώτης, ἐναυπήγησεν εἰς ἐκείνην τὴν νῆσον τὸν Μάϊον τοῦ 1827 πλοῖον δέκα πηχῶν μήκους, πληρώσας ὁλοκλήρως τὰ τῆς κατασκευῆς ἔξοδα κατὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ναυπηγοῦ Γιαννιοῦ Κωνσταντῆ, Μωραΐτου· ὅτι ὁ Ἰωάννης Ἀθανασίου τὸ κατεσκεύασε διὰ ἐμπόριον· ὅτι ποτὲ πειρατὴς δὲν ἐστάθη, ἀλλ' ἔζησε πάντοτε τιμίως· ὅτι κατὰ τοῦ πλοίου αὐτοῦ δὲν ἔγινε ποτὲ κατηγορία διὰ κατὰ θάλασσαν ἀταξίας· ὅτι τέλος πάντων εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον ἐνῷ ἐπεσκευάζετο ἐμβιβάσθη ὁ καπ. Βελέντσας μὲ τοὺς στρατιώτας του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 196.

κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Τρικέρων καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐπιστροφήν του παρέλαβεν ὁ ἴδιος κτήτωρ τὸ πλοῖον καὶ ἔμενεν ἐλλιμενισμένον εἰς Σκιάθον, ὅπου εὑρέθη καὶ ἐσυλλήφθη παρὰ τοῦ Ναυάρχου.

2ον) Μαρτυρικὸν τῆς 11 Νοεμβρίου 1828 ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τῆς Ἐλευσῖνος, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν Καρατάσον, Λιόλιον Ξηρολεβαδίτην καὶ ἄλλους τρεῖς ἑκατοντάρχους, διαλαμβάνον ὁμοίως ὅσα εἰς τὸ ρηθὲν δηλοποιητικὸν τῆς Δημογεροντίας τῆς Σκιάθου ἐξετέθησαν.

Θεωρήσασα τὴν κατ' αἴτησιν τοῦ Ζαχαρία Ἰωάννου τῆς 11 Δεκεμβρίου 1828 ἔνορκον μαρτυρίαν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης τοῦ Σταματίου Ξανιάκου, Θεοδώρου Γεωργίου Τριακόσια καὶ Γεωργίου Καλούδη, Σκιαθιτῶν,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐξομολόγησιν τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασίου, Ἁρμυριώτου, τῆς 22 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ Ζαχαρία Ἰωάννου τῆς 25 Ἰανουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασίου, Ἁρμυριώτου, διὰ τῆς ἀναφορᾶς του τῆς 4 Ἀπριλίου 1829 διὰ νὰ προσκληθῇ ὁ Ἐμμανουὴλ Τουμπάζης νὰ πληροφορήσῃ τὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν ἐν καιρῷ ἐμφάνισίν του εἰς τὸ νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ πλοίου του,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τοῦτο πρόσκλησιν τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὸν Τουμπάζην ὑπ' ἀριθ. 807,

Θεωρήσασα τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Τουμπάζη τῆς 7 Ἀπριλίου 1829, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἁρμυριώτης ἐπαρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν εὐθὺς ὅτε ἐσυλλήφθησαν τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸν Ναύαρχον Μιαούλην καὶ ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ κατὰ τὴν κατασκευήν του δὲν ἐφαίνετο πειρατικὸν καὶ ὅτι περὶ τούτου ἀνέφερε ἐν καιρῷ εἰς τὴν Κυβέρνησιν,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐξάγει ἀπ' ὅλα ταῦτα:

1ον) Ὅτι ὁ Ἰωάννης Ἀθανασίου, Ἁρμυριώτης, εἶναι τέλειος ἰδιοκτήτης τοῦ εἰρημένου πλοίου.

2ον) Ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ δὲν ἔκαμε κανένα ἄλλο ταξίδιον, παρεκτὸς ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ θέλησιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς κατὰ τῶν Τρικέρων ἐκστρατείας, ἐχρησίμευσε διὰ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη κατάστασιν τὰ στρατεύματα τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ Τρίκερα.

3ον) Ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ ἐπεσκευάζετο καὶ ἑτοιμάζετο διὰ τὸ ἐμπόριον, ὁπόταν καταφθάσας τὸ συνέλαβεν ὁ Ναύαρχος Μιαούλης.

4ον) Ὅτι τὸ πλοῖον εὑρέθη χωρὶς ἔγγραφα τῆς Κυβερνήσεως ὅταν ἐλήφθη παρὰ τοῦ ρηθέντος Ναυάρχου.

5ον) Ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης Ἰωάννης Ἀθανασίου, κατὰ τὰς ὁμοφώνους μαρτυρίας τοῦ κοινοῦ τῆς Σκιάθου, τῶν διαφόρων ὁπλαρχηγῶν καὶ τῶν τριῶν Σκιαθιτῶν, ἔζησε πάντοτε τιμίως καὶ εὐϋπολήπτως.

6ον) Ὅτι ἅμα ἐσυλλήφθη τὸ πλοιάριον ἀπὸ τὸν Ναύαρχον Μιαούλην, ὁ Ἰωάν. Ἀθ. Ἁρμυριώτης ἐπρόστρεξεν εἰς Πόρον ἐξαιτούμενος τὴν ἀπολύτρωσίν του.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἑπομένως παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἂν καὶ τὸ πλοῖον εὑρέθη χωρὶς ἔγγραφα, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπισκευασθῆ καὶ κατασταθῆ ἄξιον διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸν πλοῦν του.

2ον) Ὅτι τὸ ἄμεμπτον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἰωάννου Ἀθανασίου, ὁμολογούμενον ἀπὸ τὴν δημογεροντιακὴν κοινότητα τῆς Σκιάθου, ὑποστηρίζει τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ διαφόρους ἰδιωτικὰς μαρτυρίας καὶ ἀφαιρεῖ πᾶσαν κατ' αὐτοῦ πειρατικὴν ὑποψίαν.

3ον) Ὅτι ἡ παρουσίασις τοῦ Ἰω. Ἀθ. Ἁρμυριώτου διὰ νὰ ἀπαιτήσῃ ἅμα μετὰ τὴν κατάσχεσιν τὸ πλοῖόν του, ἀποδεικνύει τοῦ ἰδιοκτήτου τὴν δραστήριον προσπάθειαν εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

4ον) Ὅτι ἡ Κυβέρνησις, συλλαβοῦσα τὰ εἰς Σκιάθον πλοῖα, σκοπὸν ἄλλον δὲν εἶχε παρὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ δήμευσιν τῶν πειρατικῶν πλοίων, διὰ τοῦ ὁποίου μέσου νὰ ταχύνῃ τὴν ποθουμένην κατάπαυσιν τῆς πειρατείας, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ζημιωθῶσιν εἰς τὸ παραμικρὸν οἱ τίμιοι καὶ ἀθῶοι πολῖται.

5ον) Ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ὁρμῶσα ἀπὸ τοιαύτην βάσιν, καθυπέβαλε ἐπίτηδες εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, διὰ νὰ γενῇ ἡ ἀνήκουσα ἐξέτασις καὶ ἡ ὀφειλομένη δικαιοδοσία.

Ὅλα ταῦτα λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαοτηρίου Ἐπιτροπή,

Ἀποφασίζει:

Τὸ ρηθὲν πλοῖον, πηχῶν δέκα μήκους, νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν Ἰωάννην Ἀθανασίου, Ἁρμυριώτην, ὡς ἰδιοκτησία ἀνήκουσα εἰς αὐτόν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 76

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3652 διαταγὴν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας συνοδεύουσαν πρὸς τὸ Δικαστήριον τὰ ἔγγραφα τοῦ τριχάντηρίου «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ Ἰωάννου Δ. Δούνη, Στουραΐτου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὸν Ἐρετριακὸν ἀποκλειστοῦ Γ. Καραμάνου τῆς 26 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατέσχε τὸ ρηθὲν τριχαντήρι ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν λιμένα

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 195.

Πούφαλιου τῆς Εὐβοίας μὲ 15 πρόβατα ἁρπαγμένα ἀπὸ Χριστιανοὺς καὶ τὰ ὁποῖα ἀπεβίβασεν εἰς Μακρονήσι διὰ νὰ μὴ ψοφήσουν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν ἀναφορὰν τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ναυτικῶν τῆς 29 Μαρτίου 1829 ἐκ Πόρου, συνοδεύουσαν ἐνταῦθα τὰ ἔγγραφα καὶ τὸ ρηθὲν πλοιάριον,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Φροντιστηρίου τῆς 29 Μαρτίου 1829, συνοδεύουσαν τ' ἀνωτέρω δύο ἔγγραφα τοῦ κατασχετοῦ καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ναυτικῶν,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ αὐτοῦ τριχαντηρίου καὶ τὴν τελευταίαν ἐπ' αὐτῆς ὀπισθοθεώρησιν τῆς 14 Μαρτίου 1829 ἐκ Κέας, δι' ἧς φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησε διὰ Μακρόνησον μὲ 2 ναύτας καὶ 2 ἐπιβάτας καὶ ἓν σακκίον ἀλεύρι,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Μήτρου Τσόνη ἢ Παγώνα τῆς 1ης Ἀπριλίου 1829 καὶ τὸ ἐπισυναπτόμενον μαρτυρικὸν τῶν Δημογερόντων τῆς Κούμης τῆς 18 Μαρτίου 1829, δι' ὧν ζητεῖ τὰ εἰρημένα 15 πρόβατα ὡς ἰδιοκτησίαν του ἁρπαγεῖσαν ἀπὸ τοὺς Στουραΐτας,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Δούνη καὶ τῶν δύο συντρόφων του καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2499 προκήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ τριχαντήρι «Ἅγιος Νικόλαος», ἀνῆκον εἰς τὸν Ἰωάννην Δ. Δούνην καὶ εἰς τὸν σύντροφόν του Ἰωάννην Παχτσεβάνην ἐξ ἡμισείας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Κέαν τὴν 14 Μαρτίου παρελθόντος διὰ Μακρόνησον κατὰ τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὰς ὁμολογίας τοῦ πληρώματός του.

2ον) Ὅτι, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ Μακρόνησον καὶ ἀπεβίβασεν ἐκεῖ τὸν ἕνα του ἐπιβάτην, ἀνεχώρησε διὰ τὰ Στοῦρα χωρὶς διαβατήριον καὶ χωρὶς τὸν ἕνα ἐπιβάτην, τὸν ὁποῖον διαλαμβάνει ἡ ἀπὸ Κέαν ὑγειονομική του πιστοποίησις.

5ον) Ὅτι ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Εὐβοίας, καθότι εἶναι Ἕλληνες κάτοικοι τῆς Κέας καὶ διότι θέλοντες νὰ δικαιολογήσουν τόσον τὴν εἰς Εὔβοιαν ἄφιξίν των, ὅσον καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν 15 προβάτων ἐκ τῆς Εὐβοίας, ὡμολόγησαν ὅτι τὸ ἔκαμαν ἀπὸ στενοχωρίαν τῶν οἰκογενειῶν των καὶ διότι ἤκουσαν ὅτι ἦσαν τουρκικά.

4ον) Ὅτι, κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ ποιμένος Μήτρου Τσόνη καὶ τὸ μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας Κούμης, τὰ 15 πρόβατα φαίνονται ἰδιοκτησία τοῦ αὐτοῦ Τσόνη, Χριστιανοῦ κατοικοῦντος εἰς Εὔβοιαν καὶ στενάζοντος ἀκόμη κατὰ δυστυχίαν ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν.

5ον) Ὅτι ἂν καὶ τὸ ἐκ Κούμης μαρτυρικὸν δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχὺν πρὸς ἀπόδειξιν, διότι ἔγινεν ἐκτὸς τοῦ Δικαστηρίου καὶ εἰς τόπον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἡ ὁμολογία ὅμως τῶν Στουραϊτῶν πείθει τὴν Ἐπιτροπὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀνήκουν τῷ ὄντι εἰς τὸν προρρηθέντα Τσόνην.

Ἑπομένως ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ ρηθὲν τριχαντήρι «Ἅγιος Νικόλαος», κατασχεθὲν εἰς παράβασιν τοῦ κατὰ τὴν Εὔβοιαν ἀποκλεισμοῦ, καταδικάζεται μὲ τὴν ἀποσκευήν του ὡς καλὴ καὶ νόμιμος λεία.

2ον) Τὰ ρηθέντα 15 πρόβατα, ἀνήκοντα εἰς τὸν εἰρημένον Μῆτρον Τσόνην, ἀπολύονται, ἀποδιδόμενα εἰς τὸν κτήτορά των.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐνάτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεύς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 77

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3878 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας διευθύνουσαν τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸ τουρκικὸν μίστικον, κατασχεθὲν ἔξω τῶν Χανιῶν ἀπὸ τὴν ἑλλ. κορβέτταν ὁ «Θ ε μ ι σ τ ο κ λ ῆ ς»,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου τῆς εἰρημένης κορβέττας Ἀ. Ραφαὴλ τῆς 4 Ἀπριλίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι συνέλαβε τὸ ρηθὲν μίστικον ἔξω τῶν Χανιῶν καὶ ὅτι οἱ ἐν αὐτῷ Τοῦρκοι προλαβόντες ἔφυγαν εἰς τὴν γῆν καὶ μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύει ἀπογραφὴν τῆς ἀποσκευῆς καὶ τοῦ φορτίου τοῦ αὐτοῦ μιστίκου, τῆς αὐτῆς χρονολογίας,

Θεωρήσασα τὰς ἀναφορὰς τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου τῆς 8 Ἀπριλίου 1829 πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπήν, εἰδοποιούσας περὶ τοῦ αὐτοῦ μιστίκου καὶ τοῦ φορτίου του,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ὑπ' ἀριθ. 113 ἀναφορὰν τοῦ Ὑγειονομείου, δι' ἧς γνωστοποιεῖται ἡ ἐνταῦθα ἄφιξις τοῦ αὐτοῦ μιστίκου,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ κ' ἑνὸς ναύτου τοῦ αὐτοῦ μιστίκου τῆς 9 Ἀπριλίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ ρηθὲν μίστικον ἀνήκει εἴς τινα Τοῦρκον Ἀγάκον Ρεΐζην, τὸ δὲ φορτίον του εἴς τινα Τοῦρκον Ἄραβα καὶ ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Μεγάλον Κάστρον διὰ Χανιά, ἤγουν ἀπὸ τουρκικὸν διὰ τουρκικὸν τόπον, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐν αὐτῷ συλληφθέντος ναύτου,

2ον) Ὅτι, ἂν καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ τε μιστίκου καὶ τοῦ φορτίου δὲν εὑρέθησαν εἰς αὐτὸ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἰδιοκτησίας· ἐπειδὴ ὅμως τὸ ρηθὲν μίστικον εὑρέθη ἔξω τῶν Χανιῶν, ἔχον ὑψωμένην τὴν ὀθωμανικὴν σημαίαν ἐν ὅσῳ δὲν ἐγνώριζε τὴν ἑλληνικὴν κορβέτταν· ἐπειδὴ εὐθὺς ὅταν τὴν ἐγνώρισεν ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἡ κορβέττα τὸ ἐδίωξε καὶ τὸ ἐκανονοβόλησεν· ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ Χανιὰ ἐξῆλθαν τουρκικαὶ βάρκαι

πρὸς ὑπεράσπισίν του· κ' ἐπειδὴ μὴ δυνηθέντων νὰ τὸ διασώσουν, ἔφυγαν πρὸς τὰ Χανιὰ οἱ ἐν αὐτῷ Τοῦρκοι μὲ τὴν βάρκαν, ἐγκαταλιπόντες τὸ μίστικον, δι' ὅλα ταῦτα ὁμολογηθέντα καὶ παρὰ τοῦ ὁδηγοῦ καὶ παρὰ τοῦ ναύτου τοῦ συλληφθέντος εἰς τὸ μίστικον, δὲν μένει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ μίστικον καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ εἶναι τουρκικὴ ἰδιοκτησία.

Ἑπομένως ἀποφασίζει:

Τὸ ρηθὲν μίστικον, κατασχεθὲν ἔξω τῶν Χανιῶν παρὰ τῆς ἑλληνικῆς κορβέττας ὁ «Θεμιστοκλῆς» καὶ ἀποδειχθὲν ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία, καταδικάζεται ὡς καλὴ καὶ νόμιμος λεία.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 78

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 3953 ἔγγραφον τοῦ Γενικοῦ Φροντιστηρίου, συνοδεῦον πρὸς τὸ Δικαστήριον τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὴν ἑλληνικὴν γολέταν «Ἀρτεμισίαν» τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Γ. Μάκρα, κατασχεθεῖσαν ἔξω τῆς Κούμης παρὰ τῆς κατὰ τὴν Εὔβοιαν ἀποκλειστικῆς μοίρας μὲ φορτίον ξυλικῆς,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ναυτικῶν ἀναφορὰν τοῦ κατασχετοῦ Δημητρίου Α. Γουδῆ τῆς 4 Ἀπριλίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι κατέσχε τὴν εἰρημένην γολέταν ἐξερχομένην ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Κούμης καὶ τὴν διευθύνει ἐνταῦθα ὡς ὕποπτον, διότι ἐθεώρησεν εἰς τὸ διαβατήριόν του ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν μὲ φορτίον κριθάρι,

Θεωρήσασα τὸ διαβατήριον τοῦ αὐτοῦ κατασχετοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσυνώδευσε τὴν αὐτὴν γολέταν τῆς 4 Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 116 ἀναφορὰν τοῦ Ὑγειονομείου πρὸς τὸ Δικαστήριον καὶ τὴν ἐπισυναπτομένην πρὸς τὸ Ὑγειονομεῖον ἐξομολόγησιν τοῦ πλοιάρχου τῆς αὐτῆς γολέτας τῆς 8 Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησίν της καὶ τὰς ἐπ' αὐτῆς ὀπισθοθεωρήσεις, δι' ὧν φαίνεται ὅτι τὴν 13 Μαρτίου 1829 ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν μὲ φορτίον κριθάρι καὶ μὲ τρεῖς ἐπιβάτας διὰ Αἴγιναν, ὅτι τὴν 17 τοῦ αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 196.

Σκιάθον διὰ Ταλάντι καὶ μὲ τὸ αὐτὸ φορτίον· ὅτι τὴν 24 τοῦ αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σκῦρον διὰ Σκιάθον καὶ μὲ τὸ αὐτὸ φορτίον· ὅτι τὴν 27 τοῦ αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σκιάθον διὰ Ζαγορὰν χωρὶς φορτίον καὶ ὅτι ἐπιστρέψας εἰς Σκιάθον ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν τὴν 1ην Ἀπριλίου 1829 διὰ τὴν Αἴγιναν μὲ φορτίον ξυλικῆς,

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 79 ἔγγραφον τῆς Δημογεροντίας Ψαρῶν πρὸς τὸ Δικαστήριον, περικλείουσαν ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Ἰωάν. Γ. Μάκρα τῆς 15 Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὰ τῆς ἰδιοκτησίας τῆς αὐτῆς γολέτας ἔγγραφα καὶ τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολογήσεις τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ἰω. Γ. Μάκρα καὶ τῶν δύο ναυτῶν του τῆς 17ης Ἀπριλίου 1829.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἀναχωρήσας ἀπὸ Σύραν διὰ Αἴγιναν μὲ φορτίον κριθάρι καὶ τρεῖς διαβάτας τὴν 13 Μαρτίου 1829, κατὰ τὴν πιστοποίησίν του, ἀντὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Αἴγιναν, ὑπῆγεν εἰς Σκιάθον, προφασιζόμενος τὴν κοινὴν πρόφασιν τῆς κακοκαιρίας.

2ον) Ὅτι ἀπὸ Σκιάθον ἐσημειώθη ἐπὶ τῆς πιστοποιήσεώς του, ὅτι ἀναχωρεῖ διὰ Ταλάντι μὲ τὸ αὐτὸ φορτίον, καὶ ὅμως, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Ταλάντι, διευθύνθη εἰς Σκῦρον, διότι, κατὰ τὸ λέγειν του, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ Σκιάθον ἐπληροφορήθη ἀπὸ πλοῖον ἐπιστρέψαν ἐκ Ταλαντίου ὅτι τὸ κριθάρι δὲν ἐπερνοῦσεν ἐκεῖ.

3ον) Ὅτι, ἀπελθὼν εἰς Σκῦρον κ' ἐπιστρέψας πάλιν εἰς Σκιάθον, ἀπεβίβασεν ἐκεῖ τὸ κριθάρι καὶ ἀνεχώρησε διὰ Ζαγοράν, ὅπου ἐφόρτωσε τὴν ξυλικήν, κ' ἐρχόμενος ἐνταῦθα πάλιν ἀπὸ Σκιάθον ἔπιασεν εἰς Κούμην, κατὰ τὴν ἐξομολόγησίν του, ὅπου καὶ συνελήφθη παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ.

4ον) Ὅτι ἡ κατ' ἐπανάληψιν τοῦ διάπλου του παρεκτροπὴ καὶ ἡ ἀπὸ Σκιάθον εἰς Σκῦρον ἄφιξις κ' ἐπιστροφή του δίδουν μεγάλην ὑποψίαν ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος ἐπροσπάθησε ν' ἀπατήσῃ τοῦ ἀποκλειστοῦ τὴν ἀγρυπνίαν καὶ νὰ παραβῇ τὸν ἀποκλεισμόν.

5ον) Ὅτι, ἂν καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι ἤθελεν ἀπατήσει τὸν ἀποκλειστὴν ἐβιάσθη ν' ἀποβιβάσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὴν Σκιάθον κ' ἔλαβεν ἐκεῖθεν διαβατήριον διὰ Ζαγοράν, τόπον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἂν κ' ἐφόρτωσεν ἐκεῖθεν ξυλικὴν καὶ δὲν εἶχε πλέον τρόφιμα εἰς τὸ πλοῖόν του, μολαταῦτα, ἐπιστρέφων εἰς Αἴγιναν μὲ τὴν ξυλικήν, παρέβη τὸν ἀποκλεισμόν, ἀράξας εἰς τὴν Κούμην χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην.

6ον) Ὅτι τέλος πάντων, ὄχι μόνον παρέβη τὸν ἀποκλεισμὸν ἀράξας εἰς τὴν Κούμην, ἀλλ' ἀποβὰς εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νερόν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ὑπέπεσε καὶ εἰς ὑγειονομικὴν παράβασιν καὶ διήγειρε καθ' ἑαυτοῦ ὑποψίαν ὅτι ὑπῆγεν ἐκεῖ διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας καὶ νὰ ἐπιχειρισθῇ ἐκ δευτέρου τὴν παράβασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Ὅθεν δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπή, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2499 προκήρυξιν τοῦ κατὰ τὴν Εὔβοιαν ἀποκλεισμοῦ,

Ἀποφασίζει:

1ον) Ἡ ἑλληνικὴ γολέτα «Ἀρτεμισία» τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Γ. Μάκρα, κατασχεθεῖσα εἰς παράβασιν τοῦ κατὰ τὴν Εὔβοιαν ἀποκλεισμοῦ, καταδικάζεται μ' ὅλον τὸ φορτίον καὶ τὴν ἀποσκευήν της ὡς καλὴ καὶ νόμιμος λεία.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα ὡς πρὸς τὴν παράβασιν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 79

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, γενομένην ὄπισθεν τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Μονεμβασίας πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, τῆς 9ης Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Μονεμβασίας πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 806 τῆς 17 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι Δημήτριός τις, Δεδεμᾶρκος καὶ Σίδερης λεγόμενος ὁ αὐτὸς μὲ διπλοῦν ὄνομα, ὑπανδρευμένος καὶ κάτοικος εἰς τὰ Βάτικα τῆς Μονεμβασίας, ἐκοινοποίησεν ὅτι ἤρχετο ἀπὸ Χανιὰ τῆς Κρήτης, ὅπου ἐπώλησε τὸ φορτίον του,

Ὅτι τὰ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου του ὀνόματι «Ἅγιος Νικόλαος» ἔγγραφα εἶναι ἐπίπλαστα, ὡς μὴ μαρτυρουμένης τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ παρ' ἄλλων, εἰ μὴ ὑπὸ τριῶν ἐκ τῶν ἰδίων συντρόφων τοῦ ἐσχάτου ταξιδίου τοῦ Δ. Δεδεμάρκου, ἐνῷ κατὰ τὰς ἀκριβεῖς πληροφορίας τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Μονεμβασίας, Σπῦρός τις καὶ Θεοδωρῆς Τσοχάλης, διάσημοι λαθρέμποροι εἰς τὸ παρελθόν, δὲν ἔπαυσαν νὰ ἔχουν ἐνοχὴν εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Μονεμβασίας πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 890 τῆς 5 Ἀπριλίου 1829, τὴν ὀπισθογραμμένην διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1829 καὶ τὰς ἐσωκλείστους ἀναφοράς, τὴν μὲν τοῦ Δημητρίου Δεδεμάρκου πρὸς τὴν ἐπαρχιακὴν Δημογεροντίαν Μονεμβασίας τῆς 3 Ἀπριλίου 1829, τὴν δὲ τῆς Δημογεροντίας ταύτης πρὸς τὸν Προσωρινὸν Διοικητὴν Μονεμβασίας τῆς 4 Ἀπριλίου 1829, ὅτι ὁ Δημήτριος Δεδεμάρκου ὁμολογεῖ μόνος του τὸ ἔγκλημά του, τὴν παραβίασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Κρήτης καὶ ὅτι ἡ ἐπαρχιακὴ Δημογεροντία μεσιτεύει ὑπὲρ τῆς συγχωρήσεώς του,

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 196.

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ὑγειολιμεναρχικοῦ ἐπιστάτου Βατίκων πρὸς τὸ Διοικητήριον Μονεμβασίας τῆς 11 Μαρτίου 1829, ὅτι ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ Δ. Δεδεμάρκου,

Θεωρήσασα τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ πλοιάρχου Δεδεμάρκου καὶ τῶν ναυτῶν του γενομένας εἰς τὸ Ὑγειοαστυνομεῖον Μονεμβασίας τὴν 8, 12, 13 καὶ 14 Μαρτίου 1829,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον ἀναφορῶν τῶν Δημογεροντιῶν Φαρακλοῦ καὶ Βατίκων ὑπ' ἀριθ. 65 καὶ 8 πρὸς τὸ Διοικητήριον Μονεμβασίας ὅτι ὁ πλοίαρχος Δ. Δεδεμᾶρκος εἶναι ἐγκάτοικος ἐκεῖ καὶ ὅτι ἦτον εἰς Βάτικα ἐν καιρῷ ὅταν ἐδόθησαν αἱ ψῆφοι περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐκεῖ Δημογερόντων,

Θεωρήσασα διαβατήριον τοῦ Ὑγειοαστυνομείου Μαραθωνησίου τῆς 21 Ἰανουαρίου 1829 ὅτι ὁ πλοίαρχος Δεδεμᾶρκος ἀναχωρεῖ διὰ Βάτικα,

Θεωρήσασα διαβατήριον τοῦ Ὑγειονομείου Βατίκων τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1829 μὲ διεύθυνσιν πρὸς τὸ Τοεριγότον,

Θεωρήσασα μονόφυλλον ἔγγραφον τῆς Δημογεροντίας Βατίκων ὅτι ὁ πλοίαρχος Δ. Δεδεμᾶρκος ἠγόραοε τὸ πλοῖον σαχτούρι παρὰ τοῦ Θεοδωρῆ Τσόχαλη τῆς 28 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα πωλητήριον ἔγγραφον τοῦ Θεοδωρῆ Τσόχαλη πρὸς τὸν Δ. Δεδεμάρκου τῆς 15 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολογήσεις τοῦ Ἰωάννου Σουρμελῆ, ὁδηγοῦ τοῦ σαχτουρίου σταλέντος ἐνταῦθα παρὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Μονεμβασίας, καὶ τοῦ Δημητρίου Τσόχαλη, ναύτου τοῦ σαχτουρίου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Δ. Δεδεμᾶρκος εἶναι κάτοικος τῶν Βατίκων.

2ον) Ὅτι ἔπλεε μὲ τὸ πλοῖόν του σαχτούρι χωρὶς οὐδεμίαν σημαίαν ἀπὸ Βατίκων εἰς Μαραθωνήσι καὶ ἐντεῦθεν ὀπίσω εἰς Βάτικα καὶ αὐτόθεν εἰς Ἰλιούς, ὅθεν διευθύνθη τέλος πάντων εἰς Χανιά, ὅπου κ' ἐπώλησε τὸ φορτίον του τρόφιμα, κατὰ τὴν σύμφωνον ὁμολογίαν ὅλων του τῶν ναυτῶν,

3ον) Ὅτι καὶ προηγουμένως ἔκαμε τὸ αὐτὸ ταξίδι εἰς Χανιὰ μὲ μίαν γολέταν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Δεδεμάρκου αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημητρίου Τζόχαλη, Βατικιώτου ναύτου του.

4ον) Ὅτι δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν ἐπαρχιακὴν Δημογεροντίαν Μονεμβασίας ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἐγκληματίαν, καθότι ἔπλεε καὶ χωρὶς ἔγγραφα καὶ χωρὶς σημαίαν καὶ εἰς τόπους ἀποκλεισμένους καὶ κατεχομένους ἀπὸ Τούρκους.

5ον) Ὅτι τέλος πάντων Ἕλλην ὤν, καθότι εἶναι ὑπανδρευμένος καὶ κάτοικος πρὸ χρόνων εἰς Βάτικα καὶ ἐψηφοφόρησεν ὡς ἐκλέκτωρ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐκεῖ Δημογεροντίας καὶ μ' ἑλληνικὸν διαβατήριον, ἐταξίδευσε μετακομίσας τροφὰς εἰς τοὺς ἀποκλεισμένους ἐχθροὺς τῶν Χανιῶν, ἀποκαθίσταται ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας.

Ἑπομένως:

Ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος Δ. Δεδεμᾶρκος, πλεύσας εἰς τὰ Χανιά, τόπον ἀποκλεισμένον τῆς Κρήτης καὶ πωλήσας τὸ φορτίον του τρόφιμα, παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμόν,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εἰς τὰ χρέη της περιοριζομένη, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 677 περὶ ἀποκλεισμοῦ τῆς Κρήτης διάταγμα,

Καταδικάζει τὸ πλοῖον σαχτούρι ὀνόματι «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ πλοιάρχου Δ. Δεδεμάρκου μὲ τὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ ὡς καλὴν καὶ νόμιμον λείαν. Ὡς δὲ πρὸς τὴν παράβασιν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων, τῶν περὶ ναυτιλίας νόμων καὶ διὰ τὸ τῆς προδοσίας ἔγκλημα, ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τ' ἀπαιτούμενα μέτρα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 80

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλειστῶν πλοιάρχων Σπύρου Καρᾶ καὶ Γ. Καραολάνη πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ἐπιτροπὴν τῆς 9 Ἀπριλίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρουν ὅτι τὴν 6ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατέσχον τὸ τριχαντήρι τοῦ Κ. Καρᾶ, Πορι ώτου, εἰς τὴν Ἄβυσσον, παράλιον τῆς Ἀττικῆς, μὲ φορτίον 8 σακκία ἀλεύρου καὶ μ' ἓν γεντέκι λάδι· ὅτι οἱ ναῦται κ' ἐπιβάται τοῦ ρηθέντος τριχαντηρίου ἔφυγον εἰς τὴν ξηράν, ἐκτὸς δύο ὀνομαζομένων Σπύρου Κορκαλῆ καὶ Ἀθανασίου Μπερνάρδου, τοὺς ὁποίους κ' ἔπεμψαν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ἐπιτροπὴν ὁμοῦ μὲ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον του,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2889 ἀναφορὰν τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς 11 Ἀπριλίου 1829, δι' ἧς διευθύνουν ἐνταῦθα τὸ ρηθὲν τριχαντήρι,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3987 ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον τῆς 13 Ἀπριλίου 1829, συνοδεύουσαν τὰς ἀνωτέρω δύο ἀναφορὰς κ' ἐξομολόγησιν ἑνὸς τῶν τοῦ Σπύρου Καρᾶ, ναύτου τῆς ἐθν. βελοῦς ἡ «Καλυψὼ» καὶ ὁδηγοῦ τοῦ προκειμένου τρεχαντηρίου,

Θεωρήσασα τὴν ρηθεῖσαν ἐξομολόγησιν τοῦ ὁδηγοῦ γενομένην ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου τὴν 13 Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου τῆς 17 Ἀπριλίου 1829, γνωστοποιοῦσαν τὴν ἐνθάδε παρὰ

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 196.

τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Πόρου ἀποστολὴν τοῦ πλοιάρχου τοῦ προκειμένου τριχαντηρίου καὶ τῶν ναυτῶν αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένας ἐξομολογήσεις τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν του Πέτρου Καραμάνου καὶ Γεωργίου Πάνου Καλῆ τῆς 18 Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου ἀπολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου τῆς 20 Ἀπριλίου 1829 ὑπογραμμένην ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του Πέτρον Καραμάνου, Γεώργιον Πάνου Καλῆ, Σπῦρον Π. Καλῆ, Ἰωάννην Σωτήρου Καρᾶ καὶ Ἀθανάσιον Μπερνάρδου, διὰ τῆς ὁποίας ὁμολογῶν ὅτι ἔπραξε κατάχρησιν ζητεῖ ἔλεος,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι κατὰ μὲν τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου ἐφόρτωσαν ἀπὸ Σύραν ἀλεύρι κρίθινον ὀκάδας 700, πενῆντα κοιλὰ σιτάρι καὶ 200 ὀκάδας ἅλας· κατὰ δὲ τὴν τοῦ Πέτρου Καραμάνου ἐφόρτωσαν ἀλεύρι ὀκάδας 800 - 1000, ὀγδοῆντα κοιλὰ οιτάρι καὶ ἕως 500 ὀκάδας ἅλας, κατὰ δὲ τὴν τοῦ Γεωργίου Πάνου Καλῆ ἐφόρτωσαν ἕως 100 ὀκάδας ἅλας, τοῦ δὲ ἀλεύρου καὶ σιταρίου ἡ ποσότης ἀγνοεῖται.

2ον) Ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι δύο ὁμολογοῦν συμφώνως ὅτι ἔλαβαν διαβατήριον ἀπὸ Σύραν διὰ Σαλαμῖνα καὶ ὅτι ἀπὸ κακοκαιρίαν ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὁ δὲ τρίτος, ἐνῷ εἶπεν ὅτι ὑπῆγαν ἐπίτηδες εἰς τὴν Ἀττικὴν ὡς πτωχοὶ ἄνθρωποι, ἐπρόσθεσεν ἔπειτα ὅτι εἶχαν τὸ διαβατήριόν των διὰ Σαλαμῖνα καὶ ὅτι ἀπὸ καιρὸν ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀττικήν.

3ον) Ὅτι ὅλοι συμφώνως ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι μέτοχοι τοῦ φορτίου, ὅτι ἐπώλησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν μέρος τοῦ φορτίου των, ὅτι ἐπῆραν ἀντ' αὐτοῦ λάδι καὶ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ κατεσχέθησαν ἀπὸ τοὺς ἀποκλειστάς.

4ον) Ὅτι παρεκτραπέντες χωρὶς ἀνάγκην ἀπὸ τὸν διάπλουν των, ἀπελθόντες εἰς τὴν Ἀττικήν, τόπον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀποκλεισμένον, πωλήσαντες ἐκεῖ μέρος τοῦ φορτίου των συνισταμένου ἀπὸ τρόφιμα καὶ ἀγοράσαντες λάδι, ἀποκατέστησαν προφανῶς παραβάται τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων καὶ ὡς ὁμοεθνεῖς κάτοικοι τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἔνοχοι προδοσίας ἐσχάτης.

Δι' ὅλα ταῦτα λοιπὸν ἡ Ἐπιτροπή, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2499 προκήρυξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ,

Ἀποφασίζει :

1ον) Τὸ ἑλληνικὸν τριχαντήρι τοῦ Κωνσταντίνου Σωτήρου Καρᾶ, Ποριώτου, παραβὰν τὸν ἀποκλεισμόν, καταδικάζεται ὡς καλὴ καὶ νόμιμος λεία μ' ὅλον τὸ ἐν αὐτῷ φορτίον καὶ τὴν ἀποσκευήν του.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τ' ἀπαιτούμενα μέτρα ὡς πρὸς τὴν ὑγειονομικὴν παράβασιν καὶ τὸ ἔγκλημα τῆς προδοσίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 81

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 65 πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματέως, συνοδεύουσαν ἔγγραφα τῆς γολέτας ἡ «Εὐαγγελίστρια», ἐμποδισθείσης εἰς Νάουσαν τῆς Πάρου ὑπὸ σημαίαν ἱσπανικήν,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1169 ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὰς Κεντρικὰς Κυκλάδας Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἡ εἰρημένη γολέτα, διοικουμένη παρὰ τοῦ Παναγῆ Κολυβᾶ, ἐλιμενίσθη εἰς Νάουσαν μὲ φορτίον δόγαν, ὅτι ἀνεκαλύφθη ὡς τουρκικὴ ἰδιοκτησία τὸ φορτίον αὐτὸ καὶ ὅτι ἡ Ἔκτ. Ἐπιτροπεία κατὰ χρέος ἐμπόδισε τὸ πλοῖον,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορὰν τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν μέλους τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου ὑπ' ἀριθ. 3420 συνοδεύουσαν τὴν εἰρημένην τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου ἀναφορὰν καὶ λοιπὰ ἔγγραφα,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Ἔκτ. Ἐπίτροπον ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Παναγῆ Κολυβᾶ τῆς 21, 22, 23 καὶ 27 Φεβρουαρίου 1829, δι' ὧν ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τὸν ἐν Σμύρνῃ Ἱσπανικὸν Πρόξενον ἔλαβε σημαίαν ἱσπανικὴν διὰ δύο μῆνας· ὅτι μὲ τὴν αὐτὴν σημαίαν ἀπελθὼν ἐσχάτως εἰς Θεσσαλονίκην, ἐναυλώθη ἀπὸ Τοῦρκον ὀνόματι Ἰμπραημαγᾶν κ' ἐφόρτωσε δόγαν διὰ Σμύρνην· ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν λαβών ἔγγραφον ὁδηγίαν ἀπὸ τὸν φορτωτὴν νὰ πωλήσῃ καὶ ἀλλαχόθ' ἂν εὑρῇ τιμὴν τῆς δόγας· ὅτι καταβὰς ἀπὸ Θεσσαλονίκην εἰς Μύκονον ναῦται του τινὲς καὶ δανεισταί του συγχρόνως τοῦ ἐζήτησαν τὰ χρήματά των καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ μεταβῇ εἰς Πάρον μὲ τὴν γολέταν· ὅτι ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν ἐν Νάξῳ Ἱσπανικὸν Ἀντιπρόξενον μὲ τὰ ἔγγραφά του· ὅτι μετὰ 5 - 6 ἡμέρας διὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπροξένου διεμαρτυρήθησαν κατ' αὐτοῦ οἱ δανεισταί του· ὅτι ὁ Ἀντιπρόξενος τὸν ἐφυλάκωσε κ' ἐδιώρισεν ἐπιτροπὴν νὰ κρίνῃ τὴν διαφοράν του· ὅτι ἂν καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διὰ Σμύρνην πλοῦν του καὶ νὰ πληρώσῃ ἐκεῖ τὰ χρέη του, ὁ Ἀντιπρόξενος ὅμως διέταξε τὸν ἐν Πάρῳ Τοποτηρητήν του καὶ

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 197.

κατεπάτησε τὴν γολέταν μὲ τὴν τοπικὴν φρουράν· ὅτι ἡ φρουρὰ εὗρῆκεν εἰς τὸ κιβώτιόν του τὰ τουρκικὰ ἔγγραφα τοῦ φορτίου· ὅτι ἡ προθεσμία τῆς σημαίας του παρῆλθε πρὸ 7 μηνῶν καὶ ὅτι ἐπειδὴ εἶναι Ἕλλην παρακαλεῖ νὰ κριθῇ ὡς Ἕλλην,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 8 καὶ 9 Φεβρουαρίου 1829 δύο διαμαρτυρήσεις τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου κατὰ τῶν δανειστῶν του, διευθυνομένας πρὸς τὸν ἐν Νάξῳ Ἱσπανικὸν Ἀντιπρόξενον,

Θεωρήσασα πρόσκλησιν τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπροξένου πρὸς τὸν Ἔκτ. Ἐπίτροπον τῆς 18 Φεβρουαρίου 1829, δι' ἧς τὸν παρακαλεῖ νὰ εἰσάξῃ εἰς τὴν ρηθεῖσαν γολέταν ἕνα φύλακα, πληρωθησόμενον ἀπὸ τὴν Καγκελλαρίαν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπόφασιν τῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς παρὰ τοῦ Ἀντιπροξένου τῆς 25 Φεβρουαρίου 1829, δι' ἧς ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ γολέτα τὸν διὰ Σμύρνην πλοῦν της,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 14/26 Φεβρουαρίου ἔγγραφον τοῦ κατὰ τὰς Κεντρικὰς Κυκλάδας Ἔκτ. Ἐπιτρόπου πρὸς τὸν ἐν Νάξῳ Ἀντιπρόξενον, δι' οὗ τὸν γνωστοποιεῖ ὅτι, ἀνακαλυφθέντος τοῦ φορτίου τῆς γολέτας τουρκικοῦ, τὴν μεσεγγυεῖ μέχρι διαταγῆς τῆς κυβερνήσεώς του,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν Ἔκτ. Ἐπίτροπον ἀπόκρισιν τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπροξένου τῆς 28 Φεβρουαρίου 1829 ν., δι' ἧς ὁμολογεῖ μὲν τουρκικὴν ἰδιοκτησίαν τὸ φορτίον τοῦ Κολυβᾶ, παρατηρεῖ ὅμως ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτοῦ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὡς ἀνακαλυφθείσης προδοτικῶς τῆς ἰδιοκτησίας,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν ἀχρονολόγητον τοῦ φορτωτοῦ Ἰμπραημαγᾶ πρὸς τὸν ἐν Σμύρνῃ Σὲχ Ἰμπραὴμ μὲ τὴν ὁποίαν τὸν διευθύνει τὴν δόγαν,

Θεωρήσασα ὡσαύτως 5 ἔγγραφα τουρκιστὶ γραμμένα, δι' ὧν ὁ προρρηθεὶς Ἰμπραημαγᾶς μὲ ἄλλους Τούρκους συνοδεύει τὸ φορτίον ντούγαν, γνωστοποιῶν εἰς τοὺς παραλαβητὰς εἰς Σμύρνην νὰ πληρώσουν τὸν Κολυβᾶν τὸν ναῦλόν του καὶ 100 δωδεκάρια κεφάλαιον (fondo),

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 713 ἀναφορὰν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὴν Γεν. Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 78 πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματέως καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ὑπ' ἀριθ. 718 πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὸν κατὰ τὰς Κεντρικὰς Ἔκτ. Ἐπίτροπον, διὰ νὰ στείλῃ ἐνταῦθα τὰ τῆς γολέτας ἔγγραφα καὶ τὸν πλοίαρχόν της,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ἔκτ. Ἐπιτρόπου ὑπ' ἀριθ. 1260 συνοδεύουσαν τὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας τῆς αὐτῆς γολέτας, συνιστάμενα εἰς τὸ τῆς ναυπηγίας ἔγγραφον καὶ εἰς δύο μαρτυρικὰ τῶν προεστώτων καὶ δημογερόντων Νάξου τῆς 15 Μαΐου 1827 καὶ τῆς 18 Μαρτίου 1829, δι' ὧν φαίνεται ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος Κολυβᾶς κατεσκεύασεν εἰς Νάξον μὲ ἴδιά του ἔξοδα τὴν εἰρημένην γολέταν· ἔτι δὲ καὶ τέσσαρες ἐξομολογήσεις τοῦ πλοιάρχου Κολυβᾶ καὶ τῶν ναυτῶν του Ἀντωνίου Ἀμπατιέλλου, Γερασίμου Μύλα καὶ Σπύρου Χαϊδεμένου τῆς 18 καὶ 21 Μαρτίου 1829· καὶ περιπλέον ἀναφορὰν τοῦ ἐν Νάξῳ Ἱσπανικοῦ Ἀντιπροξένου πρὸς τὸν κατὰ τὰς Κεντρ. Κυκλάδας Ἔκτ. Ἐπίτροπον, δι' ἧς αἰτεῖ νὰ τὸν κοινωθῇ ἡ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐκδοθησομένη ἀπόφασις πρὶν πληρωθῇ τίποτε

ὁ πλοίαρχος Κολυβᾶς, καθότι ἔχει σκοπὸν νὰ μεσεγγυήσῃ τὸν ναῦλον καὶ τὸ κεφάλαιον,

Θεωρήσασα τὴν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὰς Κεντρικὰς Ἐκτ. Ἐπιτρόπου ὑπ' ἀριθ. 1380, συνοδεύουσαν τὴν ἀπὸ Σμύρνης ὑγιεινομικὴν πιστοποίησιν τῆς αὐτῆς γολέτας καὶ τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν τὸ γενόμενον ἐν Θεσσαλονίκῃ μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου τῆς σημαίας τῆς γολέτας Ματθαίου Νούτα κ' ἑνὸς Τούρκου ὀνόματι Ἀλῆ κατὰ τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1828, ἔτι δὲ καὶ ἀναφορὰν τοῦ ἐν Νάξῳ Ἱσπανικοῦ Ἀντιπροξένου πρὸς τὸν ἐκεῖ Ἐκτ. Ἐπίτροπον τῆς 21 Ἀπριλίου 1829 περικλείουσαν τ' ἀνωτέρω δύο ἔγγραφα,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐξομολόγησιν τοῦ πλοιάρχου Π. Κολυβᾶ τῆς 28 Μαρτίου 1829 καὶ τὴν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου ἀπολογίαν του τῆς 22 Ἀπριλίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, κατὰ τὰ παρουσιασθέντα τῆς ἰδιοκτησίας ἔγγραφα καὶ τὰς ληφθείσας ἐξομολογήσεις, ἡ γολέτα «Ε ὐ α γ γ ε λ ί σ τ ρ ι α» εἶναι κτῆμα τοῦ Παναγῆ Κολυβᾶ,

2ον) Ὅτι, κατὰ τ' ἀφορῶντα τὸ φορτίον τουρκικὰ ἔγγραφα καὶ κατὰ τὰς ἐξομολογήσεις, αἱ 36 χιλιάδες δόγα ἀνήκει εἰς τὸν φορτωτὴν Ἰμπραημαγᾶν καὶ ἄλλους Τούρκους, φορτωθεῖσα ἀπὸ Θεσσαλονίκην διὰ Σμύρνην μὲ ναῦλον ἀνὰ 55 γρόσια ἡ χιλιάς.

3ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Κολυβᾶς, ἂν καὶ τὸ διαβατήριόν του ἀπὸ Θεσσαλονίκην ἦτο μόνον διὰ Σμύρνην καὶ ὄχι ἀλλαχοῦ, ἀντὶ εἰς Σμύρνην ὑπῆγεν εἰς Μύκονον, διότι, ὡς λέγει, εἶχεν ἰδιαιτέραν ἔγγραφον ὁδηγίαν ἀπὸ τὸν φορτωτὴν διὰ νὰ πωλήσῃ τὴν δόγαν καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐὰν ἤθελεν εὑρεῖ καλὴν τιμὴν καὶ ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν ναυτῶν του καὶ δι' ἔλλειψιν ζωοτροφιῶν μετέβη εἰς Νάουσαν τῆς Πάρου,

4ον) Ὅτι ὁ ἐν Νάξῳ Ἱσπανικὸς Ἀντιπρόξενος διὰ τῆς προρρηθείσης ἀναφορᾶς του τῆς 21 Ἀπριλίου 1829 βεβαιοῖ, ὅτι ὑπάρχει ἡ ρηθεῖσα ἔγγραφος ἄδεια διὰ νὰ πωλήσῃ ὁ πλοίαρχος τὴν δόγαν, ὅπου εὑρῇ τὴν τιμήν της καὶ ὅτι τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸ Ἀντιπροξενεῖον, πλὴν ὅτι εἶναι ἔγγραφον ἐλλιπὲς κατὰ τοὺς τύπους.

5ον) Ὅτι τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔγγραφον ἢ ἀντίγραφον αὐτοῦ ἐπικυρωμένον ἐζήτησε τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Ἀντιπροξένου διὰ τοῦ κατὰ τὰς Κεντρικὰς Κυκλάδας Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου, πλὴν ὁ Ἀντιπρόξενος (ἀγνοεῖται διὰ ποίους λόγους) δὲν τὸ ἔδωκεν, ἐν ᾧ ἔδωκε τ' ἄλλα ζητηθέντα παρ' αὐτοῦ ἀντίγραφα.

6ον) Ὅτι ὁ ἐν Νάξῳ Ἱσπανικὸς Ἀντιπρόξενος, θελήσας νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν αὐτὸν πλοίαρχον εἰς ἀπόδοσιν τινῶν χρηματικῶν χρεῶν του, τὸν ἐφυλάκωσε κ' ἐρευνήσας τὴν γολέταν του διὰ τοῦ ἐν Πάρῳ Τοποτηρητοῦ του μεταχειρισθέντος Ἕλληνας εἰς τὴν ἔρευναν, ἔγινεν αἴτιος διὰ νὰ φανερωθῶσι τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὸ φορτίον τουρκικὴν ἰδιοκτησίαν.

7ον) Ὅτι ἑπομένως εἶν' ἄτοπος ἡ παρατήρησις τοῦ ρηθέντος Ἀντιπροξένου περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῆς τουρκικῆς ἰδιοκτησίας ἔγινε διὰ προδοσίας, καθότι τοιαύτη προδοσία φαίνεται ἀνύπαρκτος, γενομένης τῆς ἀνακαλύψεως ἐξ αἰτίας τῆς κατὰ διαταγήν του γενομένης ἐρεύνης εἰς τὴν γολέταν.

8ον) Ὅτι ἐκτὸς τοῦ μετὰ τοῦ Τούρκου συμφωνημένου ναύλου τῆς γολέτας πρὸς 55 γρόσια τὴν χιλιάδα τῆς δόγας, ὁ πλοίαρχος Κολυβᾶς ἔδωκεν ὡς κεφάλαιον εἰς τὸν φορτωτὴν Τοῦρκον 100 δωδεκάρια, κατὰ τὰ προρρηθέντα διὰ Σμύρνην γράμματα τῶν Τούρκων, μὲ τὰ ὁποῖα συνώδευσαν τὸ φορτίον.

9ον) Ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος Κολυβᾶς, ἔχων πρῶτον ρωσεμπορικὴν σημαίαν οἰκονομικῶς, ὕψωσεν ἔπειτα ἱσπανικήν, ἐξηκολούθησε νὰ ταξιδεύῃ ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ προθεσμία τῆς σημαίας του, παρεκτράπη τοῦ διὰ Σμύρνην πλοῦ του καὶ ἀπῆλθεν εἰς Μύκονον, ἐν ᾧ, κατὰ τὸ ναυλοσυμφωνητικόν, κατὰ τὰ διευθυντικὰ τοῦ φορτίου ἔγγραφα καὶ κατὰ τὸ διαβατήριόν του, ἐχρεώστει νὰ μετακομίσῃ τὸ φορτίον του εἰς τὴν Σμύρνην ἀπὸ δὲ τὴν Μύκονον, πάλιν ἐναντίον τοῦ ἐκεῖθεν διαβατηρίου του, ἐκατήντησεν εἰς Πάρον καὶ Νάξον δι' ἰδικάς του ἐλλείψεις.

10ον) Ὅτι ἂν καὶ ἡ τοιαύτη διαγωγὴ τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου ἀποδοκιμάζεται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπήν, αἱ ἐλλείψεις του αὗται δὲν ἀνήκει νὰ κριθοῦν ἀπὸ τὸ Δικαστήριον τοῦτο.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ εἰς τὰ ἴδιά της χρέη περιοριζομένη

Ἀποφασίζει:

1ον) Ἡ γολέτα «Ε ὐ α γ γ ε λ ί σ τ ρ ι α» ὑπὸ σημαίαν ἱσπανικὴν κατὰ τὸ παρὸν ἀραγμένη εἰς Νάουσαν τῆς Πάρου, ἀποδειχθεῖσα ἰδιοκτησία τοῦ Παναγῆ Κολυβᾶ, ἀπολύεται.

2ον) Τὸ φορτίον τῆς αὐτῆς γολέτας συνιστάμενον εἰς δόγας, ἀποδειχθὲν ἐχθρικὴ ἰδιοκτησία, καταδικάζεται ὡς καλὴ καὶ νόμιμος λεία.

3ον) Μετὰ τὴν ὅθεν ἀνήκει παραλαβὴν τοῦ φορτίου, θέλει πληρωθῆ εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς γολέτας ὁ ναῦλός του καὶ τὰ ὁποῖα ἔδωκεν 100 δωδεκάρια εἰς τὸν ναυλωτὴν διὰ κεφάλαιον κατὰ τὸ ναυλοσυμφωνητικόν του.

4ον) Πρὸ τῆς εἰς τὸν πλοίαρχον πληρωμῆς τοῦ ρηθέντος κεφαλαίου καὶ ναύλου του, θέλει κοινωθῆ ἀντίγραφον τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὸν ἐν Νάξῳ Ἱσπανικὸν Ἀντιπρόξενον, κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν αἴτησιν τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπροξένου.

5ον) Ἡ πρὸς φύλαξιν τῆς γολέτας δαπάνη εἶναι εἰς βάρος τοῦ φορτίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 82

*Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως**

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3694 διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸ τριχαντήρι «Ἅγιος Δημήτριος» τοῦ πλοιάρχου Ἀλεξίου Κρανιδιώτου, κατασχεθέντος ἀπὸ τὸν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλειστήν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν τῆς Σαλαμῖνος ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου τῆς ἐθν. βελοῦς «Ἀριάδνης» τῆς 26 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὸ ρηθὲν τριχαντήρι ἐλοξοδρομοῦσε κατὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ παρατηρῆσαν τὴν βελοῦν διευθυνομένην κατ' αὐτοῦ ἐγύρισε κατὰ τὰς Φλέβας· ὅτι τὸ ἐδίωξε μίαν - δύο ὥρας καὶ τοῦ ἔρριψε μίαν κανονίαν καὶ ὅτι, ἐνῷ ἑτοιμάζετο νὰ τοῦ ρίψῃ καὶ ἄλλην, ἐγύρισε πρὸς τὴν βελοῦν, ἥτις καὶ τὸ ἐπεσκέφθη,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν τῆς Σαλαμῖνος ἀναφορὰν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλειστικῆς μοίρας τῆς 25 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι κατεσχέθη τὸ ρηθὲν τριχαντήρι τὴν 24 τοῦ αὐτοῦ τὸ ἑσπέρας κατὰ τὰς Φλέβας· ὅτι μετὰ τὴν ἀναγκαίαν ἐξέτασιν εὑρέθη ἐκτὸς τῆς ὑποψίας ὅτι διευθύνετο διὰ τ' ἀποκλεισμένα μέρη· ὅτι ὅμως ἡ ὑγειονομική του πιστοποίησις δὲν διαλαμβάνει ἐπιβάτας, ἐνῷ εἰς τὸ τριχαντήρι εὑρίσκονται δύο, ὁ Ἀναγνώστης Α. Μπιρμπίλης καὶ ὁ Δημήτριος Γ. Νιαουστινός· ὅτι ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ὁ μὲν δὲν ἔχει διαβατήριον, ὁ δὲ ἔχει ἐκ Σκοπέλου διὰ Ζαγοράν, ὄχι ὅμως ἀπὸ Σύραν διὰ Σαλαμῖνα, ὅπου ἐδιευθύνετο· ὅτι ἡ ὑγειονομικὴ τοῦ τριχαντηρίου πιστοποίησις ἀναφέρει διὰ φορτίον ἀραβόσιτον καὶ κουκιά, ἐνῷ εἰς τὸ πλοῖον κουκιὰ δὲν ὑπάρχουν καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας τὸ φορτίον τοῦ τριχαντηρίου περιέχει ἀκόμη βακαλάον, μανιφατούραν, βουδόπετσα, καπνόν, καφέ, γλυκάνισον καὶ ἄλλα,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 186 ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Σαλαμῖνος πρὸς τὸν κατὰ τὰς Δυτ. Σποράδας Ἔκτ. Ἐπίτροπον, δι' ἧς διευθύνει εἰς Αἴγιναν τὸ ρηθὲν τριχαντήρι ὁμοῦ μὲ τὸ φορτίον, μὲ τὸν πλοίαρχον, τοὺς ναύτας καὶ τοὺς ἐπιβάτας του,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὸ ναυτολόγιον τοῦ αὐτοῦ τριχαντηρίου τῆς 11ης Μαρτίου 1829, ἔτι δὲ τὴν ἐκ Σύρας ὀπισθοθεώρησιν ἐπὶ τῆς πιστοποιήσεως τῆς 22 τοῦ αὐτοῦ μηνός, διαλαμβάνουσαν ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν διὰ Σαλαμῖνα μὲ 4 ναύτας μετὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ μὲ φορτίον ἀραβόσιτον καὶ κουκιά,

Θεωρήσασα τὰς χωρὶς χρονολογίαν γενομένας ὁμολογίας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῆς Σαλαμῖνος τοῦ πλοιάρχου Ἀλεξίου Κρανιδιώτου, τοῦ ναύτου του Κωνσταντίνου Ζόγκου καὶ τοῦ ἐμπόρου Ἀναγνώστου Ἀντωνίου Μπιρμπίλη,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ἀλέξη Κρανιδιώτου καὶ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν δύο ἐπιβατῶν του τῆς 2 Ἀπριλίου 1829,

Θεωρήσασα τὰς πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰς τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου τῆς 3

---

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 197.

καὶ 4 Ἀπριλίου 1829, δι' ὧν ζητεῖ νὰ ληφθοῦν αἱ μαρτυρίαι τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Ζέμβλη καὶ τοῦ Γεωργίου Χ'' Ἰω. Ποριώτου,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου μαρτυρίας τῶν ἀνωτέρω δύο μαρτύρων τῆς 3 καὶ 4 Ἀπριλίου 1829 παρευρεθέντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς κατασχέσεως μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Πειραιῶς ἐπὶ τῆς ἑλλ. γολέτας «Π η ν ε λ ό π η ς»,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 799 πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον τοῦ τριχαντηρίου διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀπολογίαν του,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν ἀπολογίαν του τῆς 8 Ἀπριλίου 1829, συνοδεύουσαν μαρτυρικὸν διαφόρων περὶ τοῦ διάπλου τοῦ τριχαντηρίου καὶ πέντε ἀποδεικτικὰ τοῦ Δασμοτελωνείου τῆς Σύρας περὶ διαφόρων ἐκεῖθεν φορτωθέντων πραγμάτων εἰς τὸ αὐτὸ τριχαντήρι. Ἔτι δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν πέντε φορτωτῶν τοῦ αὐτοῦ τριχαντηρίου τῆς 11 Ἀπριλίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι κατὰ τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησίν του ἐκ Σύρας τὸ ρηθὲν τριχαντήρι δὲν ἔχει κανένα ἐπιβάτην καὶ τὸ φορτίον του συνίσταται ἀπὸ ἀραβόσιτον καὶ κουκιὰ δι' ἀδείας τοῦ ἐκεῖ Δασμοτελωνείου ὑπ' ἀριθ. 2103, ἐνῷ ὑπάρχουν μέσα δύο ἐπιβάται, ὁ Ἀναγνώστης Ἀντωνίου Μπιρμπίλης καὶ ὁ Γεώργιος Δημητρίου, κ' ἐνῷ εἰς τὸ φορτίον του ὄχι μόνον δὲν ἐμπεριέχονται τὰ κουκιά, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐκτὸς τοῦ ἀραβοσίτου ἔχει βακαλάον, φέσια, μανιφατούραν, βουδόπετσα, γλυκάνισον, καφέ, καπνόν, κενὰ ἀσκία καὶ ἄλλα,

2ον) Ὅτι ἡ παρουσιασθεῖσα πρὸς τὸ Δικαστήριον ἄδεια τοῦ Δασμοτελωνείου Σύρας παρὰ τοῦ πλοιάρχου Ἀλεξίου Κρανιδιώτου εἶναι ἀσύμφωνος μὲ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὴν πιστοποίησίν του, διότι ἔχει ἀριθμὸν 2286 καὶ διαλαμβάνει μόνον ἀραβόσιτον, ἐνῷ ἡ τῆς πιστοποιήσεως εἶναι ὑπ' ἀριθ. 2103 καὶ περιέχει κουκιὰ ὁμοῦ μὲ τὸ ἀραβόσιτον· ἡ ἀσυμφωνία δὲ αὕτη διεγείρει ὄχι μικρὰν ὑποψίαν.

3ον) Ὅτι κατὰ τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν ὁ Γεώργ. Δημητρίου, σημειωμένος εἰς αὐτὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ ὡς ἐπιβάτης εἰς Σαλαμῖνα, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀπεβιβάσθη κατὰ τὴν ἰδίαν πιστοποίησιν καὶ μολαταῦτα εὑρέθη χωρὶς διαβατήριον εἰς τὸ ἴδιον πλοῖον, καθὼς καὶ ὁ ἄλλος ἐπιβάτης Ἀναγνώστης Ἀντ. Μπιρμπίλη, καὶ διότι καὶ οἱ δύο οὗτοι εἶναι συμμέτοχοι τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου, συνιστάμενου εἰς γεννήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἐχθροὶ ἔχουν μεγάλην ἀνάγκην, συμπεραίνεται ὅτι οὗτοι δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν διαβατήριον ἀπὸ Σύραν, μὲ σκοπὸν ν' ἀποβιβασθοῦν εἰς ὅποιον τόπον ἀποκλεισμένον ἤθελαν ὑπάγει μὲ τὸ ἀραβόσιτον, χωρὶς νὰ εἶναι ὑπόχρεως ὁ πλοίαρχος νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῶν ἐπιβατῶν του, ὅπου ἀλλαχοῦ τῆς Ἐπικρατείας ἤθελεν ὑπάγει μετὰ ταῦτα.

4ον) Ὅτι κατὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀποκλειστοῦ, τὸ κατασχεθὲν πλοῖον τότε ἔτρεψε τὴν διεύθυνσίν του ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὅταν ὁ ἀποκλειστὴς βλέπων τὴν εἰς τὸν Πειραιᾶ προσέγγισίν του ἐφάνη ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν Λειψοκουτάλα διὰ νὰ τὸ καταδιώξῃ.

5ον) Ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν τοῦ κατασχεθέντος πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν του, ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀποκλεισμένον παράλιον τῆς Ἀττικῆς 2-3 μίλια. Ἐκ τούτου ἀναφαίνεται ὁ τὸν ὁποῖον εἶχε σκοπὸν τῆς παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

6ον) Ὅτι δὲν δικαιολογεῖται ὁ πλοίαρχος Κρανιδιώτης λέγων ὁμοῦ μὲ τοὺς ναύτας κ' ἐπιβάτας του ὅτι δὲν ἐκατάλαβαν ὅτι ἡ κανονιὰ ἔπεσε διὰ αὐτούς, ὄντων καὶ ἄλλων πλοίων, καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν ἐσταμάτησαν ἀμέσως, ἀλλὰ μετά τινα ὥραν, καθότι εὑρεθέντες πλησιέστεροι τῆς ἀποκλεισμένης ξηρᾶς 2-3 μίλια σιμά κατὰ τὴν ὁμολογίαν των, ἔπρεπε νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ κανονιὰ ἔπεσε δι' αὐτοὺς ὡς τοὺς πλέον ὑπόπτους.

7ον) Ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἀποκλειστὴς δὲν ἐκράτησεν ἄλλο πλοῖον ἀπ' ὅσα ἐλοξοδρόμουν μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς καθ' ἣν ἡμέραν κατέσχε τὸν Κρανιδιώτην, πρέπει νὰ πιστευθῇ ὅτι οὗτος μόνον τὸν ἔδωκε βάσιμον ὑποψίαν, διότι ἦτο πλησιέστερον τῆς ξηρᾶς τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ διευθύνετο πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

8ον) Ὅτι τὰ εἰς τὸ τριχαντήρι ὑπάρχοντα δύο κενὰ κιούπια καὶ τὸ σακκίον μὲ τὰ κενὰ ἀσκία, μὴ ὄντα οὔτε αὐτὰ ἀπερασμένα εἰς τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν, ὑποστηρίζουν τὴν ὑποψίαν ὅτι ἐσκόπευε διὰ τὴν Ἀττικὴν διὰ νὰ προβλέψῃ λάδι, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εἰς ἀφθονίαν καὶ εἰς μετρίας τιμάς, ὡς ἔκαμαν καὶ ἄλλοι παραβιασταὶ τοῦ ἰδίου ἀποκλεισμοῦ.

9ον) Ὅτι ἐπειδὴ ὁ μάρτυς Γεώργιος Δημητρίου διαφωνεῖ μὲ τὸν μάρτυρα Γεώργιον Ἰωάννου καὶ μὲ τὸν πλοίαρχον καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ τριχαντηρίου λέγων ὅτι ἐπόδισεν εὐθὺς ὅταν ὁ ἀποκλειστὴς τὸν ἔρριψε τὴν κανονιάν, ἡ μαρτυρία του δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι δεκτὴ καθ' ὅλα. Ἐκτὸς τούτου ἀμφότεραι αἱ μαρτυρίαι δὲν συντείνουν εἰς τὸ νὰ ἀναιρέσουν τὸν σκοπὸν τοῦ Κρανιδιώτου διὰ τὴν παραβίασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

10ον) Ὅτι τὸ παρουσιασθὲν παρὰ τοῦ πλοιάρχου μαρτυρικόν, ἐπικυρωμένον ἀπὸ τὸν δημογέροντα τῆς Σαλαμῖνος Ἀντώνιον Μπιρμπίλην, ἐκτὸς ὅτι δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ὑπὲρ τοῦ πλοιάρχου, δὲν εἶναι δεκτὸν εἰς τὸ Δικαστήριον καὶ διότι ἔγινεν ἔξω τοῦ Δικαστηρίου καὶ διότι ὁ ἐπικυρωτής του Ἀντώνιος Μπιρμπίλης εἶναι πατὴρ τοῦ ἐπιβάτου Ἀναγνώστου Α. Μπιρμπίλη καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀναγνώστου Μπιρμπίλη, μετόχου τόσον εἰς τὸ τριχαντήρι, καθὼς καὶ εἰς τὸ φορτίον του.

Ἀπ' ὅλα ταῦτα ὁ πλοίαρχος Ἀλέξιος Κρανιδιώτης ἀποδεικνύεται λαθρέμπορος, παραβάτης τῶν ναυτιλιακῶν διατάξεων καὶ παραβιαστὴς τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλεισμοῦ. Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ εἰς τὰ ἴδιά της χρέη περιοριζομένη,

Ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ τριχαντήρι «Ἅ γ ι ο ς Δ η μ ή τ ρ ι ο ς» τοῦ πλοιάρχου Ἀλεξίου Κρανιδιώτου, παραβὰν τὸν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλεισμόν, καταδικάζεται μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ ὡς καλὴ καὶ νόμιμος λεία.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τ' ἀπαιτούμενα μέτρα ὡς πρὸς τὸ ἔγκλημα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέπεσαν παραβάντες τὸν ἀποκλεισμόν, ἐνῷ εἶναι ὁμοεθνεῖς καὶ κάτοικοι τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, καὶ ὡς πρὸς τὴν παράβασιν τῆς ναυτιλιακῆς διατάξεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν.Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 83

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 138 ἀπόφασιν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου, ἐκδοθεῖσαν εἰς Ναύπλιον τὴν 23 Ἰουλίου 1827, διὰ τῆς ὁποίας ὑπεχρεώθη ὁ Ἰωάννης Γεωργίου Κούτσης, πλοίαρχος τῆς ἑλληνικῆς πολεμικῆς γολέτας «Ἀ σ π α σ ί α», νὰ παρακαταθέσῃ ὅπου ἐγκρίνει ἡ Κυβέρνησις, τὰ χίλια τετρακόσια εἴκοσι τάλληρα, τὰ ὁποῖα ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ αὐστριακὸν τραβάκουλον τοῦ πλοιάρχου Φραγκίσκου Δέστε εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμεν ἐπίσκεψιν τὴν 19 Ἰουλίου μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, διότι κατὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ κατασχετοῦ καὶ τὰς παρουσιαοθείσας ταυτοχρόνως δύο ἀποδείξεις τοῦ πλοιάρχου Δέστε, δὲν ἦσαν εἰς τὴν δήλωσιν (manifesto) οὔτε εἶχαν φορτωτικόν, καὶ ὅτι ἡ παρακαταθήκη θέλει διαμένει ἐννέα μῆνας καὶ ἡμέραν, διὰ νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἀπὼν Δέστες καὶ οὕτω νὰ γενῇ ἡ δέουσα ἀπόφασις,

Θεωρήσασα τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοιάρχου Κούτση, ὅπου φαίνεται ἐμπεριστατωμένως ἡ κατάσχεσις τοῦ τραβακόλου εἰς φύλλα 33,

Θεωρήσασα τὴν ὑπὸ τὰς 27 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἰ. Μ. Ἀντωνοπούλου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας παρουσιάζεται ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἐν Τεργέστῃ Αὐστριακοῦ ἐμπόρου Φελίτσε Βιβάντε καὶ τοῦ πλοιάρχου Δέστε, ζητῶν νὰ ἐλευθερωθῶσι τὰ τάλληρα 1420, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν Βιβάντε, διαφυλαττόμενος νὰ παρουσιάσῃ πλειοτέρας ἀποδείξεις, χρείας τυχούσης, καὶ ἐπισυνάπτων εἰς ἀντίγραφα ἑπτὰ ἔγγραφα ὑπ' ἀριθ. 1 ἕως 7, δηλαδή,

1ον) Τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα (prova di fortuna) καμωμένον τὴν 15/27 Ἰουλίου 1827 εἰς Κεφαλληνίαν ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Δέστε καὶ τοὺς ναύτας του.

2ον) Τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν παρὰ τοῦ Δέστε εἰς Ζάκυνθον πωληθεισῶν πραγματειῶν λογαριασμοῦ τοῦ Φελίτσε Βιβάντε τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1827.

3ον) Τὸ φορτωτικὸν τῶν ἀπὸ Τεργέστης παρὰ τοῦ Βιβάντε φορτωθεισῶν πραγματειῶν ἐπὶ τοῦ τραβακούλου διὰ τὴν Ζάκυνθον τῆς 4 Μαΐου 1827.

4ον) Τὸ φορτωτικὸν τῶν ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Τεργέστην φορτωθεισῶν πραγματειῶν ἐπὶ τοῦ τραβακούλου τῆς 19 Ἰουλίου 1827.

5ον) Τὸ στήσιμον τῶν αὐτῶν πραγματειῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς

ποσότητος τῶν παρὰ τοῦ Κούτση ληφθέντων χρημάτων, καμωμένον εἰς Τεργέστην τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1827.

6ον) Ἐπιστολὴν τοῦ Δέστε ἀπὸ Ζάκυνθον πρὸς τὸν Βιβάντε τῆς 19 Ἰουλίου 1827 εἰδοποιητικὴν τῆς πωλήσεως, προβλέψεως καὶ φορτώσεως τῶν πραγματειῶν εἰς τὸ τραβάκολον.

7ον) Ἐπιτροπικὸν πρὸς τὸν Ἀντωνόπουλον παρὰ τοῦ Βιβάντε καὶ Δέστε διὰ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων τῆς 4 Ἰανουαρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν δι' ἐπιστολῆς ἐπιτροπικὴν τοῦ Ἀντωνοπούλου πρὸς τὸν Νικόλαον Σπηλιάδην τῆς 16 Ἀπριλίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ὑπὸ τὰς 18 Ἀπριλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ν. Σπηλιάδη, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν,

Θεωρήσασα τὴν ὑπὸ τὰς 5 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ν. Σπηλιάδη, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ νὰ ἀποστείλῃ ὁ Κούτσης τὰ τάλληρα 1420 εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην καὶ νὰ παρουσιασθῇ καὶ ὁ ἴδιος αὐτὸς προσωπικῶς, διαμαρτυρόμενος ἐναντίον του διὰ τὰ ἔξοδα καὶ ζημίας,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ν. Σπηλιάδη, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ κατ' ἐπανάληψιν ὅσα καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω του τῆς 5 Μαΐου,

Θεωρήσασα τὴν ὑπὸ τὰς 30 Ἰουνίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ν. Σπηλιάδη, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ νὰ παρακαταθέσῃ ὁ Κούτσης τάλληρα 1420 εἰς τὴν Χρηματιστικὴν Τράπεζαν,

Θεωρήσασα τὴν ὑπὸ τὰς 2 Ἰουλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Ν. Σπηλιάδου,

Θεωρήσασα τὴν ὑπὸ τὰς 14 Ἰουλίου ἀναφορὰν τοῦ Ν. Σπηλιάδου, διὰ τῆς ὁποίας κατ' ἐπανάληψιν ζητεῖ νὰ παρακαταθέσῃ ὁ Κούτσης τὰ τάλληρα 1420 καὶ περιπλέον ἀνάλογον ποσότητα διὰ τὰ ἔξοδα καὶ ζημίας,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ τὰς 24 Ἰουνίου ἀναφορὰν τοῦ κατασχετοῦ Γιάννη Γ. Κούτση, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ τὴν δήμευσιν τῶν ταλλήρων 1420 πρὸς ὄφελός του, ὡς μὴ ὄντα οὐδετέρα ἰδιοκτησία,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 23 Ἰουλίου ἀναφορὰν τοῦ Κούτση, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιεῖ ὅτι ἀναχωρεῖ εἰς Σπέτσας, ἕως τῆς ἐπιστροφῆς εἰς Αἴγιναν τοῦ Κυβερνήτου,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1828 πρόσκλησιν τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὸν Κούτσην, διὰ νὰ μεταπαρουσιασθῇ,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1828 ἀπάντησιν τοῦ Κούτση εἰς τὴν ἄνω πρόσκλησιν, διὰ τῆς ὁποίας λέγει, ὅτι ἀφιερώνεται εἰς τὴν ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Γεωργίου Ἀποστολίδη τῆς 25 Ἰουλίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας παρουσιάζεται ὡς ἐπίτροπος τῶν ἐν Ζακύνθῳ Χριστοδούλου Ν. Ραφτάνη, Χριστοδούλου Ἰωάννου Ζούκη καὶ Χριστοδούλου Δέλη καὶ Παναγιώτου Μπαλωμένου, φορτωτῶν γρόπων ἀπὸ Ζάκυνθον διὰ Τριέστι εἰς τὸ τραβάκολον τοῦ Δέστε, ζητῶν νὰ μεσεγγυηθῶσι τὰ τάλληρα 1450 παρὰ τοῦ Κούτση ληφθέντα, ἕως νὰ ἀποδείξῃ ἀποχρώντως ὁ Δέστες ὅτι τοῦ ἐπάρθησαν οἱ ρηθέντες γρόποι καὶ τ.λπ., ἐπισυνάπτων:

1ον) Ἐπιτροπικὸν τῶν ρηθέντων φορτωτῶν καμωμένον εἰς Ζάκυνθον τὴν 16/28 Ἰουλίου 1828.

2ον) Ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τῶν ἰδίων φορτωτῶν τῆς 16 Ἰουλίου 1828.

3ον) Ἓν τετράδιον ἐμπεριέχον εἰς ἀντίγραφον τὸ εἰς Κεφαλληνίαν ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα τοῦ Δέστε καὶ τὰς πρωτοτύπους φορτωτικὰς τῶν τριῶν γρόπων.

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἀποστολίδου ἀπάντησιν τοῦ Ν. Σπηλιάδου τῆς 5 Ἀπριλίου 1829, διὰ τῆς ὁποίας λέγει, ὅτι φυλάττεται νὰ κάμῃ τὴν ὀφειλομένην ἀπόκρισιν, ὅταν γενῇ γνωστὸν εἰς ποῖον ἀνήκουν τὰ τάλληρα 1420,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Κούτσης, ἐπισκεφθεὶς τὴν 11 Ἰουλίου 1827, κατὰ τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὴν ἀναφοράν του, τὸ αὐστριακὸν τραβάκουλον τοῦ Δέστε μακρὰν τῆς Ζακύνθου περὶ τὰ 12 μίλια κ' εὑρὼν εἰς αὐτὸ τρεῖς γρόπους περιέχοντας 1420 τάλληρα μὴ σημειωμένα εἰς τὴν δήλωσιν (manifesto) μήτε συντροφευμένα ἀπὸ φορτωτικόν, τὰ ἔλαβε θεωρῶν αὐτὰ ὡς νόμιμον λείαν,

2ον) Ὅτι μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν, ἄφησε τὸν Δέστε ἐλεύθερον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διὰ Τεργέστην διάπλουν του, ἀφοῦ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δύο ἀποδεικτικά, μὲ τὴν ἰδίαν του χεῖρα ὑπογραμμένα καὶ ἀπὸ δύο ναύτας του μαρτυρημένα, τὸν Αὐγουστῖνον Κνάοκ καὶ Πέτρον Πάλαμικ, διαλαμβάνοντα ὅτι τοῦ ἐπῆρε τὰ εἰρημένα 1420 τάλληρα, διότι ἦσαν ἀδήλωτα· ὅτι δὲν τοῦ ἀφῆρεσε τίποτε ἀπ' ὅσα περιείχοντο εἰς τὴν δήλωσιν· ὅτι ἐκτὸς τοῦ εἰς τὴν δήλωσιν ἑνὸς γρόπου τὸν ἄφησε δύο ἄλλους γρόπους ἀδηλώτους μέν, πλὴν συνωδευμένους μὲ φορτωτικὸν καὶ ἀνήκοντας εἰς τὸν Ν. Μορεζίνην καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην Ζούκην.

3ον) Ὅτι ὁ Δέστε μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν ὑπῆγεν εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπου ἔκθεσε θαλάσσιόν τι δυστύχημα (prova di fortuna).

4ον) Ὅτι ὁ Κούτσης ἅμα φθάσας εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως ἐξέθεσε πρὸς αὐτὴν δι' ἀναφορᾶς του τὰ διατρέξαντα, καθυπέβαλε τὰ παρὰ τοῦ Δέστε δύο ἀποδεικτικὰ καὶ ἀπῄτησε τὴν δήμευσιν τῶν 1420 ταλλήρων.

5ον) Ὅτι τὸ τότε Θαλάσσιον Δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάσισε:

α) «Τὰ παρὰ τοῦ Ἰωάννου Κούτση κατασχεθέντα χίλια τετρακόσια εἴκοσι, ἀρ. 1420, τάλληρα ἐκ τοῦ αὐστριακοῦ τραμβακόλου τοῦ Φ. Δέστε νὰ τεθῶσιν εἰς παρακαταθήκην ὅπου ἂν ἐγκρίνῃ ἡ Κυβέρνησις.

β) »Ἡ παρακαταθήκη αὕτη προσδιορίζεται εἰς διορίαν ἐννέα ὁλοκλήρων μηνῶν καὶ μιᾶς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης, ἐντὸς τῆς ὁποίας προθεσμίας ἀπαιτεῖται νὰ παρουσιασθῇ ἐνταῦθα ὁ ἀπὼν πλοίαρχος Φ. Δέστε, διὰ νὰ γενῇ ἡ δέουσα ἀπόφασις».

6ον) Ὅτι πρὶν τοῦ τέλους τῆς προθεσμίας ταύτης παρὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ὁ Κος Ἰω. Μ. Ἀντωνόπουλος ἐπαρουσιάσθη δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν

Κυβερνήτην, ὡς ἐπίτροπος τοῦ πλοιάρχου Δέστε καὶ τοῦ ἐν Τεργέστῃ ἐμπόρου Φελίτσε Βιβάντε, ζητῶν νὰ τὸν δοθῶσι τὰ 1420 τάλληρα ὡς ἰδιοκτησία τοῦ Βιβάντε.

7ον) "Οτι ὁ 'Αντωνόπουλος ἀντικατέστησεν ἐπίτροπόν του ἔπειτα δι' ἐπιστολῆς του τὸν Κον Νικόλαον Σπηλιάδην.

8ον) "Οτι κρινομένης τῆς ὑποθέσεως ἐπαρουσιάσθη ὁ Γεώργιος 'Αποστολίδης ὡς ἐπίτροπος τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἐμπόρων Χριστοδούλου Ν. Ραφτάνη, Χριστοδούλου 'Ιω. Ζούκη καὶ Χριστοδούλου Δέλη καὶ Παναγιώτου Μπαλωμένου ζητῶν δι' ἀναφορᾶς του νὰ μεσεγγυηθοῦν τὰ εἰρημένα 1420 τάλληρα καὶ τ.λπ.,

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) "Οτι ὁ πλοίαρχος Κούτσης ὡς δημόσιος πλοίαρχος ἐμπολέμου ἔθνους εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισκέπτεται εἰς τὸ πέλαγος κάθε ἐμπορικὸν πλοῖον.

2ον) "Οτι ἐπισκεφθεὶς ἐπομένως τὸ ρηθὲν τραμβάκολον ἐθεώρησεν εὐλόγως ὕποπτον ἰδιοκτησίαν τὰ 1420 τάλληρα, καθότι δὲν ἐμπειρείχοντο εἰς τὴν δήλωσίν του οὔτε ἦσαν συντροφευμένα μὲ φορτωτικόν, ὡς ἦσαν οἱ ἐπίλοιποι γρόποι, ἐνῷ εἶναι χρέος κάθε ἐμπορικοῦ πλοιάρχου, εἰς καιρὸν μάλιστα πολέμου, νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τ' ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ διευθύνσεως τῶν πραγμάτων ὅλων, ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται τὸ φορτίον του.

3ον) "Οτι ὁ Κούτσης ἔπρεπε μ' ὅλον τοῦτο νὰ ὁδηγήσῃ τὸ τραμβάκολον εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ κριθῇ ἀπὸ τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον καὶ ὄχι ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὸ νὰ λάβῃ μόνον τὰ 1420 τάλληρα ὁμοῦ μὲ τὰ 2 ἀποδεικτικὰ καὶ νὰ τὰ ὑποβάλῃ εἰς κρίσιν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι συγκατένευσεν εἰς τὴν ἄφεσιν τοῦ τραβακόλου διὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν ὀπισθοδρόμησιν τοῦ ταξιδίου του.

4ον) "Οτι καθυποβαλὼν ὁ Κούτσης τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου ἅμα ὅτ' ἔφθασεν εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, ἀποδεικνύει εἰλικρίνειαν καὶ καλὴν πίστιν εἰς τὴν διαγωγήν του.

5ον) "Οτι ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δέστε εἰς τὰ δύο προρρηθέντα ἀποδεικτικὰ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν συμπαραβολὴν τῶν ὑπογραφῶν τοῦ αὐτοῦ Δέστε, τῶν ὑπαρχουσῶν εἰς τὰς τρεῖς παρουσιασθείσας φορτωτικὰς παρὰ τοῦ 'Αποστολίδου, ἐπιτρόπου τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἐμπόρων, γνησιότητα τὴν ὁποίαν δὲν ἔβαλαν εἰς ἀμφισβήτησιν διὰ τῶν ἀναφορῶν των οὔτε ὁ 'Αποστολίδης οὔτε αὐτὸς ὁ 'Αντωνόπουλος, μολονότι εἶχεν ἀνὰ χεῖρας τὴν ρηθεῖσαν ἐν Ναυπλίῳ ἀπόφασιν.

6ον) "Οτι, ἂν ὁ Κούτσης ἤθελε λάβει τ' ἀποδεικτικὰ τοῦτα διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸν Δέστε, οὗτος ἤθελε φανερώσει τὴν βιαίαν ταύτην πρᾶξιν τοῦ Κούτση καὶ διαμαρτυρηθῇ κατ' αὐτῆς εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα· ἐξ ἐναντίας ὅμως δὲν ἀναφέρει τίποτε περὶ τῶν ἀποδεικτικῶν αὐτῶν, ἐνῷ λεπτομερῶς διηγεῖται τοσαῦτα ἄλλα ἀσήμαντα περιστατικά.

7ον) "Οτι ὁ Δέστε, γνωρίζων τὰ ὁποῖα ἔδωκεν ἀποδεικτικὰ εἰς τὸν Κούτσην καὶ φοβούμενος μὴ διὰ τῆς συμπαραβολῆς τῆς ὑπογραφῆς του φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια, ὄχι μόνον δὲν ἦλθεν αὐτοπροσώπως ἐνταῦθα, ἀλλ' ἐφρόντισεν ὥστε οὔτε ἰδιόχειρος ὑπογραφή του νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ Δικαστήριον κ' ἐπομένως ἐφωδίασε τὸν ἐπίτρο-

πόν του 'Αντωνόπουλον μὲ μόν' ἀντίγραφα τῶν ὅσων ἐγγράφων ἐστοχάσθη ὅτι δύνανται ν' ἀποδείξωσιν οὐδετέραν τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν 1420 ταλλήρων.

8ον) "Οτι ὁ Δέστε βεβαιώσας μεθ' ὅρκου του εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐξετασθέντας ναύτας του ὅτι ὁ Κούτσης (τὸν ὁποῖον αὐτὸς κράζει πειρατὴν χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του), ἐκτὸς τῶν 1420 ταλλήρων τῶν μὴ περιεχομένων εἰς τὴν δήλωσιν μήτε συνωδευμένων μὲ φορτωτικόν, τοῦ ἐπῆρε καὶ πέντε ἄλλους γρόπους ἐκ τῶν περιεχομένων εἰς τὴν δήλωσιν καὶ συνωδευμένων μὲ φορτωτικόν, ἀποδεικνύεται δόλιος κ' ἐπίορκος· καθότι ἐὰν ἦτον ἀληθινὸν ὅτι τοῦ ἐπῆρε πέντε γρόπους ἐκ τῶν εἰς τὴν δήλωσίν του καὶ συντροφευμένους μὲ φορτωτικόν, δὲν ἤθελε δώσει ποτὲ εἰς τὸν Κούτσην τὰ ρηθέντα δύο ἀποδεικτικά, φανεροῦντα ὅτι τοῦ ἐπῆρε μόνον τὰ 1420 τάλληρα τὰ μὴ σημειωμένα εἰς τὴν δήλωσιν μήτε συντροφευμένα ἀπὸ φορτωτικόν.

Παρατηρεῖ περιπλέον ἡ 'Επιτροπὴ ὡς πρὸς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα τοῦ Δέστε:

1ον) "Οτι ὁ Δέστε μὴ ἀπελθὼν εἰς Ζάκυνθον ἀφοῦ τὸν ἐπεσκέφθη ὁ Κούτσης, ἐνῷ ἦτον ἐκεῖ πλησιέστερος παρ' εἰς τὴν Κεφαλληνίαν καὶ ἐνῷ εἶχε τὸν ἄνεμον οὔριον, διὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖ τὴν ἔκθεσιν τοῦ συμβάντος καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φορτωτὰς τῶν γρόπων, ἂν τῷ ὄντι ἔγινεν ἡ ἁρπαγή των, διὰ νὰ λάβουν τ' ἀναγκαῖα μέτρα (καθὼς εὐστόχως παρετήρησε τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ 'Εμπορικὸν Δικαστήριον εἰς τὴν ἐξέτασίν του), ἀλλὰ προκρίνας νὰ ὑπάγῃ εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπου δὲν εὑρίσκετο κανεὶς τῶν φορτωτῶν τῶν γρόπων μὲ λοξοδρόμησιν 23 ὡρῶν, ἐνῷ εἰς δύο ἢ τρεῖς ὥρας ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς Ζάκυνθον, φανερώνει ἡ ἀνακόλουθος διαγωγή του αὕτη τὸν δόλιον σκοπόν του νὰ ἀποφύγῃ τὰς ὁποίας ἤθελαν τοῦ κάμει ἐξετάσεις οἱ ἐν Ζακύνθῳ φορτωταί, διὰ τῶν ὁποίων ἐξετάσεων ἤθελε ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια.

2ον) "Οτι ἂν ἀλήθευεν ὅτι ὁ Δέστε ἠγνόει τ' ὄνομα τοῦ Κούτση, ὡς ἐκθέτει εἰς τὸ θαλάσσιον δυστύχημά του, τοῦτο ἤθελε προέλθει ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ Κούτση εἰς τὸ νὰ φανερώσῃ, σιωπὴ τὴν ὁποίαν ὁ Δέστε ἐχρεώστει νὰ φανερώσῃ εἰς τὸ ἐν θαλάσσῃ δυστύχημά του καὶ ἥτις δὲν ἠδύνατο ν' ἀποβλέπῃ εἰς ἄλλο, εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ καταχρασθῆ ὁ Κούτσης τὰ 1420 τάλληρα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε πάρει ἀπὸ τὸ τραμβάκολον τοῦ Δέστε, χωρὶς νὰ φοβῆται νὰ ἐναχθῆ ποτέ, ἀγνοουμένου τοῦ ὀνόματός του. Τούτου τεθέντος, ὁ Κούτσης ἔπρεπε νὰ ἐξεύρῃ ὅτι ὁ Δέστε ἠγνόει τ' ὄνομά του καὶ τότε δὲν εἶχε χρείαν οὔτε ἀποδεικτικὰ νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Δέστε οὔτε αὐθορμήτως νὰ καθυποβάλῃ καὶ ταῦτα καὶ τὰ 1420 τάλληρα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ τότε Θαλασσίου Δικαστηρίου, καθότι ἤθελεν ἀγνοεῖσθαι μέχρι τοῦδε ὁ ἀνώνυμος πειρατὴς τοῦ Δέστε καὶ ὁ Κούτσης ἐν τοσούτῳ ἤθελε χαίρεσθαι τὰ 1420 τάλληρα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε λάβει ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦ Δέστε.

3ον) "Οτι ἀδίκως ὁ Δέστες ὀνομάζει τὸν Κούτσην πειρατήν, διότι ἂν ἤθελεν εἶσθαι τοιοῦτος, δὲν ἤθελε κάμει τὴν ἐπίσκεψιν μὲ ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν καὶ μὲ μόνον τρεῖς ἀνθρώπους, καὶ τούτους ἀόπλους, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου Δέστε.

'Αποδειχθέντος δι' ὅλας τὰς ρηθείσας παρατηρήσεις δολίου κ' ἐπιόρκου τοῦ Δέστε, ἡ 'Επιτροπὴ ἐνασχολουμένη εἰς τὰ ἔγγραφα ἀπ' ἀριθ. 1 ἕως 6, τὰ ὁποῖα ἐπαρουσίασεν ὁ ἐπίτροπος τοῦ Δέστε καὶ Βιβάντε 'Αντωνόπουλος πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι

τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος τάλληρα 1420 εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Βιβάντε κ' ἑπομένως οὐδετέρα ἰδιοκτησία, παρατηρεῖ:

1ον) "Οτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1ον ἐν θαλάσσῃ δυστύχημα δὲν εἶναι οὐδεμιᾶς πίστεως ἄξιον, διότι ἀπεδείχθη δόλιον.

2ον) "Οτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 2ον εἶναι ἰδιωτικὸς λογαριασμὸς ἀνακαλῶν ἄλλον λογαριασμὸν ὑπ' ἀριθ. 1ον μὴ παρουσιασθέντα, ἀποβλέπει πραγματείας ἀσχέτους μὲ τὰ κατασχεθέντα τάλληρα καὶ ὡς ἔργον τοῦ ἐπιόρκου Δέστε δὲν εἶναι καμμιᾶς πίστεως ἄξιος.

3ον) "Οτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 3ον φορτωτικὸν ἐκ Τεργέστης εἶναι καὶ αὐτὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δέστε καὶ δὲν ἀποβλέπει τ' ἀπὸ Ζάκυνθον φορτωθέντα χρήματα παρὰ τοῦ Δέστε.

4ον) "Οτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 4ον φορτωτικὸν ἐκ Ζακύνθου, ἔργον καὶ αὐτὸ τοῦ Δέστε, δὲν ἀποβλέπει ὡσαύτως τὰ διαφιλονεικούμενα χρήματα.

5ον) "Οτι ὁ ὑπ' ἀριθ. 5ον λογαριασμὸς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 6ον ἐπιστολή, ἰδιωτικὰ ἔγγραφα ὄντα, ἔργα καὶ ταῦτα τοῦ αὐτοῦ Δέστε, εἶν' ἐπίσης ἀνάξια πίστεως.

Παρατηρεῖ περιπλέον ἡ 'Επιτροπή:

"Οτι ὅλα τὰ ρηθέντα ἔγγραφα, παρουσιασθέντα παρὰ τοῦ 'Αντωνοπούλου, ἐπιτρόπου τοῦ Βιβάντε καὶ τοῦ Δέστε, ἀντὶ νὰ εἶναι ἐπικυρωμένα ἀπὸ τὴν ἐν Τεργεστίῳ τοπικὴν αὐστριακὴν ἀρχήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουσι τὸ τραμβάκολον, ὁ Δέστε καὶ ὁ Βιβάντες, ὑπάρχουν ἐπικυρωμένα ἀπὸ Πρόξενον ξένης Δυνάμεως, ἐναντίον τῆς κοινῆς συνηθείας καὶ τῆς ἀπαιτουμένης τάξεως.

Τέλος πάντων ἡ 'Επιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι οἱ ἐν Ζακύνθῳ φορτωταὶ τῶν γρόπων δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ μεσεγγυήσωσι τὰ διαφιλονεικούμενα τάλληρα 1420, ὡς μὴ ἀνήκοντα τοῦ Δέστε, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀγωγῆς δικαίωμα (azione).

'Επομένως ἡ 'Επιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) "Οτι δίδεται προθεσμία εἰς τὸν ἐν Τεργέστῃ ἔμπορον Φελίτσε Βιβάντε ἓξ μηνῶν καὶ μιᾶς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἐκδοθῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις, διὰ νὰ παρουσιάσῃ ἀποχρώσας νομίμους ἀποδείξεις ὅτι τὰ εἰρημένα τάλληρα χίλια τετρακόσια εἴκοσι εἶναι ἰδιοκτησία του καὶ τότε θέλει τὰ λάβει χωρὶς οὐδεμίαν ἄλλην ἀποζημίωσιν.

2ον) 'Εὰν ἐντὸς τῆς ρηθείσης προθεσμίας δὲν παρουσιάσῃ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, τὰ χίλια τετρακόσια εἴκοσι τάλληρα δημεύονται ἀπὸ τώρα διὰ τότε διὰ λογαριασμὸν οὗ τινος ἀνήκει, κατὰ τὴν περὶ διανομῆς τῶν λειῶν διάταξιν.

3ον) 'Απορρίπτεται ἡ περὶ μεσεγγυήσεως αἴτησις τῶν ἐν Ζακύνθῳ ἐμπόρων Χριστοδούλου Ν. Ραφτάνη, Χριστοδούλου Ι. Ζούκη καὶ Χριστοδούλου Δέλη καὶ Παναγιώτου Μπαλωμένου καὶ διαφυλάττεται κάθε δικαίωμα καὶ ἀπαίτησις εἰς αὐτοὺς κατὰ τοῦ ρηθέντος Δέστε καὶ τοῦ πλοίου του.

4ον) Τὰ τάλληρα χίλια τετρακόσια εἴκοσι νὰ διαμένωσιν εἰς παρακαταθήκην ὅπου ἐγκρίνει ἡ Κυβέρνησις.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν τριακοστὴν Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου — Ὁ Γραμματεὺς
Λουκᾶς Ράλλης — Ν. Γ. Παγκαλάκης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ἀριθ. 84

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1157 διευθύνσεως τῆς Ἐκτάκτου Ἐπιτροπῆς τῶν Δυτικῶν Σποράδων ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῆς 14 Νοεμβρίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦν ὁ Ν. Μ. Κάπου, ὁ Ἰω. Ἀντριτσόπουλος καὶ Ἰωάννης Μαλοκίνης ἐνάγοντες τὸν Γεώργ. Μαλοκίνην νὰ καθυποβληθῇ ἡ διαφορά των εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην διὰ νὰ κριθῇ κατὰ τὸ δίκαιον,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἰω. Μαλοκίνη τῆς 10 Ἰανουαρίου 1829, δι' ἧς ζητεῖ τέλος τῆς ὑποθέσεώς του,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Ἰω. Μαλοκίνη τῆς 14 Ἰανουαρίου 1829, δι' ἧς ζητεῖ νὰ παρουσιάσῃ ὁ Ἠλίας Καλλιγᾶς, ἐπίτροπος τοῦ Γ. Μαλοκίνη, ὅσα ἔγραφα ἀποδεικτικὰ φέρει,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου Μαλοκίνη τῆς 21 Ἰανουαρίου 1829, δι' ἧς ζητεῖ νὰ ληφθῇ ἡ μαρτυρία τοῦ Βασιλείου Σολωμοῦ περὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Ἰω. Μαλοκίνη τῆς 21 Ἰανουαρίου 1829 συνοδεύουσαν ἐπιτροπικόν, δι' οὗ ὁ Ν. Μ. Κάπος καὶ ὁ Ἰω. Ἀντριτσόπουλος τὸν κατασταίνουν ἐπίτροπόν των εἰς τὴν κατὰ τοῦ Γ. Μαλοκίνη ἀγωγήν των,

Θεωρήσασα τὴν ἐκ Σπετσῶν ἀναφορὰν τοῦ ἐναγομένου Γ. Μαλοκίνη τῆς 28 Δεκεμβρίου 1828, δι' ἧς ἀπαντᾷ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 389 κάλεσιν καὶ ὑπ' ἀριθ. 543 πρόγραμμα τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης,

Θεωρήσασα τὸ ἐκ Σπετσῶν ἐπιτροπικὸν τῆς 2 Ἰανουαρίου 1829, δι' οὗ ὁ Γ. Μαλοκίνης κατασταίνει ἐπίτροπόν του τὸν Ἠλίαν Καλλιγᾶν ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ αὐτοῦ Καλλιγᾶ τῆς 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς συνοδεύουσαν πρὸς τὸ Δικαστήριον τὸ ρηθὲν ἐπιτροπικόν,

Θεωρήσασα τὰς πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ἀναφορὰς τοῦ αὐτοῦ Καλλιγᾶ τῆς 17 καὶ 29 Ἰανουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένας ἐξομολογήσεις τοῦ Ν. Μ.

Κάπου, τοῦ Ἰω. Μαλοκίνη καὶ τοῦ Ἰωάννου Ἀντριτσοπούλου τῆς 17 Νοεμβρίου 1828, δι' ὧν ζητοῦν ἀπὸ τὸν Γ. Μαλοκίνην τὸ ἀνάλογόν των μέρος ἀπὸ τὸ φορτίον μιᾶς αὐστριακῆς γολέτας τὸ ὁποῖον ἔκαμαν λείαν καὶ τὸ ἀνάλογόν των ἀπὸ ντζερίμια τούρκικα, ἐννοοῦντες ἐν ταὐτῷ νὰ λάβῃ καὶ ἡ Κυβέρνησις τὸ ἀνάλογόν της,

Θεωρήσασα ἔτι τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Γ. Μαλοκίνη Ἠλία Καλλιγᾶ τῆς 12 Ἰανουαρίου 1829 καὶ τὴν κατ' αἴτησιν τῶν ἐναγόντων ληφθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Βασιλείου Σολωμοῦ τῆς 21 Ἰανουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν ἐναγόντων τῆς 11 Φεβρουαρίου 1829 συνοδεύουσαν: 1ον) Ἀντίγραφον συμφωνητικοῦ τοῦ 1823 μεταξὺ τοῦ Γ. Μαλοκίνη καὶ τῶν Ἰω. Ἀντριτσοπούλου καὶ καπ. Ἰω. Μπέλη διὰ τρία ζευγάρια κανόνια, τὰ ὁποῖα τὸν ἔδωκαν. 2ον) Λογαριασμὸν τοῦ ἀναλόγου των μεριδίου εἰς τὰ ρηθέντα κανόνια κατὰ τὴν ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἔγγραφον διαλαμβανομένην συμφωνίαν. 3ον) Μαρτυρικὸν διὰ πέντε βαρέλια πυρίτιδα δοθεῖσαν εἰς τὸν Γ. Μαλοκίνην ἐκ διαταγῆς καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἀντριτσοπούλου κατὰ τὸ 1822,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Γ. Μαλοκίνη Ἠλία Καλλιγᾶ τῆς 2 Φεβρουαρίου 1829 συνοδεύουσαν: 1ον) Ἀποδεικτικὸν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1826 ὑπ' ἀριθ. 516, δι' οὗ δηλοποιεῖται ὅτι ὁ Γ. Μαλοκίνης ἐξώφλησε τὸν μὲ τὸ Ταμεῖον λογαριασμὸν διὰ τὸ δικαίωμα τῶν λειῶν τῶν κριθεισῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 103 καὶ 105 ἀποφάσεων. 2ον) Καταγραφὰς δύο τοῦ φορτίου τῆς αὐστριακῆς γολέτας ὑπὸ χρονολογίαν τῆς 16 Αὐγούστου 1828, ἀφορώσας ἡ μὲν δέκα δέματα τοῦ αὐτοῦ φορτίου, ἡ δὲ τὴν ἔλλειψιν αὐτῶν. 3ον) Ἀναφορὰν τοῦ Γ. Μαλοκίνη πρὸς τὸν ἐν Σπέτσαις Αὐστριακὸν Πρόξενον Ἀνδρέαν Δαλμάραν τῆς 29 Ἰανουαρίου 1826. 4ον) Καταγραφὴν ἀχρονολόγητον τῶν πληρωθέντων μεριδίων εἰς τοὺς ναύτας τοῦ ἑλληνικοῦ βριγαντίνου «Ἀ ν α κ ρ έ ο ν τ ο ς» εἰς γρόσια 7583 $^{5}/_{40}$,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης γενομένην πρᾶξιν τῆς 1 Μαΐου 1829, δι' ἧς καὶ οἱ ἐνάγοντες καὶ ὁ ἐναγόμενος διὰ τῶν ἀμοιβαίων ἐπιτρόπων των ἔστερξαν νὰ κριθῇ ἡ προκειμένη διαφορά των ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ἀνεκκλήτως καὶ χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ ἡ περὶ αὐτῆς ἀπόφασις εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς Κυβερνήσεως,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀπ' ὅλα ταῦτα ἐξάγει:

1ον) Ὅτι κατὰ τὸ 1825 τὸ πλοῖον, ὀνομαζόμενον «Ἀ ν α κ ρ έ ω ν» τοῦ Γεωργίου Μαλοκίνη καὶ διοικούμενον παρὰ τοῦ Νικολάου Μ. Κάπου, ἀπελθὸν εἰς καταγωγὴν κατέσχεν ὀκτὼ ντζερίμια τουρκικὰ εἰς τὰ νερὰ τοῦ Δαμιατίου καὶ τῶν Παρασαμίων καὶ μίαν αὐστριακὴν βομβάρδαν εἰς τὰ νερὰ τῆς Βηρυτοῦ, διοικουμένην παρὰ τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Σταχόροβικ, καὶ ἐπῆρεν ὅλον τὸ φορτίον τῶν ντζεριμιῶν, συνιστάμενον εἰς διάφορα εἴδη πραγματειῶν, εἰς τὸ πλοῖόν του, ὡσαύτως καὶ τὸ τῆς βομβάρδας συνιστάμενον εἰς μετάξια καὶ ἄλλα εἴδη, δηλωμένα καὶ ἀδήλωτα, πληρώσας τὸν ναῦλον εἰς τὸν πλοίαρχόν της.

2ον) Ὅτι μετὰ ταῦτα φθάσαν εἰς Σύραν τὸ ρηθὲν καταγωγικὸν παρέδωκεν ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ Ν. Κάπου εἰς τὸν κτήτορα τοῦ καταγωγικοῦ Γεώργιον Μαλοκίνην

τὰς ὁποίας πραγματείας κατέσχεν ἀπὸ τὰ τουρκικὰ ντζερίμια καὶ τὴν αὐστριακὴν βομβάρδαν.

3ον) Ὅτι ὁ κτήτωρ Μαλοκίνης μέρος μὲν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐπώλησεν εἰς Σύραν, μέρος δὲ ἔκαμεν ἀλλαγὴν καὶ ἐπῆρεν ἄλλας πραγματείας καὶ μέρος ἔφερεν εἰς Σπέτσας, συνιστάμενον εἰς βάλλας, αἱ ὁποῖαι ἠνοίχθησαν κατ' αἴτησίν του ἔμπροσθεν τοῦ εἰς Σπέτσας Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου καὶ κατεγράφθησαν.

4ον) Ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασεν εἰς Σύραν ἡ ἀγγλικὴ φρεγάτα «Σ ε ρ ι γ κ α π α τ ά ν», ὁ πλοίαρχος τῆς ὁποίας ὑπεχρέωσε τὸν κτήτορα Μαλοκίνην νὰ τὸν δώσῃ εἰς παρακαταθήκην 3.000 δίστηλα καὶ μίαν ὁμολογίαν δύο χιλιάδων διστήλων πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ὁποίων πραγματειῶν εἶχε πάρει τὸ πλοῖόν του «Ἀ ν α κ ρ έ ω ν» ἀπὸ τὴν αὐστριακὴν βομβάρδαν, ἕως ὅτου νὰ κριθῶσιν ἀπὸ τὸ ἀνῆκον Δικαστήριον.

5ον) Ὅτι μετὰ ταῦτα ὁ Γεώργιος Μαλοκίνης καθυπέβαλεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ τότε Θαλασσίου Δικαστηρίου εἰς Ναύπλιον τὰς ἀπὸ τὴν αὐστριακὴν βομβάρδαν κατασχεθείσας πραγματείας.

6ον) Ὅτι τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον ἔκρινεν αὐτὰς τὰς πραγματείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 105 ἀποφάσεώς του τῆς 21 Νοεμβρίου 1826 ὡς καλὴν καὶ νόμιμον λείαν, ἀποφασίσαν ἐλεύθερα τὰ 3.000 δίστηλα, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλει εἰς παρακαταθήκην ὁ Γ. Μαλοκίνης εἰς τὸν πλοίαρχον τῆς «Σ ε ρ ι γ κ α π α τ ά ν», καὶ ἄκυρον τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν ὁ Μαλοκίνης ὁμολογίαν διὰ δύο χιλιάδες δίστηλα,

7ον) Ὅτι γρόσια 7550 (ἑπτὰ χιλιάδες πεντακόσια πενῆντα) ἐδόθησαν εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀ ν α κ ρ έ ο ν τ ο ς» διὰ τὰς λείας τοῦ ἀναφερομένου ταξιδίου εἰς ἀνίσους ποσότητας καὶ δὲν ἔλαβαν μέρος ἀπὸ ταῦτα τὰ γρόσια οἱ ἐνάγοντες Νικόλαος Μ. Κάπου πλοίαρχος καὶ ὁ Ἰωάννης Ἀντριτσόπουλος ὑποπλοίαρχος, ἀλλὰ μόνον ὁ ἐνάγων Ἰωάνης Χ. Μαλοκίνης ἀξιωματικὸς γρόσια 410 (τετρακόσια δέκα).

8ον) Ὅτι ὁ κτήτωρ τοῦ «Ἀ ν α κ ρ έ ο ν τ ο ς» Γεώργιος Μαλοκίνης μετὰ τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν ἔλαβε διὰ τοῦ ἐπιτρόπου του Ἠλία Καλλιγᾶ ἀπὸ τὸν ἐν Σμύρνῃ Ἀγγλικὸν Πρόξενον τὰ προρρηθέντα 3.000 δίστηλα.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ πλοῖον ὁ «Ἀ ν α κ ρ έ ω ν» ἔκαμε δύο εἰδῶν λείας, τὸ φορτίον δηλαδὴ τῶν ὀκτὼ τουρκικῶν ντζεριμιῶν καὶ τὸ φορτίον τῆς αὐστριακῆς βομβάρδας, καὶ ὅτι τὰ παρέλαβεν ὁ κτήτωρ τοῦ καταγωγικοῦ Γεώργιος Μαλοκίνης.

2ον) Ὅτι μὴ καθυποβαλὼν ὁ αὐτὸς Γ. Μαλοκίνης τὴν προερχομένην λείαν ἀπὸ τὰ τουρκικὰ ντζερίμια εἰς τὴν κρίσιν τοῦ τότε Θαλασσίου Δικαστηρίου, ὄχι μόνον παρέβη τὸ χρέος τοῦ καθοπλιστοῦ καὶ κτήτορος καταγωγικοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ κατεχράσθη αὐθαιρέτως τὸ ἐξ αὐτῆς δικαίωμα καὶ μερίδιον τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

3ον) Ὅτι δὲν ἀπεδείχθη τὸ προϊὸν τῆς ὁλοκλήρου λείας οὔτε ἀπὸ τοὺς ἐνάγοντας οὔτε ἀπὸ τὸν ἐναγόμενον, διότι ὁ μὲν ἐναγόμενος ἀπέφυγε νὰ παρουσιάσῃ τὸν λογαριασμόν, ὡς ἀπαιτοῦσε τὸ χρέος του, ἐπειδὴ παρέλαβε τὴν λείαν, καὶ ὡς ὑπεσχέθη εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ὁ ἐπίτροπός του. Οἱ δὲ ἐνάγοντες διότι τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίασαν μὲ τὴν ἀνακεφαλαίωσίν των κατάστιχον, ἐκτὸς ὅτι ἀφορᾷ μόνον τὰς πραγματείας τῶν ντζεριμίων, δὲν ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ νομικὴν ἀπόδειξιν ὡς γραμμένον ἀπὸ τὸν

γραμματέα τοῦ «Ἀνακρέοντος», ἐπίσης ἐνάγοντα τὸν κτήτορα Γ. Μαλοκίνην.

4ον) Ὅτι ἡ ὁποία ἐδόθη ποσότης εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀνακρέοντος» λόγῳ μεριδίου, κατὰ τὸν κατάλογον τὸν ὁποῖον ἐπαρουσίασεν ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἐναγομένου, καὶ ἡ ὁποία συμφωνεῖ σχεδὸν ὡς πρὸς τοῦτο μὲ τὸ κατάστιχον τοῦ γραμματέως τοῦ «Ἀνακρέοντος», παρουσιασθὲν ἀπὸ τοὺς ἐνάγοντας, δὲν φαίνεται τὸ σωστὸν καὶ δίκαιον μερίδιον τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὸ τὸ πλήρωμα, καθότι εἰς ἄλλους μὲν ἔδωσε γρόσια 36, εἰς ἄλλους 78, εἰς ἄλλους 142, εἰς ἄλλους 169 καὶ εἰς ἄλλους περὶ τὰ 300 κ.τ.λ. Ὅθεν ἔπεται ὅτι δὲν ἔγινε τὸ μερίδιον κατὰ τὴν γενικὴν συνήθειαν καὶ κατὰ τὸ δίκαιον.

5ον) Ὅτι εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον δὲν φαίνεται σημειωμένον ὅτι ἔλαβαν καμμίαν ποσότητα ὁ πλοίαρχος Κάπος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀντριτσόπουλος, ἐνάγοντες.

6ον) Ὅτι ἡ ἐπὶ τέλους τοῦ καταλόγου τούτου ἀναφερομένη περίοδος «ἠρώτησα τὸν καπιτάνον διὰ τὸ μερίδιόν του καὶ αὐτὸς μὲ εἶπεν ὅτι τὸ ἔλαβεν εἰς τόσον πρᾶγμα, ὁμοίως καὶ ὁ Ἀντριτσόπουλος», δὲν δίδει ἀπόδειξιν ὅτι ἐπληρώθησαν ὁ Κάπος καὶ Ἀντριτσόπουλος τὸ ἀνάλογόν των: α) διότι εἶναι ἁπλῆ ἔκθεσις τοῦ ἐναγομένου καὶ β) διότι ἡ περίοδος αὕτη, γραμμένη οὖσα μὲ διαφορετικὴν μελάνην ἀπὸ τὸ ὅλον τοῦ καταλόγου, κατασταίνεται ὕποπτος καὶ ἐπομένως ἀναξία πίστεως.

7ον) Ὅτι μὴν ἀποδείξας ὁ ἐπίτροπος τοῦ Μαλοκίνη Ἠλίας Καλλιγᾶς ὅτι ὁ Μαλοκίνης ἔδωσεν εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὸ ἀνάλογον καὶ πρέπον μερίδιον τῶν ἀπὸ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος λείας, χρεωστεῖ νὰ τοὺς τὸ πληρώσῃ.

8ον) Ὅτι τέλος πάντων ὁ ἐναγόμενος Μαλοκίνης, ἐπειδὴ παρέλαβε τὰς λείας, χρεωστεῖ νὰ δώσῃ καθαρὸν λογαριασμὸν τοῦ ὁλοκλήρου προϊόντος αὐτῶν, διὰ νὰ φανῇ τὸ πόσον καὶ διὰ νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ ἐνάγοντες τὸ δίκαιον μερίδιόν των.

Περιπλέον ὡς πρὸς τὴν νέαν ζήτησιν τὴν ὁποίαν ἔκαμε κατὰ τοῦ ἐναγομένου ὁ ἐνάγων Ἰωάννης Μαλοκίνης καὶ ἐπίτροπος τοῦ Νικολάου Κάπου καὶ Ἰωάννου Ἀντριτσοπούλου μὲ τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του διὰ τὰ τρία ζευγάρια κανόνια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὰ 1823 ἔδωκαν πρὸς τὸν ἐναγόμενον Μαλοκίνην ὁ Ἰωάννης Ἀντριτσόπουλος καὶ Κωνσταντῖνος Ἰωάννης Μπέλης καὶ διὰ πέντε βαρέλια πυρίτιδα, τὰ ὁποῖα ἔδωκεν εἰς τὸν αὐτὸν ἐναγόμενον ἀπὸ τὰ 1822 ὁ Ἀντριτσόπουλος, ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ζητήσεως αὐτῆς, ὡς μὴ παρουσιασμένης κατὰ τὴν τάξιν, δηλαδὴ ὡς μὴ ἐξηγημένης οὔτε εἰς τὴν πρώτην ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἐναγομένου Μαλοκίνη οὔτε εἰς ἄλλην οὔτε εἰς τὰς ἐξομολογήσεις τῶν ἐναγόντων.

Ἐπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ Γεώργιος Μαλοκίνης ἐναγόμενος νὰ δώσῃ καθαρὸν λογαριασμὸν εἰς τοὺς ἐνάγοντας Νικόλαον Μ. Κάπου, Ἰωάννην Ἀντριτσόπουλον καὶ Ἰωάννην Μαλοκίνην διὰ τὸ προϊὸν τῆς ὁλοκλήρου λείας, δηλαδὴ τόσον διὰ τὰς πραγματείας τῶν τουρκικῶν ὀκτὼ ντζερμιίων, καθὼς καὶ δι' ἐκείνας τῆς αὐστριακῆς βομβάρδας, δηλωμένας καὶ ἀδηλώτους, κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 105, διὰ νὰ λάβουν ἀπὸ τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτῆς τὰ δίκαια μερίδιά των οἱ ἐνάγοντες, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τοιούτων καταδρομικῶν πλοίων, ἕκαστος κατὰ τὸν βαθμόν του.

2ον) Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ὁρκισθῶσι μὲ τὴν συνήθη τελετὴν οἱ ἐνάγοντες ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ τμῆμα τῶν Δυτικῶν Σποράδων Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ἀνήκουν αὐτοὶ καὶ ὁ ἐναγόμενος, δι' ὅσα ἔλαβαν ἢ δὲν ἔλαβαν ἀπὸ τὴν ἀναφερομένην λείαν λόγῳ μεριδίου.

3ον) Ὁ ἐναγόμενος Γεώργιος Μαλοκίνης νὰ δώσῃ καθαρὸν λογαριασμὸν εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὰς πραγματείας τῶν ντζεριμιῶν, διὰ νὰ λάβῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀνῆκον μερίδιόν της.

4ον) Νὰ ἐκλέξωσι τὰ διαφερόμενα μέρη ἀνὰ δύο ὑποκείμενα ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τόσον τοῦ ποσοῦ τῆς ὁλοκλήρου λείας, ὅσον τοῦ ἀναλόγου μεριδίου τῶν ἐναγόντων. Ἐπὶ τούτῳ δὲ θέλει δώσει ὁ ἐναγόμενος εἰς τοὺς ἐκκαθαριστὰς τὸν λογαριασμὸν τῆς λείας, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐνάγοντες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμουν τὰς παρατηρήσεις καὶ ἀναιρέσεις των.

5ον) Ἂν παρέλθῃ ἡ προθεσμία τῶν 15 ἡμερῶν καὶ δὲν ἐκλέξῃ κανὲν τῶν μερῶν τοὺς ἐκκαθαριστάς του, τότε τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔκλεξε τοὺς ἰδικούς του ἐμπορεῖ νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὸ προειρημένον Πρωτόκλητον Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον θέλει διορίσει τοὺς ἐκκαθαριστὰς τοῦ δυστροποῦντος μέρους.

6ον) Ἂν οἱ ἐκκαθαρισταὶ δὲν συμφωνήσωσι, τότε τὸ εἰρημένον Πρωτόκλητον Δικαστήριον θέλει διορίσει τὸν πέμπτον, διὰ νὰ δώσῃ τέλος τῆς ἐκκαθαρίσεως.

7ον) Ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν οἱ ἐκκαθαρισταὶ θέλουν ἐπιδικάσει εἰς τοὺς ἐνάγοντας θέλει πληρωθῆ πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ τὸν ἐναγόμενον κατὰ τὰς τρεχούσας τιμὰς τῶν νομισμάτων εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πωλήσεως τῶν πραγματειῶν τῆς λείας καὶ περιπλέον πρὸς 15 (δέκα πέντε) τὰ ἑκατὸν τὸν χρόνον ἐπὶ τῆς ὅλης ποσότητος, μέχρ τῆς ἐξοφλήσεως διὰ τόκους καὶ ἀποζημίωσιν.

8ον) Διαφυλάττεται εἰς τὸν Ἰωάννην Ἀντριτσόπουλον καὶ σύντροφόν του Μπέλην κάθε δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ ἔχουν κατὰ τοῦ ἐναγομένου Γ. Μαλοκίνη διὰ τὰ κανόνια καὶ τὴν πυρίτιδα.

9ον) Διαφυλάττεται ὡσαύτως κάθε δικαίωμα εἰς ὅσους ἄλλους ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀνακρέοντος» ἔχουν νὰ λάβουν ἀπὸ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος λείαν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν εἰκοστὸν ἔνατον ἔτος ἐν Αἰγίνῃ τὴν δεκάτην τετάρτην Μαΐου.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου
Λουκᾶς Ράλλης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

1*

Copie 224

Adi 21 Agosto 1827

Ha caricato con il nome di Dio e buon salvamento una volta tanto in questo porto di Smirne Nicolò Gusso, sudito Russo, per conto suo proprio sotto coperta del brigantino nominato Edouard, cap. J. B. Vaillant, Francese, per condurre e consegnare in questo suo presente viaggio in Berut al ordine, le appiedi nominati mercanzie segnate come di contro, numero e marca in colli intieri, asciutte e ben condizionate, e cosi promette detto capitano al suo salvo arrivo consegnarle: e di nolo gli sarà pagato un collonato di Spagna per ogni balotto e 5 % cappa.

Ed in fede del vero sarà questa con altre simili firmata da detto capitano o suo scrivano, o per lui da terza persona, ed una compita, restino le altre di niun valore. Iddio l'accompagni a salvamento

PO

No 1 a 10 — 12 — 15 — 17 — 18 { *dico sedici balotti tabaco di nuso, pesano in tutto cuntura dicinove No 19*

Quidit Etre
Jov. Batiste Vailhen

Nus Consul Gérant le Consulat général de France Smirne et Depandancie

Certifions que la segnature ci dessus est celle du capitain Jean Batiste Vailhen commandant le brik français «Edouard».

Smirne le 12 Janvier 1828 (L. S.).
Aug. Castagni

2**

Ἀριθ. 1107

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Ἡ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας
πρὸς τὸν κ. Χριστόδουλον Ματθαίου
κυβερνήτην τῆς πολεμικῆς γολέτας ἡ «Περσεφόνη»

*Θεωροῦσα ἡ Κυβέρνησις τὴν κατεπείγουσαν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐμβῇ εἰς ἐνέργειαν στενὸς ἀποκλεισμὸς ὅλων τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς διὰ νὰ ἐμποδίζεται ἡ μετὰ τῶν ἐχθρῶν κοινωνία καὶ ἡ μετακόμισις τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναγκαιούντων εἰδῶν, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ ἐπὶ τούτῳ μέτρα καὶ ἤδη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. *** Διατάγματος διορίζει ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τὴν παρὰ σοῦ κυβερνωμένην πολεμικὴν γολέταν ἡ «Περσεφόνη». Ὅθεν κατὰ συνέπειαν ἡ Γραμματεία αὕτη σὲ ἐφοδιάζει μὲ τὰς ἐφεξῆς ὁδηγίας:*

Αον) Θέλεις ἐκτείνει κατὰ τὴν χρείαν τὸν διάπλουν σου ἀπὸ τὴν ὄχθην τῆς Ἐλευσῖνος μέχρι τοῦ Ὠρωποῦ.

Βον) Δὲν θέλεις ἀπομακρύνεσθαι ἀπὸ τὰ παράλια περισσότερον τῶν δέκα μιλίων, ἐκτὸς περιστάσεως τρικυμίας.

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19 (ἀπόφ. 44 /18 Δεκ. 1828).*

** *ΓΑΚ. Ὑπ. Ναυτ. σ. 64.*

*** *κενὸν εἰς τὸ πρωτότυπον.*

Γον) Δὲν θέλεις συγχωρεῖ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει τὴν εἴσοδον εἰς κανὲν τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς οὔτε εἰς ἑλληνικὸν ὁποιονδήποτε πλοῖον οὔτε εἰς φιλικόν.

Δον) Ὁποιονδήποτε πλοῖον φωραθῇ παραβιάζον τὸν ἀποκλεισμόν, θέλεις συλλαμβάνει καὶ ἀνέγγικτον θέλεις τὸ διευθύνει εἰς τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον.

Εον) Θέλεις ἀκούει καὶ ἐκτελεῖ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ τῆς Σαλαμῖνος.

*ΣΤον) Ὅλη σου ἡ ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ θέλει περιορίζεσθαι εἰς τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τοῦ προκειμένου ἀποκλεισμοῦ, χωρὶς ποσῶς νὰ παρεκτραπῇς ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν ὁδηγιῶν σου, ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ἐπισυναπτομένην διακήρυξιν ὑπ' ἀριθ.**

Τῇ 30 Νοεμβρίου 1827, ἐν Αἰγίνῃ

Ὁ Προσωρινῶς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν
Γ. Γλαράκης

3**

Προκήρυξις

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸ παρὸν αἱ μέριμναι τοῦ κατὰ θάλασσαν πολέμου ἐλαττώθησαν καὶ εἶναι καιρὸς νὰ ληφθῶσι σπουδαιότερα μέτρα καὶ περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἐμπορίου τῶν εἰρηνικῶν πολιτῶν, καὶ

Ἐπειδὴ ὁ Ἐξοχώτατος Κυβερνήτης κόμης Καποδίστριας διέταξεν ἐντόνως τὴν ἐξόντωσιν τῆς πανολεθρίου καὶ παναισχίστου πειρατείας ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν θάλασσαν,

Προκηρύττομεν

Ὅτι ὅλαι αἱ τοπικαὶ διοικήσεις τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς: Α) Ἀπὸ τοῦ νὰ δίδωσιν εἰς τὸ ἑξῆς διαβατήρια εἰς πλοιάρια ἢ πλοῖα, τὰ ὁποῖα περιπλέουσι τὰς νήσους δι' ἐμπορικὰ ἐπιχειρήματα ὑπὸ ἑλληνικὴν ἐμπορικὴν σημαίαν, συγχωροῦντα νὰ φέρωσιν ὅπλα ὀλίγα ἢ πολλὰ ὑπὸ ὁποιονδήποτε πρόσχημα. Β) Ἀπὸ τοῦ νὰ συγχωρῶσιν εἰς τοὺς πειρατὰς νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὰς νήσους των, ὡς εἰς ἄσυλον, ἢ νὰ πωλῶσι τὰς ἀνοσίους καὶ παρανόμους λείας των, ἀλλὰ νὰ τοὺς κρατῶσιν ὡς τοιούτους καὶ νὰ τοὺς στέλλωσι δεμένους εἰς ἐμὲ ἢ εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ συμπεριπλέοντα ἐθνικὰ πλοῖα. Ἐὰν δὲ γνωρίζωσι μὲν διατρίβοντάς τινας καὶ τώρ' ἀκόμη εἰς τὰς νήσους των, δὲν ἔχωσι δὲ τὴν ἀναγκαίαν ἐκτελεστικὴν δύναμιν διὰ νὰ τοὺς συλλάβωσιν, ἂς ἀναφερθῶσιν ἀμέσως πρὸς ἐμέ, ὅστις θέλω διαπλέει μὲ τὸν ἐθνικὸν στολίσκον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος πρὸς καταστροφὴν τῶν πειρατῶν, οἵτινες ἠτίμασαν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ἔβλαψαν μεγάλως τὰ συμφέροντά του μὲ τὰς αἰσχίστους ἀνοσιουργίας των. Ἀλλέως δὲ θέλουν ἐννοεῖσθαι αἱ μὲν νῆσοι ὡς πειρατήρια, αἱ δὲ τοπικαὶ διοικήσεις ὡς συμπειραταὶ καὶ πειρατοδόχοι καὶ θέλουν τιμωρεῖσθαι ὡς τοιαῦται αὐστηρότατα.

Ὅτι ὅσα πλοιάρια ἢ πλοῖα χωρὶς τακτικὰ τοῦ διάπλου των ἔγγραφα ἢ φέροντα ὅπλα καὶ μέχρις ἑνὸς ἢ ναύτας πλειοτέρους τοῦ δέοντος, τὰ μὲν πλοῖα θέλουν καίεσθαι ἀσυγχώρητα, οἱ δὲ πλοίαρχοι τιμωρεῖσθαι ὡς σκοπεύοντες ἐπὶ κακῷ καὶ ὡς παραβάται τῆς παρούσης προκηρύξεως· ὅσα δὲ πλοῖα πιασθῶσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ πειρατεύωσιν ἢ νὰ ἐνοχλῶσι τὸν διάπλουν τῶν ἡσύχως ἐμπορευομένων, αὐτὰ μὲν θέλουν καίεσθαι, οἱ δὲ πλοίαρχοι καὶ ναῦται θέλουν τιμωρεῖσθαι μὲ θάνατον ὅλοι χωρὶς ἐξαίρεσιν.

Ἐπὶ τοῦ δικρότου ἡ «Ἑλλὰς» τῇ 15/27 Ἰανουαρίου 1828

Ὁ Ναύαρχος
Ἀνδρέας Μιαούλης

Ὅτι ἴσον τῷ πρωτοτύπῳ
Τῇ 9 Μαρτίου 1828 ἀπέναντι τῆς πόλεως Χίου
Ἐκ τοῦ δικρότου ἡ «Ἑλλὰς»
Ὁ ναύαρχος
Ἀνδρέας Μιαούλης

---

* *κενὸν εἰς τὸ πρωτότυπον.*

** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19.*

4*

Ἀριθ. 28

Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ
Πρὸς τὸν Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας κ. Σπυρίδωνα Τρικούπην

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐγκλείει τὰς ζητηθείσας ἀπὸ τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ἀναθεωρήσεις τῶν δύο ἀποφάσεων τῶν γινομένων διὰ τὰ πλοιάρια τοῦ Ἰωάννου Ρούσση, Ποριώτου, καὶ Γκίκα Μελίσση, Κρανιδιώτου· ἡ Ἐπιτροπὴ ἀγαποῦσα νὰ τὰς συνοδεύσῃ μὲ τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὰς ἔγγραφα, ἀλλ' ἐφοβήθη πᾶσαν ἐνδεχομένην αὐτῶν παράπτωσιν, ἤτις ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ὕποπτον τὴν εὐθύτητα μιᾶς κρίσεως καὶ ἀποφάσεως.

Μὲ τὰς δύο ἀναθεωρήσεις ἡ Ἐπιτροπὴ συνεγκλείει καὶ ἀπόφασιν τῆς μεταξὺ τοῦ ἀποκλειστοῦ Χριστοδούλου Ματθαίου καὶ τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Φάρσα, Ποριώτου, διαφορᾶς.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς παρεμπεσούσας ὑποθέσεις ὁ Κος Μάσσων ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ ἐνάγων ἐνώπιον τοῦ ἤδη παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον αὕτη εἶχε μείνει ἐκκρεμής· καὶ ἐπειδὴ ἀρχίζει τώρα ἡ διαδικασία, ἔδωκεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἰδίαν του ἐξαίρεσιν. Παρακαλεῖται λοιπὸν ἡ Γραμματεία νὰ διορίσῃ ποῖος νὰ λάβῃ τὸν τόπον του εἰς ταύτην μόνην τὴν ὑπόθεσιν· ἂν δὲν ἔχῃ ἄλλον πρόχειρον, ἴσως ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ ἐγκαίρως.

Ὁ Πετρόχειλος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ὑπόθεσιν ἐξηρέθη ὁ Κος Μάσσων, εἶναι Ἰόνιος· εἶναι τέσσαρες περίπου μῆνες ἀφ' οὗ ἐκρατήθη καὶ ἐξαιτεῖται δικαίως ταχεῖαν κρίσιν· ὁ πλοίαρχος Ρούσσης ἐνοχλεῖ καθ' ὥραν τὴν Ἐπιτροπὴν ζητῶν τὴν ἀπόφασίν της διὰ τὸ πλοιάριόν του· διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὴν Γραμματείαν νὰ μᾶς στείλῃ ταχεῖαν ἀπόκρισιν, τοὐλάχιστον διὰ τὰς δύο ταύτας ὑποθέσεις.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 21 Φεβρουαρίου 1828

Γ. Μ. Καραμᾶνος

4α**

Ἀριθ. 25

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, προσκεκλημένη ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ. 693 διεύθυνσιν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ν' ἀναθεωρήσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 189 τοῦ ἤδη παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου ἀπόφασιν διὰ τὸ τρεχαντήρι τοῦ Ἰωάννου Ρούσση, Ποριώτου, κυβερνώμενον παρὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ συλληφθὲν εἰς τὸν λιμένα τῶν ἐν Σαλαμῖνι Ἀμπελακίων, ὡς μέλλον νὰ πατήσῃ τὸν ἀποκλεισμόν, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Εἰς ταύτην τὴν ἀπόφασιν οἱ κανόνες τῆς διαδικασίας δὲν φαίνονται φυλαγμένοι μὲ ἀρκετὴν ἀκρίβειαν· οἱ τύποι της εἶναι ἠμελημένοι ἢ ἄτακτοι· πολλάκις μάλιστα καὶ αὐτοὶ οἱ κοινότεροι παρετρέχθησαν ἐλαφρά· εἰς τὰς ἐξομολογήσεις παραδείγματος χάριν αἱ ἐρωτήσεις τοῦ ὀνόματος, τῆς ἡλικίας, τῆς τέχνης, τῆς κατοικίας, τῆς συγγενείας ἢ σχέσεως μὲ κανὲν τῶν διαφερομένων μερῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀρχίζῃ πᾶσα ἐξομολόγησις, δὲν ἀναφέρονται παντάπασιν· ἐκτὸς τούτου αἱ ρηθεῖσαι ἐξομολογήσεις εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον περιωρισμέναι καὶ κατεπειγμέναι καὶ δὲν περιλαμβάνουν οὐδὲ ὅλας τὰς κυριωτέρας ἐρωτήσεις, ὅσαι ἠμποροῦσαν νὰ φέρουν τὸ ἀπαιτούμενον φῶς πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀληθείας.

Εἰς τὰ διοικητικὰ ἔργα οἱ τύποι ἀκολουθοῦν τὰ πράγματα καὶ θυσιάζονται εἰς αὐτά· ἀλλ' εἰς τὰ δικαστικὰ τὰ πράγματα κρέμανται ἀπὸ τοὺς τύπους, οἱ ὁποῖοι λογίζονται καὶ ἐν γένει εἶναι ἀληθῶς φύλακες καὶ διατηρηταὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς τύχης ἑκάστου πολίτου. Καὶ ἡ καταπάτησις ἢ καὶ ἡ ἁπλῆ ἔλλειψις ἑνὸς τούτων τῶν τύπων ἀκυρώνει τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν, ὅσον δικαία ὡς ἂν εἶναι ἄλλως.

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*
** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*

Τὰ λεγόμενα συμπεράσματα τοῦ Δημοσίου Συνηγόρου, ριμμένα εἰς ἓν κομματάκι χαρτί, εἶναι καὶ πάρα σύντομα καὶ πάντη ἀναιτιολόγητα· κατὰ πρώτην πρόσοψιν κινδυνεύει τις νὰ νομίσῃ τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν ἔργον Δημοσίου Συνηγόρου καὶ τὰ συμπεράσματα τούτου δικαστικὴν ἀπόφασιν.

Ἀλλέως, ἂν πρέπῃ νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς ταύτην τὴν διαδικασίαν, ἡ τῶν δικαστῶν ἀπόφασις εἶναι δικαία καὶ ὀρθὴ κατὰ τὰ ἄλλα, χωλαίνει δὲ μόνον καθ' ὅτι οἱ μὲν στρατιῶται, οἵτινες οὔτε ἀπεφάσισαν οὔτε ν' ἀποφασίσουν ἠδύναντο τὴν δήμευσιν τοῦ φορτίου, ἀντὶ νὰ καταδικασθοῦν εἰς τὸ ν' ἀποζημιώσουν τὸν πλοίαρχον Ρούσσην, εἶναι δίκαιον νὰ παραπεμφθοῦν ἀπὸ τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον ἐνώπιον Πολεμικοῦ Συμβουλίου διὰ νὰ κριθοῦν ὡς βιασταὶ τῆς μερικῆς τῶν πολιτῶν ἐλευθερίας· οἱ δὲ δημογέροντες τῆς Σαλαμῖνος νὰ κατακριθοῦν εἰς τὸ ν' ἀποζημιώσουν μόνον τὸν Ρούσσην καὶ ἔπειτα νὰ παραδοθοῦν εἰς Πολιτικὸν Δικαστήριον ὡς ἁρπάσαντες δικαστικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν καμμία ἐξουσία δὲν τοὺς ἔδωσε καὶ ὡς τιμωρήσαντες αὐθαιρέτως ἄκριτον ἄνθρωπον.

Ταῦτα κρίνομεν σύμφωνα μὲ τὸ ἀκριβὲς δίκαιον· ἀλλ' εἶναι ὁμολογούμενον ὅτι αἱ περὶ λειῶν ἀποφάσεις, ἐπεκτείνονται μᾶλλον εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ἐπικρατείας, εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ πολέμου καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, δὲν ὑπόκεινται εἰς ὅλην τὴν αὐστηρότητα ἢ τὴν λεπτολογίαν τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης· διὰ τοῦτο τὰ Θαλάσσια Δικαστήρια λογίζονται δικαίως ὅτι δὲν κάμνουν κυρίως μέρος τοῦ δικαστικοῦ τάγματος, ἀλλ' ἀνάγονται μᾶλλον εἰς τὸ διοικητικὸν καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀποφασίζει κατὰ τὴν ἐπιείκειαν καὶ κατὰ τὰ εἰρημένα συμφέροντα τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 21ῃ Φεβρουαρίου 1828

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων — *Ὁ Γραμματεὺς*

Γρηγόριος Σοῦτζος — *Γ. Μ. Καραμᾶνος*

Χ. Κλονάρης

4β*

Ἀριθ. 26

Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπή, προσκεκλημένη ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ. 206 διεύθυνσιν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 188 ἀπόφασιν τοῦ ἤδη παύσαντος Θαλασσίου Δικαστηρίου εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἑλληνικοῦ τρεχαντηρίου κυβερνωμένου ἀπὸ τὸν Γκίκα Μιλήσην, Κρανιδιώτην, τὸ ὁποῖον, διευθυνόμενον ἀπὸ τὸ τεῖχος τῶν Μεγάρων πρὸς τὸ μοναστήριον Σαλαμῖνος (Φανερωμένης) μὲ φορτίον σίτου καὶ χίλια πεντακόσια περίπου γρόσια, κατεσχέθη περὶ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος 1827 ἔτους ἀπὸ τὴν τράταν κυβερνωμένην ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Δέδε Οἰκονόμου καὶ Ἀναγνώστην Ρεβοῦσκον, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ ὅσα ἔγγραφα ἀνάγονται ἢ συνέχονται μὲ αὐτήν, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Τόσον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, ὅσον καὶ εἰς τὴν λοιπὴν κρισολογίαν οἱ κανόνες τῆς διαδικασίας δὲν φαίνονται φυλαγμένοι μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ἀκρίβειαν καὶ οἱ τύποι της εἶναι παρημελημένοι.

1ον) Εἰς τὰς ἐξομολογήσεις τῶν μερῶν καὶ τῶν μαρτύρων δὲν ἀναφέρονται αἱ ἐρωτήσεις τοῦ ὀνόματος, τοῦ παρονόματος, τῆς ἡλικίας, τῆς συγγενείας κ.λπ., ἐνῷ μία ἐξ αὐτῶν τῶν ἐλλείψεων δύναται νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἀπόφασιν.

2ον) Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔγινεν ἐν ἀπουσίᾳ τῶν φαινομένων ἐναγόντων Μιχαὴλ Δέδε Οἰκονόμου καὶ Ἀναγνώστη Ρουβίσκου, οἱ ὁποῖοι διακηρύττονται ὡς φυγόδικοι, ἑπομένως τὸ Δικαστήριον ἐχρεώστει νὰ βάλῃ ὅλην τὴν προσοχήν του εἰς τὰς ἐξομολογήσεις τῶν παρόντων συνενεχομένων ἢ μαρτύρων καὶ μ' ὅλα ταῦτα λείπει ἡ ἔνορκος ἐξομολόγησις τοῦ Διονυσίου Μπεραρῆ, ὅστις διὰ τῆς

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ: φ. 11.*

ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου ἀναφορᾶς του παρρησιάζεται εἰς τὸ Δικαστήριον ὡς πλοίαρχος τράτας, διωρισμένος μὲ ἔγγραφον διαταγὴν τῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἀστυνομίας εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ πορθμοῦ τῆς νήσου ταύτης καὶ ὡς συμμεθέξας εἰς τὴν κατάσχεσιν τοῦ τρεχαντηρίου περὶ οὗ ὁ λόγος.

3ον) Τὰ συμπεράσματα τοῦ Δημοσίου Συνηγόρου εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἶναι ἀσύνδετα καὶ ἀποδεικνύουν τὴν ἐλαφρότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἡ ὑπόθεσις ἐξητάσθη παρ' αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν βάσιν της ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου εἶναι δικαία καὶ ὀρθή. γνωμοδοτοῦμεν ὅμως καὶ ἐξετασθῇ ἂν τῳόντι ἡ Ἀστυνομία τῆς Σαλαμῖνος ἐδιώρισε μὲ διαταγήν της τὴν τράταν κυβερνωμένην παρὰ τοῦ Διονυσίου Μπεραρῆ νὰ ἀποκλείσῃ τὸν πορθμὸν τῆς εἰρημένης νήσου κατὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἰδίου καί, ἐὰν οὕτως ἔχῃ, νὰ κατακριθῇ ἡ Ἀστυνομία αὕτη πρὸς ὅποιον ἀνήκει ὡς οἰκειοποιηθεῖσα δικαιώματα ὅλως διόλου ξένα εἰς αὐτήν.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1828

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ
Χ. Κλονάρης
Γρηγόριος Σοῦτζος
Ἐδουάρδος Μάσσων
Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Μ. Καραμᾶνος

5*

Σημείωσις πωλήσεως ἐπὶ δημοπρασίας τῶν πραγματειῶν τῆς αἰνίτικης γολέτας κατασχεθὲν ἀπὸ τὴν γολέταν «Περσεφόνην» εἰς τὸν Πειραιᾶ

Σιτάριον ὀκάδες	*νέτο 1381 1/4*	*τοῦ Δημητρίου Ριζοπούλου πρὸς 26 1/2*	*γρ.*	*905,02*
Σιτάριον ὀκάδες	*νέτο 355*	*τοῦ κ. Δημητρίου Ματθαίου » 26 1/2*	*»*	*235*
Ὅμοιον βρεμένον	*νέτο 118*	*τῶν ψωμάδων » 13*	*»*	*38,14*
	1854 1/4		*γρ.*	*1188,16*
Σῦκα σακιὰ δύο εἰς ἀρμάθες ἑξῆντα, ἤτοι ἀρ. 60 τοῦ Θεολόγου Κοκκαλῆ πρὸς παράδες 37 τὴν ἀρμάθα, ἤτοι ζευγάρια 60 πρὸς 37			*γρ.*	*55,20*
Χαλβᾶς κουτιὰ τρία 28 ὀκάδες τοῦ Ἀντωνίου Ταλιάλη πρὸς 2,23			*»*	*72,02*
Τυρίον κεφάλια τρία ὀκάδες 5 3/4 πωλημένο διαφόρων πρὸς 60			*»*	*8,25*
Βόϊδων πετζιὰ ἕνδεκα ἀρ. 11 τοῦ Ἀντωνίου Πηλάλα πρὸς γρ. 30 3/4			*»*	*338,10*
Καπνοῦ σακιὰ τρία εἰς ὀκάδες νέτο 44 1/2 τοῦ ἰδίου Πηλάλα πρὸς 60			*»*	*66,30*
			γρ.	*1729,23*
Ἀφαιροῦνται τὰ ἔξοδα χαμάληδων				*1,17*
Τὸ ὅλον τοῦ αὐτοῦ ρικάβου συνίσταται εἰς γρόσια χίλια ἑπτακόσια εἴκοσι ὀκτὼ καὶ παράδες ἓξ			*γρ.*	*1728,06*

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 29 Φεβρουαρίου 1828

Ὁ Ἐπιστάτης τοῦ Διοικητηρίου
Μιχάλης Μιτίλιας

Ὁ Ἐπιστάτης τοῦ κ.Δημητρίου Ματθαίου
Χριστόδουλος Παπαδῆμος

Ὁ Κῆρυξ
Ἀντώνιος Φολέρος

Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ
Ἐν Αἰγίνῃ τῇ α' Μαρτίου 1828

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Προσωρ. Διοικητηρίου Αἰγίνης
Κ. Ράμφος

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*

6*

'Αριθ. 677

'Ελληνικὴ Πολιτεία

'Ο Κυβερνήτης τῆς 'Ελλάδος

'Επειδὴ μία ναυτικὴ μοῖρα τοῦ Σατράπου τῆς Αἰγύπτου, συγκειμένη ἀπὸ πολλὰ πολεμικὰ καὶ φορτηγὰ πλοῖα, ἐξέπλευσαν ἀπὸ τὴν 'Αλεξάνδρειαν εἰς τὰς 31 'Ιανουαρίου διὰ τὴν ἑλληνικὴν θάλασσαν, τὴν δὲ μοῖραν ταύτην, φθάσασαν ἤδη εἰς τὴν Σούδαν τῆς Κρήτης, ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσουν κατόπιν καὶ ἄλλα τοιαῦτα πλοῖα,

'Επειδὴ αἱ ἐκστρατεῖαι αὗται ἀποβλέπουσιν εἰς δύο σκοπούς, δηλαδὴ εἰς τὸ νὰ ἐφοδιάσωσι κατ' εὐθεῖαν τὰ φρούρια τῆς Κρήτης καὶ εἰς τὸ νὰ στείλωσιν ἐκεῖθεν ἐμμέσως διαφόρων εἰδῶν βοηθείας εἰς τὸ στράτευμα τοῦ 'Ιμβραὴμ Πασᾶ, καθὼς καὶ εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιαζόμενα φρούρια εἰς τὴν Πελοπόννησον,

'Επειδὴ τέλος εἶναι χρέος τῆς 'Ελληνικῆς Κυβερνήσεως νὰ ἐμποδίσῃ ὅσον δυνατὸν τὸ φθάσιμον τῶν τροφῶν, πολεμεφοδίων καὶ διαφόρων ἄλλων βοηθειῶν εἰς τὰ εἰρημένα φρούρια,

Διατάττει ὡς ἑφεξῆς:

1ον) Μία ναυτικὴ μοῖρα, συγκειμένη ἀπὸ ὀκτὼ πολεμικὰς γολέτας καὶ βρίκια καὶ ἀπό τινα ἀριθμὸν βαρκῶν κανονοφόρων καὶ ἄλλων πλοιαρίων, διορίζεται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φθάσιμον τῶν τροφῶν, τῶν πολεμεφοδίων καὶ παντὸς ἄλλου εἴδους πολεμικῆς λαθρεμπορίας εἰς τὰ παρὰ τῶν Τούρκων ἐξουσιαζόμενα μέρη τῆς Κρήτης, νὰ βαστάξῃ στενότατον ἀποκλεισμὸν τῶν φρουρίων Μοθώνης, Κορώνης καὶ Νεοκάστρου καὶ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν ἤδη ὑπάρχοντα ἀποκλεισμὸν τοῦ κόλπου τῶν Πατρῶν καὶ Ναυπάκτου.

2ον) 'Ο 'Αντιναύαρχος Γ. Σαχτούρης διορίζεται ἀρχηγὸς τῆς αὐτῆς μοίρας.

3ον) Θέλει κτυπήσει ὁ ἴδιος ἢ θέλει διατάξει νὰ κτυπήσουν οἱ πλοίαρχοι τῶν πλοίων τῶν συνιστώντων τὴν μοῖραν ταύτην κάθε πολεμικὸν ἢ φορτηγὸν πλοῖον φέρον ἐχθρικὴν σημαίαν, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐπιχειρήσει νὰ βιάσῃ τὸν ἀποκλεισμὸν ἢ παρουσιασθῇ ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τῶν μερῶν, τὰ ὁποῖα διετάχθη νὰ ἀποκλείσῃ.

4ον) Δὲν θέλει ἐπιτρέψει ἢ θέλει διατάξει τοὺς συνιστῶντας τὴν μοῖράν του πλοιάρχους νὰ μὴν ἐπιτρέψωσι τὴν εἴσοδον παντὸς πλοίου ἐμπορικοῦ ὑπὸ σημαίαν οὐδετέραν εἰς τοὺς λιμένας τῶν ἀνωτέρω μερῶν.

5ον) Θέλει συλλάβει ἢ θέλει διορίσει τοὺς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του πλοιάρχους νὰ συλλάβωσιν ὅλα ἐκεῖνα ἐκ τῶν οὐδετέρων ἐμπορικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἤθελον διευθύνεσθαι εἰς τοὺς ρηθέντας λιμένας φέροντα τροφάς, πολεμεφόδια ἢ πᾶν ἄλλο εἶδος πολεμικῆς λαθρεμπορίας, ἀποστέλλων αὐτὰ εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ κριθῶσι παρὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ διορισθέντος Δικαστηρίου. Θέλει ὅμως φυλάττει πάντοτε τὰς πρὸς αὐτὸν δοθείσας ὁδηγίας περὶ τῶν κανόνων ἐκείνων τοὺς ὁποίους χρεωστεῖ νὰ ἀκολουθῇ τόσον εἰς τὴν κατάσχεσιν, ὅσον καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου τῶν εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως ἀποστελλομένων τοιούτων πλοίων.

6ον) 'Εξαιροῦνται τὰ ἐμπορικὰ οὐδέτερα πλοῖα, ὅσα διευθύνονται εἰς τὰ φρούρια τῆς Κρήτης· τὰ τοιαῦτα θέλουσι μόνον ἀπάγονται καὶ ἐπιστρέφονται ἀπὸ τὸν δρόμον των εἰς τὰς πρώτας τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν διακήρυξιν τῆς παρούσης διαταγῆς, ἐὰν ἔρχωνται ἀπὸ τὰς 'Ιονίους νήσους ἢ ἀπὸ τὰ παράλια τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, καὶ μετὰ ἓξ ἑβδομάδας τῆς διακηρύξεως, ἐὰν ἔρχωνται ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Γαλλίας ἢ τοῦ 'Αδριατικοῦ κόλπου· τότε δὲ μόνον θέλουσι συλλαμβάνεσθαι καὶ ἀποστέλλεσθαι εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν μετὰ τὴν ρηθεῖσαν προθεσμίαν εὑρεθῶσι τοιαῦτα πλοῖα φέροντα τροφάς, πολεμεφόδια ἢ πᾶσαν ἄλλην πολεμικὴν λαθρεμπορίαν.

7ον) 'Απαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς πᾶν πλοῖον ἐκ τῶν συνιστώντων τὴν παροῦσαν ναυτικὴν μοῖραν, διὰ νὰ ἀπομακρύνηται ἀπὸ τὸν προσδιωρισμένον περίπλουν του ἢ νὰ περιτρέχῃ τὴν θάλασσαν· τὸ μεγαλύτερον ἀπόστημα τοῦ περίπλου των ἐπεκτείνεται μόνον ἀπὸ τῆς Γραμβούσης ἕως τὸ Δραγαμέστον. Πᾶν δὲ πλοῖον τῆς αὐτῆς μοίρας εὑρεθὲν ἔξω τῆς ρηθείσης γραμμῆς κατὰ τὸ μέρος τῆς

---

* ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 25 ἔγγρ. 677 τῆς 6/18 Μαρτ. 1828.

Μεσογείου θαλάσσης, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν μερικὴν ἄδειαν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν Ἀντιναύαρχον, θέλει λογίζεσθαι ὡς πειρατικόν.

8ον) Ὄχι μόνον εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς πᾶν πλοῖον τῆς ρηθείσης ναυτικῆς μοίρας νὰ ἐνοχλῇ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον τὸ ἀδιάφορον ἐμπόριον τῶν οὐδετέρων, ἀλλ' εἶναι χρέος ὅλων καὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν πλοιάρχων τῆς αὐτῆς μοίρας νὰ ὑπερασπίζωσι τὰ οὐδέτερα ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ νὰ τοῖς δίδωσι, χρείας καλούσης, βοήθειαν, καὶ πρὸ πάντων νὰ τὰ βοηθῶσιν ἐναντίον τῶν πειρατῶν καὶ νὰ τὰ συνοδεύωσι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ὁριστικῆς γραμμῆς τοῦ περίπλου των.

9ον) Ἐπιτάττονται ὅλοι οἱ πλοίαρχοι γενικῶς καὶ μερικῶς καθεὶς ἐξ αὐτῶν τῶν συνιστώντων τὴν ἀνωτέρω μοῖραν νὰ καταδιώκωσι τοὺς πειρατάς, ὅσοι εὑρεθῶσιν εἰς τὴν ὁριστικὴν γραμμὴν τοῦ περίπλου των νὰ τοὺς καταφανίζουν ἢ νὰ τοὺς συλλαμβάνουν, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν νὰ τοὺς πέμπωσιν ὑπὸ ἀσφαλῆ φυλακὴν εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πόρῳ τῇ 6 Μαρτίου 1828

Ὁ Κυβερνήτης
Ι. Α. Καποδίστριας

(Τ. Σ.)

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Σ. Τρικούπης

7*

Ἀριθ. 678

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος

Ἐπειδὴ εἰς τὸ Μεσολόγγιον μ' ὅλον ὅτι ἀποκλείεται στενὰ διὰ θαλάσσης μετὰ τὴν κυρίευσιν τοῦ Βασιλαδίου, ἐμβαίνουν μ' ὅλον τοῦτο τροφαὶ ἀπὸ μέρους τῆς ξηρᾶς,

Ἐπειδὴ ἡ πόλις τῆς Πρεβέζης καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη κείμενα εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον χρησιμεύουν ὡς ἀποθῆκαι τῶν διωρισμένων διὰ τὴν φρουρὰν τοῦ Μεσολογγίου τροφῶν καὶ πολεμεφοδίων, καθὼς καὶ διὰ τὰ στρατεύματα τὰ ὁποῖα κατέχουν ἀκόμη μίαν γραμμὴν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ ἐχθρὸς δύναται νὰ βαστᾷ τὴν ρηθεῖσαν φρουράν,

Καὶ ἐπειδὴ εἶναι χρέος τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἐμποδίζῃ καθ' ὅσον τὰ μέσα της τὴν συγχωροῦν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν τροφῶν, τῶν πολεμεφοδίων καὶ παντὸς ἄλλου εἴδους πολεμικοῦ λαθρεμπορίου εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον,

Κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 677 ψηφίσματος θεωρήσας καὶ τὰς ἀναφορὰς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Κου Ρ. Τζούρτζη, διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖ τὴν σύμπραξιν ναυτικῆς δυνάμεως διὰ νὰ ἀποκλείσῃ τὴν Πρέβεζαν καὶ ἐκ τούτου νὰ προξενήσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν κατὰ τοῦ Μεσολογγίου πολεμικῶν κινημάτων του,

Διατάττει τὰ ἀκόλουθα:

Ἄρθρ. 1. Ὁ Ἀντιναύαρχος Σαχτούρης θέλει διαταχθῆ νὰ ἀποχωρίσῃ ἀπὸ τὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ναυτικὴν μοῖραν ἕνα ἱκανὸν ἀριθμὸν κανονοφόρων βαρκῶν καὶ ἄλλων ἐνόπλων πλοιαρίων, νὰ συνθέσῃ ἐξ αὐτῶν στολίσκον καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ εἰς Δραγαμέστον, ὅπου νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Κου Ρ. Τζούρτζ.

Ἄρθρ. 2. Ὁ Ἀρχιστράτηγος θέλει λάβει τὰ ἁρμόδια μέτρα διὰ νὰ συστήσῃ τὸν ἀποκλεισμὸν ἔμπροσθεν τῆς Πρεβέζης, δίδων περὶ τούτου τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς καὶ ὁδηγίας εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ ρηθέντος στολίσκου.

Ἄρθρ. 3. Προκηρύττων τὸν ἀποκλεισμὸν θέλει φροντίσει νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν κατάσχεσιν παντὸς οὐδετέρου πλοίου ἢ πλοιαρίου κατὰ τὰς πρώτας δύο ἑβδομάδας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προκηρύξεως. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο τὰ οὐδέτερα πλοῖα ἢ πλοιάρια τὰ ὁποῖα ἤθελαν εὑρεθῆ διευθυνόμενα μὲ φορτίον εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, θέλουν τὰ γυρίζει ἀπὸ τὴν διεύθυνσίν των καὶ θέλουν τὰ ἀφίνει νὰ ἐπιστρέφουν ἐλεύθερα.

---

* ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 26.— Γ. Σαχτούρη, ἔ. ἀ., σ. 291.

Ἄρθρ. 4. Τὰ πλοῖα ἢ πλοιάρια τὰ ὁποῖα ἤθελαν κατασχεθῆ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ἔχοντα φορτίον πολεμικῆς λαθρεμπορίας, θέλουν φέρεσθαι εἰς Δραγαμέστον διὰ νὰ ἐξετάζωνται ἀπὸ ἐπιτροπὴν ἐπίτηδες διωρισμένην παρὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου· καὶ ἐὰν αὐτὴ ἀποφασίσῃ ὅτι ἡ κατάσχεσις ἔγινε κατὰ τὴν τάξιν καὶ ὑπὸ εὐλόγους αἰτίας, τὸ κατασχεθὲν πλοῖον ἢ τὸ πλοιάριον θέλει διευθύνεται εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ κρίνεται εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον· ἐξ ἐναντίας δὲ θέλει ἀπολύεται.

Ἄρθρ. 5. Ὁ Ἀρχιστράτηγος θέλει δώσει τὰς πλέον αὐστηρὰς διαταγὰς εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν κανονοφόρων καὶ τῶν λοιπῶν ἐνόπλων πλοιαρίων ὅσα συνθέτουν τὸν στολίσκον νὰ σέβωνται τὸ εἰρηνικὸν ἐμπόριον τῶν οὐδετέρων καὶ νὰ μὴ προξενοῦν εἰς αὐτὸ καμμίαν βλάβην· καὶ θέλει κρίνει διὰ πολεμικοῦ κριτηρίου καὶ θέλει τιμωρήσει αὐστηρὰ ὅσους ἤθελαν φωραθῆ ὅτι ἔπραξαν ἐναντίον τῶν διαταγῶν τούτων.

Ἄρθρ. 6. Θέλει προσδιορίσει μίαν γραμμὴν περίπλου, τὴν ὁποίαν αἱ κανονοφόροι καὶ τὰ ἔνοπλα πλοιάρια τοῦ στολίσκου τούτου δὲν θέλουν ὑπερβαίνει ἐπὶ ποινῇ τοῦ νὰ θεωρῶνται καὶ νὰ μεταχειρίζωνται ὡς πειρατικά, ἐὰν ἤθελαν ἀπαντηθῆ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς γραμμῆς ταύτης.

Τῇ 6 Μαρτίου 1828 ἐν Πόρῳ

Ὁ Κυβερνήτης	*Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας*
Ι. Α. Καποδίστριας	*Σ. Τρικούπης*

Τὸ παρὸν Διάταγμα διακηρύττεται δι' ὅλην του τὴν ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν τὴν σήμερον ἡμέραν πρώτην /δεκάτην τρίτην/ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Σ. Τρικούπης

8*

Ἀριθ. 679

(Ὁδηγίαι)
Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος
Πρὸς τὸν Ἀντιναύαρχον Γ. Σαχτούρην

Μόλον ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 677 ἐγκλειομένη διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως περιέχει τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῶν ἔργων, τῶν ὁποίων τὴν ἐκτέλεσιν ἐπιφορτίζεσαι, θέλεις εὑρεῖ εἰς τὰς παρούσας ὁδηγίας τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ διαφόρους ἄλλας σημειώσεις ἀναγκαίας.

Α'. Τὰ ὀκτὼ πλοῖα, τῶν ὁποίων ἐγκλείεται ὁ κατάλογος, διορίζονται νὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἄμεσον ὁδηγίαν σου καὶ ἕκαστος τῶν πλοιάρχων τούτων διετάχθη νὰ ἀκολουθῇ τὰς διαταγάς σου.

Β'. Ἔργον σου εἶναι νὰ διορίσῃς τὸν περίπλουν ἑκάστου τούτων τῶν πλοίων ὅπου κρίνεις ἁρμοδιώτερον, βάσιν ἔχων, ὅτι δὲν εἶναι συγχωρημένον εἰς αὐτὰ νὰ ἐξέλθουν τῆς μεταξὺ Δραγαμέστου καὶ Γραμβούσης γραμμῆς.

Γ'. Ἐὰν ἡ ἀνάγκη σὲ ὑπαγορεύσῃ νὰ διορίσῃς εἰς ἓν ἢ περισσότερα τῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου πλοίων νὰ ἐξέλθωσιν αὐτῆς τῆς γραμμῆς δι' ὑπηρεσίαν δημόσιον, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ προβλέψῃ ἡ Κυβέρνησις, θέλεις δώσει εἰς τοὺς πλοιάρχους ἐκείνων τῶν πλοίων ἔγγραφον ἐπίσημον ἄδειαν διὰ τὴν ἀσφάλειάν των.

*Δ'. Ὀφείλεις νὰ δώσῃς ἐγγράφως εἰς ἕκαστον τῶν πλοιάρχων τῆς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου μοίρας τὰς ὁδηγίας ὅσαι διαλαμβάνονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ.** γενικὴν διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως, προσθέτων εἰς αὐτὰς ὅσας ἄλλας αἱ τοπικαὶ περιστάσεις καὶ ἡ ἀκριβὴς ἐνέργεια τοῦ ἀποκλεισμοῦ σὲ ὑπαγορεύουν νὰ δώσῃς.*

Ε'. Εἰς τὰς ὁδηγίας ρητῶς ὀφείλεις νὰ προσθέσῃς, ὅτι εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν οὐδετέρων

---

* *Γ. Σαχτούρη, ἔ. ἀ., σ. 289.*

** *κενὸν*

πλοίων πρέπει νὰ φυλάττεται ἡ μεγαλυτέρα εὐταξία, ὅτι δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ ὑβρισθῇ ἢ καθ' ὁποιονδήποτε ἄλλον τρόπον ν' ἀτιμασθῇ ἢ νὰ φοβερισθῇ πλοίαρχος ἢ ναύτης ἢ ἐπιβάτης οὐδετέρου πλοίου. Ὅτι δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸ οὐδέτερον πλοῖον Ἕλληνας νὰ πάρουν τὸ παραμικρότερον μέρος τοῦ φορτίου τοῦ οὐδετέρου πλοίου ἢ νὰ προξενήσουν ζημίαν ὁποιανδήποτε εἰς αὐτό, ἢ νὰ τὸ μεταβιβάσουν εἰς ἄλλο πλοῖον (ἐκτὸς ἂν τὸ οὐδέτερον πλοῖον εἶναι εἰς κίνδυνον νὰ βυθισθῇ). Ἡ παράβασις τούτων τῶν ὁδηγιῶν ὄχι μόνον θέλει ἐπιφέρει τὴν στέρησιν παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῆς λείας, ἀλλὰ καθυποβάλλει τοὺς παραβάτας εἰς ποινάς, τὰς ὁποίας θέλει ἀποφασίσει τὸ Θαλάσσιον Δικαστήριον κατὰ τοὺς Νόμους.

ΣΤ'. Θέλεις διορίσει προσέτι, ὁσάκις συλληφθῇ πλοῖον ἐχθρικὸν ἢ οὐδέτερον ἀπὸ πλοῖον ἢ πλοῖα τῆς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου μοίρας, νὰ φέρεται πρὸς σὲ καὶ νὰ γίνεται ἡ ἀναγκαία προεξέτασις, μετὰ τὴν ὁποίαν θέλει πέμπεται τὸ συλληφθὲν πλοῖον εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, διὰ νὰ κριθῇ. Εἰς ἑκάστην ἀποστολὴν τοιούτων πλοίων θέλεις φροντίσει νὰ πέμπεται ἡ ἀναφορὰ τοῦ πλοιάρχου, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὸ πλοῖον, περιέχουσα ἀκριβῶς ὅλα τὰ περιστατικὰ τὰ κατὰ τὴν κατάσχεσιν τοῦ πλοίου, καὶ θέλεις πέμπει καὶ ἀναφοράν σου ἐκθετικὴν τῶν προεξετάσεων καὶ τῶν λόγων διὰ τοὺς ὁποίους ἐκρίθη εὔλογος ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ ἀποστολή του εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως.

Ζ'. Ἐὰν τὸ κατασχεθὲν πλοῖον εἶναι οὐδέτερον καὶ ἐκ τῶν προεξετάσεων δὲν προκύψωσι κατ' αὐτοῦ βάσιμοι κατηγορίαι, θέλεις τὸ ἀπολύει ἀμέσως.

Η'. Ὁσάκις ἀπαντηθοῦν ἐντὸς τῆς γραμμῆς τοῦ ἀποκλεισμοῦ πλοῖα οὐδέτερα εἰς συνοδείαν πλοίου πολεμικοῦ, ὁ πρῶτος ἀπαντῶν αὐτὰ πλοίαρχος τῆς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου μοίρας ὀφείλει νὰ ὑπάγῃ μὲ τὴν βάρκαν του ἢ νὰ πέμψῃ ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου του πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ πολεμικοῦ οὐδετέρου πλοίου, νὰ γνωστοποιήσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν περὶ ἀποκλεισμοῦ διαταγήν, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ μὴ συγχωρήσῃ εἰς κανὲν τῶν ὁποίων συνοδεύει πλοίων νὰ πλεύσῃ εἰς λιμένα ἢ ἄλλο μέρος ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀποκλεισμόν, θέλει τὸν ζητήσει προσέτι μὲ τὸν εὐσχημότερον τρόπον νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς σημείωσιν τῆς ὁποίας ἔκαμε κοινοποιήσεως καὶ θέλει ἀναχωρήσει.

Θ'. Ὅλα τὰ πλοῖα, οἱ πλοίαρχοι καὶ οἱ ναῦται τῆς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου μοίρας, ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τῶν λειῶν, αἱ ὁποῖαι ἤθελον γενῇ ἀπὸ ὁποιονδήποτε πλοῖον τῆς αὐτῆς μοίρας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Ι'. Χωριστὴ διάταξις θέλει κανονίσει τὸν τρόπον τῆς διανομῆς τῶν λειῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν πλοίων, τῶν πλοιάρχων, τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ναυτῶν ἀπ' αὐτάς.

ΙΑ'. Προσεχῶς θέλει διευθυνθῇ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου καὶ ἕνας στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ 8 ἢ 9 μικρὰ πλοῖα, τῶν ὁποίων θέλει πεμφθῇ τότε καὶ ὁ κατάλογος. Ἐκ τούτων δύνασαι νὰ κρατήσῃς ἓν ἢ δύο διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν θέλεις διορίσει ἕνα ἀρχηγὸν καὶ θέλεις διευθύνει τὸν στολίσκον τοῦτον εἰς Δραγαμέστον διὰ νὰ εἶναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Ρ. Τζώρτζη.

Ἐν Πόρῳ τῇ 5 Μαρτίου 1828

Ὁ Κυβερνήτης
Ι. Α. Καποδίστριας

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Σ. Τρικούπης

9*

Ἀριθ. 119

Πρὸς τὴν ΓενικὴνΓραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας

Ἐλήφθη σήμερον ἡ ὑπ' ἀριθ. 213 πρόσκλησις τῆς Γραμματείας ταύτης δι' ἧς ζητεῖ πληροφορίας περισσοτέρας περὶ τῶν ἀπὸ Σκόπελον καὶ Σκιάθον συλληφθέντων καὶ ἀποσταλέντων αὐτόσε

---

* Γ.Α.Κ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

πλοίων. Εἰς ἀπάντησιν ἐμπερικλείω ἀπόσπασμα ἑνὸς καταλόγου δοθέντος μοι παρὰ τοῦ εἰς Σκόπελον παροικοῦντος Βρεταννικοῦ Ἀντιπροξένου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ κατάλογον ὅστις μοὶ ἐδόθη ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Καρατάσσον γεγραμμένον ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ γραμματέως του. Ἐκ τούτων παρατηρεῖται ὅτι τὰ περισσότερα τῶν πλοίων τούτων εἶναι ἰδιοκτησίαι τῶν εἰς τὰς ρηθείσας νήσους ὁπλαρχηγῶν, οἵτινες περιέπλεον μὲ σημαίαν πολεμικὴν καὶ ἐλεηλάτουν κ.τ.λ., κ.τ.λ. Εἰς ὅσα πλοῖα παρρησιάζονται ἄλλοι ὡς ἰδιοκτῆται μὲ διάφορα ἔγγραφα, οἱ ἐν τοῖς καταλόγοις ὁπλαρχηγοὶ ἔχουν τὸ μεγαλύτερον μέρος εἰς αὐτά, καθὼς καὶ ἡ γολέτα τῆς ὁποίας ἰδιοκτήτης φαίνεται κάποιος Κυριάκος Παναγιώτου εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ στρατηγοῦ Μπίνου, κατὰ τὸ περικλειόμενον ἔγγραφον τοῦ ἰδίου καὶ καθὼς ὁ ἴδιος πλοίαρχος ὡμολόγησε. Ἐπομένως οἱ πλοίαρχοι τῶν περισσοτέρων τούτων πλοίων, ἐναντίον τῶν ἀλλεπαλλήλων διακηρύξεων τῆς Διοικήσεως καὶ τῆς ἀπὸ 15/27 Ἰανουαρίου ἰδικῆς μου (τῆς ὁποίας ἐγκλείεται τὸ ἀντίγραφον) περιέπλεον χωρὶς τακτικὰ ἔγγραφα τῆς Διοικήσεως, μετεβίβαζον τοὺς ὁπλοφόρους εἰς διάφορα μέρη καὶ συνελεηλάτουν καθὼς καὶ ὅσοι πλοίαρχοι εἶχον ἐπ' ὀνόματί των οἰκονομικῶς ἔγγραφα τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐπαναλαμβάνω νὰ προσθέσω καὶ εἰς τὴν Γραμματείαν ταύτην ὅσα καὶ δι' ἀλλεπαλλήλων ἀναφορῶν μου πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην ἐξέθεσα περὶ τῶν πλοίων τούτων. Εἶναι ἀνάγκη δι' ὁποιονδήποτε λόγον καὶ δι' ὁποιουδήποτε τρόπου ἐγκριθῇ, νὰ μὴν ἀφεθῇ κανὲν ἀφ' ὅσα πλοῖα ἀπόστειλα αὐτόσε, ἐν ὅσῳ τὰ εἰς τὰς ρηθείσας νήσους παρεπιδημοῦντα στρατεύματα δὲν ἀναχωρήσουν ἀπὸ ἐκεῖ, διότι ἄλλως καὶ ἡ πειρατεία δὲν ἐξαλείπτεται καὶ τὰ στρατεύματα πώποτε δὲν ἀναχωροῦν ἑκουσίως ἐκεῖθεν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων χάνονται ὅλως διόλου.

Τὴν 9 Μαρτίου 1828 ἀπέναντι τῆς πόλεως τῆς Χίου

Ἐκ τοῦ δικρότου ἡ «Ἑλλὰς»

Ὁ Ναύαρχος
Ἀνδρέας Μιαούλης

10*

Copia estratta dall'originale essistente fra le minute dell' Imp. Reg. Austriaco Uffizio di Atene in Egina.

Πρὸς τὴν Ἔξοχον Καγκελλαρίαν τὴν ἐκπληροῦσαν τὰ χρέη Βρεταννικοῦ Ὀφφικίου
Εἰς Αἴγιναν

Μὲ τὴν προτέραν μου τῆς 5 τοῦ τρέχοντος ἀναφερθεὶς πρὸς τὸ Ἔξοχον Ὀφφίκιον τοῦτο ὅτι ἐρχόμενος ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν τὸν Ἰούνιον μῆνα 1827 μὲ τὴν ἰονικὴν μαρτηγάναν ὁ «Ἅγιος Γεώργιος» τοῦ καπ. Κωνστ. Τραυλοῦ, βιασθέντες ἀπὸ βλάβην τὴν ὁποίαν καθ' ὁδὸν ὑπέφερε τὸ πλοῖόν μας ἀπὸ θαλασσοτρικυμίαν, ἐπιάσαμεν εἰς Ψαρὰ καὶ ἐκεῖ ἐγυμνώθημεν ἀπὸ δύο ψαριανὰ πειρατικὰ πλοιάρια, τοῦ Νικολῆ Χωριάτη καὶ Δημητρίου Καραγεώργη, καὶ φθάσαντες εἰς Σύραν ἐκάμαμεν τακτικῶς τὰς διαμαρτυρήσεις μας· καὶ ἐφοδιασθεὶς ἀκολούθως ἐπίσημον ἐπιτροπικὸν ἦλθον ἐνταῦθα διὰ νὰ ἀπαιτήσω ἀπὸ τοὺς δύο εἰρημένους πειράτας τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἁρπαχθέντων· καὶ ὅτι πρὶν νὰ παρρησιασθῶ εἰς τὸ Ἔξοχον Ὀφφίκιον, εἶχον ἀναφερθῇ εἰς τὴν τοπικὴν Διοίκησιν Αἰγίνης διὰ νὰ ἤθελε κρατηθῇ ὁ Δημήτριος Καραγεώργης, ὅστις εὑρίσκετο ἐνταῦθα διὰ νὰ μὴν ἤθελε πληροφορηθῇ τὸν ἐρχομόν μου καὶ ἀναχωρήσῃ. Ταῦτα πάντα ἔκαμα γνωστὰ εἰς τὸ Ἔξοχον Ὀφφίκιον διὰ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ παρρησιάσω εἰς αὐτό.

Τὸ Ὀφφίκιον κατὰ χρέος διεύθυνε τὰς ἀπαντήσεις μου εἰς τὴν τοπικὴν Διοίκησιν, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε καμμία ἱκανοποίησις, καμμία ἀπόκρισις δὲν μοὶ ἐδόθη, οὔτε ὁ Καραγεώργης ἐκρατήθη ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶναι κρυμμένος. Ἐγὼ ὅμως ηὗρον, καὶ τὸ ηὗρον μὲ βεβαιότητα, ὅτι αὐτὸς δὲν ἐζητήθη ἀμέσως οὔτε ἐγὼ ἐπαρρησίασα τὴν πρώτην αἴτησίν μου εἰς τὴν τοπικὴν Διοίκησιν Αἰγίνης, ἄλλως ἤθελε πιασθῇ καὶ ὅτι εὑρίσκεται πάντοτε εἰς Αἴγιναν, διότι τινὲς τῶν Ψαριανῶν παρουσιαζόμενοι

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*

προσφέρουν μικράν τινα ποσότητα χρημάτων (μόλις τὸ δεκατημόριον τῆς τιμῆς τῶν ληφθέντων) καὶ ζητοῦν νὰ ἐξισασθῶ μὲ αὐτόν.

Βλέπων λοιπὸν ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε πραχθέντα δὲν ἔφερον εἰς καμμίαν ἔκβασιν τὰ ζητήματά μου, ἀναφέρομαι καὶ αὖθις διὰ τῆς παρούσης μου ἱκετεύων ταπεινῶς τὸ Ἔξοχον Ὀφφίκιον:

Αον) Νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν Ἐξοχότητά του τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος τὰ δίκαια καὶ ἀπαιτήσεις μου, ὅπως ἡ Ἐξοχότης του διατάξῃ νὰ ληφθῶσι δραστήρια μέτρα, ὥστε, ἢ νὰ εὑρεθῇ ὁ κεκρυμμένος Καραγεώργης καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ, ἢ, ἂν ἡ Ἐξοχότης του ἐγκρίνῃ, νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ ἡ οἰκογένειά του, ἥτις στοχάζομαι ὅτι εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν.

Βον) Ἐπειδὴ ὅταν μᾶς ἐπίασαν τὰ πειρατικὰ πλοῖα ἦλθεν ἀμέσως μία γολέτα ψαριανὴ διοικουμένη ἀπὸ τὸν Πατρογιάννην καὶ ἐβάλθη δίπλα εἰς τὴν μαρτηγάναν καὶ ἔλαβε τὰ πάντα ἀπὸ μέσα, τόσον φορτίον καθὼς γόμενα, πανιὰ καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν γολέταν εὑρίσκετο καὶ ὁ γαμβρὸς τοῦ Πατρογιάννη ὀνομαζόμενος Γιάννης Σακκᾶς, ὅστις εἶχε καὶ ἓν τέταρτον μερίδιον εἰς τὴν αὐτὴν γολέταν καὶ ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται ἤδη ἐνταῦθα, νὰ εὐαρεστηθῇ τὸ Ἔξ. Ὀφφ. ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὴν κράτησιν αὐτοῦ, καὶ ὡς συμμετόχου τῆς πειρατείας, διότι οἱ ἄλλοι πειράται μὲν μᾶς ἔπιασαν, αὐτοὶ ὅμως μᾶς κατεγύμνωσαν, καὶ ὡς κλεπταποδόχοι, διότι ἄλλοι πειράται μὲν μᾶς ἐκυρίευσαν, αὐτὸς ὅμως καὶ οἱ σύντροφοί του ἔλαβον τὰ πάντα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν μαρτηγάναν.

Πλήρης δὲ πεποιθήσεως ὅτι τὰ δίκαιά μου δὲν θέλουν παραμεληθοῦν ἀπὸ τὸ Ἔξ. Ὀφφ. τοῦτο, οὔτε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, μένω μὲ βαθύτατον σέβας.

Ἐν Αἰγίνῃ 17 Μαρτίου 1828

Εἰς τὸ πρωτότυπον: Ζώσιμος Φωκᾶς, μὴν ἠξεύροντας νὰ γράψω
κάμνω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ

Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ καταχωρισθέντι εἰς τὰς πράξεις τοῦ Καισ. Βασιλ. Αὐστριακοῦ Ὀφφικίου τούτου.

Αἴγινα 17/29 Μαρτίου 1828

Γεώργιος Παπαμανόλης
Προσωρ. Καγκελλάριος

Πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἄνω ὑπογραφῆς τοῦ κυρίου Γεωργίου Παπαμανόλη Προσωρ. Καγκελλαρίου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Αἴγινα ὡς ἄνω
(Τ. Σ.)
Gropius

11*

No. 18 Egine 17/29 Mars 1828

A la très Honorable Secrétairie d'État

Le soussigné a l'honneur de transmettre à la T. H. Secrétairie d'État l'instance de Sr Zozimos Phoca, sujet Ionien, contre les nommés Nicoli Choriati, Psariote, et Demetrio Caraghiorghi, aussi Psariote, par lesquels il a été dépouillé au mois de Juin dernier á Psara, ainsi que l'instance l'expose en détail.

Le pétitionaire supplie que les deux accusés soient cités devant le Tribunal compétent pour que justice lui puisse être rendue; il est persuadé qu'ils se trouvent, tant l'un que l'autre, à Egine.

Gropius

---

* ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.

12*

Ἀριθ. 384

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

Ἡ Γενικὴ Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας
πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν

Σᾶς ἐγκλείονται ἔγγραφα ἀγωγῆς ἐκ μέρους τοῦ Ἀντιπροξένου κυρίου Γροπίου κατὰ τοῦ Νικολάου Χωριάτη καὶ Δημητρίου Καραγεώργου, Ψαριανῶν.

Ἡ διαφορὰ αὕτη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἐξοχωτάτου Κυβερνήτου διευθύνεται εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην διὰ νὰ κριθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἀνῆκον τέλος κατὰ τὴν τάξιν. Τοὺς ἐγκαλουμένους Ψαριανοὺς διετάχθη νὰ τοὺς παρουσιάσῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν σας ὁ Προσωρινὸς Διοικητὴς Αἰγίνης, ὅστις εἶναι ἐπιφορτισμένος καὶ νὰ λάβῃ τὰ ἀνήκοντα μέτρα διὰ νὰ μὴ φύγωσιν, ἕως οὗ γένῃ ἡ ἐκ μέρους σας ζήτησίς των.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 19 Μαρτίου 1828
Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Σ. Τρικούπης

13**

Copia estratta dall' originale presentato in quest' Imp. Reg. A. Ufficio in Egina.

Πρὸς τὴν Ἔξοχον Καγκελλαρίαν τὴν Ἐκπληροῦσαν τὰ χρέη Βρετ. Ὀφφικίου

Εἰς Αἴγιναν

Μὲ τὴν προτέραν ἀναφορὰν ἐζήτησα, ἐκτὸς τὴν κράτησιν τοῦ Νικολῆ Χωριάτη καὶ Δημητρίου Καραγεώργη, ἀκόμη καὶ ἐκείνην τοῦ Πατρογιάννη καὶ τοῦ Γιάννη Σακκᾶ γαμβροῦ του· διότι ἀφοῦ μᾶς ἔπιασαν οἱ πειράται, αὐτοὶ ἤλθαν μὲ τὴν γολέταν τους καὶ ἔλαβαν τὰ πάντα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν μαρτηγάναν.

Ὁ Γιάννης Σακκᾶς εὑρίσκεται ἤδη ἐνταῦθα, δὲν ἐκρατήθη ὅμως. Παρακαλεῖται λοιπὸν τὸ Ἔξοχον Ὀφφίκιον νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κράτησιν αὐτοῦ μέσον τοῦ ἀνήκοντος μέρος καὶ νὰ πληροφορήσῃ πρὸς τούτοις τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὅτι ὁ Ν. Χωριάτης εὑρίσκεται μέσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν φρεγάδαν ἡ «Ἑλλὰς» καὶ νὰ διορίσῃ τὴν κράτησιν αὐτοῦ.

Αἴγινα 20 Μαρτίου 1828

Εἰς τὸ πρωτότυπον: *Ζώσιμος Φωκᾶς μὴν ἠξεύροντας νὰ γράψῃ κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ*

Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ καταχωρηθέντι εἰς τὰς πράξεις τοῦ Καισ. Βασιλ. Αὐστριακοῦ Ὀφφικίου τούτου.

Αἴγινα ὡς ἄνω

Γεώργιος Παπαμανόλης
Προσωρινὸς Καγκελλάριος

Πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἄνω ὑπογραφῆς τοῦ κυρίου Γεωργίου Παπαμανόλη Προσωρινοῦ Καγκελλαρίου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Αἴγινα ὡς ἄνω

(Τ. Σ.) Gropius

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*
** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*

14*

No 23 *Egine le 20 Mars /1 Avril 1828*

'A Monsieur Monsieur le Secrétaire d'Etat
à Egine

Monsieur le Secrétaire d'Etat,

'A la presente sollicitation du cap. Ionien Zizimo Phoca, j'ai l'honneur de vous transmettre ci-joint le renseignement ulterieux qu'il vient de présenter en cet office touchant les individus Nicolo Choriati, Demetrio Caraghiorghi et Ghianni Sacca, tous Psariottes, complices du dépouillement dont il a été la victime, et dont il réclame l'arrestation.

Le premier vient d'arriver ici embarqué dans l'«Hellas»; les autres deux sont ici et leurs familles sont ici. Ghianni Saccas construit actuellement sur ces chantiers une goelette.

Gropius

15**

'Αριθ. 75

'Εν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως
Πρὸς τὸν Κλήτορα τῆς τόπον ἐπεχούσης Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπῆς

Σήμερον τὴν εἰκοστὴν τρίτην Μαρτίου χιλίους ὀκτακοσίους εἴκοσι ὀκτὼ ἀναγνώσαντες τὴν ἀπὸ 17 τοῦ τρέχοντος Μαρτίου ἀγωγὴν τοῦ Ζωσίμου Φωκῆ, 'Ιονίου ὑπηκόου, διὰ τῆς ὁποίας ἐγκαλεῖ τοὺς Νικολῆν Χωριάτην, Δημήτριον Καραγεώργην, Πατρογιάννην καὶ Γιάννην Σακκᾶν ὅτι αὐτοὶ ἐγύμνωσαν τὸ μαρτῆγον του «"Αγιον Γεώργιον» εἰς τὰ Ψαρὰ κατὰ τὸν 'Ιούνιον μῆνα χιλίους ὀκτακοσίους εἴκοσι ἑπτά.

Θεωρήσαντες τὴν διεύθυνσιν τῆς Γεν. Γραμματείας πρὸς τὴν Πρ. 'Επιτροπήν, τόπον ἐπέχουσαν Θαλασσίου Δικαστηρίου, σὲ διατάσσομεν νὰ προσκαλέσῃς σήμερον τοὺς ρηθέντας Νικολῆν Χωριάτην, Δημήτριον Καραγεώργην, Πατρογιάννην καὶ Γιάννην Σακκᾶν νὰ παρρησιασθῶσι τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Σάββατον τοῦ τρέχοντος Μαρτίου, τρεῖς ὥρας πρὸ τοῦ μεσημερίου εἰς τὴν 'Επιτροπὴν ταύτην.

Θέλεις ἀφήσει ἀντίγραφον τῆς παρούσης προσκλήσεως εἰς ἕκαστον τῶν ρηθέντων ἐναγομένων· ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ εἰς τὸν Προσωρινὸν Διοικητὴν τῆς Αἰγίνης, λαμβάνων ἀπόδειξιν τῆς περιλαβῆς του.

'Εν Αἰγίνῃ τὴν 23 Μαρτίου 1828

'Η Προσωρινὴ 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπὴ
Γ. Μ. Καραμᾶνος

16***

'Αριθ. 616

"Ετος 1828 εἰκοσιοκτὼ 'Απριλίου 4 Τετάρτη ἐν Αἰγίνῃ· ἐπαρρησιάσθη εἰς τὴν Δημόσιον Νοταρίαν ταύτην ὁ πολίτης 'Ιωάννης Νικολάου Μετζιλιώτης, πάροικος, ὡς λέγει, εἰς Σκόπελον, καὶ ἐζήτησε νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰς πράξεις της ἡ παροῦσα μαρτυρία του. "Οτι πέρυσι, ἔτος 1827 κατὰ τὸ καλοκαίρι, ὁποῖον μῆνα δὲν ἐνθυμεῖται, εἶχεν ἀρασμένον τὸ πλοῖόν του μαρτῆγον εἰς τὸν λιμένα μῶλον τῆς Σκοπέλου· καὶ ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν τὸν ἐφώναξεν ὁ Μῆτρος Λιακόπουλος καὶ τὸν εἶπε

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*
** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 11.*
*** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 16.*

πὼς ἐξαρμάτωσε τὴν πρέζαν, τὸν μαρτῆγον ρωσικὸν ὁποῦ ἔφερεν ἀπὸ Καρίτζαν καὶ τὸν εἶχεν ἀρασμένον εἰς τὸν αὐτὸν λιμένα πλησίον του. Ὅτι αὐτὸς ἐπαραξενεύθη πολὺ εἰς ἓν τοιοῦτον καὶ μεθ' ὅρκου τὸν ἐβεβαίωνεν ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν εἴδησιν ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς δὲν κοιμᾶται μέσα εἰς τὸ πλοῖον καὶ οὕτως ἔκραξαν τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἐκοιμῶντο μέσα εἰς αὐτό, οἵτινες ἐρωτηθέντες παρὰ τοῦ Λιακοπούλου ὡμολόγησαν ὅτι τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ὄντες ἀρασμένοι πλησίον, περὶ τὰ μεσάνυκτα, ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸ γαύγισμα τοῦ σκύλου ὁποῦ εἶχον μέσα καὶ παρατηρήσαντες εἶδον μίαν φιλούκαν μὲ δύο τρεῖς ἀνθρώπους οἵτινες ἐμβῆκαν εἰς τὸν μαρτῆγον τῆς πρέζας καὶ τὸν ἐξαρμάτωσαν. Ἔπειτα ὅτι καὶ ὅσα ἐπῆραν ἐκεῖθεν τὰ ἐπῆγαν μὲ τὴν ἰδίαν φιλούκαν εἰς τὴν σκαμπαβίαν τοῦ Σουλιώτου. Αὐτὰ ὁμολογήσαντες οἱ ἄνθρωποί του οὗτοι οἱ ἐν τῷ πλοίῳ τοῦ Ἰωάννου Μετζιλιώτη ὁ Λιακόπουλος τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον καὶ ἔκτοτε δὲν τὸν ξαναεῖπε τίποτε, μήτε τὸν ἐνώχλησε περὶ τούτου τίποτε.

Ταῦτα μὲ φόβον Θεοῦ καὶ συνείδησιν ὡμολόγησε παρόντων καὶ τῶν ὑποφαινομένων μαρτύρων καὶ βεβαιοῖ.

Ἰωάννης Ν. Μετζιλιώτης βεβαιοῖ τὰ ἄνωθεν διὰ χειρὸς ἐμοῦ Μάρκου Ἀντωνοπούλου μὴν ἐξεύροντας νὰ γράψῃ ὡς λέγει, ὅστις παρὼν εὑρεθεὶς εἰς τὴν Νοταρίαν μαρτυρῶ.

Γιώργης* Μιτζιλιώτης εὑρεθεὶς παρὼν Νουταρία μαρτυρῶ.

Ἐγὼ Δημόσιος Νοτάριος ἔγραψα τὰ ἀνωτέρω κατὰ τὴν προσωπικὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἰωάννου Μετζιλιώτη καὶ πιστοποιῶ

Ὁ Δημόσιος Νοτάριος
Δημήτριος Βούλης

17**

Copia estratta dall originale essistente in quest' Imp. Reg. Austriaco facente funzioni d'Ufficio Britannico in Egina

Σημείωσις τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐπῆραν εἰς τὰ Ψαρὰ οἱ πειράται Νικολῆς Χωριάτης καὶ Δημήτριος Καραγεώργης εἰς τὰς 7 τοῦ Ἰουλίου μηνὸς 1827 ἀπὸ τὴν ἰονικὴν μαρτηγάναν ὁ «Ἅγιος Γεώργιος» διοικουμένη ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον Τραυλὸν καὶ τὰ ὁποῖα πράγματα ἐπερίλαβαν μὲ τὴν γολέταν τους ἀμέσως ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἰδίαν μαρτηγάναν εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὁ Πατρογιάννης καὶ Γιάννης Σακκᾶς γαμβρός του.

1300	κοιλὰ σιτάρι	ἀνὰ γρόσια	14 3/4	γρόσια 19.175
500	ὀκάδες ρύζι	» »	1 3/4	» 875
10	βαρέλια ἁλμυρόψαρα	» »	45	» 450
18	βαρέλια σκουμπριὰ	» »	70	» 1.260
90	γουρουνοπέτζια	» »	30	» 2.700
7	σεντούκια τῶν ναυτῶν κλειδωμένα μὲ τὰ ροῦχα του καὶ ἄλλα			» 7.000
842	μαντήλια, ἤτοι τζεμπέρια πολίτικα			» 3.368
1000	γρόσια μετρητὰ μονέδα Κωνσταντινουπόλεως πρὸς γρ. 12 τὸ τάλληρο ...			» 1.250
17	καντάρια ψωμὶ	ἀνὰ γρόσια	30	» 510
10	σάλια λαχούρια ὀρδιν. ἐγγλέζικα	» »	50	» 500
1	γόμενα τῆς μαρτηγάνας ὀλίγον μεταχειρισμένη			» 1.000
1	καβόπιανο, ἤτοι δευτέρα γόμενα			» 500
1	ράντα			» 500
1	παπαφίγο			» 200
1	φλόκον			» 150
2	πατεράτζα τῆς γάμπιας καὶ κάθε ἄλλο σερβίτζιον καθὼς λιανόσχοινα, τζουκάλια, ροσόλια, παντιέρα, χάρτας κ.τ.λ., κ.τ.λ			» 700
			εἰς μεταφορὰν	γρόσια 40.138

* δυσανάγνωστον.

** ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

ἐκ μεταφορᾶς	*γρόσια*	*40.138*
Διάφορα ἀσπρῶν διὰ ἕνδεκα μῆνας πρὸς 12 %	»	*4.380*
Χασούρα ναύλου	»	*1.950*
Ρικούπερον, ἔξοδα κονσολάτου, ἀβοκατούρα κ.τ.λ., κ.τ.λ.	»	*2.430*
σαράντα ὀκτὼ χιλιάδες ὀκτακόσια ἐνενῆντα ὀκτὼ γρόσια	»	*48.898*

Αἴγινα 12/24 Ἀπριλίου 1828
Διαφυλαττομένων δὲ τῶν δικαιωμάτων διὰ τὰ ἑπόμενα, ὑποσημειοῦμαι
† Ζήσιμος Φωκᾶς

(εἰς τὸ πρωτότυπον) μὴν ἠξεύροντας νὰ γράφω κάμνω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ
Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ, καταχωρηθέντι εἰς τὰς πράξεις τοῦ Κ. Β. Αὐστρ. Ὀφφικίου τούτου Αἴγινα ὡς ὄπισθεν
Αἴγινα 13/25 Ἀπριλίου 1828
Γεώργιος Παπαμανόλης
Προσωρινὸς Καγκελλάριος

Πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἄνω ὑπογραφῆς τοῦ κυρίου Γεωργίου Παπαμανόλη Προσωρ. Καγκελλαρίου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Αἴγινα ὡς ἄνω
Gropius

18*

Κατάλογος διαφόρων πραγματειῶν καὶ σιταρίου ὁποῦ διὰ λογαριασμὸν ὁ ἀνεψιός μοι Δημήτριος Βαφειάδης ἐπρόβλεψεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐφόρτωσεν εἰς τὴν μαρτηγάναν «Ἅγιος Γεώργιος», διοικουμένη παρὰ τοῦ καπ. Κωνσταντίνου Τραυλοῦ μὲ σημαίαν ἰονικὴν καὶ κλεφθὲν εἰς Ψαρὰ παρὰ τῶν πειρατῶν τὸν τε Νικόλαον Χωριάτην καὶ Δημήτριον Καραγιώργης

εἰς κόρσον μονέδως (sic) Σύρας

8 κομμάτια στοφέτο μαῦρο μεταξ. μὲ λουλούδια πήχεις 292 πρὸς 15 φένουν	*γρ.*	*4.380*		
9 κομμάτια λαχούρια μαῦρα πρὸς 150	»	*1.350*		
10 καλημκερία πρὸς 35	»	*350*		
			γρ.	*6.080*
2 μποξάδες λαχουρένιους πρὸς 80	»	*160*		
3 τραχηλιὲς καὶ 2 φακιόλια	»	*180*		
2 κομμάτια τούλια πήχεις 44 πρὸς 8 1/2	»	*374*		
2 παρτζάδες λαχούρια φίνα	»	*365*		
			γρ.	*1.079*
940 κοιλὰ σιτάρι ντοῦρο πρὸς 14.10	»	*13.395*	»	*13.395*
διὰ ροῦχα τοῦ Δημήτρη	»	*750*	»	*750*
				21.304

Αἴγινα τῇ 12 Ἀπριλίου 1828
Εὐστράτιος Βαφειάδης

19**

Σημείωσις τῶν ὅσων πραγμάτων ἐπῆραν ἀπὸ τὸ ἰονικὸν μαρτῆγον «Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος», διοικούμενον ἀπὸ τὸν καπ. Στέφανον Κυπριώτην, τὸ πέραμα τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτη,

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.*
** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.*

διοικούμενον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Βασιλικόν, καὶ τὸ μίστικον τοῦ καπ. Ἀναγνώστη, γραμματικοῦ τοῦ καπετάνιου Ἀγγέλου, εἰς τὰς 4 τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς 1827 εἰς Θάσον.

2320	ὀκάδες ρύζι τὸ ὁποῖον ἐπωλήθη εἰς Σκόπελον	πρὸς γρ.	2	γρ.	4.640
701	ὅμοιες ἀλειμματοκέρια	» »	4	»	2.800
500	ὅμοιες παστρουμᾶ	» »	1 1/2	»	750
207	ὅμοιες καρφιὰ	» »	3 1/2	»	724.20
50	κοιλὰ διπλᾶ καρύδια	» »	16	»	800
500	ζευγάρια χέλια	» »	3 1/2	»	1.750
200	ὀκάδες σαρδέλλες	» »	-3/4	»	150
210	ὀκάδες ψάρι καπνιστὸ	» »	3 1/2	»	735
275	δράμια χρυσάφι	» »	2 3/4	»	756.10
300	ὀκάδες μέλι	» »	1 1/8	»	337.20
800	σκοῦπες	πρὸς παράδες	15	»	300
1500	σανίδια	πρὸς γρ.	1	»	1.500
				γρ.	15.243.10
6	πῆχες τζόχα	πρὸς γρ.	20	»	120
20	ζευγάρια κάλτζες, δέκα ὅμοια τζουράπια καινούρια			»	120
διὰ τὰ ροῦχα τῶν γεμιντζίδων				»	300
εἰς μετρητὰ				»	150
διὰ τὴν κομπάγιαν				»	150
ἕνα ὡρολόγιον				»	180
				»	16.263.10
ἔξοδα Κονσολάτου εἰς Σμύρνην				»	570
				»	16.833.10
διάφορα ἀσπρῶν διὰ μῆνας 15 ἀνὰ 1 % τὸν μῆνα				»	2.524
ρικούπερον, ἀβοκατούρα, ἔξοδα εἰς Κονσολάτον, χασομέρια κ.τ.λ.				»	1.200
Εἴκοσι χιλιάδες πεντακόσια πενῆντα ἑπτὰ γρόσια καὶ παράδες δέκα				»	20.557.10

Αἴγινα τῇ 24 Ἀπριλίου 1828

(Εἰς τὸ πρωτότυπον) Νικόλαος Δεκούτρης

Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ καταχωρηθέντι εἰς τὰς πράξεις τοῦ Καισ. Βασιλ. Αὐστρ. Ὀφφικίου τούτου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Αἴγινα ὡς ἄνω

Γεώργιος Παπαμανόλης
Προσωρινὸς Καγκελλάριος

Πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὄπισθεν ὑπογραφῆς τοῦ κυρίου Γεωργίου Παπαμανόλη Προσωρινοῦ Καγκελλαρίου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Αἴγινα ὡς ὄπισθεν

(Τ. Σ.) Gropius

20*

Ἔντιμον τῶν πραγματειῶν.

Εἴδη πραγματειῶν καὶ κόστος αὐτῶν τοῦ λογαριασμοῦ μας ὁποῦ παραδίδω τοῦ ἀνθρωποῦ μου Παναγιώτη Παπᾶ Γιαννούλη, ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ καλὸν κατευόδιον καὶ καλὸν πούλημα καὶ καλὸν διάφορον.

---

* ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12

6 τόπια καὶ 2/20 μανδήλια γενὴ καπὶ	πρὸς	γρ.	10,10 ...	γρ.	1.250,20
4 τόπια καὶ 9/20 μανδήλια κατώτερα	»	»	90	»	400,20
73 μανδήλια καλιμκιρία	»	»	12,36 ...	»	941,28
5 σανταμάρκος ζενὲ μὲ ραφὲς	»	»	133	»	665
344 ὑποκάμισα χίντικα	»	»	8,35	»	3.053
5 σανταμάρκος ζενὲ χωρὶς ραφὲς	»	»	110	»	550
				γρ.	6.860,28
3 ὅμοιες ἀλαφρότερες	»	»	72	»	216
5 ζευγάρια τιλζούκια μὲ παρδαλόχρυσα	»	»	83	»	415
1 ὅμοιον ἀλαφρότερο	»	»	67,20 ...	»	67,20
5 παπλώματα βαρειὰ καὶ χρυσᾶ	»	»	145	»	725
7 κομμάτια χακίρια	»	»	63	»	441
1 τζικιμὲν φίνον	»	»	76	»	76
				γρ.	8.801,08
33 κομμάτια κιταπιὰ καλὰ	»	»	19,20 ...	»	643,20
13 ὅμοια κατώτερα	»	»	15	»	195
15 κομμάτια σαμαλατζιάδες	»	»	20,20 ...	»	307.20
1 μανδήλι λαχονρὶ ἄσπρον	»	»	25	»	25
				γρ.	9.972,08
2 ὅμοια ἐλαφρότερα	»	»	21	»	42
3 κομμάτια κιταπιὰ ὡσὰν χακίρια	»	»	33	»	99
11 κομμάτια κιταπιὰ φίνα	»	»	28	»	308
3 τεκίμια κρεμέζικα	»	»	395	»	1.185
250 ὀκάδες καὶ 1 λίτρ. καπνὸν τριμμένον	»	»	2,10	»	563,10
2 τακίμια μὲ μπρισιμένια	»	»	275	»	550
1 πουτούρι καὶ 1 σάλτα ἀγκιτὴ	»	»	196	»	196
				γρ.	12.915,18
1 τζεπκένι ὁλόχρυσον βαρὺ	»	»	480	»	480
1 σαλταμάρκα κρεμέζικη βαρειὰ	»	»	145	»	145
				γρ.	13.540,18
1 ὅμοια ἀλαφρότερη	»	»	45	»	45
1 πουτούρι ἀγαντὶ ἀντιρὶ καὶ σάλτα μελὶ	»	»	180	»	180
5 σαλταμάρκες μὲ κοκότια	»	»	140	»	700
2 πουτούρια μὲ παρδαλόχρυσα	»	»	160	»	320
1 σαλταμάρκα γκιμπάρικη ὁλόχρυση	»	»	185	»	185
1 σαλιβάρι ἀνγεντὶ	»	»	145	»	145
				γρ.	15.115,18
2 ντουλαμάδες ζενὲ ἀπὸ χακίρια χρυσᾶ	»	»	108,20...	»	217
4 ὅμοιους μὲ τζιτερὴ	»	»	105	»	420
4 ὅμοιους μὲ ἐντιάνα	»	»	53	»	212
37 ὀκάδες νταμπάκον φίνο τζιάμικον	»	»	12	»	450
5 φουστανέλλες λαγκιόλα 70	»	»	45	»	225
5 ὅμοια 60	»	»	38	»	190
				γρ.	16.829,18
5 ὅμοια 50	»	»	33	»	165
75 γελέκια μὲ ἄσπρα χάρτζια καὶ μὲ φτίλια	»	»	12	»	1.000
65 γελέκια ὅμοια κατώτερα	»	»	9	»	585
60 γιλέκια ὅμοια κατώτερα	»	»	6,20	»	390
15 γιλέκια πέλα ὅμορφα μικρὰ	»	»	7,10	»	108,30
20 πεσλιὰ ριγαδιὰ μὲ ἄσπρα χάρτζια	»	»	19	»	380
10 ὅμοια πέλα	»	»	14,20 ...	»	145
20 γελέκια χειρίσια μὲ φτίλια	»	»	11,20 ...	»	230
				γρ.	19.833,08

Ἡ ὄπισθεν σούμα ἐφέρθη		*γρ.*	*19.833,08*
1 τακίμι τοῦ κὺρ Ἀντώνη Μεταξᾶ		»	*327,20*
4 σανταμάρκες μικρὲς	*πρὸς γρ. 38*	»	*152*
ἤτοι γρόσια εἴκοσι χιλιάδες καὶ τριακόσια δώδεκα καὶ παράδες εἴκοσι ὀκτὼ		»	*20.312,28*

1828 Ἀπριλίου 25 Ἰωάννινα

Νούσιας Φώτου Χρυσὸς

Ἀκόμη ἔλαβον καὶ ἀπὸ κὺρ Ἀναστάσιον Μέζον τὰ κάτωθεν:

1 τακίμι προσόψιον	*γρ. 900*		
4 τακίμια ὅμοια πρὸς γρ.465	» *1.860*		
1 σαλταμάρκο καὶ ἕνα ἀντερὶ.....	» *295*		
1 ἀπανωτερὴ βαρειὰ	» *420*		
7 ζευγάρια τελζούκια πρὸς γρ. 110	» *770*		
1 ἀπανωτερὴ ὁλόχρυσον	» *355*		
	» *4.590*	»	*4.590*
		»	*24.902,28*
ὀκάδες 395, δράμια 175 περνοκόκι εὑρισκόμενον εἰς Τριέστι πρὸς τάλαρα 5, ξεχωριστὰ ἀπὸ τὰ ἔξοδα τάλαρα: 1.977.15		»	*29.662,20*
ἤτοι γρόσια χιλιάδες πεντήκοντα τέσσερις καὶ γρόσια πεντακόσια ἑξῆντα πέντε παράδες 8		»	*54.565,08*

Τῇ 26 Ἀπριλίου 1828 Ἰωάννινα

Παναγιώτην Παπᾶ Γιαννούλη

1828 Ἀπριλίου α, Μοθώνη

21*

Ἐν ἔτει χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ εἰκοστῷ ὀγδόῳ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἀπριλίου πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸ Καθαρτήριον τῆς Αἰγίνης:

Ἐρ. Πῶς ὀνομάζεσαι, ποίας θρησκείας, ποίου ἐπαγγέλματος, πόσων χρόνων εἶσαι καὶ ποίας πατρίδος;

Ἀπ. Νικόλαος Βίτος Κούρτζιος, Χριστιανὸς καθολικός, ναύτης, καπιτάνιος τοῦ τραβακούλου «Σαλβατόρε» μὲ σημαίαν νεαπολιτανικήν, εἴκοσι ἐννέα χρόνων, ἀπὸ τὴν Πούλιαν Τράναν.

Ἐρ. Τίνος ἰδιοκτησία εἶναι τὸ τραβάκουλον καὶ τίνος τὸ φορτίον καὶ τί φορτίον ἔχεις;

Ἀπ. Τὸ μὲν τραβάκουλον εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Σαλβατόρου Ὀρλάνδου, Νεαπολιτάνου, τὸ δὲ φορτίον εἶναι ἰδιοκτησία καὶ ἀνήκει εἰς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Ἀναστάσιον Μπαγδαδόπουλον καὶ συνίσταται εἰς χίλια πεντακόσια βατσέλια σιταρίου αἰγυπτιακοῦ. Ἔχομεν δὲ καὶ ἡμεῖς μπακοτίλιαν ἑξῆντα πέντε ὁμοίων σιταρίων, τετρακοσίας μποτίλιας ρούμι, ἓν καρατέλον ρούμι, ἐμπεριέχον ἕως ἑκατὸν περίπου μποτίλιας, ἤτοι γεμᾶτον, καὶ κρασὶ ἕως ὀκτὼ βαρέλας ἀπὸ τὸ ὁποῖον πίνομεν.

Ἐρ. Πόσα ταξίδια ἔκαμες ἐδῶ εἰς τὸ Λιβάντε ἕως τώρα ἀφ' οὗ ἦλθες ἀπὸ τὴν Πούλιαν μὲ τὸ ἴδιον τραβάκολον;

Ἀπ. Ἀπὸ τὴν Πούλιαν ἤλθομεν κατ' εὐθεῖαν εἰς Κορυφοὺς φορτωμένοι διάφορα πράγματα, ἐκεῖ τὰ ἐπωλήσαμεν. Ἔπειτα ἐπήγαμεν εἰς Ζάκυνθον διὰ ν' ἀγοράσωμεν μυλόπετρας καὶ μὴν εὑρόντες ἠγοράσαμεν διακόσια βατσέλια σιτάρι, ἁλμυρόψαρα καὶ μερικὰ ἄλλα εἴδη πόσιμα καὶ φα-

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.*

γώσιμα διὰ λογαριασμὸν ἰδικόν μας κοινὸν τοῦ πλοίου, καὶ ἐπήγαμεν εἰς Μοθώνην, ὅπου ἐπωλήσαμεν τὰ περισσότερα. Ἀπὸ τὴν Μοθώνην ἐπιστρέψαμεν εἰς Ζάκυνθον. Αὐτὰ ἐστάθησαν τὰ ταξίδιά μας, ἐκτὸς τοῦ παρόντος.

Ἐρ. Διὰ ποῦ διευθυνόσουν εἰς τὸ παρὸν ταξίδι καὶ εἰς ποῖον μέρος πήγαινες μὲ τὸ φορτίον τοῦτο;

Ἀπ. Διὰ ταῖς Κιτριαῖς κατ' εὐθεῖαν καὶ ἐν ἐλλείψει τιμῶν ὠφελίμων ἐκεῖ, νὰ ὑπάγω ὅπου ἤθελον διὰ νὰ ξεκάμω αὐτὸ τὸ φορτίον.

Ἐρ. Ἠκούσατε εἰς τὴν Ζάκυνθον ὄντες, ὅτι ἐβαστᾶτο πολιορκία εἰς τὰ Μοθω[κό]ρωνα;

Ἀπ. Ὄχι. Μήτε ὁ Κόνσολος Νεαπολιτᾶνος μὲ εἰδοποίησε περὶ τούτου.

Ἐρ. Πόσας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον σᾶς ἔπιασαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ποῦ καὶ ποῖοι;

Ἀπ. Ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον εἰς τὰς 15/27 Ἀπριλίου περὶ τὴν μεσημβρίαν. Εἰς τὰς 17/29 τοῦ ἰδίου μηνός, μίαν ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὀκτὼ μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν νῆσον Πρώτην πρὸς τὴν θάλασσαν κατὰ πονέντε, μᾶς ἔπιασε μία ἑλληνικὴ γολέτα τοῦ καπ. Ἀνδριανοῦ καὶ ἀμέσως μᾶς ὡδήγησεν εἰς τὸν Γραικὸν ἀλμιράλιον, ὅπου μᾶς ἐξέτασε καὶ ἐπῆρε καὶ τὰ χαρτία μας διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ χωρὶς νὰ μᾶς κάμῃ τὴν παραμικρὰν βίαν, στενοχωρίαν ἢ πείραγμα εἰς κανὲν πρᾶγμα μας ἀπὸ κανένα Ἕλληνα.

Ἐρ. Ἔχεις ἡμερολόγιον, ἠξεύρεις νὰ γράφῃς, ἔχεις γραμματέα εἰς τὸ πλοῖόν σου;

Ἀπ. Ὄχι. Οὔτε ἡμερολόγιον ἔχομεν οὔτε ἠξεύρω νὰ γράφω οὔτε γραμματέα ἔχω οὔτε ἠξεύρει κανεὶς εἰς τὸ πλοῖόν μου νὰ γράφῃ.

Ἐρ. Ἔκανες ποτὲ ταξίδια ἐδῶ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἢ ἐπῆγες ἄλλοτε εἰς Κιτριαῖς;

Ἀπ. Ὄχι ποτέ. Οὔτε εἰς ταῖς Κιτριαῖς ἐπῆγα οὔτε εἰς κανὲν νησὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Ἐρ. Πῶς ἐταξίδευες τώρα;

Ἀπ. Εἶχον εἰς τὸ τραβάκολόν μου ἕνα Γραικὸν μαρινάρον γνωρίζοντα τὰ νησία, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔκαμε καὶ τὸν πιλότον τῆς κόστας.

Ἐρ. Τὸν ἐπλήρωνες ὡς πιλότον ἢ ὡς μαρινάρον;

Ἀπ. Εἶχον συμφωνίαν μὲ αὐτὸν εἰς κάθε ταξίδιον ὁλόκληρον εἴτε ἀμφοτερόπλουν (andare et tornare) νὰ τὸν πληρώνω ἕνδεκα τάλληρα.

Ἐρ. Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς μαρινάρους σου γνωρίζει τὰ μέρη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους;

Ἀπ. Ὄχι. Κανεὶς δὲν ἔκαμε ταξίδια ποτὲ εἰς τὰ ἀνωτέρω μέρη.

Ἐρ. Γνωρίζεις ἂν ὁ Ἀναστάσιος Μπαγδατόπουλος, ὁ φορτωτὴς σου ἔχει σχέσεις, ἔχει ἀνταπόκρισιν μὲ τοὺς Τούρκους ἢ ἐνεργεῖ δι' αὐτοὺς ἢ ἂν ἤκουσες τι περὶ τούτου;

Ἀπ. Ὄχι.

Ἐρ. Ταῦτα τὰ ἐννέα γράμματα, τὰ ὁποῖα σοὶ παρουσιάζονται καὶ βλέπεις εἶναι τοῦ πλοίου σου, ἰδικά σου;

Ἀπ. Μάλιστα. Ὅλα ἰδικά μου καὶ τὸ φορτωτικὸν καὶ τὸ συμφωνητικὸν μὲ τοὺς μαρινάρους μου εἶναι χαρακτὴρ καὶ γράψιμον τοῦ Ciuseppe Passanega, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ τὰ γράψῃ εἰς τὴν καραντίναν τῆς Ζακύνθου.

Ἐρ. Εἶχες πράγματα νωπά, φαγώσιμα, εἰς τὸ πλοῖόν σου;

Ἀπ. Μάλιστα. Χίλια κρομμύδια νωπὰ καὶ πεντακόσιαις ἀγκινάραις.

Ἐρ. Ἔχεις κανὲν ἔγγραφον εἰς τὸ πλοῖόν σου τοῦ φορτωτοῦ Μπαγδατόπουλου ἢ συμφωνίαν τινα ἔγγραφον μαζί του;

Ἀο. Ὄχι, παρὰ ἡ συμφωνία μας ἐστάθη διὰ λόγου διὰ τοῦ Σαλβατόρου Ὀρλάνδου τοῦ νὰ πωλήσω τὸ ἄνω φορτίον διὰ λογαριασμὸν τοῦ Μπαγδατόπουλου, ὅπου ἠμπορέσω, καὶ νὰ πληρώνωμαι δι' αὐτὰ διακόσια ἑξῆντα κολωνᾶτα διὰ ναῦλον καὶ πέντε τὰ ἑκατὸν διὰ κόπον.

Ἐρ. Διὰ ποῖον μέρος διελάμβανον αἱ πρωτυτεριναί σου πεντισιόνε εἰς [τὸ πρῶτον ταξίδι, τὸ ὁποῖον ἔκαμες εἰς τὴν Μοθώνην;

Ἀπ. Διὰ ταῖς Κιτριαῖς. Πλὴν ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὴν Μοθώνην.

Ἐρ. Τί ἔκαμες τὰς προτέρας σου σπεντισιόνας ἢ τὴν πατέντταν σου;

Ἀπ. Τὰς ἄφησα εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ ἐπῆρα τὴν τωρινὴν νέαν.

Ἐρ. Ἐπεσκέφθητε ἀπὸ κανὲν ἑλληνικὸν πλοῖον εἰς τὸ πρῶτόν σου ταξίδι διὰ τὴν Μοθώνην;

Ἀπ. Μάλιστα. Ἀπὸ ἓν βρίκι ἑλληνικὸν ἔξω ἀπὸ τὴν Πρώτην εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου ἐπιάσθην καὶ τώρα μὲ ἐπεσκέφθη, μὲ ἐξέτασε καὶ ἐσημείωσε τὰ χαρτία μου καὶ μὲ ἄφησεν ἐλεύθερον, ἐπειδὴ τῷ εἶπον ὅτι ἐπήγαινα διὰ ταῖς Κιτριαῖς, κατὰ τὰ χαρτιά μου, πλὴν ἐγὼ ἐπῆγον εἰς Μοθώνην,

Ἐρ. Σᾶς ἀπηγόρευσε τὸ ἑλληνικὸν πλοῖον ὅταν σᾶς ἐπεσκέφθη τοῦ νὰ μὴν ὑπάγητε εἰς τὰ Μοθωκόρωνα;

Ἀπ. Μᾶς ἐπρόσταξε νὰ τραβήξωμεν τὸν δρόμον μας κατὰ τὰ χαρτία μας.

Ἐρ. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν σας ἀπὸ τὴν Μοθώνην διὰ τὴν Ζάκυνθον, σᾶς ἐπεσκέφθη ἄλλο πλοῖον ἑλληνικόν;

Ἀπ. Ὄχι. Οὔτε ἑλληνικὸν οὔτε ἄλλης Δυνάμεως.

Ἐρ. Ὡς ποῖον πλοῖον ἐξελάβατε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς ἐπεσκέφθη εἰς τὸ πρῶτόν σας ταξίδι;

Ἀπ. Ὡς πολεμικόν.

Ἐρ. Σᾶς εἶπεν ὁ καπιτάνος τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπισκεπτικοῦ πλοίου τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ἐκεῖνα τὰ νερά, καὶ ἂν τὸν ἐγνωρίσατε ἢ αὐτὸν ἢ τὸ πλοῖον τώρα εἰς τὴν δευτέραν σας σύλληψιν μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν ἀποκλειστικῶν πλοίων, ὅσα ἐφαίνοντο εἰς τὰ νερὰ τῶν Μοθωκορώνων;

Ἀπ. Οὔτε μᾶς εἶπε τίποτε οὔτε τὸν εἶδα τώρα εἰς τὴν δευτέραν σύλληψιν.

Ἐρ. Ἐφαίνοντο εἰς τὴν θάλασσαν ἄλλα πλοῖα ἑλληνικὰ ἢ ἄλλης Δυνάμεως;

Ἀπ. Δὲν εἶδον ἄλλον παρὰ τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ ὁποῖον μὲ ἐπεσκέφθη καὶ ἓν μεγάλον βασέλον, τὸ ὁποῖον ἐβολτατζάριζεν ἔξωθεν τῶν Μοθωκορώνων.

Ταῦτα πάντα ὡμολόγησεν ὁ ρηθεὶς καπ. Νικολὸς Βίτος Κούρτζιος, τὰ ὁποῖα ἀφ' οὗ τῷ ἀνεγνώσθησαν μεταφραστικῶς εἰς τὴν γλῶσσάν του τὰ ἐβεβαίωσε.

22*

Πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Προσωρινὴν Ἐπιτροπὴν

Σεβαστοὶ Δικασταί!

Ὁ ἀντίδικός μου κύριος Μῆτρος Λιακόπουλος εἰς τὴν ἀπὸ τὰς 24 τοῦ παρελθόντος μηνὸς δεδομένην κατηγορίαν του πρὸς τὸ Θαλάσσιον τοῦτο Δικαστήριον, κατηγορῶν με λέγει οὕτως: "Ὅτι ὁ μαρτῆγος τοῦ καπ. Λουκᾶ Κορωναίου εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λιμένος τῆς Καρίτζας ἀραγμένος, κενὸς πράγματος καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου, μὴ ἔχων οὐδεμίαν σημαίαν ἢ σημεῖον ὑψωμένον. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τῆς εἰσόδου εἰς τὸν λιμένα ἦσαν Τοῦρκοι ἱκανοί, ὠχυρωμένοι καλῶς καὶ ὑπερασπίζοντο αὐτὸ τὸ πλοῖον. Τούτου τουφεκίζοντες καὶ πλησιάζοντες αὐτοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐννοήσωσιν ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἄλλο τι, εἰμὴ ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο χωρὶς κανὲν χαρακτηριστικὸν οὐδετερότητος, ὑπερασπιζόμενον ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν ἐφονεύθησαν καὶ δύο στρατιῶταί του. Ἀλλὰ τέλος πάντων τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν καὶ ἐκυρίευσαν τὸ εἰρημένον πλοῖον, ἔνδον τοῦ ὁποίου καθὼς ὁ ἴδιος καπ. Λουκᾶς δὲν ἀρνεῖται, νομίζει δὲν εὗρον τίποτε, δηλονότι μήτε σημαίαν μήτε σημεῖον μήτε κανὲν ἔγγραφον καὶ καθὼς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀποδεικτικὸν τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς νήσου Σκοπέλου φανερώνει. Ἐννοῶν καὶ παραδεχθεὶς τὸ πλοῖον τοῦτο ὡς ἐχθρικὴν ἰδιοκτησίαν τὸ ἔλαβε καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐφόρτωσεν εἰς ἄλλο μέρος γιδοπρόβατα, τὸ ἔφερεν εἰς Σκόπελον, ὅπου, ἀφ' οὗ τὸ ἐκφόρτωσεν, εὗρε καταπατημένον ἓν ἔγγραφον τοῦ καπ. Λουκᾶ φανερῶνον ὅτι τὸ εἰρημένον πλοῖον ἦτο ὑπὸ σημαίαν ρωσικὴν.

"Ὅτι μὲ μόνον αὐτὸ τὸ ἀσθενὲς ἔγγραφον εὐχαριστήθη καὶ ἀνέφερεν εἰς τὸν Τοποτηρητὴν τῆς Σκοπέλου καὶ εἰς τὸν ἐν Σκοπέλῳ Γαλλικὸν Ἀντιπρόξενον διὰ νὰ γράφουν ὅπου ἤξευρον νὰ παρουσιασθῇ ἢ νὰ στείλῃ ὁ κύριος τοῦ πλοίου τούτου νὰ τὸ λάβῃ· ὅτι ὁ σύντροφός του καπ. Ἰωάννης Βελέντζας, πάλιν ἔγραψεν πρὸς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ Βρεταννικὸν Πρόξενον μ' ἓν πλοῖον λατίνι, ὀνομα-

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 16.*

ζόμενον «Μπαχτζές», διοικούμενον παρὰ τοῦ καπ. Λιάτα, νὰ προκηρύξῃ τὴν περίστασιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πλοίου ἢ νά στείλῃ νὰ τὸ λάβῃ εὑρισκόμενον εἰς παρακαταθήκην.

Ὅτι λοιπὸν τὸν ἄραξεν ἐν ἀσφαλείᾳ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ νὰ τὸν εὕρῃ ὁ κύριός του διὰ νὰ τὸν λάβῃ ὅλως διόλου ἀπείρακτον.

Ὅτι ὁ καπ. Λουκᾶς Κορωναῖος, βεβαιωθεὶς ὅτι τὸ πλοῖόν του εὑρίσκετο εἰς Σκόπελον εἰς παρακαταθήκην, ἔστειλεν ἐπίτροπον διὰ νὰ τὸ λάβῃ, ἀλλὰ κατὰ κακὴν τύχην, πρὶν φθάσῃ ἀκόμη ὁ ἐπίτροπός του, ὁ καπ. Ζορμπᾶς ἐμβὰς μὲ τοὺς στρατιώτας του ἐν ἀπουσίᾳ του εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, ἥρπασε τὴν γούμεναν μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο δεμένον ἀσφαλῶς τὸ πλοῖον καὶ τὴν πριμάτζαν του καὶ οὕτω μεῖναν τὸ πλοῖον χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀσφάλισιν, ἔπεσεν ἔξω ἀπὸ μίαν φορτούνα καὶ κατεσυντρίφθη. Περὶ τῆς βεβαιότητος τούτου ἐπιφέρει, ὡς λέγει, τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 μαρτυρικὸν τῆς Κοινότητος Σκοπέλου καὶ ζητεῖ τὴν προσωπικὴν ἐξέτασιν τὸν ἐν τῷ μαρτυρικῷ τούτῳ ὑπογεγραμμένον Νοτάριον, διατρίβοντα ἤδη ἐνταῦθα.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἴδιος καπ. Λουκᾶς ἐν συνειδήσει γνωρίζει καὶ καθ' ἃς ἔλαβε πληροφορίας βεβαίας τὴν ἀθωότητά του. Καθότι τὸ μὲν πλοῖόν του ἠξεύρει ὅτι τὸ ἄφησε χωρὶς κανὲν χαρακτηριστικὸν οὐδετερότητος καὶ ὁμολογεῖ ὅτι τὸ ἐφύλαξε διὰ νὰ τὸ λάβῃ εὐθὺς καθὼς ἔλαβεν αἰτίαν ἀπὸ τὸ ἔγγραφόν του, ἀλλ' ὅτι ὁ καπ. Ζορμπᾶς καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα ἔγινεν ἡ μόνη αἰτία τῆς συντριβῆς του. Καὶ τίς δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ τὸν σφετερίσῃ ἐν ᾧ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Σκόπελον καὶ τὸν ἀφίνει εἰς παρακαταθήκην, ὅταν εὐκόλως ἠδύνατο νὰ τὸν πωλήσῃ;

Ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ πλοίου τούτου ἔγινε μόνον καὶ μόνον μὲ τὴν αἰτίαν ὅτι ἦτον ἐχθρικὸν καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη νὰ συλλάβῃ ἢ νὰ κακομεταχειρισθῇ πλοῖον ὑπ' οὐδετέραν σημαίαν. Μὴ λησμονήσητε προσέτι ὅτι τὸ ἀνωτέρω συμβὰν ἠκολούθησε κατὰ τὰ 1827 ἔτη, ὅτε ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία δὲν ἐδιοικεῖτο ἀπὸ νόμους θετικούς, οὔτε ἀπ' αὐστηροὺς τύπους διαγωγῶν, τόσον τῶν ἀρχόντων, εἴτε στρατιωτικῶν εἴτε πολιτικῶν, καθὼς καὶ τῶν ἀρχομένων. Καὶ ὅτι, ἂν ἡ μετακόμισις τοῦ πλοίου τούτου ἀπὸ Καρίτζαν εἰς Σκόπελον ἔγινε πρόξενος καμμιᾶς ζημίας, λογίζεται τὸν ἑαυτόν του ὅλως διόλου ἀνένοχον μὲ τὸ νὰ ἔγινε καλῇ πίστει, ἀπατηθεὶς εἰς τὴν κατάστασιν τῆς οὐδετερότητος τοῦ πλοίου, ἐξ αἰτίας τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς οὐδετερότητος. Ὅθεν ὁ προβαλλόμενος νόμος ἀπὸ τὸν ἀντίδικόν του δὲν ἐφαρμόζεται διόλου ἐναντίον τοῦ πράξαντος καλῇ πίστει, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον κατ' ἐκείνου ὅστις, ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐξασφαλισμένον εἰς τὸν λιμένα τῆς Σκοπέλου εἰς παρακαταθήκην ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς τοπικῆς ἀρχῆς, ἔγινε πρωταίτιος τῆς φθορᾶς του, ἁρπάζων τὰ ἀναγκαῖά του σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα ἦτον ἀσφαλισμένον. Περίστασις, ἄνευ τῆς ὁποίας οὔτε τὸ πλοῖον ἤθελε χαθῇ οὔτε ὁ ἰδιοκτήτης ἤθελε ζητῇ τὴν ἀποζημίωσίν του οὔτ' αὐτὸς ἤθελεν ἐνάγεται σήμερον οὔτε ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἤθελε καταγίνεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Νομίζω πρός δε ὅτι ἀρκετὰ ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά του, ζητεῖ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην διαμένουσαν ἱκανοποίησιν, ἠθικὴν καὶ χρηματικήν, ἀπ' ὅπου ἀνήκει.

Αὕτη ἐστί, Σεβαστοὶ Δικασταί, ἡ κατ' ἐμοῦ κατηγορία τοῦ κ. Μήτρου Λιακοπούλου περὶ τῆς ὁποίας ἀναλυτικῶς ἀπολογοῦμαι ὡς ἐφεξῆς:

Αον) Τὸ ὅτι ὁ ἀντίδικός μου οὗτος δὲν φυλάττει τελείως σειρὰν εἰλικρινείας εἰς τὴν νομιζομένην ταύτην κατηγορίαν του ἀποδεικνύεται τοῦτο ἐκ τῶν προκειμένων λόγων του. Λέγει ὅτι εὗρε καταπατημένον ἓν ἔγγραφον τοῦ καπ. Λουκᾶ φανερῶνον ὅτι τὸ εἰρημένον πλοῖον ἦτον ὑπὸ σημαίαν ρωσικὴν καὶ μὲ μόνον αὐτὸ τὸ ἀσθενὲς ἔγγραφον εὐχαριστήθη καὶ ἀνέφερεν εὐθὺς εἰς τὸν Τοποτηρητὴν τῆς Σκοπέλου καὶ εἰς τὸν ἐν Σκοπέλῳ Γαλλικὸν Ἀντιπρόξενον διὰ νὰ γράφουν ὅπου ἤξευρον νὰ παρουσιασθῇ ἢ νὰ στείλῃ ὁ κύριος τοῦ πλοίου τούτου νὰ τὸ λάβῃ, εὑρισκόμενον εἰς παρακαταθήκην. Τί ἐννοεῖ μὲ τὴν λέξιν παρακαταθήκη, ἐγὼ ἀγνοῶ. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νομικοὺς παρακαταθήκη λέγεται τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραδίδεται εἴς τινα ἄλλον πρὸς φύλαξιν, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸ εἰς τὸν δόντα, ὅταν ἐκεῖνος τὸ ζητήσῃ. Καὶ περὶ τούτου παρακαλῶ σεβασμίως παρατηρήσετε ἀκριβῶς τί λέγει τὸ κβ' κεφάλαιον τῆς Γενικῆς Νομοθεσίας τῶν ἀειμνήστων αὐτοκρατόρων ἐν σελ. 209, § 1291: «Τὸ περὶ παρακαταθήκης συνάλλαγμα, δι' οὗ ἐμπιστεύεται εἴς τινα πρᾶγμα ξένον πρὸς φύλαξιν, εἶναι ἐκ τῶν πραγματικῶν συναλλαγμάτων. Ἡ παρακαταθήκη εἶναι ἢ ἁπλῆ ἢ οἰκτρά. Ἁπλῆ λέγεται ὅταν παραδίδεται εἴς τινα μηδεμιᾶς παρούσης ὀλεθρίας ἀνάγκης. Οἰκτρὰ δὲ λέγεται,

ὅταν παραδίδεται ἐξ αἰτίας ταραχῆς τινος ἢ ἐπαναστάσεως ἢ πυρκαϊᾶς ἢ καταπτώσεως οἰκοδομῶν ἢ ναυαγίου ἢ πλημμύρας. Ἐρωτῶ μὲ σέβας τὸ Σεβ. τοῦτο Δικαστήριον, ἡ λεγομένη παρ' αὐτοῦ παρακαταθήκη ἁπλῆ εἶναι ἢ οἰκτρά; Ἐὰν εἶναι ἁπλῆ, εἰς ποῖον τὴν παρέδωκε; Εἰ δὲ πάλιν οἰκτρά, ὁποῖαι οἰκτραὶ περιστάσεις συνέβησαν εἰς τοῦτο καὶ εἰς ποῖον πάλιν τὴν παρέδωκε; Ἄρα τὸ πλοῖον τοῦτο δὲν ἦτον εἷς τινα παρακαταθήκη, ἄρα προφανῶς ψεύδεται καὶ μὲ τὴν λέξιν ταύτην πάσχει ν' ἀπατήσῃ τὸ Σεβ. τοῦτο Δικαστήριον διὰ νὰ βαρύνῃ τὴν ψῆφόν του.

Βον) Λέγει: Ὅτι λοιπὸν τὸν διαληφθέντα μαρτῆγον τὸν ἄραξεν ἐν ἀσφαλείᾳ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ νὰ τὸν λάβῃ ὁ κύριός του ὅλως διόλου ἀπείρακτον. Ἐρωτῶ κατὰ τοῦτο τὸ Σεβ. τοῦτο Δικαστήριον, διατί ἀποσιωπᾷ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἄραξεν; Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἄραξεν ἐν κακῇ καταστάσει τὸν διαληφθέντα μαρτῆγον χωρὶς τὰ ἀναγκαῖά του σχοινιά, ἦτον ὁ μῶλος τῆς Σκοπέλου, ὅστις δὲν εἶναι λιμήν, ὡς ἠμπορεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὸ Σεβ. τοῦτο Δικαστήριον ἀπ' ὅλους τοὺς θαλασσινούς, ἀλλ' ἁπλοῦς ὅρμος (δηλονότι τουρκιστὶ γιαμπὰν γὲρ) καὶ τὸν ἄφησεν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς θαλάσσης ἀπερριμμένον, ὡς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 μαρτυρικὸν τοῦ Ἰωάννου Νικολάου Μεντζελιώτου βεβαιοῖ, ὁποῖοι ἐξαρμάτωσαν τὸν μαρτῆγον τοῦτον, εἰς ποίαν κατάστασιν τὸν ἄφησαν καὶ μείνας οὕτως ἂν ἦτον ὑποκείμενος εἰς φθορὰν ἢ ὄχι. Νομίζω, κύριοι δικασταί, ὅτι κατὰ δίκαιον λόγον ἔδει ὁ διαληφθεὶς ἀντίδικός μου, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐξ ἀγνοίας παρέλαβε τὸ πλοῖον ὡς ἐχθρικὴν ἰδιοκτησίαν, ἀφ' οὗ ἐπομένως ἀνεκάλυψεν ὅτι ἦτο ρωσικὸς καὶ ἐπροκήρυξεν, ὡς λέγει, διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ κύριός του διὰ νὰ τὸ λάβῃ, ἦτον, λέγω, εἰς χρέος ἀπαραίτητον νὰ τὸ φυλάξῃ καλῶς μὲ ἀνθρώπους καὶ νὰ τὸν ἀράξῃ εἰς λιμένα ἀσφαλῆ καὶ ὄχι νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς ἕνα ἁπλοῦν ὅρμον χωρὶς φύλακας καὶ ὡς ἔρμαιον τυχερὸν τῶν συντρόφων του καὶ εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν τῶν ἀνέμων καὶ τῆς θαλάσσης; Ἄρα, εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὄν, δὲν ἦτον ἐπόμενος ἡ συντριβή του; Δὲν ἦτον ἐπόμενος καὶ ὁ χαμός του; Ἄρα, ὅπως θεωρούμενον τὸ πρᾶγμα, φυσικῶς καὶ ἠθικῶς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν πταίει καὶ ὡς ἐκ τοῦ πταίσματός του ἡ προκύπτουσα ζημία τοῦ πλοίου τούτου εἶναι βάρος αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἀποσιωπῶ.

Γον) Μὲ κατηγορεῖ λέγων ὅτι ἐν ἀπουσίᾳ του ἐμβῆκα εἰς τὸν μαρτῆγον τοῦτον μὲ τοὺς στρατιώτας μου καὶ ἥρπασα τὴν γούμεναν μὲ τὴν ὁποίαν ἦτον δεμένον ἀσφαλῶς τὸ πλοῖον καὶ τὴν πριμάτζαν του καὶ οὕτω μεῖναν τὸ πλοῖον χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀσφάλισιν, ἔπεσεν ἔξω ἀπὸ μίαν φουρτούναν καὶ κατεσυντρίφθη, ἐπιφέρων εἰς τοῦτο τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 μαρτυρικόν, ὡς λέγει, τῆς Κοινότητος Σκοπέλου. Σεβαστοὶ Δικασταί, χαρίσατέ μοι παρακαλῶ τὴν προσοχήν σας διὰ νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ περιεστατωμένως τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν τότε ἀπροσδοκήτως ὑπῆγον ἀπὸ Σκῦρον εἰς Σκόπελον καὶ τὸν τρόπον τῆς συκοφαντίας. Ἡ παύσασα Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν 13 τοῦ Ἰουλίου μηνὸς τοῦ 1827 ἔτους διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 265 ἐγγράφου της διώρισε τὸ πλοῖόν μου βρίκιον ὀνομαζόμενον «Κένταυρος» νὰ παραπλέῃ τὸν Μαλιακὸν κόλπον πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν μερῶν ἐκείνων· πρὸς δὲ καὶ διὰ τῆς ἐπὶ τῶν Πολεμικῶν Γραμματείας διαταγῆς ὑπ' ἀριθ. 232 διετάχθην νὰ δίδω βοήθειαν εἰς τὸν φρούραρχον τῆς νήσου Σκύρου, ὁσάκις λάβῃ χρείαν, διὰ νὰ ἐκτελῇ τὰ χρέη του. Καὶ ἐπειδὴ πλέον οἱ καταχρασταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ βλάψωσι τελείως τὴν Σκῦρον καὶ τοὺς Σκυριανούς, φθονήσαντές με, δηλ. ὅ τε καπ. Μῆτρος Λιακόπουλος μὲ τοὺς σὺν αὐτῷ, δηλονότι Γιάτζον καὶ λοιπούς, ἐπειδὴ μάλιστα ἤμην ἐγὼ ὅλως διόλου φατρία καὶ μέρος τοῦ Γέρου Καρατάσιου καὶ αὐτοὶ ἐνάντιοί του, καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ προφανῶς δὲν ἠδύναντο νὰ μέ βλάψουν, συνήργησαν δολίως, ὥστε διὰ τοῦ Βάσσου Μαυροβουνιώτου καὶ ἀδελφοῦ του νὰ κάμουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελον, ὡς πληροφορεῖσθε ἀπὸ τὰ ἐγκλειόμενα ὑπ' ἀριθ. ἀντίγραφα α, β, γ, δ, ε, στ, ζ, η. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἀπέγδυσαν τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ τὴν οἰκογένειάν μου, ἐβιάσθην ν' ἀπεράσω μὲ μίαν βάρκαν εἰς Σκόπελον διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ ἐβγάλω στρατιώτας ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες κατεῖχον τὴν φαμελίαν μου. Καὶ ἐπειδὴ ἔφθασα ἐν καιρῷ νυκτός, χωρὶς νὰ πλησιάσω διόλου εἰς τὸν διαληφθέντα μαρτῆγον, ἐκείνην τὴν νύκτα ὑπῆγον καὶ ἐκοιμήθην εἰς τὸ καΐκι τῶν Καλαμιδαίων, τὸ δὲ πρωὶ σύρας τὴν βάρκαν μου ἐξῆλθον εἰς Σκόπελον. Ὁ Γιάτζος ὅμως, ὢν φύσει ἐχθρός μου καὶ θέλων νὰ σκεπάσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμον οἱ σύντροφοί του, ὡς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 μαρτυρικὸν τοῦ Ἰωάννου Νικολάου Μεντζιλιώτου φανερώνει, μοὶ ἐπρόσαψεν αὐτὸν τὸν μῶμον τῆς συκοφαντίας χωρὶς κανὲν νόημα. Σ. Δικασταί! στοχασθῆτε τὸ ψεῦδος. Ὁ Γιάτζος ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκίαν του μὲ εἶδεν ὅτι ἐπάτησα τὸν μαρτῆγον καὶ ἄρπαξα τὴν γούμενάν του καὶ τόσοι ἄνθρωποι ὁποῦ ἦσαν εἰς τὰ καΐκια πῶς δὲν μὲ εἶδον; Παρατη-

ρήσατε παρακαλῶ ὅτι εἰς ὅλας τὰς μαρτυρίας κανεὶς δὲν λέγει ὅτι μ' εἶδεν, ἀλλ' ὅτι οὕτως ἤκουσαν. Μὲ τὸ ἤκουσα γίνεται ποτὲ ἄνθρωπος ἔνοχος; Ἐγώ, Κύριοι Δικασταί, ἐπομένως ἕως ὅτου νὰ ἐκβάλω στρατιώτας ἐκάθησα εἰς Σκόπελον ἡμέρας ἱκανάς. Μάλιστα αὐτὸ τὸ πλοῖον ἔπεσεν ἔξω μεθ' ἡμέρας ἑνδεκα τῆς προσαφθείσης κατηγορίας μου. Πρὸς δὲ μάθετε καὶ τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν συκοφαντίαν ταύτην ἐπάτησεν ἐπάνω εἰς τὸν διαληφθέντα μαρτῆγον τὸ καΐκι τῶν Καλαμιδαίων καὶ ἐπαλάμισε. Κύριοι Δικασταί! Εἷς ἄνθρωπος κατατρεχόμενος καὶ κινδυνεύων νὰ χαθῇ ἡ τιμή, πᾶσα ἡ κατάστασίς του καὶ ἡ ὑπόληψίς του, ὅστις ἔρχεται ἁπλῶς μὲ μίαν βάρκαν διὰ νὰ ἐκβάλῃ στρατιώτας πρὸς διανθέντευσίν του, αὐτὸς ἄρα ἔχει νοῦν καὶ φρένας νὰ κυττάζῃ διὰ νὰ ἁρπάξῃ ἢ σχοινία ἢ ἄλλα πράγματα; Παρατηρήσατε λοιπὸν εἰς ποῖον βαθμὸν κολοφῶνος ἔφθασεν ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων. Ἀποσιωπῶ τὰ ἄλλα διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ Σ. τοῦτο Δικαστήριον θέλει θεωρήσει τὰ πάντα ἀλανθάστως καὶ ἐξετάσει τὸ πρᾶγμα ἐμβριθῶς ὥστε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 μαρτυρικόν, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει λέγων ὅτι εἶναι τῆς Κοινότητος Σκοπέλου, αὐτό, Κύριοι Δικασταί, δὲν εἶναι τῆς Κοινότητος, ἀλλ' εἶναι τῶν ἰδίων του συντρόφων, οἵτινες ἔχουν ἐνοχὴν εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον, δηλονότι τῶν Α. Γιάτζου καὶ Κ. Μπίνου καὶ ἡ Κοινότητα τῆς Σκοπέλου μόνον καὶ μόνον ἐπικυροῖ τὰς σφραγῖδας τῶν διαληφθέντων καὶ ὄχι τὰ περιεχόμενα. Θεωρήσατε παρακαλῶ προσεχῶς αὐτό, ἰδέτε τί λέγει αὐτὴ ἡ Κοινότης τῆς Σκοπέλου περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τοῦ διαληφθέντος μαρτήγου εἰς τὸ ἀνὰ χεῖράς μου μαρτυρικόν της ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀναντιρρήτως πληροφορεῖσθε ὅτι ἀδίκως καθάπτεται ὁ ἀντίδικός μου οὗτος τῆς ὑπολήψεώς μου καὶ ὅτι εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν δὲν ἔχω καμμίαν ἐνοχήν. Εἶμαι ἀθῶος καὶ ἀδίκως ἐγκαλοῦμαι. Ἡ μαρτυρία τῶν κυρίων Α. Γκάτζου καὶ Κ. Μπίνου συντρόφων του ὡς πρὸς ἐμέ, ἀπὸ τοὺς νόμους εἶναι ἀπαράδεκτος καθότι μαρτυρία συντρόφων δὲν ἰσχύει. Ὁ Νοτάριος τῆς Σκοπέλου, ὁ ὁποῖος ἐνδεχόμενον νὰ ἔδωκε καταφατικὴν μαρτυρίαν εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο, εἶναι σχετικὸς τῆς φατρίας τοῦ Λιακοπούλου καὶ μάλιστα ἐστάθη καὶ γραμματεὺς τοῦ Γκάτζου. Ἡ μαρτυρία αὐτοῦ, οὖσα φατριαστικὴ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν σχετική, εἶναι ἀπαράδεκτος. Περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀναγνώσατε παρακαλῶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 μαρτυρικὸν τοῦ πολίτου Κωνσταντίνου Φέκια ἀπὸ τὴν' Αργαλαστὴν Μαγνησίας διὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι μετὰ τὸ πέσιμον τοῦ εἰρημένου μαρτήγου ὁποῖοι ἐπῆραν τὰ λείψανα τούτου. Ἐξετάσατε παρακαλῶ διὰ νὰ μάθετε τίνος ἄνθρωποι ἦσαν. Θεωρήσατε πρὸς τούτοις ἀκριβῶς καὶ τὴν ἔνορκον ἐξομολόγησιν τοῦ Γ. Ἀντωνίου Μεντζιλιώτου.

Δον) Λέγει πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ ἴδιος καπ. Λουκᾶς ἐν συνειδήσει γνωρίζει καθ' ἃς ἔλαβε πληροφορίας βεβαίας κ.τ.λ. Κύριοι Δικασταί! Τὸ ὅτι ὁ καπ. Λουκᾶς ἐν συνειδήσει γνωρίζει καθ' ἃς ἔλαβε πληροφορίας τὴν ἀθωότητά του ἐπειδὴ τὸ πλοῖόν του τὸ ἄφησε χωρὶς κανὲν χαρακτηριστικὸν οὐδετερότητος, τοῦτο ἐνδεχόμενον. Τὸ νὰ ὁμολογήσῃ ὅμως ὅτι καὶ τὸ ἐφύλαξε, εἶναι ἀπίστευτον· ἐπειδή, μ' ὅλον ὅτι ἦτον εἰς χρέος ἀπαραίτητον καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ὀρθὸν λόγον διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ ἐντελῶς, μ' ὅλον τοῦτο τὸ παρημέλησε καὶ ἐχάθη ἑκουσίως. Τὸ νὰ καθάπτεται πάλιν τὸν Ζορμπᾶν, λέγων ὅτι ὁ Ζορμπᾶς καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα ἔγινεν ἡ μόνη αἰτία τῆς συντριβῆς του, τοῦτο νομίζω, Κύριοι Δικασταί, ὅτι ἀδικεῖ ὄχι μόνον ἐμένα καὶ τὴν ὑπόληψίν μου, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτόν του τὸν ἴδιον. Τὸ ὅτι πάλιν, ὡς λέγει, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ τὸν σφετερίσῃ ἐν ᾧ ἀναχωρεῖ ἀπὸ Σκόπελον καὶ τὸν ἀφίνει εἰς παρακαταθήκην, ὅταν εὐκόλως ἠδύνατο νὰ τὸν πωλήσῃ; Ἐρωτῶ τὸ Σ. τοῦτο Δικαστήριον, ὁποῖον ἄλλον περισσότερον σφετερισμὸν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ εἰς τὸν διαληφθέντα μαρτῆγον, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἔκαμαν οἱ σύντροφοί του. Τὸν ἄφησαν σχοινί, τὸν ἄφησαν ἐξάρτι ἢ παταράτζον ἢ ἄλλο κανὲν ἔπιπλον; Τὸν ἀφίνει εἰς παρακαταθήκην. Ποῦ; Εἰς τὸν μῶλον τῆς Σκοπέλου, χωρὶς ἀνθρώπους, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος, τῶν ἀνέμων καὶ τῆς θαλάσσης.

Εον) Λέγει ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ πλοίου τούτου ἔγινε μόνον καὶ μόνον μὲ τὴν αἰτίαν ὅτι ἦτον ἐχθρικὸν καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη νὰ κακομεταχειρισθῇ πλοῖον ὑπ' οὐδετέραν σημαίαν. Τοῦτο δὲν τὸ ἀρνοῦμαι καὶ ἐγώ. Οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Πλήν, ἐπειδὴ καὶ ἐκ περιστάσεως ἔγινεν ἡ σύλληψις τοῦ διαληφθέντος πλοίου, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ρωσικόν, ἀναμφιβόλως ἦτον εἰς χρέος νὰ τὸ φυλάξῃ μὲ τὸν πλέον εὔσχημον τρόπον, διότι αὐτὸ τὸ πλοῖον τῷ ὄντι εἰς τὸν ἀντίδικόν μου ἦτον ὡς παρακαταθήκη.

ΣΤον) Ὅτι, ὡς λέγει, τὸ ἀνωτέρω συμβὰν ἠκολούθησε κατὰ τὰ 1827 ἔτη, ὅτε ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία δὲν ἐδιοικεῖτο ἀπὸ νόμους θετικούς, οὔτε ἀπ' αὐστηροὺς τύπους διαγωγῶν, τόσον τῶν ἀρχόν-

των, εἴτε στρατιωτικῶν εἴτε πολιτικῶν, καθὼς καὶ τῶν ἀρχομένων, εἰς τοῦτο ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολλὰ τοιαῦτα ἠκολούθησαν, ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ὀλυμπίους, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς θαλασσινούς μας. Τὸ νὰ λογίζεται ὅμως τὸν ἑαυτόν του ὅλως διόλου ἀνένοχον, εἰς τοῦτο σφάλλει. Ναὶ μὲν ὡς καλῇ πίστει ἔλαβε τὸ πλοῖον, πλὴν ἀφ' ἧς ὥρας ἐγνώρισεν ὅτι ἦτον οὐδετέρας Δυνάμεως, δὲν ἦτο πλέον καλῇ πίστει, ἀλλὰ κατεῖχεν αὐτὸς ὡς εἷς ἀποθηκάριος καὶ ὡς τοιοῦτος ἦτον εἰς χρέος ἀπαραίτητον νὰ τὸ φυλάξῃ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Τὸ ὅτι πάλιν ὁ προβαλλόμενος ἀπὸ τὸν ἀντίδικόν του νόμος δὲν ἐφαρμόζεται τελείως ἐναντίον τοῦ πράξαντος καλῇ πίστει· βέβαια ὁ προβαλλόμενος οὗτος νόμος δὲν ἐφαρμόζεται ἐναντίον τοῦ πράξαντος καλῇ πίστει, ἀλλὰ κατ' ἐκείνου ἀμελοῦντος τὸ χρέος βλάπτει τὸν ἄλλον. Κατ' ἐκείνου δὲ τοῦ ὁποίου λέγει, ὅτι ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐξασφαλισμένον κ.τ.λ. εἰς τοῦτο ψεύδεται:

1ον) Τὸ πλοῖον αὐτὸ δὲν ἦτον ἐξασφαλισμένον εἰς τὸν λιμένα τῆς Σκοπέλου.

2ον) Δὲν ἦτον εἰς παρακαταθήκην, ὡς λέγει, ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς τοπικῆς ἀρχῆς. Τοῦτο τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἀνὰ χεῖράς μου μαρτυρικὸν τῆς τοπικῆς ἀρχῆς Σκοπέλου ἀποδεικνύει καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ πλοίου καὶ τὸ ψεῦδος τοῦ ἀντιδίκου μου.

3ον) Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ πρωταίτιος τῆς φθορᾶς του, ἐπειδὴ μήτε εἰς τὸ πλοῖον αὐτὸ ποτὲ ἐμβῆκα μήτε ἅρπαξα κανὲν ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα σχοινιά του, ἀλλὰ τὰ ἅρπαξαν οἱ σύντροφοί του.

Ζον) Περίστασις τῇ ἀληθείᾳ βέβαια ἂν ἐφύλαττε αὐτὸ τὸ πλοῖον, κατὰ τὸ ὁποῖον χρέος εἶχε, βέβαια οὔτε τὸ πλοῖον ἐχάνετο οὔτε ὁ καπ. Λουκᾶς νομίμως ἤθελε ζητεῖ τὴν ἀποζημίωσίν του οὔτε τὸ Σ. τοῦτο Δικαστήριον ἤθελε καταγίνεται νὰ κρίνῃ τὴν διαληφθεῖσαν ὑπόθεσιν.

Σεβαστοὶ Δικασταί, αὕτη εἶναι ἡ ὑπόθεσις, οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐν εἰλικρινείᾳ καὶ οὕτως εἶναι ἡ ἀλήθεια. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ δώσητε ὅλην σας τὴν προσοχὴν μὲ τὸν πλέον βαθὺν τρόπον, ὥστε νὰ διευκρινισθῇ ἡ ἀλήθεια καὶ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότητα μου, καθότι γνωρίζω τὸν ἐμαυτόν μου εἰς τὴν προκειμένην ταύτην ὑπόθεσιν πάντη ἀνένοχον καὶ ἀθῶον, ζητῶ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην διὰ τῶν νόμων ἱκανοποίησιν εἰς τὴν προσαφθεῖσάν μοι παρὰ τοῦ Λιακοπούλου συκοφαντίαν. Ζητῶ ἠθικὴν ἱκανοποίησιν τιμῆς, ὑπολήψεως καὶ χρηματικὴν τῶν μέχρι τοῦδε ἐξόδων μου. Εἶμαι εὔελπις ὅτι τὸ Σ. τοῦτο Δικαστήριον, ἀφ' οὗ ἀνιχνεύσῃ μὲ ἐμβρίθειαν τὴν ἀθωότητά μου, θέλει πράξει ὅ,τι ὑπαγορεύει ὁ νόμος καὶ τὸ δίκαιον. Ὑποσημειοῦμαι δὲ μ' ὅλον τὸ ἀνῆκον σέβας.

Τῇ 30ῇ Ἀπριλίου 1827 [=1828] ἐν Αἰγίνῃ

Ὁ πολίτης
Γεώργιος Ζορμπᾶς

23*

Ἀ ν α φ ο ρ ὰ
Πρὸς τὴν Προσωρινὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 257 δεδομένην τῇ 5 τοῦ παρόντος μηνὸς πρόσκλησιν τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τῆς ὁποίας διετάχθην ἵνα ἀπέλθω εἰς Μέθενα διὰ νὰ ἐξετάσω δικαστικῶς τοὺς ἐν Τακτικουπόλει πεντήκοντα τρεῖς (ἀρ. 53) φυλακωμένους καὶ καταγεγραμμένους ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πεδίου κυρίου Φορτσάνου, μεταβὰς ἐκεῖσε, ἐξέτασα αὐτοὺς κατὰ τὰς ἐγγράφους ὁμολογίας των, τὰς ὁποίας καὶ ἐγκλείω ἐνταῦθα μεθ' ὅσων ἄλλων ἐγγράφων μοὶ ἐδόθησαν παρὰ τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς, προσθέτων εἰς τὴν παροῦσάν μου καὶ τὰς περὶ αὐτῶν παρατηρήσεις μου, ὡς ἔπεται.

Αον) Ὁ Νικόλαος Δαδιώτης, ὁ δωδέκατος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 1, παρατηρῶ ὅτι χωρὶς ἔγκλημα ἐφυλακώθη καὶ ἔτι εὑρίσκεται φυλακωμένος.

Βον) Ὁ Γεώργιος Κουσαντιανός, ὁ 10ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 2ος, φυλακωθεὶς διότι ὑποθέτεται ὁ ἀδελφός του συνένοχος κλοπῆς βοϊδίων,

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12 συνημμ. εἰς ἔγγρ. Γεν. Γραμμ./Θαλ. Δικ. ἀρ. 789/13 Μαΐου 1828.*

νομίζω ἄδικον τοῦ νὰ εἶναι φυλακωμένος, ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός του εὑρίσκεται καὶ κατηγορία δι' αὐτὸν ἄλλη περὶ τούτων δὲν ἔγινεν.

Γον) Ὁ Σπῦρος Βορλιώτης, ὁ 9ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 3ος, μὲ ὅλον ὅτι κατὰ λάθος ἐφυλακώθη, φυλάττεται εἰσέτι ἀδίκως φυλακωμένος.

Δον) Ὁ Νικολῆς Βελισσαρίου Ψαριανός, ὁ 13ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 4, αὐτὸς εἶχε τακτικῶς ἐφωδιασμένον τὸ πλοῖόν του μὲ διαβατήριον τῆς Κυβερνήσεως, μόνη κατηγορία κατ' αὐτοῦ ὅτι δὲν ἐπλήρωσε τὴν διαταγὴν τοῦ Ναυάρχου διὰ νὰ σώσῃ τὰ ἄλογα τοῦ τακτικοῦ ἐκ τοῦ νησίου ὀνομαζόμενου Κόκκινα· φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἀπείθησεν καθότι καὶ ἔσωσεν μέρος· νομίζω οὗτος ἀφ' οὗ ἤθελε σώσει τὰ ἄλογα ἢ μέρος ἢ ὅλα, ἔπρεπε βέβαια νὰ πληρωθῇ καὶ τοὺς κόπους του· ἂν δὲν ἔσωσε καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἢ ἑκουσίως ἢ μὴ δυνάμενος καὶ ἂν τὰ δὲν ἔφερεν εἰς Μέθενα, διὰ τοῦτο συμφωνίαν δὲν παρέβη, ὅθεν ὄχι μόνον δὲν ἤθελεν εἶναι ὑπεύθυνος νὰ φυλακωθῇ, ἀλλ' ὡς μετακομίσας καὶ τὰ σωθέντα παρ' αὐτοῦ δύο, νὰ πληρωθῇ καὶ προσέτι μὲ τὸ νὰ μὴν εἶναι κατηγορία ἄλλη κατ' αὐτοῦ δι' αὐτὰ τὰ ἄλογα, νομίζω ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ ἀπολυθῇ τῆς φυλακῆς καὶ νὰ ἀποζημιωθῇ διὰ τὸ πλοῖόν του καὶ δι' ὅσα ἄλλα ἐζημιώθη καὶ ἔχασεν.

Εον) Ὁ Νικολῆς Γιαννιώτης, πλοίαρχος, ὁ 15ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 5, κρατηθεὶς ὡς πειρατὴς ἀπὸ τὴν ρωσικὴν φεργάδα ὁ «Κάστωρ» μετὰ τοῦ ἐπιβάτου Δημητρίου Γιουρανοβὶκ καὶ δύο ναυτῶν, τοῦ Γεωργίου Φίλιππα καὶ Ἀναγνώστη Λιάτα, σημειωμένους εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου ἀρ. 14, 16 καὶ 17, καὶ κατὰ τὸ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1828 ἐνδεικτικὸν ἐκ Κίας φαίνεται σαφῶς ὅτι δὲν ἦσαν πειραταί, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ εὑρέθησαν μὲ τὴν σκαμπαβίαν τοῦ Βάσσου νὰ συμπλέουν, ἐκρατήθησαν καὶ ἔπαθαν, καὶ ἐπειδὴ κατηγορία ἄλλη τις κατ' αὐτῶν δὲν ἔγινε, δίκαιον νομίζω νὰ ἀπολυθοῦν.

ΣΤον) Ὁ Θεοτόκης Λευκάδιος, ὁ 5ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 6, ὁ Κωσταντῆς Τζῖρος, ὁ Ἀθανάσης Κονιτσιώτης καὶ ὁ Κίτσος Κόρδας, Ἰωαννίτης, ἐπειδὴ ἄλλην ἀταξίαν δὲν ἔκαμαν παρὰ ὅτι ὅλοι ὁμοῦ ἐβίασαν τὸν καπ. Χρῖστον Πρεβεζᾶνον νὰ τοὺς πληρώσῃ τὰ συμφωνηθέντα των μηνιαῖα, νομίζω δίκαιον νὰ ἀπολυθοῦν καὶ νὰ τοὺς δοθοῦν τὰ ἅρματά των καὶ ὅ,τι ἄλλο τοὺς ἐβάσταξαν εἰς τὸ δίκροτον· διὰ δὲ τὰ κρατηθέντα μηνιαῖά των, τὰ ὁποῖα νομίζω ὅτι εἶχον δίκαιον νὰ τὰ ζητήσουν καὶ νὰ τὰ λάβουν, ἡ Σεβ. Κυβέρνησις ἂς διατάξῃ περὶ τούτου τὰ εἰκότα.

Ζον) Ὁ Γιάννης Μπεϊνόγλους, ὁ 2ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, ὁ Διαμαντῆς Μυτιληναῖος, ὁ 3ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, καὶ ὁ Δημήτρης Μακρῆς, Θηβαῖος, κατὰ τὰς ἐξετάσεις των ἀρ. 7, 8 καὶ 9, ἐφυλακώθησαν παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των Καραντενεσλῆ, διότι τὸν ἐβίασαν καὶ μὴ θέλων νὰ τοὺς πληρώσῃ τὸ συμφωνημένον ὑστερινὸν μηνιαῖόν των τὰ μετρητά, τοῦ ὁποίου ἐκράτησεν ὁ Ναύαρχος εἰς τὸ δίκροτον, κατὰ τὸ ἴσον ἑνὸς ἀποδεικτικοῦ μηνολογημένον τῇ 17 Μαρτίου 1828, τὸ ὁποῖον ἐσημείωσα ὑπ' ἀρ. 10 μὲ ἓν ἕτερον ἴσον ἀποδεικτικοῦ τοῦ Καραντενεσλῆ σημειωθὲν μὲ ἀρ. 11 καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκακοποίησαν τὸν ἀρχηγόν των κατὰ ἄλλο τι νομίζω δίκαιον νὰ ἀπολυθοῦν καὶ νὰ λάβουν τὰ κρατηθέντα ἅρματά των· διὰ δὲ τὰ μετρητὰ τούτου τοῦ μηνιαίου των ὡς δικαιόν των, δὲν ἤθελεν εἶναι ἄδικον νὰ τὰ λάβουν καὶ αὐτά.

Ηον) Ὁ Γιάννης Κατσαρός, ὁ 11ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 12, κατηγορήθη ἀπὸ τὸν Καπετάνον του Λίτσον ὡς ὅτι τοῦ ἔδωσεν γρόσια χίλια πεντακόσια, ἀρ. 1500 καὶ οὗτος λέγει ὅτι μὲ τὸ νὰ τὸν ἐβίασαν ὅλοι οἱ στρατιῶται εἰς τὰ Κόκκινα διὰ νὰ τοὺς πληρώσῃ καὶ αὐτὸς ὁ Κατσαρὸς συμφώνως μὲ αὐτούς, διὰ τοῦτο τὸν συκοφαντεῖ· νομίζω δίκαιον ὅτι ἡ Σεβ. Κυβέρνησις προνοοῦσα περὶ τῶν τοιούτων νὰ ἤθελε ἐπιτάξῃ τὸν καπ. Λίτσον ἐντὸς μιᾶς νομίμου προθεσμίας νὰ παραστήσῃ ὅσας ἀποδείξεις ἔχει περὶ τούτου· καὶ νὰ ἤθελεν ὑποχρεωθῇ ὁ καπ. Λίτσος διὰ τὰς ζημίας, ἀποζημιώσεις καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Γιάννη Κατσαροῦ δίδων ἀνάλογον ἐγγύησιν· διὰ δὲ τὸ μηνιαῖον, τὸ ὁποῖον χρεωστεῖ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας, ἡ Σεβ. Κυβέρνησις ἂς προνοήσῃ δι' αὐτούς.

Θον) Ὁ Χρῖστος Μαρτίνοβικ, πλοίαρχος τῆς σκαμπαβίας τοῦ Βάσσου, ὁ 18ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, μὲ τρεῖς ναύτας καὶ δέκα τέσσαρους στρατιώτας σημειωμένους εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου ὑπ' ἀρ. 19 μέχρι τοῦ ἀρ. 35, οὗτοι κρατηθέντες παρὰ τῆς ρωσικῆς

φεργάδας ὁ «Κάστωρ» κατὰ τὰς προεξετάσεις των, κατὰ τὴν ἤδη ἐξέτασιν τοῦ Ἀθανασίου Γεωργίου Εὐριπιώτου, ἀρ. 13ος, καὶ κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἑκάστου αὐτῶν τῶν ναυτῶν καὶ στρατιωτῶν, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ αὐτὴ φεργάδα τοὺς ἐκράτησεν, τοὺς ἀφώπλισεν καὶ ἔκαψε τὴν σκαμπαβίαν των ὡς γνωρισθέντες καὶ κατηγορηθέντες πειραταὶ παρὰ τῶν ὀκτὼ Ἑλλήνων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ καθημερινὸν (giornale) τῆς αὐτῆς φεργάδας. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ὅμως τοῦ Ἀθανασίου Εὐριπιώτου, ἀρ. 13ος, καὶ κατ' ἐκείνην τοῦ Νικολῆ Γαννιώτη, ἀρ. 5ος, καὶ κατὰ τὴν τοῦ Ἀναγνώστη Κωνσταντίνου, ἀρ. 14ος, εἶχε πιάσει ἡ αὐτὴ σκαμπαβία τοῦ Βάσσου τὸ τρεχαντήρι ποριώτικον εἰς τὸ Πόρτο Ράφτη καὶ τὸ ἔφερεν εἰς Κίαν, ἀλλὰ τοῦτο ἔγινεν εἰς τὸ πρωτυτερινὸν ταξίδιον, πλοιαρχοῦντος τοῦ Δημητρίου Θασιώτη, ἔχον τοὺς αὐτοὺς ναύτας καὶ στρατιώτας, οἵτινες ἐγνωρίσθησαν ἀπὸ τοὺς Ποριώτας.

Ἐπειδὴ ὅμως εἰς ἐκεῖνον τὸν διάπλουν των ἀπὸ Σκῦρον εἰς Ἄνδρον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πεταλιοὺς καὶ Στουρονήσια συνεταξίδευον διάφορα πλοῖα τοῦ Γριζώτη καὶ Βάσσου μὲ στρατιώτας ὁδηγούμενα παρ' αὐτῶν τῶν ἀρχηγῶν, μὲ τὰ ὁποῖα συνέπλεεν καὶ ἡ αὐτὴ σκαμπαβία καὶ ἀπὸ τὰ Στουρονήσια ἀποχωρισθεὶς ὁ Βάσσος ἀνεχώρησε μὲ τὰ πλοῖά του καὶ στρατιώτας διὰ Κίαν, τότε συνακολουθοῦσα καὶ ἡ σκαμπαβία αὕτη, ἔπιασε τὸ ποριώτικον τρεχαντήρι, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς Κίαν καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔγινεν ἄλλη κατηγορία ληστείας ἢ πειρατείας κατ' αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ τρεχαντηρίου τούτου, διὰ τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ ὁποίου (ἂν εἶναι δίκαιον νὰ ἀποζημιωθῇ) εἶναι ὑπεύθυνος ὁ Βάσσος ὡς ἀρχηγὸς τοῦ διάπλου ἐκείνου καὶ κύριος τῆς σκαμπαβίας, ὅλοι αὐτοὶ οἱ φυλακωμένοι νομίζω δὲ εὔσπλαχνον νὰ ἀπολυθοῦν καὶ νὰ λάβουν τὰ ἅρματά των.

Ιον) Ὁ Ἀναγνώστης Κωνσταντίνου, ὁ 30ὸς εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἤδη ἐξέτασίν του ἀρ. 14 καὶ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν τοῦ ἰδίου, καὶ μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς ναύτας ὑπ' ἀρ. 37, 38, 39 σημειωμένους εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον, εἶναι οἱ σωθέντες ἀπὸ τὸ μίστικον τοῦ Γριζώτη, τὸ ὁποῖον ἔκαυσεν ἡ ρωσικὴ φεργάδα ὁ «Κάστωρ», θανατώσας ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ στρατιώτας εἴκοσι ἑπτὰ καὶ πληγώσας τέσσερους· καὶ ἐπειδὴ δὲν φαίνεται καμμία κατηγορία δι' αὐτοὺς ληστείας ἢ πειρατείας καὶ ἂν ἤθελε γίνει τοιαύτη ποτὲ ἤθελεν εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἀρχηγός των Γριζώτης, νομίζω εὔσπλαχνον νὰ ἀπολυθοῦν καὶ οὗτοι.

ΙΑον) Ὁ Ἀνδρέας Σῖμος, Ψαριανός, ὁ 45ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 15, ὧν μὲ ἄλλους ἕξη ναύτας φυλακωμένους, τῶν ὁποίων τὰς ἐξετάσεις ἐσημείωσα μὲ ἀρ. 16, 17, 18 καὶ 19, αὐτὸς ἀναχωρήσας ἀπὸ Μύκονον διὰ Ἀμουργὸν χωρὶς διαβατήριον καὶ ἀπὸ τόπον παράμερον τῆς Μυκόνου, ὅπου εἶχε τὴν τράταν του καὶ ὡπλισμένην, κατὰ τὴν δευτέραν ἐξέτασίν του ὑπ' ἀρ. 20, μὲ κανόνι ἐκρατήθη ὡς πειρατής, κατηγορία δέ τις κατ' αὐτοῦ ληστείας ἢ πειρατείας δὲν παρίσταται.

ΙΒον) Ὁ Γεώργιος Κύπριος, ὁ 4ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, ὁ Μανόλης Δημητρίου, ὁ 41ος εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον, ὁ Παναγιώτης Λήμνιος, ὁ 42ος εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον, ὁ Ἰωάννης Ἀϊβαλιώτης, ὁ 43ος εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον, κατὰ τὰς ἐξετάσεις των ἀρ. 21, 22, 23 καὶ 24, οὗτοι οἱ τέσσαρες φαίνεται ὅτι ἠπατήθησαν παρὰ τοῦ πειρατοῦ Ἀναστασίου Ὑδραίου καὶ ἐπειδὴ δὲν συνέπραξαν μετ' ἐκείνου ἀνομίας, καθότι ὀλίγας στιγμὰς ἐστάθησαν εἰς τὸ πλοῖόν του, οὐδὲ ἄλλη κατηγορία δι' αὐτοὺς φαίνεται, νομίζω δίκαιον νὰ ἀπολυθοῦν.

ΙΓον) Ὁ Παρασκευᾶς Ἀνατολίτης, ὁ 44ος εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου, κατὰ τὴν ἐξέτασίν του ἀρ. 25, ἐστάθη ὀλίγας ἡμέρας μὲ τὸν Ἀθανάσιον Ξεκουκούλωτον καὶ ἄλλη κατηγορία δὲν εἶναι κατ' αὐτοῦ, νομίζω δίκαιον νὰ ἀπολυθῇ.

ΙΔον) Ὁ Βασίλειος Ἀναστασίου καὶ ὁ Δημήτρης Μαστρομῆτρος, σημειωμένοι εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κυρίου Φορτσάνου ἀρ. 52 καὶ 53, οὗτοι ἐδραπέτευσαν ἐκ τῆς φυλακῆς συντρίψαντες τὰ δεσμά των.

Ταῦτα ἀναφέρων μὲ τὸ προσῆκον σέβας ὑποσημειοῦμαι

Σταμάτης Ψωμᾶς

Τῇ 10 Μαΐου 1828, ἐν Αἰγίνῃ

24*

Ἀντίγραφον
Edu. Codrington

Ἐκ τοῦ «Ὠκεανοῦ» (δικρότου), 12/24 Μαΐου 1828

Γενικὴ Διαταγὴ

Πρὸς τοὺς Σεβαστοὺς Ναυάρχους καὶ ἀρχηγούς

Εἶναι καταπολὺ ὠφέλιμον εἰς τοιαύτην κρίσιμον στιγμὴν νὰ ὑστερήσωμεν τὰς τουρκικὰς δυνάμεις, εὑρισκομένας εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη ζωοτροφιῶν καὶ πολεμοφοδίων καὶ εὐδυναμώσεων καὶ ἀπὸ κάθε ὁποιαδήποτε ἄλλα εἴδη, διὰ νὰ διεγείρωμεν τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὸν Ἰμπραὴμ Πασᾶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖον, ὅτι ὅλα τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα συνιστῶσι καὶ βοηθοῦσι τὴν πολιορκίαν τῶν λιμένων τῆς Πελοποννήσου, νὰ ἐμποδίζωσιν, ἂν εἶναι δυνατόν, τὴν εἴσοδον κάθε εἴδους πλοίου, ὁποιουδήποτε ἔθνους, ἕως καὶ τὰ πλοιάρια ὁμοίως νὰ εἶναι αὐστηρῶς προσεκτικά, νὰ μὴ συγχωρῶσι τὴν ἔξοδον εἰς κανὲν πρᾶγμα εὑρισκόμενον εἰς τοὺς λιμένας, εἰμὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ πλοῖον ἢ πλοιάριον, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἔχει ἐξηπλωμένην τὴν σημαίαν τῆς ὁμιλίας, ἐρχόμενον διὰ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν ἀξιωματικόν, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ὁποίου εἶναι τὰ πολιορκοῦντα πλοῖα.

Τώρα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολιορκούντων πλοίων εἶναι πιθανόν, ὅτι τὰ ὀγληγορόπλευστα πλοῖα, ἐρχόμενα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος τῆς Τουρκίας, θέλουν λαμβάνει κατὰ πρῶτον πλησίασιν ἔξω τοῦ ἀκρωτηρίου Ματαπᾶ, διὰ νὰ ἐπετύχουν καὶ σπρωχθοῦν μεταξὺ τῶν νήσων καὶ τῆς μεγάλης ξηρᾶς μὲ ἕνα δυνατὸν ἀνατολικὸν ἢ μεσημβρινὸν ἄνεμον, ἤθελον λαμβάνει πλησίασιν εἰς τὰς Στροφάδας νήσους, ἕτοιμα νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ ἕνα δυνατὸν δυτικόν, ἢ ἀρκτικὸν ἀέρα. Εἶναι λοιπὸν ἀναγκαῖον, ὅτι ἓν πλοῖον μὲ ἱκανὴν δύναμιν, πρὸς ἀσφάλειαν ὑπακοῆς, νὰ περιπλέῃ εἰς κάθε μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς θέσεις, διὰ νὰ διώχνῃ καὶ ἀποβάλλῃ ὁποιαδήποτε τουρκικὰ πλοῖα ἤθελον ἔλθει ἐκεῖ, καὶ ὅταν ἤθελεν ἀπαντήσει κανένα τῶν τοιούτων πλοίων, θέλει τὸ γνωστοποιεῖ εἰς τὰ ἄλλα πολιορκοῦντα πλοῖα, ὑψώνων τὴν τουρκικὴν σημαίαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μεγαλυτέρου καταρτίου, καὶ πυροβολοῦν κανόνιον, ἕως τὰ ἄλλα πλοῖα νὰ ἰδοῦν τὸ σημεῖον.

Ἂν ἡ Ρωσία ἤθελεν ἔλθει εἰς πόλεμον μὲ τὴν Τουρκίαν, ἡμεῖς δὲν θέλομεν λάβει μέρος ἢ μετοχήν τινα μὲ τὰ πλοῖα τινὸς αὐτῶν τῶν ἐθνῶν· καὶ μ' ὅλον ὅτι τὰ πλοῖα τῆς αὐτοῦ Β. Μ. θέλουν ἐμποδίζει συγκρότησιν ναυμαχίας γενικῶς μεταξὺ γραικικῶν καὶ τουρκικῶν ναυτικῶν δυνάμεων, πλὴν δὲ ἀπαιτεῖται νὰ κάμνουν οὕτω εἰς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας τὰ τουρκικὰ πλοῖα ἐναντιοῦνται νὰ φύγουν, τὰ δὲ γραικικὰ πλοῖα ἔχουν δύναμιν ἱκανὴν νὰ ἀντιπολεμοῦν εὐτυχῶς καὶ μὲ ἐπιτυχίαν των.

Ὑπογεγραμμένος
Ἐδουάρδος Κόρδιγκτων
Ἀντιναύαρχος καὶ Γενικὸς Ἀρχηγός

25**

Ἀριθ. 2499

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος

Ἐπειδὴ καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος, προθεμένη ἔκ τινος καιροῦ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν κατακρατούντων αὐτὰς ἐχθρῶν, ἐσύστησεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο στρατόπεδον·

---

* Γ. Σαχτούρη, ἔ. ἀ., σ. 295.

** ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 195 συν. εἰς ἔγγρ. Ναυτ. Ὑπ./Γεν. Γραμμ. ἀρ. 3959 τῆς 11 Ἀπρ. 1829.—Ἀρχ. Ὑδρ., τ. 14, σ. 106.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ ξηρὰν δύναμις δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐοδώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς Κυβερνήσεως, ἐνόσῳ ἡ διὰ θαλάσσης εἴσοδος τῶν τροφῶν καὶ λοιπῶν ἀναγκαίων εἰδῶν εἶναι ἐλευθέρα· καὶ

Ἐπειδὴ εἰς τὴν κατόρθωσιν τοῦ σκοπουμένου δὲν ἐξικανοῖ ὁ πραγματικῶς ἐνυπάρχων ἀποκλεισμὸς τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς·

Διατάττει:

Α) Ἐκτὸς τῶν ἀποκλεισμένων παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ἡ περιφέρεια ὅλη τῆς Εὐβοίας καὶ ὁ κόλπος τοῦ Βόλου κηρύττονται ἀποκλεισμένα.

Β) Ναυτικὴ μοῖρα, συγκειμένη ἀπὸ ὅσα πλοῖα ἡ ἀνάγκη αὕτη ἀπαιτεῖ, θέλει ἐνεργήσει τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦτον.

Γ) Ἡ μοῖρα αὕτη, καταπολεμοῦσα ὅσα πλοῖα φέροντα ἐχθρικὴν σημαίαν, εἴτε πολεμικὰ εἴτε φορτηγά, ἤθελεν ἀπαντήσει, δὲν θέλει ἐν ταὐτῷ ἐπιτρέψει οὔτε εἰς κανένα πλοῖον ὑφ' ὁποιανδήποτε οὐδετέραν ἐμπορικὴν σημαίαν νὰ βιάσῃ τὸν ἀποκλεισμόν.

Δ) Θέλει συλλαμβάνει ὅσα ἐκ τῶν οὐδετέρων πλοίων ἤθελον διευθύνεσθαι εἰς τὰ ἀποκλεισμένα ταῦτα μέρη, φέροντα τροφὰς ἢ πᾶν εἶδος πολεμικῆς λαθρεμπορίας ἢ ἐχθρικὴν ἰδιοκτησίαν, καὶ θέλει τὰ ἀποστέλλει εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ κριθοῦν ἀπὸ τὸ ἐπὶ τούτῳ διορισθὲν Δικαστήριον, χωρὶς ὅμως νὰ δοκιμάσουν τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν οὔτε ὁ πλοίαρχος οὔτε τὸ πλήρωμα τοῦ συλληφθέντος πλοίου οὔτε καθ' ἣν ὥραν συλλαμβάνεται οὔτε καθ' ὅλον τὸν πλοῦν του ἕως εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως.

Ε) Ὅσα ἐκ τῶν ρηθέντων πλοίων ὑπὸ οὐδετέραν σημαίαν ἤθελον ἐμπέσωσιν εἰς τὴν ναυτικὴν ταύτην μοῖραν, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον, αὐτὰ μόνα θέλουν ἐμποδίζεσθαι καὶ ἐπιστρέφεσθαι ἀπὸ τὸν δρόμον των ἀφινόμενα ἐλεύθερα. Μετὰ δὲ τὴν ρηθεῖσαν προθεσμίαν θέλουν συλλαμβάνεσθαι καὶ στέλλεσθαι εἰς τὸ ἁρῆκον Δικαστήριον κατὰ τὸν προηγούμενον παράγραφον.

ΣΤ) Δὲν εἶναι εἰς τὴν ναυτικὴν ταύτην μοῖραν συγχωρημένον νὰ συλλαμβάνῃ πλοῖα οὐδέτερα ἀπέχοντα ὑπὲρ τὰ δέκα μίλια ἀπὸ τὰ ἀνατολικοβόρεια καὶ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Εὐβοίας.

Ζ) Τὰ οὐδέτερα πλοῖα τὰ μὴ ἀναγόμενα εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ὄχι μόνον νὰ μὴν ἐνοχλῶνται καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἀπὸ τὴν ναυτικὴν ταύτην μοῖραν, ἀλλά, χρείας τυχούσης, νὰ ὑπερασπίζωνται ἀπὸ αὐτήν, καὶ πρὸ πάντων νὰ βοηθῶνται ἐναντίον τῶν πειρατῶν, τοὺς ὁποίους ὅλοι οἱ εἰς δημόσιον ὑπηρεσίαν πλοίαρχοι ὀφείλουν νὰ καταδιώκουν, ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῶσιν, ἀφανίζοντες αὐτοὺς ἢ συλλαμβάνοντές τους, ἂν δυνατόν, καὶ στέλλοντες ὑπὸ ἀσφαλῆ φύλαξιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἐν Πόρῳ, τῇ 19 Μαΐου 1828

Ὁ Κυβερνήτης
Ι. Καποδίστριας

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Σ. Τρικούπης

26*

Ἀριθ. 283

Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ
Πρὸς τὸν Χαλκιᾶν

Ὁ Βασίλειος Τσεμπέρης ἐπαρρησίασε εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ἀγωγὴν διὰ τῆς ὁποίας σὲ ἐγκαλεῖ διὰ ζημίας, τὰς ὁποίας, καθὼς λέγει, ἐπροξένησες εἰς τὴν γολέταν του «Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου». Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 748, ἡ Ἐπιτροπὴ σὲ καλεῖ νὰ ἐμφανισθῇς διὰ νὰ ἀπολογηθῇς εἰς προθεσμίαν ἡμερῶν ἑπτὰ ἀφ' ἧς ἡμέρας σὲ κοινοποιηθῇ ἡ παροῦσα κάλεσις. Ἀνίσως εἰς τὴν ρηθεῖσαν προθεσμίαν δὲν ἐμφανισθῇς, θέλεις κριθῇ κατ' ἔλλειψιν.

Ἐν Αἰγίνῃ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους.

Ἡ Προσωρινὴ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ
Γ. Μ. Καραμᾶνος

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 18.*

27*

'Αριθ.**

'Ελληνικὴ Πολιτεία
'Η Γενικὴ Γραμματεία τῆς 'Επικρατείας
Πρὸς τὴν Προσωρινὴν 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπὴν

Σπεύδω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἡ Α. 'Εξ. ὁ Κυβερνήτης λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 319 ἀπόφασιν τῆς 'Επιτροπῆς ταύτης, ἀπολύουσαν ἐλευθέραν τὴν σαρδηνικὴν βρικογολέταν ἡ «Αἰμιλία» τοῦ πλοιάρχου 'Αντωνίου Κοπέλλου, τὴν ἀπεδοκίμασε καὶ κατεδίκασεν εἰς δήμευσιν καὶ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους εἶμαι διατεταγμένος νὰ σᾶς ἐκθέσω συντόμως ὡς ἐφεξῆς:

Καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως δῆλον γίνεται ὅτι ὁ ἀποκλειστὴς Σ. Πινότσης συνέλαβε τὸ πλοῖον τοῦτο μεταξὺ τοῦ Νεοκάστρου καὶ Μοθώνης, πλησίον τῆς ξηρᾶς ἕως βολῆς κανονίου. Τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει ἀποχρώντως ὅτι διευθύνετο πρὸς τὰ ἐχθρικὰ φρούρια;

'Εὰν ὁ πλοίαρχος, ὡς λέγει, δὲν ἐγνώριζε τὸν ἀποκλεισμόν, τοῦτο τὸν ἀθωώνει; 'Ο ἀποκλεισμὸς ἐδημοσιεύθη καὶ ἡ ἄγνοια τοῦ Νόμου ηξεύρετε, Κύριοι, ὅτι δὲν ἀθωώνει τὸν παραβάτην;

'Ημπορεῖ τις ἐν καθαρᾷ συνειδήσει νὰ παραδεχθῇ τὴν εἰς δικαιολογίαν ἔκθεσιν τοῦ πλοιάρχου λέγοντος ὅτι ἡ περὶ τὸ Νεόκαστρον γῆ πλησίον τῆς ὁποίας ἔπλεεν ἦτον ἀγνώριστος;

Τὴν δήμευσιν ταύτην ἐν ἑνὶ λόγῳ δικαιώνουν τὰ πάντα· καὶ τὰ εἴδη ἐξ ὧν σύγκειται τὸ φορτίον καὶ ἡ θέσις ὅπου ἐσυλλήφθη καὶ ἡ ἰδία ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου. Τούτου χάριν διατάττεται ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας 'Επιτροπὴ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ τῆς δημεύσεως.

'Εν Πόρῳ τὴν 21 'Ιουλίου 1828

'Ο Γραμματεὺς τῆς 'Επικρατείας
Σ. Τρικούπης

28***

'Αντίγραφα ἀναφορῶν μου πρὸς τὸ Σεβ. Δικαστήριον, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐζήτουν εἰς αὐτὸ τὸν κύριον 'Ορφανὸν ὡς ἐπίτροπον τοῦ Κουρκουμέλη μὲ διαμαρτυρήσεις μου ἐναντίον του.

Πρὸς τὴν Σεβ. 'Αντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου 'Επιτροπήν!

'Ο ὑποσημειούμενος ἠνήχθην ἀπὸ κάποιον 'Αντώνιον Κουρκουμέλην καὶ ἦλθον εἰς Αἴγιναν διὰ νὰ κρισολογηθῶ διὰ ὑπόθεσιν καταμόνην ἐπίνοιαν παρ' αὐτοῦ εἰς ἐμὲ ἀναφερομένην, καθ' ὅσον ἔφθασα νὰ γνωρίσω. 'Αλλ' ἐνῷ ἀκόμη εὑρισκόμην εἰς τὴν κουραντίναν, ὁ ρηθεὶς κ. 'Αντώνιος Κουρκουμέλης ἀνεχώρησε, δὲν ηξεύρω διὰ ποῦ, καὶ ἄφησεν ἐπίτροπόν του τὸν κύριον Διονύσιον 'Ορφανόν, ὅστις καὶ μὲ ἐφυλάκωσεν εἰς τὸ ἐνταῦθα Διοικητήριον. 'Εγὼ ἀφοῦ ἔδωσα ἐγγύησιν ἀξιόχρεων, ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ διεμαρτυρήθην ἐναντίον του.

'Αλλὰ ποῖος νόμος ἀποφασίζει φυλακὴν ἑνὸς ὑποκειμένου, χωρὶς πρῶτον νὰ κρισολογηθῇ, χωρὶς πρῶτον τοὐλάχιστον νὰ ἀναφερθῇ ὁ ἐνάγων εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον;

'Εγὼ ἀκόμη διὰ τὰ εἰρημένα δὲν γνωρίζω κυρίως τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν μὲ ἐνάγει. 'Εν τοσούτῳ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ κάθωμαι καὶ νὰ προσμένω πότε θέλει τελειώσει ὅλας του τὰς ὑποθέσεις καὶ τότε νὰ ἀρχίσῃ ἡ τοιαύτη μεταξύ μας κρισολογία.

'Αλλ' ὅταν ἀποδειχθῶ ἀθῶος, καθὼς καὶ εἶμαι ἀθῶος, ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ ὁ κύριος ἐπίτροπός του;

Μόλις ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἀφοῦ ἔδωσα ἐγγύησιν καὶ φυλάκωσεν ὁ κ. 'Αθανάσιος Βλασ-

---

* ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 94.
** κενὸν εἰς τὸ πρωτότυπον.
*** ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 14.

σόπουλος, Ἰθακήσιος, διὰ μίαν ὑπόθεσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι ὡσαύτως πάντῃ ἀναίτιος, ἠναγκάσθην καὶ ἔδωσα αὖθις ἐγγύησιν ἀξιόχρεων καὶ νὰ ἐκφυλακωθῶ.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ἀθανάσιος Ἰθακήσιος, ὅστις δὲν ἔχει μήτε ἐπιτροπικὸν ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς λέγει, τάχα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἐνάξῃ καὶ νὰ κρισολογηθῇ μαζί μου δι' ἣν ὡς ἔτυχε μοὶ προσάπτει κατηγορίαν; Καὶ ἂν αὐτὸς ἀναχωρήσῃ ἐντεῦθεν ἔξαφνα, ἀπὸ ποῖον ἔχω νὰ ζητῶ τὰς ζημίας καὶ τὰ ἔξοδα, μὲ ἕνα λόγον ἱκανοποίησιν;

Ὅθεν παρακαλῶ θερμῶς τὸ Δικαστήριον τοῦτο, τὸν μὲν ἐπίτροπον τοῦ κ. Ἀντωνίου Κουρκουμέλη νὰ προσκαλέσῃ διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ζητεῖ ἀπὸ ἐμὲ καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ μὲ δώσῃ μίαν ἐγγύησιν, ὅτι θέλει πράξει μετ' ἐμοῦ ὡς ὁ ἴδιος κ. Ἀντώνιος Κουρκουμέλης. Τὸν δὲ κ. Ἀθανάσιον Βλασσόπουλον, ἐνῷ θέλει ὑποχρεώσει διὰ νὰ φέρῃ τὸ ἐπιτροπικόν του, νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ ἐν ταὐτῷ νὰ μοὶ δώσῃ ἀξιόχρεων ἐγγύησιν, καθότι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ φύγῃ ἐντεῦθεν.

Ἀλλὰ δὴ καὶ ἐγγύησιν ὅταν ἀποδειχθῶ ἀνένοχος (καθὼς καὶ εἶμαι ὅλως ἀνένοχος) τῆς ἧς ὡς ἔτυχε μοὶ προσάπτει κατηγορίας εἰς τὸ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ μὲ ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανοποίησιν, τόσον διὰ τὰ ἔξοδά μου, ὅσον καὶ ἠθικῶς διὰ τὴν ὑπόληψίν μου.

Ὑποσημειοῦμαι δὲ μὲ τὸ ἀνῆκον σέβας.

Τῇ 5ῃ Ἰουλίου 1828
ἐν Αἰγίνῃ

Ὁ πολίτης
† Γιαννάκης Τζατζαρώνης

Πρὸς τὴν Σεβ. Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν

Κύριοι!

Ὁ ὑποφαινόμενος Ἰωάννης Τζατζαρώνης εὑρίσκομαι ἤδη εἰς φυλακὴν τοῦ ἐνταῦθα Διοικητηρίου ἐκ σεβαστῆς διαταγῆς τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου ταύτης Ἐπιτροπῆς μῆνας σχεδὸν τέσσαρους, ἐγκαλούμενος παρά τινος Ἀντωνίου Κουρκουμέλη, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀγνοῶ.

Εἰς τὴν νομιζομένην ταύτην κατηγορίαν του γνωρίζω τὸν ἐμαυτόν μου πάντῃ ἀθῶον καὶ ἀμέτοχον καὶ ζητῶ τὴν προστασίαν τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ κατήγορός μου οὗτος, ἀφ' οὗ μὲ ἐνήγαγεν εἰς δίκην, ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ τὴν νομιζομένην ταύτην κατηγορίαν του. Καὶ ἔκτοτε μήτ' αὐτὸς μήτ' ὁ ἐπίτροπός του ἐμφανίζονται διὰ νὰ θεωρήσωμεν τὴν δίκην μας.

Ἀφ' οὗ πλέον κατηγορήθην οὕτω πως, ἀφ' οὗ μ' ἔβλαψε καιρίως τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑπολήψεώς μου, ἀφ' οὗ μ' ἔχει μέχρι τοῦδε ζημιωμένον εἰς ἔξοδα καὶ λοιπὰς ζημίας καὶ χασομερίας ἐπέκεινα τῶν γροσίων δύο χιλιάδων ὀκτακοσίων, ἀριθ. 2.800, καὶ ἀφ' οὗ μέχρι τοῦδε εὑρίσκομαι εἰς φυλακὴν τῶν κακούργων ὡς κακοῦργος, προστρέχω εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ζητῶ ἵνα ὑποχρεωθῇ ὁ ἐπίτροπος τοῦ ρηθέντος ἐνάγοντός μου νὰ μοὶ δώσῃ σταθερὰν καὶ ἀποχρῶσαν ἐγγύησιν, τόσον περὶ τῶν ἐξόδων μου, ἐνεστώτων καὶ μελλόντων, ὅσον καὶ περὶ ὅσων ἄλλων ἠμποροῦν νὰ προκύψουσι. Ἐξαιτῶ πρός δε, ἐκτὸς τῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, νὰ μ' ἱκανοποιήσῃ κατὰ νόμον ἠθικῶς καὶ περὶ τῆς ὑπολήψεώς μου.

Παρακαλεῖται λοιπὸν τὸ φιλοδίκαιόν σας ἐνθέρμως νὰ μετακαλεσθῇ ὁ ἐπίτροπος τοῦ διαληφθέντος ἐνάγοντός μου καὶ διὰ τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης ὑποχρεωθῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς δικαίας ταύτης αἰτήσεώς μου. Τοὐναντίον δέ, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐνεργήσητε ταχύτερον ὅσον, ὅ,τι ὑπαγορεύει ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ τὸ δίκαιον κατὰ τὴν διακέλευσιν τῶν νόμων, διότι πλέον στεροῦμαι καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων μου καὶ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν μετὰ τῶν κακούργων στενὴν φυλακήν.

Ταῦτα ἱκετικῶς ἐξαιτούμενος εἶμαι εὔελπις ὅτι ἡ εὐθυδικία τῆς Σεβ. ταύτης Ἐπιτροπῆς θέλει ἐνεργήσει τὴν παροῦσαν δέησιν.

Ὑποσημειοῦμαι μ' ὅλον τὸ ἀνῆκον σέβας.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1828

Ὁ εὐπειθὴς πολίτης
† Γιαννάκης Τζατζαρώνης διὰ χειρὸς τοῦ γράψαντος Α. Μιλτιάδου

Ἰδού, Κύριοι καὶ Σεβαστοὶ Δικασταί, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐζήτουν εἰς τὸ Κριτήριον τὸν κύριον Ὀρφανὸν ὡς ἐπίτροπον τοῦ Κουρκουμέλη, καὶ ὄχι, ὡς ψευδόμενος λέγει ὁ ἀσυνείδητος Πογιάννης Παρασκευᾶς.

Μένω μὲ βαθύτατον σέβας.

Τῇ 24 Νοεμβρίου 1828 ἐν Αἰγίνῃ

Ὁ ταπεινὸς καὶ εὐπειθὴς
† Γιαννάκης Τζατζαρώνης

Σεβαστοὶ Δικασταί,

Παρακαλῶ ἀναγνώσατε τὸ παρὸν διὰ νὰ γνωρίσετε τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐζήτουν ἐγὼ εἰς τὸ Κριτήριον τὸν Διονύσιον Ὀρφανὸν ὡς ἐπίτροπον τοῦ Κουρκουμέλη.

29*

Ἀριθ. 5974

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος
Πρὸς τὸν Μοίραρχον κύριον Γεώργιον Σαχίνην

Ἀπηγόρευσεν ἡ Ρωσία τὴν ἐξαγωγὴν τῶν γεννημάτων ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν καὶ ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἠνάγκασε τὴν Πόρταν νὰ ναυλώσῃ διάφορα ἐμπορικὰ καράβια ὑπ' οὐδετέραν σημαίαν καὶ ἐπ' ὀνόματι Εὐρωπαίων ἐμπόρων διὰ νὰ μετακομίσωσιν σιτάρια ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπίσης καὶ εἰς Θεσσαλονίκην ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ κατ' ἐπιταγὴν τῆς Πόρτας. Τὸ κλείσιμον τῆς Μαύρης Θαλάσσης ἐπαπειλεῖ σιτοδείαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πολλὰ μικρὴ ποσότης εὑρίσκεται εἰς Σύραν· τούτου χάριν ἡ Κυβέρνησις διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ μεταθέσῃ τὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου ἀποκλειστικὴν μοῖραν τοῦ Βόλου ἀπὸ τὴν γραμμὴν ἐκείνην διὰ νὰ περιπλέῃ τὸν Ἑλλήσποντον. Καθ' ἃς πληροφορίας ἔλαβεν ἡ Κυβέρνησις καὶ ἀπὸ σὲ τὸν ἴδιον, ἀνωφελὴς ἀποκαθίσταται ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ Βόλου καὶ ἀκόμη ἀνωφελέστερος θέλει ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ ἑξῆς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Διὰ τῆς μεταθέσεως ταύτης δὲν ἐννοεῖ ἡ Κυβέρνησις νὰ σηκώσῃ καὶ τὰ πλοιάρια τὰ πλέοντα εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ «Ὕδρα», ὁ «Λεωνίδας», ἡ «Καμβριανὴ» καὶ ἓν μίστικον εἶναι ἱκανὰ διὰ τὸν προκείμενον σκοπόν. Ὁ σκοπὸς κυρίως εἶναι τὰ πλοῖα ταῦτα πλέοντα ἔξω τοῦ Ἑλλησπόντου ὅσα καράβια ἀπαντήσωσιν ὑπ' ὁποιανδήποτε σημαίαν φέροντα τροφὰς νὰ τὰ κρατήσωσι καὶ νὰ τὰ στείλωσιν εἰς Αἴγιναν. Δὲν πρόκειται λόγος ἂν αὐτὰ φέρωσιν ἐχθρικὸν πρᾶγμα ἢ ὄχι. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἔχει χρείαν τροφῶν καὶ μεταχειριζομένη τὸ παγκόσμιον δικαίωμα δύναται νὰ λάβῃ τὰ τρόφιμα φορτία καὶ νὰ πληρώσῃ τοὺς οὐδετέρους κυρίους αὐτῶν καθ' ἣν τιμὴν ἤθελαν πωλήσει τὰς τροφὰς ταύτας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὅθεν ἐπειδὴ παραγγέλλομεν νὰ συλλαμβάνωνται τὰ τοιαῦτα πλοῖα ἐπὶ τοιούτῳ σκοπῷ, ἡ ἀνήκουσα ἐξέτασις περὶ τῆς ἰδιοκτησίας θέλει γίνεται εἰς τὴν προσωρινὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ χρέος τῶν Ἑλλήνων πλοιάρχων θέλει εἶναι νὰ φέρωνται πρὸς τὰ οὐδέτερα ταῦτα πλοῖα μὲ τιμὴν καὶ φρόνησιν, νὰ στέλλωνται εἰς Αἴγιναν χωρὶς νὰ προξενῆται οὔτε ἐνόχλησις εἰς τοὺς ὑπ' οὐδετέραν σημαίαν οὔτε σφετερισμὸς ἢ ζημία εἰς τὸ φορτίον. Ἐλπίζομεν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος νὰ ἐκπλεύσῃς καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν «Ὕδραν» πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον. Ἐν τοσούτῳ διάταξε τοὺς διοικητὰς τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν διὰ νὰ ἀπέλθωσιν ἀμέσως εἰς ἐκεῖνα τὰ παράλια καὶ νὰ ἐνεργήσωσιν καὶ ἐν ἀπουσίᾳ σου ὅσα διὰ τῆς παρούσης διατάττομεν.

Ἐν Πόρῳ τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1828
Ὁ Κυβερνήτης
Ι. Α. Καποδίστριας

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Σ. Τρικούπης

---

* *ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 122. — Θεοδ. Ἀθ. Χαλκιοπούλου, ἔ. ἀ., σ. 106.*

30*

Ἀριθ. 172

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος
Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐξοχώτατε,

Ἐν ἀπὸ τὰ κύρια ἐλατήρια διὰ τῶν ὁποίων ὁ διοικητικὸς δρόμος τῆς Κυβερνήσεως προχωρεῖ τακτικῶς καθ' ὅλα του τὰ μέρη, εἶναι ἡ ἀκρίβεια τῶν διαφόρων ὑπουργῶν κατὰ τὰ διάφορα ὑπουργήματα.

Πᾶσα παραδρομὴ (ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ αἰτία) τῶν διατεταγμένων παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μέσων, ματαιοῖ τῆς Κυβερνήσεως τοὺς σκοπούς. Ἐντεῦθεν προξενοῦνται μυρίαι ζημίαι εἰς τὸ ταμεῖον καὶ ἄπειρος βλάβη κατά τε τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν ὑπόληψιν.

Ἐὰν δὲ εἰς τὴν Διοίκησιν (administration) εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν τμημάτων ἡ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν χρεῶν ἐπιμέλεια, κατὰ τὸ πολεμικὸν γίνεται ἔτι μᾶλλον ἀπαραίτητος ἡ ἐπιμέλεια αὕτη, καὶ λαμβάνει ἀκόμη περισσοτέραν ἰσχύν, ὅταν τεθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ παροῦσα τῆς Ἑλλάδος κατάστασις.

Τούτου τεθέντος, ἐκπληροῦν τὸ Δικαστήριον τὰ ἴδιά του χρέη, χρεωστεῖ νὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὴν Ἐξοχότητά Σας μὲ ἄκραν του δυσαρέσκειαν τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ἐξοχότης Σας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 678 διατάγματος τῆς 6ης Μαρτίου 1828 ἐτίμησε τὸν Ἀρχιστράτηγον Ρ. Τσοὺρτς παραχωροῦσά του τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ διακηρύξῃ τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς Πρεβέζης.

Ἐν τοσούτῳ ὁ στολίσκος, ὅστις εἶχε πραγματιώσει τὸν κατὰ τὴν Πρέβεζαν ἀποκλεισμόν, ἐκράτησε τὴν 10/22 Σεπτεμβρίου πλοῖον μὲ φορτίον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξαπέστειλεν ἐνταῦθα. Τὸ Δικαστήριον ἀγνοοῦν τὴν χρονολογίαν τῆς παρὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Ρ. Τσοὺρτς προκηρύξεως, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας τὴν ρηθεῖσαν διακήρυξιν. Μὲ ἄκραν του ἔκπληξιν ὅμως ἔλαβεν ἀπόκρισιν, δι' ἧς ἡ Γραμματεία λέγει, ὅτι ἀγνοεῖ (ὅ,τι μετὰ σπουδῆς ἐχρεώστει νὰ μανθάνῃ πρὸς πληροφορίαν τῆς Υ. Ε.), καὶ προσκαλεῖ τὸ Δικαστήριον ν' ἀποτανθῇ πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον.

Ἐπειδὴ τὸ πλοῖον τοῦ Γεωργίου Μονόπωλη ἐκρατεῖτο ἐνταῦθα, ἔγινε χρεία εἰς τὸ Δικαστήριον νὰ θεωρήσῃ τὴν ἀπόκρισιν ταύτην τοῦ Γραμματέως ὡς ἔκτακτον κῦρος διὰ μόνην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κ' ἐπομένως ἔγραψεν εἰς τὸ Φροντιστήριον καὶ πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον τὴν 28 Σεπτεμβρίου.

Χθὲς μᾶς ἐπρόφθασεν ἐπιστολήν του ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς μᾶς γράφει ὡς ἐφεξῆς τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1828: «Καθ' ἃς πληροφορίας λαμβάνει ταύτην τὴν στιγμὴν ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ τὸν Ἀρχιστράτηγον Τσοὺρτς, ἡ πολιορκία τῆς Πρεβέζης ἐκηρύχθη ἀπὸ τὸν Ἀρχιστράτηγον τὴν 15/27 Σεπτεμβρίου. Τοῦτο σπεύδει ἡ Κυβέρνησις νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην πρὸς ὁδηγίαν της».

Τὸ Δικαστήριον, θεωρῆσαν ἐπάναγκες νὰ ἐνασχοληθῇ ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν, παρετήρησεν ὅτι, ἂν καὶ ἀπὸ τὴν 23 Ἰουλίου ἔλαβε τὰς ὁδηγίας ὁ Μοίραρχος Πασσάνος, ἂν καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνεχώρησεν ὁ στολίσκος ἀπὸ τὸν Πόρον, ἂν καί, ὡς δὲν εἶν' ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Γραμματεὺς 1ον) ἔστειλε τὸ διάταγμα πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, 2ον) τὸν ἐγνωστοποίησε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στολίσκου, καὶ 3ον) τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν χρέος παρὰ τοῦ 3ου ἄρθρου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 678 διατάγματος. Τὸ Δικαστήριον, λέγομεν, παρετήρησε μὲ ἄκραν του ἔκπληξιν ὅτι ὁ Ἀρχιστράτηγος δὲν διεκήρυξε τὸν ἀποκλεισμόν, εἰ μὴ τὴν 15/27 Σεπτεμβρίου, τοὐτέστι διατρέχοντος τοῦ ἤδη γενομένου πραγματικοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἐκρατήθη τὸ πλοῖον.

Ἡ βραδύτης αὕτη τῆς προκηρύξεως εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε καὶ ἐπροξένησε σημαντικὴν ζημίαν καὶ εἰς τὸ ταμεῖον καὶ εἰς τὸν στολίσκον.

Τὸ Δικαστήριον ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ πλοίου καὶ τῶν πραγματειῶν, ὡς καὶ τὸ

---

* *ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 134.*

ἔκαμε δι' ἐνόρκου ὁμολογίας τῶν ναυτῶν, πλοιάρχου καὶ πραγματευτῶν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ἡ γνώρισις αὕτη ἐν καιρῷ καθ' οὗτινος ἀνήκει.

Σπεύδει λοιπὸν νὰ τὸ γνωστοποιήσῃ πρὸς τὴν Ἐξοχότητά Σας μὲ ὅλον τὸ σέβας.

Ἐν Αἰγίνῃ τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1828

Ἰω. Γ. Γενατᾶς
Γεώργιος Ἀθανασίου
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

31*

Ἀριθ. 249

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Πρᾶξις

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 283 τῆς 25 Μαΐου 1828 κάλεσιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὸν Ἀθανάσιον Χαλκιᾶν, διὰ τῆς ὁποίας καλεῖται νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἰς ὅσα ἐγκαλεῖται ἀπὸ τὸν Βασίλειον Τζεμπέρην,

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα Στρατάρχου πρὸς τὸ Γενικὸν Φροντιστήριον τῆς 29 τοῦ αὐτοῦ Μαΐου διὰ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὅτι παρέδωσε τὰς καλέσεις τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὰς ἐπιγραφάς των,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 51 ἐπαναληπτικὴν κάλεσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1828 πρὸς τὸν ρηθέντα ἐναγόμενον Χαλκιᾶν,

Θεωρήσασα τὴν περὶ τῆς καλέσεως ταύτης διεύθυνσιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὸν κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα Στρατάρχην ὑπ' ἀριθ. 52 τῆς ἰδίας ἡμέρας,

Θεωρήσασα τὸ πρωτότυπον τῆς ἀπὸ 1ης τοῦ ἰδίου Σεπτεμβρίου καλέσεως τοῦ Δικαστηρίου διὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀγωγὴν τοῦ ρηθέντος Βασιλείου Τζεμπέρη πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον Α. Χαλκιᾶν, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ὑπέγραψε τὴν ἡμέραν τῆς παραλαβῆς της,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐγκρίνει νὰ γίνῃ πρόγραμμα διὰ τοῦ ὁποίου νὰ καλεθῇ ὁ ρηθεὶς ἐναγόμενος Ἀθανάσιος Χαλκιᾶς διὰ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἐκδοθῇ τὸ πρόγραμμα καὶ ἐὰν ἐντὸς τῆς ρηθείσης προθεσμίας δὲν ἐμφανισθῇ, θέλει κριθῇ ἐρήμην.

Ἰω. Γ. Γενατᾶς
Γεώργιος Ἀθανασίου
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

32**

Ἀριθ. 2

Ἐξοχώτατε,

Κατὰ τὴν σεβαστὴν ὑπ' ἀριθ. 1682 διαταγὴν τῆς Υ. Ε., δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5694 διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνομεν τὴν δύναμιν ὡς Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ νὰ δώσωμεν ὁριστικὴν ψῆφον περὶ τῶν ἑπτὰ ἀποφάσεων τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Προσωρινῆς Ἐπιτροπῆς, τὰς ὁποίας δὲν ἐνέκρινεν ἡ Κυβέρνησις καὶ τὰς ὁποίας διωρίσθησαν ν' ἀναθεωρήσουν πέντε Ἐπίτροποι, παραλαβόντες ἀπὸ τὴν Γ. Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας ὅλα τὰ ἔγγραφα τ' ἀφορῶντα τὴν σαρδικὴν βρικογολέταν ἡ «Αἰμιλία» τοῦ πλοιάρχου Ἀντωνίου Κοπέλλου καὶ συνελθόντες πολλάκις εἰς ἕν, μετὰ τὰς ὀφειλομένας παρατηρήσεις καὶ συζητήσεις ὅσας ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα δίκαια ἀδυναμία καὶ

---

* ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 14.

** ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 144.

ἀπειρία μᾶς ὑπηγόρευσαν, ἐξεδώκαμεν τὴν ἔγκλειστον ὁριστικὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ὑποβάλλομεν εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος.

Διὰ νὰ κρίνωμεν κατὰ πλήρη πεποίθησιν περὶ τοῦ δικαίου καὶ διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ καθήκοντά μας ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν, ἐδέησε νὰ βραδύνωμεν ἄχρι τοῦδε. Ἐξαιτούμεθα διὰ τοῦτο τὴν συγγνώμην τῆς Υ. Ε. καὶ ὑποσημειούμεθα μὲ σέβας βαθύτατον.

Ἐν Αἰγίνῃ 24 Ὀκτωβρίου 1828

Ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἀποφάσεων
τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Προσωρινῆς Ἐπιτροπῆς
Ἀ. Μεταξᾶς
Ν. Σπηλιάδης
Χ. Αἰνιὰν

32α*

Ἀριθ. 1

Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5694 διατάγματος τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον καταχωρίζεται αὐτολεξεί:

«Θεωρῶν ὅτι ἡ ἐξέτασις καὶ ἀπόφασις τῆς ἐκ τῶν λειῶν ὑποθέσεως ἀνάγονται εἰς τὴν Ἀνωτάτην Διοίκησιν καὶ ὅτι αἱ ὑποθέσεις αὗται κανονίζονται ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ καθυποβάλλονται εἰς τὴν ἄμεσον ἐνέργειάν της·

»Θεωρῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις συστήσασα τὴν Προσωρ. Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν διετήρησεν ἡ ἰδία τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκρίνῃ ἢ νὰ ἀποδοκιμάζῃ τὴν κρίσιν τῆς ρηθείσης Ἐπιτροπῆς κατὰ συνέπειαν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀναφορᾶς τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας·

»Θεωρῶν ὅτι ἑπτὰ ἀποφάσεις τῆς ρηθείσης Ἐπιτροπῆς, ἡ περὶ τῶν ὁποίων ἔκθεσις ἐπισυνάπτεται, δὲν ἐνεκρίθησαν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἐπιστηριζομένη εἰς τὰ παραδεχθέντα καὶ συνήθη εἰς πολλὰς Ἐπικρατείας τῆς Εὐρώπης, ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὁριστικῶς, κατὰ τὰς ἀναφορὰς τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας, τὰς ρηθείσας ἀνωτέρω ἑπτὰ ἀποφάσεις, ἐπροτίμησε μολονοῦτο νὰ διορίσῃ εἰς ἐπεξέτασιν αὐτῶν πέντε ἐπιτρόπους ἐκ τῶν ἐν τοῖς πράγμασι καὶ ἄλλων ἐμπειροτέρων περὶ τὰ τοιαῦτα·

»Ἐπιθυμῶν αἱ ἑπτὰ αὗται ὑποθέσεις νὰ κριθῶσιν ἀποφασιστικῶς μ' ὅλην τὴν ἀμεροληψίαν καὶ κατὰ τοὺς νομικωτέρους τύπους·

Διατάττει τὰ ἀκόλουθα:

»Α'. Συσταίνεται Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἀπὸ τρία μέλη τοῦ Πανελληνίου·

»Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη θέλει δώσῃ ὁριστικὴν ψῆφον εἰς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος ἑπτὰ ἀποφάσεις τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς·

»Β'. Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης διορίζονται οἱ Κύριοι

Ἀνδρέας Μεταξᾶς
Νικόλαος Σπηλιάδης, καὶ
Χριστόδουλος Αἰνιὰν

»Γ'. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας θέλει παραδώσει εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ὅλα τὰ ἔγγραφα, ἀφορῶντα τὰς ὑποθέσεις ταύτας, καὶ τὰς ἀναφορὰς τῶν Ἐπιτρόπων Ἀναθεωρητῶν.

»Ἀνατίθενται εἰς τὸν κύριον Ἰωάννην Γιαννετᾶν τὰ καθήκοντα τοῦ Εἰσηγητοῦ (Rapporteur) παρὰ τῇ Ἐπιτροπῇ ταύτῃ».

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 20 Αὐγούστου 1828

Συνελθόντες εἰς ἓν καὶ ἀκούσαντες προφορικῶς τοὺς λόγους τοῦ εἰσηγητοῦ περὶ τῆς σαρδηνικῆς βρικογολέτας ἡ «Αἰμιλία», ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Ἀντ. Κοπέλλον, καὶ τοῦ φορτίου αὐτῆς·

---

* *ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 144, ἀπόφ. 46/8 Ἰουν. 1828.*

Παραλαβόντες ἀπὸ τὴν Γενικὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας τὰ ἀφορῶντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἔγγραφα.

Ἀναγνώσαντες:

Α'. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 319 ἀπόφασιν τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Προσωρινῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀπολύει μὲν τὴν «Αἰμιλίαν» καὶ τὸ φορτίον διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν ἀπόδειξιν ἀποχρῶσαν παραβιάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπιφέρει καὶ τοὺς ἀποχρῶντας λόγους τῆς μὴ παραβιάσεως·

Β'. Τὴν γνωμοδότησιν τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις καταδικάζει τὴν «Αἰμιλίαν» καὶ τὸ φορτίον ὡς λείαν νόμιμον ἐπὶ παραβιάσει τοῦ ἀποκλεισμοῦ, καὶ τὸ παράρτημα διὰ τοῦ ὁποίου παρεμφαίνει τὸ δυσαπόδεικτον τῆς οὐδετέρας ἰδιοκτησίας·

Γ'. Τὰ ἔγγραφα ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὴν γνωμοδότησιν καὶ εἰς τὸ παράρτημα τῆς Ἀναθεωρητικῆς, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Προσωρινῆς Ἐπιτροπῆς.

Θεωρήσαντες:

α'. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ ἀποκλειστοῦ Πινότζη, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει ὅτι, περιπλέων τὴν 2 Μαΐου τὰ παράλια τῆς Μοθώνης εἰς ἀπόστασιν μιλίων δύο καὶ ἡμίσεος εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας τῆς νυκτὸς διευθύνθη πρὸς τὴν ξηρὰν ἀναμέσον Νεοκάστρου καὶ Μοθώνης· εἰς δὲ τὰς ὀκτὼ ὥρας πλησιάσας πρὸς τὴν γῆν, εἶδε τὴν «Αἰμιλίαν» κατευθυνομένην μὲ πρυμνήσιον ἄνεμον πρὸς τὴν Μοθώνην, ἔδραμε κατ' αὐτῆς, καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ τρία τέταρτα τὴν συνέλαβεν ἕως βολῆς κανονίου ἀπέχουσαν τῆς Μοθώνης.

β'. Τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἀντιναυάρχου Σαχτούρη πρὸς τὸ Γ. Φροντιστήριον περὶ τῆς κατασχεθείσης «Αἰμιλίας».

γ'. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοιάρχου Α. Κοπέλλου, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει, ὅτι, δύοντος τοῦ ἡλίου τὴν 2 Μαΐου εὑρέθη ὀλίγον μακρὰν τῶν Στροφάδων· ὅτι ἔπλευσε τὴν νύκτα κατὰ θρασκιοζέφυρον ἄνεμον, ἐκτυλίξας καὶ τὰ βοηθητικὰ πανία (coltelazzi e scobamare) πρὸς τὰς Σαπιέντζας· ὅτι πλεύσας ἕως εἰς τὰς τρεῖς ὥρας ἀντιμεσημβρινὰς εὑρέθη πλησίον γῆς ἀγνώστου· ὅτι εὐθὺς κατεύθυνε τὴν πρώραν του κατ' εὐθεῖαν πρυμνησίαν διεύθυνσιν κατὰ νοτιότερον εὐρόνοτον, καὶ εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας εὑρέθη πλησίον τοῦ ἑλληνικοῦ βρικίου.

δ'. Τὰς ὁμολογίας καὶ τὰς μαρτυρίας τοῦ πλοιάρχου, τοῦ ἀντεμπόρου Ἰωάννου Ράφου καὶ τῶν τριῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀναιροῦν ὅτι συνελήφθησαν ἕως βολῆς κανονίου ἀπὸ τῆς Μοθώνης, λέγοντες, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ γνωρίσουν τὴν ἀπόστασιν ἐξ αἰτίας τοῦ σκότους.

Θεωρήσαντες ὅλα τὰ λοιπὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουσι τὴν «Αἰμιλίαν» καὶ τὸ φορτίον της, τὰς ἐγγράφους ἀπολογίας καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ Κοπέλλου ἔκθεσιν, τὴν δοθεῖσαν διὰ τοῦ Γαλλικοῦ Πράκτορος πρὸς τὴν Ἀναθεωρητικὴν Ἐπιτροπήν·

Θεωροῦντες τὸ ἀντιφατικὸν τῶν ἀφορώντων τὸ φορτίον τῆς «Αἰμιλίας» ἐγγράφων ὡς πρὸς ἄλληλα καὶ ὡς πρὸς τοὺς λόγους τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ Ράφου, τὸ ἄτακτον, τὸ ἐλλιπές, τὸ ἀσαφὲς καὶ τὸ ἀνακόλουθον αὐτῶν καὶ ὅτι διὰ τοῦτο δὲν ἀποδείχνεται τὸ οὐδέτερον τῆς ἰδιοκτησίας, ἀλλ' ἐξεναντίας τὸ ἐπιλήψιμον καὶ τῶν τρόπων καὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν λόγων τῶν ἐνεχομένων εἰς τὴν «Αἰμιλίαν» καὶ εἰς τὸ φορτίον της, καὶ μάλιστα εἰς καιρὸν πολέμου, ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ φυλάσσεται ἀκριβῶς ἡ ὀφειλομένη τάξις εἰς πλήρη ἀπόδειξιν τῆς οὐδετερότητος·

Θεωροῦντες ὅτι δὲν ὑπάρχει ναυλοσυμφωνητικόν, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὸ γνήσιον τῆς ἰδιοκτησίας· ὅτι ἡ φορτωτικὴ φανερώνει τὸ φορτίον διὰ λογαριασμὸν ὑπηκόων Σάρδων ἀπολύτως, καὶ ὅτι ὁ ναῦλος θὰ πληρωθῇ κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἐνῷ δὲν φαίνεται καμμία ἄλλη συμφωνία περὶ τούτου· ὅτι ὁ Ἰωάννης Ράφος, ὁ διορισθεὶς ἐπὶ τοῦ φορτίου ἀπὸ τὸν εἰς Γένουαν Φ. Καζαρέτον, δὲν φυλάττει τὰς ὁδηγίας τούτου, καὶ ἀφοῦ ἐπώλησε τὸ προλαβὸν φορτίον εἰς Ἁγίαν Μαύραν καὶ Πρέβεζαν δὲν ἀπέρχεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατὰ τὰς ὁδηγίας του, νὰ λάβῃ τὸ φορτίον του, ἀλλ' ἐπιστρέφει εἰς Ἀγκόνα, ὅπου δὲν διορίζει ὁ ἴδιος τὸν Ἰωάννην Καζαρέτον, αὐτάδελφον τοῦ εἰς Γένουαν Καζαρέτου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸν διορίζει ὁ πλοίαρχος ν' ἀγοράσῃ τὸ φορτίον. Ὁ δὲ Ράφος, μολονότι ἔχει τὸ δίκαιον νὰ πραγματεύεται τὰ κεφάλαια, κατὰ τὰς ὁδηγίας του, δὲν ἐνεργεῖ· ὅτι εἰς τὸ ἔντιμον ὁ Ἰ. Καζαρέτος λέγει τὸ φορτίον διὰ λογαριασμὸν καὶ κίνδυνον τοῦ Κοπέλλου, ἐνῷ ὁ Φ. Καζαρέτος εἰς τὰς ὁδηγίας του λέγει τὸ φορτίον διὰ λογαριασμὸν ἐξ ἡμισείας μὲ τὸν Ράφον, ὁ δὲ Κοπέλλος καὶ ὁ Ράφος λέγουν ὅτι δὲν ἐνέχονται εἰς αὐτό· ὅτι ὁ Ἰωάννης Καζαρέτος, ὁμολογῶν εἰς τὸ ἔντιμον τὸ

φορτίον διὰ λογαριασμὸν τοῦ Κοπέλλου, εἰς τὴν φορτωτικὴν τὸ λέγει διὰ λογαριασμὸν ὑπηκόων Σάρδων καὶ εἰς παράδοσιν ὄχι τοῦ Κοπέλλου, ὅστις διώρισε τὴν ἀγοράν του καὶ φαίνεται ὁ κύριος, ἀλλὰ τοῦ Ράφου, ὁ ὁποῖος οὔτε διώρισε τὴν ἀγορὰν οὔτε ἐφάνη κύριος τοῦ φορτίου εἰς Ἀγκόνα.

Θεωροῦντες ὅτι εἰς τὸν προλαβοῦντα πλοῦν, τὸν ὁποῖον ἐπεχείρησεν ἀπὸ Γένουαν εἰς Ἁγίαν Μαύραν, ἀντὶ νὰ πωλήσῃ εἰς ταύτην τὴν νῆσον τὸ φορτίον του ὅλον, ἀπῆλθεν εἰς Πρέβεζαν καὶ ἐπώλησε τὸ ἐπίλοιπον, καὶ συνάγοντες, ὅτι κατ' οἰκονομίαν διευθύνθη εἰς Ἁγίαν Μαύραν καὶ ὅτι κατ' οἰκονομίαν ἐφύλαξε τὸ αὐτὸ σύστημα καὶ εἰς τὸν δεύτερον πλοῦν καὶ διευθύνθη εἰς Κύθηραν, διὰ ν' ἀπέλθῃ εἰς τ' ἀποκλεισμένα φρούρια, καθὼς καὶ τὸ ἀπέδειξε πλεύσας κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἦτον ὁ δρόμος του καὶ ὅπου δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ πλεύσῃ, ἐὰν ἐφύλαττε τὴν πρὸς τὴν Κύθηραν διεύθυνσιν,

Θεωροῦντες ὅτι εἰς Κύθηραν δὲν ὑπῆρχε πεῖνα καὶ ὅτι οἱ ἐγκάτοικοι εἰς καιρὸν ἀνάγκης προμηθεύονται τὰς τροφὰς ἀπὸ τὴν Ἰόνιον Κυβέρνησιν εἰς προσδιωρισμένας τιμὰς καὶ συνάγοντες ὅτι ὁ Κόπελλος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κυθήρας ὡδηγεῖτο ἀπὸ τὸ συμφέρον του εἰς τὰ ἀποκλεισμένα φρούρια, ὅπου ὑπῆρχε πεῖνα,

Θεωροῦντες ὅτι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ κατασχετοῦ εἶναι γεγραμμένον μὲ τὴν ἐνοῦσαν ἀκρίβειαν,

Θεωροῦντες ὅτι εἰς ἐκεῖνο τοῦ Κοπέλλου δὲν εἶναι φυλαγμένοι οἱ παραδεδεγμένοι κανόνες τῆς ναυτικῆς καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο συνάγεται ἡ κατὰ συνείδησιν εὐθυδρομία του πρὸς τὴν Μοθώνην,

Θεωροῦντες ὅτι τὸ προφασίζεσθαι ἄγνοιαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ δὲν ἀναιρεῖ τὴν παραβίασιν αὐτοῦ· ὅτι τοιαύτη ἄγνοια δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑποτεθῇ, ἐπειδὴ ὁ ἀποκλεισμὸς ὑπῆρχε πραγματικῶς ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον καὶ ὁ Κόπελλος δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ τὸν ἀγνοῇ, ἀφοῦ εἰς τὰς 3/15 Μαρτίου εὑρέθη εἰς Ἁγίαν Μαύραν καὶ εἰς τὰς 23 Μαρτίου/4 Ἀπριλίου εὑρέθη εἰς Πρέβεζαν· καὶ ὅτι τὸ νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν ἀποκλεισμὸν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἔλεγεν ὅτι, ἂν τὸν ἐγνώριζε, δὲν θὰ ἐπλησίαζεν εἰς τ' ἀποκλεισμένα μέρη, καὶ τότε ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὅτι εὑρέθη ἐντὸς τῆς ὁριστικῆς γραμμῆς καὶ ἐβίασε τὸν ἀποκλεισμόν,

Θεωροῦντες ὅτι ὁ Κοπέλλος ὡς γνωρίζων τὰ τῆς ναυτικῆς καὶ φυλάττων τὴν ἀπαιτουμένην τάξιν εἰς τὸν ἀπὸ Ἀγκόνα πλοῦν του καὶ ἔχων πυξίδα καὶ χάρταν καὶ κρατῶν ἡμερολόγιον, ἀφοῦ εὑρέθη τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς Στροφάδας, καὶ ἔπλευσεν ὅλην τὴν νύκτα πρὸς τὴν ὁποίαν ἔλαβε διεύθυνσιν ἤξευρε βέβαια ποῦ διευθύνετο καὶ μολοντοῦτο λέγει, ὅτι εὑρέθη εἰς γῆν ἄγνωστον,

Θεωροῦντες ὅτι κατὰ τὴν ἀφ' ἑσπέρας ἐκ τῶν Στροφάδων διεύθυνσιν τοῦ πλοίου του, ἐὰν διευθύνετο πρὸς τὴν Κύθηραν, ἔπρεπε νὰ πλεύσῃ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰς Σαπιέντζας, καὶ νὰ μὴ διευθυνθῇ πρὸς τὴν ἄγνωστον λεγομένην γῆν καὶ νὰ μὴν ἐκτυλίξῃ καὶ βοηθητικὰ ταχυπλοΐας πανία, μάλιστα εἰς καιρὸν νυκτός. Ἔπρεπε νὰ μὴ βιάζεται διὰ νὰ φθάσῃ τὸ γληγορώτερον εἰς τὴν ἄγνωστον ταύτην γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ προφυλάττεται καὶ ν' ἀπομακρύνεται, καὶ ἔπρεπε νὰ πλέῃ μὲ ὀλίγα πανία καὶ νὰ συστέλλῃ τὸν δρόμον του τὴν νύκτα, ἐνῷ ἔπλεεν εἰς μέρη τὰ ὁποῖα, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, δὲν ἐγνώριζε, διότι δὲν ἔπλευσεν ἄλλοτε, ὡς λέγει, ἐκεῖ καὶ εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐβιάσθη ἀπὸ καμμίαν ἀνάγκην νὰ πλησιάσῃ τόσον, ὥστε ἐσυλλήφθη ἕως βολῆς κανονίου ἀπὸ τῆς Μοθώνης,

Θεωροῦντες ὅτι τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ Κοπέλλου τῶν νομικῶν χωρία δὲν τὸν βοηθοῦσι τίποτε,

Θεωροῦντες ὅτι ὁ Κοπέλλος ἐπειδὴ ἔπλεεν ἐν καιρῷ νυκτὸς διευθυνθεὶς πρὸς τὴν ξηράν, ἐπειδὴ ἔπλεε μὲ πρυμνήσιον ἄνεμον ἐκτυλίξας καὶ βοηθητικὰ ταχυπλοΐας πανία καὶ ἐπειδὴ ἐσυλλήφθη ἀπέχων τῆς Μοθώνης ἕως βολῆς κανονίου, παρεβίασε τὸν ἀποκλεισμόν,

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ο μ ε ν :

Ἡ σαρδικὴ βρικογολέτα ἡ «Αἰμιλία», διοικουμένη ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Ἀ. Κοπέλλον, μὲ τὴν ἀποσκευὴν καὶ ὅλον τὸ φορτίον της καταδικάζεται εἰς δήμευσιν ὡς λεία νόμιμος.

Ἐξεδόθη ἐν Αἰγίνῃ τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους.

Ἡ Ἐ π ι τ ρ ο π ὴ
Ἀ. Μεταξᾶς
Ν. Σπηλιάδης
Χ. Αἰνιὰν

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Σ. Τρικούπης

Ἀριθ. 7513
Ἐπικυροῦται
Ἐν Πόρῳ τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1828
Ὁ Κυβερνήτης
Ι. Α. Καποδίστριας

33*

Ἀριθ. 5

Πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν

Ἐκ διαταγῆς τοῦ Μοιράρχου τῆς ἐθνικῆς κροβέττας ἡ «Ὕδρα» κύριον Γεώργιον Σαχίνην μᾶς ἐδιάταξε νὰ ἐκπλέωμεν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἕως κάτω τῶν Ἀνατολικῶν Σποράδων καὶ ὅσα πλοῖα ἐμπορικὰ ὑπ' οὐδετέρας σημαίας ἠθέλαμεν ἀπαντήσει φορτωμένα ἀπὸ εἴδη τρόφιμα διὰ Κωνσταντινούπολιν διευθυνόμενα νὰ τὰ συλλαμβάνῃ καὶ πέμπῃ εἰς τὴν προσωρινὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως εἰς Αἴγιναν, ὡς διαλαμβάνει ἡ διαταγή του ὑπ' ἀριθ. 187. Λοιπὸν ἀπέναντι τῆς νήσου Ἰκαρίας πρὸς τὸ ἑσπέρας ἀπηντήσαμεν τὸ πλοῖον βρίκιον ὀνομαζόμενον «Angioletto», διοικούμενον ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου κυρίου Stefano Gabaro μὲ σημαίαν ἀουστριακήν, προερχόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν λεῖπον 13 ἡμέρας καὶ διευθυνόμενον διὰ Κωνσταντινούπολιν. Τὸ φορτίον του κριθάρι ἀρδέμπια 1679, ρύζι ἀρδέμπια 150, ὡς διαλαμβάνουν τὰ χαρτιά του, μανιφέστο, κοντράτο καὶ λοιπά, τὰ ὁποῖα ἰδοὺ ἔσωθεν σᾶς περικλείομεν. Ἐξέταξιν καμμίαν δὲν τοῦ ἐκάμαμεν περὶ ἰδιοκτησίας καρίκου κ.λπ. Κατὰ τὴν διαταγὴν λοιπὸν τοῦ Μοιράρχου ἰδοὺ σᾶς διευθύνομεν τὸ ἄνωθεν πλοῖον μὲ ὀκτὼ ἀπὸ τοὺς ναύτας τοῦ πληρώματός μας συνδροφευμένον. Ἀπὸ τοὺς ναύτας τοῦ ρηθέντος βρικίου ἐβαστάξαμεν τέσσερους εἰς τὸ πλοῖόν μας, τοὺς ὁποίους θέλει διευθύνομεν δι' αὐτοῦ μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. Μὲ βίαν σᾶς ἀναφερόμεθα ἔχοντας καὶ ἄλλα πλοῖα νὰ διευθυνθῶμεν νὰ ἐξετάζωμεν.

Ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ βρικίου ὁ «Λεωνίδης»
Τῇ 6ῃ Νοεμβρίου 1828
εἰς τὰ πανία ἀπέναντι τῆς νήσου Ἰκαρίας

Ὁ πλοίαρχος
Ἰωάννης Νικολάου Ἀποστόλη

34**

Ἔτος 1828, εἴκοσι ὀκτώ, Νοεμβρίου 18, δεκάτη ὀγδόη, ἐν Αἰγίνῃ, ἐνεφανίσθησαν προσωπικῶς οἱ κύριοι Νικόλαος Ἐμμανουὴλ Κάπου, Ἰωάννης Ἀνδριτζόπουλος, Πετσιῶται, ἀγνώριστοι εἰς ἐμὲ καὶ καλῶς γνωρισμένοι ἀπὸ τοὺς παρόντας εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ ὑποφαινομένους μάρτυρας, τοὺς ὁποίους ἐγὼ γνωρίζω, οἵτινες θέλοντες νὰ ἀναχωρήσουν ἐκ ταύτης τῆς νήσου διὰ τὴν πατρίδα των διὰ ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἔχοντες διαφορὰν ἐνταῦθα παρρησιασμένην εἰς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν μετὰ τοῦ καπετὰν Γεωργίου Μαλοκίνη ἐκλέγουσι καὶ ἀποκαθιστῶσιν ἀντιπρόσωπόν των καὶ ἐπίτροπον ἕως τὴν ἐπιστροφήν των ἐνταῦθα, τὸν ἐδῶ παρόντα καὶ δεχθέντα κύριον Ἰωάννην Μαλοκίνην, ὅστις εἰς κάθε ἀναζήτησιν τοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ μεταξὺ ἕως τῆς προσωπικῆς των ἐμφανίσεως νὰ γνωρίζεται ὡς ἴδιον αὐτῶν πρόσωπον καὶ νὰ ἐνεργῇ καθ' ὅσον ἀποβλέπει τὴν ὑπόθεσίν των ταύτην τὰ δέοντα, τὰ ὁποῖα ἀπεκδέχονται καὶ στέργουν ὡς αὐτοπροσώπως ἐνεργούμενα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς αὐτοπροαιρέτου πράξεώς των ταύτης ἰδιοχείρως ὑπογράφονται. Ἡ πρᾶξις αὕτη κατεστρώθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου κείμενον ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ἀπέναντι τοῦ Τελωνείου, ἀνεγνώσθη ἐνώπιον αὐτῶν καὶ τῶν μαρτύρων, οἵτινες ἰδιοχείρως προσυπέγραψαν εἰς πίστωσιν.

Νικόλαος Ἐμ. Κάπου βεβαιῶ,
Ἰωάννης Μαλοκίνης δέχομαι,
Ἰωάννης Ἀνδριτζόπουλος βεβαιῶ
Ἀναστάσιος Σιγαλὸς παρὼν καὶ γνωρίζων αὐτοὺς καλῶς μαρτυρῶ
Γκίκας Ἰωάννου Γκίκα Ὑδραῖος ὁμοίως

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 16.*
** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 14.*

Ἴσον ἐκ τῶν πράξεων τοῦ Δημοσίου Νοταρίου τῆς νήσου ταύτης ὑπ' ἀριθ. 1046.

Ὁ Δημόσιος Νοτάριος

(Τ. Σ.) Δημήτριος Βούλης

35*

Κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' ἀριθ.** διατάγματος τῆς Α. Ε., δι' οὗ διατάττει ὅτι διὰ τὴν ταχυτέραν ἀπόλυσιν τῶν πλοιάρχων διαφόρων φορτίων ζωοτροφιῶν ἐνθάδε σταλέντων διὰ δημόσιον ἀνάγκην, πρέπει ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου, συνῆλθον τὰ μέλη τῶν δύο ρηθεισῶν ἀρχῶν διὰ νὰ συσκεφθῶσι περὶ τοῦ προκειμένου, κ' ἔγινεν ἔναρξις τῆς συνεδριάσεως περὶ τὴν 5ην ὥραν μετὰ Β. τῆς 30 Νοεμβρίου 1828.

Παρετηρήθη ἀπὸ τὸ Δικαστήριον ὅτι πρόκειται μόνον περὶ δύο τινων, τῶν ἑξῆς:

1ον) Νὰ γνωμοδοτήσουν περὶ τῆς ποσότητος τοῦ ἀνήκοντος ναύλου εἰς ἕκαστον τῶν πλοιάρχων.

2ον) Ἐὰν ἠμποροῦν νὰ παραδεχθῶσι τὸ παρ' ἑκάστου ὁμολογούμενον παραφορτίον (paccotiglia).

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ δύναται μόνη ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τιμῆς τοῦ παραφορτίου. Ὅλα δὲ τὰ μέλη θέλουν συγκατανεύσει.

Ἑπομένως ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις τοῦ χρεωστουμένου δικαίου εἰς τὸν κ. Λουκᾶν Μιμπέλην, πλοίαρχον τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου ἡ «Πανσέληνος».

Ἀνεγνώσθη τὸ ναυλοσυμφωνητικόν του τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1828, προκειμένου τοῦ ποῖος ναῦλος τὸν χρεωστεῖται, καθότι ἐστάλη εἰς Αἴγιναν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐδόθη γνώμη ὁμοφώνως νὰ τὸν πληρωθῇ ὁ ἀπὸ Λάγον μέχρι Σύρας ναῦλος, δηλ. παράδες 80 τὸ κοιλὸν Κωνσταντινουπόλεως καὶ 5 % κάππα ἐκτιμωμένου τοῦ διστήλου πρὸς 12 γρόσια κατὰ τὸ ρηθὲν ναυλοσυμφωνητικόν του.

Ἐπειδὴ δὲ παρέδωκε τὸ φορτίον του σιτάρι γεμᾶτον ἀπὸ ἀκαθαρσίαν, τουτέστι ἦραν, κριθάρι, πέτρας καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἐζητήθη ἂν πρέπῃ νὰ τοῦ ἐλαττωθῇ ὁ ναῦλος. Ἐδόθη γνώμη ὁμοφώνως νὰ τὸν πληρωθῇ ὁ ναῦλος, ὡς προείρηται, κατὰ χάριν πρὸς τὴν οὐδετερότητα καὶ διὰ νὰ μὴν τὸν προξενηθοῦν βραδύτητες κ' ἔξοδα, ἕως οὗ νὰ γενῇ καὶ νὰ φθάσῃ ἐνταῦθα δοκιμασία (expertise) ἀπὸ Ναύπλιον ὅπου ἐξεφόρτωσε.

Δι' ἐπαύξησιν τοῦ ναύλου ἀπὸ ἐδῶ ἕως εἰς Ναύπλιον ἐνεκρίθη νὰ πληρωθῇ πρὸς 13 παράδες τὸ κοιλόν, τιμὴν τρέχουσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ταύτην, ἐκτιμωμένου τοῦ διστήλου πρὸς 15 γρόσια.

Ἡ περὶ κοντρασταλιῶν αἴτησίς του ἀπορρίπτεται, διότι ἐχρεώστει κατὰ τὸ ναυλοσυμφωνητικόν του νὰ μείνῃ 31 ἡμέρας διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν κ' ἐξεφόρτωσεν ἐντὸς ταύτης τῆς προθεσμίας, καθότι ἔφθασεν ἐδῶ τὴν 14/26 Ὀκτωβρίου κ' ἐξεφόρτωσεν εἰς Ναύπλιον τὴν 8/20 Νοεμβρίου.

Περὶ τοῦ λεγομένου παραφορτίου σακκίων 22 διὰ κοιλὰ $46\,^1/_2$, ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται κατ' οὐδένα τρόπον οὔτε κἂν διὰ τῆς ἐφημερίδος του, μὴ περιεχούσης τὸ παρὸν ταξίδι κ' ἐπειδὴ ὅσον παρέδωκεν εἰς Ναύπλιον ὅλον πρέπει νὰ θεωρηθῇ φορτίον, δὲν δύναται σήμερον πλέον ν' ἀφαιρέσῃ ἓν μέρος ἀπὸ τοῦτο τὸ φορτίον καὶ νὰ τὸ παραστήσῃ ὡς παραφορτίον του. Ἑπομένως τοιαύτη αἴτησις δὲν εἶναι δεκτή.

Ἡ αἴτησίς του ἐκ τοῦ ὅτι, ὡς λέγει, ἔμεινεν εἰς Λάγον σιτάρι παραφορτίου καὶ ζωοτροφία τοῦ πλοίου, ἀποβαίνει ἀνυποστήρικτος καὶ ἄδικος κ' ἑπομένως ἀπορρίπτεται.

Ὅλα δὲ ταῦτα γίνονται χωρὶς νὰ ἐπιφέρουν οὐδὲ τὴν παραμικρὰν βλάβην εἰς τὴν οὐσίαν τῶν ἐγγράφων τοῦ φορτίου κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γενατᾶς — Γ. Σταύρου

Ἐδουάρδος Μάσσων — Ν. Σπηλιάδης

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

Ν. Γ. Παγκαλάκης

---

* ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 18.

** κενὸν εἰς τὸ πρωτότυπον.

Ἐκοινοποιήθη ἡ ἀνωτέρω ἔκθεσις εἰς τὸν πλοίαρχον Λ. Μιμπέλην, ὅστις εἶπεν ὅτι θέλει ζητήσει ὁδηγίας παρὰ τοῦ κ. Γροπίου, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψε λέγων ὅτι δὲν εἶν' εὐχαριστημένος καὶ ὅτι δὲν τὴν δέχεται.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπομένως τὸν εἰδοποίησε παρόντων καὶ τῶν ἄλλων πλοιάρχων, ὅτι τ' ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν χρήματα εἶναι τάλληρα 2.784 4/8 κ' εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐλευθέραν διάθεσίν του εἰς τὸ ταμεῖον.

Κατὰ συνέπειαν ἔπεμψεν εἰς τὸν ταμίαν τὴν ἑξῆς διαταγήν:

«Ἅμα ὅταν παρουσιασθῇ ὁ πλοίαρχος Λ. Μιμπέλης ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ ἔχων νόμιμον ἐξουσίαν, θέλετε τὸν πληρώσει τὴν ποσότητα τάλληρα 2.784 4/8 διστήλων, χρεωστουμένων εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς ὁποίας ἐμπερικλείεται».

Ἐγράφη σήμερον τὴν 4 Δεκεμβρίου 1828.

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ
Γ. Σταύρου
Ν. Σπηλιάδης

35α*

Κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' ἀριθ. διατάγματος τῆς Α. Ε., δι' οὗ διατάττει ὅτι διὰ τὴν ταχυτέραν ἀπόλυσιν τῶν πλοιάρχων διαφόρων φορτίων ζωοτροφιῶν ἐνθάδε σταλέντων διὰ δημόσιον ἀνάγκην, πρέπει ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου, συνῆλθον τὰ μέλη τῶν δύο ρηθεισῶν ἀρχῶν διὰ νὰ συσκεφθῶσι περὶ τοῦ προκειμένου κ' ἔγινεν ἔναρξις τῆς συνεδριάσεως περὶ τὴν 5ην ὥραν μ. Β τῆς 30 Νοεμβρίου 1828.

Παρετηρήθη ἀπὸ τὸ Δικαστήριον ὅτι πρόκειται μόνον περὶ δύο τινων, τῶν ἑξῆς:

1ον) Νὰ γνωμοδοτήσουν περὶ τῆς ποσότητος τοῦ ἀνήκοντος ναύλου εἰς ἕκαστον τῶν πλοιάρχων.

2ον) Ἐὰν ἠμποροῦν νὰ παραδεχθῶσι τὸ παρ' ἑκάστου ὁμολογούμενον παραφορτίον (paccotiglia).

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ δύναται μόνη ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τιμῆς τοῦ παραφορτίου, ὅλα δὲ τὰ μέλη θέλουν συγκατανεύσει.

Ἐπομένως ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις περὶ τοῦ χρεωστουμένου δικαίου εἰς τὸν κ. Βαρθολομαῖον Πόρποραν, πλοίαρχον τοῦ σικελικοῦ βριγαντίνου ὁ «Ἅγιος Μιχαὴλ καὶ ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος».

Θεωρηθέντος τοῦ ναυλοσυμφωνητικοῦ του τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1828, τοῦ φορτωτικοῦ τῆς 29 τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς δηλώσεως τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1828, μολονότι κατ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ξεφορτώσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν κ' ἔκαμε συντομώτερον ταξίδι, μολοντοῦτο εἶναι δίκαιον νὰ πληρωθῇ ὡς ἂν εἶχεν ἐξεφορτώσει εἰς Κωνσταντινούπολιν. Διὰ τοῦτο ὁμοφώνως ἐγνωμοδοτήθη ὅτι πρέπει νὰ πληρωθῇ ὁ ναῦλός του πρὸς** τὸ κοιλόν.

Περὶ τοῦ παραφορτίου του 13 ἀρδέπια ρύζι καὶ 2.200 ζεμπίλια ἄδεια, αὐτὰ μένουν εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

Περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ πλοιάρχου διὰ τὰς κοντρασταλίας, ἐπειδὴ εἶναι προσδιωρισμένον ἐκ τοῦ ναυλοσυμφωνητικοῦ ὅτι ἐχρεώστει ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐκφόρτωσιν 5 ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξίν του κι' ἐπειδὴ ἀφοῦ ἤδη ἔφθασε τὴν 18/30 καὶ ἤρχισε νὰ ἐκφορτώνῃ τὴν 10/22 Νοεμβρίου, τελειώσας τὴν ἐκφόρτωσιν τὴν 16/28 τοῦ αὐτοῦ, παρῆλθον 29 ἡμέραι ἀφ' ὅτου ἔφθασεν, ἕως οὗ ἐτελείωσε τὴν ἐκφόρτωσιν, ἀφαιρουμένων τῶν 5 ἡμερῶν τῆς σταλίας κατὰ τὸ ναυλοσυμφωνητικόν, μένουν νὰ πληρωθοῦν ἡμέραι τῆς ἀργοπορίας του 18.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν περιέχεται εἰς τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν τὸ πόσον πρέπει νὰ πληρωθῇ διὰ κάθε ἡμέραν ἀργοπορίας, ἐγκρίνεται νὰ πληρωθῇ 1/2 τὰ % ἐπὶ τοῦ ναύλου τὴν κάθε ἡμέραν δι' ὅλας τὰς ρηθείσας 18 ἡμέρας.

Περὶ δὲ τοῦ ὅτι δὲν ἐπληρώθη ὁ ναῦλός του ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκφορτώσεως, θέλει πληρωθῇ ὁ τόκος τοῦ ναύλου 10 τὰ % ἐπὶ τοῦ ὅλου ναύλου ἀπὸ τὴν 16/28 Νοεμβρίου μέχρι τῆς πληρωμῆς.

---

* ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 18.

** κενὸν εἰς τὸ πρωτότυπον.

Ὅλα δὲ ταῦτα γίνονται χωρὶς νὰ ἐπιφέρουν οὐδὲ τὴν παραμικρὰν βλάβην εἰς τὴν οὐσίαν τῶν ἐγγράφων τοῦ φορτίου καὶ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ
Ἰω. Γ. Γενατᾶς
Γεώργιος Ἀθανασίου
Ἐδουάρδος Μάσσων

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ
Γ. Σταύρου
Ν. Σπηλιάδης

Ἐκοινοποιήθη ἡ ἀνωτέρω ἔκθεσις εἰς τὸν πλοίαρχον Βαρθολομαῖον Πόρποραν, ὅστις εἶπεν ὅτι θέλει ζητήσει ὁδηγίας παρὰ τοῦ κ. Γροπίου καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψε λέγων ὅτι δὲν εἶν' εὐχαριστημένος καὶ ὅτι δὲν τὴν δέχεται.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπομένως τὸν εἰδοποίησε παρόντων καὶ τῶν ἄλλων πλοιάρχων, ὅτι τ' ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν χρήματα εἶναι τάλληρα 915.60 δίστηλα καὶ εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐλευθέραν διάθεσίν του εἰς τὸ ταμεῖον.

Κατὰ συνέπειαν ἔπεμψεν εἰς τὸν ταμίαν τὴν ἑξῆς διαταγήν:

«Ἅμα ὅταν παρουσιασθῇ ὁ πλοίαρχος Βαρθολομαῖος Πόρπορας ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ ἔχων νόμιμον ἐξουσίαν, θέλετε τὸν πληρώσει τὴν ποσότητα ταλλήρων ἐννεακοσίων δέκα πέντε καὶ ἑξῆντα, χρεωστουμένων εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἔκθεσιν, ἀντίγραφον τῆς ὁποίας ἐμπερικλείεται.

Ἐγράφη σήμερον τὴν 4 Δεκεμβρίου 1828.

Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ
Γ. Σταύρου
Ν. Σπηλιάδης

36*

Ἀπόσπασμα ἡμερολογίου τῆς ἑλληνικῆς πολεμικῆς γολέτας «Ἀφροδίτη» διοικουμένη παρὰ Νικολάου Ἰωάννου Μιχαλάκη

Πρὸς τὰς 9 ἡ ὥρα τῆς νυκτός, ὁ ἄνεμος τῆς ξηρᾶς ὀλίγος, εὑρισκόμαστεν ἀναμέσον Κάβο Μελέχα καὶ Κάβο Σπάθα, εἴδαμεν ἕνα ἰμπρίκι σοβράνο μας καὶ ἀμέσως ἐτιραμολάραμεν μὲ ὅλα τὰ πανιὰ κατ' ἐπάνω του κυνηγῶντας το. Εἰς τὰς 11 ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς ἐτραβήξαμεν μίαν κανονιὰν διὰ νὰ ποδίσῃ· αὐτὸς δὲ δὲν ἐπήκουσεν, ἀλλ' ἐτραβοῦσε τὴν πορτάδαν του μὲ βίαν· εἰς τὰς 11 ½ ἡ ὥρα βλέπομεν ὅτι δὲν ποδίζει· ἐτραβήξαμεν καὶ δευτέραν κανονιὰν μὲ μπάλλαν κατ' ἐπάνω του καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐπλησίασε ἡ μπάλλα ἐπόδισε καὶ ἦλθε ἐπάνω μας· τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Καβαλλιὲρ Ρομάνο» μὲ σημαίαν νεαπολιτανικὴν κ. Ἀντώνης Ἀσταρίτα· τὸν ἀρωτῶμεν ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ λέγει ἀπὸ Αἶνον καὶ ὅτι ὑπάγει διὰ Σούδαν καὶ τὸ κάρικόν του εἶναι τροφὲς καὶ ὅτι οἱ κακοὶ καιροὶ τὸν ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη καὶ ὅτι τὸ πλοῖόν του κάμνει πολλὰ νερὰ καὶ ψωμὶ δὲν ἔχει διόλου καὶ ζητᾷ νὰ ὑπάγῃ εἰς κανένα μέρος νὰ διορθωθῇ· καὶ ἐπειδὴ ἦτον νύκτα ἐστάθημεν ὄρτζα λὰ μπάντα ἕως ὅτου νὰ ξημερώσῃ διὰ νὰ τὸν βιζιτάρωμεν. Τὴν 14 ξημέρωμα ἐρρίψαμε τὴν βάρκα μας καὶ ἐπήγαμεν ἐπάνω του καὶ βλέπομεν εἰς τὸ μανιφέστο του νὰ ἔχῃ πολλὰ εἴδη τροφῶν· μᾶς λέγει ὅτι ἀπέρασεν καὶ ὄρτζα λὰ μπάντα ἀπὸ Σύραν· τότε τοῦ λέγομεν ὅτι ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ Σούδα εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, ἀλλὰ εἶναι Χανιά, ἐπειδὴ ἐφαίνονταν καὶ ἡ πόλις τῶν Χανιῶν καὶ ὅτι ἀπὸ φουρτοῦνες λέγετε ὅτι ἤλθατε εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, δὲν εἶναι ἀληθινόν, ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας δὲν ἦτον σφοδροὶ ἄνεμοι· αὐτὸς δὲ μᾶς εὗρε διάφορες πρόφασες περὶ αὐτό. Οὕτως λοιπὸν ἐβάλαμεν δύο ναύτας μας νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν διὰ Ἁλμυρίδια· καὶ ἀμέσως ἐκαλάρισε πανιὰ τὸ καράβι διὰ Ἁλμυρίδια, ἡμεῖς δὲ ἐστάθημεν ὄρτζα λὰ μπάντα, ἐπειδὴ ἤρχονταν μία γολετίτζα διὰ νὰ τὴν βιζιτάρωμε. Ὁ ἄνεμος ὀλίγος τῆς ξη-

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19.*

ρᾶς· πρὸς τὰς 6 ἡ ὥρα ἦλθεν ἐπάνω μας ἡ γολέτα ἡ ὁποία ἤρχονταν ἀπὸ Καλύβες μὲ διαβάτες διὰ Γραμποῦσαν· εἰς τὸν ἴδιον κηρὸν εἴδαμεν τρεῖς γαλιότες ἐχθρικὲς καὶ ἦτον πολλὰ κοντὰ εἰς τὴν ξηρὰν τοῦ Κάβο Μελέχα καὶ ἐπάγαιναν διὰ Χανιά· ἡμεῖς δὲ ἐποδίσαμεν καὶ ἐτραβήσαμεν διὰ Ἀλμυρίδια ἀπὸ τὰς 7 ἡ ὥρα ἕως βασίλευμα ἡλίου δίπλα εἰς τὸν Κάβο Μελέχα ἐπειδὴ ἦτον*. Εἰς τὰς 1 ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς ὁ ἄνεμος ὅστρια σορόκο φρέσκο, ἐδέσαμε μία μίδα τριτζαρόχια καὶ ἐκάμναμεν βόλτες διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς Ἀλμυρίδια· εἰς τὰς 3 ἡ ὥρα ἐμβήκαμεν μέσα τοῦ Κάβου Ρεθύμνου καὶ ἐπειδὴ ἦτον πολλὰ σκοτάδι ἐρρίψαμεν τέσσαρα κανόνια διὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ Ἀλμυρίδαν ὁ κ. Ἀνδρέας Πιπῖνος ὁποῦ νὰ μᾶς κάμῃ κανένα σημεῖον διὰ νὰ ἰδῶμεν νὰ ὑπάγωμεν. Μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν εἴδαμεν τὸ σημεῖον, ἀλλὰ ἐρρίξαμε τὴν βάρκα μας καὶ ἐπῆγεν διὰ νὰ εὕρῃ τὸν λιμένα καὶ νὰ μᾶς κάμουν σημεῖον διὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτον πολλὰ ἀκατάστατος καὶ βροχὴ καὶ ἐφοβόμασταν διὰ νὰ μὴν φουρτουνιάσῃ. Οὕτως μᾶς ἔβαλαν μίαν φωτιὰν εἰς τὸ νησὶ καὶ ἀκολουθῶντας ἐμεῖς τὴν φωτιὰν εἰς τὰς 5 ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς ἀράξαμεν εἰς Ἀλμυρίδια. Ἀμέσως ἔστειλε τὴ βάρκαν ὁ κ. Ἀνδρέας καὶ ὡδήγησε τὸ καράβι ὁποῦ εἰς τὰς 8 ἡ ὥρα ἄραξε καὶ αὐτὸ ἐδῶ εἰς Ἀλμυρίδια.

Διὰ ἀντίγραφον Ἰωάννης Χατζῆ Φρατζέσκου.

37**

Κατάλογος τῶν ἐγγράφων περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Ζαχαρία Ζαχάρωφ καὶ τῶν Ψαριανῶν Νικολάου Τζαννῆ καὶ Ν. Κατσουλέρη διαφορᾶς

Ἀριθ.	Χρονολογία	
1.	1829, 6 Ἰανουαρίου	Ἔγγραφον τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, δι' οὗ διευθύνει ἀναφορὰν τοῦ Συμβούλου τοῦ Κολλεγίου κ. Ἰω. Βλασσοπούλου, εἰς τὴν ὁποίαν παρατηρεῖται τὰ κατὰ τῶν δύο Ψαριανῶν Νικολάου Κατσουλέρη καὶ Νικολάου Τζαννῆ ἀναφερόμενα ἐκ μέρους τοῦ κ. Ζαχαρία Ζαχάρωφ. Ὅθεν κατ' ἐπιταγὴν τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου προσκαλεῖται τὸ Δικαστήριον ἵνα λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ρηθεῖσαν ὑπόθεσιν.
2.	» 2 »	Ἀναφορὰ τοῦ Συμβούλου τοῦ Κολλεγίου κ. Ἰω. Βλασσοπούλου πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ φορτίου τοῦ ἐπὶ τοῦ «Ἁγίου Πέτρου καὶ Παύλου» ὀνομαζομένου πλοίου, διοικουμένου παρὰ τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Ἰωάννου, τὸ ὁποῖον ἥρπασαν κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα τοῦ 1826 οἱ πειραταὶ Νικόλαος Κατζουλέρης καὶ Νικόλαος Τζαννῆς, Ψαριανοί, ὡς ἐκ τῶν ἐσωκλείστων ἐπισήμων ἐγγράφων φαίνεται. Ὅθεν προσκαλεῖ τὴν Γ. Γραμμ. ἵνα ἐξαποστείλῃ αὐτὰ ὅπου ἀνήκει.
3.	1828, 9 Νοεμβρίου	Ἀντίγραφον ἀναφορᾶς τοῦ Ζαχαρία Ζαχάρωφ πρὸς τὸν Σύμβουλον τοῦ Κολλεγίου κύριον Ἰω. Βλασσόπουλον, δι' ἧς ἀναφέρει, ὅτι περὶ τὸν μῆνα Φεβρουάριον τοῦ προπαρελθόντος ἔτους 1826 ὑπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ ἐν Τήνῳ Ἁγίου Ἰωάννου, ἔγινεν ἔφοδος ἐπὶ τοῦ βριγαντίνου «Ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ Παῦλος», μὲ σημαίαν αὐστριακήν, τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Ἰωάννου, παρὰ τῶν ὀπαδῶν τῶν ἀρχιπειρατῶν Νικολάου Κατσουλέρη καὶ Νι-

* *Λέξις δυσανάγνωστος.*

** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 18.*

Ἀριθ.	Χρονολογία	
		κολάου Ζαννῆ, οἱ ὁποῖοι βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἐξεφόρτωσαν τὸ φορτίον συνιστάμενον ἀπὸ σῖτον, χαβιάρι, σίδηρον, πανικὰ κ.λ., μέρος μὲν εἰς τὸν κάβον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Μυκόνου, μέρος δὲ εἰς τὸ ἐρημονήσι Δίγνοσα καὶ ἀκολούθως ἀφήρεσαν καὶ ὅλα τὰ ἔπιπλα τοῦ πλοίου συνεννοούμενοι ὅμως μετὰ τῶν κατοίκων τῆς ρηθείσης νήσου, Ἐκ τῶν ρηθεισῶν ἐκφορτωθέντων πραγματειῶν εἰς τὸ ἐρημονήσι Διγνόσα μετεκομίσθησαν πολλόταται εἰς τὴν Νάξον, ὅπου ἡσύχως ἐπωλήθησαν παρὰ τῶν συμμετόχων τῶν πειρατῶν εἰς ἄλλους πλαστοὺς ἀγοραστάς, κάτοικοι τῆς αὐτῆς νήσου (σημειωτέον ὅτι τὰ ρηθέντα δύο πειρατικὰ πλοῖα, ὀνομαζόμενα «Εὐδοξία» καὶ «Ἀϊδώ», ἐπρομηθεύθησαν ἐκ τῶν ἀναγκαίων διπλωμάτων καὶ ὁδηγιῶν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἔγγραφα Α ἕως Ε). Ἀφοῦ δὲ ὁ πλοίαρχος Πέτρος Ἰωάννου ἐπρόστρεξεν εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν αὐστριακῶν καὶ ἀγγλικῶν θαλασσίων δυνάμεων, ἐπέτυχε κάθε βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν, καθότι ὑποχρεώθησαν οἱ προύχοντες τῆς νήσου Μυκόνου νὰ πληρώσωσι τὰς ἀπαιτουμένας ἀποζημιώσεις τῶν ἁρπαχθέντων πραγματειῶν, μολονότι ἄφησαν ἐλευθέρους τοὺς κρατηθέντας πειρατάς, χωρὶς νὰ τοὺς βάλωσιν εἰς τὰ δεσμὰ καὶ νὰ τοὺς στείλωσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Ἐκ δὲ τῶν κατοίκων τῆς Νάξου δὲν ἔλαβεν ἄλλο ἀπὸ τὸ κόστος τῶν πωληθέντων πραγματειῶν διὰ κολωνᾶτα 2.575 εἰμὴ δίστηλα 142, 85/100, τὰ δὲ ἕτερα μένουν εἰς βάρος τῆς κοινότητος. Ἡ ποσότης τῶν ἁρπαχθέντων πραγματειῶν καὶ τῶν ἐπίπλων τοῦ πλοίου συμποσοῦνται εἰς κολωνᾶτα 8.527, 75/100. Ὅθεν προσκαλεῖ τὴν Αὐτοῦ Ἐκλαμπρότητα ἵνα παραχωρήσῃ αὐτῷ πᾶσαν βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν ἵνα γράψῃ ὅπου ἀνήκει διὰ νὰ ἤθελε σταλθοῦν δύο διαταγαί, μία μὲν πρὸς τὸν κατὰ τὰς Κεντρικὰς Κυκλάδας Ὕπατον Ἐπίτροπον διὰ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς προύχοντας τῆς νήσου Νάξου νὰ τῷ πληρώσωσι τάλληρα κολ. 2.253 71/100 ὡς ἀνωτέρω, δευτέραν δὲ πρὸς τὸν κατὰ τὰς Δυτικὰς Σποράδας Ὕπατον Ἐπίτροπον, διὰ νὰ βιάσῃ τοὺς παροίκους εἰς Αἴγιναν Ν. Κατσουλέρῃν, Ν. Τζαννῆ, Μ. Α. Κατσουλέρῃ, Γεώργιον τῆς Βασιλικῆς καὶ Μικὲ Μιάρο, ἰδιοκτῆται καὶ ὀπαδοὶ τῶν δύο πειρατικῶν πλοίων, νὰ πληρώσωσι τάλληρα κολωνᾶτα 2.118, 85/100 διὰ τὸ κόστος τῶν ἁρπαχθέντων πραγματειῶν.
4.	1828, 27 Δεκεμβρίου	Κατάλογος τῶν ἁρπαχθέντων πραγματειῶν παρὰ τῶν δύο πειρατικῶν πλοίων «Ἀϊδὼ» καὶ «Εὐδοξία».
5.	1826, 21 Φεβρουαρίου	Ὕπατος τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Ἰωάννου, γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρᾳ Αὐστριακοῦ Προξενείου.
6.	» 27 Ἰανουαρίου	Ἀναφορὰ τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Ἰωάννου πρὸς τὸ Αὐστριακὸν Ἀντιπροξενεῖον καὶ ἐπιτροπικὸν τῆς ρωσικῆς δυνάμεως, δι' ἧς ἀναφέρει ὡς φαίνεται εἰς τὴν πρώτην του ἀναφοράν.
7.	» 10 Φεβρουαρίου	Διαμαρτύρησις τοῦ Καισαροβασιλικοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξενείου πρὸς τὸ Σ. Ἐπαρχεῖον Μυκόνου εἰς Σύραν, δι' ἧς διαμαρτυρεῖται ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου Πέτρου Ἰωάννου κατὰ τῶν ἰδιοκτήτων τῶν Μυκονέων Βελουδῶν καὶ τῶν συμμετόχων αὐτῶν.

Ἀριθ.	Χρονολογία	
8.	1826, 30 Ἰανουαρίου	Ἀναφορὰ τοῦ Πέτρου Ἰωάννου πρὸς τὴν Αὐστριακὴν Καγκελλαρίαν, δι' ἧς διαμαρτύρεται ἐναντίον τῆς Δημογεροντίας Μυκόνου διὰ κάθε ἐνάντιόν του, καθότι μέχρι τοῦδε δὲν ἐνέργησαν τίποτε.
9.	» 13 Φεβρουαρίου	Ἀναφορὰ τοῦ Π. Ἰωάννου πρὸς τὴν Αὐστριακὴν Καγκελλαρίαν Μυκόνου, δι' ἧς ἀναγγέλλει ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀντωνίου Ζαννῆ, ἀδελφοῦ τοῦ Νικολάου Ζαννῆ, τὰ γρόσια 4.000 χιλιάδες, τὸ μέρος τοῦ δι' ὅσα πράγματα τοῦ ἥρπασαν καὶ οὕτως ἔδωκεν ἐξοφλητικὸν ἀνὰ χεῖράς του.
10.	» 14 »	Ἀναφορὰ τοῦ Πέτρου Ἰωάννου πρὸς τὴν Αὐστριακὴν Καγκελλαρίαν, δι ἧς ἀναφέρει ὅτι οἱ τῆς Μυκόνου δημογέροντες δὲν ἐνεργοῦν τελείως διὰ τὴν ἀποζημίωσίν του, διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὴν σεβαστὴν Καγκελλαρίαν ἵνα διατάξῃ αὐτὴν νὰ κρατήσῃ ὑπὸ φυλακὴν τοὺς ληστὰς καὶ τὰς οἰκογένειας των ἕωσοῦ ζητηθῶσι τὰ ἁρπαχθέντα παρ' αὐτῶν πράγματα· ὁμοίως νὰ ἐλθοῦν οἱ ἰδιοκτῆται τῶν δύο μιστίκων, τοῦ Γ. τῆς Βασιλικῆς καὶ Μ. Κατσουλέρη μὲ σεκουέστρον καὶ ἑνὶ λόγῳ ὅλοι οἱ ἀγορασταὶ τῶν κλεφθέντων πραγματειῶν του.
11.	» » »	Ἀναφορὰ τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου πρὸς τὸ Ἐπαρχεῖον Μυκόνου καὶ Σύρας, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἔμαθεν ὅτι ὁ Νικόλαος Κατσουλιέρης ἐσυλλήφθη ἐχθὲς τὸ ἑσπέρας διὰ τῶν δημογερόντων καὶ Πολιτάρχου. Ὅθεν παρακαλεῖ τὸ Ἐπαρχεῖον ἵνα ἔχῃ ὑπὸ φυλακὴν τὸν ρηθέντα ἕωσοῦ νὰ λάβῃ τὰς ἱκανὰς πληροφορίας παρὰ τοῦ ρηθέντος περὶ τῆς πειρατείας.
12.	» 4 »	Ἀναφορὰ τοῦ Πέτρου Ἰωάννου πρὸς τὸν ἐν Σύρᾳ Μάριον Παλαιοκάπα, Αὐστριακὸν Ἀντιπρόξενον, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει τὰ ὅσα ἀνέφερεν εἰς τὴν α' ἀναφοράν του.
13.	» 17 »	Ἀναφορὰ τοῦ Ἀντιπροξένου Γερωνύμου Κορινθίου πρὸς τὸ Ἐπαρχεῖον Μ. καὶ Σύρας, διὰ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὅτι ἔμαθεν ὅτι ἐβάλετε εἰς φύλαξιν τινὰς Ψαριανούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκ τῶν πειρατῶν ὁποῦ ἐγύμνωσαν τὸν Π. Ἰωάννου καὶ οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ εὕρουν τὰ γρόσια, τὰ ὁποῖα χρήματα θέλουν βαλθῆ εἰς παρακαταθήκην εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον, οἱ δὲ πειράτσι νὰ μείνουν πάλιν ὑπὸ φύλαξιν ἕωσοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ πλοίαρχος Π. Ἰωάννου.
14.	» » »	Ἀναφορὰ τοῦ Πέτρου Ἰωάννου πρὸς τὸν Ἐντιμότατον κύριον Ἅμιλτον, δι' ἧς τὸν παρακαλεῖ ἵνα ἤθελε λάβῃ τὴν καλοκἀγαθίαν νὰ τῷ δώσῃ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κυβερνήτην τῆς φρεγάτας «Σιριγγαπάταν» εὑρισκόμενον ἤδη εἰς Νάξον, δυνάμει τοῦ ὁποίου νὰ ἐμπορέσῃ νὰ ἀποζημιωθῇ ἀπὸ τοὺς κακῶς ἀγοράσαντας τὰς παρὰ τῶν πειρατῶν ἁρπαχθείσας πραγματείας του.
15.	» 29 Μαρτίου	Ἀναφορὰ πρὸς τὸν Αὐστριακὸν Ἀντιναύαρχον κύριον Ἀκκούρτην τοῦ Πέτρου Ἰωάννου, δι' ἧς τὸν παρακαλεῖ ἵνα ἤθελε τοῦ δώσῃ χεῖρα βοηθείας διὰ νὰ ἐμπορέσῃ νὰ ἀπολαύῃ παρὰ τῶν Ναξιώτων τὴν ἀποζημίωσίν του.
16.	» 29 Ἀπριλίου	Ἀντίγραφον μιᾶς συναλλαγματικῆς πρὸς τὸν καπ. Δημήτριον Διακογιάννην τοῦ Πέτρου Ἰωάννου, δυνάμει τῆς ὁποίας θέλει λάβει παρὰ τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιναυάρχου κυρίου Ἀκκούρτη γρόσια 2.197.

Ἀριθ.	Χρονολογία	
17.	1826, 20 Μαρτίου	Ἔκθεσις τοῦ ἐν θαλάσσῃ δυστυχήματος τοῦ Πέτρου Ἰωάννου.
18.	1825, 18 Νοεμβρίου	Δήλωσις.
19.	1826, 23 Ἰανουαρίου	Φορτωτικόν.
20.	1825, 25 Ἰουνίου	Ὁδηγίαι τῶν πλοίων τῶν ἐχόντων ἑλλ. σημαίαν.
21.	» » »	Δίπλωμα τοῦ μιστίκου ἡ «Εὐδοξία».
22.	» » »	Ἀποδεικτικὸν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν, δι' ἧς δηλοποιεῖται ὅτι τὸ μίστικον «Εὐδοξία» ἀνεγνωρίσθη ὡς ἰδιοκτησία τοῦ Ψαριανοῦ Μανόλη Ἀντωνίου.

38*

Πρὸς τὴν Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴν

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 25 ἀπόφασις τοῦ Κριτηρίου τούτου καταδικάζει ἀλληλεγγύως τοὺς Βασιλικὸν Τουμπιώτην καὶ Ἀναγνώστην Παπαδόπουλον νὰ πληρώσουν τοῦ Νικολάου Δεκούτρη γρόσια 4.152, παράδες 4 καὶ ὡς ἡ ἐκκαθάρισις 5 Δεκεμβρίου 1828. Ἐκ τῆς ἐπὶ Κριτηρίῳ δηλώσεως τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας 10 Δεκεμβρίου 1828 ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ αὐτὴ ἐπώλησεν πρὸς τὸν Τουμπιώτην τὸ μίστικον διὰ τοῦ ὁποίου ἐγυμνώθη ὁ Δεκούτρης. Αὐτὸ τὸ μίστικον ὁμοῦ καὶ ἕνα πέραμα τοῦ ἰδίου Τουμπιώτη εὑρίσκονται εἰς Πόρον κρατημένα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν.

Παρακαλεῖται τὸ Κριτήριον τοῦτο νὰ ἤθελε διατάξει ὅθεν πρέπει νὰ βαλθοῦν ὑπὸ μεσέγγυον τὰ αὐτὰ δύο πλοῖα διατὶ μὲ τὴν πώλησίν τους εἰς δημοπρασίαν νὰ ἐκτελεστῇ ἡ προρρηθεῖσα ἀπόφασις καὶ ἐκκαθάρισις.

Αἴγινα τῇ 21 Ἰανουαρίου 1829

Ὁ εὐπειθὴς πολίτης
Νικόλαος Δεκούτρης

39**

No. 25
Ἀριθ. ε - στ

Copia estratta dall' originale essistente in quest' Imp. Reg. Austriaco Uffizio in Egina.

Τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ εἰκοστῷ ἐνάτῳ ἔτει τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς κατὰ ζήτησιν τοῦ Γεωργίου Κορωναίου, Ἰονικοῦ ὑπηκόου ἐκ Κυθήρων, παρρησιασθέντες εἰς τὸ Καισ. Βασ. Αὐστριακὸν τοῦτο ὀφφίκιον (εἰς ἔλλειψιν Βρετανικοῦ Κονσολάτου) ἔμπροσθεν ἡμῶν Προσ. Καγκελλαρίου καὶ τῶν ὑποφαινομένων μαρτύρων ὁ Πανάγος Παντελάκος, Γιάννης Μπενάρδος καὶ Θεοδωρὴς Καταγᾶς ἐξέθεντο μεθ' ὅρκου των ὡς ἀκολούθως:

Ὁ μὲν Πανάγος Παντελάκος, ὅτι τὴν δωδεκάτην τοῦ Δεκεμβρίου 1827 ἐξεμβαρκαρίσθη εἰς Σκαρδαμούλα τῆς Μάνης ἀπὸ τὴν ἰονικὴν γολέταν τοῦ καπ. Γιάννη Ἀλφιέρη καὶ ἐμβαρκαρίσθη εἰς τὸ τρεχαντήρι «Ἅγιος Νικόλαος» τοῦ Πέτρου Ξαρχάκου, Σπαρτιάτου, μὲ σημαίαν ἑλληνικήν, διότι ὁ Πέτρος Ξαρχάκος τῷ ἔδωσε δύο μερτικά, ἐπειδὴ μεταχειρίσθη αὐτὸν ὡς ἐπὶ τῆς σημαίας Cap. della bandiera). Ἀπὸ τὴν Σκαρδαμούλαν ἐπῆγαν εἰς τὸν Κάβον Δρόσον καὶ ἐφόρτωσαν ζῶα καὶ μετεκόμισαν εἰς Κορώνην καὶ τὰ ἐπώλησαν. Πάλιν ἐγύρισαν εἰς τὸν Κάβον Δρόσον καὶ ἐφόρτωσαν βόδια καὶ τὰ ἐπῆγαν καὶ αὐτὰ εἰς Κορώνην. Πάλιν ἀνεχώρησαν διὰ Κάβον Δρόσον, ἀλλ' ἄνεμος σφοδρὸς τοὺς ἐπῆγεν εἰς Κιτριαΐς. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς ἐκεῖ ἀφίξεώς των ἔφθασεν εἴδησις

---

* *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 14.*

** *ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19.*

ἀπὸ τὸν κύριον Πέτρον Μαυρομιχάλην, ὅτι ἔφθασεν εἰς Ναύπλιον ἡ Αὐτοῦ Ἐξ. ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τοιαύτην χαροποιὰν εἴδησιν ἔκλεισαν εὐθὺς τὰ ἐργαστήρια καὶ ἔγινε μεγάλη λιτανεία. Μετὰ τὴν λιτανείαν συναχθὲν ἅπαν τὸ πλῆθος ἔκαμε λιθοστρωτὸν ἀναθεματίζον ἐκεῖνον, ὅστις εἰς τὸ ἑξῆς ἤθελεν ὑπάγει εἰς Μοθωκόρωνα.

Ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς χαρμοσύνου ἡμέρας ὁ πλοίαρχος Ξαρχάκος ἡτοίμασε πάλιν τὸ φορτίον του ἀπὸ ἄλευρον, τὸ ὁποῖον εἶχε ξεμπαρκαρισθῆ εἰς Κιτριαῖς ἀπὸ ἕνα Εὐρωπαϊκὸν πλοῖον διὰ νὰ μοιρασθῆ εἰς τοὺς πτωχούς, καὶ ἀπὸ παξιμάδι, καπνούς, λάδι, σῦκα, ψωμὶ μαλακόν, κ.τλπ. Πλησίον τοῦ τρεχαντηρίου ἦτον ἀραγμένον τὸ μίστικον τοῦ Νικολάου Κουκούτζη ὀνομαζόμενον «Μπετίνα», ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εἶχαν δεμένην μίαν πριμάτζα. Τὴν νύκτα ἐβάλθησαν εἰς τὰ πανιὰ καὶ τὸ πρωῒ ἐξημερώθησαν εἰς τὴν Κορώνην. Ἐκεῖ εὗρε τὸν Θεόδωρον Κορωναῖον μὲ τὸν ἀδελφόν του Γεώργιον καὶ μὲ ὅλους τοὺς ναύτας τῆς τράτας του, καὶ ἐπληροφορήθη ἀπὸ αὐτούς, ὅτι ὁ Νικόλαος Κουκούτζης τοὺς ἐγύμνωσε καὶ τοὺς ἐπῆρε καὶ τὴν τράταν τὴν ἰδίαν. Ἀπ' ἐκεῖ ἦλθον πάλιν εἰς Κιτριαῖς ὅπου εὑρόντες φορτίον ἕτοιμον ἀπὸ ἄλευρον καὶ σῦκα ἐφόρτωσαν καὶ ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὴν Κορώνην. Καὶ εἰς τοιοῦτον τρόπον ἠκολούθησαν νὰ ταξιδεύουν ἕως εἰς τὸν Μάϊον μῆνα 1828, κάμνοντες εἰς τὸ διάστημα ἓξ μηνῶν περίπου τῶν ὀκτὼ ταξιδίων. Τὸν Μάϊον μῆνα ἐνῷ φορτωμένον τὸ τρεχαντήρι ζῶα ἐπήγαινεν εἰς Κορώνην, ἔφθασαν τὰ γραικικὰ πλοῖα καὶ ἔπιασαν ἕνα μανιάτικον εἰς τὸν Κάβον Γάλον, τὸ ὁποῖον εἶχε φορτώσει τροφὰς εἰς Μαραθωνήσι καὶ ἐπήγαινε διὰ τὰ φρούρια Κορώνης καὶ Μοθώνης. Οὗτος δὲ φοβηθεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ μὲ τὸ καΐκι διὰ Κορώνην καὶ οὕτω, φοβηθέντες νὰ ὑπάγουν μόνοι τους οἱ Σπαρτιᾶται χωρὶς αὐτόν, ἐγύρισαν καὶ ἐπῆγαν εἰς Τζερίγον καὶ ἐπώλησαν. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ τοῦτο τῶν ἓξ μηνῶν ὁποῦ ἐταξίδευεν εἰς Κορώνην, εἶδε πλῆθος καΐκια μανιάτικα νὰ πηγαινοέρχωνται μὲ τροφὰς καὶ μίαν ἡμέραν τῆς Τυροφάγου ἑβδομάδος εὑρισκόμενος εἰς Κορώνην εἶδε νὰ φθάσουν δέκα ὀκτὼ καΐκια, ὅλα σπαρτιατικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα μὲν εἶχον ἕνα Κεφαλληναῖον ἢ Τζεριγώτην, ἄλλα δὲν εἶχαν κανένα. Ταῦτα ὁ Πανάγος Παντελάκος.

Ὁ δὲ Γιάννης Μπενάρδος καὶ Θεοδωρὴς Καταγᾶς ἐξέθεντο ὅτι εὑρίσκοντο καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν τράταν τοῦ Θεοδωρῆ Κορωναίου, ὀνομαζομένην «Ἅγιος Νικόλαος», ὅταν ὁ Νικόλαος Κουκούτζης τὴν ἔπιασεν. Καὶ ἀφοῦ οὗτος τοὺς ἐξεμβαρκάρισεν εἰς τὸν Κάβον Γάλον, ἐπῆγαν εἰς Κορώνην διὰ νὰ εὕρουν καΐκι νὰ περάσουν ἢ εἰς Μάνην ἢ εἰς Τζερίγον. Εἰς Κορώνην εὗρον ὑπὲρ τὰ ὀκτὼ σπαρτιατικὰ καΐκια, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἐνθυμοῦνται παρὰ τὸ τοῦ Γεωργίου Συκαράκη ἀπὸ Κάβον Δρόσον, Νικολάου Κυφιτάκου ἀπὸ Τζιπούλαν (χωρίον τῆς Μάνης). Ἐκεῖ ἐμβαρκαρίσθησαν εἰς ἕνα καΐκι τοῦ Καπετανάκη, διοικούμενον ἀπό τινα Θεόδωρον Φιλατριανὸν ὀνομαζόμενον, καὶ τὸν ἐπέρασεν εἰς ταῖς Κιτριαῖς. Ἀπὸ Κιτριαῖς ἐπῆγαν διὰ ξηρᾶς εἰς Τραχήλαν διὰ νὰ εὕρουν τὸ καΐκι τοῦ Γεωργίου Τζέγκου ὁποῦ ἐταξίδευεν ἀπὸ ἐκείνην τὴν σκάλαν εἰς Μοθώνην καὶ Κορώνην, διὰ νὰ ὑπάγουν μὲ αὐτὸ εἰς Τζερίγον. Πηγαινάμενοι εἰς τὴν Τραχήλαν, ὁ Ἰωάννης Ἀλιφεράκης ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Σκαρδαμούλαν, ὅπου εἶχον τὸ καΐκι του φορτωμένον ἀλεύρι ὁ Βασίλειος Τρουπάκης καὶ ὁ ἀδελφός του Τζαννέτος Τρουπάκης, καὶ τοὺς ἐπῆρε διότι τοῦ εἶχαν φύγει ἄνθρωποι, καὶ οὕτω μὲ τὸ καΐκι τούτου ὀνομαζόμενον «Παναγιὰ Μερτιδιώτισσα» ἐταξίδευσαν εἰς Κορώνην· ἐγύρισαν ἔπειτα εἰς Σκαρδαμούλαν καὶ ἔσυραν τὸ καΐκι ἔξω, διότι ἐφοβοῦντο μήπως τοὺς τὸ πάρουν οἱ Μανιᾶται. Ὁ Ἀναστάσιος Μιχαλέας ἀπὸ Σκαρδαμούλαν εἶχε δύο καΐκια τὰ ὁποῖα ἐταξίδευαν εἰς Κορώνην καὶ Μοθώνην καὶ ἕνα λαντζόνι ὁποῦ τὰ ἐσυντρόφευε, καὶ τὸ μὲν ἕνα καΐκι ἐδιοικεῖτο ἀπό τινα Μιχάλην Φαρδουλῆν, Τζιριγώτην, τὸ δὲ ἄλλο μὴν ἔχον κατὰ τότε καραβοκύρην Τζεριγώτην καὶ φοβούμενος ὁ Μιχαλέας μήπως τοὺς συμβῇ ὅπως συνέβη εἰς ἓν καΐκι τοῦ Καπετανάκη, τὸ ὁποῖον ἀνακαλυφθὲν εἰς Κορώνην ὅτι ἦτον σπαρτιατικὸν ἐκράτησαν αὐτὸ οἱ Τοῦρκοι καὶ τὸ ἔσυραν ἔξω ὅπου εὑρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ συρμένον, ἔβαλε καραβοκύρην τὸν Ἰω. Ἀλιφεράκην μὲ τὸ ὁποῖον ἐμβαρκαρίσθησαν καὶ αὐτοί, δηλαδὴ ὁ Μπενάρδος καὶ Καταγᾶς. Ἐμβῆκαν λοιπὸν εἰς τὸ καΐκι τοῦ Ἀναστασίου Μιχαλέα καὶ ἐπῆγαν εἰς Κορώνην, ὅπου ἐπώλησαν τὸ φορτίον τους καὶ ἐπέστρεψαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς Σκαρδαμούλαν καὶ παρέδωσαν τὸ καΐκι καὶ χρήματα εἰς τὸν Μιχαλέα. Τότε ἔρριψε πάλιν τὸ καΐκι του εἰς τὴν θάλασσαν ὁ εἰρημένος Ἰωάννης Ἀλιφεράκης, ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς κεφάλαια ὁ Γεώργιος Κουκούτζης, Σκαρδαμυλιώτης, Κυριακῆς Δημητράκης ἀπὸ τὴν ἐπάνω Σκαρδαμούλαν καὶ ἄλλοι τινες καὶ ἐφόρτωσαν τροφὰς καὶ τὰς ἐπῆγαν εἰς Κορώνην, καὶ μὴν ἠμποροῦντες νὰ πωλήσουν

ἐκεῖ ἐπῆγαν εἰς Μοθώνην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Νεόκαστρον ὅπου ἐπώλησαν. Ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς Μέζαπον τῆς Μάνης τὴν 23 τοῦ Ἀπριλίου, ἡμέραν τῆς ἑορτάσεως τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἔδωσαν τὰ κεφάλαια εἰς τοὺς πραγματευτάς, διέτριψαν ἐκεῖ δεκατρεῖς ἡμέρας καὶ καθ' ἡμέραν ἔβλεπον τρία ἢ τέσσαρα πλοῖα σπαρτιατικὰ ὁποῦ ἐξήρχοντο ἐκεῖθεν φορτωμένα τροφὰς καὶ διευθύνοντο διὰ τὰ τουρκικὰ φρούρια. Τὸ λαντζόνι τοῦ Δημητράκη Τζάτζαρη, Λιμενάρχου, τὰ ἐσυνόδευεν ἕως τὰ μισὰ τοῦ μπογαζίου καὶ τὰ ἀσφάλιζε διὰ νὰ μὴ πειραχθῶσιν ἀπὸ ἄλλα καΐκια. Ἀπὸ τὸ Μέζαπον οὗτοι ἀνεχώρησαν διὰ Τζιρίγον μὲ τὸ ἴδιον καΐκι τοῦ Ἰω. Ἀλιφεράκη.

Ταῦτα ἐξέθεντο οἱ παρουσιασθέντες μεθ' ὅρκου των ἔμπροσθεν ἡμῶν Προσ. Καγκελλαρίου καὶ τῶν ὑπογεγραμμένων μαρτύρων καὶ εἰς ἔνδειξιν ὑποφαίνονται.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 23 Ἰανουαρίου 1829

Πανάγος Παντελάκος
Θεοδωρὴς Καταγᾶς
† Γιάννης Μπερνάρδος, μὴν ἠξεύροντας νὰ γράφω κάμνω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ
Michele Clementschitsch testimonio alle firme
Ἀλέξιος Ν. Μίχου μάρτυς

G. Papamanoli
Canc. Intereno

Copia conforme all' originale si communica al Risp. Tribunale di Mare a richiesta d Teodoro Coroneo, padron della barca pescareccia (tratta) "St Nicolo" predata da Nicolo Cucuzzi; per i fini, etc.

Egina a di 28 Gennaio S. V. 1829 *G. Papamanoli*
Canc. Intereno

Per verificazione della soprastante firma del Sig. G. Papamanoli, Canc. Inter. etc., etc.
Egina, come sopra *Gropious*

Σημείωσις τῶν ὅσων ὁ πειρατὴς Νικόλαος Κουκούτζης ἐπῆρε μαζὶ μὲ τὴν τράταν μου ὁ «Ἅγιος Νικόλαος» κατὰ τὸν Ἰανουάριον μῆνα τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου, ζημία, ἔξοδα κ.τ.λ.

Ἡ τράτα μὲ τὴν ἀποσκευήν της	*τάλληρα δίστηλα*		*300*
646 τάλληρα τῆς ρεγγίνας	»	»	*635. 3.20*
εἰς ψιλοὺς παράδες γρόσια ἑκατὸν πενῆντα	»	»	*10*
300 ὀκάδες σίδηρον ἀνὰ γρ. 1.20 ἡ ὀκᾶ	»	»	*30*
80 ὀκάδες χάλκωμα καραβίσο πρὸς γρόσια 6	»	»	*32*
44 ὀκάδες τυρὶ πρὸς γρόσια 3	»	»	*8.12*
			1016. 20
Εἰς τὰ φορέματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν συντρόφων καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα κατὰ τὴν ξεχωριστὴν σημείωσιν	»	»	*203.14.*
			1219.14.20
Τόκος αὐτῶν ἐμπορευομένων, τοὐλάχιστον	»	»	*182.13.20*
Ἔξοδα κρισολογίας καὶ ἄλλα	»	»	*162*
Τάλληρα δίστηλα χίλια πεντακόσια ἑξῆντα τέσσαρα καὶ γρόσια δέκα τρία			*1564.13*

Φυλάττων τὰ ἑπόμενα δικαιώματά μου ὑποσημειοῦμαι

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 22 Δεκεμβρίου 1828

(εἰς τὸ πρωτότυπον) Θεοδωρὴς Κορωναῖος

Per copia conforme etc. *G. Papamanoli*
Egina 24 Decembre 1828 S. V. *Canc. Inter.*

Per verificazione della soprastante firma del sig. G. Papamanoli Cancellieri Intereno
Egina come sopra *Gropius*

40*

Ὁ ὑποσημειούμενος, διορισθεὶς εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ἀποζημιώσεων μεταξὺ Δημητρίου Καρὰ Γκίκα, καὶ Βικεντίου Νότση, διὰ προσκλήσεως ὑπ' ἀριθ. 578 τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς, συνῆλθον πολλάκις μετὰ τοῦ κ. Γεωργίου Πεταλᾶ, ἑτέρου διορισθέντος ἐκκαθαριστοῦ, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν εἰρημένων ἀποζημιώσεων· ἀλλ' ἐπειδὴ εὑρέθημεν ἀσύμφωνοι εἰς τὴν γνώμην μας περὶ τῶν ρηθεισῶν ἀποζημιώσεων, ἐκθέτω χωριστὰ τὴν γνώμην μου καὶ καταστρώνω, ὡς ἕπεται, τὴν ἐκκαθάρισιν μὲ τοὺς ἑφεξῆς λόγους.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου μᾶς διορίζει:

1ον) Νὰ λογαριάσωμεν τὰ μισθοσιτηρέσια τοῦ πληρώματος τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου διοικουμένου παρὰ τοῦ Κου Νότση, ἀπὸ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Ὕδραν, ἕως εἰς τὰς 25 Νοεμβρίου 1827, καὶ

2ον) Νὰ πιστώσωμεν τὸν Καρὰ Γκίκα μὲ ποσότητά τινα, α' διὰ τὴν βοήθειαν καὶ β' διὰ τὴν συνοδείαν μέχρι τῆς Ὕδρας, ἣν ἔδωσεν ὁ Καρὰ Γκίκας εἰς τὸ εἰρημένον πλοῖον, χωρὶς τῶν ὁποίων ἠδύνατο κατὰ πολλοὺς λόγους νὰ χαθῇ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἄφιξις εἰς Ὕδραν τοῦ εἰρημένου πλοίου, κατὰ τὸν λογαριασμὸν ὁποῦ παρρησιάζει ὁ Δρακόπουλος εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Κενταύρου, ἐπιτρόπου τοῦ Καρὰ Γκίκα, ἐστάθη εἰς τὰς 29 Ὀκτωβρίου 1827. Ὁ λογαριασμὸς λοιπὸν τῶν μισθοσιτηρεσίων θὰ λογισθῇ ἀπὸ τὴν Β' ἡμέραν, δηλαδὴ εἰς τὰς 30. Εἶναι λοιπὸν ἡμέραι εἰκοσιεπτὰ ἕως εἰς τὰς 25 τοῦ Νοεμβρίου, ὁποῦ ὁ Νότσης θὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὸν Καρὰ Γκίκα.

Τὸ ναυτολόγιον ὁποῦ παρρησιάζει ὁ Δρακόπουλος εἶναι ἀσύμφωνον, κατὰ τὰ ὀνόματα τῶν ναυτῶν καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, μὲ τὸν προσημειωθέντα λογαριασμόν του 10 Ὀκτωβρίου 1828, καὶ μὲ ἓν ἕτερον ἔγγραφον τοῦ Δρακοπούλου παρρησιασθὲν εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν 4 Νοεμβρίου 1827, εἰς τὸ ὁποῖον σημειώνει μόνον δέκα ναύτας καὶ ἕνα γραμματέα. Κατὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ ἔγγραφον πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου τούτου δὲν εἶχε 16 ναύτας καὶ πρὸ πάντων διότι δὲν παρουσιάζει ὁ Δρακόπουλος τὸ ἀληθινὸν ναυτολόγιον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις προσδιορίζει 16 ἀνθρώπους κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Δρακοπούλου, εἶμαι ὑπόχρεως νὰ ἀκολουθήσω τὴν ἀπόφασιν.

Ἡ τροφὴ τοῦ πληρώματος δὲν δύναται νὰ λογισθῇ περισσότερον τῶν 60 παράδων τὴν ἡμέραν εἰς καθέκαστον ἄνθρωπον, καθ' ὅτι τὰ πρὸς ζωοτροφίαν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν εἰς ἀφθονίαν καὶ διότι ἐλογάριαζον οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἑλληνικῶν πλοίων εἰς τοὺς ναύτας των πρὸς μόνους πεντήκοντα παράδες τὴν ἡμέραν.

Ὁ μισθὸς τῶν ναυτῶν δὲν δύναταί τις νὰ τὸν λογαριάσῃ περισσότερον ἀπὸ γρ. 60, διότι καὶ τότε καὶ τώρα, οἱ μὲν ἐμπορικοναῦται, καὶ οἱ ἐμπειρότεροι, λαμβάνουν μόνον 50 γρ., οἱ δὲ πολεμικοὶ μόνον 60 γρ., ὁ δὲ λοστρόμος μόνον 100 γρ.

Ἡ ἀποζημίωσις ἡ ὀφειλομένη ἀπὸ τὸν Νότση εἰς τὸν Καρὰ Γκίκα συνίσταται εἰς δύο πράγματα, εἰς συνοδείαν καὶ βοήθειαν.

Ἡ ἔννοια τῆς ἀποφάσεως εἶναι νὰ ἀποζημιωθῇ ὁ Καρὰ Γκίκας, ἀλλ' ὄχι ὅμως νὰ ζημιωθῇ, ἀφ' οὗ ἔσωσε πλοῖον καὶ φορτίον.

Ἤθελε ζημιωθῇ, ἀνίσως ἐγκριθῇ νὰ μὴν πιστωθῇ διὰ τόσην ποσότητα, ὅση ἐξαρκεῖ νὰ ἀνταμείψῃ τὸν Καρὰ Γκίκα καὶ τὸ πλήρωμά του, οἵτινες ἐσυνώδευσαν καὶ ἐβοήθησαν τὸ πλοῖον τοῦ Νότση· ὄχι ὅμως ἐπὶ λόγῳ ρικούπερου κατὰ Νόμον, ἀλλὰ κατ' ἐπιείκειαν.

Οἱ ναῦται τοῦ Καρὰ Γκίκα ὑπὲρ τοὺς 50 τὸν ἀριθμὸν εἰς τὴν συνοδείαν ταύτην, πρὸς σωτηρίαν τοῦ Νότση, ἐδαπάνησάν τινας ἡμέρας καὶ ὁ Καρὰ Γκίκας τοὺς ἔτρεφεν. Εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ πληρώσῃ ποσότητά τινα ὁ Νότσης εἰς τὸν Καρὰ Γκίκα καὶ τῶν ναυτῶν του πρὸς σωτηρίαν τοῦ Νότση, καὶ ἐπίσης διὰ τὴν ὁποίαν ἔδωσεν εἰς τὸ πλοῖόν του βοήθειαν, χωρὶς τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ χαθῇ.

---

* ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 19, 32 /10 Νοεμ. 1828.

Καθ' ὃν τρόπον λοιπὸν θὰ πληρώσῃ ὁ Καρὰ Γκίκας τὸν Νότση τὰ μισθοσιτηρέσια τοῦ πληρώματός του, οὕτω καὶ ὁ Νότσης θὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Καρὰ Γκίκα διὰ τὸν δαπανηθέντα καιρὸν εἰς τὴν συνοδείαν ἐκείνην.

Εἶναι ἀποδεδειγμένον καὶ ὁμολογούμενον, ὅτι οἱ πειραταὶ ἥρπασαν τὰ πανία καὶ τὰ σχοινία τοῦ εἰρημένου πλοίου τοῦ Νότση, καὶ ὁ Καρὰ Γκίκας τοὺς ἐδάνεισεν ἀπὸ τὰ ἐδικά του, διὰ νὰ δύναται νὰ ταξιδεύσῃ ἕως Ὕδραν. Αὐτὰ εἰς καιρὸν χειμῶνος ἐφθάρησαν καὶ εἶναι δίκαιον νὰ λάβῃ ποσότητά τινα ὁ Καρὰ Γκίκας κατὰ λόγον συνδρομῆς διὰ τὴν φθοράν των, διότι ἐχρησίμευσαν εἰς βοήθειαν τοῦ Νότση.

Μὲ τοὺς λόγους τούτους καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποφάσεως ἐκθέτω τὸν ἐφ' ἑξῆς λογαριασμὸν τῶν ἀποζημιώσεων μεταξὺ Καρὰ Γκίκα καὶ Νότση, κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸν ὁποῖον ὑποβάλλω ὑπ' ὄψιν τῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς, ὡς ἐπροσκλήθην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 578 προσκλήσεώς της, τοῦ νὰ ἐκκαθαρίσωμεν τὰς πρὸς ἀλλήλους τοὺς διαφερομένους χρεωστουμένας ἀποζημιώσεις.

Νὰ λάβῃ ὁ Κος Νότσης ἀπὸ τὸν Κον Δ. Καρὰ Γκίκα :

Σιτηρέσια δεκαεξ ναυτῶν, ἀπὸ τὰς 30 Ὀκτωβρίου ἕως τὰς 25 Νοεμβρίου 1827, φέρουν ἡμέρας 27 πρὸς παρ. 60 τὸν καθ' ἕκαστον	*γρ.*	*648*
Μισθὸς 13 ναυτῶν πρὸς γρ. 60 τὸν μῆνα, ἤτοι πρὸς γρ. 2 τὴν ἡμέραν τὸν κάθε ναύτην διὰ ἡμέρας εἰκοσιεπτὰ σταίνουν	*»*	*702*
Μισθὸς τοῦ γραμματέως πρὸς γρ. 4 τὴν ἡμέραν	*»*	*108*
Μισθὸς τοῦ λοστρόμου πρὸς γρ. 3 καὶ $^1/_2$ τὴν ἡμέραν	*»*	*94,20*
Μισθὸς τοῦ Κου Νότση πρὸς $^1/_2$ τάλληρον τὴν ἡμέραν, διὰ ἡμέρας 27 φέρουν	*»*	*202,20*
	γρ.	*1755,00*

Νὰ λάβῃ ὁ Κος Δ. Καρὰ Γκίκας ἀπὸ τὸν Κον Β. Νότση:

Διὰ ἡμέρας 10 βοήθειαν ζωοτροφίας, ὁποῦ ἔδωσεν ὁ Καρὰ Γκίκας εἰς τὸν Νότση ἀπὸ τὰς 20 Ὀκτωβρίου 1827, ὅτε ἄρχισε νὰ τοῦ δώσῃ βοήθειαν εἰς Σκόπελον, ἕως τὰς 30 τοῦ αὐτοῦ, ὅτε ἔφθασεν εἰς Ὕδραν· ναῦται 16 μετὰ τοῦ γραμματέως καὶ Κον Νότση πρὸς παρ. 60 τὴν ἡμέραν φέρουν	*γρ.*	*240*
Ζωοτροφία 50 ναυτῶν τοῦ Καρὰ Γκίκα διὰ ἡμέρας 10, ὡς ἄνωθεν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς βοηθείας καὶ συνοδείας τοῦ πλοίου τοῦ Νότση, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐδαπάνησεν ὁ Καρὰ Γκίκας πρὸς παρ. 60 τὸν καθέκαστον	*»*	*750*
Πιστώνω τὸν Καρὰ Γκίκα μὲ τὴν ἀκόλουθον ποσότητα διὰ τὴν συνοδείαν καὶ βοήθειαν ὁποῦ ἔλαβεν ὁ Νότσης ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμά του, καθὼς καὶ διὰ χασομερίαν αὐτῶν καὶ τοῦ πλοίου, ὁποῦ ἐσυνώδευσαν καὶ ἐβοήθησαν ἐκεῖνο τοῦ Νότση τάλληρα δίστηλα 150, φέρουν	*»*	*2250*
Φθορὰ τῶν πανίων καὶ σχοινίων ὁποῦ ἐδάνεισεν ὁ Καρὰ Γκίκας εἰς τὸν Νότση ἐπὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως	*»*	*200*
Φθορὰ ἑνὸς γουμενέτου μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Καρὰ Γκίκας ἔδεσε τὸ πλοῖον τοῦ Νότση καὶ τὸ ἐρρυμούλκησεν, ἕως εἰς Ὕδραν ἐπὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως	*»*	*150*
	γρ.	*3590*

Ἀνακεφαλαίωσις:

Χρέος τοῦ Κου Β. Νότση εἰς τὸν Κον Δ. Καρὰ Γκίκα σταίνουν	*γρ.*	*3590*
Χρέος τοῦ Κου Δ. Καρὰ Γκίκα πρὸς τὸν ρηθέντα Νότση	*»*	*1755*
	γρ.	*1835*

Πρὸς ἐξόφλησιν χρεωστεῖ ὁ Κος Β. Νότσης εἰς τὸν Κον Δ. Καρὰ Γκίκα ..... *γρ. 1835*

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 5 Φεβρουαρίου 1829

Α. Μοναρχίδης

41*

Ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ διευθυντοῦ πασῶν τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος κ.τ.λ
Sir Richard Church

Ἐπειδὴ ἐγνώρισα ὅτι μὲ σκοπὸν τοῦ ν' ἀποκαταστήσωσιν ἀνίκανον τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ κόλπου καὶ λιμένων τῆς Πρεβέζης, οἱ διοικηταὶ διαφόρων πλοίων καὶ πλοιαρίων φορτωμένων τροφῶν κ.τ.λ. ἐξεφόρτωσαν αὐτὰς εἰς τοὺς λιμένας Σπλάντσας (Φαναρίου) Ἅγιον Γιαννάκην καὶ ἄλλοθεν ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον παραθαλάσσιον, οὗτοι οἱ λιμένες καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ἕως εἰς τὸν Μοῦρτον εἶναι ἀκολούθως ἐξηγημένοι εἰς κατάστασιν ἀποκλεισμοῦ καὶ ὁ ὕστερον ὀνοματισμένος σχηματίζει τὸ διάστημα τῶν συνόρων τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ κόλπου Πρεβέζης.

Ὁ πλοίαρχος Ἀντώνιος Κριεζῆς, ἀρχηγὸς τῶν ἑλληνικῶν πλοίων εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ κόλπου τῆς Πρεβέζης, διετάχθη νὰ ἐμποδίσῃ ὁποιονδήποτε πλοῖον ἢ πλοιάριον φορτωμένον τροφὰς καὶ πολεμοφόδια τοῦ νὰ ἔμβῃ εἰς ἐκείνους τοὺς λιμένας καθὼς ἀκόμη καὶ νὰ ξεφορτώσῃ εἰς τὸ διωρισμένον ἀκροθαλάσσιον, ἀλλὰ νὰ μὴ βαστάξῃ ἐμποδισμένα τὰ πλοῖα ταῦτα ἢ πλοιάρια ὡς σκοπεύοντα νὰ ἔμβωσιν εἰς τὰ ἀποκλεισμένα ταῦτα μέρη παρὰ μετὰ 20 ἡμέρας ἀρχινῶντας ἀπὸ τὴν Αην Μαρτίου 1829 ἔ. π.

Ἡ δημόσιος αὕτη διακήρυξις ἐδόθη διὰ τῆς παρούσης εἰς ὅλους ἐκείνους εἰς οὓς ἀπαρθενεύει τὴν 26 Φεβρουαρίου 1829.

Ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Βόνιτσαν Γενικοῦ Στρατοπέδου
Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῆς Ἑλλάδος
Richard Church

Ἴσον ἐξ ἴσου τὴν 5 Μαρτίου 1829
Ἅγιος Σώστης
Ἐκ τοῦ βρικίου ὁ «Ἐπαμεινώνδας»
Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στολίσκου τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος
Ἀντώνιος Κ. Κριεζῆς

42**

Πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ ἑλλ. πολ. βρικογόλετου ἡ «Ἐλευθερία» κυρ. Δ. Γουδῆν

Ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς Κούμης ὡς συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὰ χρέη τῆς ναυτικῆς ταύτης μοίρας ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως. Ἐπὶ τούτου προσδιορίζεται τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον θέλεις ἀποπλεύσει ἐκεῖσε ἐνεργῶν τὸν ἀποκλεισμὸν κατὰ τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

Αον) Ὁ περίπλους σου θέλει εἶσθαι ἀπὸ τὸ πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας ἄκρον (Κ. Π. Κοβίνο κατὰ τὸν χάρτην τοῦ Κεφαλᾶ) ἕως τοῦ Καφηρέως (Καβοδόρο).

Βον) Ὁποιονδήποτε πλοῖον ἐμπορικὸν ἤθελες ἀπαντήσει εἰς τὸν περίπλουν σου, θέλει τὸ ἐπισκέπτεσθαι παρατηρῶν τὰ ἔγγραφά του ἐὰν εἶναι κατὰ τάξιν, πόθεν καὶ ποῦ πλέει, ἀκολουθῶν ὅλας τὰς ἀναγκαίας ἐξετάσεις.

Γον) Θέλεις ἐμποδίζει ὁποιονδήποτε πλοῖον ἢ πλοιάριον τὸ νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ διοριζόμενον τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψίν σου μέρος.

Δον) Κατ' οὐδένα τρόπον δὲν συγχωρεῖται ἐκεῖθεν οὔτ' ἔξοδος οὔτ' εἴσοδος ὁποιουδήποτε εἴδους.

Εον) Ὅσα πλοῖα, ὁποιουδήποτε εἴδους καὶ γένους, ἤθελαν ὑποπέσει ἔνοχα εἰς τὴν καταφρόνησιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, θέλουν διευθύνεσθαι ἀσφαλῶς πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν τῶν Ναυτικῶν εἰς Αἴγιναν.

---

* *ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 26.—Θαλ. Δικ. φ. 19.*

** *ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 196.*

ΣΤον) "Οσα πλοῖα ἤθελαν εὑρεθῆ εἰς τὸν λιμένα τῆς Κούμης φορτωμένα μὲ ὁποιονδήποτε εἶδος λαβὼν νὰ τὰ διευθύνῃς ὡς ἀνωτέρω.

Ζον) "Οσα πλοῖα ἤθελαν εὑρεθῆ κενὰ εἰς τὸν λιμένα τῆς Κούμης, ἐκτὸς τῶν ἐντοπίων, τὰ λοιπὰ συλληφθέντα ,χωρὶς ἐξαίρεσιν, νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν ὁμοίως.

Ηον) Αἱ ἀποθῆκαι τροφῶν παρὰ τὸν λιμένα τῆς Κούμης εὑρισκόμεναι ἦτον καλὸν νὰ κενωθῶσι, διὰ νὰ στερηθῇ κ' ἐκείνης τῆς ἐλπίδος ὁ ἐχθρός. Εἰς ἐνέργειαν ὅμως τούτου χρεία προσοχῆς τοῦ νὰ μὴ γίνῃ εἰς ἡμᾶς ζημία ἀνθρώπων καί, ἐὰν τύχῃ ἀνάγκη κανονοβολισμοῦ, νὰ μὴ φονευθῶσι Χριστιανοί.

Θον) Ἐὰν εὑρεθῶσι τροφαὶ εἰς τὰς ρηθείσας ἀποθήκας, θέλεις τὰς φορτώσει εἰς τὰ ἐκεῖ ὄντα πλοῖα διευθύνων αὐτὰς πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν ὡς ἀνωτέρω.

Ιον) Ἐὰν σφοδρὸς ἄνεμος σ' ὑποχρεώσῃ ν' ἀράξῃς, θέλεις ἔχει πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν νὰ εὑρίσκεσαι εἰς μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον μὲ τὸν πρῶτον καλὸν ἄνεμον νὰ μὴ διαφύγῃ τὴν προσοχήν σου κανὲν πλοῖον.

ΙΑον) Θέλεις κρατεῖ σημείωσιν ἀκριβῆ τῶν πρακτικῶν σου χωρὶς ἐξαίρεσιν.

ΙΒον) Εἰς πᾶσαν περίστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤθελες διευθύνει λείας εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν, νὰ ἐξηγῆται καταλεπτῶς ὁ τρόπος τῆς κατασχέσεώς της καὶ αἱ ἀναγκαῖαι πληροφορίαι.

ΙΓον) Μὲ ὁποιανδήποτε εὐκαιρίαν ἤθελες ἐπιτύχει δι' ἐδῶ, μέσον Σκύρου, Σκιάθου ἢ Σκοπέλου ἢ κ' ἐπίτηδες ἐὰν εἶναι ἀνάγκη, χρεωστεῖς νὰ μοὶ ἀναγγέλλῃς τὰς πράξεις σου καὶ οὐσιώδεις εἰδήσεις.

Ἡ ἐπιμέλεια, δραστηριότης καὶ ὁ πατριωτισμὸς θέλουν προηγεῖσθαι εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ὁδηγιῶν σου τούτων. Ἡ δὲ ἀκριβὴς ἐκπλήρωσις τῶν χρεῶν σου καὶ ἡ διατήρησις τῆς εὐταξίας, ἐλπίζω νὰ μοὶ δώσουν ἀφορμὰς τοῦ νὰ βεβαιώσω ὅσα περὶ σοῦ συνέλαβον αἰσθήματα.

Ἐδόθη τὴν α' Ἀπριλίου 1829
ἐπὶ τῆς «Καρτερίας»

Ὁ πλοίαρχος τῆς «Καρτερίας»
ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τὸν Λαμιακὸν μοίρας
Ἰωσ. Φαλάγκας

43*

Ἀριθ. 806

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Πρὸς τὴν Γενικὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας
Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐγκλείεται ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 73 περὶ τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου «Ὁ Ἱππεὺς Ρωμαῖος» καὶ τοῦ φορτίου αὐτοῦ, παρακαλεῖσθε δὲ νὰ τὴν βάλετε ὑπ' ὄψιν τῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ Δικαστήριον ἐπεριορίσθη μόνον εἰς τὸ ζήτημα, ἤγουν περὶ τοῦ ἂν τὸ ρηθὲν πλοῖον παρέβη ἢ ὄχι τὸν ἀποκλεισμόν, καὶ ἑπομένως ἔκρινε μόνον ἂν εἶναι καλὴ καὶ νόμιμος λεία· περὶ δὲ τοῦ ναυαγίου δὲν ἐνησχολήθη, καθότι δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του. Ἡ Ἐπιτροπή, ἐὰν ἐγκριθῇ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἡ προκειμένη ἀπόφασις, θέλει κοινώσει ἀντίγραφ' αὐτῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν καὶ πρὸς τὸ Φροντιστήριον. Μένει δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Σ. Κυβέρνησιν νὰ διατάξῃ ὅπου ἀνήκει τὴν παραλαβὴν τῶν διασωθέντων ἐπίπλων καὶ φορτίου τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου εἰς Σαντορίνην.

Τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 538 ἀναφορᾶς του τῆς 10 Ἰανουαρίου 1829 δὲν ἔλειψεν ἐγκαίρως νὰ κοινώσῃ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀντίγραφα διαμαρτυρήσεως καὶ ἀπόσπασμα ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοῦ πλοίου Ἰω. Χ. Φραντσέσκου, δι' ἧς οὗτος παρέσταινεν ὅτι τὸ ναυάγιον καὶ

---

* *ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 194.*

ἡ διαπραγὴ τοῦ φορτίου και τῶν ἐπίπλων προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τοῦ κατὰ τὰς Νοτίους Κυκλάδας Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου. Εἰς ἀπάντησιν τῆς ρηθείσης ἀναφορᾶς ἡ Γενικὴ Γραμματεία ἐγνωστοποίησε πρὸς τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2573 διαταγῆς της ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐξέδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς πρὸς τὸν κατὰ τὰς Νοτίους Κυκλάδας Ἔκτακτον Ἐπίτροπον. Τὸ Δικαστήριον περὶ τῆς ἀμελείας τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου ὡς πρὸς τὴν διάσωσιν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου δὲν ἔχει ἄλλα διδόμενα εἰμὴ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ πλοίου καί τινος Μάρκου Νομικοῦ, Σαντοριναίου, παρευρεθέντος τότε εἰς Σαντορίνην κ' ἐξομολογηθέντος ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, κατὰ διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 2570. Ὅθεν ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ πράξῃ περὶ τοῦ ναυαγίου ὅ,τι ἂν ἐγκρίνῃ.

Προσθέτει μόνον ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸς γνωστοποίησιν τῆς Κυβερνήσεως:

1ον) Ὅτι ὁ Β. Ρεῖνὲκ διὰ τῆς πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορᾶς του ὑπ' ἀριθ. 758 ἀναφέρει ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου Σαντορίτσος ἐπώλησεν εἰς Κρῆτας ἐν Γαβαλοχωρίῳ ἓν κιβώτιον καπνιστῶν ἰχθύων τῆς Αἴνου, ὅτι τὸ ἐξ αὐτῶν προϊὸν γρόσια 132 ἐδόθη εἰς τὸν ὁδηγὸν τοῦ πλοίου Ἰω. Χ. Φραντσέσκου καὶ ὅτι οὗτος τὰ ἐξώδευσε μετὰ τὸ ναυάγιον κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίαν του.

2ον) Ὅτι μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου Σαντορίτσος ἐπαρουσίασεν εἰς τὸ Δικαστήριον παρατηροῦνται δύο ἔγγραφα παραλαβῆς ἐκ μέρους τοῦ πληρώματος τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου τῆς 20 Ἰανουαρίου 1829 ἔ. ν., δι' ὧν δηλοποιοῦσιν ὅτι παρέλαβον τοὺς μισθούς των ἀπὸ τὸν ἐν Σαντορίνῃ Σικελικὸν Ἀντιπρόξενον διὰ λογαριασμὸν τοῦ Σαντορίτσου γρόσια 1858 καὶ ὅτι ταῦτα εἶναι τὸ καθαρὸν προϊὸν τῆς ἀποσκευῆς τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου. Ἡ παρατήρησις αὕτη χρησιμεύει (ἐὰν τὸ ἐγκρίνῃ ἡ Κυβέρνησις) εἰς τὸ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Σαντορίτσος ν' ἀποδώσῃ τὰ εἰρημένα γρόσια ὅπου ἀνήκει, καθότι ἐξωδεύθησαν διὰ λογαριασμόν του, χωρὶς πλέον νὰ τὸν ἀνήκουν.

Ταῦτα κατὰ χρέος συνυποβάλλει πρὸς τὴν Σ. Κυβέρνησιν ἡ Ἐπιτροπή, ὁμοῦ μὲ τὴν ἐπισυναπτομένην ἀπόφασιν ὡς μὲ βαθύτατον σέβας.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 4 Ἀπριλίου 1829

Γεώργιος Ἀθανασίου
Λουκᾶς Ράλλης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

44*

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν

Ὁ ὑποφαινόμενος, πλοίαρχος τοῦ ἤδη δημευθέντος τριχαντηρίου «Ἅγιος Γεώργιος», ἀναφέρω δεινοπαθῶς πρὸς τὴν Σ. Κυβέρνησιν νὰ ἐπιβλέψῃ εἰς τὴν πτωχείαν μου, εἰς τὴν ἀθλιότητα τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῶν πτωχῶν καὶ ἀδυνάτων παιδίων μου, τὰ ὁποῖα ἀναντιρρήτως, ἂν δὲν προφθάσῃ ἡ συμπαθητικὴ εὐσπλαγχνία τῆς Σ. Κυβερνήσεως, μέλλουν νὰ γένουν παρανάλωμα τῆς πείνας καὶ τῆς δυστυχίας.

Τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔκαμον πωλήσας τὸ φορτίον μου εἰς Κούμην δὲν εἶναι ἑκούσιον, ἀλλ' ἀκούσιον. Ἐγὼ φορτώσας εἰς τὸ διαληφθὲν τριχαντήριόν μου ἀπὸ Σύραν ἀριθ. 400 κοιλὰ κριθάρι καὶ 150 σιτάρι, διευθυνόμουν κατὰ τὸ διαβατήριόν μου εἰς Σκόπελον. Ἀλλ' ὁ ἐναντίος ἄνεμος μ' ἔρριψε ἄκοντα εἰς Κούμην. Ἐκεῖ, ἔχων ὁ τόπος μεγάλην ἔλλειψιν, ἀσηκώθην μὲ βίαν καὶ μὲ τὸ ἐπῆραν ὥστε ἂν δὲν τὸ ἔδιδα, ἔπρεπε νὰ μὲ στείλουν εἰς Εὔριπον.

Σεβαστὴ Κυβέρνησις! Τὸ ἀκούσιον τοῦτο λάθος μου ἂς τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀμάθειάν μου, διότι ἀμαθεῖς ὄντες καὶ μὴν ἔχοντες ἰδέαν καμμιᾶς προκηρύξεως ἀπαγορευούσης τὴν εἴσπλευσιν τοῦ τοιούτου παραλίου, ἂν ἔκαμνον θεληματικῶς τὸ τοιοῦτον, δικαίῳ τῷ λόγῳ ἔπρεπε καὶ νὰ παιδευθῶ. Ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπειδὴ ἔγινεν ἀκουσίως, παρακαλῶ ἔλεος. ἔλεος διὰ ἀγάπην Θεοῦ. Ἡ εὐσπλαγχνία

---

* ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 12.

καὶ ἡ συμπαθητικὴ φιλοστοργία τῆς Σ. Κυβερνήσεως ἂς δειχθῇ καὶ εἰς ἐμὲ τὸν δυστυχέστατον πάντων ἀνθρώπων, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν μένει ἄλλο τι εἰμὴ νὰ πάγῃ εἰς τὴν θάλασσαν νὰ πνιγῇ.

Τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος, ὃν δεδομένον εἰς μόνην τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ τὸ ἔθνος, εἰς τοῦτο μόνον ἐλπίζω καὶ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ καὶ τὴν πτωχὴν οἰκογένειάν μου καὶ τὰ ἀθῶα παιδία μου. Δι' ὃ καὶ μένω μ' ὅλον τὸ ἀνῆκον σέβας καὶ μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς ἐπιτεύξεως.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 10 Ἀπριλίου 1829

Ὁ εὐπειθὴς πολίτης
Δημήτρης Κοσμᾶς Πετζιώτης

45*

Ἀριθ. 3947

Ἑλληνικὴ Πολιτεία
Ἡ Γενικὴ Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας

Ἐπειδὴ ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ κόλπου τοῦ Βόλου ὁ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2499 διατάγματος διακηρυχθεὶς σκοπὸν εἶχε νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἀποκόμισιν τῶν τροφῶν εἰς τοὺς ἐχθρούς,

Ἐπειδὴ τὸ ἀδιάκοπον ἐμπόριον τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὰ παράλια τῆς Δημητριάδος (Ζαγορᾶς) ἀπὸ διάφορα πλοῖα προσβάλλον ἐναντίον τοῦ σκοποῦ τούτου καθίστησιν ἀνίσχυρον τὸν διακηρυχθέντα ἀποκλεισμόν,

Ἐπιθυμοῦσα ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις νὰ παύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιον τὰ ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ πολέμου ἀναποφεύκτως προσγινόμενα κακά,

Θεωροῦσα δὲ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀναγκαίαν τὴν κατάπαυσιν τοῦ κατὰ τὰ παράλια τῆς Δημητριάδος γενομένου ἐμπορίου καὶ διὰ τὴν ταχεῖαν ἐπιτυχίαν, τοῦ ὁποίου προέθετο δικαίου σκοποῦ,

Λαβοῦσα ἡ Γενικὴ Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 2499 διάταγμα, τὴν ὑπ' ἀριθ. 3626 ἀναφορὰν τῆς Ναυτικῆς Ὑπηρεσίας, διὰ τῆς ὁποίας κοινοποιεῖ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ γινόμενον κατὰ τὴν Δημητριάδα ἐμπόριον, ἔτι δὲ καὶ τὴν διαταγὴν τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου, ἐγκρίνοντος τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν παραλίων αὐτῶν τῆς Δημητριάδος,

Διακηρύττει:

Αον) Ἐκτὸς τῶν ἀποκλεισμένων παραλίων τῆς Ἀττικῆς, τῆς περιφερείας ὅλης τῆς Εὐβοίας καὶ τοῦ κόλπου τοῦ Βόλου, κηρύττονται ἀπὸ σήμερον ἀποκλεισμένα καὶ ὅλα τὰ παράλια τῆς Δημητριάδος μέχρι Δερματᾶ.

Βον) Ἡ αὐτὴ ναυτικὴ μοῖρα ἡ ἀποκλείουσα τὰ παράλια τῆς Ἀττικῆς, τὸν κόλπον τοῦ Βόλου καὶ τὴν Εὔβοιαν, θέλει ἀποκλείει καὶ τὰ παράλια τῆς Δημητριάδος.

Γον) Ὡς πρὸς τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦτον, ἡ μοῖρα αὕτη θέλει φυλάττει καὶ ἐνεργεῖ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2499 διάταγμα καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 11 Ἀπριλίου 1829

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Ν. Σπηλιάδης

46**

Egine, le 25 Septembre 1829

A S.E. Monsieur le Comte Capodistrias, Président de la Grèce

Le soussigné Résident de France a l'honneur de transmettre à son Excellence Monsieur le Comte Capodistrias, une requête qui lui a été présentée par Mr Godebout, Agent Consu-

---

* *ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 195.*

** *A.Y.E., 1829, 68, I.*

laire de France à la Canée. Il ne croit pas nécessaire d'insister sur la légitimité de la créance réclamée par l'exposant, puisque déjà un acte émané du pouvoir judiciaire en a reconnu la validité, et que d'ailleurs Son Excellence elle même, a bien voulu faire remettre un premier à compte au Godebout avec promesse d'éffectuer plus tard le payement intégral de sa créance.

Ce négociant a attendu jusqu'ici avec confiance l'exécution de cet engagement; mais il ne saurait rester plus longtemps éloigné de son pays et de ses affaires, auxquelles une absence aussi prolongée a déjà causé de graves préjudices, et le soussigné n'a pas cru devoir se refuser à la prière qu'il lui a fait, d'intercéder auprés de Son Excellence, à l'effet d'obtenir du Gouvernement. Si non la somme entière, au moins un second à compte sur ce qui lui reste dû.

Le soussigné saisit avec empressement cette occasion de renouveller à Son Excellence, Monsieur le Président, l'assurance de sa plus haute considération.

Baron A. Rouen

46α*

Monsieur le Baron Rouen, Résident et Consul Général de France en Grèce.

Monsieur le Résident

Depuis le mois de Juin 1828 je suis dans ce pays à l'effet de reclamer la valeur d'un chargement d'huile et savon qui m'a été enlevé par un corsaire Grec et pillé dans le port de Maïna en Septembre 1827. Après bien de delais et remises je suis enfin parvenu à obtenir le 10/22 Novembre dernier une sentence du Tribunal Maritime d'Egine, qui a condamné les Sieurs Jean et Elie Mavromicalis à me payer la somme de 6.092 colonnati d'Espagne pour la valeur de la cargaison dont on m'avait depouillé.

Le 11 Décembre dernier j'adressai à Mr Juchereau de St Denis, alors Agent de France en cette ville, une requête qui fut par lui envoyée au Gouvernement Grec, dans laquelle je demandais l'exécution de la sentence, l'arrestation faute de payement des condamnés et je priais en même tems Mr l'Agent de France de prendre les mesures nécessaires pour que la somme qui m'était due, me fut assurée et garantie sur les fonds du Gouvernement Grec, attendu que le corsaire qui a déprédé mes marchandises agissait d'après une lettre de marque accordée par le dit Gouvernement sous la date du 28 Juin (8 Juillet) 1827 et que dans une ordonnance rendue à Egine le 3/15 Fevrier 1828 par Mr Tricoupis, Secrétaire d'État, il est dit "que le Gouvernement Grec est responsable des déprédations faites par ses corsaires ayant des lettres de marque, vu que ces déprédations n'ont eu lieu qu'à la faveur et sous les auspices des propres actes du Gouvernement".

Quelque tems après que S. E. le Président de la Grèce eut reçu ma requête et par suite de divers conférences à ce sujet avec Mr Juchereau de St Denis, il promit à ce dernier de me faire payer la somme qui m'était due. Effectivement le 19 Janvier dernier S. E. me fit remettre par les mains de Mr l'Agent de France la somme de 10.000 francs à compte sur ma créance, avec la promesse, alors réitérée à ce dernier, de liquider le solde total de cette créance. J'ai eu l'honneur de voir depuis cette époque S. E. le Président, qui m'a confirmé verbalement ce que Mr de St Denis m'avait communiqué.

Votre arrivée ici, Monsieur le Résident, m'engage à rompre le silence pour vous prier de rappéller mon affaire à S. E. Comte Capodistrias, qui m'a dit votre présence indispensable pour cet objet.

Permettez-moi donc, Monsieur le Résident, de solliciter votre bonté pour terminer cette affaire qui met des retards dans mes obligations envers mon Gouvernement, comme

---

* *A.Y.E. 1828, 68, I*

il blesse aussi mes intérêts personnels, puisque depuis quinze mois que je suis ici pour cette reclamation, j'ai reçu sur cette dette un à compte de 10.000 francs et que plus de la moitié est passée en frais pendant mon séjour dans ce pays, sans y comprendre ceux que m'occasionne l'absence de mon établissement de Candie et l'abandon où y est mon commerce. J'ai aussi reçu la valeur d'un mauvais bâtiment qui appartenait aux Mauromicalis, en sorte que ma créance se trouve reduite à environ 19.000 francs, non compris les dommages et intérêts.

Je crois aussi devoir vous observer, Monsieur le Résident, que comptant rentrer bientôt dans mes fonds, comme la Justice, le droit et les promesses me le fesaient espérer, j'ai fait armer le bâtiment que j'avais acheté et chaque jour il me coûte 35 francs pour les salaires et nourritures de l'équipage et je ne puis expédier ce bâtiment avant d'avoir reçu les fonds qui me sont dûs, n'en ayant pas en ce moment d'autres à ma disposition.

Je craindrais, Monsieur le Résident, d'abuser de votre obligeance en vous donnant de plus amples détails, qûe je me reserve cependant, si le cas l'exige, de vous mettre plus tard sous les yeux.

Comme je vois une justification à mon Gouvernement, je vous serai infiniment reconnaissant, Monsieur le Résident, de vouloir bien me faire accuser reception de la présente, afin que je puisse prouver à S. E. le Ministre des Affaires Etrangères que, si je n'exécute point les ordres qui m'ont été transmises par M. Fornetty, Consul de France à la Canée, à l'effet de me rendre de suite à mon poste d'Agent Consulaire de France à Candie, le seul motif est letretard que l'on me fait éprouver ici pour la liquidation totale de ma créance.

Je suis avec respect Monsieur le Résident

Votre très humble et très obligeant serviteur

Godebout

Egine le 22 Septembre 1829

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ*

ἀβαρίας δήλωσις· 57, 118, 120, 131, 118, 120, 220, 221, 224, 225, 230, 235, 238, 244, 249-251, 313, 321-323, 336, 337, 338, 340, 344, 388, 390-393, 410, 442, 444

Ἄβυσσος Ἀττικῆς. 379

Ἀγάπης Κων. 66

Ἀγγελῆς Νικ. 70, 72

Ἀγγελίνα Καλή· 223, 224, 226, 227, 321, 322, 334, 335, 444

Ἀγγλία - Ἄγγλοι· 34, 252, 320, 341, 347, 442

Ἁγία Μαύρα· 435, 436. Βλ. καὶ Λευκάς

Ἁγιοβλασίτης Παν. 109, 110

Ἁγιονικολαΐδης Δημ. 321, 323, 324

Ἅγιος Κοσμᾶς Ἀττικῆς· 67, 68, 387

Ἅγιος Σώστης Αἰτωλίας· 126

Ἀγκόνα· 41, 140, 141, 435, 436

Ἀδριατικὴ Θάλασσα· 351, 352, 406

Ἀθανασίου Γεώργ. 25, 177, 179, 181, 183-186, 188, 191, 193, 197, 200, 202, 204, 206, 207, 209, 210, 212, 213, 215, 218, 219, 223, 229, 231, 234, 236, 239, 243, 244, 248, 255, 256, 259, 260, 267, 270, 273, 276, 278, 280, 283, 287, 289-291, 293, 295, 297, 298, 300, 306, 309, 310, 312, 318, 320, 325, 327, 328, 330, 332, 333, 335, 339, 350, 353, 355, 357, 360, 362, 367, 370, 372, 374, 375, 377, 379, 381, 384, 388, 394, 398, 433, 438, 440, 451

Ἀθανασίου Ἠλ. 160

— Ἰω. 370-372

— Κων. 111

Ἀθῆναι· 37, 332, 333, 353, 354, 410, 427

Αἰβαλιώτης· βλ. Κολιφέτος Ἰω.

Αἰβαλιώτης Ἀθαν. 343

— Ἰω. 111, 426

Αἰγαῖον Πέλαγος· 46, 48, 402, 419. Βλ. καὶ Ἀρχιπέλαγος

Αἴγινα - Αἰγινῆται· 25, 27, 28, 42, 43, 45, 46, 50, 54, 59, 61-69, 74-76, 80-82, 86-92, 94-97, 99-102, 106-110, 112, 114, 115, 117, 119, 121-123, 125, 127, 129, 130, 132, 133, 135-137, 140, 141, 147-149, 152, 154, 156, 158, 160, 161-171, 174, 176, 177, 179, 181, 183-186, 188, 191-193, 197, 200, 202, 204, 206-210, 212, 213, 215, 218, 219, 223, 229, 231, 234, 236, 239, 241, 243-245, 248, 250, 254-256, 259, 260, 266, 267, 269, 270, 273, 276, 278, 280, 283, 287, 289-291, 293-298, 300, 306, 308-310, 312, 318, 320, 325, 327, 328, 330-333, 335, 339, 350, 353, 355, 357-360, 362, 366-370, 372, 374, 375-377, 379, 381, 384-389, 394, 398, 402-405, 408, 410-416, 418, 424, 426, 430, 431, 433, 434, 436-438, 442, 444, 446, 448, 449, 451-454

Αἴγυπτος - Αἰγύπτιοι· 33, 72, 82, 98, 113, 115, 125, 135, 149, 151, 406, 427

Αἰδὲ Ἰω. καὶ Υἱός (Aidé J.)· 43, 280

Αἰνιὰν Χριστόδ. 434, 436

Αἰνίτης· βλ. Νικολάου Κων.

Αἰνίτης Ἰω. 244

Αἶνος - Αἰνῖται. 62-64, 216, 228, 336, 365, 440, 451

Ἀκαρνανία· 407

* Ἐπειδὴ πολλάκις εἰς τὸν κώδικα τὰ ξένα ὀνοματεπώνυμα ἀναγράφονται λανθασμένα, παρατίθεται ἐντὸς παρενθέσεως ἡ ὀρθὴ γραφή των ὁσάκις ἐξακριβώθηκε ἀπὸ ἔγγραφα τῆς δικογραφίας. Ἐπίσης ἐπειδὴ τὰ ἑλληνικὰ ἐπώνυμα δὲν ἔχουν ἀκόμη διαμορφωθῆ, ὡς τοιαῦτα ἐθεωρήθησαν τὰ πατρώνυμα ἢ τὰ δηλωτικὰ τόπου καταγωγῆς. Ὅπου ὑπάρχουν καὶ τὰ δύο ἔγιναν παραπομπαί.

Ἄκρα ἢ Ἄκρη ἢ Ἄκκα τοῦ Λιβάνου· 43, 45, 270-273
Ἀκτίπης Ἀναστ. 261, 262
— Δημ. 261-266, 296
Ἀλβανέζος Σταμ. 65
Ἀλεξάνδρεια· 29, 35, 42, 72, 144, 268, 271, 273-280, 306, 307, 309, 310, 352, 406, 431, 435, 437
Ἀλεξᾶτος Δ. 360
Ἀλκαῖος Θεόδ. 49, 51, 122, 123
ἀλληλέγγυοι· 229, 253, 299, 315, 317, 331, 338, 339, 349, 444
Ἀλημεριώτης Νικ. 224
Ἁλμυρὸς Θεσσαλίας· 171, 172
Ἀλφιέρης ἢ Ἀλιφεράκης Γιάν. 444-446
Ἀμβρακικὸς Κόλπος· 29-31, 36, 138, 139, 205, 407
Ἄμιλτον· βλ. Hamilton G. W.
Ἀμοργός· 129, 131, 426
Ἀμορέττο καὶ Συντροφίσ· 44, 272
Ἀμπανόπουλος Νικηφ. 339-342, 344-346
Ἀμπατιέλλος Ἀντ. 382
Ἀμπελάκια Σαλαμῖνος - Ἀμπελακιῶται· 66, 68, 403, 404
Ἀμπελακιώτης· βλ. Γεωργίου Σωτήρας
Ἀμπελᾶς Γεώργ. 190
Ἀναγνώστου Παν. 69, 73
Ἀναθεωρητικὴ Ἐπιτροπή· 26, 40, 56, 434, 435
ἀναθεώρησις ἀποφάσεων· 26, 29, 40, 56, 403, 433-436
Ἀναστασίου Βασ. 426
— Ἰω. (Giov. d'Anastasy). 43, 273-277
— Σταμ. 93
Ἀνδριόλος Ἀναγν. 196
Ἄνδρος - Ἄνδριοι· 71, 192, 260, 311, 329, 426
Ἀνδρουλάκας Κυρ. 176
Ἄννας Δημ. 313-315, 317
ἀντέμπορος· βλ. ἐπιφορτωτὴς
Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπή· 27-29, 53, 73, 78, 97, 100, 123, 143, 161, 334, 410, 422
Ἀντίπαρος· 131, 132
Ἀντίπας Γεώργ. 70
Ἀντιπρόξενος - Ἀντιπροξενεῖον· βλ. Προξενικαὶ Ἀρχαί
Ἀντραγᾶτος Γερ. Π. 336
Ἀντριτσόπουλος Ἰω. 58, 394-398, 437
Ἀντωνίου Γ. 423
— Πέτρος 111
Ἀντωνόπουλος Ἰω. Μ. 53, 388-393
— Μᾶρκος 414
ἀποκλεισμός· 26-30, 32-34, 36-41, 48, 52, 61, 62, 65, 67-69, 71, 73, 77-80, 84, 97-99, 110, 113-115, 124-128, 132-134, 138, 139, 141, 147, 149-151, 155-157, 161, 163-172, 174, 178, 181-183, 186, 188, 192-194, 196, 197, 201, 202, 204, 205, 210, 213, 214, 256-258, 260, 271, 288-291, 297, 311, 312, 319, 320, 326-329, 333, 351-354, 356, 357, 359-362, 366, 367, 369, 370, 375, 376, 378-380, 386, 387, 401-403, 406-409, 420, 422, 428, 429, 431, 432, 449-452
Ἀποστολάρας· βλ. Καλαμίδας Ἀπόστ.
Ἀποστόλης Δημ. 75, 76
— Ἰω. 343
— Ἰω. Ν. 309, 437
Ἀποστολίδης Γεώργ. 364, 389-391
Ἀράπης Ἀνδρ. Δ. 297
Ἀράχωβα· 159, 160
Ἀρβανιτάκης Λουκᾶς· 133
— Σπ. 261, 265
Ἀρβανίτης Λουκᾶς 160
Ἀργαλαστὴ Μαγνησίας· 423
Ἀργοστόλιον· 337
Ἀργύρης Νικ. 180, 224-227
Ἀργυρὸς Δημ. 259, 260, 321, 323, 324
Ἀρδίτης Φραγκ. 143, 144
Ἀρμυρίδα Κρήτης· 363, 365, 366, 440, 441
Ἀρμυριώτης· βλ. Ἀθανασίου Ἰω.
Ἀρχιπέλαγος· 350-352, 363. Βλ. καὶ Αἰγαῖον Πέλαγος
Ἀσία· 32, 43, 48, 173, 177
Ἀσλὰν Χασάν· 80, 81
Ἀσταρίτας Ἀντών. 362-367, 440
Ἀστέρης Σταμ. 38, 70, 71, 220, 222
Ἄστιγξ Φρ. βλ. Hastings Frank Abney
Ἀταλάντη ἢ Ταλάντι· 334, 376
Ἀττική· 27, 31, 32, 36, 41, 50, 53, 61, 62, 65-68, 214, 319, 353, 354, 357, 379, 380, 385-387, 401, 427, 284, 431, 452
Αὐγερινὸς Ἰω. Γ. 111

Αὐστρία - Αὐστριακοί. 42, 121, 267, 270, 278, 307, 309, 310, 346, 350, 351, 388, 442
'Αχτσελὸς Κων. 131

Βαδαγδόπουλος 'Αναστ. 33, 98, 113, 115, 418, 419
Βαθονήσια· 69, 70
Βαλέτας Λεον. 176
Βαλῆς Γιάνν. Α. 145, 146
Βάλλεν 'Ιω. βλ. Vaillant ἢ Vailhen J.B.
Βαλσαμάκης· 365
Βαλσαμάκης 'Ιω. 259
Βαλσάμος Γεώργ. 357-360
— Μαρ. 171-174
Βαλτινὸς Γεώργ. 127
Βαρβαρέσης Νικ. 105
Βαρβαρέσος Βασ. Κ. 92
Βαρβατᾶς Γεώργ. 176, 177
Βαρλαὰμ Δημ. 257
Βαρούχας Ν. 176
Βασιλάδι· 407
Βασιλείου Νικ. 142, 143
Βασιλικῆς Γεώργ. 299, 442, 443
Βασιλικὸς 'Ιω. 337
Βάστας Γεώργ. 127
Βατέτη Μᾶρκος· 43, 268
Βάτικα· 377, 378
Βάττα 'Ιω. 274
Βαταλλιαρίνη 'Ιω. Βαπτ. (Battagliarini Giov. Bat.)· 278-260, 281, 282, 307
Βαττάγια ἢ Βαλταγγία Σεβαστ.Δον. (Battaggia ἢ Baltaggia Seb. Don)· 43, 274, 275, 277, 307, 308
Βαφειαδάκης ἢ Βαφειάδης Δημ. 415
— — Εὐστρ. 118, 119, 415
Βελέντζας 'Ιω. 370, 420
Βελισσαρίου Κομν. 308
— Νικ. 111, 425
Βενέτικο· 193, 197, 203
Βενσὰν καὶ Σία· 53, 283
Βέρβας Μαν. 74, 75
Βεργιώτης Κυρ. Π. 116, 117, 410
Βεργωτῆς Γεράσ. 323
Βερτράνδος 'Ιππόλ. 33, 135, 136
Βηρυτός· 53, 283, 284, 395, 401
Βιβάντε Φελίτσε· 53, 388, 389, 391-393
Βίνογλος 'Ιω. 172, 173
Βιτάλης 'Αντών. 337

Βίτελον· 249-255
Βλάμης Δρόσος· 164, 165
Βλασόπουλος 'Αθαν. 323, 324, 429, 430
— 'Ιω. 339, 441
Βλαστὸς Εὐστρ. Μ. 340, 341, 344, 345
Βλάτας Μαρκής· 312
Βλαχοβούνι Εὐβοίας· 187, 188, 192
Βλαχοσωτήρης Γ. 81
Βλισμᾶς Νικ. 342
Βοιωτία· 31
Βόλος· 31-33, 36, 171, 172, 174, 186-188, 192, 256, 297, 428, 431, 452
Βονέτο 'Ιωσὴφ-Στέφανος· (Benetti Gius. Stef.)· 249, 251, 252
Βόνιτσα· 31, 449
Βοστίτσα - Αἴγιον· 159-161
Βουζίτσης 'Αντ. 77, 80
Βουζουναρᾶς 'Αντ. 262, 266
Βουκάσοβικ Διοδ. 342, 348
Βούλγαρης Γεώργ. 336
— Γκίκας Θ. 319
— Θεόδ. 319
— Σάββας· 41
Βούλης Δημ. 370, 414, 437
Βουρλιώτης ἢ Βορλιώτης Σπυρ. 111, 425
Βουσσουτὶλ 'Ιω. 115
Βούτας Γεώργ. 47, 116
Βούτης Μαν. βλ. Μπούτης Μαν.
Βουτσᾶς Γιάνν. 155
Βραγγιώτης 'Ιγνάτιος· 33, 98, 113, 125
Βρὶγγ καὶ Συντροφία· βλ. Briggs and Co.
Βρίντιση Ι. 284
Bassano Ant. 30, 193, 203, 205, 432
Brown George· 176, 177
Briggs and Co. 43, 274, 275, 277, 279

Γαβαλοχώριον Κρήτης· 363, 451
Γαβριὴλ ἔξαρχος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· 48
Γαβριὴλ 'Αναστ. 77
Γαζῆς "Ανθιμος· 220, 222
Γαλάνου Γαλάνης· 181-183
Γαλαξίδι - Γαλαξιδιῶται· 35, 160, 193, 195, 201
Γαλάτης Γεώργ. Δ. 41, 353-355
Γαλέντης Παν. 332, 333
Γαλλία - Γάλλοι· 43, 53, 136, 249, 280, 283, 284, 401, 406, 420, 435, 452
Γαμπάρο Στέφ. (Gambaro Stef.)· 309, 310, 437

Γάρας Κ. 304
Γαστούνη - Γαστουναῖοι· 182
Γάτσ (ἀκρωτ. Κύπρου)· 339, 344
Γάτσος Ἀγγελῆς· 84, 232-234, 321, 323, 324, 422, 423
Γεβρεμάκογλους Μουσταφᾶς· 301-303
Γενατᾶς ἢ Γιανετᾶς Ἰω. Γ. 25, 51, 177, 179, 181, 183-186, 188, 191, 193, 197, 200, 202, 204, 206, 207, 209, 210, 212, 213, 215, 218, 219, 223, 229, 231, 234, 236, 239, 243, 244, 248, 255, 256, 259, 260, 267, 270, 273, 276, 278, 280, 283, 287, 289-291, 293, 295, 297, 298, 300, 306, 309, 310, 433, 434, 438, 440
Γενικὴ Γραμματεία — Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας· 30, 38, 51, 57, 325, 339, 341, 368-370, 372, 374, 377, 385, 403, 404, 409, 411, 412, 428-436, 441, 450-452
Γενικὸν Φροντιστήριον· 32, 40, 59, 124, 126, 134, 137, 140, 141, 148, 155, 156, 162, 164-171, 175, 178, 179, 181, 183-186, 197, 201, 219, 267, 276, 278, 280, 290, 292, 306, 309, 325, 327, 350, 353, 355, 361, 363, 364, 373-375, 379, 381, 432, 433, 435, 450
Γένοβα ἢ Γένουα· 435, 436
Γέρας Κόλπος· 216
Γερασίμου Θ. 337
Γεροδημήτρης· 111
Γέροντας Νικ. 246, 247
Γεωργαλᾶς Παντ. 312-315, 317
Γεωργαντῆς Γεώργ. Ἰω. 219
Γεωργιάδης Τριαντ. 70-72
Γεωργίου Ἀβραάμ· 236-239
— Ἄγγ. 87
— Ἀθαν. 111, 425
— Ἀναγν. 126, 168, 181, 325-327
— Ἀναστ. 153
— Δημ. Νιαουστινός· βλ. Δημητρίου Γεώργ.
— Δημ. ἐκ Πόρου· 142
— Δημ. ἐκ Σκοπέλου· 116, 117, 153
— Ἰω. 208
— Μαν. 47, 86-94, 96, 101
— Μιχ. 153
— Νικ. 240
Γεωργίου Παν. 77
— Πασχ. 176, 177
— Σωτ. 66
Γιαζιτσῆς Μαν. 131
Γιακόπουλος Γεώργ. 304, 305
Γιακουμέτος Γεράσ. 361, 362
Γιαλῆς Νικ. 220
Γιαλουράκης Κων. 47, 86-91, 94, 96
Γιαλούρης Ἰω. 299, 300
Γιάννη Μαν. 186
Γιάννη Μαρίνης· 111
Γιάννιζας Νικ. 188, 190, 191, 212, 213
Γιαννίτσης Ἀνδρ. 27
— Δημ. τῆς Χατσίδαινας· 120, 121
Γιαννοπουλώλης Ἰω. 217
Γιαννούλας Κων. 343
Γιέλτσικ Βιτσέντσο· (Gelcich Vinc.) ·44, 274, 307, 308
Γίλκα καὶ Λόρια· 43, 278
Γιοβάνοβικ Ἰωσ. 250, 252
Γιουράνοβικ Δημ. 111, 425
Γκικαντόσας Ἰω. 319
Γκίκας Γκ. Ἰω. 437
Γκίνης Βασ. Κ. 190
Γλαράκης Γεώργ. 402
Γλαρέντζα (Κυλλήνη)· 34, 39, 168, 182, 183, 325-327
Γλῶσσα Σκοπέλου· 154, 237, 239
Γοδεβοὺτ Λουδοβῖκος· βλ. Godebout L.
Γουδῆς Δημ. Α. 81, 375, 449
— Ἰω. Α. 81, 82
Γουργούρης Στ. 160
Γούτιος Ἰω. 235
Γραμβοῦσα· 406, 408, 441
Γραμματεία ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν· 61, 62, 142, 146, 245, 246,401
Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας· 200, 245, 246, 283
Γρὰτς Δ. ἢ Δεγράτης καὶ Συντροφία (Des Grazs)· 43, 44, 274, 279
Γρηγορᾶτος Ἰω. 132, 133
Γριμάνης Γιάν. 107
Γρόπιος· βλ. Gropius G.
Castagni Aug. 401
Church Richard· 30, 155, 159, 204, 205, 407-409, 432, 449
Cochrane Thomas· 29, 76-78, 145, 146
Codrington Ed. 34, 196, 201, 252, 427
Gabaro Stef. βλ. Γαμπάρο Στέφ.

Godebout L. 57, 249, 250, 252, 254, 255, 452-454
Gropius G. 200, 223, 228-230, 240, 243, 245, 261, 264, 312, 411-413, 415, 416, 438, 440, 446

Δαβὶδ Ἀνδρ. 284-287
Δαδιώτης Νικ. 111, 424
Δαλιέτος Γεώργ. 302
Δαλμάρας Ἀνδρ. 395
Δαλματία· 109
Δαμασκηνὸς Γεώργ. 135, 205
Δαμάσκις Δημ. 89, 90
Δαμιέτη· 301, 302, 305, 395
Δάνδολο· βλ. Dandolo Silv.
Δαραλέξης Χ. 163, 164, 166, 168, 170
Δασκαλόπουλος Κων. 194
Δεδεμᾶρκος ἢ Σιδέρης Δημ. 377-379
Δεκούτρης ἢ Δεκόντρε Νικ. 131, 223-229, 416, 444
Δελένδας Ἰ. 367
Δέλχς Χριστόδ. 389, 391, 393
Δεληγιαννόπουλος Παῦλος· 157
Δερβενοχώρια· 65
Δεριγνύ· βλ. Rigny Henri Daniel, comte de
Δερματᾶς (ἀκρωτ. Θεσσαλίας)· 32, 452
Δέστε Φραγκ. 53, 388, 390-393
Δεσύλλας Ἀναγν. 39, 325-327
— Δ. 109
Δηλιγιάννης Ἰω. 291, 293, 294
Δῆλος· 198, 260, 312
δήμευσις· 177, 191, 197, 218, 260, 269, 273, 275, 277, 280, 283, 287, 289, 298, 305, 308, 310, 312, 320, 328, 330, 333, 353, 354, 357, 404, 429, 436
Δημητρακόπουλος Λεούτσης Δ. 337
Δημητριάδης Ἀναστ. 237
Δημητριάς· 32, 452. Βλ. καὶ Ζαγορὰ
Δημητρίου Ἀγγελῆς· 308
— Βελισσ. Ἰω. 298
— Γεώργ. 385-387
— Ἰω. Εὐριπαῖος· 41, 192, 193
— Ἰω. 47, 93
— Κων. 107-109
— Μαν. 111, 426
δημοπρασία· 33, 62, 65, 99, 107-109, 114, 115, 125, 129, 136, 146-148, 151, 158, 160, 174, 227, 253, 258, 264, 286, 405, 444
δημόσιος συνήγορος· 404, 405
Δήμου Φίλ. 95, 96
Διακογιάννης Δημ. 119-121, 312-315, 317, 318, 443
Διακοπτόν· 160
Διαμαντάρας· βλ. Διομαντῆς Νικ.
Διαμαντῆς Ἰ. 356
— Νικ. 321, 322
διανομὴ λειῶν· 26, 35, 58, 184, 185, 397, 398, 409
Διαπόρι· 326
Διβάρης Ἀντ. 323
Δικόπουλος Γεώργ. 194
Δίμπης Νικ. 355
Διοικητικὴ Ἐπιτροπή· 117, 143
Διπέρνος Νικ. 41, 114-116
δόκιμοι· 68, 70, 72, 77, 84, 102, 103, 106, 119-121, 132, 143, 144, 153, 160, 229, 243, 287, 300, 316-318, 331, 349, 366
Δόριζας Νικ. 153
— Σπ. 153
Δούκας Ἀδάμ· 28, 70, 208
Δουμπιῶται· 55, 237
Δουμπιώτης Βασιλικός· 223-229, 321, 322, 416, 444
Δουμπιώτης Κων. 56, 152-154, 223, 225-227, 230, 231, 235, 237, 239, 240, 243, 244, 321, 415
Δούνης Ἰω. Δ. 372, 373
Δραγαμέστον· 126, 127, 155, 296, 406, 408, 409
Δραγώνας Κων. 201
Δρακόπουλος Παν. 245-248, 323, 324, 447
Δράκος Γρηγ. 290, 291
Δρίτσας Ἀντών. 53, 283-287
Δυρράχιον· 351
Dandolo Silv., Graf- 46, 120, 121

ἐγγύησις· 27, 58, 69, 73, 126, 133, 142, 160, 178, 179, 182, 226, 248, 255, 261, 262, 296, 298, 306, 318, 361, 368, 429, 430
Ἐθνικὸν Ταμεῖον· 45
Εἶδη· βλ. Heyden Lod. Sig.
Εἰδικὴ Ἐπιτροπή· 26, 40, 433-436
Ἔκτακτοι Ἐπίτροποι· 32, 48

Ἔκτακτος Ἐπίτροπος Ἀνατ. Σποράδων· 177
— — Βορ. Κυκλάδων· 301, 305, 327-329
— — Βορ. Σποράδων· 180, 237, 257, 258, 368, 369
— — Βορ. Κυκλάδων· 259, 260
— — Δυτ. Σποράδων· 184, 185, 299, 330, 385, 442
— — Ἤλιδος· 201
— — Κ. Μεσσηνίας· 337
— — Κεντρ. Κυκλάδων· 381-383, 442
— — Νοτ. Κυκλάδων· 451
Ἐλευθερίου Γεώργ. 131
Ἐλευσίς· 27, 65, 371, 401
Ἑλλήσποντος· 41, 271, 431, 437
ἐξαίρεσις· 29, 56, 403
Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπή· 175, 207
Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας· 39, 45, 59, 179, 181, 183-185, 197, 219, 285, 289, 309, 374, 429, 438-440, 450
Ἐπιτροπὴ τῶν Ναυτικῶν· 46, 47, 187, 188, 288, 290, 311, 362, 372, 373, 375, 379
Ἐπιτροπὴ τῶν Χίων· 51
ἐπίτροπος· 33, 39, 53, 58, 69, 73, 76, 80, 103, 117, 120, 124, 134, 142, 149, 155, 156, 159, 162, 164, 166, 168, 189, 198, 200, 208, 210, 211, 213, 230, 236, 237, 243-245, 263, 265, 284-286, 313, 316, 321, 322, 340, 342, 343, 346, 388, 389, 391, 393, 394, 397, 410, 421, 429-431, 447
ἐπιφορτωτής· 138, 139-141, 153, 196, 205, 211, 215, 250, 251, 254, 255, 302, 344, 363-367, 435
Ἑπτάνησος - Ἑπτανήσιοι· 29, 33-35, 39, 149, 321, 352. Βλ. καὶ Ἰόνιοι Νῆσοι - Ἰόνιοι
Ἐρετριακὸς Κόλπος· 28, 70, 72, 73
Εὔβοια - Εὐβοεῖς· 28, 31, 32, 36-38, 41, 69-72, 187-190, 192, 257-260, 288, 290, 291, 297, 298, 311, 327-329, 353, 354, 359, 360, 369, 370, 373, 375, 376, 428, 449, 452. Βλ. καὶ Εὔριπος - Εὐριπαῖοι
Εὐμορφόπουλος Ἰω. 200-202
Εὐριπαῖος ἢ Εὐριπιώτης· βλ. Γεωργίου Ἀθαν.
Δημητρίου Ἰω.
Νικολάου Τόλιας
Παπάζογλου Μαν
Εὔριπος - Εὐριπαῖοι· 358, 451. Βλ. καὶ Εὔβοια - Εὐβοεῖς
Εὐσταθίου Γιάν. 88, 89
— Πγρ. 107
Ἔφεσος· 172
ἐφημερὶς σκάφους· βλ. ἡμερολόγιον σκάφους

Fabricius Chr. 36, 289, 361
Fabvier Charles· 51, 123
Fornetty Antonio· 454
Forzzano Antonio· 424-426

Ζαγορὰ - Ζαγοριανοί· 32, 49, 180, 190 257-259, 323, 376, 385
Ζαγοριανός· βλ. Ἀργυρὸς Δημ.
Ζάκας Ἰω. 339, 341-345, 347-350
Ζάκυνθος - Ζακύνθιοι· 33, 35, 45, 77, 98, 109, 110, 113-115, 125-128, 133-135, 149, 150, 155-157, 164, 166, 168, 170, 178, 179, 181, 182, 193, 195 196, 201, 249, 261, 263-265, 267, 269, 388-393, 418-420
Ζαμπέλης Ἰω. 336
Ζαμπὸς Παν. 137-140
Ζαννῆς Ἀντ. βλ. Τζαννῆς Ἀντ.
— Μαν. 257
— Νικ. βλ. Τζαννῆς Νικ.
Ζαρτσίνοβικ· 135
Ζαφείρης Γεώργ. 41, 208, 209, 329, 330
— Γεώργ. Μακρυνησιώτης· 208
Ζαχάρωφ Ζαχ. 441
Ζέμβλης Γεώργ. Δ. 385
Ζόγκος Κων. 385
Ζορμπᾶς Γεώργ. 54, 55, 83, 84, 220, 222, 231-236, 240-242, 321, 322, 420-424
— Νικ. 240
Ζούκης Ἰω. 390
— Χριστόδ. Ἰ. 389, 391, 393
ζυγιστὴς δημόσιος· βλ. Ἀϊβαλιώτης Ἀθαν.
Ζώρζης Δημ. 259

'Ηλίας Γεώργ. 311, 312
'Ηλιοδρόμια - 'Ηλιοδρομῖται· 220
'Ηλιεῦ Δημ. 111
ἡμερολόγιον ἢ καθημερινὸν (giornale) ἢ ἐφημερὶς σκάφους· 32, 70, 72, 83, 113, 144, 235, 245, 268, 272, 279-282, 307, 351, 353, 358, 359, 363-367, 388, 390, 419, 426, 435, 436, 438, 440, 441
'Ηράκλειον Κρήτης· 249, 254, 367
Hamilton G. W. 443
Hastings Frank Abney· 158-161
Heyden Lod. Sig. 35, 201

θαλασσία νομολογία· βλ. ναυτικὴ νομολογία
Θάσιος· βλ. 'Αποστόλη Δημ.
Θασίτης Θ. Γ. 100, 101
Θάσος - Θάσιοι 47, 75, 76, 222, 223, 225, 321, 416
Θεοδωρόπουλος Κων. 39, 200, 202
Θερικὸν (ἀκρωτ. Λαυρεωτικῆς ἀκτῆς)· 353, 354
Θερμαϊκὸς Κόλπος· 174
Θεσσαλομακεδόνες ἢ 'Ολύμπιοι ὁπλαρχηγοί· 54, 55, 242, 410, 424
Θεσσαλονίκη - Θεσσαλονικεῖς· 42, 83, 153, 172, 173, 230, 235, 237, 243, 244, 284, 285, 381, 383, 410, 420, 431
Θηβαῖος· βλ. Μακρῆς Δημ.
Πανούτσης Λ.
Πίσκος 'Αντών.
Θράκη· 43

'Ιγγλέσης Δημ. 302, 305
— Παναγ. 29, 69, 73
'Ιερόθεος, διάκονος· 84, 153, 220, 222
'Ιθάκη - 'Ιθακήσιοι· 50, 312, 352, 429, 430
'Ιθακήσιος· βλ. 'Ιωαννίτης Νικ.
Φιλίππου Γεώργ.
'Ικαρία· 299, 309, 437
"Ιλλικ Μᾶρκος· 158-161
"Ιμβρος· 117
'Ιμπραὴμ πασᾶς· 33, 82, 98, 113-115, 125, 128, 136, 150, 201, 406, 427
'Ιόνιοι νῆσοι - 'Ιόνιοι· 70, 71, 76, 135, 162, 164, 166, 167, 169, 182, 194, 201, 236, 250, 305, 361, 403, 411-413, 436, 444. Βλ. καὶ 'Επτάνησος - 'Επτανήσιοι.
ἰόνιος νόμος· 71
"Ιος· 102
'Ιπποκρατίδης Κων. 313, 316
'Ιωάννινα - 'Ιωαννῖται· 137, 138, 418
'Ιωαννίτης ἢ Γιαννιώτης Νικ. 50, 111, 425, 426
'Ιωάννου 'Αθην. 111
— 'Αλέξ. 356
— Γεώργ. 356
— Δημ. 159
— Εὐστ. 220
— Ζαχ. 208, 370, 371
— Μαρ. 39, 189, 209, 210
— Παν. 107
— Παρ. 111
— Πέτρος 441-444
— Στρατῆς 111, 129, 130
'Ιωσὴφ ἀρχιερεὺς Μάνης· 263

Κάβας Χρ. 131
Καβέλιας Δ. 93
Κάβο Γάλο 445
Κάβο Γρόσσο ἢ Θυρίδες (ΝΔ Μάνης)· 336
Κάβο Δρόσο· 444, 445
Κάβο Μελέχα (ΒΔ Κρήτης)· 367, 440, 441
Κάβο Ρεθύμνου· 441
Κάβο Σπάθα (ΒΔ. Κρήτης)· 440
Καζανόβα Πανταλ. 118, 119
Καζαρέτο 'Ιάκ. ἢ 'Ιω. 141, 435
— Φραγκ. 141, 435
Κάϊφα· βλ. Χάϊφα 'Ισραὴλ
Κάκκαβα (ν. ἀκτῶν Καραμανίας)· 144, 145
Κακαβούλια - Κακαβουλαῖοι· 263
Κακλαβᾶτος Γεώργ. 'Ελ. 240, 242
Καλαμάκι (κοιν. Φθιώτιδος)· 50, 358
Καλαμάρας Δημ. 65-68
Καλαμάτα· 260
Καλαμίδα ἀδελφοί· 49, 180, 422, 423
Καλαμίδας 'Απόστ. 100, 180, 321-324
Κάλαμος· 35, 182, 201
Καλαφάτης 'Ιω. 330, 331
Καλῆς Γεώργ. Π. 380
— Σπ. Π. 380
Καλιντσῆς Παν. 107-109
Καλκαντὴς Δημ. 293-295

Καλλιγᾶς 'Ανδρ. 358, 359
— Γεράσ. Χ. 336
— 'Ηλίας Χ. 58, 336, 394-397
— 'Ιω. Χ. 336, 358-360
Καλλίπολις· 215, 216
Καλογέρης Κων. 312
Καλούδης Γεώργ. 371
Καλύμνιος· βλ. Μηνᾶ Μαν.
Καμερόπουλος Νικηφ. 237, 28
Καμινάρης Νικ. 289, 290
Κανάρης 'Αναγν. 47, 83, 84, 91, 96, 97, 100, 153, 420, 421
Κανᾶς 'Ανδρ. 150
— Κων. 150
Κάνδια· βλ. Κρήτη καὶ 'Ηράκλειον
Κανελλόπουλος 'Ανδρ. 159-161
Κανέλλος Νικ. Παντ. 111
Κάντας Σπυρ. 304
Καπετανάκης Παναγ. 337-339, 445
Καπετᾶνος Χασάν· 134, 136
Καποδίστριας Βιάρ. 'Α. 206
— 'Ιω. 'Α. 25-27, 29, 31, 36-38, 40-42, 45-46, 50-52, 54, 58, 61, 63, 74, 82, 257, 267, 268, 270, 273, 276 281, 283, 292, 295, 296, 301, 320, 327, 329, 332, 336, 389, 402, 406-412, 427-429, 431, 432, 434, 437, 441, 445, 452
Κάπος Νικ. Μ. 58, 183, 184, 394, 395-397 437
Καραβέλας Γ. 206, 207
Καραβιᾶς Βασ. 313, 314
— Γερ. 304
Καραγεώργης Δημ. 117-121, 410-415
Καραγιάννης Δημ. 74
Καραγκίκας Δημ. 102-106, 245-248, 447, 448
Καραμᾶνος Γεώργ. Μ. 25, 27, 29, 50, 62, 65, 69, 74-76, 80-82, 86-92, 94-97, 99-101, 106-109, 111, 112, 114, 115, 117, 119, 121-123, 125, 127, 129, 130, 132, 133, 136, 140, 141, 147, 148, 152, 154, 156, 158, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 174, 176, 288, 290, 311, 353, 357, 359, 372, 404, 405, 413 428
Καραμᾶνος Π. 380
Καραντενεσλῆς· 425
Καραντινὸς 'Ανδρ. 250, 251, 253, 263
Καραολάνης Γ. 379
Καρᾶς 'Ιω. Σωτ. 380
— Κων. Σωτ. 379, 380
— Σπυρ. 379
Καρατάσος, Γέρο- 371, 410, 422
Καρίτσα· 83, 84, 171, 174, 231, 232, 235, 414, 420, 421
Κάρπαθος - Καρπάθιοι· 143
Καρυστινός· βλ. 'Αντωνίου Πέτρος 'Ηλιοῦ Δημ.
Καρυστινὸς Σταμ. 111
Κάρυστος - Καρυστινοί· 192, 311
Κασάπης Μιχ. Γ. 111
Κάσος - Κάσιοι· 142, 143, 145, 146
Κασσάνδρας χερσόνησος· 230, 235, 243
Κασσανδρινὸς Γεώργ. 235, 321, 323, 324
— Δημ. Γ. 334
Καστελλάνοβικ 'Αντ. 350, 351
Καστέλλια (Ρίον καὶ 'Αντίρριον)· 289
Καστελλορριζιώτης· βλ. Χατζῆ Μακρῆς Παρ.
Καστελλορριζιώτης 'Ιω. 51, 111
Καστελλόρριζον - Καστελλορριζιῶται· 144, 341, 344
Καταγᾶς Θεόδ. 444-446
καταδρομὴ ἢ καταγωγή, καταδρομεὺς ἢ καταγωγεύς· 27, 29, 31, 52, 59, 64, 67, 71-73, 78, 79, 84, 102-106, 139, 140, 142-146, 232, 283, 284-287, 395-397, 453
Κατάκωλον· 34, 39, 132, 133, 151, 162-170, 178, 179, 193, 195, 197, 200-202, 262, 326
Καταφάγος 'Αλέξ. (Catafago Alless) 270
Κατζανδρῆς Σαράντης· 68
Κατίκας Δημ. 169-171
Κατσάρας Δ. 330, 331
Κατσαρὸς 'Ιω. 111, 425
Κατσικογιάννης Κων. 197, 198, 313-315, 317, 318
Κατσογιάννης Μαν. 363
Κατσουλέρης Μαν. 'Α. 442-444
— Νικ. 441-444
Καυκάλης Νικ. 358, 359
Καφηρεὺς (ἀκρωτ. Εὐβοίας)· 449
Κέα· 37, 63, 260, 278, 280-282, 291, 307, 308, 318, 319, 327-330, 373, 425, 426
Κένταυρος Παν. 189, 236, 237, 239, 342, 345, 447
Κεντητὸς Χρ. 41, 329, 330

Κέρκυρα - Κερκυραῖοι· 109, 110, 135, 137-139, 162, 163, 178, 181, 182, 203, 205, 302, 304, 312, 326, 350-352, 358, 418
Κέρος· 130, 132
Κεφαλᾶς Νικ. [καὶ Συντροφίσ] 283-287, 302, 303, 305, 306, 449
Κεφαλληνία - Κεφαλλῆνες· 128, 243, 289, 305, 336-339, 357, 358, 361, 388, 390, 9392, 445
Κιάππε Ἰωσ. Ν. 365, 366
Κιούρτης Δ. 330, 331
Κιτριαί· 33, 98, 113, 114, 133, 135, 149-151, 155-157, 196, 211, 292, 296, 419, 420, 444, 445
Κλονάρης Χριστόδ. 25-26, 40, 51, 62, 65, 69, 74-76, 80-82, 86-92, 94-97, 99-101, 106-109, 112, 114, 115, 117, 119, 121-123, 125, 127, 129, 130, 132, 133, 136, 140, 141, 147, 148, 152, 154, 156, 158, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 174, 176, 404, 405
Κνάοκ Αὐγ. 390
Κόγιας Δημ. 77, 80
Κόδριγκτον· βλ. Codrington Ed.
Κόϊτ Πέτρος (Coïch ἢ Coinch Pietro)· 278, 281, 282, 306-309
Κοκκαλῆς Θεολ. 405
Κόκκινα (ν. Αἰγαίου)· 130, 425
Κοκκινάκης Γεώργ. Ἰ. 142, 143, 145, 146
— Κ. 365, 366
— Νικ. 70
Κοκωνάκης Στ. 337
Κόλια Ἰω. 87, 88
Κολιφέτος Ἰω. 131
Κολοβὸς Βασ. Ν. 111
Κολοκύθας Νικ. 77, 80
Κολυβᾶς Παν. 381 - 384
Κονδύλης Βελισσ. 297, 298
Κονιτσιώτης Ἀθαν. 111, 425
Κοντέσσα· 247, 323
Κόνταρης Κων. 155
Κοντὸς Ἰω. 87, 88, 90
κοντρασταλίαι· 44, 164, 166, 170, 255, 318, 438, 439
Κόπανος Ἰω. 321, 323, 324
— Παν. 84
Κοπέλλο Ἀντών. 140, 141, 429, 433-436
Κόρακας (Κοράκων Νῆσος)· 34
Κόρδας Κίτσος ἢ Κιτσουκόρδας Κίτσος· 111, 425
Κορινθιακὸς Κόλπος· 29, 78, 289, 361
Κορκαλῆς Σπ. 379
Κορνήλιος Ἰάκ. 33, 136
Κορρέσης Ἀντ. 52
Κόρτη Σαλβατόρ· 274, 275, 277
Κοψυφοί· βλ. Κέρκυρα - Κερκυραῖοι
Κορωναῖος· βλ. Νικολάου Δημ.
Κορωναῖος Γεώργ. 444, 445
— Θεόδ. 445, 446
— Λουκᾶς Ἰω. 54, 55, 83, 84, 231, 234-236, 420-424
Κορώνη· 29, 76-78, 82, 197, 203, 406, 420, 444, 445
Κόσικ Ἰω. 319, 320
Κοσμᾶς Μῆτρος· 368-370, 451, 452
Κοσσέντσα Ματθ. (Cosenza Mattia) 276, 277
Κοτζιᾶς Κων. Γ. 113
Κουβαρᾶς Ἀνδρ. 131
Κούζοβικ ἀδελφοὶ Ἰωάννης καὶ Σταμάτης· 339-350
Κουκούτσης Γεώργ. 445
— Νικ. 336-339, 445, 446
Κουλακσίζης Γεώργ. 63
Κουλᾶς Νικ. 336, 337
Κουλουμπρίνης Λάμπρ. 312
Κούμη· βλ. Κύμη
Κουμιώτης· βλ. Κωνσταντίνου Σταμ.
Κουμουτόπουλος Νικ. 77
Κουμούτση Μαρία Γ. 299, 300
Κουντούρης Γεώργ. 153
— Δημ. 220-222, 237, 239
— Ἰω. 152-154
Κούπας Παν. Ἰω. 240, 244
Κουρεντινὸς Α. 81
Κουρκουμέλης Ἀντών. 320-325, 429-431
— Δημ. 323
— Μιχ. 321, 322
— Νικ. 323
Κούρτιος Νικ. Βίτο 40, 112-114, 418-420
Κουσατιανὸς Γεώργ. 111, 424
Κουτέλος Νιαμονίτης· 74, 75
Κουτίπας Γεώργ. 220, 235, 240, 242
Κουτσάκης Παν. 100
Κούτσης Γεώργ. 53, 388-392
Κουτσοδόντης Γεώργ. 198
Κουφὸς Σπυρ. 331
Κόχραν Θ. βλ. Cochrane Th.

Κρανιδιώτης· βλ. Βέρβας Μαν.
Κρανιδιώτης 'Αλέξ. 385-387
— Πέτρος 66, 68
Κρεδηρόπουλος 'Ιω. 133
Κρήτη - Κρῆτες· 29,30, 36, 42, 44, 186, 249, 301, 302, 366, 367, 377, 406, 451
Κριεζῆς 'Αλέξ. Δ. 80
— 'Αντ. 350, 351, 449
— Δημ. 27, 368, 369
Κριεζώτης Νικ. 28, 69-71, 73, 426
Κρίσπης Γεώργ. 343
Κριτοβουλίδης Κυρ. 363
Κρίτσος Νικ. 246
Κυβερνήτης· βλ. Καποδίστριας 'Ιω.
Κυδωνίαι· 174
Κυδωνιεύς· βλ. Κωνσταντίνου 'Αναγν.
Κύθηρα - Κυθήριοι· 29, 33, 346, 347, 436, 444. Βλ. καὶ Τσιρίγον ἢ Τσεριγότον
Κυκλάδες· 259, 381-383
Κυλλήνη· βλ. Γλαρέντσα
Κύμη - Κύμιοι· 31, 37, 187, 220, 297, 298, 354-357, 368, 369, 373, 375, 376, 449-451
Κυπαρίσσης Μικές· 97, 131
Κύπριος· βλ. Γεωργίου 'Ιω.
'Ελευθερίου Γεώργ.
Κύπριος Γεώργ. 111, 426
Κυπριώτης Στέφ. 223, 225, 228, 415
Κύπρος - Κύπριοι· 283, 284, 286, 287, 301-303, 305, 306, 339, 340, 344
Κυράνης Δημ. 220, 222
Κυριακὸς Κων. 327, 328
Κυριάκου Γεώργ. ἐκ Ρόδου· 143, 144
— Γεώργ. ἐκ Φωκαίας· 312, 314, 315, 317
— Κων. 41
Κυφιτάκος Νικ. 445
Κωλέττης 'Ιω. 334
Κωνσταντῆς Γιάν. 47, 220, 370
Κωνσταντινίδης Δημ. 364, 366
Κωνσταντίνου 'Αναγν. 111, 426
— Γεώργ. 56, 153, 154
— Σταμ. 117
Κωνσταντινούπολις· 42, 107, 120, 130, 267-282, 306-310, 363, 410, 415, 431, 437-439
Κώνστας Λάμπρος· 203, 204
Κώπας Δημ. 243, 244
— Διον. 243, 244
— 'Ιω. 243
Κῶς· 301-303
Κωφονήσια (ν. Αἰγαίου)· 130-132

Λαγγούσης Μᾶρκος· 149-151·
Λάγος ἢ Πόρτο Λάγο· 43, 45, 267, 268, 438
Λαδόπουλος 'Αθαν. 153, 154
Λαζαρῆς Γ. Γ. 44, 309
Λαζαρόπουλος 'Αλέξ. 138
— Παν. 162-170
Λαζόπουλος Τόλιας· βλ. Λάζου Τόλιας
Λάζος Γ. 360
Λάζου Τόλιας· 49, 111, 180, 235
λαθρεμπόριον - λαθρέμποροι· 28-30, 32, 33, 53, 78, 136, 184, 185, 188, 190, 193, 213, 269, 272, 312, 326, 327, 354, 356, 377, 387, 406-408, 428
Λάμψακος· 219
Λαοδίκεια· 339, 340, 344, 348
Λάος 'Εμμ. 313, 316
Λάρναξ Κύπρου· 285
Λεβάδεια - Λεβάδειοι· 330, 331
Λειψοκουτάλα ἢ Ψιττάλεια (ν. Σαρωνικοῦ)· 386
Λέκας Δημ. 65-68
Λέκτον (ἀκρωτ. Μ. 'Ασίας κοιν. Μπαμπᾶ)· 148
Λεμεσσός· 340, 344
Λεντάκης Μαρ. 182
Λεοντάρης Κων. 237
Λεοντάριος 'Ι. 203, 204
Λέρος· 273
Λευκάδιος Θεοτόκης· 111, 425
Λευκάς· 351, 352. Βλ. καὶ 'Αγία Μαύρα
Λήμνιος· βλ. Γεροδημήτρης
Γιάννη Μαν.
Τριανταφύλλου Παν.
Λήμνιος Γρηγ. 323
— Παναγ. 111, 426
Λῆμνος - Λήμνιοι· 224, 225, 228, 322
Λιακόπουλος Μῆτρος· 54, 55, 83, 84, 220, 222, 231-235, 321, 322, 413, 414, 420-424
Λιάτης ἢ Παπαλιάτης 'Αναγν. 111, 425
Λιβόρνον· 41
Λιδωρίκης 'Αναστ. 'Αν. 29, 69, 73
Λιμένι Μάνης· 294, 336
Λιόντος· 138
Λιοσᾶτος Παν. 119-121
Λίτσος· 425

Λογοθέτης Ἰω. 235
Λόντος Ἀναστ. 237, 257
Λόρια καὶ Γίλκα (Loria e Tilche)· 43, 278
Λουκάκος Γρηγ. Παν. 261-263, 266, 296 297
— Ἰω. Παν. 262-266, 296, 297
Λούκας Δημ. 359-360
Λουκέρης Α. 160
Λυκία· 144
Λύρας Κων. 92
Λωρέλλα· 284

Μαγνησία· 32, 423. Βλ. καὶ Δημητριὰς
Μάγνος Ἀντ. 230
Μαθιοῦ· βλ. Ματθαίου Χριστόδ.
Μακάρωφ Καραμπέτης Χ. 120
Μάκρας Ἰω. Γ. 41, 375, 376
Μακρῆς Γεώργ. Δ. 167-169
— Δημ. 111, 425
Μακρόνησος· 373
Μαλαξὸς Κυρ. Γ. 142
Μαλιακὸς Κόλπος· 422
Μαλοκίνης Γεώργ. 58, 394-398, 437
— Ἰω. 58, 394-397, 437
Μάλτα - Μαλτέζοι· 115, 211, 252
Μαμμῆς Κων. 86, 87
Μαμούνης Δημ. 118
— Ἰω. 27
Μάνη - Μανιᾶται· 54, 57, 77-79, 127, 249, 251, 254, 261-263, 266, 296, 336, 337, 444-446, 453
Μανιατάκης Νικ. 232
Μανιάτης· βλ. Κατσικογιάννης Κων. Παναγιώτου Ἠλ.
Μανόλης Δημ. 368, 369
Μαντεμοχώρια - Μαντεμοχωρῖται· 240
Μαραθωνήσι· 378, 445
Μαρᾶτος Δημ. 352
Μαρᾶτος Πεταλᾶς Εὐστ. 352
Μαρατσίνης Π. 342, 346
Μαργαρίτης Γεώργ. 263
— Κων. 33, 135
Μαρίνοβικ Παρρίνι καὶ Συντροφία (Marinovich Parrini)· 274, 307
Μαρκέλλος· 67
Μάρκου Κων. 330
Μαρούκης Νικ. 312-315, 317, 318
Μαρτῆς Παναγ. 65
Μαρτίνοβικ Χρ. 50, 111, 425
Μασσαρέλος Ἰω. 33, 149-151
Μάσσων Ἐδουάρδος· 25, 29, 51, 62, 65, 69, 76, 77, 81, 82, 86-92, 94-97, 99-101, 106-109, 112, 114, 115, 117, 119, 121-123, 125, 127, 129, 130, 132, 133, 136, 140, 141, 148, 152, 154, 156, 158, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 174, 176, 177, 179, 181, 183-186, 188, 191, 193, 197, 200, 202, 204, 206, 207, 209, 210, 212, 213, 215, 218, 219, 223, 229, 231, 234, 236, 239, 243, 244, 248, 255, 256, 259, 260, 267, 270, 273, 276, 278, 280, 283, 287, 289-291, 293, 295, 297, 298, 300, 306, 309, 310, 312, 318, 320, 325, 327, 328, 330, 332, 333, 335, 339, 350, 353, 404, 405, 433, 438, 440
Μαστοράκης Νικ. 235
Μάστορας Ἀθαν. 301-306
Μαστρομῆτρος Δημ. 426
Ματαπᾶς ἀκρωτ. 427. Βλ. καὶ Ταίναρον
Ματέη Μαρ. Ἰάκ. 284-286
Ματθαίου Δημ. 214, 215, 405
— Θεόδ. 187-189, 192
— Χριστόδ. 27, 28, 53, 61, 62, 64, 65
Μάτσας Ζαφ. 205
Μαύρα Λιθάρια 161
Μαύρη Θάλασσα· 41, 272, 431
Μαυροβουνιώτης Βάσσος· 28-29, 50, 69, 70, 72, 73, 241, 422, 425, 426
— Γάϊκος· 111
Μαυρογιάννης Μᾶρκος· 156, 157
Μαυρογορδᾶτος Ἀμβρ. 339-350
— Δημ. 340, 344
Μαυροδῆς Ἀθαν. 91
Μαυροκορδᾶτος Ἀλέξ. 32, 206
Μαυρομιχάλαι· 57, 296, 454
Μαυρομιχάλης Γεώργιος· 261
— Δημ. Δ. 336
— Ἠλίας· 249-254, 453
— Ἰωάννης· 249-255, 264, 292-296, 336, 453
— Κων. 249-252, 254, 292, 294-296
— Πετρόμπεης· 261, 336, 445
Μαυρομμάτης Νικ. 70
Μαφρέδος Εὐστ. 195

Μαχούτας Γεώργ. 197-199
Μέγαρα· 66-68, 224, 225, 229, 321, 404
Μέζαπον Μάνης· 446
Μέζος 'Αναστ. 418
Μέθανα· 49, 110, 424, 425
Μεθώνη· 30, 33, 76, 80-82, 98, 109, 113, 114, 124, 125, 128, 134-137, 139, 140, 149-151, 155, 157, 203, 406, 418-420, 429, 435, 436, 445, 446
Μεϊτάνης Γ. 42
Μελέτιος, πρωτοσύγκελλος Μάνης· 263
Μελετόπουλος Δημ. 158-161
Μελίσικ 'Ηλ. 319
Μενδενίτσα· 321
Μεντζιλιώτης· βλ. 'Αντωνίου Γ.
Νικολάου 'Ιω.
μεσεγγύησις ἢ σεκουέστρο (sequestro)· 57, 102, 159, 197-199, 224, 227, 248-250, 254, 261, 262, 266, 293-295, 340, 342, 382, 383, 389, 391, 393, 443, 444
Μεσολόγγιον - Μεσολογγῖται· 30, 126, 181, 182, 407
Μεσολογγίτης Σπ. Ι. 178
Μεσοχώρι Εὐβοίας· 327, 328
Μεσσηνία· 136
Μεσσηνιακὸς Κόλπος· 82
Μεταξᾶς 'Ανδρ. 434, 436
— 'Αντών. Μ. 33, 128, 135, 136, 149-151
Μέτκοβικ Σαβ. 318-320
Μετοοβίτης Στέργιος· 81
Μετώπη ἢ Πλατειὰ (ν. Σαρωνικοῦ)· 368, 369
Μεχμὲτ 'Αλῆς· 35, 43, 82, 274, 275, 277, 307, 406
Μῆλος· 205, 269
Μηνᾶ Μαν. 143, 144
— Νικ. 143
Μητάρας Νικ. 86, 89
Μιαούλης 'Ανδρ. 30, 46, 58, 75, 85-96, 99, 100, 107, 108, 111, 116, 122, 123, 148, 172, 175, 206, 208, 241, 334, 370, 371, 402, 410
Μίκαρος Κων. 97
Μιλήσης Γκίκας· 404
Μιμπέλη Λουκᾶς (Mimbelli Luca)· 45, 267-269, 438, 439
— Στέφ. 45, 270-273
Μισιντσῆς Μιχ. 243, 244
Μιτίλιας Μιχ. 97, 405
Μιχαλάκης 'Ιω. 215-217
— Νικ. 'Ιω. 362, 364, 366, 440, 441
Μιχαλέας 'Αναστ. 445
Μίχου 'Αλέξ. Ν. 446
μνήμων ἢ νοτάριος· βλ. Βούλης Δημ.
Δικόπουλος Γεώργ.
'Ιερόθεος διάκονος
Ψιμάρης
Μοναρχίδης 'Α. 447, 448
Μοναχάκης Κων. 117, 224, 225
Μονεμβασία· 146, 250, 252, 294, 377 378,
Μονόπολης Γεώργ. 205, 432
Μοντελατίκη Γ. 33, 98, 113, 114, 125
Μορεζίνης Ν. 390
Μοσχονήσια - Μοσχονήσιοι· 235
Μοσχονήσιος· βλ. Γεωργίου 'Ιω.
Σταμούλης Νικ.
Μοσχονησιώτης 'Ιω. 304
— Μιχ. 318, 319
Μοῦρτος ἢ Σύβοτα (ν. Θεσπρωτίας)· 31, 449
Μουτσούρας Δ. 330, 331
Μπαλῆς Δῆμος· 66
Μπαλωμένος Παν. 389, 391, 393
Μπάμπαλος 'Αλέξ. 49, 121, 122
Μπαρμπέρης 'Ανδρ. 312
Μπασδέκης Μῆτρος· 180
Μπαχᾶς Παντ. 74
Μπεϊνόγλου 'Ιω. 111, 425
Μπέλης 'Ιω. Κων. 395, 397, 398
Μπεραρῆς Διον. 404, 405
Μπερνάρδος 'Αθαν. 379, 380
— Γιάνν. 444-446
Μπῖνος Κων. 48, 84, 116, 117, 220-222, 232-234, 410, 423
Μπιρμπίλης 'Αναγν. 'Α. 385-387
— 'Αντών. 387
Μπογιάννης Παρ. 235, 240-242, 322, 324
Μπογιατσῆς Γεώργ. 85, 86
Μπονάκης 'Α. 47, 85, 87-94, 96, 101
Μπουγιουκλῆς 'Ιω. 214
Μπούκης 'Ιω. 34, 326
Μπούτης Μαν. 175, 176, 186-188, 192, 20€, 207, 258, 350, 351
Μπροῦσκος Γεώργ. 245
Μυγδαλιώτης Κων. 153
Μύκονος - Μυκόνιοι· 120, 129, 175, 176 237, 248, 260, 299, 301-306, 323,

324, 341, 344, 381, 383, 384, 426, 442
Μύλας Γεράσ. 382
Μύλοι· 45
Μυρώδης Ἰω. 100, 101
Μύτικας (ἀκρωτ. Ἀκαρνανίας)· 326, 361
Μυτιληναῖος Διαμ. 111, 425
— Νικ. 47, 96
Μυτιλήνη - Μυτιληναῖοι· 107-109, 172, 174, 215, 216, 301, 305
Μωραΐτης. βλ. Κωνσταντῆς Γιάν.
Μανόλης Δημ.
Μωραΐτης Σταμ. 69, 73
— Στέλ. 128
— Στέφ. 263

Νάξος - Νάξιοι· 49, 129, 192, 381-384, 442, 443
Νάουσα Πάρου· 381, 383, 384
ναῦλος· 42, 44, 46, 52, 63, 113, 114, 124, 154, 164, 166, 170, 189, 199, 216, 253, 255, 268, 270, 271, 274, 276, 279, 280, 301-303, 305, 306, 310, 382-384, 415, 419, 435, 438, 439
ναυλοσυμφωνητικόν· 44, 63, 64, 91, 113, 217, 237, 245, 253, 267, 268, 270, 271, 273, 276, 279, 282, 301, 303, 306, 308, 309, 340, 344, 383, 384, 435, 438, 439
Ναύπακτος· 30, 35, 36, 39, 126, 197, 289, 290, 361, 362, 406
ναυπηγός· βλ. Βούτας Γεώργ.
Δημητρίου Ἰω.
Κωνσταντῆ Γιάν.
Μυτιληναῖος Νικ.
Φλούμης Γεώργ.
Χαρδαβέλας Εὐθ.
Ναύπλιον· 109, 138, 153, 203, 396, 438, 445
ναυτικὴ νομολογία· 71, 73, 79, 103, 104, 138, 139, 159
Ναυτικὴ Ὑπηρεσία· 206, 215, 216, 219, 288, 297, 311, 357, 373, 379, 381, 449, 450, 452
Νεαπόλεως βασίλειον - Νεαπολιτᾶνοι· 363, 406, 418, 419
Νέγκας Λάζ. Ν. 142-146
Νεγρεπόντες Παῦλος· 343
Νεόκαστρον· 30, 78, 80, 124, 135, 1,37 140, 141, 252, 350-352, 406, 429, 435, 446
Νέστορος Ἰω. Μ. 36, 39, 187-190, 212
Νέστωρ Ἰω. Μ. 212
— Μιχ. 39, 212, 213
Νιαουστινός· βλ. Δημητρίου Γεώργ.
Νικήτα Βασ. 142, 143
Νικόδημος Κων. 27, 45, 215, 216, 218, 267, 278, 280, 282, 306
Νικολάκης ἢ Νικολάου Μιχ. 299, 300
Νικολάκης Νικ. Παντ. 80, 81, 97, 112, 114, 125, 128
Νικολάου Ἀθαν. 321, 323
— Δημ. 111, 129, 130
— Ἰω. 413, 414, 422
— Κων. 143, 144
— Τόλιας 240
Νικολόπουλος Ἀλ. 178
Νίτας Ἀναγν. 196
Νομικὸς Γεώργ. Ν. 130-132
— Ἰω. 129
— Μᾶρκος· 451
νοτάριος· βλ. μνήμων
Νότση Βιτσέντσο· (Nozzi Vinc.)· 245-248, 323, 324, 447, 448
Νούτας Ματθ. 383
Νταντανέλης Στρατήγης· 28
Ντουρουντοῦ Κων. Μαν. 319

Ξανθούλης Κυρ. 215-217
Ξανιάκος Σταμ. 90, 91, 371
Ξαρχάκος Π. 444, 445
Ξεκουκούλωτος Γεώργ. 130-132, 426
Ξηρολεβαδίτης Λιόλιος· 371
Ξηροταγάρας Μῆτρος· 65
Ξίγκας Νικ. 350-353
Ξυδάκης Νικ. 340

Ὀδησσός· 44, 272
οἰκονομικὰ (=πλαστὰ) ἔγγραφα σκάφους· 71, 85-90, 92-96, 99, 100, 254, 273, 285, 302, 304, 307, 384, 410
Οἰκονομόπουλος Ἰω. 160
Οἰκονόμου Ἀναγν. 330
— Γεώργ. 363
— Μιχ. Δ. 404
Οἰνοῦσαι· βλ. Σαπιέντζες
Οἴτυλον Μάνης· βλ. Βίτελον
Ὀλύμπιοι ὁπλαρχηγοί· βλ. Θεσσαλομακεδόνες

'Ορλάνδο Σαλβ. 418, 419
'Ορφάνι ἢ Ρουφάνι ἢ Στρυμονικὸς Κόλπος· 220, 221, 235, 267
'Ορφανὸς Διον. 56, 339, 429, 431
Οὔλλο 'Αντών. 33, 115
Οὔρκχαρτ Κ. (Urquhart Charles-Gordon)· 129, 130, 132

Παγκαλάκης Νικ. Γ. 25, 177, 179, 181, 183-188, 191, 193, 197, 200, 202, 204, 206, 207, 209, 210, 212, 213, 215, 218, 219, 223, 229, 231, 234, 236, 239, 243, 244, 248, 255, 256, 259, 260, 267, 270, 273, 276, 278, 280, 283, 287, 289-291, 293, 295, 297, 298, 300, 306, 309, 310, 312, 318, 320, 325, 327, 328, 330, 332, 333, 335, 339, 350, 353, 355, 357, 360, 362, 367, 370, 372, 374, 375, 377, 379, 381, 384, 388, 394, 398, 433, 438, 440, 451
Παδέλας Σταυρόπουλος Γ. 337, 338
πακοτίλια (paccotiglia)· βλ. παραφορτίον
Παλαιόκαπας Μάρ. 443
Πάλσμικ Π. 390
Παλιὸς 'Ιω., Τσεσμελῆς· 175, 176
Παναγιωτίδης Ζαχ. 224, 225
Παναγιώτου 'Αναστ. 203, 204
— 'Ηλ. 337
— Κυρ. βλ. Βεργιώτης Κυρ. Π.
Πανᾶς Μαρῆς· 153
Πανελλήνιον· 434
Πάνορμος (λιμὴν Σκοπέλου)· 152, 154, 239
Πανούτσης Λ. 214
Παντελάκος Παν. 444-446
Παντελῆ Νικ. 299
Παξινὸς Γιάν. 153
Παξοὶ - Παξινοί· 301
Παπα 'Αποστόλης Δημ. 183-185
Παπα Γεωργίου 'Αντών. 325
Παπα Γεωργόπουλος 'Απόστ. 178
— Γεώργ. 178, 179
— Διον. 33, 135, 136, 150
Παπα Γιάννης Δ. 354
Παπαγιαννούλης Παν. 137, 138, 416, 418
Παπαδάκης Νικ. 138
Παπαδῆμος Χριστόδ. 405
Παπαδόπουλος 'Αναγν. 223, 225-229, 416, 444
Παπάζογλου Μαν. 111
Παπα Θεοχάρης 'Αλέξ. 319
— Βασ. 319
Παπα 'Ιωάννου Δημ., Λεβαντῖνος· 153
— Δημ., Ποριώτης. 330, 331
Παπα Λιῶλος Δημ. 258
Παπα Μανόλης Γεώργ. 261, 411, 412, 415, 416, 446
Παπα Νικολῆς Δημ. 52, 118, 171, 256
Παπαντωνίου Γεώργ. 84, 99, 100
Παπαντωνόπουλος Εὐστ. 164, 166, 168, 170
Πάπας ἀκρωτ· 126
Παπασταθόπουλος 'Ιω. 162, 163
Παπουτσίνα Χρυσάφω· 224, 226, 227
παρακαταθήκη· 28, 49, 52, 58, 65, 68, 131, 229, 242, 250, 253, 258, 283, 284, 388-390, 393, 396, 421-424
Παραμυθιά· 203
Παρασάμια· 395
Παρασκευόπουλος 'Ιω. 182
παραφορτίον· 39, 44, 210, 438, 439
Πάρκερ Γ. βλ. Parker Will.
Πάρος· 102, 105, 381, 383, 384
Παρρίνι Μαρίνοβικ καὶ Σία· βλ. Μαρίνοβικ Παρρίνι καὶ Σία
Παρτσὴς Δημ. 313-315, 317
Πασσανέσης Στέφ. 40, 97-99
Πασσάνο 'Αντ. βλ. Bassano Ant.
Πασχαλῖνος· 200
Πάτμος· 207, 312, 314-316
Πάτραι· 29-30, 36, 78, 126, 289, 290, 350-352, 361, 406
Πατρῆς Φίλ. Κ. 143
Πατριάρχης Κων/πόλεως· 48
Πατρινὸς Τσῖρος· 111
Πατρογιάνης· 117-119, 411-414
Παύλου Δημ. 187
Παχῆς Νικ. 224, 225, 227
Παχτσεβάνης 'Ιω. 373
Πεδρόνη ἀδελφοί· 284
Πειραιεύς· 41, 385-387, 405
πειρατεία - πειραταί· 26, 46-50, 54, 56, 57, 73, 75, 85-96, 99-105, 110, 116-120, 130-132, 142-145, 152-154, 177, 198, 208, 220-222, 226, 227, 229, 230, 237, 238, 241, 244, 247, 248, 250, 252, 261, 299, 312-318, 320-325,

330, 331, 336-339, 343, 347, 370, 372, 392, 402, 410-413, 425, 426, 441-444, 446-448
πειρατικὸν σκάφος· 30, 46, 56, 75, 85-96, 99-104, 116, 118-120, 130-132, 180, 208, 225, 334, 336-338, 370, 408 410-413, 442
Πελοπόννησος - Πελοποννήσιοι· 29, 31, 33, 35, 42, 44, 78, 138, 141, 162, 164, 168, 169, 178, 182, 196, 201, 326, 350-352, 406, 427
Περγαμηνός· βλ. Ἀθανασίου Κων.
Πεταλᾶς Γεώργ. 447
— Θεόδ. 118, 197-200, 312-318
— Ἰω. Π. 369
Πεταλιοὶ (νησῖδες Εὐβοϊκοῦ)· 50, 71, 259, 260, 288, 311, 360, 426
Πέτρα Λεβαδείας· 329
Πετράκης Νικ. 131
Πέτροβικ Νικ. 111
— Πέτρος· 111
Πετρόπουλος Παν. 178
Πετρόχειλος Δημ. 29, 76-80, 403
Πηλάλας Ἀντ. 405
Πικουλάκης Δημ. 264
Πινότσης Στ. 140, 141, 156, 157, 429, 435
Πιπῖνος Ἀνδρ. 364, 366, 441
Πῖσκος Ἀντών. 214
Πιτσηράκης Νικ. 263
Πλαπούτας Δημ. 159
Πλαταμὼν Γεώργ. 172, 173
Πλέσσας Γιάν. 131
Πολεμικὸν Συμβούλιον· 131, 404
Πόλιος Νικ. 138
Πολυμερόπουλος Νικ. 160, 161
Πόποβικ Ἀντ. 225
Ποριώτης· βλ. Γεωργίου Δημ.
Ἠλία Γεώργ.
Στρατῆς Ἰω.
Χατζη Ἰωάννου Γεώργ.
Πόρος - Πορι̃ῶται· 28, 37, 46, 61, 65, 78, 141, 172, 175 177, 189, 205, 207, 208, 214, 230, 288, 296, 311, 330-333, 353, 354, 364, 371, 373, 380, 403, 407-409, 426, 428-430, 432, 437, 444
Πόρπορα Βαρθολομαῖος (Porpora Bart.)· 45, 273-275, 277, 279, 439, 440
πορτάδα· βλ. παραφορτίον
Πόρτο Λάγο· βλ. Λάγος
Πόρτο Ράφτη· 318, 426
Ποτάρος Ζαννέτος· 39, 210, 211
— Μιχ. 39
— Παν. Ζ. 39, 210, 211
Πουλάκης Γεώργ. 262
Ποφάντης Ἰω. 249, 251
Πόστικ Ἰωάννης Μαρία· 351
Πραοὺμ Τσούρτς· βλ. Brown George
Πρέβεζα - Πρεβεζᾶνοι· 30, 80, 137-139, 195, 204, 205, 350-353, 407, 432, 435, 436, 449
Πρεβεζᾶνος Χρῖστος· 425
Πριμικύριος Κων. 235, 240, 242
Προκοπίου Ἰω. 325
Προξενικαὶ Ἀρχαί· Αὐστρίας· 83, 102, 103, 105, 120, 131, 153, 220, 223, 224, 228-230, 235, 237, 240, 243, 245, 261, 278, 281, 301, 307, 308, 312, 319, 340-346, 348, 349, 364, 395, 396, 410-412, 414, 442, 443, 444
— — Βασιλείου Δύο Σικελιῶν· 365, 367, 451
— — Γαλλίας· 420, 421, 435, 452-454
— — Ἱσπανίας· 172, 173, 381, 382, 384
— — Μ. Βρεταννίας· 78, 102, 105, 118, 127, 137-139, 153, 172, 223-225, 228, 243, 303, 305, 312, 313, 321, 322, 337, 340, 341, 344-347, 358, 396, 410, 412, 414, 420, 444
— — Ρωσίας· 144, 153, 339
Πρόξενος - Προξενεῖον· βλ. Προξενικαὶ Ἀρχαί
Προσάλεμ Εὐστ. 203
Προστάτιδες Δυνάμεις· 46, 52, 57
Προσωρινὸς Διοικητὴς Αἰγίνης· 27, 59, 61, 63, 65, 198, 223, 224, 236, 240, 243, 261, 266, 312, 320, 368, 405, 412

— — Μονεμβασίας· 377, 378
— — Πατρῶν· 361
— — Πόρου· 332, 353
— — Σαλαμῖνος· 65, 385, 402
Πρώτη· 82, 97, 98, 113-115, 128, 134, 135, 149, 150, 337, 419, 420
Πτολεμαῖος Γεώργ. 29, 69, 73
Πύργος ἢ Πυργί· 34, 126, 127, 162, 164-167, 170, 201, 326
Parker Will. 201, 320
prova di fortuna· βλ. ἀβαρίας δήλωσις

Ραδίτσας Ἰω. 311
Ράλλης Ἰάκ. Δ. 342
Ράλλης Λουκᾶς· 25, 56, 312, 318, 320, 325, 327, 328, 330, 332, 333, 335, 339, 353, 355, 357, 360, 362, 370, 372, 374, 375, 377, 379, 381, 384, 388, 394, 398, 451
Ράμφος Κων. 405
Ραφαὴλ Ἀ. 374
— Γεώργ. 33, 134-136, 150, 250
Ράφος Ἰω. 140, 141, 435, 436
Ραφτάνης Χριστόδ. Ν. 389, 391, 393
Ραφτόπουλος Ζαννέτος· 340-342
Ρεβοῦσκος ἢ Ρουβῖσκος Ἀναγν. 404
Ρέη Βικ καὶ Συντροφία· 284, 285, 287
Ρέϊνεκ ἢ Ράϊνεκ Φρ. βλ. Rheineck Friedr. Ed.
Ριζόπουλος Ἀναγν. 208
— Δημ. 405
Ρινάλια· 220, 221
Ροδέλης Πέτρος Στ. 304
Ροδίτης· βλ. Κυριακοῦ Γεώργ.
Ρόδος - Ρόδιοι· 56, 144, 183-185
Ροσόλυμος Κων. 173
— Χαράλ. 358-360
Ροστὰν καὶ Συντροφία· 53, 283, 285, 286
Ρούβας Νικ. 176, 177
Ρουὰν Ἀχ. βλ. Rouen Ach.
Ρουμελιώτης· βλ. Λιάτης Ἀναγν.
Ρούσσης Ἰω. 403, 404
Ρωσσέτος Ἀννίβας· 44, 306-308
— Δομ. 229-231
Ρωσία - Ρῶσοι· 34, 35, 41, 83, 103, 110, 120, 197, 212, 237, 272, 346, 401, 427, 431
Rheineck Friedr. Ed. 363, 364, 366, 451
Rigny Henri Daniel, comte de· 283
Rouen Ach., baron· 453, 454

Σαβάρα ἀδελφοί· 39, 210
Σακελλαρίου Μιχ. 342
Σακκᾶς Ἰω. 118, 119, 411-414
Σαλαμίς· 37, 50, 65, 68, 214, 330, 331, 358, 359, 380, 385, 386, 402, 403
Σάλτας Ἀθαν. Ἀν. 129, 130
Σαλτσάνης Ἰάκωβος καὶ Συντροφία (Salzani Giac.) 43, 274, 276
Σάλωνα - Σαλωνῖται· 196
Σάμιος· βλ. Γιαζιτσῆς Μαν.
Σάμος - Σάμιοι· 48, 175-177, 207, 223, 243, 244, 270, 299, 358
Σάντ Ἀντωνίου Ἀντ. 250, 251, 253
Σαντενής· βλ. Saint Denis Juchereau de
Σαντορίνη 102, 103, 105, 130, 131, 364-367, 450, 451
Σαντορίτσο· 363-365, 367, 451
Σάντος Ἰω. 185
Σαπιέντζες (ν. ΝΔ Πελοποννήσου)· 137, 249, 336, 435, 436
Σαρακίνης Ἀναστ. 134-136
σαράφης· βλ. Νεγρεπόντες Παῦλος
Σαρδηνία - Σαρδήνιοι ἢ Σάρδοι· 141, 435
Σάτοβικ Δημ. 111
Σαχίνης Γεώργ. 31, 42, 186-190, 192, 256, 270, 273, 431, 437
Σαχτούρης Γεώργ. 30 33-35, 39, 80-82, 97, 98, 109, 124-128, 132-137, 140, 141, 147, 149, 155, 156, 161, 162, 164-170, 178, 201, 326, 406-408, 419, 435
Σβεκία - Σβεκός· βλ. Σουηδία - Σουηδὸς
Σγούτας Λουκᾶς· 339, 340, 342, 343, 345-350
Σέλλης Γεώργ. 126, 127
Σεργόπουλος Ἐμμ. 235
Σέρραι· 220, 221
σημαία αὐστριακή· 158, 253, 267, 270, 278, 280, 308, 342, 348, 350, 388, 437, 438, 441
— βρεταννική· 142, 302, 396
— ἱεροσολυμητική· 301-306
— ἰονική· 69, 76, 109, 114, 117, 124-127, 132, 133, 137, 149, 155, 156, 178, 181, 197, 203, 205, 223, 243, 261, 289, 302,

305, 312, 320, 326, 357, 410, 414, 415, 444
— ἱσπανική· 171, 381
— νεαπολιτανική· 97, 112-114, 245, 362, 418, 440, 447, 450, 451
— παπαλινική· 230
— ρωσική· 83, 102, 110, 119, 130, 142-144, 152, 231, 237, 339, 384, 414, 420-424
— σαρδηνιακή· 140, 142, 249, 429, 433-436
— σικελική· 273, 276, 439
— τοσκανική· 306
Σημαντήρας Μιχ. 107
Σιγαλὸς 'Αναστ. 437
Σιδέρης 'Αναγν. 330
— Παναγ. 39, 193-196, 210, 211
Σῖμος 'Ανδρ. 51, 111, 129, 130, 426
— Γεώργ. 111, 129, 130
— Νικ. 111, 129, 130
Σίσκος Δημ. 96, 97
Σίφνιες· βλ. 'Ιωάννου Μαρ.
Σίφνος - Σίφνιοι· 39, 189, 209
Σκάλα Νόβα· 174
Σκαμπούλι· 160
Σκάντουρα (Σκάντζουρα)· 257, 258
Σκαραμαγκᾶς Νικ. 49, 51, 122, 123
Σκαρδαμούλα (Καρδαμύλη Μάνης)· 444, 445
Σκάρος Νικ. 355-357
σκάφη «'Αγγελίνα» ἑλλην. γολέτα· 230
«'Αγγιολέτο» («Angioletto») αὐστρ. βριγαντῖνον· 46, 309, 310, 437
«'Αγία 'Ελένη» ἱσπαν. γολέτα· 171-174
«"Αγιος Γεώργιος»· ἑλλην. τρεχαντήρι· 368-370, 451
«"Αγιος Γεώργιος» ἰον. μαρτηγάνα· 117, 118, 410, 413-415
«"Αγιος Γεώργιος» νεαπολιτ. βριγαντῖνον· 245-248, 447, 448
«"Αγιος Γεώργιος» ρωσ. βριγαντῖνον· 130-132
«"Αγιος Δημήτριος» ἑλλην. τρεχαντήρι· 385, 387
«"Αγιος Δημήτριος» ἰον. μαρτηγάνα· 336, 337
«"Αγιος Διονύσιος» ἑλλην. βρατσέρα Δρ. Βλάμη· 163-165
«"Αγιος Διονύσιος» ἑλλην. βρατσέρα Δημ. 'Αργυροῦ· 259
«"Αγιος Διονύσιος» ἰον. βρατσέρα· 261, 262, 266
«"Αγιος Διονύσιος» ἑλλην. γολέτα· 39, 193
«"Αγιος Διονύσιος» ἰον. βάρκα· 181-183
«"Αγιος Διονύσιος» ἰον. βριγαντῖνον· 132, 133
«"Αγιος 'Ιωάννης», ἰον· βρατσέρα· 29, 76-80
«"Αγιος 'Ιωάννης Θεολόγος» ἰον. βριγαντῖνον· 197-200, 312-318
«"Αγιος Μιχαὴλ καὶ "Αγιος Φραγκῖσκος» («San Michele e San Franzesco»)· σικελ. βριγαντῖνον· 44, 273, 439
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. ἁλαμάνα· 41
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. βρατσέρα· 165-167
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. γολέτα· 161-163
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. σαχτούρι· 377
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. τρεχαντήρι Γρ. Δράκου· 290, 291
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. τρεχαντήρι Π. Γαλέντη· 41, 332
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. τρεχαντήρι 'Ιω. Δούνη· 372, 373
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. τρεχαντήρι Θ. Ματθαίου· 187-190, 192, 193
«"Αγιος Νικόλαος» ἑλλην. τρεχαντήρι Π. Ξαρχάκου· 444, 445
«"Αγιος Νικόλαος» ἰον. βρατσέρα· 126, 127
«"Αγιος Νικόλαος» ἰον. τράτα Θ. Κορωναίου· 445, 446
«"Αγιος Νικόλαος» ἰον. τρεχαντήρι· 289, 290
«"Αγιος Νικόλαος» ἰον. ψαθολάτινον· 178, 179
«"Αγιος Νικόλαος» ρωσ. βριγαντῖνον· 152-154
«"Αγιος Πέτρος καὶ Παῦλος» αὐστρ. βριγαντῖνον· 441-444
«"Αγιος Σπυρίδων» ἑλλην. βρατσέρα Δημ. Κατίκα· 169-171
«"Αγιος Σπυρίδων» ἑλλην. βρατσέρα· Γ. Δ. Μακρῆ· 167-169
«"Αγιος Φραγκῖσκος» ἱεροσολυμ. βομβάρδα 301-306
«'Αθηνᾶ» ἑλλην. βρικογολέτα 49, 80, 81, 97, 114, 125, 128
«'Αθηνᾶ» ἑλλην. ἐμπορ. γολέτα· 121, 122

«'Αθηνᾶ» έλλην. γολέτα· 116, 117
«'Αϊδώ» έλλην. μίστικον· 442, 443
«Αἰμιλία» σαρδην. βρικογολέτα· 40, 140, 141, 429, 433-436
«'Αλέξανδρος» ρωσ. ναύη· 143, 144
«'Αμφιτρίτη»· βλ. «Ποσειδών»
«'Ανακρέων» έλλην. βριγαντῖνον· 58, 395-398
«'Αντίζηλος» έλλην. βρικογολέτα· 113
«'Αρετοῦσα» αὐστρ. γολέτα· 348
«'Αρετοῦσα» νεαπολιτ. γολέτα· 40, 97-99
«'Αριάδνη» έλλην. πολεμ. βελλοῦ· 385
«"Αρνος» («Arno») τοσκαν. βριγαντῖνον· 306-309
«"Αρτεμις» έλλην. γολέτα· 375, 376
«'Ασπασία» έλλην. βελλοῦ· 175, 176
«'Ασπασία» έλλην. πολεμ. γολέτα· 34, 53, 113, 115, 124, 128, 132, 134, 135, 149, 162, 164-169, 178, 201, 388
«'Ασπασία» έλλην. γολέτα Καλῆς 'Αγγελίνας· 333-335
«'Αφροδίτη» έλλην. πολεμ. γολέτα· 362-365, 440, 441
«'Αφροδίτη» έλλην. τσερνίκι· 257
«Βαυαρία» έλλην. κανονοφόρος· 176
«Γαλάτεια» έλλην. γολέτα· 38, 70, 71
«Γιράφα» («Giraffa»)· αὐστρ. βριγαντῖνον· 278, 279
«Δύο ἀδελφοί» («Due Fratelli») αὐστρ. βριγαντῖνον· 280
«'Εδουάρδος» γαλλ. βρίκιον· 53, 283-287, 401
«"Εκτωρ» έλλην. γολέτα· 197, 198
«'Ελευθερία» έλλην. πολεμ. γολέτα· 81, 82, 449
«'Ελλάς» έλλην. δίκροτον· 77, 78, 107-109 148, 402, 410, 412, 413
«'Ελπίς» ἰον. γολέτα· 69-73
«'Επαμεινώνδας» έλλην. βρίκιον· 449
«Εὐαγγελίστρα» έλλην. γολέτα Θεοδ. Τριακόσια· 94, 95
«Εὐαγγελίστρα» έλλην. γολέτα Φιλ. Δήμου· 95, 96
«Εὐαγγελίστρια» έλλην. μαρτῆγος· 355-357
«Εὐαγγελίστρια» ἰον. βομβάρδα· 320, 322, 325
«Εὐαγγελίστρια» ίσπαν. γολέτα· 381, 383, 384
«Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» ἰον. γολέτα· 428
«Εὐαγγελίστοια» ἰον. βριγαντῖνον· 243
«Εὐδοξία» έλλην. μίστικον· 442-444
«Ζωοδόχος Πηγὴ» έλλην. ἀλαμάνα· 131, 312
«"Ηρα» έλλην. γολέτα· 57, 249, 255, 291-296
«Θαλασσομάχος» τουρκ. βριγαντῖνον· 148
«Θεμιστοκλῆς» έλλην. κορβέττα· 374, 375
«'Ιππεὺς Ρωμᾶνος» («Cavalier Romano») νεαπολιτ. βρίκιον· 362-367, 440, 450, 451
«Καλὴ Τύχη» αὐστρ. τραμπάκουλον· 158-161
«Καλλιόπη» έλλην. γολέτα· 102, 245
«Καλότυχη» ἰον· βρατσέρα· 124, 125
«Καλυψὼ» έλλην. πολεμ. βελλοῦ· 379
«Καμβριανὴ» έλλην. πολεμ. γολέτα· 431
«Καρολίνα» αὐστρ. κορβέττα· 253
«Καρτερία» έλλην. ἀτμοκίνητον· 134, 158, 160, 161, 450
«Κασιωτίνα» έλλην. γολέτα· 142, 143, 146
«Κάστωρ» ρωσ. φρεγάτα· 50, 110, 425, 426
«Κένταυρος» έλλην. βρίκιον· 422
«Κλεόβουλος» έλλην. σκούνα· 93
«Κόμης Καποδίστριας» ἰον. βρίκιον· 205
«Κωνστάντσα» («Costanza») σαρδην. ναῦς· 249, 254
«Λάμπω» ρωσ. γολέτα· 340-342, 346, 348
«Λεωνίδας» έλλην. ἐμπορ. γολέτα· 90, 91
«Λεωνίδας» έλλην. πολεμ. βρίκιον· 431, 437
«Μέλανδρος» («Melandro»)· αὐστρ. βριγαντῖνον· 270
«Μελπομένη» έλλην. γολέτα· 96
«Μιχαὴλ 'Αρχάγγελος» ἰον. βομβάρδα· 223-229, 415
«Μπετίνα» έλλην. μίστικον· 445
«Ναϊὰς» («Naiad») ἀγγλ. φρεγάτα· 341, 347
«Νέλσων» έλλην. βρίκιον· 52, 171, 256
«Οὐάρσπιτ» («Warspite») ἀγγλ. δίκροτον· 201
«Πακιέτον τῆς Σύρου» αὐστρ. γολέτα· 342
«Παναγία» έλλην. τρεχαντήρι· 353 - 355
«Παναγία Ζωοδόχος Πηγὴ» έλλην. τρεχαντήρι· 288, 289

«Παναγία Καλλιγάτα» ἰον. γολέτα· 357-360
«Παναγία Μαλτέζα» ρωσ. βριγαντῖνον· 102-104
«Παναγία Μοθωνιώτισσα» ἰον. βάρκα· 155
«Παναγία Μοθωνιώτισσα» ἰον. κόττερον 156, 157
«Παναγία Μυρτιδιώτισσα» ἰον. γολέτα Γιάν. Ἀλφιέρη· 445
«Παναγία Μυρτιδιώτισσα» ἰον. γολέτα Π. Ζομποῦ· 137-140
«Παναγία Σπηλαιώτισσα» ρωσ. βριγαντῖνον· 119, 120
«Παναγία τῆς Ἱερουσαλὴμ» ρωσ. μαρτῆγον· 54, 55, 83, 84, 231, 414, 420-424
«Παναγία τῆς Κοιμήσεως» ἑλλην. βρατσέρα· 262, 263
«Παναγία τῆς Ὕδρας» ἑλλην. γολέτα· 142-146
«Παναγία τοῦ Σκοποῦ» ἰον. γολέτα· 134-136
«Παναγία Σπαρτιανὴ» ρωσ. βριγαντῖνον· 237
«Παναγία Τουρλιανὴ» ρωσ. βριγαντῖνον· 339-350
«Παναγία Τράπεζα» ἰον. μαρτῆγος· 203
«Πανδώρα» ἑλλην. γολέτα· 92
«Πανσέληνος» αὐστρ. βριγαντῖνον· 267, 438
«Παρθένος τῶν Χαρίτων καὶ Ἅγιος Ραφαὴλ» σικελ. βριγαντῖνον· 276
«Πέρο» αὐστρ. τραμπάκουλον· 350-353
«Περσεφόνη» ἑλλην. πολεμ. γολέτα· 39, 61, 187-191, 209, 210, 212, 214, 401, 405
«Πηνελόπη» ἑλλην. πολεμ. γολέτα· 386
«Πορταρίτισσα Παναγία» ἰον. ψαθολάτινον· 127, 128
«Ποσειδὼν» ἑλλην. γολέτα πρώην «Ἀμφιτρίτη»· 142-146
«Πρεντιλέτο» αὐστρ. βριγαντῖνον· 43, 308
«Σακτούρι» τουρκ. βριγαντῖνον· 81, 82
«Σεριγκαπατάν» («Seringapatam») ἀγγλ. φρεγάτα· 396, 443
«Σουκιουράνα» τουρκ. βρατσέρα· 80, 81
«Σωτὴρ» ἰον. τραμπάκουλον· 109, 110
«Σωτὴρ» ἢ «Σαλβατόρε» νεαπολ. τραμπάκουλον· 40, 112-114, 418-420
«Ταχύπλους» («Veloce») αὐστρ. κορβέττα· 49, 121
«Τιμολέων» ἑλλην. βρίκιον· 126, 181
«Τύχη» παπαλινικὸν τραμπάκουλον· 230
«Ὕδρα» ἑλλην. κορβέττα· 49, 111, 131, 431, 437
«Φιλαδέλφεια» ἰον. γολέτα· 41, 114-116
«Φίλος Ζακύνθιος» ἰον. τραμπάκουλον· 149-151
«Χελιδὼν» ἑλλην. γολέτα· 99, 100, 175, 188, 192, 206
Σκιαθίτης· βλ. Ἀναστασίου Σταμ.
Δαμάσκος Δημ.
Δήμου Φίλ.
Εὐσταθίου Γιάν.
Μοναχάκης Κων.
Σκίαθος - Σκιαθῖται· 47, 85-90, 92-96, 99-101, 116, 152, 208, 209, 288, 297, 298, 311, 335, 353, 354, 370-372, 376, 409, 450
Σκίτσα ἢ Σχίζα (ν. νοτίου Ἰονίου)· 82, 336
Σκοπελίτης· βλ. Γεωργίου Δημ.
Σκόπελος - Σκοπελῖται· 47, 70-72, 83-97, 99-101, 116, 152-154, 189, 190, 192, 208, 220-222, 225, 230, 231, 233, 237, 239, 241, 242, 244, 257, 291, 297, 321-323, 334, 335, 355, 368, 385, 409, 413, 416, 420-424, 448, 450, 451
Σκόπενικ Ἀντων. Ἰακ. (Scopenich Ant. Giac.)· 278, 280-283, 307
Σκουλαρίκης Γιάνν. 160
— Ἠλ. 160
Σκυροπούλα· 190
Σκῦρος· 50, 119, 189, 220, 222, 232, 233, 235, 240, 241, 245, 257-259, 329, 368, 369, 376, 422, 426, 450
Σμυρναῖος· βλ. Βασιλικὸς Ἰω.
Φιλίππου Γεώργ.
Σμύρνη· 32, 42-43, 45, 48, 83, 172, 174, 228, 229, 235, 247, 248, 267, 268, 271, 284, 308, 321-323, 340-343, 345-349, 358, 381-384, 396, 401, 416
Σολωμὸς Βασ. 394, 395
Σουγδουρῆς Εὐστ. 341, 348
Σούδα Κρήτης· 29, 363-365, 406, 440
Σουηδία - Σουηδοί· 43, 274, 286
Σουλεϊμὰν Ἀλῆς· 81, 82
Σουλιώτης Γεώργ. 414
Σουμαρίππας Ἀπ. Ἀν. 131
Σουρμελῆς Ἰω. 378

Σοῦτσος Γρηγ. 25-26, 40, 51, 62, 65, 69, 74-76, 80-82, 86-92, 94-97, 99-101, 106-109, 112, 114, 115, 117, 119, 121-123, 125, 127, 129, 130, 132, 133, 136, 140, 141, 147, 148, 152, 154, 156, 158, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 174, 176, 404, 405
Σπάρτη - Σπαρτιᾶται· βλ. Μάνη - Μανιᾶται
Σπαχῆς Μαρ. Γ. 145
Σπένσερ· βλ. Spencer Fr.
Σπέτσαι - Σπετσιῶται· 27, 38, 53, 58, 109, 110, 184, 185, 189, 190, 209, 210, 252, 325-327, 368, 389, 394, 437, 452
Σπηλιάδης Νικ. 389, 391, 434, 436, 438-440, 452
Σπιναλόγγα· 367
Σποράδες Ἀνατολικαί· 177, 437
— Βόρειοι· 30, 37, 46, 55, 180, 257, 258
— Δυτικαί· 184, 185, 385, 398
Σταμούλης Νικ. 111
Στασινοπούλου Γιαννούλα τοῦ Κων. 162, 163
Σταυρόπουλος Νικ. 70
Σταύρου Γεώργ. 438-440
Σταχόροβικ Ἀντ. 395
Στεργιανὸς Μαρῖνος· 240
Στερεὰ [Ἑλλὰς] Ἀνατολική· 31, 38, 42, 180, 433
— — Δυτική· 30, 350, 449
Στίπας Ἀνδρ. 148
Στουραΐτης· βλ. Δούνης Ἰω. Δ. Κυριακὸς Κων.
Στουρονήσια ἢ Στούρα (ν. νοτ. Εὐβοϊκοῦ)· 69, 71, 290, 426
Στρατῆ Χαράλ. 107
Στρατῆς Ἰω. 353
Στροφάδες· 35, 137, 147, 196, 201, 427, 435, 436
Στυλίς - Στυλιδιῶται· 208, 209
Στυλιδιώτης· βλ. Ζαφείρης Γεώργ. Κωνσταντίνου Δημ.
Στῦρα ἢ Στεῦρα - Στύριοι ἢ Στουραΐται· 327-330, 373
Συκαράκης Γεώργ. 445
Συκιώτης Ἀγγελῆς· 334, 335, 416
σύνεδρος δικαστηρίου λειῶν· 63, 66, 70, 73, 77, 79, 103, 106, 135, 138, 140, 143, 150, 151, 157, 172, 174
συνήθεια· 59, 103, 107, 120, 143, 177, 185, 316, 393, 434
συνοδεία σκάφους· 245-248, 282, 307, 310, 447, 448
Συρία· 339, 344
Σῦρος· 37, 41, 45, 63, 64, 66, 67, 96, 118, 120, 122, 134, 135, 139, 144, 146, 153, 162, 192, 199, 203, 214, 220, 221, 235, 237, 243, 258-260, 267, 269, 272, 275, 277, 284, 285, 302, 316, 317, 319, 332, 333, 335, 337-347, 353-359, 363, 365, 366, 368, 369, 375, 376, 380, 385, 386, 395, 396, 410, 415, 431, 438, 440, 442, 451
Σφηνογενὴς Δημ. 263
Σχέλας Κάρολος· 43, 308
Σχίζα· βλ. Σκίτσα
σῶστρα· 54, 102-104, 106, 266
Σωτηρίου Ἀδρ. Ἀ. 113, 115, 124, 125, 128, 132, 134, 136, 149, 162, 164-167, 169, 178, 200, 419
Saint Denis, Juchereau, de· 249, 253, 283, 453
sopracarico· βλ. ἐπιφορτωτὴς
Spencer Fr. 341, 347

Ταίναρον· 35, 196, 197, 201
Τακτικούπολις· 49, 110, 111, 424
Ταλιάλης Ἀντ. 405
Ταμπακᾶς Σπ. 196
Τένεδος· 215, 216, 219, 267, 268, 278, 280, 306
Τεργέστη· 41, 53, 249, 250, 253-255, 350-352, 388-391, 393, 418
Τέτσης Ἀθαν. 364, 366
Τζαννῆς Ἀντ. 443
— Νικ. 441-444
Τζάτζαρης Δημ. 446
Τζέγκος Γεώργ. 445
Τζούρτζ· βλ. Church Rich.
Τήνιος· βλ. Γεωργίου Πον.
Τῆνος - Τήνιοι· 51, 70, 72, 207, 236, 237, 259, 260, 312, 313, 316, 317, 343, 363, 365, 366, 441
τόκος· 45, 195, 198, 229, 254, 255, 266, 287, 305, 318, 339, 342, 348, 349, 398, 439, 446
Τομπάζης Ἐμμ. 206, 364, 371

Τομπακάκης 'Ιω. 246
Τοσκάνη - Τοσκᾶνοι· 278, 306, 307
Τρανάκας Βασ. 29, 69, 70, 73
Τράντος 'Αργ. 111
Τραυλὸς Κων. 117-118, 410, 414, 415
Τραχήλα· 78, 79, 445
Τριακόσιας Θεόδ. Γ. 94, 95, 371
Τριανταφύλλου 'Αντών. 321-324
— Θεόδ. 240
— Παν. 131
Τρίκερι· 37, 171, 174, 256, 311, 371
Τρικούπης Σπυρ. 31, 51, 403, 407-409, 412, 428-430, 436, 453
Τρουγιανὸς Γεώργ. 336-339
Τρουπάκης Βασ. 445
— Τζαννι. 445
Τρωάς· 107, 108
Τσακιρόπουλος Γ. 360
Τσαλαφατῖνος 'Ηλ. 258
Τσανταρλῆ (κόλπος Μ. 'Ασίας)· 358
Τσατσαρώνης 'Ιω. 320-325, 429-431
Τσεμπέρης Βασ. 428, 433
Τσεπενῖκον· 133
Τσεσμελῆς· βλ. Δημητρίου Κων.
Τσεσμὲς - Τσεσμελῆδες· 175, 176, 340, 341, 348
Τσικαρέλης Δημ. 230
Τσικλητήρας Νικ. 112, 113, 124, 134, 149, 155, 156
Τσίμοβα· 77, 78, 134, 261, 262
Τσιμπούρης Δημ. 165-167
Τσινιάνης Μᾶρκος· 230
Τσίπηρας Διον. 202
Τσιπούλα Μάνης· 445
Τσίρας Κων. 220
Τσιρίγον ἢ Τσεριγότο· 72, 77, 79, 124, 125, 137-141, 378, 445, 446
Τσιριγώτης· βλ. Γαβριὴλ 'Αναστ.
Τσιριγώτης Γιάνν. 154
Τσῖρος ἢ Τζῖρος Κων. 111, 425
Τσόνης Μῆτρος ἢ Παγώνας· 373, 374
Τσουκαλᾶς Γεώργ. 124, 125
Τσούκαλης 'Ιω. 194-196, 211
Τσούνης 'Α. 52
Τσοχάλης Θεόδ. 377, 378

Ὕδρα - Ὑδραῖοι· 38, 42, 49, 77, 187, 220, 245, 246, 252, 343, 437, 447, 448
Ὑδραῖος 'Αναστ. 426
Ὑπουργικὸν Συμβούλιον· 31
Ὑψηλάντης Δημήτριος· 31, 180, 433

Φαβιέρος Κάρ. βλ. Fabvier Charles
Φαβρίκιος Χρ. βλ. Fabricius Chr.
Φαλάγκας 'Ιωσήφ· 31, 37, 38, 450
Φάληρον 63, 64
Φαρακλοῦ· 378
Φαρδουλῆς Μιχ. 445
Φάρσας Γεώργ. Δ. 28, 53, 61, 65, 214, 403
Φειζόπουλος 'Ιω. 158-161
Φέκιας Κων. 233, 423
Φελόνης Κων. 356
Φεράλδι Φραντσέσκο (Feraldi Franc.)· 365, 366
Φιλατριανὸς Θεόδ. 445
Φιλιππάκης 'Ιάκ. (Filippachi Giac.) 43, 278
Φιλίππου Γεώργ. ἐξ 'Ιθάκης· 111, 425
— Γεώργ. ἐκ Σμύρνης· 257, 258
Φιορεντῖνος Δημ. 361
Φλέβες (ν. Σαρωνικοῦ)· 385
Φλεμοτόμος Νικ. 210, 211
Φλόκος Γκίκας· 288, 289
Φλόρης Στέφανος καὶ Συντροφία· (Flori Stef.)· 43, 267, 268, 270-273
Φλούμης Γεώργ. 47, 91, 95, 99, 334
Φλωροῦς Νικ. 'Ιω. 220, 222
Φολέρος 'Αντ. 405
Φορτσᾶνος· βλ. Forzzano Antonio
φορτωτική· 33, 44, 363, 388, 390-393, 401, 419, 435, 436, 439, 444
Φουὰ 'Αβραὰμ Σαλ. (Fua Abram quam Sal.)· 44, 309
— Μᾶρκος Σαλ. 309
Φραγκούλης 'Ιω. 142, 143
Φώκαια (Φώκαια Μ. 'Ασίας)· 245, 248
Φωκᾶς 'Αλέξ. 25, 355, 357, 360, 362, 367, 370, 372, 374, 375, 377, 379, 381, 384, 388, 394, 398, 451
— Δημ. 302, 305
— Ζήσ. 117-119, 411-415
Φωκιανός· βλ. Κυριάκου Γεώργ.

Χαϊδεμένος Σπ. 382
Χάϊφα· 270-272
Χαλβέτης 'Αναγν. 'Αλ. 240
Χάλκη· 144, 145, 184
Χαλκιᾶς 'Αθαν. 428, 433
Χανιά· 363-366, 374, 375, 377, 378, 440, 441

Χάνος Σταμ. 333
Χαντσαντούρης· 305
Χαρδαβέλας Εὐθ. 160
Χαρτουλάρης Μιχ. 206, 207
χασομέρια· βλ. κοντρασταλίαι
Χασσώδης· 284
Χατζη 'Αλεξανδρῆς 'Ιω. Ν. 276, 297
Χατζη Γούσιος Νικ. 284-286, 401
Χατζη Γούτας Λάζ. 'Ιω. 284
Χατζη Δρόσου Γεώργ. 143, 144
Χατζη Εὐαγγέλης· 284, 285
Χατζη Θεοφίλου Κων. Γ. 319
Χατζη 'Ιωάννου Γεώργ. 386, 387
Χατζη Κυριάκος Νικ. 220
Χατζη Λεϊμονῆς "Αγγ. 208
Χατζη Μακρῆς Παρ. 120, 121
Χατζη Μικὲς Γεώργ. 91, 100
Χατζη Μικὲς Μικές· 97
Χατζη Νικόλας Ζαχ. 305
Χατζῆ Φραντσέσκος 'Ιω. 364, 366, 441, 450, 451
Χέϋδεν Λ. βλ. Heyden Lod. Sig.
Χίος - Χῖοι· 48, 49, 51, 74, 122, 123, 130, 152, 153, 157, 175-177, 207, 235, 276, 301-303, 305, 341, 342, 347, 349, 363, 365, 402, 410
Χρηματιστικὴ Τράπεζα· 41, 389
Χρηστακόπουλος Νικ. 160
Χριστοδουλόπουλος Νικ. 182, 183
Χριστοδούλου Μιχ. 328
Χριστόφας Γεώργ. 62-64
Χρυσίδης Γ. 365, 366
Χρυσολούρης 'Αντ. 102, 103
— 'Ιω 102-105
— Μαν. 102, 103, 106
Χρυσὸς Νούσιας Φώτου· 137, 138, 140, 418
Χωριάτης Νικ. 117-121, 410-415
Vaillant ἢ Vailhen J. B. 53, 283, 284, 401

Ψακῆς Μαν. 216-218
Ψαμόπουλος 'Ανδρ. 160
Ψαρὰ - Ψαριανοί· 49, 52, 88, 93, 118-122, 175, 207, 235, 240, 257, 259, 176, 299, 312, 313, 376, 410-415, 425, 426, 441, 443, 444
Ψαράκης 'Ιω. 129
Ψαριανός· βλ. Βελισσαρίου Νικ.
Γιαννίτσης Δημ.
Κοντὸς 'Ιω.
Σῖμος 'Ανδρ.
Ψηλάντης Κων. 321, 323, 324
Ψιμάρης· 194, 195
Ψωράκης Γεώργ. 74
— Δημ. 74, 75
Ψωμᾶς Παν. 107-109
— Σταμ. 50, 111, 424-426

'Ωρωπός· 27, 401

ΒΡΑΧΥΓΡΑΦΙΑΙ

ἀπόφ.	ἀπόφασις
Ἀρχ. Ὕδρ.	Ἀρχεῖον τῆς Κοινότητος Ὕδρας 1778-1832, δημοσιευόμενον ὑπὸ Ἀντ. Λιγνοῦ, τ. 13, Πειραιεὺς 1930
Β.Δ.	Βασιλικὸν Διάταγμα
ΓΑΚ	Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους
Γεν. Γραμμ.	Γενικὴ Γραμματεία
«Γεν. Ἐφημ.»	«Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος»
Γεν. Φροντ.	Γενικὸν Φροντιστήριον
ἔ. ἀ.	ἔνθα ἀνωτέρω
ΕΒΕ	Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος (τμῆμα χειρογράφων)
ἔγγρ.	ἔγγραφον
Ἐπ. Οἰκον.	Ἐπιτροπὴ Οἰκονομίας
Ἐξετ. Ἐπ.	Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ
Θαλ. Δικ.	Θαλάσσιον Δικαστήριον
Κατάστ.	Κατάστιχον
περ.	περιοδικὸν
Ὑπ. Ἐσωτ.	Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν
Ὑπ. Ναυτ.	Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν
φ.	φάκελλος
Χιακ. Ἀρχ.	Χιακὸν Ἀρχεῖον, ἐκδίδεται ἐπιμελείᾳ Ἰω. Βλαχογιάννη, τ. 3, Ἀθῆναι 1910.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΜΕΝ. Α. ΤΟΥΡΤΟΓΛΟΥ: Περὶ τῆς ἀπονομῆς χάριτος κατὰ τὸ βυζαντινὸν καὶ μεταβυζαντινὸν δίκαιον μέχρι καὶ τοῦ Καποδιστρίου 3

ΓΕΩΡΓ. Σ. ΜΑΡΚΟΥ: Ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 2590 Ἑλληνικὸς κῶδιξ τῆς Ἀποστολικῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης 15

Δ. ΘΕΜΕΛΗ-ΚΑΤΗΦΟΡΗ: Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου 1828-1829 25